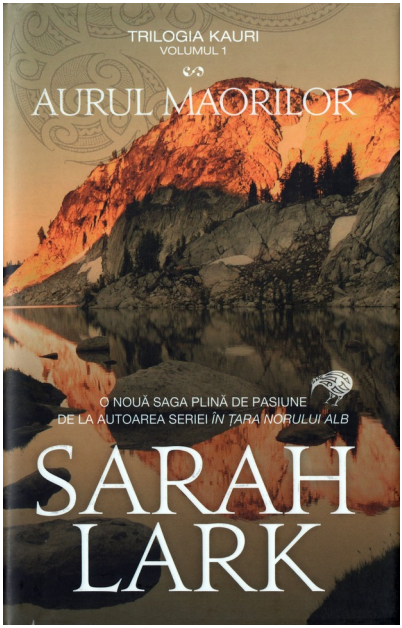
TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 1
AURUL MAORILOR
O NOUĂ SAGA PLINĂ DE PASIUNE
DE LA AUTOAREA SERIEI ÎN ȚARA NORULUI ALB
SARAH
LARK

SARAH LARK

AURUL MAORILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LARK, SARAH
Aurul maorilor

SARAH LARK
Das Gold der Maori
2010

Traducere din limba germană:
GRAAL SOFT

EDITURA RAO
Bucureşti, 2018

ISBN 978 – 606 – 006 – 023 – 9

MULŢUMIRI

Nu poţi realiza de una singură o carte cum este aceasta.

De aceea, le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat, în special lectorului meu, Melanie Blank-Schroder, redactorului meu de text, Margit von Cossart, precum şi agentului meu literar, Bastian Schluck. Totodată, şi graficienilor care au realizat coperta şi care au desenat hărţile, departamentului de marketing, plin de idei, şi, fireşte, celor de la departamentul de distribuţie şi tuturor librarilor care au adus, la urma urmei, cartea pe piaţă. Klara Decker mi-a făcut, ca de obicei, marele serviciu de a fi cititoarea mea de probă şi a găsit pe internet răspunsuri ori de câte ori mă împotmoleam în cercetările mele. Caii nu s-au folosit niciodată de visările mele cu ochii deschişi din timpul călăriei, când mă lăsam purtată de gânduri spre Noua Zeelandă. Iar câinii mă aduceau mereu înapoi – cel târziu când trebuia să îi hrănesc.

Gândurile mele se îndreaptă spre Jacky şi Grizabella.

Sarah Lark, octombrie 2009

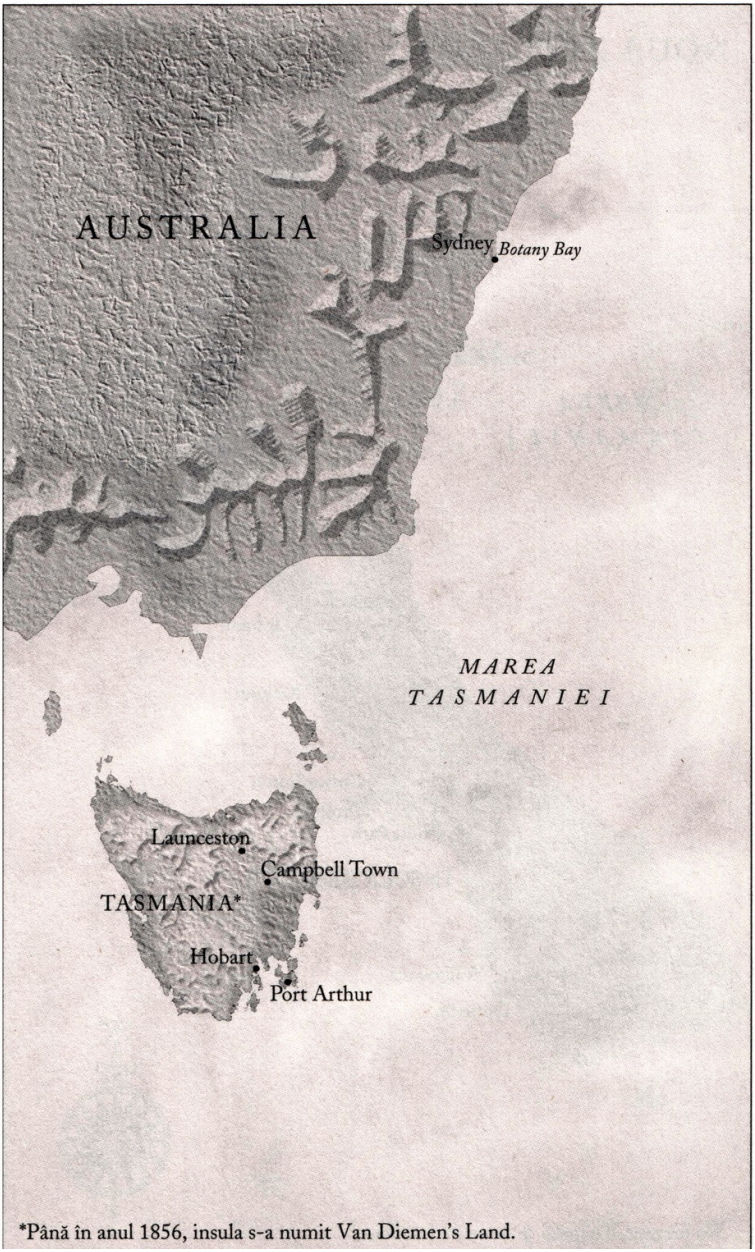

*Până în anul 1856, insula s-a numit Van Diemen's Land.

NOUA ZEELANDĂ
Capul Reinga
Bay of Islands
Auckland
INSULA
DE NORD
MAREA
TASMANIEI
Nelson
Blenheim
Kaikoura
Christchurch
Lyttelton
Canterbury Plains
Bridle Path
INSULA DE SUD
Queenstown
Lacul Wakatipu
Gabriel's
Gully
Waimea
Ebene
Tuapeka*
Waikouaiti
Dunedin
N
*În prezent, Tuapeka se numeşte Lawrence.

DEMNITATE

Irlanda, ţinutul Wicklow 1846-1847

Capitolul 1

Inima lui Mary Kathleen bătea violent, dar ea se străduia să meargă încet, cel puţin până când avea să dispară din raza vizuală a conacului. Nu fiindcă s-ar fi uitat într-adevăr cineva după ea. Şi chiar dacă bucătăreasa ar fi bănuit cu adevărat ceva – pe lângă ceea ce şterpelea bătrâna Grainne din gospodăria bogaţilor Wetherby –, două prăjiturele de ceai nici nu contau.

Mary Kathleen nici nu se temea de existenţa vreunui urmăritor real atunci când se ghemui tremurând în spatele unui zid din piatră, unul dintre acelea care îngrădeau pretutindeni aici câmpurile, în Irlanda. Ele ofereau protecţie împotriva vântului şi a privirilor curioase, însă nu o puteau apăra pe Kathleen de sentimentele ei de vinovăţie.

Ea, Mary Kathleen, eleva-model a cursurilor de religie ale părintelui O'Brien, ea, cea care îşi pusese la sfânta taină a mirului numele Fecioarei divine înaintea celui propriu – tocmai ea furase!

Kathleen încă nu putea pricepe ce se petrecuse cu ea, însă atunci când dusese tava cu prăjiturelele de ceai în încăperile distinsei lady Wetherby, dorinţa îi devenise covârşitoare. Fursecuri, proaspăt coapte din făină albă şi, nu mai puţin, cu zahăr alb, servite cu marmeladă, care nu era, pur şi simplu, fiartă din fructe de pădure, ci care fusese adusă în borcane mici şi drăguţe din Anglia. Conform etichetei, pe care Kathleen o desluşise cu greu, era o marmeladă de „portocale". Indiferent ce erau acele fructe, cu siguranţă că aveau un gust divin!

Kathleen avusese nevoie de întreaga ei forţă pentru a aşeza cu grijă tava cu prăjituri între lady Wetherby şi vizitatoarea ei, fără să saliveze în acest răstimp, aşa cum o făcea câinele ciobanului. La acest gând, chicoti isteric.

Fusese însă aproape mândră de sine atunci când se întorsese în bucătărie, acolo unde bătrâna Grainne tocmai savura una dintre delicioasele prăjiturele. Fireşte că fără a-i da nici măcar o firimitură lui Kathleen sau fetei ajutor de bucătărie.

— Fetelor, obişnuia Grainne să le ţină teoria, îi puteţi mulţumi îndeajuns Dumnezeului vostru că aţi prins slujba asta aici, la conac. Mereu mai prindeţi câte un colţ de pâine. Acum, când cartofii putrezesc pe câmpuri şi când oamenii mor de foame, asta vă poate salva viaţa!

Kathleen era perfect de acord cu asta – familia îi era oricum binecuvântată de soartă. Croitor fiind, tatăl ei câştiga mereu ceva bani. Familia O'Donnell nu se baza doar pe cartofii pe care mama lui Kathleen şi fraţii ei îi cultivau pe micul lor ogor. În perioade de restrişte, James O'Donnell lua din micile lui economii şi cumpăra de la lordul Wetherby sau de la administratorul acestuia, domnul Trevallion, un pumn de grâne. Kathleen nu avea niciun motiv să fure – şi totuşi o făcuse.

De ce trebuiseră însă lady Wetherby şi prietena ei să mai lase două fursecuri în farfurie? De ce nu fuseseră ele atente în timp ce Mary Kathleen strângea masa? Doamnele merseseră în salonul de muzică, unde lady Wetherby cântase la pian. Fursecurile rămase nu le interesau, iar Grainne, asta o ştia Kathleen, nu ar fi devenit nici ea bănuitoare. Lady Wetherby era tânără şi o gurmandă. Rareori se abţinea de la micile bunătăţi.

Aşadar, Kathleen o făcuse. Ascunsese fursecurile în buzunarele drăguţei sale uniforme de servitoare şi, mai târziu, printre pliurile rochiei ei albastre, încheiată până sus; la final, mai comisese încă un furt, luând cu sine şi borcanele aproape goale de marmeladă, în loc să le clătească, după cum poruncise Grainne. Acum, acesta era un păcat minor, urma să le aducă înapoi curate, după ce le

lingea.

Furtul fursecurilor avea să îi împovăreze însă mult sufletul, până când se putea spovedi sâmbătă la părintele O'Brien. Dacă avea curajul să o mărturisească. Ştia că avea să o înghită pământul de atâta ruşine.

Mary Kathleen îşi regreta deja de pe acum teribil păcatul – chiar dacă încă nici măcar nu mâncase fursecurile. Tânjea însă după gustul şi după mirosul lor. „Doamne, ajută-mă!" îi trecu prin minte, în vreme ce se gândea dacă şi-ar putea ispăşi păcatul, oferindu-le fraţilor ei mai mici prăjiturelele. Asta ar fi fost, cel puţin, un regret activ – şi o pedeapsă mult mai mare decât rostirea a douăzeci de Ave Maria. Dar copiii aveau să se laude, fără doar şi poate, cu bunătăţile lor, şi dacă aflau despre asta părinţii lui Kathleen...

Nu, asta nici nu intra în discuţie!

Apoi, situaţia se complică şi mai mult! în timp ce Kathleen se gândea, plină de evlavie, cum îşi putea ispăşi păcatul, în ea se trezi o dorinţă, care îi făcu inima să bată mai repede, cu şi mai multă teamă. Sau mai plină de vinovăţie? Sau, pur şi simplu, mai voioasă?

Putea să împartă prăjiturelele cu Michael! Michael Drury, fiul ţăranului din vecini, care locuia, împreună cu familia sa, într-o căsuţă mai mică, mai afumată şi mai sărăcăcioasă decât cea a lui Kathleen. Cu siguranţă că Michael nu mâncase nimic în acea zi, în afară poate de ceva spice de grâu, din cele pe care băieţii le mestecau atunci când strângeau recolta pentru lordul Wetherby. Chiar şi asta era considerată o nelegiuire, sancţionată de către domnul Trevallion cu lovituri dacă îi prindea asupra faptului.

Grâul era pentru stăpâni, cartofii, pentru slugi. Dacă putrezeau cartofii pe câmpuri, atunci ţăranii n-aveau decât să se descurce în continuare. Mulţi dintre ei păreau

mulţumiţi şi aşa. Mama lui Michael, de exemplu, vedea în cartofii putrezi o pedeapsă divină şi încerca să descopere, prin rugăciunile ei zilnice, ce anume îl înfuriase într-atât pe Dumnezeu, încât să abată această nenorocire asupra lor. Michael şi încă alţi câţiva tineri se înfuriau la adresa domnului Trevallion şi a lordului Wetherby, care îşi luau cu încântare recolta de grâne, în vreme ce copiii arendaşilor mureau de foame.

Mary Kathleen se gândea distrată la expresia temerară a chipului lui Michael atunci când îi înjura pe proprietari, la fruntea lui încruntată de sub părul lui închis la culoare şi ciufulit, precum şi la fulgerele ce luminau ochii lui albaştri. Oare ar lua-o Dumnezeu cu adevărat ca pe o pocăinţă dacă şi-ar împărţi fursecurile cu prietenul ei? Neîndoielnic că astfel ea i-ar potoli foamea, dar şi dorinţa ei de a fi împreună cu acel tânăr înalt şi uscăţiv. Vocea lui o înnebunea. Jinduia după atingerea mâinilor sale şi să se piardă în braţele lui.

Pe când erau vremuri mai bune, Michael, tatăl lui şi cu bătrânul Paddy Murphy cântau muzică de dans – sâmbătă seara sau la serbarea anuală a recoltei. Sătenii dănţuiau, beau şi râdeau, iar mai pe seară Michael Drury cânta balade, privind-o în tot acel răstimp pe Kathleen O’Donnell.

Între timp, nimeni nu mai avea forţă să danseze. Kevin Drury şi Paddy Murphy dispăruseră de multă vreme în munţi. Conform zvonurilor, aveau acolo o distilerie înfloritoare de whisky. Se vorbea cum că Michael ar vinde sticlele la negru, în Wicklow. În orice caz, tatăl lui Kathleen nu voia să aibă nimic de-a face cu familia Drury şi o certase extrem de sever pe fiica lui cea mai mare atunci când o văzuse, într-o duminică, vorbind cu Michael după slujbă.

— Dar eu cred că Michael vrea să mă ceară! protestase

Kathleen, roşind toată. Cu totul şi cu totul oficial şi onorabil...

Croitorul O'Donnell pufnise, întreaga lui făptură, înaltă şi suplă, explodând de dispreţ.

— Când a făcut un membru al familiei Drury vreodată ceva oficial şi onorabil? Cu toţii sunt nişte vagabonzi: scripcari, flautişti şi distilatori de whisky. Toţi, nişte neisprăviţi. Au vrut deja să-l trimită pe bunic în colonii. Pe cât de puţin îmi plac englezii; în cazul acesta ar fi făcut o faptă bună! Individul a şters-o însă la Galway, iar de acolo – Dumnezeu ştie unde. La fel şi netrebnicul lui de fiu! Cum devine situaţia periculoasă pentru ei, cum dispar – unde mai pui că niciunul dintre ei nu a lăsat în urmă mai puţin de cinci copii! Scoateţi-l din cap pe tânărul Drury, Kathie, şi cu atât mai puţin să-l mai atingi! îl poţi avea pe oricare de aici, la cât de drăguţă eşti!

Kathleen roşise din nou, însă de această dată de ruşine, pentru că tatăl ei o numise drăguţă. În ochii părintelui O'Brien asta era ceva suficient de depravat. „O fecioară trebuie să fie virtuoasă şi harnică, zicea el mereu, şi în niciun caz să nu-şi etaleze farmecele". În cazul lui Mary Kathleen, nu era deloc uşor. Nu se putea ascunde însă tot timpul, pentru a nu le mai oferi privirilor bărbaţilor chipul ei suav, părul blond ca mierea şi ochii verzi, provocatori. Michael le comparase culoarea cu verdele luncilor, chiar înainte de apus. Şi, uneori, când bucuria şi surpriza se oglindeau în ochii lui Kathleen, el vedea în ochii fetei scântei, care fulgerau precum primul verde al primăverii pe pajişti.

Oh, Michael ştia să complimenteze! Iar Kathleen pur şi simplu nu voia să creadă că el era cu adevărat aşa un vagabond, cum îl numise tatăl ei. La urma urmei, lucra zilnic, din greu, pe câmpurile lordului Wetherby. În plus, la sfârşit de săptămână cânta din scripcă în puburile din

Wicklow, până unde trebuia să meargă mult pe jos, dacă nu îi împrumuta cineva catârul sau măgarul său. Uneori, Roony O'Roarke, grădinarul familiei Wetherby, era dispus să o facă. Acesta avea un renume de beţiv, însă Kathleen nici nu voia să audă de vreo legătură între whisky-ul distilat la negru şi împrumuturile lui O'Roarke!

Fata se ridică şi o apucă pe drumul spre sat. O pădurice despărţea moşia familiei Wetherby de căsuţele arendaşilor lor. Proprietarilor nu le plăcea să privească direct de pe proprietatea lor casele argaţilor şi ale servitorilor. Încetul cu încetul, Kathleen se simţea mai bine – ceea ce avea, cu siguranţă, de-a face şi cu faptul că paşii ei nu se îndreptau direct spre sat şi spre căsuţa familiei ei, ci spre câmpurile de grâu, aflate mai sus de colibe. Probabil că bărbaţii încă mai lucrau acolo, însă, încetul cu încetul, soarele apunea. Trevallion avea să îi trimită în curând spre case.

Amurgul îi provoca mereu administratorului o dilemă: pe de-o parte, mai era suficientă lumină pentru lucru şi, la urma urmei, lordul Wetherby nu avea să facă daruri inutile; pe de altă parte însă, apusul oferea posibilitatea furturilor. Muncitorii îşi umpleau buzunarele cu spice sau le ascundeau în spatele zidurilor din piatră, pentru a le lua mai târziu, pe întuneric, de acolo.

Kathleen spera ca, în acea seară, Trevallion să îşi trimită oamenii devreme acasă, chiar dacă atunci avea să domnească o foamete şi mai mare în casele lor. La urma urmei, familiile aşteptau pline de speranţă prada taţilor şi a fraţilor lor. Nu o dată blestemase părintele O'Brien comportamentul arendaşilor, deşi le dădea rugăciuni de ispăşire a păcatelor atunci când ei îşi spovedeau furtişagurile. Bravii capi de familie îşi petreceau, în consecinţă, o jumătate de duminică la biserică, în genunchi. Între timp, cei tineri, cum era Michael, băteau câmpurile şi încercau să mai şterpelească nişte spice, fără

să fie observaţi de ochii lordului sau de cei ai soţiei sale, care îşi petreceau duminica în compania prietenilor, călărind sau la vânătoare.

Şi, într-adevăr, luna plină care tocmai se ridica pe deasupra munţilor, pentru a înlocui amurgul, părea să întărească teama lui Trevallion de furturi. Bărbaţii, soţiile şi copiii lor aveau să găsească uşor la lumina lunii spicele ascunse, asta o ştia el foarte bine, şi câţiva extrem de disperaţi urmau să se folosească de întuneric pentru a veni să fure. Kathleen bănuia că prea zelosul administrator plănuia să cineze devreme şi să doarmă înainte de a o porni întreaga noapte în patrulare.

Tânăra trebui să se silească să nu-l scuipe pe Trevallion atunci când acesta îi veni în întâmpinare, şezând pe capra ultimei căruţe, în vreme ce muncitorii extenuaţi se târau pe jos, dinspre câmpuri, spre case.

— Opa, micuţa Mary Kathleen! o salută administratorul jovial. Ce cauţi aici, Bucle Aurii? Ai primit deja liber în casă? V-aţi aranjat o toamnă frumoasă acolo, în bucătărie! Pun prinsoare că bătrâna Grainne nu are grijă doar de sine, ci aprovizionează şi familiile tuturor copiilor şi ale nepoţilor ei cu pâinea lordului nostru!

— Lordul nostru mănâncă, de bună seamă, mai mult prăjitură, se auzi din grupul celor care munciseră pământul şi care se târau obosiţi în spatele căruţei lui Trevallion.

Kathleen recunoscu vocea lui Bill Rafferty, unul dintre fiii bucătăresei Grainne. Billy nu era ieşit din comun de inteligent, dar şiret ca orice ţăran, şi îi făcea mare plăcere să joace rolul nebunului.

— Ar trebui să ştiţi asta cel mai bine dintre noi toţi, Trevallion! continuă Billy. Sau nu mâncaţi la masa lui?

Remarca fu primită cu râsete zgomotoase. Într-adevăr, lordul englez nu îşi trata administratorul irlandez cu mult mai bine decât pe arendaşi. Fireşte că Trevallion avea un

loc privilegiat şi nu făcea foamea, însă nu se bucura de respectul stăpânului său şi nu era în niciun caz vorba să fie la rândul lui înnobilat, după cum era, din când în când, cazul cu administratorii proprietăţilor foarte mari. Lordul Wetherby era nobil, însă familia lui era considerată mai degrabă ca fiind neînsemnată în Anglia. Proprietăţile proveneau din dota soţiei sale şi erau mai degrabă mici.

— În orice caz, masa mea e îmbelşugată! răspunse Trevallion. Şi cu prăjitură, micuţa mea Kathleen, deci, dacă îţi cauţi un bărbat care să îţi poată oferi ceva...

Kathleen roşi profund. Însă nu, individul nu avea cum să ştie despre fursecurile ce păreau să îi străpungă găuri prin buzunarele rochiei! Nu avea voie să se arate vinovată! îşi lăsă virtuoasă ochii în jos. Kathleen nu răspundea din principiu atunci când Trevallion intra în vorbă cu ea, cu atât mai puţin atunci când făcea astfel de aluzii necuvenite. Prea des auzeai despre fete care cădeau în păcat în braţele administratorului stăpânului lor, însă Kathleen nu îşi putea imagina că în acest caz era vorba despre păcatul voluptăţii.

De fapt, Trevallion nu avea nimic care să poată atrage o fată. Era mic, sârmos şi cu părul roşcovan ca un gnom, însă era lipsit de umorul misticului spiriduş al pădurii, căruia irlandezii ceva mai înstăriţi îi construiau case. Superstiţii adânci, fireşte, după cum spunea părintele O’Brien, înainte de a le povesti, în cadrul cursurilor, celor mai mici copii următoarea poveste despre tovarăşii obraznici, îmbrăcaţi în verde.

Despre Trevallion nu aveai de povestit niciun fel de ciudăţenii. Era complet supus faţă de stăpânii englezi şi dur şi răutăcios faţă de arendaşi. Nici măcar atunci când lordul şi soţia lui nu se aflau pe moşia lor din Irlanda, ceea ce se întâmpla mai tot timpul anului, nu devenea, aşa cum o făceau alţi administratori, mai maleabil. Mai ales în

timpuri precum acestea, cu toţii mai închideau câte un ochi dacă bărbaţii mergeau la vânătoare sau dacă o parte a fructelor şi a legumelor din grădinile stăpânilor ajungea în oalele femeilor arendaşilor. Trevallion se bătea pentru fiecare morcov, pentru fiecare măr şi pentru fiecare bob de fasole de pe pământul stăpânilor săi, care, de fapt, nu apăreau decât pentru recoltă şi pentru sezonul de vânătoare. Oamenii îl urau şi, dacă o fată i se oferea unui astfel de bărbat, atunci asta nu se întâmpla din dragoste, ci din nevoie.

— Sau poate că mai ai vreun iubiţel pe aici, pe câmpuri? întrebă acum Trevallion, clipind şiret. E ceva despre care ar trebui să ştiu, ca ochi şi ureche a stăpânului?

Căsătoriile trebuiau să fie aprobate de proprietar, iar acesta asculta cu plăcere de ceea ce îi şoptea Trevallion.

Kathleen nu onoră nici aceste întrebări cu un răspuns.

— Ei bine, cred că voi schimba în curând câteva cuvinte cu O’Donnell, croitorul, mai observă bărbatul, înainte să o lase, în sfârşit, pe Kathleen să plece. Ea mai văzu cu coada ochilor cum el se linse pe buze.

Inima lui Kathleen bătea cu putere. Individul ăsta voia cu adevărat să o ceară de nevastă? Tatăl ei vorbea mereu de o „partidă bună”, prin care Kathleen îşi va găsi fericirea mulţumită frumuseţii ei, atâta vreme cât va aştepta cuminte şi virtuoasă bărbatul potrivit, însă prin asta nu era deloc vorba despre Trevallion, sau da? Decât să îl ia de bărbat pe acest om respingător, mai bine se călugărea!

Kathleen rămase la marginea drumului cu fruntea plecată şi lăsă căruţa cu recolta, precum şi pe bărbaţi să treacă pe lângă ea. Ştia că Michael se va opri în curând pe neobservate şi merse mai departe, până când se putu ascunde după zidul din piatră care cuprindea câmpul proaspăt cules. Fata începu să cerceteze pământul în căutarea unor spice uitate.

După cum era de aşteptat, Kathleen nu găsi nimic – Trevallion era temeinic. Simţea o furie arzătoare la adresa omuleţului răutăcios atunci când îi văzu venind pe câmpuri, dinspre sat, pe primii copii înfometaţi. Cu toţii aveau să caute pe acolo ultimele resturi de grâne şi cu toţii urmau să fie dezamăgiţi.

Însă, în acea clipă, Kathleen avu noroc. Michael se apropia mergând agale, aparent fără niciun scop, de-a lungul câmpului. Fireşte că vedea copiii şi femeile, astfel încât se prefăcu că nu o observă pe Kathleen. În schimb, îi făcu un semn aproape invizibil să îl urmeze. Kathleen o făcu discret, dar ştia încotro o ducea.

Ascunzişul lor era micul golf aflat în josul aşezării, pe câmpurile dinspre râu. Aici, încă mai era trestie pe mal şi o salcie uriaşă îşi lăsă ramurile să atârne în apă. Ele fereau mica plajă de privirile curioase venite dinspre apă, la fel cum trestia le oferea iubiţilor ascunziş faţă de uscat. Kathleen ştia că este un păcat să se întâlnească aici cu un tânăr – cu atât mai mult cu unul pe care James O’Donnell nu-l agrea, deşi el putea rosti cuvinte atât de frumoase. Totuşi, ceva în ea insista să o facă, în ciuda a tot şi a toate. Tânjea să aibă şi ea parte de puţină fericire după acea zi lipsită de bucurii petrecută în conac şi după munca grea de cu seară, în ultima vreme din ce în ce mai frecventă, de pe pământul tatălui ei...

Michael şedea călare pe o creangă mai joasă a copacului prietenos atunci când Kathleen îşi făcu apariţia. Ochii i se luminară văzând-o. Cu mişcări suple, se ridică de pe locul lui aflat la înălţime.

— Cea mai dulce fată a Irlandei – şi e numai a mea! strigă el admirativ, cu vocea molatică. Trandafirii irlandezi sunt preamăriţi, însă numai cine a văzut crinii poate socoti ce înseamnă frumuseţea!

Kathleen roşi şi îşi coborî privirea, dar Michael o prinse

de mâini şi o sărută. O trase la piept. O sărută pe frunte cu multă grijă şi cu deosebită tandreţe şi aşteptă până când ea îi oferi, în cele din urmă, şi buzele. Michael îşi puse blând braţele în jurul lui Kathleen.

— Atenţie! şopti ea agitată. Ascultă, am adus cu mine ceva şi nu vreau să o strici!

Înainte ca Michael să o poată lipi de el, ea scoase la iveală fursecurile din buzunarul rochiei, precum şi borcanul de marmeladă. Tânărul, care era lihnit după munca grea din zori până în seară, cercetă fursecurile cu priviri jinduitoare. Michael Drury nu era însă lacom. Savura absolut orice fel de plăceri şi puse deocamdată prăjiturelele delicioase pe o frunză dintr-o crăcană a unei crengi a sălciei. Apoi, continuă să o sărute pe Kathleen, încet, atent.

Lui Kathleen nu îi fusese niciodată frică de el. Nu înţelegea şoaptele celorlalte fete, dintre care unele erau deja logodite şi care se temeau de noaptea nunţii. Michael, de asta era absolut sigură, nu i-ar fi făcut niciodată rău. Acum, se pierdu pentru scurtă vreme în îmbrăţişările sale, în mirosul său pământos de după munca câmpului, în pielea lui rece, pe care sudoarea se uscase deja. Însă Michael se desprinse din îmbrăţişare. Se uită insistent la fursecurile furate de către Kathleen.

— Miros bine! suspină el.

Ea zâmbi şi, dintr-odată, nu mai era atât de înfometată.

— Tu miroşi bine! şopti ea.

Michael clătină din cap, râzând.

— Foarte greşit, draga mea, put! Şi cred că ar trebui să mă spăl înainte ca tu să mă inviţi la ceai ca pe un gentleman...

Înainte să apuce Kathleen să-l contrazică, Michael îşi dădu jos cămaşa simplă şi murdară. Fata încercă să se uite în altă parte când el îşi dezbrăcă şi pantalonii, dar nu reuşi.

Priveliştea picioarelor viguroase, a abdomenului plat şi a braţelor musculoase îi făcea plăcere. Michael era suplu, dar nu părea să fie înfometat, aşa cum erau mulţi dintre ceilalţi arendaşi. Cântatul din scripcă în Wicklow părea să merite. Kathleen l-ar fi însoţit cu mare plăcere prin cârciumi, măcar o dată.

Râse şi se aşeză pe plajă atunci când Michael se aruncă în apă pufnind. Se scufundă cu totul, pentru a-şi spăla chipul şi părul, după care înotă ca un peşte în mijlocul râului.

— De ce nu vii şi tu, e minunat de răcoroasă! îi strigă el fetei.

Dar ea clătină din cap. Era de neimaginat ce se putea întâmpla dacă vedea cineva cum Kathleen O'Donnell înota goală sau pe jumătate goală prin râu – mai mult, nici măcar în acele locuri cunoscute şi de toată lumea respectate ca fiind ale fetelor, ci aici, departe de sat, pe lună plină şi în compania unui bărbat!

— Hai tu afară, înainte să mănânc singură fursecurile! îl tachină ea.

Michael urmă pe dată chemarea. Îşi scutură apa din părul des şi închis la culoare şi se trânti lângă fată pe plaja pietroasă. Kathleen îi dădu prăjiturica lui şi borcanul de marmeladă, în care ea tocmai îşi adâncise degetul pentru a scoate ultimele resturi, îşi unse fursecul cu rămăşiţele marmeladei şi muşcă din el o bucăţică infimă. Era cel mai bun lucru pe care îl mâncase în viaţa ei! Marmelada de portocale era dulce, dar şi uşor amară. Fursecul se topea pe limbă...

Kathleen se uită cu tandreţe la Michael, care îşi mesteca bucata lui cu la fel de multă evlavie.

— Dăruită sau furată? întrebă el.

Kathleen roşi din nou.

— A fost... a fost, să zicem... hm... în plus.

Michael îi sărută buzele, care păstrau încă gustul dulce al portocalei.

— Deci, şterpelite! o tachină el pe fată. Asta le face cu atât mai dulci! însă ce va spune despre asta părintele O'Brien?

— Poate că nici nu i-o voi mărturisi, rosti Kathleen.

Ştia bine că Michael nu prea făcea mare caz de spovedanie.

Tânărul râse şi îşi vârî ultima bucată de prăjitură în gură. Apoi, se lăsă pe spate şi o trase pe Kathleen după el. Începu să-i dezmierde baza sânului. Pe degetele sale mai era încă dulceaţă lipicioasă şi i le oferi ei să le lingă, atunci când ea se plânse de asta.

— Nu, Michael!

Kathleen se împotrivi când Michael încercă să îi descheie şi mai mult rochia.

— Nu se poate!

Michael îşi vedea în continuare de treabă, nestingherit.

— Dar, Kathleen, draga mea! Trebuie oricum să te spovedeşti. Şi vei face asta oricum, te cunosc. Părintele O'Brien va fi şocat. Deci, de ce nu îi oferim ceva mai mult, să poată ierta ceva cu adevărat?

Kathleen se ridică, indignată.

— Dumnezeu iartă! Nu preotul. Şi Dumnezeu iartă numai dacă te căieşti cu adevărat. Dar asta...

Indiferent ce avea să trăiască alături de Michael, nu urma să regrete niciodată!

Michael îi mângâie părul şi chipul şi o făcu repede să se întindă din nou pe plajă.

— Kathleen, vreau să te iau de nevastă! Vreau să-ţi dau şi numele meu – chiar dacă mă tem că nu valorează prea mult. Mai oferă-mi puţin timp, Kathleen. Uite, economisesc...

— Economiseşti? îl întrerupse Kathleen şi sări în sus.

Pentru Dumnezeu, din ce anume vrei să economiseşti ceva, Michael Drury? Şi nu-mi veni acum cu povestea că din cântatul la scripcă prin cârciumi!

Michael ridică din umeri.

— Nu vrei să afli, Mary Kathleen – cel puţin Mary nu vrea să afle, dar Kathleen poate că e curioasă.

O tachina cu numele ei de botez încă de când ea şi-l alesese.

— Dar nu e nimic de care să îţi fie ruşine.

— E vorba despre whisky, nu-i aşa? întrebă Kathleen furioasă. Chiar nu îţi este ruşine că pui orzul şi grâul la fermentat şi ce mai ştiu eu ce pentru a distila whisky? în vremuri în care copiii mor de foame?

Michael o trase spre el, liniştind-o.

— Doar nu-l distilez eu, draga mea! încercă el să înduplece fata. Dacă ar fi pe mâna mea, nimeni n-ar mai trage niciun folos, de asta poţi să fii sigură. Dar dacă nu-l vând eu, o face altcineva. Bătrânul O'Roarke ar face-o el însuşi cu cea mai mare plăcere, doar are măgar ca să ducă butoaiele la Wicklow. Dar ei nu au încredere în el, bătrânul beţivan...

— Cine sunt „ei"? întrebă Kathleen dezlănţuită.

Michael ridică din umeri.

— Muntenii. Draga mea, sincer, e mai bine să nu ştii totul, dar îmi rămân şi mie de fiecare dată câţiva penny. Partea cea mai mare o primeşte mama – cartofii noştri sunt toţi putrezi şi, fără banii de pe whisky, fraţii mei ar muri de foame.

— Mama ta ia banii mânjiţi? se miră Kathleen.

Michael se încruntă.

— Înainte de a-şi conduce copiii la groapă...

Încetul cu încetul, Kathleen pricepu de ce doamna Drury petrecea în ultima vreme atât de mult timp la biserică.

— Dar ceva – ceva mai rămâne şi pentru mine,

Kathleen! zise Michael, mai departe zelos. Şi asta pentru tine! Când vom avea suficienţi, o vom şterge de aici. America! îţi spune ceva asta? Ţara mult lăudată. Acolo e soare tot anul şi e suficient de lucru pentru toată lumea! O să ne îmbogăţim acolo!

— Iar vasele care te duc până acolo sunt numite *coffin ships*, fiindcă seamănă cu nişte sicrie plutitoare, cu mult înainte de a acosta acolo în... în New York sau cum se cheamă... Nu ştiu dacă vreau asta, Michael!

Kathleen se lipi de el. Uita de toate atunci când era în preajma lui; îi era greu până şi să gândească în braţele sale. America îi provoca însă frică. Nu voia să părăsească Irlanda. Pe de altă parte, nu voia nimic mai mult decât să fie împreună cu Michael. Voia să îi simtă mâinile şi buzele pe trupul ei şi voia să-i permită să-i deschidă şi mai mult rochia şi să continue să o dezmierde. Kathleen îşi dorea mai mult decât tandreţuri, mai mult decât ar fi putut să ierte vreodată părintele O'Brien! Atât de multă dragoste interzisă, încât însuşi Dumnezeu ar fi fost, probabil, în stare să o pedepsească. Existau lucruri mai cumplite decât cincizeci de Ave Maria pe băncile rigide ale bisericii.

Kathleen se ridică în picioare. Căzuse de mult prea multe ori pradă ispitei. Nu avea să meargă mai departe în acea noapte.

— Trebuie să plec acasă, zise ea încetişor, în speranţa că nu suna prea mult a regret.

Însă Michael doar încuviinţă şi o ajută să îşi netezească rochia, culegându-i frunzele din păr. Apoi, o conduse pe Kathleen în sat – cu grijă, în umbra zidurilor din piatră. Oamenii de pe câmpuri nu trebuiau să îi vadă – nici hoţii care îşi cărau prada zilei către case, nici femeile şi copiii care căutau după fiecare mic bobuleţ – şi cu atât mai puţin Trevallion, care cutreiera călare, neobosit, câmpurile lordului, pentru a-i prinde pe toţi micii păcătoşi.

Acum, câmpurile de grâne ale proprietarilor, luminoase în bătaia lunii, se deosebeau de ogoarele arendaşilor. Mai mici, mai sărăcăcioase şi fără să lumineze auriu. Putregaiul nu colorase în negru doar bulbul, ci şi frunzele plantei de cartof. Plantele muribunde deveniseră în lumina lunii aidoma unor umbre fantomatice. Kathleen îl luă pe Michael de mână. Avea impresia că simte suflul morţii.

În cele din urmă, se despărţiră la răscrucea dintre curţile lor – casa cea mică a familiei O'Donnell şi cocioaba minusculă şi vai de capul ei a familiei Drury. Era târziu. Membrii familiei se culcaseră deja pe saltelele lor, pe jos – o ştiau amândoi tinerii. Nu erau suficiente paturi pentru toată lumea. Kathleen avea cinci fraţi, Michael, şapte şi, chiar dacă şi-ar fi putut permite cadrele paturilor, nu ar fi fost suficient de mult loc. În casa familiei O'Donnell măcar ardea focul, iar Kathleen avea să primească, poate, şi ceva de mâncare. La familia Drury era întuneric, dar era vineri. În dimineaţa următoare, Michael urma să plece cu scripca lui şi cu măgarul lui O'Roarke în oraş. Şi, pe undeva pe drumul spre Wicklow, avea să umple coburii, ca prin minune, cu sticle de whisky.

Capitolul 2

— Nu, tată, nu vreau! Nu-mi place de el! Nu-mi poţi face una ca asta!

Kathleen i se adresa deznădăjduită tatălui ei şi clătina puternic din cap. Uneori, îşi dorea să fie mai puţin frumoasă. Era mândră de asta în braţele lui Michael, dar în rest nu-i pricinuia decât neplăceri.

— Ei, nu te mai comporta aşa, Kathie, doar nu trebuie să te căsătoreşti imediat cu el! o puse la punct James O'Donnell.

În mod evident, nu-i convenea că fiica lui cea mai mare se certa cu el acolo, în faţa casei şi în prezenţa majorităţii fraţilor ei mai mici. Copiii se strânseseră agitaţi în jurul focului încă de la sosirea vizitatorului, iar mama frigea câteva dintre puţinele roade comestibile ale recoltei de cartofi.

Ori de câte ori era posibil, arendaşii găteau în faţa căsuţelor lor, pentru a nu afuma camerele. Mai ales pe timp de ploaie şi vânt, hornurile îşi făceau insuficient treaba. Iar acum, tigaia mai mirosea, în plus, a slănina pe care bărbatul o adusese cu el. Copiii nu pricepeau ce anume o adusese pe Kathleen într-o stare aşa de proastă.

— Domnul Trevallion a întrebat, foarte politicos, dacă te poate conduce acasă după slujba de la biserică, adăugă mama. De ce să nu-i permitem acest lucru?

— Fiindcă, dacă e să o luăm pe-a dreaptă, acest bădăran nici nu ar avea ce căuta în biserică! se înfurie Kathleen. Bebeluşul familiei

O'Leary a murit ieri, fiindcă doamna O'Leary nu mai avea lapte. Cu asta, şi făcu un semn spre restul bucăţii de slănină şi spre săculeţul de făină, pe care mama ei îl privea aproape cu veneraţie, poate că ar fi fost salvat. Din nefericire însă, domnul Trevallion nu vrea să o conducă pe

Sarah O'Leary la slujbă, ci numai pe mine!

— E un noroc, copila mea, observă tatăl ei. Iar eu nici măcar nu sunt atât de supărat că nu îţi place de omul ăsta. Aşa, măcar, nu o să-i permiţi nimic din cele ce nu se cad...

— Cel puţin, nimic, până când nu aduce întreaga şuncă? întrebă Kathleen obraznică.

Palma tatălui ei o lovi atât de năprasnic şi pe neaşteptate, încât ea se clătină speriată câţiva paşi înapoi.

— Păcătuieşti, Mary Kathleen! zise mama.

Însă nu suna foarte convingător. De bună seamă, şi păcatul devenea ceva relativ atunci când era vorba de slănină.

— Însă nu greşeşti chiar foarte mult când te gândeşti, prin dragoste, şi la cămară. Pasiunea trece, Kathie. Doar pe copiii tăi îi iubeşti, indiferent de la cine îi ai. Şi îi vei fi recunoscătoare bărbatului tău dacă îi poate hrăni. În cazul domnului Trevallion, poţi să fii sigură de asta! Chiar dacă ne place sau nu de el!

— Dar nu vreau să mă vând!

Kathleen îşi aruncă furioasă buclele blonde pe spate şi se dădu la o parte, prevăzătoare, din calea unei alte palme.

— Dacă e să am copii, atunci va fi numai cu un bărbat pe care îl iubesc! Altfel... Altfel merg la mănăstire!

Chiar dacă la mirosul cartofilor prăjiţi cu slănină îi ploua în gură, Kathleen făcu stânga împrejur şi fugi afară. Nu, nu voia din mâncarea prin care Trevallion îşi cumpărase dreptul de a o însoţi de la biserică! Cel pe care îl voia ea era Michael! Trebuia să îi povestească toate astea!

În furia şi în deruta ei, se lăsă purtată de visul conform căruia el se ducea pe dată în casa administratorului şi îl provoca la duel. Aşa cum se întâmpla pe vremuri în vechea Irlandă, în legendele şi basmele despre cavaleri şi

despre eroi pe care părintele O’Brien le povestea uneori, când gusta puţin mai mult din whisky-ul pe care gnomii îl lăsau câteodată lângă pragul casei parohiale.

Mary Kathleen zâmbi gândindu-se la bătrânul preot, care cu siguranţă că nu era de acord cu faptul că Trevallion emitea pretenţii în legătură cu ea. Însă, pe de altă parte, părintele O’Brien nu era de acord nici ca Michael să o însoţească. Poate, se gândi fata, trebuia să îi prezinte ideea cu mănăstirea şi să susţină că simte o chemare spre asta. Era foarte posibil ca el să o scape de alţi pretendenţi – sau să o ia chiar în săptămâna următoare în abaţia din Wicklow.

Kathleen cutreiera fără ţintă câmpurile de lângă râu. Încă nu erau recoltate şi risca să sară direct în braţele lui Trevallion, care se putea afla prin preajmă, patrulând călare. Pe de altă parte, Michael şi prietenii săi erau cu siguranţă pe acolo, recoltând pe furiş, la adăpostul zidurilor din piatră şi al sălciilor de pe malul apei. Într-adevăr, se auzi strigătul unei ciocârlii atunci când Kathleen o luă spre câmpurile mai retrase. O ciocârlie căreia i se schimbă vocea!

Kathleen se uită împrejur, încruntându-şi sprâncenele, şi îl descoperi pe Jonny, fratele mai tânăr al lui Michael, ascuns în coroana unui stejar. Îi rânjea complice.

— Eu sunt paznicul, Kathleen! se mândri el.

Fata se prefăcu a nu înţelege.

— Eşti cu adevărat de nevăzut acolo, în frunziş, mai ales cu acea cămaşă a ta, roşie ca focul, observă ea. Şi strigătul ăsta de pasăre... de-a dreptul izbitor de asemănător cu cel real. Vezi-ţi de treabă şi coboară, Jonny Drury! Dacă te prinde, Trevallion o să pună să fii biciuit.

Jonny nu-şi pierdu buna dispoziţie. Cu o expresie jucăuş de serioasă şi cu privirea cuminte lăsată în jos, făcu o plecăciune în direcţia lui Kathleen şi fu cât pe ce să cadă

din copac.

— Nu-i interzis, dom' Trevallion, ca un băiat să şadă duminică după-masă în copac şi să imite păsări! chiui el cu o voce neobişnuit de ascuţită. Ia uitaţi, dom' Trevallion, am ş-o praştie aici. Strig după femelă şi, când vine, pac o piatră ş-avem carne-n oală!

Kathleen fu nevoită să izbucnească în râs.

— Numai asta să nu i-o spui! Garantat că o va interpreta ca o încălcare a legii vânătorii şi o să te spânzure. Unde e Michael, Jonny? Jos, la râu? împreună cu ceilalţi băieţi?

— Nu cred, răspunse Jonny. Ceilalţi s-au întors deja în sat. Cu nişte spice găsite... Băiatul îi făcu semn cu ochiul, plin de importanţă. Brian a tăiat un snop întreg! O să fie o făină a-ntâia, Kathleen!

Brian făcea, de asemenea, parte din familia Drury, însă Kathleen nu credea povestea cu snopul întreg de grâu. Băieţii nu ar fi îndrăznit niciodată să pună deoparte atâtea grâne – nici măcar cu un paznic atât de capabil precum micul Jonny. Invaziile duminicale pe câmpuri nu salvau nicio familie de la a muri de foame. Era mai degrabă un joc – băieţilor le plăcea să îl ducă de nas pe Trevallion.

— Michael nu a tăiat însă nimic, îi dezvălui Jonny. Era supărat! Doar a stat şi a lovit grâul, de parcă ar fi vrut să doboare tot câmpul... Să fi fost supărat pe tine, Kathie?

— Nu m-am certat cu fratele tău, răspunse ea.

— Eşti prietenă bună cu el, nu? rânji Jonny. Chicoti apoi cu subînţeles şi se legănă încoace şi încolo pe creanga sa. Dacă îmi aduci şi mie aşa o prăjiturică cum i-ai adus de curând lui Michael, atunci o să-ţi spun unde e, iar eu rămân aici şi stau de pază pentru voi. Cum ţi se pare?

— De unde ştii? roşi Kathleen.

Era oare posibil ca acest băieţel obraznic să fi tras cu urechea sau chiar să fi spionat întâlnirea ei cu Michael?

— Paznicul ştie tot! zise cu importanţă Jonny. Ştiam

chiar că vei veni! Şi ştiu unde te aşteaptă Michael. Hai, o prăjiturică din bucătăria conacului... atunci, îţi spun!

Kathleen îşi scutură capul.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, pot să mă prind şi singură.

Simţi dintr-odată dorinţa puternică de a se arunca în braţele lui Michael. Mai ales că nici măcar nu era, probabil, nevoie să-i povestească ce anume se întâmplase între părinţii ei şi Ralph Trevallion. Trebuie că trăsese cu urechea sau că fusese informat despre asta. Dacă administratorul se cobora la a vizita o familie de arendaşi duminica şi dacă, mai mult, le mai şi aducea slănină, vestea se răspândea cu iuţeala fulgerului. Michael nu putea totuşi să creadă că... nu putea bănui că ea ar fi fost de acord cu înţelegerea! Kathleen luă o decizie.

— Nicio prăjiturică din bucătărie, Jonny, negocie ea, însă, în schimb, un măr din grădina lordului. Dacă rămâi aici şi îţi iei în serios slujba de paznic. O să-l întâlnesc pe Michael la râu – dacă auzi că se apropie cineva, faci pe ciocârlia... Sau, poate... ştii să imiţi vreo pasăre care să cânte şi ziua?

După ce Jonny o asigură că ştia să imite la perfecţie şi cucul, Kathleen se grăbi jos, spre râu. Era o duminică însorită şi râul Vartry trecea aidoma unui fluviu din argint lichid peste verdele plin al peisajului irlandez. Fata găsi ca prin vis drumul prin trestia de pe mal. Băieţeii nu s-ar fi putut furişa acolo niciodată pe neauzite. Nici măcar apropierea lui Kathleen nu rămase neobservată.

— Kathie? întrebă Michael, înainte chiar ca ea să fi ajuns la golf.

— Michael!

Kathleen dorea să se arunce în braţele prietenului ei, dar el nu o cuprinse cu aceeaşi căldură obişnuită. Ea inspiră adânc. Trebuia să i-o spună pe dată, pentru ca el

să nu se înfurie cu adevărat.

— Michael, eu nu am nici în ruptul capului de-a face cu asta! Eu nu ies cu Trevallion! îl asigură ea. Niciodată! Eu... Eu te vreau doar pe tine, Michael!

Tânărul o privi pe Kathleen. Era rănit, furios. Chipul său nu strălucea ca de obicei atunci când o privea, iar pe buze nu i se arăta niciun cuvânt bun. Cu toate acestea, o sărută pe Kathleen – mult mai apăsat, cu mult mai poruncitor ca de obicei. Fata se sperie mai întâi, apoi îi răspunse la sărut cu aceeaşi pasiune! Şi, într-adevăr, se schimbase ceva în privirea lui Michael atunci când se dezlipi de Kathleen. Ea îi citea în priviri aroganţa, bucuria provocării şi a luptei.

Pentru o clipă, Kathleen simţi teamă. Doar nu îl va provoca cu adevărat pe Trevallion?

Însă Michael îşi puse doar braţele în jurul ei şi o ridică fără să scoată un cuvânt, apoi o culcă într-un cuib format din trestie şi iarbă, ascuns de crengile sălciei, care atârnau atât de jos, încât printre ele nu pătrundeau decât câteva raze de lumină aurii-verzui. Kathleen se gândi la geamurile colorate ale bisericii şi la lumina colorată pe care ele o răspândeau în timpul slujbei. Se gândi la o nuntă.

— Vreau să-ţi fiu soţie, Michael! îl asigură ea încă o dată.

Acum, el trebuia să o dezmierde din nou, să o mângâie, să o sărute...

— Demonstrează-mi-o! zise Michael pe un ton care îi era cu totul străin.

Kathleen îl privi deznădăjduită. De această dată însă, ea nu se mai împotrivi când Michael începu să-i descheie rochia.

Kathleen nu avea nicio posibilitate de a-l împiedica pe Ralph Trevallion să o conducă după slujba de duminică. Se străduia să nu-i permită ocolişuri între biserică şi sat şi nici nu renunţa la părinţi şi la fraţi, dar nimic din toate acestea

nu păreau să-l deranjeze pe administrator. Păşea manierat alături de ea, îi spunea câteva cuvinte prietenoase şi pălăvrăgea cu mama şi cu tatăl ei. Pentru James O'Donnell, plimbarea prin sat se transformă într-o bătaie la stroi. Ceilalţi ţărani nu erau de acord cu faptul că el, croitorul, discuta cu administratorul şi, foarte posibil, chiar plănuia să strângă între ei legături de familie.

— Nu poţi să mergi singură cu omul ăsta pe lângă sat, la fel cum o fac şi celelalte fete cu drăguţii lor? o întrebă abrupt O'Donnell pe fiica lui, după ce trecuseră pentru a treia oară cu Trevallion prin localitate.

— Nu este curtezanul meu! răspunse Kathleen supărată. Şi dacă nu vrei să fii văzut cu el – eu o vreau cu atât mai puţin!

Kathleen nu lua în seamă nici darurile lui Trevallion – mama ei, din contră, îl aprecia pe administrator tocmai datorită lor. Familia O'Donnell avea acum mereu suficientă făină pentru a coace pâine şi, în fiecare duminică, ceva carne prin oală.

Michael Drury observa cu o furie neputincioasă cele ce se petreceau. Nu putea face nimic. Trebuia să vadă cum Trevallion îi oferea lui Kathleen braţul, cum păşea alături de ea, atunci când preotul îşi lua rămas-bun de la enoriaşi, cum o conducea mândru prin mulţimea care îi făcea posacă loc. Însă în după-amiezile şi în serile târzii de vară, Michael era cel care îşi cerea drepturile în câmpurile de pe lângă râu. În cea mai mare parte a timpului o aştepta deja pe Kathleen după ce îşi termina munca şi tânjea după strigătul cucului, prin care Jonny o anunţa zelos. Ea venea la el ori de câte ori o putea face. Între timp, Kathleen aducea pâine sau fructe. Michael le accepta cu plăcere, atunci când ea le şterpelea din conac – nu însă când proveneau din mâinile lui Trevallion. Din cauza cadourilor lui, aşa îi spusese el lui Kathleen, se putea sufoca.

Kathleen dădea din umeri şi mânca ea pâinea. În ultima vreme, era mereu înfometată – de hrană, dar şi de tandreţuri. Ştia că păcătuia împreună cu Michael şi se ruşina din această cauză, însă mereu după aceea, după ce trecea beţia sentimentelor. În timp ce Michael o iubea, şi chiar şi când se gândea la el în timpul serviciului sau seara pe saltea, ea nu se simţea vinovată, ci binecuvântată. Ceva atât de minunat, care îţi aducea atâta fericire, nu putea fi un păcat – cu atât mai mult cu cât Dumnezeu o accepta, cu singura condiţie să mergi în prealabil la biserică şi să depui un jurământ reciproc. Ceea ce atât Kathleen, cât şi Michael ar fi fost dispuşi să o facă oricând.

Odată, fata şterpelise chiar şi o lumânare din conac, iar cei doi îşi rostiseră ceremonios cuvintele de logodnă. Ştiau însă foarte bine că ele nu contau. Erau aidoma unor copii care se jucau de-a căsătoria. Dacă era să fie reală, atunci aveau nevoie de acordul părinţilor, al lordului şi de binecuvântarea părintelui O’Brien, iar pe toate astea nu aveau să le primească niciodată.

— Ne căsătorim în America! o consolă Michael pe Kathleen atunci când ea se supără din nou din acest motiv. Sau în Kingstown sau Galway, înainte de a trece oceanul.

Între timp, Kathleen nu mai protesta atunci când el visa la minunata lor viaţă în doi de cealaltă parte a marii ape. Ea se decisese pentru el, voia să trăiască alături el, indiferent unde ar fi fost asta. America era mai bună decât mănăstirea – singura posibilitate de a scăpa de căsătorie pe care o avea în Irlanda.

Vara se apropia de sfârşit, se făcuse rece şi ploua. Chiar şi sub cele mai groase pături, de care făcuse Michael rost de pe undeva, era în continuare umed şi neplăcut acolo, în cuibul lor de pe marginea râului. Se scurtaseră însă şi plimbările de după slujbă. Te ascundeai prin case şi colibe,

cu atât mai mult cu cât majorităţii oamenilor le lipsea, pur şi simplu, forţa de a mai face orice altceva. După ce, de săptămâni întregi, era tot mai puţină mâncare, chiar şi tinerii îşi pierduseră cheful de a se mai ţine după fete, iar ele, la rândul lor, de a mai cocheta cu vreun bărbat.

Foametea îi ţinea pe arendaşii lordului Wetherby într-o încleştare de fier, însă lordului însuşi nu-i ajungeau nimic din toate acestea la urechi. Şedea de multă vreme în casa lui de la ţară, din Anglia, cu soţia lui, bea ceai în faţa şemineului şi se bucura de recolta bogată de pe proprietăţile lui irlandeze. Probabil că nici măcar nu era conştient de faptul că arendaşii şi zilierii săi nu aveau parte de o astfel de binecuvântare. Grâul era sănătos, de ce să-şi mai bată capul Wetherby cu nişte cartofi?

Puţinii cartofi care nu se putregăiseră erau de multă vreme mâncaţi. Nu se putuse depozita nimic, nici măcar cartofii de răsad pentru anul următor. Aceia trebuiau cumpăraţi, dar Dumnezeu ştie din ce bani! Pentru a trece de iarnă, copiii strângeau ghinde de prin pădure, pe care părinţii le măcinau apoi. Norocoşii, cum era familia lui Kathleen, înmulţeau cu ele făina de secară sau de grâu, dar ceilalţi îşi coceau pâinea din ghinda mărunţită, lipsită de orice nutrienţi. Cei mai săraci, care nici măcar nu mai aveau forţa necesară de a mai merge în pădure pentru a strânge ghinde sau să dezgroape rădăcini, îşi fierbeau o supă din puţina iarbă ce se mai găsea la marginea drumului. Ultimele urzici uscate erau râvnite de toată lumea, iar oamenii se băteau chiar şi pe tulpini.

Din când în când, părintele O’Brien dădea pomeni în biserică. Se spunea că englezii le strângeau pentru irlandezi, o parte din ele provenind chiar de la conaţionalii lor din îndepărtata Americă, însă nu era niciodată îndeajuns pentru a se sătura chiar şi numai preţ de câteva zile. Îşi umpleau o dată burţile, însă apoi foamea îi durea

cu atât mai mult.

Familia lui Michael Drury o ducea foarte rău. Michael cânta la scripcă prin cârciumile din Wicklow, însă chiar şi orăşenilor le lipseau banii pentru distracţii. Preţurile alimentelor creşteau în aceeaşi măsură în care oamenii sufereau de foame; chiar şi distilatorilor de whisky din munţi le lipsea materia primă. Michael ar fi putut vinde în mod cert mai mult whisky decât primea spre vânzare.

Cu toate acestea, doar pe Mary Kathleen nu se vedeau semnele foametei generale. În timp ce oamenii din jurul ei slăbeau pe zi ce trecea, ea părea să fie înfloritoare şi chiar să ia în greutate. Nu era legat însă de bogatele daruri ale lui Trevallion. Bătrâna Grainne gătea pentru administrator în perioada în care familia Wetherby nu era prezentă şi lui i-ar fi plăcut să o hrănească pe Kathleen cu pateurile sau cu prăjiturile care erau în plus. Fata rămânea însă fermă pe poziţii şi nu accepta nimic de la el. Astfel, de binecuvântare se bucura doamna O'Donnell şi împărţea totul în mod egal între fraţi. De la asta însă nu te puteai îngrăşa.

— Draga mea, iubirea mea te face tot mai frumoasă! susţinu Michael atunci când se întâlniră la râu într-una dintre duminicile fără ploaie şi merseră puţin la plimbare.

Peisajul se împietrise în gheaţă, salcia părea să poarte o rochie de mireasă, iar frigul pătrundea în pantofii subţiri ai lui Kathleen. Ar fi fost cu mult prea rece să se mai şi întindă în stufăriş. Puteai rezista afară doar dacă te mişcai. Michael şi Kathleen mergeau, aşadar, repede unul alături de celălalt – chiar şi din dorinţa de a lăsa cât mai repede satul în urmă. În zile precum acelea, bârfitorii se adunau în jurul sobelor, dar nu puteai şti niciodată dacă nu cumva ar trece părintele O'Brien pe acolo, în drumul său spre un bolnav sau vreun muribund.

Abia când tânăra pereche se îndepărtă de sat o bună

bucată de drum, îndrăzni Kathleen să se lase în voia braţelor lui Michael. Tandreţurile lui le ţineau de cald. Mâinile sale dispăreau pe sub mantaua ei subţire şi pe sub rochia uşoară, mângâindu-i umerii şi sânii.

— Eşti precum o floare, care înfloreşte chiar şi iarna, şopti el, fiindcă grădinarul tău te flatează, te îngrijeşte şi jinduieşte după floarea ta!

Kathleen îşi muşcă buzele.

— Chiar crezi că eu... eu... roşi apoi... voi primi rotunjimi mai feminine? formulă ea în cele din urmă cuviincioasă. Vreau să spun că...

— Sânii tăi par să crească spre mine! râse Michael. Dumnezeu ştie că au fost dintotdeauna frumoşi şi tari, însă acum, simţi că nu-i mai pot cuprinde cu o singură mână?

Michael o dezmierdă şi câteva dintre degetele lui o luară din nou şi mai în jos.

— Eşti toată ţeapănă şi caldă... tânjesc să mă lipesc de tine şi să... Kathleen îl împinse deoparte.

— Michael, zise ea apoi îngrijorată. Eu... Nu ştiu multe despre asta, însă văd totuşi fetele care se căsătoresc şi care apoi... au parte de un trup binecuvântat. Şi o văd şi pe mama când e din nou gravidă. De aceea... Michael, eu... pe cât de frumoasă e dragostea ta, când o fată începe să se îngraşe, chiar dacă stomacul îi e gol, atunci are deseori ceva în burtă...

Kathleen nu îndrăzni să-l privească. Michael îşi luă mâna de pe ea uimit.

— Vrei să spui că s-ar putea să fii gravidă? întrebă el neîncrezător. Dar... dar cum... E prea devreme, Kathleen! încă nu am strâns banii suficienţi pentru America, Kathleen!

Fata expiră tare.

— Copilului nici nu o să-i pese de asta, Michael Drury! Şi cu siguranţă că nu-şi va dori să se nască pe unul dintre

vapoarele acelea sicriu. Va trebui să ne căsătorim, Michael! Foarte curând – şi aici...

— Dar, Kathleen! Acum... Aici... Unde să locuim? Ce o să spună taică-tu? Doar nu va permite...

Michael era vădit dezorientat.

— Va trebui să o permită! insistă Kathleen supărată. Sau să trăiască în ruşine. Fireşte că încă mă mai pot da lui Trevallion şi să susţin apoi că e al lui, dar nu mai e chiar aşa de mult timp!

Michael sări în sus.

— Maimuţoiul ăsta să-mi crească copilul? Doar peste cadavrul meu! Fii atentă, Kathleen... Eu... Vrei să spui că... Nu e nicio altă posibilitate?

Kathleen îl străfulgeră din priviri.

— Doar nu te gândeşti să ucizi copilul din mine, Michael Drury!

Tânărul clătină pocăit din cap.

— Dar... se poate să te înşeli.

Kathleen ridică din umeri.

— Se poate şi asta, însă nu cred. Până azi, m-am dus şi eu pe mine cu vorba, Michael, dar acum, că ai observat-o şi tu... şi se petrece repede, Michael. Mai repede ca la alte fete. În curând o să o vadă toţi...

Michael se îndepărtă câţiva paşi de ea, dezorientat, nesigur. Tăcea, ceea ce o făcea pe Kathleen să se teamă. Felul lui de a fi nu era acesta, să tacă.

— Chiar nu te bucuri deloc, Michael? întrebă ea încet. Chiar nu vrei un copil? Credeam... Fireşte că este prea devreme şi că e un păcat, o ruşine şi că toţi oamenii vor bârfi la nesfârşit. Totuşi, e aşa... în sfârşit, ne putem căsători, Michael! Chiar dacă nu-i va conveni tatălui meu. Dacă nu se poate şi nu se poate altfel, va discuta cu el şi părintele O’Brien. Sau nu vrei să te însori cu mine, Michael?

Kathleen părea că se sufocă, iar asta păru să-l trezească pe Michael. Se întoarse spăsit şi o luă în braţe cu tandreţea obişnuită.

— În numele lui Dumnezeu, Kathleen, sigur că vreau să mă căsătoresc cu tine! Nu vreau nimic mai mult. Şi vreau şi copilul. Doar că... Doar că... E prea devreme...

Michael suspină, apoi se încordă.

— Ascultă, Kathleen, dă-mi două sau trei săptămâni, bine? Până atunci, o să fii sigură... între timp, organizez eu ceva. O să strâng banii pentru America, Kathleen, nu vreau să dau înapoi aici, cu laşitate, şi să fiu tras la răspundere de către preot precum un nenorocit de păcătos. Nu vreau ca ei să te vorbească – cel puţin, nu încă! mai târziu, fireşte, când le vom trimite bani din America sau când îi vom vizita şi când tu vei purta rochii din mătase şi o pălărioară din mătase!

El râse.

— Da, asta mi-ar plăcea! Vom trece cu o trăsură cu doi cai prin satul ăsta mic şi nenorocit şi o să-i râdem în nas lui Trevallion sau îi cumpărăm toată recolta de grâu a nenorocitului lui de lord şi o împărţim oamenilor!

Kathleen nu avu încotro şi râse împreună cu el.

— Ce ţi-ar mai plăcea asta, Michael Drury. Eşti un fanfaron! Pentru mine ar fi însă absolut suficient dacă bătrânul O'Roarke ne va duce la biserică în căruţa lui trasă de măgar şi dacă voi ieşi de acolo ca doamna Drury!

Michael o sărută.

— Această biserică specială şi acel măgar special – nu ţi le pot promite, draga mea, dar vom găsi o biserică unde vom putea încheia între noi legământul căsătoriei, cu demnitate şi cu onoare!

Se ridică şi păru să fi crescut cu câţiva centimetri.

— Eu, Michael Drury, voi deveni tată! E un sentiment înălţător! Ştiu de pe acum că va fi un fiu. Un băiat drăguţ,

cu părul meu şi cu ochii tăi...

Ochii lui sclipeau acum cu acea bucurie pe care Kathleen o sperase încă din clipa din care începuse să bănuiască sarcina.

— Şi dacă o să fie o fată? întrebă ea totuşi, provocator. Atunci, chiar nu-ţi va plăcea deloc, Michael Drury?

Tânărul o învârti prin aer râzând.

— Dacă va fi o fată, va trebui să devenim bogaţi şi mai repede, pentru a putea clădi un turn, în care să o închidem. Fiica ta va fi atât de frumoasă, încât fiecare om care o va privi va paraliza pe dată şi va deveni sclavul ei!

Ţinându-se de mână, cutreierară câmpurile de lângă râu, visând la noua lor viaţă. Kathleen nu voia să se gândească la cum avea de gând Michael să facă rost de banii necesari pentru călătorie şi pentru nuntă. Ştia doar că avea încredere în el. Voia – şi trebuia – să aibă încredere în el!

Capitolul 3

La mijlocul lui decembrie, când apa râului Vartry îngheţase la mal şi când foametea ajunsese la apogeu în Irlanda, dispărură trei saci de orz şi de secară din şura lui Trevallion. Grânele erau păstrate acolo pentru caii lordului. Acesta avea trei cai Hunter, puternici, care nu puteau fi hrăniţi doar cu paie, aşa cum se întâmpla cu măgarii şi catârii ţăranilor.

Ralph Trevallion nu observase imediat furtul – abia când se terminase sacul din care erau hrăniţi caii, se dusese în şură, pentru a lua un altul, şi numărase proviziile. Atunci însă, furia lui nu avu margini. Scundul administrator galopă până în sat şi îi trase la răspundere pe arendaşi. Trona pe spatele celui mai înalt cal de vânătoare şi îi privea în jos, cu ochii arzând, pe bărbaţi şi pe femei.

— Nu voi avea pace până când nu voi găsi hoţul! îi curgeau lui balele. Individul acela va fi alungat din casa şi din ograda lui, împreună cu familia lui netrebnică! Iar voi mă veţi ajuta să o fac! Da, nu vă uitaţi aşa la mine, exact asta veţi face! De azi, primesc indicii şi aveţi timp să îmi predaţi hoţul într-o săptămână. Dacă nu îl găsiţi, o să fiţi alungaţi toţi! Să nu care cumva să credeţi că nu mă voi putea justifica pentru asta în faţa stăpânului. Aşa o adunătură ca voi se găseşte din plin pe drumuri; o să umplu într-o clipă din nou toate casele – şi, oameni buni, doar cu bărbaţi! Nu cu familii ai căror zece copii tot noi trebuie să-i hrănim!

Oamenii se uitau speriaţi în pământ. Trevallion avea dreptate. Lordului nu-i păsa câtuşi de puţin cine îi lucra pământurile.

Străzile din Wicklow erau pline de oamenii care se refugiaseră din cauza foametei. Copiii îi căzuseră de mult pradă, deseori şi femeile. Rămâneau, pur şi simplu, întinşi

pe marginea drumului şi mureau când nu mai găseau nimic de mâncat.

— Linişteşte-te puţin, Ralph Trevallion! luă părintele O'Brien cuvântul, cu o voce severă. E vorba doar de câţiva saci cu grâne; furaje, după cum ai spus tu însuţi. E o ruşine că nu le-ai donat tu însuţi de mai demult. Chiar nu vezi ce se petrece aici? Nu-ţi pot mânca mârţoagele fân?

— Şi, pe onoarea mea, nu ştim nimic! adăugă Ron Flannigan, un şef de echipă mai vârstnic. Toţi ne coacem pâinea în acelaşi cuptor, domnule Trevallion, şi, credeţi-mă, fiecare dintre noi ar mirosi dacă s-ar fierbe într-una dintre case vreun terci sau dacă s-ar prăji grâne. Visăm la astfel de mirosuri, domnule!

Trevallion îl străfulgeră din priviri.

— Nu mă interesează absolut deloc la ce visaţi voi! Vă pot doar asigura că vă voi îndeplini cele mai înfricoşătoare coşmaruri dacă nu vă grăbiţi. O săptămână, oameni! Apoi, o să mă cunoaşteţi mai bine! adăugă el şi îşi întoarse calul şi lăsă în urma lui un sat plin de ţărani şi de arendaşi dezorientaţi şi disperaţi.

— Dar nu am făcut nimic! strigă Flannigan după el şi mai repetă încă o dată propoziţia, încet şi lipsit de orice speranţă.

Părintele O'Brien clătină din cap. Apoi, o descoperi pe Kathleen, care stătuse ceva mai la o parte, împreună cu părinţii ei.

— Mary Kathleen, tu trebuie să vorbeşti cu el, îi spuse încet preotul. Tu... El te va conduce duminică acasă, cu binecuvântarea părinţilor tăi, şi... Bătrânul preot o măsură pe Kathleen din cap până în picioare cu o privire care spunea multe. Pari să îi fii foarte apropiată şi în rest, observă el. Te va asculta. Roagă-l să aibă milă faţă de arendaşi. De dragul copilului său.

Kathleen roşi profund.

— Părinte... Părinte... Ce... Ce copil? Eu... Nu am avut niciodată mai mult de-a face cu Ralph Trevallion ca oricare altul de aici!

Preotul o privi pe fată în ochi. Privirea îi era întrebătoare – însă Kathleen văzu în ea şi milă. Dacă era însă pentru copil sau chiar pentru Trevallion, ale cărui speranţe la dragostea fetei aveau să fie distruse, asta nu o mai ştia Kathleen şi nici nu mai putu ţine mult timp piept privirii. Nu cu Trevallion trebuia să vorbească, ci cu Michael!

Oare unde era? Kathleen se tot întreba, plină de nerăbdare. Nu-l văzuse în timpul ieşirii lui Trevallion, dar era ferm convinsă că iubitul ei avea ceva de-a face cu furtul grânelor. Trebuie că avea ceva de-a face cu faptul că voia să facă rost de bani pentru nuntă şi pentru călătoria în America. Nu se putea însă ca oameni nevinovaţi să plătească pentru asta! Michael trebuia să dea înapoi grânele. Trebuia să existe vreo posibilitate să le ducă înapoi în şură, la fel de neobservat cum le făcuse să dispară.

Kathleen se retrase, sub privirile cercetătoare ale bătrânului preot. Dacă Michael fugise deja, dacă nu lăsa absolut nimic întâmplării, atunci avea să vină, fără doar şi poate, să o ia. Spera să nu fie prea târziu. Probabil că până atunci el va fi vândut deja sacii prin Wicklow sau cine ştie pe unde!

În timp ce sătenii continuau să dezbată, Kathleen o luă la fugă spre râu. Nu spera ca Michael să se ascundă pe frigul ăsta în cuibul lor, dar voia, măcar, să încerce să-l găsească. Când trecu de stejarul lui Jonny, nu se auzi niciun strigăt de pasăre, însă auzi voci de îndată ce se apropie de ascunzătoare.

— Aşa puţin? întrebă Bill Rafferty pe un ton acuzator. Patru lire? Doar nu vorbeşti serios! Credeam că facem jumi-juma!

— Am şi vrut să facem aşa, suspină Michael, dar nu au plătit decât douăsprezece, iar eu am nevoie de cele opt lire. Cu ceea ce am mai economisit eu, am îndeajuns pentru a pleca în America, iar Kathleen şi cu mine...

— Ah, Kathleen şi cu tine? Şi cu mine cum rămâne? Fără plaje americane aurite pentru Billyboy? Nu aşa am plănuit, Michael!

Vocea lui Rafferty suna ameninţător.

— Bill! Ţi-am spus doar! Primeşti slujba mea de distribuitor. De săptămâna viitoare, curge din nou whisky-ul – şi cu o calitate cum nu a mai fost de mulţi ani! Orz şi secară, Bill! Omule, în rest, ei lucrează doar cu nişte cartofi putrezi! în orice caz, vei putea aproviziona cu el cârciumile şi vei face o avere!

Michael avea numai miere în cuvinte.

— Şi de ce nu o faci tu însuţi? întrebă Rafferty neîncrezător.

— Ei, fiindcă trebuie să plec, Bill! Kathleen...

Inima fetei bătea cu putere. Oare avea să îi dezvăluie secretul? Cei doi tineri împărtăşeau de bună seamă secrete şi mai întunecate decât copilul de sub inima ei. Nu avea altă soluţie, trebuia să iasă din desişul trestiei.

— E adevărat, Michael? Pentru whisky? Ai furat grânele pentru a face din ele whisky? în timp ce în jurul tău mor copii de foame?

Michael şi Bill se speriară. Când o recunoscură pe Kathleen, o priviră deopotrivă cu vinovăţie, dar şi îmbufnaţi.

— Şi unde altundeva să le fi vândut? întrebă Michael. M-ar fi prins imediat dacă le-aş fi oferit în altă parte. Oamenii din munţi... Ei ştiu să tacă, nicio grijă că le-ar sufla autorităţilor vreun cuvânt, îşi au onoarea lor, Kathie. Nimeni nu e trădat, nimeni nu e înşelat...

— În afaralui Bill Rafferty, bombăni Bill. Cu mine o puteţi

face.

— Ah, ţine-ţi gura, Bill! îl luă dur Michael. Ai fost răsplătit regeşte pentru faptul că ai încărcat trei saci pe un măgar. Restul l-am făcut eu, după cum ştii. Şi acum, vino-ţi în fire şi gândeşte-te la câştigul frumos de la sfârşitul de săptămână din Wicklow. Poţi prelua afacerea chiar de sâmbăta asta. Totuşi, gândeşte-te la o explicaţie bună. Cânţi la flaut? Atunci spune că eu ţi-am făcut rost de o slujbă în vreo cârciumă!

Rafferty se retrase împotriva voinţei sale. Pe de-o parte, ar mai fi negociat cu foarte mare plăcere în continuare despre bani, dar, pe de altă parte, nu-i plăceau norii de furtună care se adunaseră pe chipul lui Kathleen. O mustrare venită din partea unei femei era absolut ultimul lucru de care avea nevoie acum. De fapt, avea mai mult chef de a sărbători decât de ceartă. Patru lire bune, englezeşti, în mână! Era bogat! Bill Rafferty îşi uită supărarea şi o luă încet spre sat, fluierând.

— Vrei să-l trimiţi pe prostovanul ăsta cu whisky la Wicklow? întrebă Kathleen disperată. Michael, o să se dea de gol de îndată ce despachetează lucrurile! Dacă nu cumva o să-l bea tot pe drum şi o să crape din cauza asta... Dar bine, din partea mea, fie cum o fi, mi-e totuna dacă Bill Rafferty se va nenoroci sau nu! Dar tu şi cu mine, noi doi... Michael, nu putem permite ca Trevallion să arunce toate familiile în stradă!

Kathleen îi povesti pe nerăsuflate de apariţia lui Trevallion din faţa bisericii.

Michael îşi muşcă buzele.

— Nu o să facă aşa ceva cu adevărat, fu el de părere. Dar ai dreptate – trebuie să dispărem înainte ca cineva să bănuiască ceva şi să ne trădeze. Cel mai bine ar fi să dispărem chiar în noaptea asta.

Michael încercă să o ia în braţe, însă Kathleen se scutură

de îndată.

— Trevallion o să o facă, şi încă cum! îi strigă ea, disperată de sângele-rece al lui Michael. Cu atât mai mult dacă o să mai fug şi eu de sub nasul lui. Are mari speranţe – mult mai mari decât aş fi crezut, dacă l-am înţeles bine pe părintele O'Brien. O să fie furios dacă dispar dintr-odată. Atunci, se va răzbuna şi mai crunt pe sat!

Michael clătină din cap.

— Nu. Dacă dispar eu, va şti cine a furat grânele, deci nu va mai fi nevoie să îi pedepsească pe ceilalţi. Ochii lui Michael străfulgerară, îi mai şi duc o sticlă de whisky în şopron, drept mulţumire! adăugă el râzând.

Lui Kathleen nu i se părea nimic de râs.

— Michael, aşa ceva nu se poate! Nu ne putem clădi fericirea pe nefericirea altora şi, mai mult, ei unde să plece? Doar nu există niciunde de lucru! E îndeajuns de rău că ai furat şi mai rău că grânele lui Trevallion ajung în cazanul celor care fac whisky la negru în loc să ajungă în burţile copiilor!

Michael ridică din umeri.

— O să mă spovedesc, susţinu el, cândva. Însă, Kathleen, eu mă gândesc mai întâi la copilul nostru! Şi el trebuie să crească într-o ţară mai bună, unde să nu moară de foame! Grânele oricum nu le mai pot scoate din cazan şi să le pun înapoi în saci. Deci, vrei să mergi cu mine sau nu?

O luă în braţe. Kathleen se lăsă scurt pradă îmbrăţişării lui consolatoare şi tandreţurilor sale. Însă apoi reveni la realitate.

— Fireşte că vin cu tine! zise ea, ceva mai liniştită ca înainte. Dar nu imediat. Nu săptămâna asta, când capul lui Trevallion fierbe mai tare decât cazanul celor care distilează whisky-ul la negru. Părintele O'Brien are dreptate: ar trebui să-l linguşesc pe Trevallion. Să încerc

să-i distrag atenţia, să-i abat gândurile. Da, aşa o să facem, aşa putem salva satul! Tu dispari, înainte ca săptămâna să treacă, Michael! Condu-l pe prostul tău de prieten sâmbătă la Wicklow şi rămâi acolo! Atunci, vei fi bănuit, iar arendaşii vor scăpa...

— Şi tu? întrebă Michael neîncrezător. Să te las singură cu Trevallion?

Kathleen se supără.

— Dumnezeule, Michael, nu o să mă dau lui pe dată! Fac cu el o plimbare în jurul satului, îl mai linguşesc puţin, îi dau speranţe... Apoi, vin la Wicklow, de îndată ce se mai liniştesc lucrurile. Spune-mi doar unde te găsesc!

Kathleen se simţi mai bine după ce pusese la cale acest plan. Aşa puteau reuşi. Numai să fie şi Michael de acord!

Tânărul îşi mesteca buza inferioară. Primul plan îi plăcea mai mult, dar satul era şi patria lui. Ţinea mult la oamenii de acolo, la mama şi la fraţii lui, dar ei aveau să fie oricum alungaţi dacă Michael era socotit drept vinovat. Lui Michael îi părea rău, dar mama lui ştia unde o aştepta tatăl ei. Bine, nu se mai putea ruga zilnic la biserică, dar copiii aveau să primească mai multă mâncare în munţi.

— Bine, atunci, zise el împotriva voinţei sale. O săptămână, Kathleen, dar nicio zi în plus. Mă găseşti la taverna lui Barney. Asta e o cârciumă din Wicklow, pe strada principală, nu poţi să nu o nimereşti.

Trevallion folosi cuvintele „săptămâna adevărului”, aşa cum o numea el, pentru a-i mai certa încă o dată serios pe arendaşi. Acum, iarna, puteau munci câmpurile, iar foametea îi slăbise într-atât pe oameni, încât abia dacă mai puteai avea vreo pretenţie de la ei. În acea săptămână, Trevallion îi puse însă pe toţi să se prezinte. Trebuiau să rănească în grajduri, să care bolovani, pentru a lărgi zidurile şi câmpurile, să taie lemne pentru şemineurile din conac.

— Fie că lordul e aici sau nu, şemineurile trebuie să fie pline de lemne! se justifică Trevallion. Altminteri, se mai şi mucegăiesc pereţii! Casa nu are voie să se răcească, poate că lordul se va mai decide totuşi să-şi petreacă aici Crăciunul!

Asta nu se întâmplase niciodată până atunci, însă, de această dată, sătenii aproape că şi-o doreau. Poate că ar fi fost mai uşor de vorbit cu lordul Wetherby însuşi decât cu administratorul său cel zelos. Grainne susţinea că doamna ar fi putut fi milostivă. Kathleen o cunoscuse pe tânăra nobilă ca pe o fiinţă destul de superficială, dar îndeajuns de blândă. Cu siguranţă că nu ar fi stat cu mâinile în sân, privind cum mureau de foame copiii ţăranilor ei.

Şi fără doar şi poate că arendaşii ar fi primit, în cazul unei prezenţe a lordului, un cadou de Crăciun. Un săculeţ de făină sau de zahăr pe familie se găsea aproape mereu. Dacă domnii îşi petreceau Crăciunul pe moşiile lor, doamna împărţea, de obicei, ea însăşi aceste donaţii din dragoste şi, cu siguranţă, Trevallion deconta aceste mici daruri cu Wetherby, chiar şi când acesta rămânea în Anglia. În realitate însă, ele ajungeau în buzunarele administratorului, chiar şi în acel an, în care el anunţa în gura mare că lordul avea să fie extrem de dezamăgit şi că, în consecinţă, arendaşii nu trebuiau să se aştepte la recunoştinţă.

Michael era pe jumătate îngheţat şi epuizat de la spartul de pietre în frig atunci când, sâmbătă seara, luă, în sfârşit, măgarul grădinarului. Ghinionul lui fu însă că de această dată văzură câţiva dintre arendaşi cum Bill Rafferty îşi puse flautul irlandez în coburi şi se urcă în spatele lui pe catâr.

— Unde vrei să mergi, Rafferty? întrebă Ron Flannigan bănuitor. O raită prin cârciumile din Wicklow? Ai bani de băut, băiete?

Michael clătină din cap, arătă spre flautul lui Billy şi răspunse în locul amicului său:

— Am nevoie de el pentru muzică, Ron. În doi faci mai mulţi bani; un scripcar singur e prost plătit.

Flannigan îşi încreţi fruntea.

— Şi atunci îl iei cu tine tocmai pe omul care cântă cel mai prost la flaut de pe aici? Cine să-i dea bani lui Billy pentru cântatul lui, ăstuia mai degrabă îi dai bani să tacă!

Ceilalţi arendaşi râseră. Michael râse împreună cu ei.

— Ceva mai ciudat dă mereu bine, Ron! susţinu el. Ştiu eu ce fac...

Ron Flannigan privi lung în urma lui.

— Şi încă cum ştii, mormăi el în cele din urmă.

Lui Kathleen îi căzu greu să piardă vremea, însă se străduia să-l seducă pe Ralph Trevallion. Îi zâmbi de îndată ce intră duminică în biserică, când trecu pe lângă femei şi se aşeză în prima bancă de pe partea bărbaţilor. Părintele O’Brien predica despre iertare şi despre indulgenţă. În cele din urmă, încheie spunând că doar Dumnezeu este adevăratul judecător şi lui nu îi poate scăpa niciun păcătos, chiar dacă acesta se va sustrage judecăţii lumeşti. Bătrânul preot îi făcu chiar cu ochiul lui Kathleen, atunci când ea îl însoţi după slujbă pe Trevallion, vorbind amabil cu el. Oare se făcea el acum vinovat de păcatul proxenetismului?

Pe Kathleen o înveseleau toate astea. Se străduia să-şi păstreze pentru Trevallion strălucirea ochilor, zâmbetul buzelor şi uşoara roşeaţă din obraji. Îi permise pentru prima dată să o ducă la plimbare în jurul satului şi fu de acord cu el, prin cuvinte linguşitoare, ori de câte ori el povestea cât de folositor era lordului, cât de sigură era poziţia lui de administrator şi cât de stimată avea să fie soţia lui, cea pe care el o va alege, într-un final, pentru a-i fi consoartă.

Kathleen era istovită de toate zâmbetele şi de toate minciunile atunci când Trevallion o lăsă din nou înaintea casei părinţilor ei. În timpul plimbării, avusese un sentiment ciudat; era ca şi cum nu ar fi fost singură cu administratorul; avea impresia că era supravegheată. Oare să îl şi pus Michael pe Jonny să o urmărească?

Era foarte posibil: misiunea ei de a-l accepta pe Trevallion îl rănise pe iubitul ei. Kathleen îşi făcea, la rândul ei, griji din cauza lui Michael. Billy Rafferty fusese de dimineaţă la slujbă. Îngenunchease vizibil obosit alături de mama lui, care părea să fie destul de supărată. Kathleen o înţelegea. În astfel de vremuri era considerat a fi extrem de ruşinos dacă te îmbătai. Lui Michael nu i se întâmplase una ca asta în toate lunile anterioare. Nu se potrivea cu alibiul său de scripcar. Fireşte că patronii de cârciumi mai făceau cinste din când în când cu câte o bere, dar cine se îmbăta cu whisky nu-şi păstra multă vreme slujba.

Billy Rafferty părea să nu se gândească aşa de departe. Orice acţiune strategică îi era străină – Kathleen îl considera în continuare drept cea mai proastă alegere pentru a-i fi urmaş lui Michael în afacerea cu whisky-ul.

Însă, din perspectiva lui Michael, capul prostovan al lui Billy nu părea să fie atât de rău. Preotul şi toţi ceilalţi din sat concluzionară că şi Michael băuse în seara precedentă şi că acesta era motivul pentru care nu apăruse la slujbă. Abia în dimineaţa următoare, când nu avea să apară la muncă, urma să i se simtă definitiv lipsa.

În faţa casei familiei O’Donnell, Trevallion îi mai înmână lui Kathleen un săculeţ cu făină de grâu.

— Ştiu că nu vrei să îl accepţi, Mary Kathleen, zise el formal. Ca nimeni să nu creadă că te laşi cumpărată. Dar eu mi-aş dori să simţi cândva ceva pentru mine, care să facă aceste cadouri ale mele neesenţiale în comparaţie cu

un sărut...

Administratorul se apropie de ea, însă Kathleen se dădu înapoi speriată. Intra în panică doar la gândul unui sărut din partea lui Trevallion – şi asta nu doar fiindcă îi era scârbă de atingerea buzelor lui. În realitate, îi mai era frică şi de acel om nevăzut care, probabil, o urmărea. Micul Jonny nu ar fi făcut nimic periculos – din partea lui era de aşteptat cel mult o festă copilărească foarte proastă, cum ar fi un proiectil tras cu praştia. Oricum nu nimerea niciodată. Dar ce se putea întâmpla dacă erau urmăriţi de fratele mai mare, de Brian?

Ce se întâmpla dacă era însuşi Michael?

Kathleen îşi lăsă privirea în jos.

— Domnule Trevallion, zise ea încet. Vă rog... Vă rog, sir, eu am abia şaisprezece ani. Asta... E prea devreme pentru... pentru dragoste...

Roşi profund.

Trevallion zâmbi.

— O, da... Uitasem... Mary Kathleen...

Fata nu ştia dacă o spunea cu tandreţe sau în batjocură.

— Deci, nu este decât un zvon faptul că te simţi atrasă de unul dintre băieţii din sat?

Suna ameninţător.

Kathleen încercă să-şi plece fruntea şi mai smerită – şi îşi ridică apoi totuşi privirea. Îi reuşi chiar şi un zâmbet şmecheresc.

— Domnule, pot să mă simt atrasă de ce vreau eu, zise ea, dar mama m-a învăţat ca, atunci când mă gândesc la dragoste, să am în vedere şi cămara.

Trevallion râse cu putere.

— Ce slujnică drăguţă eşti tu, Mary Kathleen! observă el.

Apoi, îşi vârî mâna în buzunar şi mai adăugă, pe lângă sacul de făină, cu care Kathleen încă se mai juca nehotărâtă, şi un mic pachet de zahăr.

— Uite aici! Dar nu poate fi mai dulce decât buzele tale!

Kathleen mulţumi Cerului când reuşi să scape, în cele din urmă, în casa părintească – aşteptată cu nerăbdare de familia ei, avea să fie încântată de darurile lui Trevallion. Zahăr şi făină. Kathleen putea coace acum ea însăşi fursecuri, însă acestea urmau să aibă totuşi un gust amar.

Lunea de după dispariţia lui Michael, Kathleen îşi văzu, ca de obicei, de slujba ei din conac. Făcu focul în şemineu împreună cu Grainne, iar flăcările aruncau umbre fantomatice pe pereţi.

Oricum ar fi, femeilor le era cald, iar Trevallion nu le deranja din această cauză. În plus, Kathleen găsi liniştea interioară să privească perdelele grele din mătase şi mobilele masive, scumpe, ale familiei Wetherby – o dată avu chiar curajul să se aşeze într-un fotoliu şi să-şi imagineze un ceai de după-amiază, la care îşi invitase prietenele. Dacă Michael avea dreptate, urma să aibă şi ea cândva asemenea mobile şi perdele, iar o slujnică avea să îi facă focul în sobe. Va fi liberă în lumea nouă, vor putea face bani, se vor putea îmbogăţi...

Kathleen se lăsă pradă, preţ de câteva bătăi de inimă, visurilor – sau, mai bine spus, visurilor lui Michael. În ceea ce o privea, ea nu avea nevoie de un conac, de fotolii masive şi de tapete din mătase. Kathleen s-ar fi mulţumit cu o căsuţă confortabilă, înconjurată de trifoi, cu o grădină drăguţă, în care să poată planta legume şi flori. Trebuia să aibă o cameră bună şi un dormitor, o bucătărie – şi, poate, încă o cameră pentru copii. Nu doar o singură încăpere minusculă, afumată de focul făcut în ea, cum era cazul în casa părinţilor ei...

Lui Kathleen îi fu repede clar că visa la casa lui Ralph Trevallion! Administratorul locuia într-o astfel de casă, ceva mai departe de sat şi de conac.

Nu! Se ruşină de gândurile ei. Nicio casă nu o putea face

să se căsătorească cu un escroc cum era Trevallion, indiferent dacă purta sau nu în pântec copilul lui Michael.

În vreme ce Kathleen se ridică greoaie din fotoliu, pentru a se întoarce din nou la treabă, prin casă se auziră voci ridicate.

— O, nu, Dumnezeule! Dumnezeule milostiv!

Grainne. Bătrâna bucătăreasă şi gospodină urla şi se tânguia, de parcă i s-ar fi sfărâmat inima.

Kathleen alergă pe scări, în jos, şi o găsi pe Grainne în vestibulul casei, căzută pe una dintre cele mai de jos trepte, jelindu-se şi implorând.

— Nu pot schimba lucrurile, Grainne, zise Ron Flannigan şi îi puse stângaci mâna pe umăr. Mă gândeam doar să o afli de la mine, înainte să ţi-o spună Trevallion. Şi înainte... înainte...

— Înainte să apară miliţia? înainte ca ei... O, nu, nu pot să o facă... Doar nu o să mă dea afară? Să-mi dărâme casa? Doamne, Dumnezeule, Ron, mai am încă opt copii!

Ron Flannigan clătină aproape invizibil din cap. În vocea lui şi în întreaga lui atitudine se puteau citi regrete sincere.

— Ştiu asta, Grainne. Eşti o femeie bună şi toţi sunt copii buni, dar ştii şi tu cum sună legea...

— Legea englezească! scuipă Grainne. Ron, eu am slujit la familia Wetherby. Atâţia amar de ani, am fost mereu fidelă, nu am furat nimic... Mă rog, nimic altceva decât câteva colţuri de pâine, uneori. Numai de-ar fi lordul aici! Dacă m-aş putea arunca la picioarele doamnei! Ea ar găsi cu siguranţă îndurare faţă de mine!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kathleen. Ce poate fi atât de teribil, Grainne, ca să...

Aruncă o privire asupra chipului lui Ron Flannigan, care o făcu să amuţească. Orice cuvânt consolator era de prisos în acea clipă.

— L-au arestat pe Billy Rafferty, zise Ron. Îl învinuiesc

de furtul grâului lui Trevallion...

— Dar n-a fost el! urlă Grainne. Dumnezeule, doar îl ştiţi pe Billy al meu! Se dă el mereu mare, dar e numai un cocoş care cântă. Nu i-ar veni niciodată ideea să-i fure stăpânului său grâul! Unde să-l fi vândut, la urma urmei?

— Asta n-o ştim, rosti Ron serios, dar au găsit asupra lui bani. Mai mult de trei lire. Pe ăştia nu-i putea face niciunde altundeva. Cu siguranţă, nu cântând la flaut...

— Cântatul la flaut! strigă Grainne. Scripcarul, strengarul acela de Drury! Pe ăla l-aş crede în stare de aşa ceva, ăla...

— Michael Drury a dispărut, zise Ron. Şi da, e de presupus că şi el e implicat în asta, dar Billy al tău a fost sâmbătă în Wicklow, Grainne, şi s-a întors acasă beat. Şi ieri-seară a tras din nou la măsea, cu prietenii, a invitat jumătate de sat. Azi-dimineaţă, la muncă, puţeau toţi a băutură şi Billy încă se mai clătina. Te miri că Trevallion a început să bănuiască? De trădat, nu l-a trădat nimeni, în caz că te gândeşti la aşa ceva, Grainne, chiar dacă a dat câte ceva din casă astă-noapte, stând alături de tovarăşii lui de băutură în jurul focului. Câte ceva despre whisky, despre cel care îl distilează la negru, despre minunata lui slujbă nouă din Wicklow...

— Doamne, Dumnezeule, dacă le povesteşte una ca asta hainelor roşii?

Grainne îşi făcu semnul crucii, gândindu-se la soldaţii englezi.

Ron suspină.

— O să îl facă să vorbească prin bătaie, zise el. Dar poate că e mai bine pentru el dacă o spune direct. Până acum, îl socotesc numai pe el vinovat. Dacă însă se dovedeşte că şi tânărul Drury este implicat în asta...

Lui Kathleen îi trecu un fior rece pe şira spinării. Billy îl trăda pe Michael. Era la fel de sigur precum un „Amin” în

biserică. Foarte posibil să o trădeze şi pe ea; ştia doar de ce îndrăznise Michael să fure. Şi, mai ales... Doamne, Dumnezeule, spera să nu ştie nimic despre taverna lui Barney!

Mintea lui Kathleen lucra cu o viteză nebună.

Trebuia să-l avertizeze pe Michael. Trebuia să ajungă la Wicklow înainte ca hainele roşii să-l interogheze pe Billy. Cel mai bine rămânea atunci, imediat, cu el. Aici, oricum nu mai putea face nimic. Depindea numai de Billy Rafferty dacă şi familia ei avea să fie izgonită din casă şi din ogradă. Dacă Trevallion afla că a fugit împreună cu Michael, avea să învinovăţească oricum şi familia O'Donnell.

Kathleen alergă afară. Grainne nu avea să o caute. Avea acum alte griji decât şemineurile din conac. Ron abia dacă o percepuse şi părea să nu ştie nimic de ea şi de Michael. Dacă ar fi ştiut însă cum să ajungă la Wicklow...

Kathleen alerga pe stradă, pierzându-şi cumpătul. Îi venise ideea să se mai apere de frigul iernii, aruncându-şi şalul peste haine. Erau câteva lucruri pe care le-ar fi luat cu plăcere cu sine din casa părintească, dar asta era acum imposibil. Mama şi fraţii ei erau cu siguranţă acasă şi ar fi văzut care e situaţia cu ea.

Kathleen îşi luă rămas-bun, în sinea ei de la toată lumea. Apoi, o luă la picior, hotărâtă, în direcţia Wicklow. Nu putea fi atât de greu să găsească drumul.

Capitolul 4

Şoseaua spre Wicklow se deschidea larg înaintea lui Kathleen, însă drumul era lung, mult mai lung decât se gândise ea. Fata alerga cât putea de repede. Îi era limpede că un om călare ar fi putut să o ajungă totuşi cu uşurinţă – doi trecuseră deja pe lângă ea. Să fi fost mesageri ai miliţiei? Ar fi trebuit să fie în uniformă. Kathleen încerca să rămână liniştită, mergând mai departe. Urma să se întunece până când avea să ajungă în oraş.

Dintr-odată, auzi în spatele ei zgomotul unei trăsuri care se apropia. Aruncă o privire pe jumătate temătoare, pe jumătate plină de speranţe spre capră. Probabil că îl duceau deja pe Billy în închisoarea din Wicklow. Apoi, văzu însă cai puternici înaintea trăsurii şi chiar şi bărbatul de pe capră îi era cunoscut. Ian Coltrane, fiul negustorului de animale.

— Ei, oare ce avem noi aici? îi rânji Ian în jos. Nu-i asta mica noastră Kathleen O’Donnell? Unde te duce drumul, drăguţo?

Kathleen se strădui să-i zâmbească la rândul ei. Ian Coltrane era un flăcău drăguţ, un tip oacheş, cu ochi strălucitori. Chiar semăna puţin cu Michael, doar că avea ochii negri ca tăciunele. Oamenii spuneau că familia Coltrane avea chiar şi sânge de ţigani.

Ian nu doar că arăta ca un ţigan, dar se şi comporta ca atare. În timp ce Patrick Coltrane, tatăl lui, făcea negoţ cu oi şi cu vite, Ian se specializase în negoţul cu cai. Trebuie că făcea un profit bun din asta, fiindcă sacoul lui în carouri era nu doar aproape nou, ci şi umplut cu vată, pantalonii erau din piele şi cizmele erau stabile şi robuste. Kathleen se uita la ele aproape cu invidie. Pantofii ei erau rupţi şi nu ţineau suficient de cald, iar picioarele îi erau acum ca nişte

bulgări de gheaţă.

— Spre... spre Wicklow, răspunse ea. Vreau... Vreau să vizitez o mătuşă. S-a îmbolnăvit...

— Şi atunci te-a trimis mama cu nişte pâine şi whisky acolo, nu? rânji Ian. Şi cu un şal din lână? observă el, aruncându-şi privirea asupra mâinilor goale ale lui Kathleen şi asupra îmbrăcămintei cu mult prea subţiri pentru o asemenea călătorie pe timp de iarnă.

Kathleen roşi. Fireşte că ar fi trebuit să se gândească la asta! Familia O'Donnell era ea săracă, dar mama ei i-ar fi făcut cu siguranţă rost de pe undeva de câte ceva de mâncare şi s-ar fi găsit şi un palton, pentru a o proteja pe fată mai bine de frig; în cazul unei vizite la oraş, Kathleen ar fi purtat şi rochia de duminică.

— Noi... Noi nu avem nimic de dăruit, zise ea scurt. E vorba mai mult despre un sprijin sufletesc...

Ian râse.

— De ăla am şi eu nevoie! o tachină el. Deci, dacă vrei să-mi dai şi mie puţin din el – alături de mine mai e un loc liber.

Bătu capra cu palma.

În şaretă mai era şi o bancă pe care te puteai aşeza, pe care s-ar fi aşezat mult mai degrabă Kathleen. Acolo erau însă aruncate şei şi hamuri, iar în situaţia ei mizerabilă nu putea fi mofturoasă. Se urcă aşadar pe capră şi se aşeză lângă Ian, apoi el îşi puse din nou caii să o ia la trap. În spatele căruţei mai erau legaţi doi cai şi un catâr.

— Şi... şi tu? întrebă Kathleen, deşi nu o interesa câtuşi de puţin. Unde vrei să mergi?

Ian îşi încreţi sprâncenele.

— Cam a ce arată asta? Ai impresia că am scos caii la plimbare? La târgul de cai din Wicklow. E mâine-dimineaţă, în piaţa de lângă chei. Sper să-i transform acolo în bani pe ăştia trei...

Kathleen aruncă o privire asupra cailor. Pe unul dintre ei îl ştia.

— Murgul ăsta nu mai e însă tânăr, observă ea.

Calul trăsese deja la căruţa croitorului, când Kathleen era mică. Sau se înşela? Nu era oare calul croitorului, încărunţit în jurul ochilor? Şi nu avea imprimată pe spate urma şeii, care era vopsită în alb? Murgul din spatele şaretei era negru şi strălucea.

— Ăsta? Ăsta are şase ani şi nicio zi în plus! făcu Ian pe jignitul. Uită-te la dinţi dacă nu mă crezi!

Kathleen ridică din umeri. Dinţii nu i-ar fi spus nimic, dar ar fi putut jura că îi culesese, în copilărie, acestui cal păpădie în timp ce el îşi aştepta stăpânul în faţa croitoriei, în vremuri mai bune, pe când oamenii nu îşi făceau supă din buruienile de pe marginea drumului. Calul avea un fel de mustaţă răsucită deasupra nărilor. Kathleen nu o mai văzuse la niciun alt cal şi chiar şi croitorul trebuie că o socotise drept o particularitate, altminteri nu şi-ar fi botezat calul Blackbeard. Caii din faţa căruţei mergeau voioşi la trap. Cu siguranţă că nu aveau nevoie de mai mult de o oră sau două până la Wicklow.

Kathleen încercă aşadar să schimbe subiectul şi să discute pe teme lipsite de riscuri. Întrebă de tatăl lui Ian, ale cărui afaceri mergeau prost, din câte spunea fiul.

— Însă acum nimeni nu are bani, zise băiatul de sus.

Ian trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Ceva mai în vârstă ca Michael. Tatăl lui era şi el arendaş la lordul Wetherby, însă avea o poziţie superioară faţă de ceilalţi. Patrick Coltrane nu îşi plătea arenda prin muncă, ci din câştigurile de pe urma negoţului cu vite, şi nici nu era dependent de propria recoltă de cartofi. Pământul lui servea, înainte de toate, creşterii animalelor. Nu îşi cultiva propria hrană sau, dacă o făcea, atunci numai parţial.

— Cel puţin, nu pentru vaci şi oi, adăugă Ian aproape

dispreţuitor. Ce să mai mănânce vitele? Oamenii îşi dezgroapă pentru ei înşişi ultimele rădăcini din pământ.

— Dar caii pot fi vânduţi? se miră Kathleen.

— Întotdeauna mai există câţiva domni, râse Ian. În Wicklow şi în Dublin mereu are nevoie cineva de un cal – sau vrea să aibă unul. Trebuie doar să îl lămureşti; aşa îl transformi pe negustor în lord! La ţară, caii sunt ieftini, momentan...

Kathleen căzu pe gânduri. Oare cât habar aveau aceşti negustori despre cai? Probabil că îl cumpărau cu adevărat pe bătrânul Blackbeard dacă Ian le băga în cap că acel cal provenea din grajdurile lordului Wetherby.

— Însă n-o să rămân eu aici definitiv! îi destăinui Ian în cele din urmă. Nu sunt mulţi bani în ţara asta. Suficienţi cât să trăieşti, dar dacă vrei puţin mai mult... Nu, eu sunt atras de partea cealaltă a marii bălţi! Vreau să-mi încerc norocul!

— Serios? întrebă Kathleen, dintr-odată extrem de interesată.

Negustorul de cai era primul care nu vorbea despre emigrare doar din cauza nevoilor, ci părea să se bucure sincer de noua ţară.

— Un... Un prieten de-al meu vorbeşte şi el despre asta, zise ea. Şi eu... Eu...

Ian îi aruncă o privire piezişă.

— Şi tu ai avea chef? Deci, prin asta, tu eşti o excepţie. Cele mai multe dintre fetele cărora le povesteşti despre Lumea Nouă încep să tremure de nu le mai opreşti...

— Păi da, drumul până acolo...

— Drumul până acolo! pufni Ian. Bine, sigur că o să fie destul de incomod şi prea multă mâncare nu o să fie, dar în comparaţie cu ceea ce primeşti aici de mâncare... Deşi tu îmi pari în continuare bine hrănită, drăguţo! O fată tare simpatică! Şi încă una deşteaptă...

O vreme, merseră mai departe în tăcere. Apoi, Ian o privi pe Kathleen, care tremura de frig, cu un nou interes.

— Ţi-e frig, drăguţo? întrebă el, aparent grijuliu, şi scoase la iveală o pătură. I-o puse lui Kathleen pe umeri, trăgând-o în acelaşi timp mai aproape.

— Vino, te încălzesc eu!

Kathleen era fericită, pentru că tocmai trecuseră de tăbliţa care marca intrarea în localitatea Wicklow.

— Şi nici măcar nu trebuie să fie chiar America, zise apăsat Ian, în timp ce mâna lui se plimbă pe sub pătură trecând peste umerii lui Kathleen până la decolteu.

Kathleen se trase cu putere de lângă el.

— Poţi... Poţi să mă laşi să cobor aici, te rog? întrebă ea.

— Aici? râse Ian. Dar aici suntem practic tot în sălbăticie, drăguţo...

Într-adevăr, acolo era o suburbie în care se găseau căsuţe nostime şi grădini printre ogoare mai mici. Trebuie că se aflau la o depărtare de vreo şase kilometri de centru, de chei şi de taverna lui Barney.

— Mătuşa mea... Locuieşte pe aici pe undeva, susţinu Kathleen.

— Ah, da, mătuşa, o ironiză Ian. Să nu te duc până la uşă? Kathleen scutură din cap.

— Nu, nu, mulţumesc. Ai făcut deja destule... Adică, e destul... Am apelat deja destul la serviciile tale. Restul drumului îl pot străbate pe jos. Mulţumesc mult, Ian!

Tânărul îşi încruntă sprâncenele şi trase de frâie. Căruţa se opri pe dată.

— Dacă insişti... Dorinţa ta îmi e poruncă! Şi poate că ne mai vedem prin sat!

Făcu un semn cu mâna la căciulă.

Kathleen se dădu jos de pe capră şi se strădui să-i zâmbească.

— Sigur că da... Duminică, la biserică, dacă treci pe

acolo...

La sfârşit de săptămână, Patrick şi Ian Coltrane erau deseori plecaţi, motiv pentru care Ian nu ştia nimic, de bună seamă, despre relaţia ei cu Ralph Trevallion. Altfel, ar fi tachinat-o cu siguranţă.

Ian o mai salută încă o dată şi puse apoi caii să o pornească din nou la trap. Kathleen spera din tot sufletul să nu mai trebuiască să-l vadă vreodată.

Pe capra căruţei îngheţase aproape şi mai mult decât în timpul mersului. Trebuia acum să se forţeze, complet ţeapănă şi istovită, să pună un picior înaintea celuilalt. Totuşi, nu mai putea fi mult de mers.

Într-adevăr, nici măcar nu se înnoptase complet când Kathleen ajunsese pe strada principală. Primul trecător pe care îl întrebă de taverna lui Barney îi arătă drumul într-acolo.

— Nu poţi să greşeşti, micuţo, e chiar acolo, după prima cotitură. Dar ce vrei în dugheana aia? în altele poţi face mai mulţi bani!

Kathleen ar fi putut intra în pământ de ruşine atunci când, mergând mai departe, îi deveni limpede ce anume crezuse respectivul bărbat că este! Grăbi şi mai mult pasul. Când ajunse, în cele din urmă, la cârciumă, nu mai avea pic de suflu. Abia dacă îi mai era frig.

Respirând uşurată, fata deschise uşa şi fu lovită de un şuvoi de aer cald şi stătut, care puţea a whisky, a bere şi a tutun. Kathleen se luptă cu toată greaţa de care fu cuprinsă dintr-odată. Nu părea ca din bebeluşul ei să se nască un bărbat care să îşi dorească să-şi petreacă o jumătate de viaţă în cârciumă!

— Ce strălucire în cocioaba noastră nenorocită! o salută un bărbat mic şi rotofei, aflat în spatele tejghelei. Bucle aurii, piele de alabastru şi ochi la fel de verzi precum păşunile Irlandei. Dacă eşti o închipuire, frumoaso, poţi

rămâne. Însă, în rest, locul ăsta e doar pentru băieţi. Îmi pare rău!

În majoritatea cârciumilor, femeilor nu le era permis accesul.

Kathleen se străduí din nou să zâmbească.

— Sunt Kathleen O'Donnell, se prezentă ea. Trebuie să dau de Michael Drury.

Micul grăsan o cercetă admirativ.

— Barney, se prezentă el. Deci, tu eşti fata alături de care vrea să plece? întrebă el apoi. Respectele mele, respectele mele, dar tu ţi-ai fi putut pescui unul mai bun! Ce zici de mine, drăguţo? Eu măcar îţi pot oferi ceva. O cârciumă are mereu vad!

Kathleen simţea cum începe să clocotească în ea furia. Se săturase. Nu mai voia să zâmbească şi să se mai prefacă faţă de nimeni. Îl voia pe Michael!

— Ascultaţi! zise ea pe un ton poruncitor. Ascultaţi, trebuie să-l previn pe Michael. Hainele roşii îl caută, aşa că încetaţi odată cu jocurile dumneavoastră...

Grăsanul deveni brusc serios.

— Miliţia, fetiţo? La naiba, ştiam eu că e ceva putred în toată treaba asta. Dar nu... „Doar o cameră pentru câteva zile, Barney! Doar până când fata mea poate pleca şi ea. Ştii doar că nu-i uşor pentru aşa o fată, rămas-bun de la familie..." A vorbit cu o voce mieroasă, iar eu m-am lăsat prostit. Drept răsplată, îmi aduce în casă hainele roşii. Michael!

Barney răcni spre o încăpere din spatele cârciumii. Când nu-i răspunse nimeni, fugi afară. Kathleen nu stătu mult pe gânduri, îl urmă prin bucătăria unsuroasă într-un coridor din care se deschideau mai multe uşi.

— Michael!

Nu puteai să nu auzi răcnetul lui Barney şi, într-adevăr, în cele din urmă se deschise una dintre uşi. Michael ieşi

dintr-o încăpere.

— Poţi şi mai tare, Barney? întrebă el supărat, însă apoi o văzu pe Kathleen venind în urma barmanului grăsan.

— Kathleen! M-am răzgândit, Barney, pentru ea ai voie să ridici vocea cât vrei. De fapt, ar trebui să fie anunţată de trompetişti şi de toboşari, indiferent unde ar merge, pentru ca toţi cei nedemni să-şi poată întoarce privirile de la ea, înainte de a orbi de atâta frumuseţe! Kathleen, a mers totul mult mai repede decât aş fi sperat în cele mai frumoase vise ale mele!

Michael dădu să o ia în braţe, dar ea îl respinse.

— Michael, nu avem timp pentru asta! L-au arestat pe Billy, iar el va da din gură! Trebuie să plecăm!

— Pe Billy? L-au...? La naiba cu prostovanul ăla! Nu-şi putea ţine mâinile departe de whisky, nu? Şi l-am avertizat... Eu...

— Michael! Kathleen aproape că urla. Ştie despre ascunzătoare?

— Asta m-ar interesa şi pe mine! observă Barney, cu privirea unui bull terrier furios.

Michael ridică din umeri.

— Poate că am amintit-o. Cel puţin... Păi na, am fost sâmbătă împreună aici, nu? Dacă le spune de toate cârciumile...

— Sunt ruinat! se smiorcăi Barney. Trebuie să ascund toate sticlele! Dacă le găsesc aici... Cu atât mai mult, dacă te găsesc pe tine aici... Cară-te, pleacă, Michael Drury!

Michael începu să-şi strângă lucrurile. Totuşi, în timp ce îşi lega bocceaua şi în timp ce Barney alerga pe coridor cu cel de-al doilea braţ de sticle de whisky achiziţionate ilegal, un băiat ţâşni din bucătărie în cameră.

— Barney, mă trimite Daddy. Ştii tu, cârciumarul de la Finest Horse. Au venit hainele roşii, din cauza whisky-ului. Şi din cauza lui Michael Drury. Trebuie să...

Barney invocă din nou Cerul în ajutor şi alergă şi mai repede, în timp ce Michael se uita în jur, aidoma unui animal încolţit.

— Kathleen, trebuie să ieşim de aici! Repede, Finest Horse e la două case depărtare. După ce termină acolo, vor veni aici. Fii atentă. Tu dispari prima. Prin faţă, prin cârciumă...

— Şi tu?

Kathleen stătea locului ca împietrită.

— Eu o să o iau pe ieşirea din spate. Ne întâlnim apoi la chei; te găsesc eu cumva.

Michael îşi aruncă bocceaua pe umăr, însă păru să-i vină o idee. Scoase un portofel din buzunar şi i-l dădu lui Kathleen.

— Uite, ia asta! Hai, repede, ce mai aştepţi?

Michael o împinse în coridor.

— Dar... Dar...

— Niciun „dar”, du-te, Kathie, ne vedem mai târziu!

Michael îi puse băiatului o monedă în palmă.

— Poftim, Harry. Du-o pe doamnă în siguranţă!

Se auzeau voci din cârciumă. Voci sonore, obişnuite cu ordinele. Michael alergă prin coridor, iar micul Harry, un băieţaş roşcovan, viclean, cu chipul blajin şi rotofei ca al unui heruvim, o trase pe Kathleen în direcţia opusă. Apucă doar să îşi arunce şalul peste păr, înainte de a se trezi faţă în faţă cu doi oameni ai miliţiei, în uniforme roşii. Bărbaţii o împinseră la o parte şi începură să deschidă pe rând uşile din spate. Kathleen îl urmă buimacă pe Harry în cârciumă, unde fu cuprinsă de un nou val de greaţă, de această dată nu doar din cauza putorii, ci şi a fricii. Doi soldaţi îi ţineau în şah pe puţinii beţivi adunaţi acolo la acea oră devreme.

— Actele! Nimeni nu pleacă de aici până nu ştim cine e şi de unde vine! urlă unul dintre ei.

Câţiva bărbaţi îşi scoaseră documentele, în vreme ce

alţii ofereau informaţiile cerute verbal. Kathleen păli de disperare. Nu se putea legitima. Ar fi arestat-o imediat, aflând de unde vine, şi ar fi închis-o ca pe complicea lui Michael.

Din curtea din spatele cârciumii se auzeau strigăte, însă Michael fugise. Kathleen tremura. Simţi atunci mânuţa lui Harry prinzând-o pe a ei.

— Ei, hai, mămică, aici nu-l găsim! zise micuţul cu o voce suavă. Aici e numai poliţie! Uite mămică, ce uniforme frumoase au!

Micuţul îi privea pe bărbaţi cu o admiraţie nevinovată, pişcând-o de mână pe Kathleen în acelaşi timp.

— Plângi! şuieră el.

Kathleen sughiţă. Îi venea cu mult mai uşor decât zâmbetul forţat de mai devreme. Harry o trase în direcţia ieşirii.

— Bunii mei domni, lăsaţi-ne să trecem! i se adresă el cu profund respect soldatului înarmat cu puşti care păzea uşa. Nu ne-am găsit tăticul nici aici. Trebuie să căutăm mai departe, altfel ne bea toţi banii pe care ni i-a dat bunicul!

Băiatul trase energic de rochia lui Kathleen. Fata trebuia să intre în joc! Nu se putea lăsa doar în seama copilului să iasă de acolo.

Kathleen suspină.

— Voia să-i dea pe cai, se jelui ea. Puteţi să vă imaginaţi una ca asta, domnilor? Şi, când colo, erau pentru datoriile noastre... Şi arenda, domnii mei! Dacă nu-l găsim curând pe Paddy, ne aruncă stăpânul în stradă...

Harry plângea acum şi el. Urletele sale puteau înmuia şi pietrele. Soldatul le făcu loc. Îl enerva plânsul, iar femeia nu prezenta niciun fel de interes. Se părea, aşadar, că Billy nu o amintise pe Kathleen atunci când îl trădase pe Michael. Era totuşi bine şi aşa.

— Cară-te odată, femeie, bombăni soldatul. Şi sper, spre binele tău, să-l găseşti pe individ. Aşa sunt ăştia ai voştri, toţi Paddy şi Kevinii, beau şi pariază, sunt toţi nişte pierde-vară!

Kathleen nu ascultă mai departe. Abia dacă reuşi să-i mulţumească, apoi Harry o trase afară din cârciumă, rostind de nenumărate ori:

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnilor!

Afară, urletele îi amuţiră pe dată.

— Şi unde vrei să mergi acu? o întrebă el pe Kathleen.

Michael fugise pe coridor. Uşa din spate era uşor de găsit – la urma urmei, Barney alerga pentru a treia oară pe aici cu sticlele în braţe afară şi fără ele înăuntru. În realitate, uşa nu se deschisese spre libertate, ci doar spre o curte interioară cu ziduri înalte. Michael se avântă în amurg, grăbindu-se spre libertate. Trebuia să mai existe o altă uşă sau vreo poartă. Curtea era însă plină de gunoaie, cu sticle goale şi cu butoaie, cu mese vechi şi cu scaune. Barney părea să arunce aici tot ce nu îi mai folosea, dar din cine ştie ce motive nu voia să le arunce de tot. În semiîntuneric, abia dacă puteai recunoaşte ceva. Totuşi, acolo, acolo era ieşirea!

Michael alergă spre o poartă solidă, din lemn, şi se aruncă asupra ei – descoperi că era încuiată. Disperat, începu să caute clanţa; poate că era în ea vreo cheie...

— Barney!

Degeaba. Barney probabil că se întorsese în cârciumă şi se prefăcea nevinovat sau poate că dispăruse tocmai prin această poartă, ştiind bine că îl arunca pe Michael în groapa cu lei când încuiase în urma lui uşa.

În spate, în casă, uniformele roşii percheziţionau camerele. Era doar o chestiune de timp până când aveau să apară şi în curte. Michael trebuia să se hotărască. Să se ascundă sau să încerce să sară peste zid? Prima variantă

era lipsită de sens; bărbaţii urmau să percheziţioneze cârciuma, chiar şi curtea. Unde altundeva să ascunzi whisky-ul furat? Peste ziduri, drumul putea duce spre libertate. Dacă se căţăra pe unul dintre butoaie sau, mai bine, să fi urcat un butoi pe una dintre mese...

Michael lucra în cea mai mare grabă. Din păcate, prima masă se rupsese deja sub greutatea butoiului. Cea de-a doua ţinu însă. Michael se căţără, dar era nevoie de o adevărată echilibristică să ajungă de pe masă pe butoi. Chiar atunci apărură şi soldaţii. Michael se rugă să nu-l observe imediat în întuneric, dar bărbaţii aveau felinare.

— Aici e!

Michael se căţără pe butoi cu elanul disperatului şi se aruncă în sus, pentru a putea trece peste zid. Atunci se auzi însă bubuitura împuşcăturii. Michael simţi praf de puşcă, dar nu abandonă încercările sale.

Cu toate acestea, era prea târziu. Unul dintre soldaţi ajunsese deja la el, doborând masa şi butoiul de sub el cu o lovitură de picior. Michael încercă să se ţină de o cornişă, dar piatra era alunecoasă din cauza lapoviţei din ultima vreme. Degetele tânărului alunecară, iar el căzu la pământ.

— Michael Drury? întrebă soldatul şi-l trase în sus.

Tânărul nu scoase niciun cuvânt.

— Nu ştiu, şopti Kathleen. La... la chei. Dacă Michael...

— Dacă n-o să-l prindă, făcu Harry pesimist. E mai bine să aflăm asta mai întâi. Înainte ca el să le spună că îl aşteptţi pe chei.

— Nu m-ar trăda niciodată! sări Kathleen.

Harry ridică din umeri, răstimp în care păru să se gândească.

— Ascultă, doamnă, urmează-mă, te duc la Daisy. Acolo, nu sari în ochi... Mă rog, aşa, puţin, la felul în care arăţi, dar o scoatem la capăt. Numai să nu-i arăţi portofelul,

altfel ţi-l ia pe dată...

Micuţul o împinse energic pe uliţa pietruită, dar Kathleen se împotrivi atunci când percepu zgomotul ce provenea din taverna lui Barney.

O împuşcătură...!

— Michael... Michael, trebuie să ajung la el, se jelea Kathleen.

Harry o trăgea înapoi de rochie, cu o putere nebănuită.

— În niciun caz, abia ce te-am scos de acolo şi vrei să te întorci? Eşti complet nebună? Poate că mă vânează şi pe mine dacă o să te recunoască!

— Dar eu...

Harry era cel puţin la fel de curios cum era Kathleen de disperată. Cel puţin nu o trăgea mai departe, ci doar o ţinea locului după colţ. Cei doi priveau spre cârciuma din care se auzeau acum strigăte şi scandal. Apoi, se deschise uşa. Două haine roşii târau afară un om. Acesta se împotrivea. Michael era încătuşat, dar în mod evident nu rănit.

— Am zis eu că îl prind, observă Harry, apoi o luă pe Kathleen de mână. Hai, acum nu-l mai poţi ajuta. Nu o să-l spânzure imediat! Poţi întreba mâine unde l-au dus, dar acum să plecăm de aici!

Kathleen nu mai putea gândi. Era împietrită de frică şi de groază. Gândindu-se la soarta lui Michael. Ce aveau să-i facă? vorbise Harry serios când se referise la spânzurătoare? Doar nu aveau să spânzure pe cineva doar pentru că furase trei saci de grâne!

Harry o trase într-un intrând al unei case, deasupra căruia era atârnată o tăbliţă cu inscripţia Daisy’s. Nimic mai mult, dar nu aveai nevoie de multă fantezie pentru a-ţi da seama ce se ascundea în spatele lui.

Groaza lui Kathleen devenea din ce în ce mai mare.

— Dar ăsta e... Doar nu pot să...

— Domnişoara Daisy nu îţi face nimic, o linişti băiatul. Şi fetele, cu atât mai puţin. În orice caz, nu îi fură pe săraci şi mie îmi dau mereu bomboane. Aşa că hai!

Kathleen păşi în coridorul întunecat din spatele uşii de la intrare cu inima bătându-i cu putere, însă la acea oră lucrurile erau liniştite. Harry o conduse în sus pe o scară, care ducea la un al doilea coridor, îngust, din care se deschideau mai multe uşi. În spatele uşilor se auzeau râsete şi pălăvrăgeli. Harry bătu, apoi deschise uşa larg când nimeni nu reacţionă.

— Domnişoara Daisy? Avem aici o fată de la ţară. Este de-a distilatorilor de whisky, iubiţica lui Michael Drury. Pe ăla l-au găbjit şi acum nu ştie încotro să o apuce.

Kathleen îşi ţinea capul plecat, însă se uita totuşi cu atenţie şi cu teamă pe sub şal. Privirea i se opri asupra unei încăperi pline de oglinzi, de zorzoane şi de boarfe. Părea să fie un fel de garderobă. Patru sau cinci fete, cam dezbrăcate, erau şi ele acolo, spre spaima lui Kathleen, şi tocmai se transformau, cu ajutorul unor jartiere roşii ca focul şi a unor rochiţe cu voaluri, în păsări de noapte. O fată îşi strângea corsetul, o alta se machia, stând în faţa unei oglinzi.

Aşa, sau cam aşa, îşi închipuia Kathleen drumul spre iad. Fetele nu păreau a fi însă făpturi diabolice, ci arătau cât se poate de obişnuit. Câteva dintre ele nici nu mai erau atât de tinere, cum îi păruseră la prima vedere. Mai ales femeia care se întorsese acum spre Harry trecuse cu siguranţă de patruzeci de ani.

— Şi noi să o ascundem acum? Ce-s eu? Hotel?

— Nu să mă ascundeţi, şopti Kathleen. Nimeni... Nimeni nu mă caută. Şi eu nici nu am vrut... Eu... Eu pot pleca imediat...

Se întoarse. Femeia râse.

— Ah, şi unde vrei să pleci? Micuţo, singură pe stradă, în

cartierul ăsta... Bărbaţii îşi iau cu plăcere pe gratis ceea ce aici trebuie să plătească. Şi îl ştiu pe Michael, e un băiat cinstit. Whisky-ul său era mereu de prima mână, mai ales ultimul...

Kathleen suspină. Deci şi în acest local îşi livrase băutura distilată la negru. Oare cum or fi plătit femeile astea pentru el? Simţea cum creşte în ea ceva asemănător furiei.

Domnişoarei Daisy – femeia mai în vârstă, care părea să fie matroana bordelului – îi venise o idee pornind de la cuvântul *whisky*. Scoase rapid o sticlă de sub mesele de machiaj, turnă într-un pahar şi i-l întinse lui Kathleen.

— Uite, bea mai întâi! Pari să fi văzut o stafie.

— Atunci, eu cam trebuie să plec, zise Harry.

Domnişoara Daisy îi zâmbi şi-i scoase dintr-un ascunziş o bomboană.

— Dar nu fără ceva pentru drum, micuţule! râse ea. Singurul bărbat pe care îl iubim toate de aici, îi zise ea apoi lui Kathleen. Fetele se ceartă deja de pe acum cine îl va avea în patul lui de virgin!

Kathleen roşi din nou, dar Harry rânji către blajina matroană.

— Da’ de unde, dom’şoară Daisy, îmi caut eu o fată de treabă, aşa cum a făcut şi Michael. Asta mi-a zis-o şi el: Harry, a zis el, caută-ţi o fată bună! Şi apoi mi-a povestit de iubiţica lui şi de ochii ei frumoşi, aidoma păşunilor, şi despre părul ei blond...

Domnişoara Daisy râse şi mai tare şi îi dădu jos, jucăuşă, şalul lui Kathleen de pe cap. Fata se împotrivi instinctiv, însă şalul îi căzu pe umeri, lăsându-i ochii şi chipul la vedere.

Domnişoara Daisy fluieră printre dinţi şi chiar şi câteva dintre fete scoaseră sunete admirative.

— Dumnezeule! zise matroana. Îmi vine aici o fată de la

ţară şi te aştepţi la un şoarece speriat, dar ea pare să fie o adevărată prinţesă. Te-a hrănit bine Michael ăsta al tău...

Privirea cercetătoare a domnişoarei Daisy coborî mai departe peste întreg trupul lui Kathleen. Ea îşi trase şalul mai jos. Burta îi era, de fapt, încă destul de plată, însă gestul ei o făcu pe experimentata domnişoară Daisy să tragă concluziile potrivite.

— Oh, micuţo! Şi eu care sperasem să te pot angaja, eventual, dar nu mi-ai fi multă vreme de folos. Michael e fericitul?

Kathleen explodă.

— Fireşte că Michael! Ce credeţi? Eu... Noi... Noi aveam de gând să ne căsătorim, în America... Noi...

Dintr-odată, izbucni în lacrimi. Sughiţa în whisky-ul pe care Daisy i-l întinse şi, în cele din urmă, luă, într-adevăr, o înghiţitură. Era prima din viaţa ei şi îi arse gâtlejul ca focul. Kathleen tuşi.

— Ei, din asta nu o să se mai aleagă acum mare lucru, constată domnişoara Daisy. Pe băiatul ăsta nu o să-l mai vezi prea curând – cel puţin, nu în libertate. Îl poţi vizita la închisoare, dacă îi dai paznicului câţiva bănuţi. Dar până să-l elibereze... dacă o vor face, copilul va fi deja mare.

— Dacă o vor face? întrebă disperată Kathleen. Vreţi să spuneţi că îl spânzură? Dumnezeule, doar nu pot spânzura un om pentru că a luat trei saci de grâne!

— A mai şi furat? suspină Daisy. Fetiţo, fetiţo... Nu, n-o să-l spânzure. Doar că-l deportează. Botany Bay, Van Diemens Land... N-ai auzit niciodată de ele, micuţo?

Kathleen încerca să dea şi afirmativ, şi negativ din cap în acelaşi timp. Fireşte că auzise de colonii. De Australia, unde englezii trimiteau deţinuţii la muncă silnică. Dar asta... Asta nu i-o puteau face lui Michael!

— Dacă primeşti mai mult de şapte ani, ai ghinion, zise Daisy, iar ăştia îi dau cu uşurinţă, mai ales dacă a mai şi

furat. Păcat de băiat... Şi de tine îmi pare rău. Poţi totuşi să rămâi dacă vrei. În ce lună eşti? E încă devreme, nu? Poţi să scapi de el.

Kathleen se holbă la ea. Să scape de copilul ei? Era normală femeia asta?

— Ştiu o femeie care face asta. Rareori crapă la ea vreuna... Dar bine, bine, văd că nu e cazul la tine. O să-ţi mai pară ţie rău, micuţo.

Kathleen începu din nou să plângă. Acum, celelalte fete se strânseră în jurul ei. Una dintre ele puse consolator mâna pe străină.

Kathleen se uită cu groază la chipul ei machiat în culori ţipătoare, văzând însă sub toată pudra şi machiajul ei trăsăturile unei femei care părea să fie mult mai mămoasă decât Daisy.

— Ei, mai întâi las-o pe micuţa asta să se liniştească! domoli ea lucrurile. Nici măcar nu ştie ce vrea...

— Michael! sughiţă Kathleen. Îl vreau pe Michael... Copilul are nevoie de el... Nu pot să...

— Gata, gata...

Femeia o legănă liniştitor încoace şi încolo.

— Ce zici dacă l-am căuta mâine pe Michael al tău?

Kathleen se uită la ea plină de speranţă.

— Să-l căutăm? Adică, vreţi să spuneţi să-l vizităm? Unde? La...

— La închisoare, micuţo, poţi să o spui liniştită. Mai întâi, trebuie să-l găsim, e posibil să-l fi închis aici, e posibil să-l fi dus înapoi în satul vostru. Sau la Dublin. Nu cred însă, cel puţin nu aşa de repede, în orice caz, ne interesăm. Poate reuşeşti chiar şi să-l vezi. Acum, încetează să mai plângi, nu-i bine pentru viermişorul tău de acolo dinăuntru dacă mămica e tristă...

Femeia luă unul dintre şerveţelele de machiaj de pe masă şi îi şterse lui Kathleen lacrimile.

— Apropo, eu sunt Bridget, zise femeia. Nu trebuie să vorbeşti aşa de politicos cu mine. Pe tine cum te cheamă?

— Kathleen, şopti fata. Mary Kathleen.

Niciodată nu avusese mai multă nevoie de protecţia Maicii Domnului ca în acea clipă.

Capitolul 5

Kathleen dormi somnul epuizării în garderoba curvelor, pe un morman de rochiţe, purtate cu voaluri, care puţeau a transpiraţie şi a parfum ieftin. Se înveli în şalul ei, lăsând deoparte, îngrozită, pătura ruptă pe care i-o adusese Bridget. Totuşi, aceasta mirosea a curat.

Kathleen nu ar fi atins totuşi nimic din toate cele ce-şi găseau aici o utilizare păcătoasă. De câteva ori se trezise speriată, în ciuda oboselii, atunci când râdeau bărbaţii sau când chicoteau femeile. Vocile lor păreau cu atât mai slobode şi mai bete, cu cât înainta noaptea mai mult.

Bridget însă nu părea chiar atât de obosită atunci când o trezise în următoarea dimineaţă pe Kathleen, ci, din contră, trează şi veselă. Părea, în plus, mult mai de încredere decât în seara precedentă. Rochia roşie, bătătoare la ochi, o schimbase cu una albastră şi purta o pălărie serioasă deasupra părului castaniu, cu bucle mari. Dacă ar fi renunţat şi la pudra cu care încerca, de bună seamă, să ascundă urmele unor prea multe nopţi albe, atunci ai fi putut să o iei drept o gospodină obişnuită.

— Hai, Mary Kathleen! zise ea zâmbind. Să vedem ce putem face pentru Michael...

Kathleen îşi trecu agitată mâna prin părul ei auriu. Trebuie că arăta oribil, exact ca rochia ei ruptă şi acum, în plus, murdară şi mototolită. Cum de putuse dormi numai pe acel morman de rufe? Sigur că mirosea şi ea a parfumul acela îngrozitor.

Rânjind, Bridget îi dădu lui Kathleen un pieptăn.

— Ia-l, micuţo, niciuna dintre noi nu are purici. Poate că ţi se par şocante toate cele pe care le vezi aici, dar e un bordel foarte mic şi cochet. Dumnezeu ştie ce lucruri mult mai îngrozitoare poţi găsi! Nici măcar Daisy nu e atât de severă cu noi cum se preface...

— Dar... Dar... unde sunt acum? se bâlbâi Kathleen. Toate fetele... şi bărbaţii?

— Doamne ajută că au plecat clienţii la casele lor! râse Bridget. Aici nu permitem nimănui să doarmă. Fetele sunt în camerele lor. Cele mai multe au avut parte de o noapte lungă. Nu şi eu, pe mine nu mă mai vor. Cu toate astea, Daisy mă lasă să rămân aici. Unul sau doi indivizi pe noapte sunt aproape mereu prea beţi pentru a vedea cât de bătrână sunt, iar eu cer şi mai puţini bani. Altminteri, mai fac pe aici puţin curat şi văd ca lucrurile să meargă cum trebuie. Gata, micuţo? Ar trebui să ajungem la închisoare înainte ca ei să-ţi mute iubitul la Dublin.

Kathleen îşi aranjase cât de cât părul şi se ascundea acum, din nou, în spatele şalului ei. Ceea ce se dovedi a fi înţelept atunci când păşi pe stradă alături de noua ei prietenă, fiindcă se dovedi a fi o vreme extrem de rece.

— Iubitul tău o să îngheţe acolo, în celula aia a lui, zise Bridget compătimitoare. Ai ceva bănuţi?

Kathleen nu ştia ce să răspundă. Pe de-o parte, Harry o avertizase să nu povestească nimic despre portofel, pe de altă parte, Bridget nu părea să fie o hoaţă.

— Întreb doar fiindcă paznicii pot fi cumpăraţi, zise Bridget, care remarcă foarte bine reţinerea fetei. Închisoarea de aici, din Wicklow, poate fi iadul sau o cameră cumsecade, dar cine vrea să aibă parte de un foc şi de ceva de mâncare, ăla trebuie să plătească. E ca la hotel. Şi pentru o vizită trebuie să plăteşti. Dar e ieftin, bănuţul ăla ţi-l fac eu cadou...

Kathleen resimţi un val de afecţiune şi de ruşine. Această femeie, pe care nici nu o cunoştea, voia să îi dea ei banii atât de greu munciţi. Şi, drept mulţumire, ea o privea de sus şi nu avea încredere în ea!

— Nu-i nevoie, am bani! rosti Kathleen repede. Dar... Dar mulţumesc frumos. Şi tu... Tu... Nu cred că vei ajunge

în iad! zise ea dintr-odată.

Bridget râse cu poftă.

— Fetiţo, acolo am fost dintotdeauna! Am intrat şi am ieşit mereu! zise ea. De mai multe ori de câte îţi poţi imagina. Dumnezeu sau diavolul ştie dacă vrea să mai pluseze după moarte, dar atunci trebuie să se străduiască mult!

Kathleen încercă să zâmbească, dar era disperată. Bridget părea să fie o femeie onorabilă, dar îl hulea pe Dumnezeu şi-l provoca pe diavol!

Bridget o conduse pe Kathleen în orăşelul portuar, trecând şi prin nişte cartiere ceva mai puţin sărace. Wicklow Gaol, faimoasa închisoare, se găsea la capătul sudic, alături de clădirea tribunalului.

Când sosiră, Kathleen era obosită şi îngheţată.

— Ia te uită! Noua noastră închisoare, nici măcar zece ani nu are. Vechea clădire aproape că se prăbuşise; în cele din urmă, au dărâmat-o. E foarte modern acum aici... Nu te mai bat aşa de mult, ci-i trimit pe oameni la muncă silnică. Asta ar fi mai blând, zic ei. Doar carcera e la fel de înfiorătoare precum cea veche...

Kathleen nu înţelegea exact despre ce anume vorbea Bridget, însă faţada lipsită de ornamente a clădirii împrejmuite de ziduri înalte îi provoca frică.

Bridget nu observă nimic din toate astea. O conduse ţintă la ghereta de pază şi ceru insistent să fie lăsate înăuntru. Portarul părea să o ştie.

— Ei, Bridie? Ţi-au închis iar vreun curtezan al unei păpuşi de-a ta? Sau poate pe propriul iubiţel? o tachină el.

— Nuuu, Warden! rânji Bridget. Vreau doar să râd de hainele roşii. Dacă e vorba de spânzurătoare, atunci măcar să aibă ceva în buzunar!

Bărbatul râse binevoitor. Kathleen o urmă pe Bridget prin culoarul trist ce ducea în clădirea principală, acolo

unde curva bătrână vorbise cu paznicul. Glumeau, însă el deveni serios când ea aminti numele lui Michael.

— Escrocul ăla din ţinutul Wicklow? Cel care distilează la negru?

— Michael nu face aşa ceva! intră Kathleen în discuţie.

Bridget o făcu să tacă printr-o mişcare rapidă a mâinii, după care se încruntă la gardian.

— Fata nu e în toate minţile, observă ea scurt.

Bărbatul nu o mai luă în seamă pe însoţitoarea lui Bridget, ci continuă imediat.

— Individul e un tip dur, Bridie! L-au bătut la sânge, ieri-seară. Miliţia era furioasă, fiindcă s-a opus arestării. Le-a făcut, se pare, treaba grea, au fost nevoiţi să-l târască tot drumul până aici, el nu a făcut de la sine niciun pas. Şi ştie să tacă! Până acum, n-a suflat o vorbă, cu toată bătaia. Fireşte că au vrut să afle unde e distileria. Au găsit whisky în diferite cârciumi – chiar dacă nu atât de mult pe cât a reuşit el să vândă. Totuşi, mult mai importantă ar fi distileria...

— Michael nici măcar nu ştie, îşi luă Kathleen încă o dată avânt.

Bărbatul deveni dintr-odată atent.

— Eşti şi tu băgată în asta, nu? întrebă el bănuitor. Ai ajutat şi tu la distilat?

— Ah, pe dracu', micuţa asta nu ştie nimic! zise Bridget hotărâtă. Vine direct din satul ei de pe Vartry River, acolo i-a făcut individul ăsta curte după toate regulile artei. Acum, e picată din cer. E o fată cumsecade, domnule. Ar trebui să o lăsaţi pe gratis la iubitul ei, cu siguranţă că are o influenţă bună asupra lui.

— Încerci toate trucurile posibile, Bridie! râse paznicul. Însă, ca să fiu sincer, pe mine nici că mă interesează dacă individul vorbeşte sau nu. Oricum, are deja în buzunar biletul spre Van Diemens Land, sau unde se mai trimit

acum puşcăriaşii; Botany Bay e închisă, din câte am înţeles. Dacă micuţa asta se roagă cu el sau dacă mai schimbă câteva săruturi, costă un penny.

Kathleen scoase din buzunar câteva monede – le luase înainte din portofelul umplut până la refuz, care trebuia să rămână ascuns pe sub hainele ei. Inspiră adânc.

— Domnişoara Bridget spune că aţi putea face şi în rest câte ceva pentru Michael? întrebă ea încet. O celulă mai bună, mâncare mai bună?

Paznicul ridică din umeri.

— Mai întâi trebuie să iasă din carceră, domniţă. Cât timp se distrează ei cu el pe acolo, nu pot face mare lucru. Şi dacă e în continuare la fel de tăcut, aşa o să o ţină până la judecată. Însă apoi va mai rămâne aici câteva luni – vasele nu pleacă înainte de martie, iarna e marea prea aspră. Acea perioadă i-o pot îndulci...

— Acum, aduceţi-l aici, hotărî Bridget, sau trebuie să meargă fata în carceră?

Paznicul clătină din cap, ridicând în acelaşi timp din umeri.

— Nu se poate altfel. Individul e în lanţuri. Dar acum e numai bine, miliţia e la dejun – şi pe ăla îl stropesc cu plăcere cu nişte whisky. Aşa că vino cu mine, micuţo!

Tremurând, Kathleen îl urmă pe bărbat, trecând prin coridoare vântoase şi peste scări, până jos, în beciuri. Fiecare pas provoca un ecou înfiorător. Fata nu scotea niciun cuvânt, iar paznicul tăcea de asemenea. Părea să fie bucuros că nu întâlniră mai pe nimeni. O singură dată trecu un alt paznic pe lângă ei, ducând un grup de puşcăriaşi care arătau îngrozitor. Oamenii nu îndrăzniseră să se uite în sus; doar câteva priviri furişe ajunseseră asupra lui Kathleen, care se ascunsese cât mai bine posibil în şalul ei.

— Aşa... Aici.

Coridorul din faţa carcerelor era luminat doar foarte slab cu nişte lămpi cu seu. În celule domnea un întuneric aproape deplin. Deţinuţilor nu li se dădea decât o lumânare, pentru a le lumina încăperea. Kathleen clipi în semiîntuneric atunci când fu lăsată să intre.

— Stai puţin, bombăni omul, aducând în celulă o lampă de pe culoar. Uite aici, fiindcă eşti tu. Să-ţi vezi măcar iubitul. Costă doar o jumătate de penny în plus!

— Dar atunci trebuie să şi lăsaţi înăuntru lampa!

Kathleen nu ştia ce se petrece cu ea. Nu ar fi crezut niciodată că avea tupeul să spună aşa ceva. Dar Michael... încă de la prima vedere asupra făpturii sale aruncate pe un morman de paie, fata se înfioră. Trebuia să lupte pentru el. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de ea.

— Fiindcă eşti tu? întrebă bănuitor vocea lui joasă, după ce paznicul ieşise. Ce ai făcut să te lase aici, înăuntru, Kathie?

Kathleen se ghemuise deja pe paie alături de el. Abia aşteptase să-l strângă pe Michael în braţe şi să-l sărute, însă acum îl fulgeră din priviri, furioasă.

— Ce-ţi imaginezi, Michael Drury? Că mă comport ca o femeie uşoară, doar fiindcă sunt acum iubita unui escroc?

— Kathleen... Michael se ridică. Iartă-mă, Kathleen... A fost... A fost o noapte lungă.

Încercă să se sprijine de perete, dar ea observă că i se lipea cămaşa de spate şi că sângele trecuse prin stofă. Apoi, remarcă şi lanţurile de la mâinile şi de la picioarele lui Michael.

— Te-au... Te-au biciuit? întrebă ea.

Michael clătină din cap.

— Lasă asta acum, Kathleen, să nu mai vorbim despre asta... îţi pot spune doar că-mi pare rău. A fost... Dumnezeule, ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să-ţi stric reputaţia! Am vrut să mă căsătoresc cu tine,

Kathleen. Să începem o viaţă nouă, să cresc copilul nostru împreună cu tine. Şi nu-mi mai spune *escroc*, Kathie! Nu am făcut niciun rău nimănui, nu m-am bătut niciodată, n-am înşelat – toată lumea de aici îţi va spune că sunt un om onest...

Kathleen zâmbi uşor.

— Dacă nu furi grâne sau dacă nu vinzi whisky distilat la negru...

— Nu e oare dreptul nostru de irlandezi să ne distilăm propriul whisky, în propria ţară? Să nu mâncăm noi grânele – sau să bem ceea ce putem distila din ele! grânele pe care noi înşine le-am semănat şi pe care tot noi le-am recoltat? Dacă Irlanda ar fi a irlandezilor, nu ar mai exista foamete! Nu, Kathleen, nu-mi este ruşine! Şi nici ţie nu ar trebui să-ţi fie ruşine cu mine!

Michael îi luă capul în mâini şi o privi adânc în ochi. Lui Kathleen aproape că i se făcu frică. Nu mai vorbise niciodată cu ea atât de serios.

— Mă vor trimite departe de aici, Kathleen, zise Michael. Nu mă pot căsători cu tine şi nu te pot face o femeie respectabilă. Chiar dacă tu eşti pentru mine, Mary Kathleen, mai mult decât respectabilă, eşti sfântă! Vei creşte copilul nostru cu demnitate!

O sărută pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să pecetluiască pactul. Ea încuviinţă în tăcere.

— Ce-i cu banii, Kathleen? îi ai? întrebă apoi Michael.

— Da, răspunse ea încet. Ce să mă fac acum? adăugă ea.

Michael o trase la el şi o strânse în braţe. Tandreţurile lui erau blânde şi consolatoare, dar nu dădeau niciun răspuns.

Un penny pentru gardian însemna o oră, iar Kathleen şi Michael îşi luară în acest scurt răstimp adio pe vecie. Nu vorbiră mult, dar se atinseră reciproc. Michael puse mâna

pe trupul iubitei sale, ca şi cum ar fi putut deja să-i simtă copilul.

— Vrei să-l numeşti Kevin? întrebă el. După tatăl meu?

Kathleen se întrebă dacă voia cu adevărat ca fiul ei să poarte numele unui distilator de whisky, însă apoi îşi spuse că era un nume frumos, un nume sfânt. Se gândi la toate poveştile despre Sfântul Kevin pe care i le povestise vreodată părintele O'Brien. La faptul că fusese puternic şi frumos, dar şi atât de blând şi de inteligent, încât avea la picioare atât monştri marini, cât şi miei, iar păsările cloceau pui în palmele sale.

Aşa că încuviinţă şi se lăsă pentru ultima dată în voia săruturilor lui Michael. Trebuia să fie suficient pentru o viaţă întreagă. Kathleen încercă să nu plângă atunci când îl părăsi, în cele din urmă.

— Aş dori să rămân cu un zâmbet în amintire! şopti Michael.

Kathleen zâmbi printre lacrimi, însă apoi îşi aminti ceva. Cu o mişcare rapidă, îşi roti o şuviţă de păr în jurul mâinii şi o smulse – aşa cum văzuse deseori că făceau bărbaţii atunci când scurtau coama cailor.

— Poftim, zise ea. Nu ştiu dacă o poţi păstra, dar dacă...

Michael duse părul la buze.

— Voi lupta pentru asta! zise el simplu şi încercă apoi să-şi smulgă la rândul său o şuviţă. Părul nu era nici pe departe suficient de lung, aşa că strânse din dinţi şi îşi smulse pur şi simplu un smoc de păr.

— Michael! exclamă Kathleen speriată.

Nu voia să sufere şi mai mult.

— Pentru iubita mea. Nu mă uita niciodată!

Gardianul tuşi atunci când Kathleen îl mai sărută încă o dată pe Michael – decent, pe frunte; bărbatul nu avea voie să devină martorul tandreţurilor lor.

Michael o ţinu de mână până când ea şi-o retrase, în

cele din urmă.

— Te voi iubi mereu! promise ea cu o voce fermă.

— Mă voi întoarce! strigă el în urma ei, când ea păşise deja pe coridor. Indiferent unde mă vor trimite, voi veni înapoi!

Kathleen nu se mai întoarse. Ştia că ar fi plâns şi nu voia să o facă.

„Vei creşte copilul nostru cu demnitate, am încredere în tine”, îi spusese Michael. Ea îi promisese ceva şi urma să se ţină de cuvânt.

— Şi acum? întrebă Bridget.

Plecaseră din Wicklow Gaol şi Bridget o târâse pe fată în primul restaurant deschis la acea oră.

Kathleen era îngrijorător de palidă, iar Bridget era de părere că avea nevoie de un ceai fierbinte – ideal, cu un strop de whisky.

Acum, sorbea nehotărâtă din băutura fierbinte.

— Ce pot oare să fac? întrebă ea lipsită de curaj. Ştiu doar... Ştiu doar că nu voi scăpa de copil. Asta... Cum oare de s-a putut gândi Daisy la aşa ceva? Bridget, eu... Eu nu cred că mai vreau să mă întorc la Daisy...

Bridget ridică din umeri.

— Daisy nu e rea. Şi nu a vrut să-ţi facă rău, crede-mă. Ştie doar foarte bine în ce vrei să te bagi dacă aduci pe lume un bastard. Fiindcă aşa îţi vor numi copilul, micuţo, indiferent de câtă dragoste a fost vorba atunci când l-ai conceput. Şi asta nu-i frumos pentru copil, Kathleen. Eu însămi sunt un copil din flori! M-am gândit deseori că ar fi fost o binecuvântare dacă mama m-ar fi ucis în pântec. Dar cum vrei tu, nimeni nu te obligă să o faci, cu atât mai mult Daisy. Dar dacă să te întorci acolo...

Kathleen o privea pe Bridget cu ochi mari. Aceasta continuă să vorbească nestingherită.

— Uite, micuţo, în principiu ai trei posibilităţi. Una ar fi

să rămâi aici. La Daisy, doar ţi-a făcut oferta. Eşti frumoasă foc, fetiţo, ar face o avere cu tine şi asta ar funcţiona bine o vreme. Ţi-ai putea da copilul cuiva în grijă şi să plăteşti pentru asta...

— Dar atunci nici nu-l văd! protestă Kathleen. Atunci, îl cresc alţi oameni în locul meu!

Bridget ridică din umeri.

— În bordel nu-l poţi educa să devină un bun creştin.

— Şi celelalte posibilităţi? întrebă descurajată Kathleen.

— Ei bine, o alta este să te întorci în satul tău. Şi cel mai inteligent ar fi să-ţi găseşti acolo pe cineva care să-ţi ia produsul la mâna a doua...

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Kathleen.

— Un bărbat care să se însoare cu tine, în ciuda copilului. Eşti atât de frumoasă, încât trebuie să existe mulţi bărbaţi care să te dorească. În cazul ăsta, trebuie să ia copilul ca pe un bonus. Cu atât mai mult, cu cât nici nu vii fără zestre, sau...

Bridget o privi pe Kathleen pătrunzător. Trebuie că bănuia ceva despre banii lui Michael.

Kathleen încuviinţă.

— Da, asta da, recunoscu ea. Dar eu îl iubesc pe Michael... Nu pot să... Cu altul, să...

— Nici nu-ţi vine să crezi, micuţo, de câte lucruri e în stare un om! o întrerupse Bridget cu amărăciune. Dar bine, poţi să rămâi şi necăsătorită. Părinţii tăi îţi vor face probabil viaţa un iad, dar, dacă ai noroc, nu te aruncă imediat afară din casă. Dacă totuşi o fac, mai rămâne o altă posibilitate.

— Care?

Kathleen se agăţa de orice fir de iarbă.

— Ia banii şi cumpără-ţi biletul pe vapor! zise Bridget. Du-te în America, aşa cum aţi plănuit. Dar îţi spun de pe acum, nimeni nu ştie ce o să ţi se întâmple acolo. Nici eu şi

nici nimeni altcineva, indiferent ce spun oamenii. Poate că este într-adevăr ţara mult lăudată, în care curge de pretutindeni lapte şi miere, dar poate să fie şi mai mizerabil şi mai murdar ca aici. Mai ales pentru fete. Nu am auzit niciodată de vreo ţară în care o fată să fie liberă. Dacă vrei să încerci, până când pleacă următorul vas, te mai ţinem noi cumva.

Kathleen se gândea şi inima îi bătea puternic. Era speriată – de vapoarele-sicriu, de ţara necunoscută... Şi în America, bănuia ea, era socotită o ruşine să creşti un copil de una singură, fără un bărbat.

— Ai putea spune că eşti văduvă.

Bridget părea că îi citeşte gândurile.

Lui Kathleen îi trecu o idee prin minte. Poate că mai era o ieşire – pentru ea şi pentru noua ei prietenă.

— Ai veni cu mine, Bridget? întrebă ea încet. Eu am... Noi aveam bani pentru două bilete. Aş plăti şi pentru tine. Şi nu aş fi... Nu aş fi atât de singură.

Bridget se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, fetiţo, zise ea încet. Nu am acest curaj. Nu mai cred în Lumea Nouă, micuţo, nici în Rai şi nici în iertarea păcatelor, dar nici în ruşine. Ce vină are copilul că tatăl lui a furat? Şi asta, încă din cele mai nobile motive. Dar asta nu te salvează pe tine, iar eu nu am puterea necesară pentru un nou iad. Cine ştie ce ne aşteaptă acolo, la celălalt capăt al lumii?

Bridget suspină.

— Ce am aici, asta o ştiu. Nu e paradisul, dar e mai bine decât altceva. Nu îndrăznesc să pun asta în joc. Dar nu asculta de mine, Kathleen! Poate că sunt prea bătrână. Dacă aş avea din nou şaisprezece ani, poate că aş face-o. Dar nu acum, micuţo. Îmi pare rău.

Femeia mai în vârstă îşi puse consolator mâna pe braţul lui Kathleen. Fata suspină. Ştia că nu avea curajul să o

facă de una singură. America nu fusese niciodată visul ei, fusese visul lui Michael. Ar fi mers cu el. Fără el, era lipsită de orice speranţe.

Aşadar, Kathleen alese cel de-al doilea drum. După ce-şi luă rămas-bun de la Bridget şi îi mai mulţumi de mii de ori, o porni pe lungul şi pietrosul drum spre casă, în satul ei. De această dată nu se opri lângă ea nicio căruţă şi îi convenea aşa. Nu se grăbea să ajungă niciunde. Oricum avea să fie bârfită, unde anume fusese şi ce anume făcuse.

Când ajunse la jumătatea drumului, îi veni în întâmpinare o căruţă a uniformelor roşii. Îl recunoscu pe Billy Rafferty, în lanţuri, în interiorul căruţei cu bare din fier la geamuri. De bună seamă că şi cel de-al doilea hoţ era dus la Wicklow. Billy zăcea pe paie şi se uita în gol. Kathleen îşi trase şalul peste chip. Billy Rafferty nu o privi câtuşi de puţin.

Întoarcerea ei în sat provocă mai puţină vâlvă decât se aşteptase. Într-adevăr, atenţia sătenilor se concentră mai degrabă asupra lui Grainne Rafferty şi a familiei ei decât asupra lui Kathleen. Pe bătrâna bucătăreasă o lovise legea din plin, iar Trevallion, singurul care putea face contestaţie, nu avusese pic de milă.

Miliţia descinsese după-amiază în casa familiei Rafferty şi îi izgonise pe Grainne şi pe copiii ei. Bucătăreasa plângea şi cerşea, însă zbirii Coroanei erau surzi şi muţi. După ce familia ajunsese în stradă, împreună cu puţinele bunuri pe care le salvaseră la repezeală, bărbaţii dărâmaseră pereţii căsuţei şi dăduseră foc ruinei.

Bridie şi copiii ei rămăseseră locului, plângând. Nu aveau nici măcar posibilitatea de a se adăposti temporar la vreun alt sătean. Până seara, erau nevoiţi să părăsească pământul lui Wetherby.

— De vină pentru toate astea e numai Drury ăla,

scâncea Grainne, arătând spre zidurile fumegânde care fuseseră cândva coliba familiei Drury.

Însă Fiona Drury şi copiii ei nu-i provocaseră lui Trevallion bucuria de a aştepta să fie scoşi cu forţa din casă. Imediat în noaptea arestării lui Billy, ei fugiseră în munţi.

— Făceau mereu pe marii creştini, dar până la urmă au fost din acelaşi aluat ca şi strămoşii lor! ocăra Grainne.

Fiona plecase şi ea, la rândul ei, plângând. Mama lui Michael nu-şi dorise niciodată să trăiască în munţi. Totuşi, de bine, de rău, avea un loc de refugiu, în vreme ce pentru Grainne nu exista nicio speranţă.

— Poate că găseşti o slujbă pe undeva, prin oraş, o consolă mama lui Kathleen. Fetele sunt şi ele acuşi îndeajuns de mari să se angajeze...

Unele după altele, timide, femeile satului se apropiau de expulzată şi îi dădeau mici cadouri. Cu inima grea, doamna O'Donnell îi dădu ultimul săculeţ de grâu pe care îl mai avea din proviziile adunate din cadourile lui Trevallion.

Grainne dădu curajoasă din cap. Apoi plecară, ea şi copiii în faţă, spre necunoscut.

Kathleen suportă reproşurile mamei şi palmele tatălui fără să se plângă. Nu povesti unde anume fusese; părinţii îşi puteau imagina totul şi singuri.

— Între timp, Trevallion ştie şi el de cele ce s-au petrecut aici! se enervă mama. Ar fi fost o partidă aşa de bună, Kathleen! Dar nu, tu a trebuit să te dai cu un escroc, cu un hoţ şi cu unul care vindea whisky la negru! O să dureze ceva vreme, Kathleen, până când se va da totul uitării! Să sperăm măcar că eşti încă virgină...

Şi acest lucru îl lăsă Kathleen să treacă fără niciun comentariu. Mama ei avea să observe suficient de curând că lucrurile nu se petrecuseră pe atât de discret pe cât

sperase ea.

Capitolul 6

Zilele petrecute în carceră fuseseră iadul pe pământ, iar lucrurile nu se îmbunătăţiseră odată cu faptul că, la două zile după arestarea lui Michael, îl închiseseră şi pe Billy Rafferty în celula alăturată. Din contră, Michael auzea acum zbieretele şi plânsul lui Billy din timpul interogatoriilor. Acuzatorii încercau mereu să scoată prin bătaie câteva informaţii de la delincvenţi, însă Michael era de neclintit şi Billy spusese demult deja tot ce ştia.

Michael abia dacă mai suporta să audă loviturile de bici care cădeau oricum pe spatele prietenului său; îl dureau aproape mai tare decât loviturile pe care le încasa el însuşi. Îi iertase de multă vreme trădarea lui Billy. Acesta nu ştia nici cum să se comporte cu banii, nici nu era capabil să continue afacerea cu whisky. Fusese o greşeală să îl facă părtaş la furt.

Michael ar fi trebuit să îşi ia mai degrabă un ajutor de prin munţi sau să lucreze cu unul dintre fraţii lui mai tineri. Jonny şi Brian ştiau să tacă. Totuşi, în cele din urmă nu avusese curajul să îi facă pe copii părtaşi la furt. În cazul lui Billy nu fusese nevoie să stea mult pe gânduri. El participase cu încântare, iar ăsta era rezultatul.

În ce-l privea pe Michael, el ajunsese să fie considerat în închisoare drept iremediabil de încăpăţânat. Îi tăiară chiar şi sărăcăcioasele porţii de terci, din care trăiau deţinuţii din Wicklow Gaol. Crăciunul anului 1846 îl petrecu cu pâine mucegăită şi apă în carcera în care domnea bezna, cu gândul la Kathleen şi auzind plânsul lui Billy de alături. Se agăţă disperat de frumoasele imagini ale trecutului. Invocă trupul alb al lui Kathleen în iarbă şi pe câmpuri, îşi aduse aminte de fiecare sărut, de fiecare tandreţe şi se gândi la pruncul din pântecul ei. Nu avea voie să se sfârşească astfel! Michael era decis să se întoarcă la

Kathleen, chiar dacă avea să fie trimis la capătul lumii.

Spre finalul anului, sârgul uniformelor roşii în a scoate alte mărturii de la Michael şi de la Billy se mai domoli. În schimb, îşi făcu apariţia un bărbat la patru ace, al cărui costum avusese însă şi zile mai bune, şi se prezentă drept avocatul lor. Michael auzi cum Billy îi mai povesti printre lacrimi, încă o dată, întreaga poveste. El însuşi rămase şi de această dată mut. Nu credea că acel avocat îndoielnic ar putea face mare lucru pentru el. În cazul furtului, era foarte limpede exilul. Urmau să fie condamnaţi, iar perioada pedepsei era mai mult sau mai puţin importantă. Cine ajungea odată în Australia nu se mai întorcea de acolo.

Până acum, îşi zise Michael cu încăpăţânare. El avea să reuşească. Nu exista nicio închisoare din care să nu poţi evada. În jurul unei ţări întregi nu se putea construi un zid, iar dacă această Australie era o insulă, atunci avea să înoate!

Michael îşi dorea ca, măcar, să îi poată scrie lui Kathleen. Ca majoritatea copiilor din sat, el avea această capacitate, cel puţin în ce privea compunerile; părintele O'Brien obişnuia să le predea acest lucru băieţilor şi fetelor. Dar atât timp cât era în carceră, nu se putea face nimic. Chiar dacă Michael ar mai fi avut vreun penny pentru a mitui gardienii, ar fi trebuit ca mai întâi să ceară o lampă, în temniţă nu-şi putea vedea nici măcar mâinile. Şi, oricât de mult ar fi iubit-o pe Kathleen, nu ştia dacă nu ar fi preferat peniţei şi hârtiei un vraf de lemne, cu care ar fi putut încălzi celulele reci ca gheaţa.

Avocatul le destăinui deţinuţilor termenul judecăţii lor. Urmau să fie condamnaţi la începutul lui ianuarie, chiar alături, în tribunal. În cazul lui Billy, vestea îi provocă noi şuvoaie de lacrimi, dar Michael se bucură. Dacă erau condamnaţi, nu mai exista niciun alt motiv să fie torturaţi.

Nu aveau să mai fie bătuţi şi, în plus, urmau să fie mutaţi în celulele de deasupra carcerei, unde era cu siguranţă mai cald şi mâncarea era mai bună. Michael prinse din nou speranţe – şi trecu cu stoicism de judecată, fără să scoată un cuvânt.

— Vă puteţi reduce durata pedepsei dacă arătaţi că regretaţi! observă judecătorul, un bărbat mic şi subţire, cu o uriaşă perucă albă, care îi amintea lui Michael de Trevallion.

Billy aproape căzu în genunchi la auzul acestor cuvinte şi în sala de judecată se auziră plânsete şi jelanii. Grainne Rafferty şi doi dintre fiii ei mai mici erau prezenţi, dar Michael abia dacă o recunoscu la prima vedere pe bucătăreasa rotofeie. Grainne părea îmbătrânită şi slăbită, hainele ei erau murdare şi rupte. De bună seamă că fusese exilată din sat şi trăia de acum, cum putea, pe străzi. Michael se întrebă cum de putea face acolo o femeie bani, fără să se vândă. Se gândi cu vinovăţie la fiicele lui Grainne, care nu o însoţiseră. Oare stăteau la vreun colţ, pe chei, oferindu-şi trupurile marinarilor?

Nici părinţii lui Michael nu-şi făcură apariţia, dar, când îşi lăsă privirile să alunece peste oamenii din sală pentru a treia oară – fiindcă unii dintre deţinuţi urmau să fie condamnaţi rapid, unii după alţii, şi era multă lume –, îi descoperi în ultimul rând pe Brian şi pe Jonny. Acesta îi rânji şi imită o cucuvea. Michael zâmbi când oamenii se speriară din această cauză. Nu, era mai bine să-i ştie pe cei doi acolo şi nu, foarte posibil, în lanţuri, alături de el!

Când judecătorul îi văzu expresia feţei, se enervă. Îl învinovăţi furios de desconsiderare în faţa legii, dar Michael nu luă în seamă insultele lui, la fel cum nu luase în seamă nici sfaturile lui părinteşti. Opresorii englezi îl puteau maltrata, condamna şi trimite în exil, dar nu-l puteau obliga să fie serios.

În cele din urmă se ajunse la anunţarea sentinţei. Cei şapte ani de exil ai lui Billy nu reprezentară nicio surpriză. Era perioada obişnuită de pedeapsă în cazul furtului, însă cei zece ani ai lui Michael fură resimţiţi, cel puţin de irlandezii din public, ca fiind prea duri, dar aprodul îi ameninţă cu bătaia atunci când supărarea ieşi la iveală.

Michael îşi acceptă sentinţa în tăcere. Se agită doar atunci când deţinuţii fură scoşi afară şi Jonny îşi croi drum până la el.

— Jonny! Ce-i cu mama? Sunt toţi bine?

Băiatul încuviinţă.

— Da, Michael. Îţi doreşte cele bune, dar drumul a fost prea lung. Şi nu îţi ia nimic în nume de rău. Rânji. Din contră, aş spune că ea şi Poppy sunt trup şi suflet împreună. M-ar mira să nu avem peste un an încă un frăţior sau o surioară...

— Jonny!

Michael râdea acum cu adevărat, chiar dacă amar.

— Şi... şi Kathleen? întrebă el încet.

Deşi băieţii nu mai trăiau în sat, era convins că Jonny mai avea legături cu vechii lui prieteni.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o. Şi abia dacă i-am mai văzut pe ceilalţi din sat. Se pare că familia O’Donnell n-a fost alungată pe străzi. Se aud însă tot felul de zvonuri, fireşte. E adevărat ce spune Pat Minoghue? E unul mic pe drum?

Michael îşi muşcă buzele. Aşadar, secretul lui Kathleen ieşise la iveală; între timp, trebuie să fi fost în luna a cincea. Nu se putea ţine secret la nesfârşit faptul că era gravidă. Şi, fireşte, părinţii ei erau furioşi şi o pedepseau, dar, cel puţin, nu o alungaseră.

Michael nu ştia dacă să fie uşurat sau dezamăgit din această cauză. Fireşte că totul ar fi mult mai simplu dacă

Kathleen l-ar fi aşteptat în sat. Dacă însă ar fi fost dată afară, poate că ar fi prins curaj să-şi încerce totuşi singură norocul în Lumea Nouă. Foarte posibil să fie mai aproape Australia de America! Poate că ar fi putut să fugă direct acolo!

— Spune-i că mă gândesc la ea! îi strigă el fratelui său, în timp ce gardienii îl trăgeau mai departe.

Până atunci, lăsaseră binevoitori ca discuţia să aibă loc – poate din cauză că erau surprinşi de faptul că deţinutul lor încăpăţânat putea într-adevăr să vorbească, dar salutările către iubită le fuseseră puţin cam mult.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Billy ceva mai târziu.

Într-adevăr, bărbaţii nu fuseseră duşi înapoi în carceră. În fine, începuseră şi condiţiile mai bune de închisoare, pe care Kathleen le negociase cu ajutorul lui Bridget pentru Michael. Gardianul corupt, dar cu care se vorbise, se lăsase convins să le ofere şi în ceea ce-l privea pe Billy. Bărbatul îşi primea banii de la curva bătrână, care fusese chiar şi în sala de judecată atunci când Billy şi Michael fuseseră condamnaţi. Dăduse cu dragă inimă un penny în plus pentru complicele disperat al lui Michael.

Kathleen îi lăsase bani din belşug bunei Bridie – şi, în plus, îi părea rău de tânăr şi de familia acestuia. După proces, el, Michael şi alţi doi bărbaţi împărţiră o celulă de patru persoane, în care era cât de cât loc pentru toţi. Aveau zilnic câteva lemne de foc şi suficientă mâncare.

— Acum, aşteptăm, le explică unul dintre tovarăşii de detenţie, până când va pleca următorul vas spre Australia. Iar asta poate să dureze. Dacă e o iarnă lungă, vor trimite unul abia în mai...

— Poate că depinde de cât de repede îl umplu, îşi dădu cu părerea celălalt.

— Dacă închisoarea e plină ochi, pleacă ei – le e totuna dacă barca se scufundă sau nu!

Ultima variantă i se păru neverosimilă lui Michael. Poate că deţinuţii îi erau indiferenţi Coroanei Britanice, dar un vas era scump, iar echipajul lui consta din englezi, probabil din marinari experimentaţi. Nu s-ar fi încurcat cu nişte negustori de suflete. Michael nu auzise niciodată despre un vas cu deţinuţi care să se fi scufundat.

Jumătate din deţinuţii din Wicklow Gaol aveau de îndeplinit pedepse scurte şi erau folosiţi la diverse munci. De cele mai multe ori, erau activităţi mai degrabă plictisitoare, precum producerea chibriturilor. Cealaltă jumătate îşi aştepta îmbarcarea – şi, de obicei, cei care erau expulzaţi în Australia erau tinerii mai duri şi răufăcătorii mai înrăiţi. Fireşte că majoritatea consta din hoţi, care fuseseră obligaţi să recurgă la faptele lor din pură nevoie, însă printre ei erau şi bătăuşi, şi criminali, care căutau mereu harţă. Plictisul contribuia şi el la situaţie; existau şicane, insulte şi bătăi.

Dacă era prins cineva, erau şi pedepse draconice. Michael, care era considerat drept un scandalagiu, fiindcă nu era dispus să trateze gardienii cu respect şi nici să se lase împins încoace şi încolo de ceilalţi deţinuţi, făcu destul de repede cunoştinţă cu ele.

Gardienii din Wicklow Gaol ar fi scăpat mai degrabă azi de el, decât mâine.

Între timp, trecură primele luni ale anului 1847, iar la începutul lui martie, Michael şi alţi câţiva deţinuţi, a căror deportare era planificată în acea primăvară, fură trimişi la medicul închisorii. Era un semn evident că urma să se întâmple în curând – se alcătuia primul transport. Erau trimişi doar oamenii sănătoşi şi buni de muncă. Condiţiile de călătorie nu erau o plăcere şi, la urma urmei, Anglia nu voia să-şi atragă reproşurile referitoare la decesul deţinuţilor. Însă pierderile trebuiau socotite mereu. Înghesuiala teribilă de pe vapor, hrana proastă şi apa

potabilă provocau molime, inflamaţii şi boli cu febră mare. Doctorul Skinings, un englez înalt, care ar fi putut fi considerat irlandez dacă te uitai la părul roşcat şi la pistruii săi, cercetă foarte îngrijorat dungile sângerânde de pe spatele lui Michael.

— Astea însă trebuie să se vindece înainte să vă putem trimite pe mare, observă el. Rănile deschise se inflamează repede acolo.

Michael râse amar.

— Atunci, spuneţi-le amicilor dumneavoastră de la pază să mă scutească de atenţia lor câteva zile! Nu eu sunt vinovat de rănile deschise, de asta puteţi fi sigur.

În timp ce medicul îl consulta, îi asculta plămânii şi inima, Michael îşi plimbă privirea ageră peste întreaga infirmerie. Se gândea de săptămâni întregi la o evadare – de fapt, de când părăsise carcera. Wicklow Gaol se dovedise a fi însă o închisoare sigură şi modernă. Zidurile erau înalte şi groase, iar gardienii, atenţi. Până atunci, nu descoperise nicio posibilitate de a scăpa.

Deţinuţii care stăteau în Wicklow de mulţi ani îi confirmaseră lui Michael această bănuială. De când cu reconstrucţia închisorii, cu zece ani în urmă, nu mai evadase nimeni. Totuşi, poate că încăperile doctorului ofereau o posibilitate! Michael nu era dispus să renunţe atât de uşor. Prea bine însă nu se arătau nici pe aici lucrurile. Dacă înţelegea bine planul clădirii, infirmeria nu se găsea pe un perete exterior. Chiar şi dacă ar fi putut fugi printr-o fereastră, nu ar fi ajuns decât în curtea închisorii. În plus, ferestrele încăperilor de acolo aveau aceleaşi gratii precum din zona deţinuţilor.

Altceva îi sări însă în ochi lui Michael, trezindu-i dorinţele. Pe biroul medicului se găseau o peniţă şi hârtie – şi, în plus, mai erau un blocnotes şi un creion pe dulăpiorul de medicamente, alături de cântar. Probabil că medicul îşi

nota aici tot ce lua din dulap sau, din când în când, greutatea vreunui deţinut. Pentru deportaţi existau în acest sens formulare tip.

Doctorul Skinings tocmai îi trecea pe curat datele lui Michael. Tânărul profită de şansa lui. Făcu repede să dispară creionul şi două coli de hârtie în buzunarele pantalonilor săi largi de închisoare. Skinings îl privi sever.

— Ce aţi luat de aici? întrebă el cu o voce fermă. Nu minţiţi, am văzut. Îmi puteţi înapoia lucrurile acum sau chem paza. Varianta din urmă nu ar fi bună pentru spatele dumneavoastră...

Michael simţi cum i se îmbujorează obrajii. Deci, acum îl va considera şi medicul drept hoţ... Fără să rostească un cuvânt, scoase hârtia şi creionul din buzunar şi le puse pe biroul medicului. Doctorul Skinings se încruntă.

— Hârtie şi creion? Nimic din dulap?

Michael se uită uimit la sticlele şi la cutiile de medicamente de pe rafturi.

— Ce să fac cu ele? întrebă el mirat.

Doctorul Skinings ridică din umeri.

— Nu ştiu. Să vă drogaţi? Să vă sinucideţi? Oamenii încearcă mereu să o facă, însă ei nici măcar nu ştiu să citească tot ce scrie pe sticle. Totuşi, în cazul dumneavoastră, lucrurile stau altfel, nu?

Michael încuviinţă.

— Aş putea să citesc ce scrie, îl informă el pe medic. Dar asta e tot... Latină, nu?

— Latină, sau uneori greacă, încuviinţă doctorul. Aşa deci, şi asta o recunoaşteţi. Sunteţi un om inteligent, Michael Drury. Păcat doar că vreţi să vă bateţi joc de inteligenţă! Ce vreţi să faceţi cu ustensilele de scris? Speraţi să vă elibereze cineva de afară? Faceţi parte dintr-o organizaţie care plănuieşte atentate asupra vaporului cu deţinuţi? Puteţi să recunoaşteţi liniştit faţă de mine; altfel,

gardienii o să vă bată până le-o recunoaşteţi lor!

Doctorul Skinings îl cercetă pe Michael cu sprâncenele încruntate. Tânărul râse.

— Pot să mă bată cât vor, de la mine nu află nimic, doctore! zise el liniştit. Ştiu să tac şi, dacă e cazul, să mor. În cazul acesta nu există însă niciun secret ascuns. Nu am afară niciun fel de prieteni cu arme secrete. Doar o fată dintr-un sat pe Vartry River, care e gravidă cu pruncul meu. I-aş scrie cu plăcere o scrisoare de adio, să îi dau nişte speranţe...

Doctorul Skinings clătină capul.

— Speranţe la ce, Drury? Chiar credeţi că vă mai întoarceţi? Dumnezeule, Drury, folosiţi-vă mintea! Nimeni nu se mai întoarce. Vă veţi petrece restul vieţii în Australia de Vest sau în Van Diemens Land. Dar asta nici nu trebuie să fie chiar aşa de rău. Sunteţi tânăr – nu aveţi nici măcar douăzeci de ani! Fireşte că va trebui să vă executaţi cei zece ani de pedeapsă, dar după aceea puteţi cere pământ în calitate de colonist liber. Acolo e pământ în neştire, Drury! Iar cei zece ani... Voi aminti în raportul meu că ştiţi să scrieţi şi să citiţi. Prin asta, veţi deveni valoros, veţi putea fi folosit la activităţi calificate, nu la despăduritul pământului! Fireşte, asta dacă vă comportaţi cum se cade. Folosiţi cei zece ani, Drury! începeţi să vă cunoaşteţi noua ţară, nu luaţi pedeapsa ca pe un blestem, ci ca pe o şansă a unui nou început!

Michael clătină din cap.

— Şi ce-i spun lui Kathleen? întrebă el. I-am promis că o iau de nevastă.

Skinings ridică din umeri.

— Uitaţi fata! Sună dur, dar e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da. Nu o să o mai revedeţi. Şi acum luaţi hârtie specială pentru scrisori şi peniţa aceasta şi scrieţi-i o scrisoare frumoasă. Luaţi-vă rămas-bun, dar nu îi daţi

speranţe!

Michael avu voie să îşi compună scrisoarea chiar în cabinet, în timp ce doctorul Skinings îi consulta pe următorii deţinuţi. Medicul îi promisese să o şi trimită la final – pe gratis. Câţiva dintre gardienii corupţi expediau şi ei scrisori, ce-i drept, dar cereau pentru asta sume uriaşe şi Michael nu avea încredere în ei. Fireşte că nu era sigur că acest medic avea să o trimită mai departe necitită, însă Michael nu voia să permită cuiva să-i impună ce anume să îi scrie el lui Kathleen.

Ai încredere în dragostea mea, *Mary Kathleen*, *şi dă-o mai departe şi copilului nostru*. *Încă nu ştiu cum voi reuşi*, *dar mă voi întoarce*!

Câteva zile mai târziu, deţinuţii condamnaţi la deportare fură urcaţi într-o căruţă cu coviltir şi duşi astfel la chei. Michael mai sperase la vreo posibilitate de evadare, însă paznicii erau vigilenţi. Scandalagiii asemenea lui Michael fură legaţi încă din închisoare de mâini şi de picioare şi nevoiţi să urce primii, cu lanţurile zornăindu-le, în căruţă. Înăuntru, lanţurile le fură trecute prin nişte inele special concepute în acest scop, prinse de podeaua vehiculelor. Pentru a putea evada, deţinuţii ar fi trebuit să dezmembreze căruţa.

Billy Rafferty plângea din nou când se lăsă să cadă alături de Michael pe sacul jegos de paie, cu care erau înzestrate căruţele cu coviltir.

— Acum s-a terminat definitiv, plângea el. Ne trimit departe şi nu ne vom mai vedea vreodată patria...

— Eu o să o mai văd! zise Michael şi strânse cu forţă bucla lui Kathleen pe care o ţinea ascunsă în mânecă. Voi revedea Irlanda şi mă voi căsători cu Kathleen. Nu mă poate ţine nimeni zece ani în lanţuri!

Capitolul 7

Între timp, burta lui Kathleen nu mai putea fi trecută cu vederea. Cândva, mama ei încetase să mai zbiere la ea şi tatăl ei renunţase să o mai bată. La urma urmei, nu ajuta la absolut nimic. Primele luni, în care vreo manevră milostivă ar mai fi putut ajuta la o pierdere pe cale naturală a copilului, trecuseră de mult. În loc să se certe şi să se lamenteze, părinţii şi fraţii o pedepseau acum pe fată prin tăcere şi dispreţ, iar în sat se vorbea pe la spatele ei.

De aceea, Kathleen părăsea pe cât mai rar posibil casa. Deseori era singură în căsuţa sufocantă. După ce trecuse îngheţul cel mai cumplit, viaţa arendaşilor se mutase din nouă afară. Toţi aveau probleme din cauza înghesuielii din colibele afumate.

Kathleen, care se simţea mereu obosită, îşi petrecea totuşi zile întregi în pat, visând şi jeluind – până când mama ei o puse la punct şi o sili să se ridice.

— Fă-te măcar utilă! îi ordonă ea supărată, făcând semn spre războiul de ţesut sau spre roata de tors. Sau cară-te de aici, cu plodul tău cu tot! O să ne coste destul!

Aşadar, Kathleen se târî la roata de ţesut, dar, de îndată ce mama ei ieşi, scoase la iveală portofelul lui Michael şi numără banii. Venea primăvara... Plecau vapoarele spre America... Dacă ar fi avut numai puţin mai multă forţă şi curaj! După câte se părea, copilul din pântec îi răpea şi ultimul strop de energie – sau poate că o extenuau dispreţul şi răutatea oamenilor din jurul ei? Singurul din sat care îi mai arăta lui Kathleen puţină amabilitate era părintele O’Brien. Bătrânul preot văzuse deja, de bună seamă, multe fete prăbuşindu-se sau, cel puţin, înţelegea că era prea târziu pentru reproşuri.

Când Kathleen îi mărturisise printre lacrimi întreaga ei

poveste, încercase chiar şi o intervenţie pe lângă preotul închisorii din Wicklow.

— Dacă Michael e cu adevărat dornic să te ia de nevastă, poate că vă logodeşte el, spusese părintele O'Brien, dându-i astfel lui Kathleen câteva zile de speranţă.

Răspunsul fratelui său întru credinţă venise pe loc. Nu era de acord cu o căsătorie a unui deţinut aflat înaintea deportării.

— Nu e nicio binecuvântare să întemeiezi o căsnicie care nu mai poate fi îndeplinită, îi scrisese el părintelui O'Brien. Din contră, noi cu drept cuvânt am provoca păcatul. Tânărul va rămâne pe veci în colonii şi tânăra femeie, în Irlanda. Să trăiască ei oare acolo în castitate, o viaţă întreagă? Fireşte că asta ar fi de dorit, dar carnea îşi are slăbiciunile ei. Cu o căsătorie înaintea deportării mai hrănim, în plus, şi speranţa că bărbatul s-ar putea întoarce vreodată. Adică nu se va integra în Lumea Nouă; noi îi cerem să fie rebel şi să se opună, cu atât mai mult cu cât Michael Drury oricum nu face parte dintre cei mai docili şi cu frică de Dumnezeu oameni. Ar fi, aşadar, mai bine dacă Mary Kathleen O'Donnell şi-ar accepta soarta şi dacă ar vedea-o ca pe o pocăinţă pentru păcatul ei. Să le fie un exemplu descurajant celorlalte fete din satul ei.

Părintele O'Brien se aşteptase la lacrimi din partea lui Kathleen atunci când îi prezentase opinia fratelui său întru credinţă. Totuşi, ochii îi rămăseseră uscaţi – preotul recunoscuse în ei mai degrabă furie decât tristeţe sau chiar căinţă.

— Şi ce se întâmplă cu pruncul, părinte? întrebase ea dur, în cele din urmă. Celui care biserica îi refuză tatăl şi numele cinstit? Să-l botez cu numele de „Exemplu Descurajant"?

O'Brien ridicase din umeri. Ar fi putut să o certe pentru

hulirea bisericii sale, dar renunţase să o facă. În adâncul inimii lui, era chiar nevoit să-i dea dreptate lui Kathleen.

În primele zile ale lui martie se făcuse din nou soare, iar Kathleen începu aproape să-şi amintească de ultima toamnă şi de zilele fericite petrecute cu Michael. Abia dacă mai rezista acum în coliba ei întunecată; acum, ar fi ieşit cu plăcere, dar mama ei îi adusese suficientă lână de tors, care să o ţină ocupată zile întregi.

Kathleen tocmai se gândea dacă să îşi scoată roata de tors în faţa căsuţei sau dacă, prin această acţiune, nu avea să atragă decât batjocura şi ironiile sătenilor, când cineva bătu la uşă. Mirată, îl văzu pe Ian Coltrane stând în faţa casei.

Tânărul negustor de cai îi zâmbi.

— O zi bună, Mary Kathleen O’Donnell, zise el politicos. Kathleen făcu o uşoară reverenţă şi îi răspunse la salut.

— Ce te aduce pe aici, Ian Coltrane? întrebă ea, nu neapărat neprietenoasă, dar rezervată. Nu avem niciun cal de vânzare şi tata nici nu vrea, de bună seamă, să cumpere vreunul.

Ian rânji indecent.

— Un cal, de bună seamă că nu, domnişoară, observă el. Da’ nici nu am venit pentru asta. Am vrut să vin la tine, Kathleen... Nu ar trebui să intrăm sau să mergem în piaţa satului? Ai putea să ajungi într-o postură proastă dacă ai fi văzută aici, singură, vorbind cu mine.

Kathleen se întrebă dacă vorbeşte serios.

— Nu-mi poţi crea o faimă şi mai proastă decât o am acum, iar asta s-a întâmplat de mult, zise ea dispreţuitor. Nu-mi pasă ce spune lumea. Deci, ce cauţi aici, Ian Coltrane?

Tânărul zâmbi.

— Ei bine, eu trebuie să merg într-una dintre aceste zile din nou la Wicklow. Am vrut să-ţi ofer posibilitatea de a

veni cu mine... în caz că... în caz că vrei să-ţi vizitezi din nou mătuşa.

Kathleen îşi coborî capul. Îşi bătea oare joc de ea? Ei bine, avea să se prefacă atât de bine, încât să nu se observe nimic! Nu voia să-i fie ruşine!

— Mătuşa mea e de mult sănătoasă, se apără ea.

Ian ridică din umeri.

— Bravo ei, zise el amabil, dar poate că mai e ceva care să te mâne la Wicklow. Se spune că de acolo pleacă un vapor, cu siguranţă că spre Londra...

Kathleen se încruntă.

— Mereu pleacă vapoare din Wicklow, zise ea.

Ian încuviinţă şi ochii lui negri fură străfulgeraţi de ceva. Poznă, capriciu sau o uşoară răutate?

— Dar nu fiecare dintre ele are la bord indivizi condamnaţi, în drum spre Australia. Am auzit că unul dintre ei te interesează. Unul care pleacă tocmai pe acea barcă spre Londra...

— Spre Londra? izbucni Kathleen. Îl trimit pe Michael la Londra? Şi de acolo mai departe spre... Spre... Crezi că l-aş mai putea vedea o dată?

În agitaţia ei, îl prinse pe Ian de braţ.

— Nu ştiu, răspunse Ian scurt. Ştiu doar că plec mâine-dimineaţă la Wicklow, la târgul de cai. Dacă te întâlnesc pe undeva, pe lângă sat, te iau cu mine.

Kathleen stătu pe gânduri. Ar fi fost un scandal imens dacă pleca aşa, fără să le spună părinţilor ei despre asta. Probabil că ar fi refuzat apoi să o mai primească. Asta s-ar fi întâmpla oricum dacă îşi anunţa călătoria. Şi ce spera Ian Coltrane să obţină din această ofertă? Doar nu pleca el aşa, din iubire creştinească, în oraş!

— Ce vrei în schimb, Ian? întrebă Kathleen neîncrezătoare.

Ian ridică din umeri.

— O să-ţi văd părul auriu în bătaia vântului şi ochii verzi luminaţi de soare. Poate că o să aud chiar şi un mulţam de pe aceste buze roşii şi fragede...

— Hai, lasă astea acum! zise Kathleen indignată. Nu trebuie să mă linguşeşti. Şi îţi spun pe loc: mai mult decât nişte priviri şi câteva cuvinte nu primeşti de la mine. Indiferent ce spune lumea.

Ian se înclină galant.

— Niciodată nu mi-ar trece prin cap să cer ceva ce nu se cade de la tine, Mary Kathleen, zise el, rânjind apoi. Din contră, te preţuiesc mult. O fată atât de gentilă, care imediat cum poate porneşte la drum să o îngrijească pe mătuşa ei bolnavă...

Kathleen îşi strânse buzele. Instinctul îi spunea că nu era o idee prea bună să accepte oferta lui Coltrane. Totuşi, inima îi ardea de nerăbdare să-l mai vadă încă o dată pe Michael, chiar dacă nu avea să poată să îi vorbească. Da, chiar dacă doar vedea vasul care îl ducea de aici... Tânjea după apropierea lui.

— Eu... Mă mai gândesc, îl informă ea pe Ian.

— Te aştept! râse Coltrane.

Kathleen se furişă din casă în zori, atunci când crezu că aude căruţa lui Ian trecând prin sat. Şareta cu două roţi, de care de această dată erau legaţi doi măgari, aştepta într-adevăr la intrarea în localitate.

— N-a trebuit să stai prea mult pe gânduri! o tachină Ian, în timp ce Kathleen se căţără pe capră. Pot totuşi să înţeleg bine faptul că unora le place să vadă cum pleacă vapoarele... Şi ar fi şi mai frumos să pleci cu ele...

Ochii lui negri deveniră visători. În acele clipe părea mai tânăr, mai copilăros şi mai cinstit.

Kathleen nu îl luă în seamă.

— Trebuie doar să iei trei saci cu grâne de la Trevallion, zise ea nepoliticoasă, şi poţi să pleci pe gratis.

Ian râse. Apoi, începu să vorbească despre târgul de cai din Wicklow. Acum, primăvara, oamenii cumpărau animale de povară şi spera să primească un preţ bun pentru măgari. Cel puţin, astea i le spusese lui Kathleen. Fata aruncă o privire fugară asupra animalelor şi crezu că într-unul dintre ele îl recunoaşte pe măgarul grădinarului. În ultima vreme, bătrânul O'Roarke îşi înjurase mereu animalul cum că ar fi bătrân şi că ar merge încet. Acum, părea să fie foarte vioi şi nici nu şchiopăta. Ian Coltrane ştia bine, se pare, să-şi întinerească marfa. El râse zgomotos atunci când Kathleen făcu această remarcă.

— Da, se poate spune şi aşa! făcu el şi apoi începu să se laude, fără pic de ruşine, cu succesele sale.

Kathleen nu-l asculta. Nu avea chef de discuţii; gândurile ei erau numai şi numai la Michael, iar ea păzea ca pe o comoară scrisoarea pe care i-o dăduse părintele O'Brien cu o zi înainte.

— N-ar trebui să sprijin toate astea, spusese preotul, aproape regretând, atunci când o oprise pe Kathleen după slujbă. Fratele meu întru credinţă, prin care a fost trimisă mai departe, m-a sfătuit să o arunc, dar se pare că am o inimă prea bună...

Apoi, îi pusese fetei scrisoarea în mână, pe furiş şi repede, astfel încât părinţii ei nu observaseră cu siguranţă nimic. Kathleen purtase cu sine ceasuri întregi misiva, până când fusese în cele din urmă singură. Trebuie că era de la Michael şi voia să aibă liniştea şi vremea necesare pentru a citi cuvintele lui de adio. Atunci, îi încălzeau şi ei inima. Michael nu o uitase! Avea să se întoarcă. Şi cu siguranţă l-ar fi consolat dacă o vedea în mulţime atunci când îi pleca vaporul. Scrisoarea lui Michael fusese cea care o făcuse să se decidă definitiv să accepte propunerea lui Ian.

Acesta o lăsă pe Kathleen pe chei, înainte de a pleca

mai departe. Voia să o ia cu el la întoarcere.

— Mă scuzaţi, domnule, care e vasul care pleacă spre Londra?

Kathleen i se adresă timidă unuia dintre marinarii care descărcau o navă mică. Bărbatul îi rânji.

— Vaporul deţinuţilor? întrebă el cu subînţeles. Nu poţi să greşeşti, fetiţo, uite-acolo, unde stau toţi oamenii, vezi? Şi ei speră să mai arunce o privire asupra condamnaţilor care pleacă spre Van Diemens Land. E acolo fratele sau iubitul tău, păpuşico?

Marinarul îi cercetă cu atenţie trupul lui Kathleen din priviri.

— Oh, chiar soţul! rânji el. Ei bine, de el nu o să te mai bucuri prea mult în viaţa asta. În cazul în care îţi cauţi unul nou, m-aş putea distra bine cu tine, drăguţo! Pentru aşa o tipă mişto, îţi asumi şi friptura din cuptor...

O prinse de mână. Kathleen se trase cu putere şi o luă la fugă în direcţia indicată. Într-adevăr, aici aşteptau deja în jur de cincizeci de oameni, printre ei şi Grainne Rafferty. Când Kathleen dădu să i se alăture, aceasta o scuipă în faţă.

— Ia uite aici, curva care l-a trimis pe Billy al meu la pierzanie! ţipă ea strident. Fina „Mary Kathleen”, care l-ar fi putut avea pe administrator, dar care şi-a luat în pat ultimul escroc. Acum nu te mai vrea Trevallion, nu? Pe tine ar trebui să te trimită de aici, nu pe Billy al meu, care n-a făcut nimic rău o viaţă întreagă!

Grainne înjura şi urla, în vreme ce oamenii dimprejur o priveau mai degrabă cu milă. În cele din urmă, reuşi să se îndepărteze de bătrâna bucătăreasă – fără să afle unde trăia acum Grainne şi familia ei sau cum le mergea.

Între timp se luminase de ziuă, dar nu era o zi strălucitoare de primăvară, ci o dimineaţă ploioasă, cenuşie. Kathleen tremura într-o rochie specială pentru

gravide. Îi aparţinuse mamei ei şi o întovărăşise pe parcursul tuturor sarcinilor sale. Între timp era ruptă, iar şalul lui Kathleen nu-i ţinea nici el de cald. În schimb, resimţea o uşoară foame; fugise de acasă fără să fi dejunat.

Copilul din trupul ei se mişcă în semn de protest. Pe chei nu se petrecea nimic. Deşi creştea mulţimea de oameni care aşteptau, deţinuţii nu apăreau. Pe la prânz se arătară pe punte marinari, care începură să ridice pânzele la indicaţiile primului ofiţer. Apoi, pe când Kathleen tremura deja de foame şi de frig, se apropie o coloană de căruţe cu coviltir. Fata numără şase transporturi de deţinuţi – pe capră era gardianul închisorii, iar alături miliţia, care păzea coloana. Soldaţii erau înarmaţi până în dinţi şi se postaseră acum între mulţime şi căruţe. Speranţa lui Kathleen de a mai schimba câteva cuvinte cu iubitul ei începea să se topească.

La toate acestea se mai adăuga faptul că acele căruţe erau trase cât mai aproape posibil de vapor. Deţinuţii nu aveau de mers decât câţiva paşi pe uscat, înainte de a ajunge pe punte. Unii dintre ei se aruncau plângând la pământ, pentru a mai săruta încă o dată pământul Irlandei. Alţii se mişcau ferm, fără să se uite înapoi. Din nou, alţii încercau disperaţi să-şi găsească rubedeniile prin mulţimile de oameni de pe chei.

Bărbaţilor din ultima căruţă nu li se oferi această posibilitate. Legaţi strâns de mâini şi de picioare, ei se târâră pe vas, mânaţi într-un chip bădăran de gardienii care îi loveau urlând. Kathleen scoase un strigăt când îl recunoscuse pe Michael printre aceşti nefericiţi. Îi strigă numele, dar şi alţi oameni din mulţime strigau după soţii, fraţii şi fiii lor. Deţinuţilor le era imposibil să perceapă vocile celor dragi.

Michael nu se uită în jur. La urma urmei, nu avea cum să

bănuiască faptul că ea era pe chei. După ce el dispăru cu tot cu lanţurile lui în carena vaporului, Kathleen se prăbuşi, plângând în sughiţuri.

— Ei, nu plânge, micuţo, nu e sănătos pentru copilul tău, zise cu milă o voce de alături. Şi de el trebuie să ai grijă, măcar îl mai ai pe el!

O femeie care părea să fie amărâtă, dar totuşi mămoasă, o ajută să se ridice şi o duse la zidul cheiului, unde se putu aşeza.

Kathleen o privi fără să înţeleagă. Îi cădea bine ca cineva să spună ceva bun despre copilul care creştea în ea. Femeia avea dreptate! îl pierduse pe Michael, însă acea mică făptură din ea era de la el! Ar fi trebuit să se bucure, nu să se certe cu soarta.

— Şi dumneavoastră? bâigui ea, arătând spre vaporul care o lua acum din loc.

Femeia înţelese imediat.

— Fiul meu, rosti ea încet. Şi nu-mi lasă niciun nepot. A avut doi copii, dar... Foametea... în cele din urmă, a furat o oaie – puţină carne, s-a gândit el, i-ar fi putut ţine ultimul copil în viaţă. Dar uite că nu a fost un hoţ iscusit... L-au închis, iar eu i-am îngropat soţia şi copilul... Ce vremuri sunt astea, fetiţo...

Bătrâna o luă în braţe pe Kathleen şi împreună se uitară cum vaporul se depărta de ţărm. Abia când părăsi portul începu să se grăbească. Ploaia contribuia şi ea făcându-l să dispară rapid în ceaţă. Kathleen plângea încet. Femeia de lângă ea nici nu mai avea lacrimi. Niciuna dintre ele nu auzi căruţa care îşi croia încet drum prin mulţimea care începea să se risipească.

— Gata? întrebă Ian Coltrane.

Kathleen se sperie.

— Eu... Eu...

Simţea nevoia să-i explice ceva femeii de lângă ea, dar

aceasta ridică doar din umeri.

— E în ordine, micuţo, e bine să te gândeşti la viitor. Şi trebuie să fie un băiat bun dacă te aduce aici pentru a-ţi putea lua adio de la celălalt...

Străina o îmbrăţişă încă o dată pe fată, drăgăstos şi matern, apoi se ridică.

— Şi eu trebuie să plec. Dumnezeu fie cu tine, copilă!

Răvăşită, tremurând de frig şi slăbită de foame, Kathleen se urcă pe capra şaretei. Ian îi întinse în tăcere o pătură, în care se înveli. Sub laviţă, avea o pungă cu pateuri fierbinţi cu carne şi o halbă de bere.

— Ia-ţi! zise el scurt.

Kathleen muşcă înfometată din scumpele trufandale şi se întrebă acelaşi lucru care o intrigase şi pe femeia de pe chei: oare de ce făcea Ian toate astea pentru ea?

Pe parcursul întregii călătorii, Kathleen se temu că Ian îşi va cere răsplata de căruţaş. Abia dacă l-ar fi putut împiedica; în afară de ei, nu mai era nimeni pe drum în acea zi umedă şi neplăcută. Nu se întâmplă însă nimic. Ian îi acceptă chiar şi tăcerea prelungită. Când aproape că ajunseseră în sat, ea prinse curajul să îl întrebe încă o dată.

— Nu-ţi sunt o companie bună, Ian Coltrane. Îmi pare rău. Şi, în afară de asta, oamenii vor vorbi dacă vei fi văzut cu mine. Ce-ţi iese ţie din asta?

Ian o privi cercetător dintr-o parte.

— Poate că vreau ca tu să crezi că sunt un tip de treabă!

— Ce-ţi pasă ţie ce gândesc eu? întrebă obosită Kathleen. Şi ce-mi pasă mie dacă eşti un tip de treabă sau...

Aproape că îi scăpară cuvintele „samsar de cai”, dar reuşi să se abţină.

Ian ridică din umeri.

— Am vrut, în orice caz, să-l vezi plecând, zise el apoi.

Străfulgerarea din ochi îi scoase la iveală nepăsarea prefăcută. Ştii acum că a plecat şi-l poţi uita.

Kathleen nu răspunse, dar fu fericită când apărură primele case ale satului şi avu astfel motivul de a coborî. Ian Coltrane o neliniştea, însă acum nu mai trebuia să-şi bată capul cu el.

Fata merse ultimii paşi prin ploaie gândindu-se la cuvintele femeii. Michael plecase, dar îi lăsase un copil. O legătură care avea să fie mereu între ei. Iar ea primise promisiunea lui că se va întoarce... Kathleen îngâna un cântec de leagăn atunci când ajunse în sat.

Primirea în căsuţa tatălui ei o trezi pe loc. Fireşte că socotise că vor apărea complicaţii, însă lovitura brutală în chip, cu care o întâmpină tatăl ei, o luă totuşi pe nepregătite. Se dădu înapoi speriată şi aproape căzu.

— De unde ai banii ăştia, curvă mică ce eşti? James O’Donnell îi flutura portofelul lui Michael prin faţa ochilor. Ascunzi o comoară în casa mea şi nu spui nimic! De unde sunt banii ăştia, Kathleen, şi ce ai făcut pentru ei? Ai curvăsărit?

Erin O’Donnell luă portofelul din mâna bărbatului ei şi-l aruncă triumfând în aer, pe dinaintea lui Kathleen, pentru ca apoi să-l prindă din nou.

— Aceşti bani, draga mea Mary Kathleen, reprezintă dota ta!

Capitolul 8

Ian Coltrane apăru duminica următoare la biserică îmbrăcat mai puţin bătător la ochi ca de obicei. Îşi schimbase sacoul în carouri cu un altul, mai elegant, închis la culoare. După slujbă, îl rugă amabil pe James O'Donnell să îi acorde puţin timp pentru o discuţie.

La scurtă vreme, îi ceru mâna lui Kathleen în căsuţa ei sărăcăcioasă, în faţa focului.

— Pot să o hrănesc pe fiica dumneavoastră, James O'Donnell, mai bine decât o pot face mulţi dintre indivizii de aici. Încă mai locuiesc în casa tatălui meu, dar pot elibera câteva grajduri pentru noi... Oricum, nu va fi pentru mult timp...

— Nu pentru mult timp? întrebă sever O'Donnell. Ce vrei să spui cu asta? Doar nu plănuieşti o căsnicie de scurtă durată?

— Nu, o vreau pe Kathleen pe vecie! râse Ian. Nu o mai atinge un altul, asta o jur! Nu vreau să crăp aici, în gaura asta mizerabilă. M-am săturat de foamete, domnule O'Donnell. Şi m-am săturat şi de stăpânii englezi pe care trebuie să-i linguşesc ca să-mi pot păstra licenţa de negoţ. De arenda şi de impozitele care îmi mănâncă puţinul pe care îl câştig! Nu vreau să spun ceva rău de Irlanda, domnule O'Donnell. E o ţară frumoasă, ai putea să o iubeşti, dacă ai avea voie să o faci. Dar eu nu am talentul de a fi un răsculat şi nici pe acela de lingău. Asta înseamnă că trebuie să plec. Şi sunt pregătit să o fac...

— În America? întrebă Erin O'Donnell. Domnule Coltrane, poate că pentru dumneata asta sună a aventură, dar jumătate din emigranţi mor încă din timpul călătoriei! Şi Kathleen... Ştiţi că e gravidă?

Mama lui Kathleen roşi. Fata urmărise şi ea în tăcere discuţia. Dăduse să spună ceva, dar îşi pierduse vocea.

Ian Coltrane îşi încruntă sprâncenele.

— Asta o ştiu, doamnă O'Donnell, doar nu sunt orb. Şi nici prost. Nu mă atrage nimic spre sicriele plutitoare. Şi nici spre fabricile din New York. Un văr de-al meu e acolo şi-mi scrie din când în când. E un altfel de iad decât aici, dar e tot un iad. Nu, doamnă O'Donnell, eu vreau să-mi clădesc singur norocul. Vreau să merg într-o ţară nouă, una cu totul şi cu totul nouă, unde nimeni nu scuipă în faţa unui irlandez şi nu-l numeşte „Paddy"... Vapoarele într-acolo sunt mai bine păzite. Călătoria e mai lungă, dar Coroana trimite inspectori care verifică în detaliu hrana şi adăposturile. Nici nu ar putea fi altfel într-o ţară străină, care n-are nicio treabă cu Anglia – britanicii rămân cetăţeni, iar noi, irlandezii, vom deveni şi noi. Este, fireşte, mai scumpă decât bătrâna Americă, de aceea trebuie să mai economisesc. Dar într-un an, cel târziu în doi ani...

James O'Donnell îşi încreţi fruntea.

— Şi cum se numeşte acel tărâm făgăduit? întrebă el sceptic. De care nu a auzit nimeni pe aici?

Ian zâmbi. Apoi, ochii îi sticliră – şi Kathleen ştiu dintr-odată ce o speria într-atât. Când vorbise mai devreme despre căsătorie, nu avea niciun licăr în ochi. Ian privise mai degrabă ca şi cum ar fi stat la pândă, un negustor care îşi făcea meseria. Un samsar de cai care îşi ascundea adevăratele motive.

— Noua Zeelandă! rosti Ian. Descoperită acum o sută de ani, cred. Se spune că seamănă întrucâtva cu ţara noastră, dar abia dacă e populată. Câţiva indieni, dar paşnici, cel puţin de obicei. Acolo unde vreau eu să merg nu există deloc oameni, doar oi. E o zonă ideală pentru negoţul cu animale şi creşterea acestora; trebuie aduse toate acolo, pentru că în ţară nu există decât păsări.

— Şi unde se află ţara asta? scoase Kathleen acum, pentru prima dată, un sunet. Cui îi aparţine?

— Nu aparţine nimănui! plusă Ian. Mă rog, e o colonie englezească, dar oricine poate merge acolo. Şi unde se află? Departe... Foarte departe, pe undeva prin Pacific... Oricum, nu contează, căpitanul va şti unde să meargă. Vom găsi acolo pământ, libertate şi o viaţă nouă! Drumul costă treisprezece lire... Am deja banii pentru un bilet. Dar aş lua-o cu drag pe Kathleen a dumneavoastră cu mine, James O'Donnell...

— Şi copilul ei? întrebă sever Erin.

Ian ridică din umeri.

— El se va naşte, bănuiesc, indiferent unde. Dar e mai bine să se nască într-o ţară care să nu fi auzit vreodată de numele de Drury. Nu voi putea însă strânge banii atât de repede. Dar îţi promit, Kathie, că plecăm înainte ca el să priceapă cuvântul „bastard".

Kathleen se simţi impresionată într-un chip ciudat. Oare îşi făcea Ian griji cu adevărat pentru copil? L-ar fi crescut ca pe copilul lui? Cu toate consecinţele? îşi dorea să poată avea încredere în el.

Erin O'Donnell trase adânc aer în piept şi le aruncă lui Kathleen şi tatălui acesteia nişte priviri triumfătoare.

— În privinţa asta, nu vă faceţi griji, Ian Coltrane. Fata vine cu o dotă şi nu doar cu una care ţipă şi face în pantaloni. Îţi poţi rezerva biletul, Ian. Dar mai întâi te ocupi de anunţ şi ai grijă să rosteşti clar şi răspicat „Da!" înainte să nu mai încapă Kathleen în nicio rochie!

Mai întâi însă, Kathleen nu îşi mai încăpea în piele de furie.

— Şi eu? strigă ea supărată. Pe mine nu mă întreabă nimeni?

Trei perechi de ochi o priviră. Fără înţelegere? Sau fără compasiune?

— Nu, răspunse scurt James O'Donnell. Cel puţin, nu până când nu vezi preotul. Şi Dumnezeu să te aibă în pază

dacă atunci nu vei...

Erin O'Donnell pufni.

— Nu-ţi face tu griji în privinţa asta, o ironiză ea. Se pricepe să spună „da". Mai greu a fost cu „nu"!

În timp ce părinţii ciocneau cu Ian un pahar în cinstea târgului, căruia îi spuneau „peţit", Kathleen o rupse la fugă afară din casă. Nu voia să bea nicio picătură din whisky-ul adus de Ian şi avu impresia că îl recunoaşte, prin forma sticlei, pe cel distilat la negru, cel pe care îl răspândea Michael. În schimb, simţea nevoia imperioasă de a vorbi cu cineva. Cu oricine, cu cineva care să-i vrea binele. Lui Kathleen îi era dor de Michael. Sau de Bridget, bătrâna prostituată. Femeia de pe chei... Ar fi fost minunat să poată vorbi acum cu ea...

În cele din urmă, se trezi în faţa casei parohiale a părintelui O'Brien. Preotul zâmbi atunci când ea se postă toată plânsă, cu părul vâlvoi şi cu chipul răvăşit, în faţa uşii sale.

— Hai înăuntru, Mary Kathleen, zise el amabil. Ştii că eşti binevenită aici. Vrei să te spovedeşti, copilă? Nu ai fost aici ieri...

— Ce pot să mărturisesc, părinte? izbucni Kathleen. Vechile mele păcate le ştie toată lumea. Şi, ca să fac unele noi... La roata de tors şi la războiul de ţesut abia dacă poţi face vreunul.

— Şi în gânduri poţi păcătui, Mary Kathleen, zise părintele O'Brien cu o severitate prefăcută. Dar vino mai întâi aici, îngheţi toată în rochia ta subţire.

Mary Kathleen intră în căsuţa parohială, care abia dacă era mai confortabilă decât casa părinţilor ei. Pe masă erau un pahar şi o sticlă de whisky – de asemenea, destul de sigur din producţia familiei Drury.

— Doreşti? Preotul făcu un semn spre alcool. Pari că ai avea nevoie de el. Ce se întâmplă, Kathleen?

Îi împinse un scaun la masă.

Kathleen se aşeză. Apoi, trase adânc aer în piept.

— Ian Coltrane vrea să se însoare cu mine! exclamă ea.

O'Brien ascultă în tăcere povestea ei cam încurcată despre banii lui Michael şi despre planurile lui Ian.

— Da, vrei să spui că tânărul Coltrane ştia ceva despre portofel? întrebă el în cele din urmă. Aşa cum prezinţi tu lucrurile...

Kathleen ridică din umeri.

— Nu ştiu, părinte. De fapt, nu avea cum. Dar Ian e înspăimântător, părinte. Uneori, am impresia că ştie totul...

Preotul râse.

— Asta probabil că nu e adevărat, copila mea. Doar dacă nu vrei să sugerezi că a făcut un pact cu Ucigă-l toaca, iar asta aproape că nu mi-o pot imagina. Chiar dacă este, fără doar şi poate, un escroc. Catârul cu care l-a fentat pe William O'Neill... Dar să nu vorbim despre asta. Nu prea ai de unde alege, Mary Kathleen, dacă vrei un tată pentru copil.

— Dar copilul are un tată! strigă Kathleen. Michael vrea să se întoarcă. A promis-o! Şi atunci... Atunci, probabil că nu mă va găsi. Atunci, probabil că voi fi în acea, acea...

— Noua Zeelandă, o ajută părintele. Dar aşa ai fi cu mult mai aproape de Michael, copila mea. Chiar dacă, se înţelege de la sine, chiar şi gândul la altcineva e interzis, după ce vei fi devenit soţia lui Ian.

— Mai aproape?

Kathleen îşi schimbă poziţia.

Bătrânul preot observa amuzat cum viaţa şi spiritul combativ se întorceau în ochii verzi ai fetei.

— Vino, uită-te puţin, Kathleen!

O'Brien căută globul în dulapul în care îşi păstra ustensilele pentru cursurile şcolare.

— Uite, aici e Irlanda. Şi aici e Londra, locul în care îl duc acum pe Michael al tău. De acolo pleacă spre Australia. Pe aici: prin canal ajung în Atlantic, ocolesc Africa, trec de Madagascar. Şi apoi, pe aici, trec direct în Oceanul Indian. Aici e Botany Bay, Kathleen, şi Van Diemens Land. Aceasta este o insulă, care e cu puţin înaintea uscatului. Aici, o vezi?

Kathleen urmări degetul preotului, care desena drumul nesfârşit de lung pe glob. În acest răstimp, îşi pierdu orice speranţă. Niciodată, niciodată nu va mai reuşi Michael să se întoarcă în Irlanda! Era absolut imposibil. Puteai evada dintr-o închisoare, dar nu puteai face înconjurul lumii fără bani, fără paşapoarte şi fără documente.

— Şi uite acolo, jos de tot!

Părintele arătă spre două insule minuscule în comparaţie cu Australia, la sud-est de continent.

— Acolo e Noua Zeelandă.

Kathleen privi fascinată ţările.

— Dar asta... asta înseamnă că sunt foarte apropiate! exclamă ea agitată.

Preotul ridică din umeri.

— Puţin mai mult de patru mii de kilometri, dacă asta ţi se pare aproape... Oricum, e mult mai aproape decât Irlanda, asta e cert.

— Şi ţara asta... Până acum nu am mai auzit nimic de ea. Aceste insule din Pacificul de Sud nu sunt pline de canibali?

O’Brien râse.

— Acum, acestea de aici sunt mai degrabă pline de protestanţi, care se dovedesc în general mai greu de convertit! Mulţi dintre imigranţi sunt englezi, scoţieni şi câţiva germani. Despre băştinaşi nu am auzit până acum nimic. Multe localităţi nu prea sunt pe acolo, doar câteva staţii de prindere a balenelor, vânători de foci, aventurieri.

Nu mi-ar plăcea să umbli prin taberele lor, Kathleen. Însă nici Ian nu vrea acolo; la urma urmei, ei nu cumpără cai...

— Ian vorbea despre... Canterbury Plains, îşi aminti Kathleen.

Preotul încuviinţă bucuros.

— Da, despre ele am auzit şi eu; Biserica Anglicană doreşte să construiască acolo oraşe, iar zona pare să corespundă bine creşterii animalelor. Ar putea chiar să devină om cinstit Ian al tău dacă se străduieşte puţin. Acolo va face, oricum, mereu bani. Deci, gândeşte-te bine, Mary Kathleen. Şi nu-ţi fie frică, nu te împing în braţele unui bărbat pe care îl consideri respingător, indiferent ce îşi doresc părinţii tăi. Gândeşte-te la toate astea. După cum am spus, prea multe posibilităţi nu ai.

Kathleen suspină. Apoi, mai aruncă încă o dată o privire asupra drumului nesfârşit de lung din Irlanda până în Australia – apoi la cel de doi paşi, comparativ cu primul, care lega Australia de Noua Zeelandă.

— M-am decis, părinte! rosti ea apoi. Vreau să plec în Noua Zeelandă!

Bătrânul preot clătină din cap.

— Aşa e greşit, Kathleen, zise el încet. Corect ar fi să spui: Vreau să-l iau de soţ pe Ian Coltrane, la bine şi la rău...

Părintele O'Brien îi căsători pe Ian şi pe Kathleen două săptămâni mai târziu în bisericuţa lui. Kathleen se gândise înainte la tot soiul de scuze care să amâne nunta. Voia să se căsătorească abia în noua ei patrie şi ajunsese, în cele din urmă, chiar la argumentul că acolo ar putea chiar să o facă în alb. Mama ei îi scosese din cap această idee, cu o privire ironică asupra burţii ei între timp bine rotunjite.

— Nici nu se pune problema, Mary Kathleen! spusese ea sever. Nu poţi pleca împreună cu Ian fără să fii căsătorită. Şi cine să vă cunune acolo? Un reverend al anglicanilor? în

cel mai bun caz, un orb care să nu observe că eşti gravidă? Şi ce se întâmplă dacă se naşte copilul pe drum? Vrei să naşti pe vapor, iar atunci nenorocitul ăsta de bastard să nu aibă nici tată, nici patrie?

— El îşi va avea tatăl, ăsta e motivul pentru care facem toate astea, bombănise Kathleen.

Înţelegea că toate obiecţiile ei erau copilăreşti. Părintele O'Brien avea dreptate: Noua Zeelandă însemna ca ea să se căsătorească. În ciuda oricărei apropieri geografice, avea să fie pe atât de departe de Michael, pe cât era posibil.

Kathleen se ruşină, fireşte, de moarte atunci când păşi, în cele din urmă, în faţa altarului alături de Ian, într-o rochie nouă, verde, largă. Însă părintele O'Brien ar fi condamnat-o cu siguranţă şi mai mult pentru faptul că pusese scrisoarea lui Michael şi bucla lui de păr în sân, purtându-le acum deasupra inimii. În principiu, îşi înşela astfel deja de pe acum bărbatul, dar nu avea oricum să afle nimeni. Mary Kathleen nu-şi mai confesa de mult orice gând păcătos.

Ian hotărâse cu generozitate să folosească o parte a dotei ei pentru o petrecere adevărată şi, astfel, mâncarea bună le închisese gurile şi celor mai mari bârfitori. Era însă oricum indiferent ce se vorbea în sat despre relaţia lui Kathleen cu Ian. Tânăra pereche avea să plece la trei zile după nuntă la Dublin. De acolo, porneau a doua zi spre Londra. În data de 5 aprilie, *Primrose* avea să plece din Londra spre Port Cooper, aflat în apropierea zonei de creştere a vitelor, Canterbury Plains.

Kathleen nu se temuse prea mult de noaptea nunţii cu Ian. Deşi avea câteva îndoieli vizavi de noul ei soţ, trupul lui nu-i provoca repulsie şi amintirile ei legate de dragostea ei cu Michael erau perfecte. Mai sperase chiar ca Ian să o scutească la început, iar copilul din pântec ar fi

trebuit să fie totuşi un obstacol. Ian nu se lăsă împiedicat însă de aşa ceva. Îşi luă în posesie tânăra femeie încă din prima noapte.

Desigur, el nu se exprimă aşa, însă Kathleen o percepu exact aşa. Negoţul era acum încheiat, se bătuse palma şi calul putea fi călărit. Ian făcea acest lucru din urmă cu prea puţină delicateţe. Renunţă la tandreţuri şi pătrunse foarte repede în nevasta lui.

Atunci când Kathleen gemu de surpriză şi de durere, el o puse la punct.

— Ce-i cu circul ăsta? Doar nu vrei să mi te prefaci că mai eşti virgină!

Kathleen tăcu şi rămase nemişcată până când se termină. Spera să nu îi fi făcut rău copilului, dar nu-şi făcea prea multe griji. În minusculele căsuţe ale arendaşilor, copiii nu aveau cum să nu perceapă când părinţii se culcau unul cu altul – indiferent cât de mult se străduiau aceştia să-şi ascundă în acest timp orice zgomot. Tatăl lui Kathleen făcuse uz de dreptul lui până la finalul perioadei în care mama ei era gravidă. Erin O’Donnell o acceptase, acum o făcea şi Kathleen – şi, în sfârşit, avea sentimentul că nu cădea într-un păcat: nu se putea gândi niciodată la Michael în timp ce se culca cu Ian.

BUNĂTATE

Anglia, Londra Van Diemen's Land
Noua Zeelandă, Port Cooper
Şi
Canterbury Plains 1847-1850

Capitolul 1

Lizzie Owens ar fi fost cu plăcere bună. Ştia, întrucâtva, cum puteai să o faci; la urma urmei, pastorul din orfelinat vorbise la nesfârşit despre asta. Fetele bune nu furau, nu spuneau minciuni şi nici nu se dădeau bărbaţilor pe bani. Pentru toate astea, erau respectate de toată lumea, Dumnezeu se uita cu un ochi bun la ele şi după moarte ajungeau în Rai.

Dilema lui Lizzie era doar aceea că tocmai făcuse şaptesprezece ani şi nu voia să ajungă atât de repede în cer. O renunţare la toate lucrurile interzise ar fi atras însă după sine o moarte timpurie, prin înfometare, iar Hannah, Toby şi Laura ar fi fost şi ei loviţi de aceeaşi moarte, deopotrivă. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, Lizzie, pur şi simplu, nu putea să evite furturile, minciunile şi curvia şi, din acest motiv, urma să ajungă în iad, chiar dacă nu prea curând.

În acea zi, la începutul lui 1847, se trezi ca de obicei înfometată şi, în plus, îi era frig. Mai ales după ce îşi dăduse la o parte pătura subţire şi murdară şi după ce îi împinsese precaută pe copii la o parte. Toby şi Laura obişnuiau să se lipească în somn de Lizzie, încă de când Hannah îl adusese pe dragul ei Lucius în şopronul de lemne din Whitechapel. Ca şi cum acea văgăună în care bătea vântul, care abia dacă te ferea de ploaie, dintre cele două case din piatră nu ar fi fost şi aşa prea mică pentru patru oameni.

În orice caz, Lizzie ura clipele în care trebuia să dispară cu clienţii ei în spatele unei perdele, în timp ce Hannah gătea alături pentru copii. Oricum, reuşea să strângă din dinţi şi să tacă atunci când clienţii o foloseau. Hannah nu reuşea să o facă, astfel încât Lizzie încerca mereu să iasă cu cei doi copii. Uneori, chiar le cânta ceva, însă în aceste

cazuri bărbaţii obişnuiau să se plângă. Vocea lui Lizzie nu reuşea să te impresioneze deloc.

Acum, asta era totuna, fiindcă, mai nou, Hannah îl avea pe Lucius, iar copiii înţelegeau oricum ce anume făceau cei doi în cel de-al doilea pat de lângă uşă.

— Dar aşa o să aibă un tată! zicea impasibilă Hannah. Lucius va da bani şi ne va apăra!

Însă Lucius era mai tot timpul beat încă de la amiază; prea beat pentru a mai putea merge drept. Nici măcar nu s-ar fi putut apăra pe sine. Cel puţin, abia dacă era în pericol; la urma urmei, de la el nici nu aveai ce lua. Mai ieri se certaseră din nou din cauza faptului că el nu lucra.

Neîncrezătoare, Lizzie îşi lăsă acum privirea să-i alunece peste salteaua pătată, cea pe care o împărţeau Hannah cu Lucius. S-ar fi aşteptat, de fapt, să-i vadă pe cei doi acolo, îmbrăţişaţi, însă, în realitate, Hannah nu îmbrăţişa decât pătura ei ferfeniţă. Aşadar, Lizzie nu-şi închipuise gălăgia de dimineaţă devreme! Lucius trebuie că se trezise şi se dusese la muncă!

Să faci un ban, nu era, de fapt, foarte greu. Pentru bărbaţi era zilnic de lucru în port. Vapoarele de peste ocean trebuiau să fie încărcate şi descărcate, iar pentru asta erau angajaţi zilieri. Trebuia însă să ajungi pe chei în zori, iar asta nu reuşeau pierde-vară ca Lucius să o facă decât, cel mult, o dată pe lună.

Lizzie îşi luă pe spate o năframă şi se îndreptă spre cuptor, mai mult pipăindu-şi drumul. Respiră uşurată când mai descoperi acolo puţin jar. Mai erau două lemne, vor da ceva căldură, până când se vor trezi copiii.

Lizzie se întinse. De fapt, nu era deloc o zi proastă! Nu ploua; găleţile pe care le pusese sub acoperişul picurând fuseseră eficiente.

De cu seară mai rămăsese acolo o bucată de pâine. Putea să capete astfel puteri şi să o ia apoi agale în jos,

spre port.

Se prea putea ca noaptea să fi tras acolo nişte vapoare pline de marinari, jinduind după trupuri femeieşti. Hannah, care dormea cu plăcere mult, nu o credea, însă Lizzie găsea de dimineaţă cei mai buni clienţi şi, de cele mai multe ori, nici nu trebuia să îi ia acasă pe acei indivizi. Înainte de revărsatul zorilor, hotelurile cu ora îşi închiriau camerele ieftin.

Lizzie căută pâinea, dar nu o găsi. Pe măsură ce scotocea mai mult şi mai agitată după ea prin dulap, i se întărea convingerea. Afurisitul ăsta de Lucius! Acum, le mai şi mânca, ei, prietenei ei şi copiilor ei pe jumătate morţi de foame, până şi ultima bucată de pâine!

Primul impuls al lui Lizzie fu acela de a o trezi pe Hannah şi să îi facă reproşuri dure, dar îşi putea imagina bine cum avea să reacţioneze la asta prietena ei:

— Cum să se ducă oare cu stomacul gol la lucru? Dacă pe deasupra se şi trezeşte la miezul nopţii să câştige bani...

Deocamdată, nu te puteai înţelege cu Hannah. Era ca smintită din cauza iubirii ei pentru Lucius. Lizzie se îndoia însă că acest individ avea să aducă spre seară vreun bănuţ acasă.

În cel mai bun caz, avea să împartă ultima sticlă de gin cu Hannah şi cu Lizzie. Totuşi, la copii nu se gândea niciodată.

În orice caz, Lizzie trebuia să-şi schimbe planurile. Era obişnuită să agaţe bărbaţii, dar pentru a scoate la iveală pe chip acel zâmbet care o făcea să arate bine în ochii lor avea nevoie de puţină forţă, în plus, clienţilor nu le plăcea dacă îi chiorăiau maţele în timp ce se opinteau peste ea. Lizzie trebuia să mănânce. Măcar un colţ de pâine...

Îşi căută suspinând rochia şi pălărioara şi mulţumi Cerului că Lucius lăsase acolo măcar apa de spălat, pe

care ea o cărase cu o zi în urmă.

Nu dădea doi bani pe spălat, aşa că Lizzie îşi aruncă, tremurând, apa rece pe faţă, se frecă până când se uscă, apoi îşi perie părul.

Încerca mereu să pară îngrijită ori de câte ori îşi părăsea coliba, şi cel puţin pe timpul zilei renunţa la machiajul strident al breslei ei. Nici asta nu îi dăuna prea mult; unora dintre clienţi le plăcea să agaţe o fată aparent onestă, care mai părea şi foarte tânără, aşa cum era ea. Lizzie verifică dacă arăta bine în ciobul de oglindă pe care micul Toby îl găsise pe undeva prin gunoi şi pe care i-l dăruise.

Băieţelul abia împlinise cinci ani, dar ştia foarte bine ce era valoros. Dacă îl lăsau să se strecoare prin tomberoanele bogaţilor, găsea sticlă şi fier vechi, pe care le putea vinde şi, astfel, contribuia mai mult decât Lucius la veniturile familiei. Hannah ştia asta şi de multe ori lăsa copilul, pur şi simplu, pe stradă – din nou, ceva pentru care Lizzie îi făcea reproşuri. Băiatul era prea mic pentru a se impune în faţa altor copii ai străzii. Şi, mai rău, ar fi putut fi furat! în Londra erau bande care transformau copiii mici în hoţi de buzunare şi cerşetori. Lui Lizzie îi era groază de asta.

Îşi aranjă pălărioara pe care o cumpărase anul trecut de la talcioc. De fapt, nu şi-o putuse permite, dar femeia de la piaţă căzuse pradă zâmbetului ei şi i-o dăduse pe un preţ de nimic. Lizzie îşi testă zâmbetul în faţa ciobului de oglindă. Totuşi, nu mergea deloc fără o persoană reală şi fără un dejun...

Fata suspină şi îşi dori din nou să fie frumoasă. La fel de frumoasă ca Hannah, înainte să fi născut doi copii şi să se lase pradă apoi ginului şi indivizilor de tipul lui Lucius. Hannah avea forme frumoase, pielea îi era de o culoare deschisă şi fusese binecuvântată cu un păr roşu şi des. Ochii îi sclipeau în albastru, iar pleoapele îi erau grele – o

femeie căreia bărbaţii abia dacă îi puteau rezista.

Din contră, Lizzie era gingaşă, cu trupul subţire ca al unui puştan. Avea sâni mici şi se îndoia că vor mai creşte. Chipul îi era rotund, chiar dacă obrajii erau căzuţi şi, în majoritatea timpului, erau palizi. Nasul era foarte bine proporţionat, cel puţin atunci când o priveai de aproape. Dintr-o parte părea să fie cam lunganã; curioasă, dar nu ironică. Părul fetei de şaptesprezece ani era uşor buclat, dar de un blond-închis, banal, genele şi sprâncenele erau atât de deschise la culoare şi de rare, încât, dacă Lizzie nu le refăcea cu funingine, erau aproape invizibile, iar ochii îi erau de un albastru obişnuit.

Lizzie nu era o fată care să iasă în evidenţă la o primă vedere – însă avea un talent ciudat, care o făcea totuşi să supravieţuiască. Avea însuşirea de a face soarele să răsară. Uneori, atunci când zâmbea, aerul vibra în jurul ei. Ochii îi radiau, iar oamenii trebuiau, pur şi simplu, să răspundă – indiferent dacă erau bărbaţi, femei sau copii. Inimile lor păreau să se încălzească, intrau în vorbă cu Lizzie şi glumeau cu ea, negustorii îi dădeau lucrurile mai ieftin sau chiar i le făceau cadou.

Zâmbetul lui Lizzie putea deschide uşi care, în rest, le erau închise fetelor; putea vrăji oamenii. Câte un client supărat, brutal, se oprea şi se apropia de ea, dintr-odată plin de respect şi precauţie, atunci când reuşea să-i ofere zâmbetul ei. Şi, alteori, câte un zgârcit se gândea să nu o înşele pe Lizzie cu banii ei din greu munciţi, aşa cum o făcea în rest cu alte curve. Uneori, după ce îşi încheia treaba, bărbaţii o luau chiar cu ei în vreo cârciumioară şi îi cumpărau pateuri şi gin – doar pentru a vedea un zâmbet recunoscător.

Din păcate, nu posedase din copilărie această capacitate de a vrăji oamenii. Lizzie visa deseori despre cât de diferit s-ar fi putut derula viaţa ei dacă ar fi fost o

făptură mică, dulce, irezistibilă. Dacă ar fi ştiut să le zâmbească înnebunitor oamenilor încă din orfelinat; poate că i-ar fi găsit chiar nişte părinţi. Doar veneau mereu pe acolo perechi care voiau să adopte un copil mic. Nu ca forţă de muncă, ci cu adevărat ca pe o păpuşă de răsfăţat.

Mica Lizzie, găsită pe o stradă din East End, unde se prindea urlând, plângând şi sughiţând de pantalonii şi de fustele trecătorilor, era totuşi un copil slăbănog, îmbufnat, pe care nimeni nu voia să-l aibă. Zâmbetul şi-l descoperise abia mai târziu, la treisprezece sau paisprezece ani, pe când trăia, demult deja, din nou pe străzi.

Îşi mai amintea cum căuta pe atunci haine vechi prin gunoaie, ca să le poată vinde, şi cât de greu îi fusese să intre cu acei bănuţi greu câştigaţi într-un magazin de dulciuri. Voia să cumpere pâine, dar îşi dorea atât de mult zahăr, încât nu putuse rezista. De atâta fericire, la vederea acelor minunăţii în borcane şi cupe, îi zâmbise vânzătorului şi plecase imediat cu o pungă întreagă plină de bunătăţi dulci. Erau bare rupte de zahăr şi bomboane topite – nimic din cele pe care bărbatul le putea vinde, dar nu ar fi trebuit să i le facă lui Lizzie cadou.

Îşi mai amintea şi azi de zâmbetul lui, ca răspuns la al ei.

— Uite, spusese el. Dulciuri pentru o dulceaţă!

Lizzie lăsă jos oglinda şi plecă. Oare unde găsea ea acum ceva de mâncare? se gândea să meargă mai întâi pe chei şi să încerce totuşi să-şi găsească un client, dar numai gândul la asta îi întorcea stomacul. Cu atât mai mult cu cât mirosurile de la brutărie, aflată la o distanţă de trei străzi de şopronul ei, o atrăgeau acum în vraja lor.

Lizzie nu putu decât să urmeze mirosul de pâine proaspătă. Ar fi fost mult mai inteligent să se furişeze la uşa din spate şi să încerce acolo să cerşească. Poate că brutăreasa mai avea nişte resturi din ziua precedentă şi

foarte posibil ca aceasta să fi fost ziua ei bună. Se mai întâmpla şi una ca asta – din când în când, îi mai dăduse câte ceva lui Hannah, atunci când Toby şi Laura păreau să fi fost prea înfometaţi. Lizzie acţionă însă prosteşte. Intră în magazin pe uşa din faţă.

Brutarul în persoană era acolo, ceea ce era bine. Bărbaţii cădeau pradă şarmului lui Lizzie, fie că reuşea chestia cu zâmbetul, fie că nu. Înaintea ei mai era un alt client, care cumpărase două franzele. Lizzie aşteptă până când brutarul îl servi, apoi zâmbi şi îl salută amabilă. Observă însă imediat că magia nu-i reuşise în acea dimineaţă. Îi ieşi un zâmbet drăguţ, dar nimic mai mult.

Cu toate acestea, brutarul reacţionă prietenos.

— Ei, copil frumos, cum te pot face fericită?

Cum putea să o facă pe ea fericită? Lizzie îşi lăsă privirea să plutească peste toate produsele de prin rafturile brutăriei.

— O pâine, zise ea cu jind. Şi doi melci pentru copii... Două pâinici de lapte...

Lizzie nu vorbea serios, dar pur şi simplu îşi dăduse glas dorinţelor. Era foarte cald acolo, înăuntru, mirosea ca-n rai... Fata fusese complet surprinsă atunci când brutarul îi întinse o pungă peste tejghea.

— Poftim... Costă trei pence.

Lizzie luă punga.

— Eu, şopti ea, nu am bani. Merge... Este oare posibil să revin mai târziu?

— Nu ai bani?

Chipul până de curând amabil al brutarului se întunecă. Micuţo, tu nu ai bani şi eu nu am nimic de dat cadou. Atunci, ce cauţi aici? Dă-mi pâinea înapoi şi fă bine şi pleacă! Să-mi plăteşti mai târziu... Poţi să o uiţi de pe acum!

Lizzie se trezi din visurile ei. Ce prostii făcea oare?

Punga din mâna ei era însă adevărată, iar tejgheaua fiind înaltă, bărbatul nu putea sări peste ea.

Fata îşi lipi de ea pâinea şi restul produselor.

— Îmi... îmi pare rău, murmură ea. Dar o să vin mai târziu cu banii...

Acestea fiind spuse, o luă la fugă din prăvălie.

Brutarul strigă în urma ei. Lizzie mai auzi cuvântul „hoaţă”, dar nu îl luă în seamă şi alergă cât de repede o ţinură picioarele pe stradă, în jos. Nu în direcţia şopronului ei, acolo probabil că ar fi fost găsită, ci înspre piaţă.

Cu siguranţă că acolo era o forfotă mare; se putea pierde în mulţime şi să se întoarcă acasă pe căi ocolite.

Lui Lizzie îi era frică, însă resimţea, în acelaşi timp, şi un sentiment de putere care îi furnica întreg trupul. Nu s-ar fi încumetat niciodată să comită un furt atât de neruşinat, dar parcă urma să se termine cu bine. Brutarul nu părea să o ajungă din urmă, iar puţinii trecători erau prea obosiţi pentru a începe o vânătoare... Atunci se trezi însă în faţă cu un gardian grăsan, asemănător unei găini, care se proţăpi înaintea ei aidoma unui zid. Nu văzuse niciodată până atunci vreun poliţist în acel cartier al Londrei. O coincidenţă nefericită...

— Ei, dar ce ne mai grăbim noi, drăguţo!

Poliţistul o ţintui pe fata plăpândă cu o singură mână.

— Te aşteaptă soţul cu cumpărăturile, nu?

Lizzie îşi încercă zâmbetul.

— Copiii mei, domnule... Eu... Eu... Trebuie să aibă ceva în stomac înainte de a pleca la şcoală...

— Aşa micuţă şi ai deja copii care merg la şcoală. Cuminte, cuminte. Şi soţul tău câştigă cu siguranţă suficienţi bani – şi strigătele de acolo se adresează unei alte femei!

Poliţistul făcu un semn spre brutăria din care se auzeau în continuare ţipete.

Brutăreasa ieşi în stradă şi alergă spre Lizzie şi spre gardian.

— Ea e! Sigur că ea e! strigă ea. Ia aduceţi-o, domnule gardian, pe hoaţa asta mică înăuntru, ca să o vadă şi soţul meu. Toate lucrurile trebuie făcute cum se cade. O cunosc pe fâţa asta. Umblă pe aici foarte aranjată, ai putea jura că este o fată obişnuită. Totuşi, în realitate, curvăsăreşte, asta o ştie orice copil. Cum de-a putut numai să se înşele bărbatul meu... Dar uite, o feţişoară drăguţă şi deja băieţii devin slabi de înger... Nu-i daţi drumul bestiei, domnule gardian, altminteri o mai ia la goană...

Lizzie nu făcu nicio încercare de a fugi. Ar fi fost oricum lipsit de orice sens; poliţistul era mult mai puternic decât ea. Dacă mai ajuta ceva în acea clipă nefericită, atunci erau doar rugăminţile şi cerşitul.

— Maestre, vă rog, ascultaţi-mă!

Brutarul părea să fie cel mai deschis dialogului.

— Am visat doar, nu am vrut să cer nimic ce nu pot plăti. Voiam să vă rog să mă treceţi pe lista cu datorii. Dar copiii... Domnule, dacă permiteţi să mă închidă, atunci nici ei nu vor avea nimic în stomac. V-aş fi adus cu siguranţă banii înapoi! Eu nu sunt o... o... Eu sunt cinstită, eu...

Brutăreasa începu să râdă sarcastic la auzul cuvintelor lui Lizzie. Brutarul suflă adânc.

— Aha, deci, copii flămânzi! Şi, în cazul ăsta, nu ar fi fost suficientă o pâine? Trebuia să iei cozonac şi pâinici?

Lizzie îşi muşcă buzele.

— N-am vrut...

— Deci, vreţi să faceţi plângere sau nu? întrebă poliţistul.

Brutăreasa îi smulse mai întâi lui Lizzie din mâini punga pe care încă o mai ţinea în braţe.

— Sigur că vrem! Asta ar fi şi mai frumos! Şi ia uitaţi-vă la melcii ăştia şi la cozonăcei! Complet zdrobiţi, nici măcar

nu-i mai putem vinde! în plus, curvăsăreşte, vă spun eu, domnule gardian. Întrebaţi numai puţin în dreapta şi-n stânga!

— Vă rog!

Lizzie se întoarse pentru ultima oară spre soţul femeii certăreţe, dar nici el nu dădea vreun semn de milă. Brutarul încuviinţă.

— Luaţi-o pe proasta asta din faţa ochilor mei înainte ca el să se înmoaie! scrâşni apoi femeia.

Lizzie închise ochii. Acum, nu mai putea spera decât la un judecător milostiv. Şi la ajutorul lui Hannah. Dacă ea confirma măcar versiunea ei cu copiii...

Închisoarea Newgate era murdară şi arhiplină. Lizzie credea că nici măcar nu va putea respira atunci când fu împinsă într-o încăpere lungă şi înaltă, care era cât de cât luminată doar de o fereastră cu zăbrele, amplasată undeva foarte sus. Cel puţin alte cincisprezece femei mai erau ţinute acolo şi pentru toate exista o privată într-un colţ, care puţea îngrozitor. În ce privea mobilierul, încăperea dispunea de un prici, pe care îl ţineau ocupat două femei corpolente. Câteva stăteau rezemate de ziduri – aparent în speranţa că vor mai fi eliberate în aceeaşi zi – altele şedeau pe pardoseala acoperită de paie murdare. Lizzie se opri la uşă şi îşi coborî privirea, în paie erau purici, era sigură de asta. Ura puricii!

De undeva, dintr-o celulă, răsună dintr-odată o voce piţigăiată.

— Să mori tu! Lizzie Owens, care se considera mereu mai presus de toate!

Lizzie se uită într-acolo. Candy Williams, o prostituată din cartierul ei, era cea care îi rânjea.

— Ce-ai făcut?

— M-au prins furând pâine, recunoscu Lizzie obosită.

De ce să o mai tăgăduiască? în plus, Candy nu era

răutăcioasă; considera aceste texte ale ei ca fiind doar simple tachinări.

Câteva femei râseră.

— Chiar că eşti o prostuţă! observă una dintre femeile de pe prici. Dacă tot furi, atunci măcar să şi merite! Uite-o pe asta, făcu semn cu mâna spre o fată frumoasă, cu părul închis la culoare, care privea în gol, fără să participe la discuţie. Ea a şterpelit un ceas de aur. Aproape că s-ar fi terminat cu bine, dar acolitul ei a dat-o de gol...

— Bărbatul meu o să mă scoată de aici, şopti fata.

Din nou urmară râsete nechezătoare.

— Iubitul tău fin probabil că te-a băgat chiar el înăuntru! râse grăsana de pe prici. Nu a făcut el oare înţelegerea cu acolitul tău? Nu putea lua el vina asupra lui? Nu, fetiţo, s-a scos pe socoteala ta!

— Ce... ce păţeşte unul care fură, aşa, nişte pâine? întrebă Lizzie cu Jumătate de glas.

— Acelaşi lucru ca şi atunci când furi un ceas, rânji grăsana. Furtul e furt. Fireşte că până la urmă contează ce avocat îţi alegi. Dacă o să-ţi prezinte copiii şi o să îi facă să plângă puţin...

— Ea nici măcar nu are copii! o dădu de gol Candy.

Grăsana îşi încreţi fruntea.

— Nu? Nu te-am văzut cândva pe stradă cu doi ţânci? Chiar am vrut să intru în vorbă cu tine referitor la bordelul meu, cumva ai un vino-ncoa'... Dar nu iau pe nimeni care e cu ţâncii după ea, aşa ceva te bagă numai în belele...

Lizzie îşi amintea acum şi ea că o văzuse în trecut pe femeie. Franny Gray; bordelul din Hanbury Street era al ei.

— Cum... Cum de-aţi ajuns aici? întrebă ea distrată. Credeam... Credeam că dacă ai o casă...

Curvele de pe stradă le invidiaseră dintotdeauna pe fetele lui Franny Gray. Şi, fireşte, cu atât mai mult pe proprietăreasa bordelului, care părea să învârtă banii cu

lopata.

— Eu pun întrebările aici, micuţo! lămuri Franny lucrurile. Şi de mine nici nu trebuie să-ţi faci tu griji. O să ies mai repede de aici decât ai spune pâs, chiar dacă nu pe atât de repede cum le fură Velvet bărbaţilor ceasurile din buzunare...

Făcu din nou un semn spre fata cu părul negru. Apoi, continuă, întorcându-se spre Lizzie:

— Deci, ai cui erau ţâncii? Furaţi? îi înveţi şi pe ei meserie? Poate chiar îi şi vinzi? Micuţo, nu te-aş fi crezut deloc aşa...

Franny îşi încreţi fruntea dispreţuitor.

Lizzie sări în sus.

— Nu vorbiţi aşa cu mine! zise ea supărată. De parcă... De parcă... Dumnezeule, da, curvăsăresc, uneori mai şi fur, dar asta nu înseamnă nici pe departe că trimit copiii pe străzi! Ăştia mici sunt ai lui Hannah – roşcata care agaţă bărbaţii pe Dorset Street. Locuiesc împreună cu ea şi cu ţâncii... La naiba, îmi pare rău de cei mici...

Apoi, Lizzie îşi ascunse chipul. Îşi putea bine imagina ce se va întâmpla cu Toby şi cu Laura dacă Hannah trebuia să se ocupe singură de ei.

Candy râse.

— Îţi spun doar, Franny, numai suflet! Una pe care o apasă aureola de sfântă. Dar n-o să te ajute, Lizzie. Eu nu m-aş baza pe Hannah dacă aş fi în locul tău...

Ultima propoziţie se va adeveri însă, din păcate, cu vârf şi îndesat. Lizzie sperase că Hannah va veni în curând să o viziteze – arestările se aflau cu repeziciune prin cartier şi toată lumea ştia de uşurarea condiţiilor de detenţie pe care le puteai cumpăra cu niscaiva bănuţi. Dacă Hannah ar fi căzut în mâinile zbirilor, Lizzie ar fi luat cu siguranţă un client în plus, pentru a o putea ajuta cu bani. Însă Hannah nu se arătă. În schimb, apărură două femei-gardian şi o

eliberară pe Franny.

— S-a dovedit că a fost o greşeală chestia aia cu portofelul domnului, dezvălui una fără să vrea. Domnul l-a pus, de bună seamă, altundeva... în orice caz, îl are din nou şi îi pare tare rău de neînţelegere.

Franny făcu semnul victoriei şi se grăbi să iasă. Lizzie se întrebă cum de rezolvase oare chestiunea – şi, în plus, încă din închisoare. Probabil că era pregătită pentru astfel de lucruri. Probabil că clientul pe care îl furase îşi primise înapoi banii. Cum oare îl făcuseră oamenii lui Franny să se mai şi scuze, asta depăşea puterea de înţelegere a lui Lizzie.

Ea însăşi primi o vizită a doua zi – după o noapte de chinuri în celula comună. Partea de prici pe care şezuse Franny fu ocupată din nou foarte repede – de această dată, de o persoană mult mai puţin prietenoasă decât matroana bordelului. Noua şefa a celulei era, în mod evident, o luptătoare şi o bestie. Se străduia imediat să le terorizeze pe celelalte.

— Ar trebui să încercăm să ieşim de aici, suspină Candy. Mâine o să vrea mâncare mai bună şi o să ne ia tot ce se poate transforma în bani...

— Dar noi nu avem nimic, se miră Lizzie.

Candy râse sarcastic. Nu era prima ei şedere la închisoare. Mai stătuse doi ani pentru curvăsărit şi de această dată se aştepta la o condamnare similară. Foarte posibil că aveau să o trimită prin colonii, fiind o recidivistă.

— Cel puţin, încă mai avem hainele de pe noi, zise ea. Dacă te uiţi prin jur...

Lizzie îşi lăsă privirile peste celelalte femei din celulă. Câteva purtau doar nişte jupoane rupte, peste care îşi trăgeau ruşinate năframele găurite. Oricum, nu era frig în celulă, toate acele trupuri o încălzeau.

— Şi pălărioara ta... Cu ea va trebui să îţi încerci mâine

norocul cu un gardian. Poate că o să vrea să o ia pentru soţia lui. În orice caz, poate o să ai noroc şi te va închide altundeva.

Lizzie era de acord să se despartă de piesa ei de rezistenţă. Însă înainte de a începe tratativele cu unul dintre gardieni, fu chemată afară.

— Elizabeth Owens! citi o femeie-gardian plictisită de pe o foaie de hârtie. Avocatul tău te aşteaptă afară. Vorbeşte cu el, după-amiază începe procesul!

Măcar se întâmpla totul repede. Lizzie căpătă noi speranţe. Poate că, în curând, avea să fie totuşi eliberată. Acea pâine... Nu se putea să fie la fel de dur pedepsită ca hoaţa de bijuterii, Velvet.

Avocatului nu-i păsa deloc de povestea lui Lizzie. Aşa cum află imediat Lizzie, nu o reprezenta numai pe ea, ci şi pe Candy, Velvet şi, de fapt, pe toate celelalte femei care nu aveau bani să-şi permită un avocat mai bun.

— Se prea poate ca judecătorul să fie de acord cu nişte circumstanţe atenuante. Dar în locul tău nu m-aş baza pe asta, închisorile sunt pline...

— Dar, dacă mă eliberează, o să fie un loc liber! zise Lizzie uimită.

— Fetiţo, doar nu o să vă elibereze! râse avocatul. Unde am ajunge dacă aţi avea voie să furaţi şi să curvăsăriţi şi, a doua zi, să vă lăsăm libere. Nu, asta poţi s-o uiţi repede! Dacă judecătorul e indulgent, îţi dă cinci ani...

— Cinci ani? Cinci ani de închisoare pentru o pâine?

Lizzie se holba disperată la bărbat.

— Se pare că a fost mai mult decât o simplă pâine. Din câte ştiu, ai şterpelit şi ceva delicatese, ceea ce nu mai merge cu furtul pentru a-ţi stăpâni foamea... Din acest punct de vedere, nici nu cred că judecătorul va arăta clemenţă. Se va sfârşi cu şapte ani, fetiţo, şi şapte ani înseamnă deportare.

— Dumneavoastră... Dumneavoastră vreţi să spuneţi că o să mă trimită în colonii?

Lui Lizzie nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— La asta se va ajunge. Deci, pregăteşte-te!

— Chiar nu se poate face nimic? Dacă judecătorul ar vedea copiii... Doamne, Dumnezeule, nu o să se mai ocupe nimeni de copii dacă voi pleca...

Lizzie nu ar fi vrut să plângă, ci ar fi vrut mai degrabă să încerce să zâmbească. Însă acum din ochi îi curgeau lacrimi. Nu se temea cu adevărat de Australia. Nu putea fi mai rău decât era la Londra. Dar Toby şi Laura... şi şapte ani... şapte ani de închisoare – avea să fie bătrână când ieşea!

Avocatul ridică din umeri, dar Lizzie era ferm decisă să lupte. Îşi scoase pălărioara din buzunarul rochiei.

— Uitaţi, domnule! Nu am bani, dar puteţi vinde asta!

Costumul subţiat al avocatului arăta de parcă ar fi provenit din piaţa de vechituri, la fel ca şi hainele lui Lizzie, şi, pe deasupra, mai era şi ponosit.

— Asta valorează câţiva bănuţi! Dar, vă rog, mergeţi pe Whitechapel Road şi vorbiţi cu prietena mea. Să aducă la tribunal copiii şi să depună mărturie pentru mine! Vă rog! Doar sunteţi avocatul meu! Trebuie să mă ajutaţi!

Avocatul luă pălăria fără să scoată un cuvânt, o bătu de praf şi o băgă în buzunar.

— O să văd ce pot face, zise el, însă nu pot promite nimic...

Omul se ţinu totuşi de cuvânt. Când Lizzie fu dusă în sala de judecată, cu mâinile încătuşate, Hannah se afla printre spectatori, cu o faţă împietrită, având alături copiii. Toby şi Laura dădură să îi strige ceva lui Lizzie, dar Hannah îi înghionti brutal. Lizzie îl recunoscu şi pe Lucius alături de prietena ei. Expresia chipului său nu anunţa nimic bun.

Aprodul îi scoase lui Lizzie cătuşele şi o împinse pe banca acuzaţilor. Se găsea acum, intimidată, faţă în faţă cu judecătorul, care părea, în roba lui neagră şi cu peruca albă, o fiinţă dintr-o altă lume.

— Numele? întrebă grefierul.

— Elizabeth Owens, răspunse încet Lizzie.

— Născută?

— Cred că în anul 1830.

Judecătorul îşi încreţi fruntea.

— Unde?

— Bănuiesc că la Londra...

— E ceva ce ştii cu siguranţă? întrebă judecătorul sarcastic.

Lizzie îşi coborî privirea.

— Nu, răspunse ea.

— Cu nesimţirea nu o să ajungi aici niciunde, fetiţo! o mustră grefierul.

— Dar nu sunt nesimţită! se apără Lizzie. Doar că sunt orfană. Chiar dacă nici acest lucru nu îl ştiu sigur. Nici măcar nu îmi ştiu numele, mi se spunea „Owens”, după bărbatul care mă predase poliţiei. Mă găsise pe Cavell Street, zicea el. Cred că e adevărat. Cred că îmi şi amintesc asta. Ei spun că aş fi avut cam trei ani...

— Strada nu te-a părăsit însă niciodată, observă judecătorul. Nu au încercat să te crească la orfelinat astfel încât să devii un om mai bun?

— Ba da, domnule, răspunse Lizzie.

— Şi? întrebă judecătorul. De ce ai ajuns totuşi aici?

— Ei au încercat, domnule, răspunse Lizzie plină de smerenie.

În sală se auziră hohote de râs.

Judecătorul bătu nemulţumit în masă.

— Ce vrei să spui cu asta, fetiţo?

— Am fugit de acolo, domnule, recunoscu Lizzie. Fiindcă

am vrut dintotdeauna să fiu o fată bună, dar nici nu voiam să mă bată încontinuu. Eram mereu cea mai mică, domnule, nu primeam prea multă mâncare... şi acum... vă rog, domnule, trebuie să mă credeţi, în rest, nu fur. Am vrut să mă treacă pe o listă şi nici nu am vrut nimic mai mult decât o pâine... Vă rog... Uitaţi-vă la copiii ăştia. Se vede, Dumnezeu ştie, că nu primesc nimic de mâncare.

Hannah păru că vrea să sară şi ea în sus revoltată la această ieşire, dar, pentru moment, avocatul lui Lizzie fu cel care luă cuvântul.

— Onorată instanţă, femeia aduce în discuţie circumstanţe atenuante. Nu a furat pâinea pentru sine sau, cel puţin, nu doar pentru sine, ci pentru doi copii flămânzi, pentru care îşi face griji...

— Dar care nu sunt ai ei? întrebă judecătorul neîncrezător.

— Nu, onorată instanţă, sunt ai prietenei mele, iar familia e prezentă. Vreţi să o ascultaţi în această chestiune, domnule?

Avocatul făcu un semn spre Hannah, care acum nu mai putea fi oprită nicicum. Sări în picioare.

— Asta e o neruşinare imensă, onorat... domn... ăăă... judecător... să spui poliţiei că îmi las copiii să moară de foame! A trebuit chiar să mă explic unui tip de la orfelinat, care voia să mi se amestece în educaţie! Şi când te gândeşti că am cât se poate de bine grijă de micuţii mei şi acum o să mă şi căsătoresc, să aibă şi ei un tătic adevărat...

Hannah făcu semn spre Lucius, care părea să nu fie beat.

— O să ne cumpere o căsuţă drăguţă şi haine frumoase! Micuţii mei nu o să trebuiască să sufere de foame!

Hannah se aşează şi o străfulgeră din priviri pe Lizzie, care părea să intre în pământ de ruşine. Fireşte, Hannah

nu putea spune adevărul. Altminteri, ar fi fost foarte posibil să i se ia copiii.

— Ai ceva de spus în legătură cu asta, Elizabeth Owens? i se adresă judecătorul lui Lizzie.

Fata tăcu. Găsea că figurile supte ale copiilor pledează în favoarea ei, însă, Hannah se depăşise pe sine în acea zi şi le ştersese micuţilor nasurile. Lucius trebuie că făcuse într-adevăr ceva bani, iar Hannah găsise resursele necesare să îi smulgă banii din mâini înainte ca el să-i poată bea. Poate că, în viitor, avea să o facă mai des... Lizzie nu putea decât să-i ureze noroc. Nu era furioasă pe ea.

Restul dezbaterii trecu pe lângă Lizzie ca în ceaţă. Cuvintele lipsite de noimă ale avocatului, avertizările şi reproşurile judecătorului, în final sentinţa. Deportare, şapte ani, aşa cum avocatul o prevăzuse. După cum aflase mai târziu, nici nu fusese greu. Aproape toţi ceilalţi deţinuţi închişi împreună cu ea primiseră aceeaşi sentinţă. Doar luptătoarea ticăloasă, care aproape că ucisese pe cineva, fusese condamnată la zece ani.

Candy plângea. Avea un iubit de care îi plăcea şi pe care nu voia să-l părăsească. Velvet părea să fi devenit şi mai palidă. Prietenul ei depusese mărturie împotriva ei, ceea ce nu îi folosise însă la nimic. Şi el era trimis în colonii.

Preotul închisorii, căruia femeile i se puteau confesa o dată pe săptămână dacă simţeau nevoia să o facă, le lămuri pe condamnate despre ce soartă le aştepta.

— Van Diemens Land, explică el amabil, este o mare insulă înaintea Australiei, o colonie de sine stătătoare. Este colonizată deja de mult, deci nu vă fie teamă de băştinaşi – acolo, totul e britanic, închisoarea femeilor e foarte modernă. Şi, în curând, o să plecaţi. *Asia* V., sub comanda căpitanului John Roskell, pleacă la finalul lui martie. Pe vapor sunt doar femei – cel puţin, aşa e planul.

— Cât durează drumul? întrebă una dintre fete.

— Drumul durează aproximativ trei luni. Voi, fetele, ajungeţi mai întâi la *Female Factory*, acolo există cusătorii şi spălătorii de rufe. Însă o parte dintre voi vă lucra ca fete în casă şi prin grădini, iar unele se vor căsători. Acolo sunt foarte puţine femei. Cine se comportă bine şi îşi găseşte un soţ onorabil poate fi graţiată. Deci, nu vă pierdeţi curajul. Dumnezeu ştie care îi sunt planurile! El vă va fi alături printre străini şi, dacă vă veţi da chiar şi numai puţin silinţa, Iisus vă va salva. Şi acum, să ne rugăm împreună, sau... Mai ai vreo întrebare, fetiţo?

Lizzie ridicase timid mâna.

— Dacă vom lucra acolo, părinte, o să... O să ne dea de mâncare? Pastorul râse.

— Dar sigur că da, fetiţo! Doar Coroana nu îşi lasă deţinuţii să moară de foame. Bine, poate că mâncarea de pe aici nu a fost mereu cea mai bună, însă în colonii...

Lizzie dădu din cap. Nici în închisoarea londoneză nu fusese nevoită să facă foamea. Mâncarea era cam scârboasă, dar suficientă, îşi îndopase în trecut de multe ori stomacul cu hrană şi mai puţină şi mai proastă decât veşnicul terci de ovăz. În plus, în colonii trebuia să fie pământ roditor şi Lizzie era cât se poate de hotărâtă să-l lucreze. Trebuia doar să i se arate cum se face. Şi dacă „a fi bun” nu mai însemna să mori de foame, voia să încerce asta încă odată cu plăcere.

În acea noapte, adormi plină de speranţe, în ciuda puricilor şi a păduchilor din celulă şi în ciuda plânsetelor şi a sforăitului dimprejur. Voia să ducă o viaţă cu frică de Dumnezeu, chiar dacă nu-l înţelegea întru totul pe Creator. Poate că o trimitea în Australia pentru a o salva.

Cine avea însă să-i salveze pe Toby şi pe Laura?

Capitolul 2

În dimineaţa de 23 martie, femeile condamnate fură duse într-o căruţă cu gratii şi cu coviltir pe *Asia*, un vapor cu pânze care, chiar dacă părea impunător de mare la o primă vedere, comparat cu vasele-închisoare din Woolwich, supranumite şi *prison hulks*, era, în realitate, mai degrabă mic. Nu doar închisoarea de femei din Londra plesnea din toate încheieturile. Şi penitenciarele pentru bărbaţi erau într-atât de pline, încât vapoarele din docul de la Woolwich le ţineau locul. Condiţiile de detenţie de acolo trebuie că erau crunte. Lizzie se îngrozi numai la vederea vapoarelor mari, borţoase.

Asia – care, din câte se spunea, făcuse deja cinci călătorii până în Australia şi înapoi, încheiate fără niciun fel de stricăciuni – părea să fie, dimpotrivă, aproape ispititor. Alături de aproximativ o sută de pasageri normali, sub punte mai erau adăpostiţi mai bine de o sută cincizeci de deţinuţi, la care se mai adăugau treizeci de gardieni şi echipajul căpitanului John Roskell. Nu era prea mult loc pentru fiecare în parte. Lizzie se îngrozi atunci când fu condusă, pe trepte, în jos, într-o încăpere uriaşă, întunecată.

Despărţite doar de nişte cuşti din lemn, care erau necesare, de bună seamă, pentru prinderea priciurilor, circa o sută de femei erau adăpostite sub prima punte. Pe alte câteva, gardienii le duseseră şi mai jos, în pântecul vasului. În cele din urmă, mai fură mânaţi acolo încă doisprezece bărbaţi, prinşi cu lanţuri unul de celălalt.

Femeile auziră cum căpitanul vaporului se ceartă din acest motiv cu câţiva gardieni de pe vasele-închisoare.

— Ei, hai, doar nu sunteţi plini ochi! Noi abia dacă mai avem vreo celulă liberă – e imposibil să mai îndesăm şi alţi borfaşi pe vapoarele noastre. Deci, luaţi-i dumneavoastră,

căpitane Roskell – nici nu trebuie să apară în documente!

— Şi nici hrana nu apare? bombăni căpitanul.

— Veţi primi, fireşte, şi hrana lor. Dar nu o contabilizăm, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Gardianul râse şi făcu un gest ca şi cum ar fi băgat bani în buzunar.

— Ei, hai, spuneţi odată „da”, căpitane! Doar vă este indiferent dacă aveţi alţi doisprezece borfaşi la bord, nu-i aşa? Pe care oricum nimeni nu-i controlează. Din partea mea, lăsaţi-i pe indivizii ăia în lanţuri; aşa, nu o să vă facă niciun fel de probleme!

În cele din urmă, căpitanul trebuie că acceptase, deoarece bărbaţii fură împinşi în jos, pe scări. Dulgherul vaporului mergea în urma lor, pentru a separa o cuşcă pentru ei.

Lizzie resimţi o undă de milă. Ceva mai jos, sub linia de plutire, era cu siguranţă şi mai sinistru decât la femeile aflate pe puntea intermediară, unde, măcar, te mai puteai orienta cât de cât. Priciuri cu trei etaje erau amplasate unul lângă altul. Nu exista niciun alt mobilier, însă deţinuţii nici nu aveau bagaje.

— Nu vă plângeţi; la urma urmei, nu vă punem în lanţuri! le zise gardianul care superviza împărţirea femeilor pe priciuri.

Lizzie, Candy şi Velvet se înţeleseră fără ceartă. Candy voia neapărat să stea jos, Velvet se retrase benevol sus, sub tavan, iar pentru Lizzie rămase etajul mijlociu. Îi era totuna, însă, în alte locuri pe punte, femeile se băteau de-a dreptul pe priciuri. Gardienii trebuiau să intervină – şi o făceau cu brutalitate pură, fiind gata să îşi încalce pe dată promisiunea de a nu pune femeile în lanţuri. Lizzie observă, speriată, că fiecare dintre paturi era prevăzut cu lanţuri.

— Doar până ieşim în larg, să nu cumva să faceţi prostii,

bombăni gardianul, şi el, la fel ca şi ceilalţi, un soldat al Coroanei.

Lizzie îi zâmbi. Acum, că se împăcase cu soarta ei, putea din nou să o facă. Îi zâmbise şi pastorului, drept urmare primise în dar o Biblie. Bărbatul era încântat că ştia să citească şi intervenise pentru o adăpostire mai bună a tinerei deţinute. În ultimele zile de dinaintea deportării, Lizzie fusese mutată într-o celulă de patru paturi.

Chiar şi medicul se lăsase subjugat de vrajă. Se aşteptase ca Lizzie să fie subnutrită – ceea ce, fireşte, era şi adevărat, însă era la fel de adevărat şi în cazul celorlalte deţinute – şi prescrisese o hrană mai bună înaintea deportării. Iar acum ofiţerul...

— Pe noi nu trebuie să ne puneţi în lanţuri, domnule! Ce am putea face? Doar nu credeţi cu adevărat că noi, femeile, am putea pune stăpânire pe vas, eliberând criminalii...

Lizzie reuşi să se prefacă, lăsând impresia că i-ar fi fost cu adevărat teamă de bărbaţii de pe ultima punte de jos. Însă, în realitate, îi considera pe indivizii de aici, în ciuda lanţurilor, nişte vai şi amar la fel de inofensivi; la urma urmei, doar nişte disperaţi, ca şi femeile de deasupra lor. În definitiv, şi printre femei se găsea câte o tâlhăroaică şi câte o criminală care să fi fost, în majoritatea cazurilor, condamnate la moarte, dar care fuseseră condamnate apoi la muncă silnică pe viaţă în colonii. Coloniile primeau însă fără prea mare plăcere astfel de oameni, şi chiar şi căpitanul se temea de ei. În timpul călătoriei, erau ţinuţi jos, adânc în pântecul vasului, unde nu ajungea lumina şi unde abia dacă se simţea aerul proaspăt, şi erau ţinuţi în lanţuri. Lizzie văzuse că şi luptătoarea ticăloasă, spaima celulei comune, fusese împinsă în jos.

Gardianul le privi pe cele trei femei aproape cu bunăvoinţă, iar ochii lui se opriră mai întâi asupra lui

Velvet, cea ieşită din comun de frumoasă, rămânând apoi fixaţi asupra lui Lizzie, care îi zâmbea.

— Un vapor în mâini atât de drăguţe nu ar fi chiar cel mai rău lucru, rânji el. Dar asta nu e pe gratis, drăguţo. Am voie să te vizitez din când în când, cât vom fi în larg?

Lizzie suspină în tăcere, păstrându-şi însă zâmbetul. Cam asta fusese viaţa ei cu „frică de Dumnezeu”, îşi zise ea. Nici măcar nu ar fi trebuit să flirteze cu bărbatul. Totuşi, dacă îl refuza acum, avea să se supere şi nu îşi putea permite una ca asta. Din contră, avea nevoie de un aliat pe vapor.

— Dacă vă face plăcere, printre toate femeile astea, zise ea suav. Eu mă voi jena puţin...

— Te vei jena? râse bărbatul. Eşti o fată atât de delicată? Ei, o să se găsească un locşor unde să putem fi doar între noi, nicio grijă. Acum, staţi liniştite, drăguţelor, şi nu urlaţi şi nu plângeţi la plecare! Se prea poate să fie cam vijelioasă marea, diseară...

Îi fură lui Lizzie un sărut rapid.

— Consideră-l ca pe un acont al unor vijelii mai dulci! şopti el.

Ea îşi şterse gura după ce el se îndepărtă. Lizzie era dezgustată încă de pe acum. Cu siguranţă că pe parcursul călătoriei nu urma să aibă nicio posibilitate de a se curăţa după ce se va culca cu noul ei client.

— Începi cam devreme, remarcă o voce care părea să o condamne şi care venea din patul de vizavi.

Lizzie era întinsă în faţa vecinei ei pe acelaşi nivel, la niciun cot distanţă. În lumina tulbure care intra printre crăpăturile scândurilor punţii, recunoscu o femeie mai în vârstă. Nu o mai văzuse niciodată până atunci şi nici nu părea a fi o curvă. Chiar şi acum îşi purta părul prins atent şi cu grijă sub o bonetă şi i se lăsaseră rochia şi scufia castă. Deci, nu era chiar lipsită de mijloace.

Lizzie observă că noul ei curtezan renunţase şi la punerea în lanţuri a femeilor din patul celălalt.

— Tot se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, răspunse ea liniştită. Indivizii ăştia oricum fac numai ce vor ei. Nu îţi convine că nu ai fost pusă în lanţuri?

— Îmi este indiferent, zise femeia. Din partea mea, puteau să mă şi spânzure, adăugă ea, apoi se întoarse cu faţa la perete.

Lizzie închise ochii şi încercă să se viseze altundeva decât pe acea punte sufocantă. Fireşte că nu reuşi. Gândurile îi fugeau la bărbaţii şi la femeile care fuseseră închişi mai jos şi cărora le mergea mai rău decât ei.

Lizzie ascultă sutele de voci care vorbeau, plângeau şi care se rugau. O lăsa în urmă doar pe Hannah şi pe copii, dar cele mai multe dintre femeile de aici plângeau după soţii, iubiţii şi propriii copii. Se întreba prin ce anume trecuse femeia de alături şi cum de ajunsese acolo. Nu arăta ca o răufăcătoare, dar nici Lizzie însăşi nu se considera vinovată.

În cele din urmă, încercă să citească din Biblie, în timp ce auzea de pe puntea principală ordine şi strigăte, zgomotul pânzelor care erau ridicate, apoi vuietul vântului care se oprea în ele. Cele mai multe dintre femei începură să urle atunci când vasul se puse în mişcare – la fel şi puţinii bărbaţi aflaţi pe puntea de sub ele.

Lizzie percepu plecarea drept un singur şi uriaş strigăt, o tânguire a despărţirii fără de întoarcere.

Michael Drury intrase şi el în jocul urletelor deţinuţilor atunci când vasul-închisoare părăsise Irlanda. Acum însă tăcea. Anglia era pentru el o ţară la fel de străină şi poate şi mai ostilă decât îndepărtata Australie, iar din Londra nu văzuse nimic în afară de o bucată din zidul portului – şi încă putea fi vorba de noroc. Iniţial, se stabilise ca deţinuţii din Irlanda să fie adăpostiţi pe unul dintre vasele-

închisoare care erau ancorate în Woolwich. Apoi, se pare că mai fusese un loc liber pe vaporul care se îndrepta spre Van Diemens Land, care nu transporta, de obicei, decât femei.

Deţinuţii din Irlanda fuseseră mutaţi dintr-un vapor într-altul, iar acum Michael şedea, în lanţuri, pe priciul lui din cel mai întunecat colţ al celei mai întunecate punţi a *Asiei.* Căpitanul pusese drept condiţie ca bărbaţii să fie despărţiţi cu stricteţe de deţinute, chiar şi pe parcursul călătoriei. Nu puteau spera deci să fie lăsaţi prea mult la aer. Nimeni nu se gândise să le pună bărbaţilor la dispoziţie oale de noapte sau sticle în care să-şi poată face nevoile. Exista o găleată, care putea fi dată din mână în mână, însă în cazul în care unul dintre deţinuţi nu coopera, aceasta nu mai ajungea până la ultimul prici.

În fiecare rând exista cel puţin un bărbat care rămânea într-o agonie mută şi care nu reacţiona la strigătele celorlalţi. Billy Rafferty era unul dintre ei. Căzuse într-un fel de letargie, iar după ce se despărţise de Irlanda avusese o criză de furie. Tânărul bărbat suferise deja în celula din Wicklow, din când în când, de accese de claustrofobie, iar încăperile întunecate, aproape ermetic închise, de sub puntea vasului care se legăna îl făceau să-şi piardă aproape complet minţile. Zăcea în lanţuri alături de Michael şi scâncea încet. Putoarea de pe puntea de jos devenea din ce în ce mai cumplită şi aerul tot mai înăbuşitor. Michael se bucură atunci când vaporul se puse în mişcare. Poate că acum avea să li se scoată lanţurile.

Ceea ce se şi întâmplă, într-adevăr, pe prima punte, însă Michael şi tovarăşii lui de suferinţă rămaseră legaţi. În plus, la putoarea de până atunci se mai adăugă şi cea de vomă, fiindcă primele zile pe mare se dovediră a fi furtunoase.

— Canalul Mânecii, dezvălui bărbatul de pe priciul de

lângă Michael, un marinar care îl omorâse pe un altul în timpul unei încăierări. Până la golful Biscaya e, de obicei, o mare agitată. Femeile o să-şi vomite şi sufletul din trup. Însă, la naiba, mi-e totuşi foame... Nu-i nimic de înfulecat?

Înainte ca de dimineaţă să se împartă, într-adevăr, o porţie sărăcăcioasă de pâine uscată, gardienii trimiseseră jos câteva femei de pe prima punte cu găleţi şi perii, pentru a şterge măcar mizeria cea mai mare. În timpul acestei acţiuni, lângă fiecare femeie se postase un gardian – ca şi cum Michael şi ceilalţi deţinuţi legaţi în lanţuri ar fi putut să se năpustească asupra lor.

— Măcar nu aveţi paturi supraetajate, încercă una dintre femei să-l consoleze pe Michael.

— Altminteri, vă mai curgea şi sosul pe feţe. La noi le-a mai nimerit pe câte una, alta, înainte să ne scoată lanţurile, iar cele cărora le este rău de mare nu prea mai ajung acum mereu la closet. Cât timp durează o astfel de călătorie?

— În jur de o sută de zile, explică marinarul.

Bărbaţii gemură.

— Credeam că aşa, vreo patru săptămâni, murmură Michael. Spre America...

Marinarul râse amar.

— New York e la o aruncătură de băţ în comparaţie cu drumul nostru... Ne vor scoate însă pe punte. Nu ne pot lăsa să putrezim aici timp de trei luni. Regina e o femeie bună, nu ar accepta una ca asta!

Michael lăsă această afirmaţie să treacă fără niciun fel de comentariu. După ce regina Victoria lăsase o jumătate de Irlandă să flămânzească în tăcere, nu prea credea el că are o doză prea mare de bunătate. Poate că măcar faţă de conaţionalii ei arăta milă. La urma urmei, printre deţinuţii din Van Diemens Land, numărul englezilor era cel mai ridicat.

Michael tânjea după lumină şi aer, dar şi mai mult să se poată întinde şi îndrepta. Simţea încă de pe acum presiunea priciului din lemn, de care era prins cu lanţuri. Michael abia dacă se putea mişca şi, ca majoritatea deţinuţilor, era subnutrit. Omoplaţii îi deveniseră în scurt timp numai rană de la statul întins pe prici, iar cicatricele abia vindecate de pe spate îl ardeau după ce femeile din echipa de curăţenie aruncaseră, fără prea multă vorbă, câteva găleţi pline cu apă de mare peste deţinuţii în lanţuri, care şedeau pe priciurile lor murdare. Bărbaţii erau acum mai curaţi, dar uzi şi, chiar dacă era înăbuşitor, nu era cu adevărat cald în pântecul *Asiei*. Probabil că avea să dureze zile întregi până când pantalonii din in şi cămaşa lui Michael urmau să i se usuce pe trup.

Lizzie şi celelalte femei de pe puntea intermediară se luptau cu răul de mare, dar ele aveau măcar la dispoziţie o găleată la şase femei. În cuşca lui Lizzie, Candy şi încă alte două femei erau cel mai crunt atinse. Velvet părea să nu perceapă absolut nimic în jurul ei şi femeia mai în vârstă – care, în cele din urmă, se prezentase după două zile de tăcere drept domnişoara Portland – era, după câte se părea, prea ocupată pentru a-i fi rău. Părea să considere ca fiind de datoria ei să le îngrijească pe celelalte femei. Alerga mereu cu urcioare şi găleţi pline cu apă de băut şi de spălat de la una la alta, le făcea să mănânce măcar câteva înghiţituri de pâine uscată şi nu le certa dacă ele o scoteau imediat din nou afară.

— Câteva sunt foarte slăbite, îi explică ea lui Lizzie, mi-e teamă că vor muri de inaniţie...

— Dar nici nu rămân cu nimic în ele, spuse Lizzie.

Ea se ocupa, conform indicaţiilor domnişoarei Portland, de Candy, care se jelea.

— Când o să fie mai bine?

— Când se va mai linişti marea! observă o voce

masculină.

Lizzie sări în sus. Aştepta deja de patru zile ca gardianul cu care flirtase la îmbarcare să îi solicite serviciile, însă, de bună seamă, erau şi sus pe punte destule de făcut.

— Uneori e mai bine dacă ieşi afară. Ce zici, micuţo? Vrei să facem o plimbare?

Lizzie ar fi făcut orice să iasă la aer, însă, pe de altă parte...

— Lor le merge mult mai rău decât mie! zise ea şi arătă spre Candy şi spre o altă fată. Micuţa era plăpândă şi nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Nu va supravieţui prea mult dacă va vomita în continuare toată mâncarea.

Gardianul rămase puţin pe gânduri.

— Mai întâi, eşti drăguţă puţin cu mine! zise el apoi, iar după aceea mai vedem noi... Oricum, a venit vremea să mai ieşiţi pe punte... Vorbesc eu cu locotenentul...

Lizzie îi oferi un zâmbet blajin, apoi îl urmă pe trepte, în sus. Fu izbită de un aer rece, umed, de Atlantic. Îşi lăsă fericită chipul în bătaia vântului şi se uită curioasă în jur. Lizzie observă că nu era singura fată de pe punte. De bună seamă că mai mulţi gardieni îşi ofereau un alibi reciproc, pentru a urca acolo cu fetele alese de ei. Gardianul lui Lizzie – se prezentase drept Jeremiah – se gândise chiar şi la un adăpost împotriva ploii. O trase într-o barcă de salvare, peste care întinsese o prelată. Nici pătura şi nici pernele nu lipseau şi, în plus, mai scoase, cu un rânjet pe chip, o sticlă de gin de printre scânduri.

Lizzie luă o înghiţitură serioasă – alcoolul îi încălzea trupul şi îi liniştea stomacul. Apoi, se lăsă mulţumită să se cufunde printre perne. Îşi făcuse meseria şi în condiţii cu mult mai precare, chiar dacă îi era greu să simuleze pasiunea atunci când, în cele din urmă, Jeremiah se aplecă asupra ei, însă, spre norocul său, el era uşor de satisfăcut.

Bărbatul se dovedi a avea o constituţie normală – nu duru prea tare atunci când el o pătrunse, chiar dacă ea nu era nici pe departe pregătită pentru el. Lizzie îl lăsă să-şi facă treaba, apoi îi ceru plimbarea promisă. Spre surprinderea ei, Jeremiah fu de acord. Părea să îi fie de-a dreptul recunoscător; poate că se şi îndrăgostise puţin de ea.

Gardianul o conduse pe punte şi îi arătă construcţiile în care se aflau cabinele pasagerilor şi adăposturile echipajului. La final, părul lui Lizzie era ud din cauza ploii şi se simţea împrospătată. Nu-i veni să creadă când Jeremiah îi puse în mână şi sticla, mai mult de jumătate plină, de gin şi o punguţă cu făină.

— Uite aici, e bună pentru stomac. Poate reuşiţi să o puneţi din nou pe picioare pe micuţa aia din cuşca voastră. Amestecă făina cu apă, o să o întremeze...

Lizzie îi mulţumi şi îi puse apoi sticla mai întâi lui Candy pe buze atunci când se întoarse din nou în adăpostul ei sufocant şi împuţit. Candy bău cu lăcomie şi păru să se simtă imediat după aceea mai bine.

— Domnişoară Portland...

Lizzie îi întinse timidă sticla de gin femeii mai în vârstă, care se ocupa de fata de vizavi.

Domnişoara Portland se uită cu dispreţ la gin.

— Chestia asta am ocolit-o toată viaţa, spuse ea. Dar fie, asta e, alte timpuri, alte obiceiuri...

O privi pe Lizzie, apoi luă sticla şi o duse la gură. Se zbătu să ia aer, tuşind tare.

— Nici eu nu o fac de plăcere!

Lizzie credea că este nevoie să se apere. Această femeie, asta i-o spunea instinctul, era bună şi trăise cu frica lui Dumnezeu. Lizzie ar fi dat multe ca să afle cum de ajunsese totuşi pe vapor.

— Mai avem apă? întrebă ea apoi.

Apa potabilă era adusă zilnic în cuşti în urcioare, însă

niciodată nu era suficientă. Mereu se ajungea la scene oribile, în anumite cuşti, unde femeile erau complet certate între ele. Se invidiau pentru fiecare gură de apă şi pentru fiecare înghiţitură de pâine.

Domnişoara Portland încuviinţă şi Lizzie dizolvă ceva făină în apă, aşa cum o sfătuise Jeremiah. I-o turnă lui Candy, care însă întinsese din nou mâna după sticla de gin. Dimpotrivă, pupila domnişoarei Portland bău şi reţinu amestecul.

A doua zi, gardienii deschiseră într-adevăr chepengurile punţii intermediare spre exterior pentru toate femeile!

— Prezentaţi-vă în grupuri de câte douăzeci şi patru! strigă locotenentul, care le dădea ordine lui Jeremiah şi altor gardieni. Mărginiţi-vă la partea separată de punte şi mişcaţi-vă. Nu este permis să staţi locului şi să trândăviţi, nu se tolerează niciun fel de contact cu pasagerii, nu aveţi ce vorbi cu marinarii sau cu gardienii!

Lizzie o sprijini pe Candy, iar domnişoara Portland o târî pe fata bolnavă pe punte. Apoi, se puseră în mişcare. Femeilor li se părea că sunt aidoma unor animale sălbatice scoase la mezat la iarmaroc; la urma urmei, aveau suficienţi spectatori. Marinarii le aruncau priviri pline de plăceri trupeşti; pasagerii se adunaseră înaintea adăposturilor lor şi se holbau la deţinute ca la nişte animale de la grădina zoologică. Cei mai mulţi erau de vârstă medie, pensionari care îşi încheiaseră serviciul militar sau în poliţie şi care se bucurau acum de generoasele moşii primite în Australia. În Anglia, pensia abia dacă le ajungea să trăiască, dar în Botany Bay sau în Van Diemens Land erau bogaţi. Chiar şi servitori erau, la urma urmei, din belşug acolo – soţiile viitorilor colonişti puteau alege dintre Lizzie şi tovarăşele ei de suferinţă.

Ieşirea le readusese din nou la viaţă pe deţinute, însă era o problemă. Ploua neîntrerupt, iar încăperile de marfă

nu erau bine izolate. Hainele deţinutelor erau umede şi reci şi nu se uscau în frigul de primăvară care domnea pe Atlantic. În plus, apa care inunda pe vreme rea puntea nu rămânea pe puntea intermediară. Se prelingea până la ultima punte şi se aduna acolo. În anumite părţi, ajungea până la genunchi şi puţea.

Bărbaţii şi femeile care fuseseră adăpostiţi acolo se ghemuiau de bunăvoie întreaga zi pe priciurile lor, chiar dacă acum le erau scoase lanţurile timp de ceasuri bune. Şi ei erau scoşi acum zilnic afară, însă bărbaţii rămâneau în acel răstimp prinşi sever în lanţuri. Nu puteau face prea multă mişcare; doar se udau de la ploaie şi tremurau de frig. Între timp apărură şi primele cazuri de febră şi de diaree. Şi Michael era prins deseori, ore în şir, în semisomn – rănile i se inflamaseră şi îl dureau. Nu era însă într-atât de rău încât să-şi piardă complet toate forţele. Se silea să mănânce şi până acum nu vomitase. Michael suferea însă cel mai tare de frig şi de umezeală.

— Cândva o să se facă mai cald, îl consolă marinarul de alături, în timp ce tremura şi tuşea. După ce ajungem, mai întâi, la golful Biscaya...

Ca şi în trecut, omul avusese dreptate, însă căldura şi apoi arşiţa din Oceanul Indian nu le uşură deţinuţilor situaţia. Femeile de pe puntea superioară se bucurau de faptul că li se uscau hainele; Michael şi ceilalţi bărbaţi foarte bine păziţi se găseau însă sub linia de plutire. Aici era în continuare umed, iar căldura favoriza putregaiul. În plus, gângăniile se înmulţeau exponenţial. Michael avea impresia că este mâncat de viu de purici şi de păduchi.

Bărbaţii încercară să îşi ţină în frâu cât de cât caznele mâncărimii, aruncându-şi unul altuia apă de mare pe ei, atunci când erau scoşi pe punte, la aer. Gardienii nu le permiteau însă să se dezbrace. Pasagerii continuau să se uite cu plăcere ori de câte ori deţinuţii erau scoşi la

plimbare. Sufereau de un plictis teribil, iar „expoziţia” zilnică era aproape singurul eveniment. În această privinţă, Michael şi ceilalţi se întorceau în cuştile lor tot cu hainele ude. Nimeni nu se miră cu adevărat atunci când izbucni holera.

Lizzie se îngrozise când muriră primii oameni. Fata cea tânără din cuşca lor fusese smulsă de acolo imediat, în ciuda îngrijirilor domnişoarei Portland şi în ciuda mâncării suplimentare, de care se bucurau toate cele şase femei din compartimentul lor datorită relaţiei dintre Lizzie şi Jeremiah. Ea împărţea cu dărnicie cadourile ei şi se supăra când Candy nu făcea şi ea la fel, atunci când dispărea cu câte un marinar printr-un colţ, cu prilejul plimbărilor pe punte.

Interdicţia de a se uita numai la bărbaţi nu putea fi, bineînţeles, respectată. Foarte curând luă naştere un negoţ între fetele uşoare de pe puntea intermediară şi marinarii sau soldaţii avizi de plăceri. Candy era râvnită şi uitase foarte repede de iubitul ei de acasă. În cazul ei ajuta mai ales ginul. În timp ce dădea cuminte alimentele pentru gospodăria comună, îşi păstra rachiul pentru sine.

— Ăştia au scăpat acum de toate astea, suspină domnişoara Portland când trupurile defuncţilor fură date apelor după o scurtă ceremonie, organizată de către căpitan – o apă seducător de albastră, în care săreau delfinii, însă în care deseori valurile erau tăiate de câte o aripă de rechin, al cărei posesor spera la o pradă. Cine ştie ce ne mai paşte pe noi, ceilalţi! mai adăugă ea apoi.

Domnişoara Portland devenise tot mai deschisă faţă de Lizzie şi nu o mai condamna pentru relaţia ei cu Jeremiah. Din contră, de multe ori o ruga pe fată să o însoţească atunci când vizita alte cuşti, pentru a îngriji bolnavii. Lizzie o ajuta cu plăcere şi domnişoara Portland o iniţie cu răbdare în cele mai importante manevre.

— Unde le-aţi învăţat pe toate astea? întrebă odată Lizzie cu timiditate.

Până atunci, domnişoara Portland nu scosese un cuvânt despre trecutul ei, dar acum dădu lămuriri.

— Am ajutat într-un spital de săraci, zise ea. Drept recunoştinţă. M-au pus acolo de destule ori pe picioare şi mie nu-mi place să iau nimic fără să dau ceva înapoi. Au nevoie de personal acolo. Tocmai la secţia de femei... Nu e frumos să te prindă un individ şi să te panseze atunci când cel de la tine de-acasă te-a bătut în toate culorile curcubeului.

Nu spusese mai multe, însă Lizzie îşi imaginase propria poveste. Domnişoara Portland fusese căsătorită şi bărbatul ei o bătuse. Oare să îl şi părăsit şi să o fi apucat astfel pe calea greşită?

— O, nu, copilă, ea l-a omorât!

Una dintre pacientele lor o edifică în cele din urmă pe Lizzie. Emma Brewster, o prostituată mai în vârstă, care începuse în cele din urmă să-şi fure clienţii pentru a putea trăi, suferea de dureri şi de picioare umflate. Domnişoara Portland o trata cu nişte comprese răcoritoare şi cu frecţii cu gin. Tocmai îi aplica şi Lizzie un astfel de tratament, când ajunseseră la discuţia despre domnişoara Portland şi greşelile ei. Fata aproape că scăpase din mâini sticla de gin.

— Ea l-a... Domnişoara Portland? Şi-a ucis soţul?

Emma Brewster încuviinţă.

— Cât se poate de exact, micuţo, am fost prezentă la judecată. Ştii doar că ne-au condamnat în grupe, iar Anna Portland era chiar lângă mine. Nu şi-a făcut o apărare foarte dibace. Nu a prezentat niciun semn de căinţă. Individul o bătuse mereu, zicea ea, dar asta a acceptat fiindcă voia să îi fie o nevastă bună şi cu frică de Dumnezeu şi mai ştiu eu ce. Până când a început să se

dea la fiica lor. Avea numai treisprezece ani. O culcase deja la pământ şi era peste ea, cu pantalonii deschişi, atunci când Anna a ajuns acasă.

Atunci l-a omorât cu vătraiul. Doar e suficient de voinică. Nu a avut niciun regret, zicea ea, ar face-o mereu şi mereu, din nou. Şi, dacă lui Dumnezeu nu-i place, atunci nici măcar asta nu mai poate schimba lucrurile, fiindcă ea are, de bună seamă, mai multe lucruri în comun cu diavolul.

Lizzie nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

— Şi nu a fost condamnată la moarte? întrebă ea.

— Ba da, dar a fost apoi amnistiată, răspunse pacienta ei. În cazul femeilor, le graţiază pe toate.

— Dar... Dar ucigaşele... Ele sunt mereu pe puntea de jos...

Lui Lizzie încă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Emma Brewster făcu o figură plictisită.

— Fetiţo, Anna a fost închisă un an la Newgate. Acolo au observat ei că nu e un gunoi. Doctorul, pastorul... Au pus cu toţii o vorbă bună pentru ea, chiar şi să o lase să rămână în Anglia. Sărmana a lăsat şapte copii în urma ei. Fata pe care a apărat-o era cea mai mare. Totuşi, în cazul ei nu s-a putut face nimic. Anna a fost deportată, iar copiii ajung la orfelinat...

Lizzie suspină. Se gândi la propria ei mamă, pe care nu o ştia. Până acum nu dăduse doi bani pe ea, fiindcă pentru Lizzie era o crimă să laşi un copil de izbelişte, dar poate că acţionase din aceeaşi disperare ca şi Anna Portland.

Capitolul 3

În timp ce *Asia* naviga agale prin temuta zonă de calm ecuatorial, unde de multe ori vântul înceta cu totul să bată şi, în cazuri extreme, alimentele nu mai ajungeau, epidemia de febră de la bordul ei îşi atinse punctul culminant. Dacă la femeile de pe puntea intermediară numărul bolnavelor se păstra în anumite limite, pe ultima punte nu mai era nimeni capabil să se ridice. Deţinuţii nu puteau fi, aşadar, scoşi pentru plimbarea zilnică. Echipa de gardieni era complet suprasolicitată de această situaţie de criză. Mai întâi încercară să îi forţeze pe bărbaţii de pe punte să urce, apoi le dădură însă lanţurile jos şi fură lăsaţi sorţii lor crude. O solicitare către puţinii bărbaţi capabili încă să meargă de a-şi îngriji camarazii fu aproape nebăgată în seamă de aproape toată lumea, iar încercarea de a-i obliga fu boicotată. În curând, până şi cei mai solizi deveniră prea slăbiţi pentru a-i spăla şi hrăni pe cei febrili şi muribunzi.

Găsiră o soluţie abia atunci când fură nevoiţi să dea pradă oceanului un număr foarte mare de morţi. Pasagerii luară, firește, parte la ceremonie şi, în cele din urmă, Caroline Bailiff, curajoasa soţie a unui poliţist pensionat, îi adresă căpitanului o întrebare.

— De ce nu le puneţi pe femei să îi îngrijească? se interesă ea. Bine, multe dintre ele nu sunt bune de nimic, iar ultimul lucru de care au nevoie indivizii ăia de jos e o curvă care să le dea şi ultima lovitură. Însă ar trebui să mai fie câteva care să aibă o urmă de simţ al responsabilităţii şi, poate, care să fi greşit doar o singură dată, de nevoie. Cu cât le descoperim mai devreme pe acestea, cu atât mai bine. Trebuie căutate cât mai curând, pentru sufletele alea nenorocite de acolo de jos, din burta vaporului, şi, mai târziu, pentru familiile care caută

servitori pentru propria gospodărie...

Cum era de aşteptat, tocmai acest ultim argument fu foarte bine primit de viitorii colonişti, în vreme ce gardienii mai aveau încă dubii.

Caroline Bailifi se puse însă pe treabă şi căută ajutoare utile, chiar de la următoarea plimbare a femeilor. Prima care se oferi de bunăvoie fuse Anna Portland.

— Chiar vrei să faci asta cu adevărat? se interesă Emma Brewster.

Bătrâna curvă ocupase patul devenit liber în cuşca Annei şi a lui Lizzie. Acolo dormea mult mai liniştită decât în colţul ei anterior, pe care îl împărţea cu alte cinci fete puse serios pe treabă. În grupul Annei, doar Candy mai aducea câte un marinar sau un gardian în priciul ei. Jeremiah al lui Lizzie lua în seamă sentimentul ruşinii ei şi îi oferea, din acest motiv, ieşiri suplimentare în aer liber.

— Nu te-ai săturat de bărbaţi? Deci, eu nu mă uit la niciun mădular dacă nu trebuie să îl fac şi, cu atât mai mult, dacă, în loc de bani, îmi dă febră...

Emma se ţinea departe de Caroline Bailiff şi de marinarii care o însoţeau când îşi nota numele celor care se anunţau benevol.

— Foarte posibil că îl salvezi pe vreunul care şi-a omorât soţia!

— Doar nu sunt toţi răi, răspunse Anna. Poate că îl salvez pe unul care a furat o pâine pentru copiii lui. Printre ei sunt mulţi irlandezi, şi toată lumea vorbeşte de foametea de acolo...

Chiar dacă Lizzie nu auzise niciodată ceva despre foametea din Irlanda, ştia că Anna umblase în cercuri mai bune. Soţul ei fusese meseriaş, iar ea trăise într-o casă adevărată, şi nu doar îşi hrănise copiii, ci îşi mai putuse cumpăra din când în când şi câte un ziar.

— În orice caz, ştiu să îngrijesc bolnavii; e treaba altora

să judece! Ce zici, Lizzie, vii cu mine?

În cele din urmă, Lizzie îşi urmă prietena mai vârstnică, intrând cu inima bătându-i cu putere în biroul improvizat, în spatele unei prelate care o apăra de soare, în care Caroline Bailiff îşi întinsese lucrurile. Femeia se uită cu plăcere la boneta Annei, care trebuie că semăna cu a ei, pe când fusese nouă. Şi doamna Bailiff prefera acoperămintele de cap de modă veche. Pe Lizzie însă o privi mai degrabă cu scepticism.

— Ce te împinge, fetiţo, să îi îngrijeşti pe oamenii ăia? întrebă ea sever, după ce Anna povesti despre munca ei din spital.

Lizzie ridică din umeri.

— O ajut pe Anna încă de când am ajuns aici, zise ea. Oricum, nu ai nimic altceva de făcut...

Doamna Bailifi se încruntă.

— Şi de bărbaţi te-ai mai îngrijit? întrebă ea sarcastic. Doar faci parte dintre acele fete care... Hm... Care... oferă îngrijiri foarte speciale pe străzile Londrei?

Lizzie o privi deschis.

— Nu de bunăvoie! răspunse ea. Doar pe bani. Şi, de fapt, ei nu erau niciodată bolnavi, din contră. Ei... De fapt, erau prea... De fapt, aveau prea multă vitalitate, doamnă!

Caroline Bailiff îşi păstră chipul serios, însă în ochii ei strălucea amuzamentul.

— Am eu grijă de fetiţă, doamnă, îi luă Anna apărarea. Este cumsecade, un copil bun...

Lizzie zâmbi; inima îi fusese cucerită de Anna. Nimeni nu mai spusese până acum una ca asta despre ea.

Doamna Bailiff ceru mai întâi un timp de gândire, însă apoi, foarte curând, fu gata să folosească pe oricine care se oferea benevol. Asta fiindcă femeile nu se înghesuiau absolut deloc să contribuie la îngrijire pentru uşoare îmbunătăţiri ale hranei şi ale condiţiilor de detenţie sau

chiar în schimbul unor promisiuni vagi de a primi o slujbă bună în vreo gospodărie din noua ţară. Cele mai multe îşi rezolvaseră singure deja de multă vreme uşurarea condiţiilor de detenţie. În parte, ele îşi găsiseră parteneri stabili printre marinarii sau printre gardienii care le vizitau şi le aduceau alimente; pe de altă parte, unele îşi ofereau serviciile, oricui era interesat, pentru ceva carne din conservă sau pentru câteva înghiţituri de gin. În orice caz, aproape nicio femeie nu voia să schimbe munca obişnuită de curvă cu murdăria, cu chinul şi pericolul unei molipsiri. Astfel, în cele din urmă, doar patru deţinute şi două doamne din grupul viitorilor colonişti liberi se încumetară în pântecul vaporului, înarmate cu apă pentru spălat şi cu inevitabilul gin, pe care medicul vaporului îl folosea drept unic medicament.

Doamna Bailiff şi Anna Portland se apucară imediat de treabă, în clipa în care păşiră pe ultima punte, se dădură disperate înapoi.

— Exclus să lucrăm aici! le spuse Anna hotărâtă, fără să-i mai pese de alte politeţuri, cum ar fi fost un „doamnă” plin de bun-simţ.

— Nu-ţi vezi mâna în faţa ochilor, totul este plin de mizerie şi nu te poţi lupta cu umezeala şi căldura. Să mergem la căpitan, doamnă Bailiff, şi cereţi ca bărbaţii să fie aduşi sus, pe punte. Acolo îi putem îngriji, vremea e bună...

Într-adevăr, *Asia* ajunsese între timp în Oceanul Indian. Nu mai văzuseră urmă de ţărm de săptămâni întregi, însă vremea era mereu frumoasă, iar vântul era de cele mai multe ori slab. Nu te mai puteai aştepta la valuri care să spele puntea, cum fuseseră cele de pe Atlantic sau, mai recent, la Capul Bunei Speranţe. Nicio răscoală a deţinuţilor nu era prea probabilă; acela fusese argumentul prin care încercase căpitanul să combată, la început,

cererea femeilor de a instala o infirmerie.

— Or fi ei criminali, dar în clipa de faţă sunt mai mult morţi decât vii! îi spuse doamna Bailiff. Şi, chiar dacă pun stăpânire pe vas, încotro să se îndrepte? Eu nu văd aici decât apă, apă şi mereu apă, nu aş şti dacă să o iau spre stânga sau spre dreapta, cu atât mai mult cu cât nici nu ştiu să conduc vasul. La fel şi indivizii ăia de jos, care vin, la urma urmei, din cea mai întunecată Irlandă sau din cele mai sumbre colţuri ale Londrei...

În cele din urmă, căpitanul Roskell cedă. Le ordonă gardienilor să le scoată bolnavilor lanţurile şi să îi ducă sus, pe punte, cu ajutorul camarazilor lor care încă se mai puteau ţine pe picioare. Femeile îi întinseseră pe nişte culcuşuri improvizate din pături şi le dădură jos hainele ude. Doamna Bailiff era foarte strictă în a supraveghea ca numai ajutoarele căsătorite şi ajunse la vârsta procreării să îi poată vedea pe bărbaţi complet despuiaţi.

— De parcă nu am fi văzut destui până acum! râse Jenny Toliver, o curvă simpatică, pistruiată şi roşcată, din Aldgate. Dar fie – sunt fericită de fiecare de care scap...

Lizzie dădu din cap, însă considera în sinea ei că trupurile tinere, iniţial, cu siguranţă puternice, pe care le spăla aici şi pe care le masa cu alcool, erau cu mult mai plăcute vederii decât majoritatea clienţilor ei din trecut. Fireşte că acum erau slăbiţi şi puţeau a sudoare, însă unii...

Lizzie trecu buretele peste pieptul unui bărbat înalt, brunet, al cărui chip pătrăţos şi buze pline lăsau să se bănuiască fizicul lui atrăgător din trecut. Tresări atunci când el îi murmură:

— Mulţumesc!

— Sunteţi treaz? întrebă ea mirată.

Cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi îngrijise până atunci nu mai puteau fi salvaţi. Deşi sub mâinile Annei

muriseră oameni, ei fuseseră măcar fericiţi că putuseră respira, cu ultimele forţe, câteva guri de aer proaspăt.

— Nu, şopti bărbatul. Visez. Visez că sunt liber, că nu mai am lanţuri la picioare şi că deasupra mea străluceşte soarele şi că văd îngerii... îngerii sunt doar în vis. Sau am murit deja?

Lizzie râse.

— Deschideţi pur şi simplu ochii, atunci veţi vedea că nu sunt un înger! zise ea, după care se uită direct în nişte ochi, e drept că înroşiţi, însă incredibil de albaştri.

Atunci când bărbatul clipi, recunoscând-o în lumină, se arătă şi viaţă în ei.

— Ba da, suspină el. Îngeri şi un nor... Mi s-a promis un nor de unde să pot privi în jos...

Apoi, îşi închise din nou ochii şi păru să se cufunde din nou în nălucirile febrei. Totuşi, lui nu îi mergea, de bună seamă, la fel de rău cum le mergea unora dintre ceilalţi. Lizzie hotărî să nu mai continue cu spălatul bărbaţilor, ci să i se adreseze Annei, care tocmai împărţea ceaiul printre deţinuţii care erau încă suficient de puternici să bea singuri. Scoase o ceaşcă pentru cel pe care îl îngrijea şi i-o puse la buze.

— Poftim! Beţi asta! ordonă ea.

Bărbatul înghiţi cuminte, însă părea că rămâne complet izolat în lumea lui.

— Kathleen! şopti el atunci când Lizzie îi răcori fruntea.

Nu ştia de ce era dezamăgită. Fireşte că un asemenea bărbat avea o iubită, poate chiar şi o nevastă.

Michael încercase să rămână pe cât posibil conştient, chiar şi când începuseră să-l doară capul şi membrele şi când primii oameni din jurul lui muriseră. Renunţase abia atunci când îl auzise pe Billy urlând. În toiul febrei, tânărul părea să fie posedat de întreg iadul. După un timp, Michael nu mai putuse suporta şi alunecase de bunăvoie în

propria lui lume. „Poate că febra îmi va oferi vise frumoase”, îşi spunea el, însă speranţa nu se adeveri.

După dureri, Michael avu parte de pierderea cunoştinţei. Dungile de pe spate i se inflamaseră, ardeau şi din ele curgea un lichid; pe umeri şi pe şolduri avea escare până la os, iar la încheieturile de la mâini şi de la picioare lanţurile îi provocaseră rosături sângerânde. Fiecare mişcare îl durea; era imposibil să găsească o poziţie în care să nu-l doară nimic. Michael ştia că vomita şi că urina pe el, înteţind astfel putoarea deja oricum existentă, însă, chiar dacă lanţurile nu l-ar fi ţintuit de prici, nu mai era de multă vreme în stare să se ridice. La toate astea se mai adăuga şi setea cumplită. Deşi gardienii aduceau zilnic apă potabilă, nimeni nu se mai străduia să o împartă sau să o ducă la buze oamenilor cuprinşi de febră. Michael încerca să mai prindă din zbor ceva, atunci când femeile de serviciu aruncau peste trupul şi peste priciul lui, din nou, câte o găleată de apă de mare, însă apa sărată nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Zgomotul din jurul lui devenea şi el tot mai infernal şi făcea imposibil orice gând, orice vis legat de vremuri mai frumoase. Bărbaţii cuprinşi de febră strigau după mamele şi după soţiile lor, iar Michael murmura numele lui Kathleen. Cel puţin, aşa credea el; nu ştia cu siguranţă. Nu mai era sigur, făcând, desigur, abstracţie de faptul că va muri de nimic. Acolo, pe un vas englezesc, în propria lui mizerie...

Michael se ruşina de slăbiciunea lui, însă la un moment dat începuse să plângă, scâncind la fel de neajutorat ca şi Billy, pe care îl scoseseră deja de multă vreme afară, învelit într-o bucată de pânză, pregătit pentru ceea ce se chema mormântul unui marinar. Michael se lupta cu ideea unui banc de rechini înfometaţi, care îl sfârtecau şi care îl mâncau pe prietenul lui şi, apoi, pe el.

Se apără cu disperare atunci când gardienii îi dădură lanţurile jos, în cele din urmă, şi îi însărcinară pe alţi deţinuţi să îl ducă afară.

— Încă nu am murit! se văicări el. Nu... încă nu... încă nu am murit...

Putea fi oare posibil ca ei să se înşele şi să îl arunce, de viu, rechinilor? Sau se înşela el şi era totuşi deja mort, dar nu putea urca în ceruri, ci rămânea prins neajutorat în trupul său, până când aveau să îl mănânce viermii sau animalele marine?

În cele din urmă, fusese cuprins de un leşin binecuvântat şi, când se trezi, avea impresia că poate respira aer proaspăt. Se simţea revigorat şi mai era acolo şi fata aia care îl spăla. Michael îi şopti ceva... Câteva cuvinte frumoase, ca pe vremuri, când îi şoptea lui Mary Kathleen. Scurtul dialog îl făcu să cadă în visare, într-o lume în care era cald şi unde adia vântul pe câmpuri, doar că aici mirosea a sare, iar apa avea un gust amar.

Michael tuşi atunci când ceaiul neîndulcit îi atinse cerul gurii.

— Beţi asta, vă face bine!

O voce fină, prietenoasă, îi vorbea... Michael simţi cum cineva îl ridică şi cum fiertura caldă, amară, i se prelinge încet pe gâtlej, înghiţi, ascultător. La urma urmei, era lichid, avea să-i potolească setea...

Lizzie, care îi turna încet ceaiul, descoperi dungile roşii de pe spatele lui Michael şi se îngrozi. Fireşte că deţinuţii fuseseră adunaţi şi în Newgate cu bastoanele şi, uneori, fuseseră bătuţi. Acelea erau însă urme de bici.

— Anna!

De această chestiune trebuia să se ocupe cineva care se pricepea la îngrijirea bolnavilor, dincolo de simplul instructaj pe care i-l făcuse Anna lui Lizzie.

După o vreme, atât doamna Bailiff, cât şi Anna Portland

se aplecaseră asupra spatelui lui Michael, care era tot o rană.

— Înfiorător! îşi dădu doamna Bailiff verdictul. Ca în Evul Mediu! De unde vine acest tânăr? Din Irlanda? Acolo trebuie că e un regim... Fetiţo, bine că ai descoperit asta, vezi acum şi la alţii, dacă nu sunt şi ei la fel de bătuţi. Oamenii ăştia mor de febră dacă lăsăm rănile aşa, netratate. Dumneavoastră îmi ajutaţi mie, doamnă Portland...

Lizzie observă că doamna Bailiff nu o mai tutuia pe Anna. Ambele femei îşi descoperiseră de multă vreme afinităţile sufleteşti şi se tratau una pe cealaltă cu respect.

În vreme ce Lizzie se despărţea, împotriva voinţei ei, de pacientul său şi pe când descoperea, imediat după aceea, doi bărbaţi cu răni asemănătoare, cele două femei îi spălară lui Michael spatele şi îi tratară rănile cu gin. Michael urlă de durere.

Lizzie abia dacă mai putea să îi vorbească bolnavului pe un ton consolator, rugându-le pe îngrijitoarele lui să se poarte ceva mai prevăzător cu el. Totuşi, se abţinu. Anna şi doamna Bailiff probabil că ştiau ele ce fac. Dacă arăta chiar şi cel mai mic interes faţă de acel bărbat brunet, cu vocea blajină şi joasă şi cu ochii lui care te înnebuneau, ar fi fost neîndoielnic îndepărtată de la îngrijirea lui.

Femeile încercară apoi să îi ceară medicului de pe vas o cremă pentru răni, însă la acea oră el deja dormea. Oricum, îşi amintea vag că predecesorii lui turnau gudron de lemn pe astfel de răni. Doamna Bailifi se enervă din cauza acestui fapt chiar mai mult decât din cauza dungilor în sine şi dispăru în cabina ei, pentru a se întoarce imediat cu o provizie de cremă de gălbenele.

— Trebuia să fie pentru farmacia mea de acasă, zise ea cu regret în glas. Cine ştie dacă poţi găsi acolo, în Australia, ceva similar? Şi, până când încolţesc seminţele

pe care le-am luat cu mine... Acum avem însă nevoie de cremă aici, doar nu-i putem lăsa pe nenorociţii ăştia să crape ca nişte animale!

Când Lizzie cutează din nou să se apropie de tânărul care îi căzuse cu atâta tronc, Michael era deja bine pansat, însă avea în continuare febră. Îngrijirea mai bună părea să îl şi slăbit. Lizzie îi turnă din nou ceai şi apă pe gât şi mai luă o altă pătură. În ciuda căldurii de pe punte, Michael tremura din toate încheieturile. Lizzie ar fi rămas cu plăcere cu el, dar se lăsa seara, iar gardienii insistau ca deţinutele să fie duse jos, sub punte. Doamna Bailiff şi una dintre celelalte îngrijitoare, o femeie ciolănoasă, lipsită de umor, pe numele ei Amanda Smithers, urmau să se ocupe de bărbaţii de pe punte.

Lizzie observă abia acum cât de obosită era în realitate, când se întinse pe priciul ei, însă nu avea să-şi găsească imediat liniştea.

— Te-ai reîntors, inimioara mea? şopti Jeremiah.

O condusese pe Candy, care era la rând, să ia mâncarea pentru grupa de şase. O oală plină cu o tocană vâscoasă, compusă în cea mai mare parte din cartofi.

— Trebuie că îţi e foame... Ce aveţi aici nu-i nimic. Vino cu mine afară, am pentru tine pâine şi carne...

Jeremiah zâmbi plin de subînţeles.

Lui Lizzie îi lăsa gura apă. Ştia însă că pe punte nu o aştepta, fireşte, numai o cină delicioasă, ci şi trupul nespălat al lui Jeremiah. Şi, pe deasupra, o puteau vedea doamna Bailiff şi doamna Smithers! Imposibil!

Lizzie încercă un zâmbet seducător, dar în acelaşi timp şi ruşinat.

— Puţin mai târziu, Jeremiah, te rog. Dacă... – încercă să roşească şi chiar reuşi să o facă – doamnele...

Jeremiah râânji.

— Tu chiar eşti o fată sfioasă! Aproape că ai spune că

eşti o fiinţă plină de virtuţi dintr-o casă bună! Dar mie îmi place asta! Ceva mai târziu, atunci, când li se va servi masa pasagerilor.

Chiar dacă nu călătoreau pe *Asia* la clasa întâi – aşa cum o făceau cei de pe vapoarele de emigranţi, unde li se puneau la dispoziţie pasagerilor care plăteau bani grei cabine luxoase şi unde puteau lua cu ei şi animale, pentru a putea mânca oricând carne proaspătă –, coloniştii de aici se întâlneau totuşi în sala de mese, pentru a mânca împreună. Fireşte, mâncarea care li se servea era mult mai bună decât cea a deţinuţilor. Doamna Bailiff şi doamna Smithers nu aveau cu siguranţă să o rateze. După acea muncă grea, erau la fel de înfometate precum Lizzie şi Anna.

Cu toate acestea, Lizzie se lupta cu o inimă care îi bătea cu putere în piept, atunci când Jeremiah o conduse sus, un ceas mai târziu, pe scări. Oare avea să le întâlnească pe acele femei? Până atunci, nu mai fusese niciodată sus, pe punte, noaptea. Stelele scăpărau pe cer în timp ce Jeremiah se satisfăcea folosind-o.

— Stelele strălucesc altfel decât la Londra! zise Lizzie şi se lipi de el împotriva voinţei ei.

Ştia că bărbatul o plăcea şi, dacă nu îl putea alinta în timp ce o pătrundea, atunci se străduia măcar să îi ofere câteva tandreţuri înainte sau după. De cele mai multe ori după; înainte, el nu prea era interesat de aşa ceva, iar dacă ea îşi dădea prea multă osteneală, risca să îl excite din nou. Lui Lizzie i se părea însă că îi este datoare. La urma urmei, Jeremiah era un tip drăguţ.

— Sigur că da! zicea el de fiecare dată când îi putea lămuri ceva. Doar că aproape suntem pe cealaltă parte a globului pământesc. Crucea Sudului... Acolo, o vezi?

Îi arătă patru stele strălucitoare, care formau o cruce bine definită.

— Partea verticală arată spre sud, de aceea se şi numeşte astfel, în trecut, aveai nevoie de constelaţii pentru a te putea orienta pe mare... A, da, şi încă un lucru. Australienii vor să îşi pună această cruce înstelată pe steag, atunci când se vor decide, cândva, cum anume să arate.

Lizzie dădu din cap şi se uită fascinată spre cerul nopţii. Stelele străluceau mult mai puternic ca în Londra – dar asta, fireşte, nu avea nicio legătură cu faptul că *Asia* naviga în întuneric, în timp ce străzile metropolei erau luminate, cel puţin parţial, de felinare cu gaz.

— Minunat, şopti ea. Ai mai fost în Australia? E frumos acolo?

Jeremiah ridică din umeri.

— Nu, până acum nu. Dar aş putea rămâne acolo. Uneori, mă gândesc la asta. Aş putea primi pământ, m-aş putea căsători... Ce-ai zice, Lizzie, ţi-ai putea imagina una ca asta?

Lizzie se uită uluită la tânăr. Era oare o cerere în căsătorie? Voia el oare, cu adevărat...?

— Dar eu... Eu sunt condamnată, eu...

— Ah, m-am interesat şi eu pe ici, pe colo. Te vor graţia repede dacă îţi găseşti un bărbat. Ei asta şi vor: să o apucaţi pe calea cea dreaptă şi să trăiţi cu frica lui Dumnezeu. Lucrezi acolo un an, doi, pentru colonie... Apoi... însă mai durează puţin, trebuie să mai lucrez câţiva anişori.

El râse.

— Ei, nu prea ai cum să fugi de mine...

„La următoarea călătorie, îţi va sări în braţe următoarea fată”, îşi zise Lizzie cu sânge rece. Se întrebă de ce nu o mai emoţionau toate acestea. Căsătorie! Să devii onorabilă! Să fii liberă, să ai copii... Bine, nu-l iubea pe Jeremiah, dar el era un om blajin. Până în acea clipă nu-l

văzuse niciodată lovind deţinuţii sau purtându-se măcar într-un mod neprietenos cu ei. O căsătorie cu el ar fi fost mult mai mult decât şi-ar fi putut dori o fată ca ea. Şi, în plus, pământul ei, casa ei... Cu toate acestea, Lizzie era uşurată că măcar nu trebuia să se decidă pe loc. În câţiva ani, Jeremiah putea gândi altfel despre asta.

Pe bărbatul brunet cu ochi albaştri şi cu spatele numai rană... Pe acela pur şi simplu nu-l putea uita. Se gândea mereu la el şi speră doar să nu trezească suspiciuni atunci când îl rugă pe Jeremiah să îi dea voie să mai vadă încă o dată de bolnavi, înainte de a se duce înapoi sub punte.

După cum sperase, Jeremiah rămăsese la marginea porţiunii îngrădite a punţii, acolo unde fuseseră duşi cei cu febră. Gardienii se temeau la fel de tare de contaminare pe cât o făceau şi deţinuţii. Ca un noroc, până acum nu îi trecuse prin cap ideea că se putea infecta şi prin contactul cu Lizzie.

Fata se apropie de culcuşul tânărului irlandez şi se sperie. Nu mai tremura şi nici nu se mişca. Observă însă că avea ochii deschişi şi că se uita la cerul înstelat, la fel cum o făcuse şi ea cu doar câteva minute mai devreme. Dintr-odată, se simţi legată de el.

— Foarte străin, Kathleen, zise el încet, aproape fără zgomot. Cerul... Mă gândeam că mă uit în jos, dar mă uit în sus, spre cer, peste cer... Ciudat, Kathleen...

Lizzie observă că faţa încă îi dogorea. Avea febră şi halucinaţii, dar se uita la aceleaşi stele care o vrăjeau şi pe ea.

— Nu eşti în cer! şopti ea, ci aproape în Australia. Sunt stelele noastre... Şi, uite – luna!

Orice tip de raport formal i se păru în acea clipă nelalocul lui. Secera subţire a lunii tocmai trecea peste orizontul albastru-închis.

— Nu sunt Kathleen, clarifică atunci Lizzie lucrurile; suna

însă uşor trist. Sunt Lizzie. Lizzie Owens... Elizabeth...

Bărbatul zâmbi uşor, pipăind după mâna ei.

— Eşti frumoasă, Kathleen, şopti el. Mai frumoasă decât stelele.

Lizzie renunţă la alte clarificări. Ar fi vrut să-i ştie numele. Şi şi-ar fi dorit foarte mult să fie frumoasă...

Capitolul 4

Călătoria lui Kathleen şi a lui Ian Coltrane spre Noua Zeelandă se petrecu incredibil de lin. Făcând abstracţie de o furtună la Capul Bunei Speranţe şi câteva zile lipsite complet de vânt în zona de calm ecuatorial, nu a fost niciun alt incident. Kathleen aproape că ar fi putut savura călătoria.

Fireşte că suferea precum ceilalţi de cumplita înghesuială de pe puntea de mijloc – pentru treisprezece pfunzi de persoană nu te puteai aştepta, desigur, la niciun fel de lux. Ian şi Kathleen împărţeau o cabină cu un cuplu căsătorit şi cu cei doi copii ai lor, o fată plângăcioasă şi un băiat obraznic, care chicotea mereu sau care comenta ori de câte ori Ian şi tatăl lui îşi cereau drepturile obţinute prin căsătorie. Lui Kathleen şi tinerei doamne Browning, care părea să fie deja învăluită de un aer trist, le era neplăcut să se culce cu soţii lor în faţa copiilor şi a celorlalţi oameni, dar nici Ian şi nici domnul Browning nu aveau niciun fel de reţineri în această privinţă.

Puntea vasului *Primrose* nu era bine izolată; de aici, apa pătrundea în adăposturile pasagerilor mai săraci, la fel cum o făcea şi pe vapoarele-închisoare. Oricum, condiţiile sanitare erau ceva mai bune – pe puntea intermediară existau câteva closete. Din păcate, prea puţine pentru toţi pasagerii, astfel încât deseori ele dădeau pe afară şi trebuiau să fie curăţate. Mâncarea era simplă şi ajungea de cele mai multe ori rece pe puntea intermediară, însă te sătura.

Irlandezii pe jumătate flămânziţi nu înţelegeau de ce englezii se supărau pe neajunsurile din bucătărie. Mulţi dintre ei mâncau pentru prima dată pe săturate, după mulţi ani. În genere, irlandezii se ocupau de buna dispoziţie de pe punte de îndată ce le trecuse prima

durere a despărţirii. Mulţi bărbaţi aduseseră cu ei fluiere, scripci şi muzicuţe şi noaptea chemau lumea la dans, iar fetele şi femeile cântau cântecele bătrânei patrii. Gândurile lui Kathleen zburau mereu la Michael. Nimeni nu cânta la scripcă la fel de frumos ca el, iar ei i se părea mereu că îi aude vocea adâncă, la fel ca atunci când el cântase pentru ea.

După ce lăsaseră în urmă Atlanticul şi, odată cu el, neplăcerile legate de hainele ude şi de apa din cabine, bărbaţii de pe puntea intermediară şi marinarii îşi încercară norocul la pescuit, pentru a extinde meniul. La început păruse o joacă să prinzi cu harpoanele delfinii, rechinii şi baracudele care însoţeau vaporul. Totuşi, după o vreme, tehnica lor se îmbunătăţise şi mirosul aromat de peşte la grătar se întinsese peste întreaga punte. Şi păsările, în special albatroşii, deveniseră victime zelului vânătoresc al bărbaţilor. Erau prinşi cu funii lungi, prevăzute cu nişte cârlige, cu ajutorul cărora peştii erau traşi ca momeală în spatele vapoarelor.

Kathleen se bucura de mesele ocazionale de peşte şi de priveliştea cerului înstelat, care părea să fie tot mai străin, atunci când se furişa noaptea pe punte, alături de alţi pasageri de pe puntea intermediară. De fapt, promenada era gândită numai pentru pasagerii de la clasa întâi, dar, pe măsură ce se lungea călătoria, căpitanul şi marinarii începuseră să închidă ochii. Unei fete atât de frumoase cum era Kathleen – chiar dacă acum nu se mai putea ascunde faptul că era gravidă – nu îi refuza nimeni nicio dorinţă. Ea spera doar ca micuţul ei copil să nu vină pe lume la bordul vaporului. Atunci când Ian îi mărturisi – abia pe vapor! – că întreaga lor călătorie dura trei luni bune, ea fusese disperată şi îi reproşase lipsa de scrupule. Copilul lui Kathleen urma să se nască la începutul lui iulie şi nu exista nicio certitudine că aveau să ajungă cu adevărat

până atunci în noua lor patrie, cu atât mai puţin că aveau să reuşească să se instaleze acolo!

Ian nu băgă însă în seamă supărarea ei – la fel ca orice altceva spunea sau simţea ea. În scurt timp, Kathleen avu sentimentul că ea nu era pentru el nimic altceva decât un animal de companie sau o păpuşă. Ian îi vorbea şi aştepta anumite reacţii, însă ea ar fi putut la fel de bine să rămână mută sau să vorbească în chineză. El nu se interesa de nicio obiecţie şi de nicio grijă legate de planurile lui pe termen scurt sau lung şi, chiar şi atunci când Kathleen îi povestea pur şi simplu ceva ce o bucura sau îi provoca necazuri, el lăsa de obicei aceste lucruri necomentate.

Însă nu doar tăcerea lui Ian îi învenina lui Kathleen călătoria şi proaspăta ei căsnicie. Era şi neîncrederea constantă cu care o privea soţul ei. Ori de câte ori se îndepărta de Ian, indiferent ce anume făcea fără el, acesta o spiona. Nu îi venea niciodată ideea de a-şi întreba pur şi simplu soţia unde anume fusese sau ce anume făcuse. El dezvoltase un simţ bănuitor şi o pândea sau întreba alţi oameni unde anume se afla tânăra.

Familiei Browning îi era evident acest fapt neplăcut, cu atât mai mult cu cât doamna Browning începuse să presupună faptul că Ian îl bănuia pe soţul ei că o urmărea şi că se dădea la Kathleen. La distracţiile din timpul serii, Ian urmărea cu gelozie fiecare mişcare a soţiei sale, însă nimeni nu făcea nici cea mai mică încercare de a se apropia prea mult de Kathleen, care era evident gravidă. Când era luată la dans – la bord erau, desigur, mai mulţi bărbaţi tineri, necăsătoriţi, decât fete, iar majoritatea soţilor le permiteau nevestelor să danseze cu tinerii fără să crâcnească –, Ian îi trimitea la plimbare pe burlacii care o invitau cât se putea de politicos. La început fusese prietenos şi indicase drept motiv faptul că soţia sa era gravidă într-o lună avansată, însă, după unul sau două

pahare de whisky, se punea pe harţă. După ce, odată, aproape că se ajunsese la bătaie, tovarăşii lor de călătorie începuseră să o evite pe Kathleen. Bărbaţii, fiindcă Ian îi suspecta în mod făţiş, femeile, fiindcă bârfele erau în floare. Dacă trebuia cineva să-şi păzească atât de straşnic femeia, aşa cum o făcea domnul Coltrane, şuşoteau plictisitele soţii de emigranţi pe coridoarele punţii intermediare, atunci el avea cu siguranţă un motiv bun să o facă. Şi frumoasă e, doamna asta Coltrane. Suspect de frumoasă... Ar fi fost, cu siguranţă, mult mai bine să aibă ea grijă de propriul soţ...

După două luni la bord, Kathleen se simţea aproape la fel de izolată cum fusese şi în satul ei natal, după ce se aflase că e gravidă. Nu i se putea reproşa nimic, dar, începând cu Ian până la copiii din şcoala improvizată, toată lumea o privea bănuitoare pe Kathleen.

Tânăra o accepta ca atare şi căuta, la rândul ei, singurătatea. Dacă reuşea să scape din îngustimea cabinei pentru câteva clipe, admira cerul înstelat şi vorbea cu pruncul din trupul ei, care acum se mişca din ce în ce mai des.

Ian se supăra atunci când o ieşire aparentă la closet se prelungea prea mult, însă Kathleen se bucura de câteva clipe de libertate. Printre străini, se simţea mai aproape de Michael. Poate că şi el admira acum Crucea Sudului şi se gândea în acest timp la ea. Dacă ea i-ar fi putut însă comunica, cumva, că e pe cale de a-l urma în cealaltă parte a globului pământesc...

În cele din urmă, începu ultima parte a călătoriei. După slujba de duminică de pe punte, căpitanul le explică pasagerilor că acum străbăteau Marea Tasmaniei, situată între Australia şi Noua Zeelandă.

— Cât de aproape suntem de Australia? întrebă Kathleen după ce medicul vaporului se interesă de starea

ei.

Spera că nu va trebui să nască cu el, fiindcă nu prea dădea mulţi bani pe calităţile lui de medic. Însă el era un bun profesor. Copiii de pe vas, cărora le preda, ca o a doua slujbă, învăţaseră de la el aproape toţi să scrie şi să citească.

— Departe! râse doctorul. Foarte departe. Am fost însă ceva mai aproape, am trecut pe lângă ea. Dacă am fi dorit să mergem la Botany Bay, doamnă Coltrane, am fi ajuns deja acolo.

Kathleen se strădui să zâmbească.

— Doar... Nu mai trimite nimeni pe cineva la Botany Bay, zise ea.

Medicul dădu din cap.

— E adevărat, numai la Van Diemens Land şi, mai nou, în Australia de Vest. Încă o dată în jurul continentului.

Kathleen resimţi o dezamăgire profundă.

— Din Noua Zeelandă nu poţi ajunge acolo?

Aproape că şoptea.

— Ce căutaţi în Australia? o tachină medicul.

Voia să pară prietenos, însă Kathleen tresări speriată. El vorbea periculos de tare, iar Ian l-ar fi putut auzi.

— Dacă vreţi sfatul meu, rămâneţi în Noua Zeelandă. O ţară paşnică, nu sunt animale sălbatice, în afară de câteva păsări, nu sunt şerpi, nimic ce ar putea deveni periculos. În Australia, din contră, jumătate din animale sunt otrăvitoare, băştinaşii agresivi, vremea extremă şi la fiecare cinci minute izbucneşte câte un foc. Există un motiv temeinic pentru care pungaşii sunt trimişi acolo. Chiar dacă acum se încearcă să se trimită colonişti cumsecade în noile colonii, primii din Vest aproape că au flămânzit.

Medicul povesti în continuare bine dispus, însă apoi văzu dintr-odată chipul chinuit al lui Kathleen şi se opri.

— Ei, dacă vrei să ajungi acolo, poţi, adăugă el repede. De pe coasta Noii Zeelande trebuie că sunt vapoare spre Fremantle – poate chiar de pe Insula de Nord. Întrebaţi acolo când ajungeţi. Dar, mai întâi, naşteţi! Acuşi e vremea. Cum vă merge, aveţi probleme?

Kathleen răspunse în grabă şi fără să-i stea capul la asta. Ian o urmărea – îi simţea privirile, chiar dacă nu-l vedea. În curând avea să întrebe pe cineva dacă auzise cumva ce vorbise ea cu medicul. Privi agitată în jur. Doamna Browning se afla în apropierea ei şi se uita fără niciun scop peste bord. Tocmai doamna Browning – spera să nu fi auzit nimic! Pe de altă parte, femeia cu care îşi împărţea cabina era, poate, mai degrabă de partea ei. Avea impresia că neîncrederea continuă a lui Ian o călca pe nervi şi pe Elinor Browning.

Kathleen afişă un zâmbet atunci când se întoarse la soţul ei. Oricine altcineva ar fi întrebat pur şi simplu ce a avut de vorbit cu medicul, însă Ian se uită, ca de obicei, peste Kathleen şi i se adresă lui Elinor.

— Ce a vorbit acolo frumoasa mea soţie atât de important cu doctorul nostru?

Pentru un străin, întrebarea ar fi putut părea plină de haz, dar pentru Kathleen era chinuitoare.

Elinor Browning zâmbi forţat.

— Ei, ce să vorbească, a fost vorba, fireşte, de copilul ei! susţinu ea. Dacă o să fie un băiat... Doctorii sunt de părere că nu îţi poţi da seama după forma burţii, însă, dacă mă întrebaţi pe mine, fetele le porţi mai jos; când ai o fată, ai burta mai rotundă. Dar băiatul ăsta mic al dumneavoastră, el şade foarte sus şi îi face trupul aproape ascuţit...

Kathleen îi zâmbi recunoscătoare femeii. Trecuse cu bine de această piatră de hotar. Dacă ar fi fost la fel de uşor cu toate celelalte piedici din jurul Noii Zeelande şi Australiei!

Primrose ajunse la Port Cooper după exact o sută două zile. Cu nicio zi prea devreme pentru bebeluşul lui Kathleen. În timp ce coloniştii se adunară pe puntea principală – chemaţi de sirena vasului, care anunţa primul petic de pământ, primul care se vedea după săptămâni întregi –, i se rupse apa. În ciuda durerilor, ea se târî totuşi pe punte, pentru a se uita la noua ei ţară. Nu îi făcea o impresie ieşită din comun, ca şi cum ar fi fost tărâmul făgăduinţelor; din contră, Isula de Sud a Noii Zeelande era ascunsă după un voal de ploaie. În spatele lui se contura coasta stâncoasă, zărindu-se doar vag, în depărtare, nişte munţi, care păreau să fie acoperiţi de zăpadă. „Ţara asta seamănă cu Irlanda?” îşi zise Kathleen. Cu oi pe câmpii verzi? Era dezamăgită, însă acum avea alte griji. Putea să mai dureze ceasuri întregi până când acostau. Ce se întâmpla însă dacă pruncul nu ar aştepta atât? Indiferent cum arată ţara, nu voia să nască pe vapor!

Într-adevăr, copilul îşi lăsă suficient timp. Elinor Browning şi alte câteva femei se ocupară de Kathleen până în clipa în care ajunseră în port, după care o lăsară brusc singură, pentru a sărbători sosirea, în timp ce noii colonişti se puseră să bea de emoţie şi de bucuria faptului că trecuseră cu bine peste călătorie, împleticindu-se pe uscat şi sărutând pământul noii lor patrii, Kathleen fu cuprinsă de panică şi de dureri. Ce se întâmpla dacă femeile nu se întorceau? Dacă o uitaseră aici? Fireşte, Kathleen îşi spunea că Ian urma să aibă grijă de ea, dar nu-şi mai văzuse bărbatul de când fusese zărit ţărmul de dimineaţă. În cele mai cumplite coşmaruri ale ei, el tranzacţiona deja primul cal în Port Cooper, în timp ce ea încă mai zăcea pe vas, cuprinsă de dureri. La urma urmei, copilul pe care îl aducea acum pe lume nu era al lui. Sigur că îi era totuna ce se întâmpla cu pruncul.

În cele din urmă, Ian îşi făcu apariţia, chiar dacă îi era

vizibil neplăcut să-şi vadă soţia transpirată şi tremurând în cabină. Părea să fie nervos; probabil se aştepta ca ea să îşi nască pruncul la fel de repede şi lipsit de dramatism precum făcea o iapă cu mânzul ei.

— Ridică-te, Kathleen, trebuie să ieşim, iar tu ai nevoie de cineva care să se ocupe de tine. Am vorbit deja cu oamenii de aici. Te ducem în casa fierarului...

— A cui? întrebă Kathleen îngrozită. A potcovarului? Doar nu vrei să spui că cel care aduce aici copiii pe lume...

Această primă cunoştinţă se potrivea bine cu Ian – probabil că ştia deja unde locuieşte şi şelarul... Kathleen aproape că hohoti isteric, însă râsul îi rămase în gât atunci când observă faţa neprietenoasă a lui Ian.

— Bineînţeles că nu, dar soţia lui e, de bună seamă, moaşă. Hai acum! Şi îmbracă-te, nu pot să te car pe uscat în cămaşă de noapte! Ce va zice lumea? Vrem să deschidem aici o afacere, Kathleen, deci fă-ţi o apariţie cum se cade şi comportă-te ca o doamnă...

Amuzamentul lui Kathleen se transformă într-o furie neajutorată. Se ghemuia la fiecare câteva minute din cauza durerilor – cum oare să reuşească să intre într-o rochie şi să îşi aranjeze părul? Chipul lui Ian nu lăsa însă loc de prea multe discuţii. Cu greu, printre crampe şi suspine disperate, se luptă să iasă din cabină, îşi trase pe ea cea mai largă rochie şi încercă să îşi ascundă părul sub o bonetă. În cele din urmă, coborî de pe vas la braţul lui Ian.

Kathleen nu percepu aproape nimic din noua ei patrie. Un chei de acostare, un port primitiv, în formă de pară – probabil un port natural, prea multe nu se construiseră pe acolo. În depărtare, dealuri şi o aşezare. În timp ce se străduia să urce pe mica pantă, Kathleen era lac de sudoare. Din când în când, trebuia să se oprească. Dacă Ian nu ar fi ţinut-o, ar fi căzut şi, foarte posibil, ar fi născut

pe stradă.

„Vei creşte copilul nostru cu demnitate, Kathleen”, i se părea că aude vocea lui Michael. Strânse din dinţi. Spre norocul ei, fierăria nu era departe – aşa cum absolut nimic în Port Cooper nu era departe de golful în care acostau vapoarele. Aşezarea era minusculă. Cu toate astea, fiecare dintre casele din lemn era cu mult mai mare şi mai impozantă decât colibele arendaşilor din Irlanda.

Kathleen începu să prindă curaj atunci când Ian bătu la uşa unei căsuţe drăguţ vopsite. Pe acoperişul acesteia era desenat un catâr, iar din şopronul de alături se auzeau zgomotele provocate de ciocanul fierarului. Kathleen se lăsă jos pe lângă uşă. Măcar va scăpa de ploaie... îi veni să zâmbească la gândul că asemănarea dintre Noua Zeelandă şi Irlanda consta poate numai în vremea mereu proastă, însă atunci când se deschise uşa, rămase înmărmurită. Femeia care îi deschise era mai mică decât ea, îndesată, cu părul negru şi cârlionţat. Înainte de toate însă, avea pielea maronie!

„Negresă”, îşi zise Kathleen uluită. Negrii existau însă doar în Africa! De oameni negri în Noua Zeelandă nu îi spusese nimeni nimic... Sau poate, totuşi? Părintele O’Brien amintise băştinaşii. Ei ar trebui să fie totuşi nişte apariţii rare. Şi paşnice.

Atunci când Kathleen o privi mai îndeaproape pe femeie, recunoscu faptul că, într-adevăr, nu făcea o impresie înfiorătoare, deşi... Kathleen se sperie. Chipul ei era acoperit de semne albastre.

Tatuaje! Kathleen avea sentimentul că este prizonieră într-un coşmar, iar acum era cuprinsă de următorul val de dureri, acompaniat de greţuri. Încercă să se adune. Era imposibil să i se predea aici, în prag, acestei străine.

— Oh! Copil vine acum foarte repede!

Femeia zâmbea, iar zâmbetul larg îi făcea chipul mai

puţin înspăimântător.

— Vino înăuntru, femeie! Eu ajutor, nicio grijă!

Ian îi dădu drumul lui Kathleen cu cea mai mare plăcere atunci când femeia scundă îşi oferi sprijinul. Fata observă că ciudata moaşă purta, măcar, îmbrăcăminte normală. Chiar şi părul îi era la fel de frumos prins precum al cuminţilor gospodine engleze sau irlandeze.

Kathleen se lăsă condusă în mica, dar primitoarea casă. Totul era aici normal, în afara pielii femeii, închisă la culoare, şi a englezei ei stricate. Oare încă mai visa? în cele din urmă, fata se regăsi într-un pat curat – aparent patul conjugal al fierarului, care se afla, în plus, într-un mic dormitor, izolat. Kathleen nu văzuse un astfel de lux decât la conac şi în casa lui Trevallion.

Femeia cea măruntă îi pipăi burta cu mâini iscusite.

— Vine curând! zise ea apoi consolator. Prim copil?

Kathleen dădu afirmativ din cap. Apoi, cuteză să întrebe ceva. Politicos, la urma urmei, trebuia să se comporte ca o doamnă.

— Dumneavoastră... nu sunteţi englezoaică?

Moaşa aproape că se cutremură de râs.

— Ba da, chicoti ea. Eu din Londra, rudă cu regina, verişoară mică...

Kathleen se ghemui sub impulsul noului val de dureri. Oare era o glumă? Nu mai ştia ce e vis şi ce e realitate, cum de ajunsese acolo, ce anume i se deschidea înainte-i... Foarte posibil să se trezească imediat şi să fie cu Michael pe câmpurile de lângă râu...

— Tu, ridică-te! Dacă îngenuncheat, copil vine mai uşor. Dar eu ştiu, nu obicei la voi. Şi eu, fireşte, nu verişoara lui regina... Nepoata căpeteniei! Numele meu Pere. Eu maori. Ngai Tahu tribul meu.

Micuţa femeie cu pielea închisă la culoare arătă, conştientă de valoarea ei, spre propriul piept şi îi zâmbi lui

Kathleen, care nu înţelegea nimic.

— Maori venit înaintea *pakeha* peste mare cu Tăinui, este uniunea triburilor. Au trecut multe veri şi ierni de atunci... însă acum ei trăiesc cu toţii aici, nu duşmani cu *pakeha*, coloniştii albi. Soţul meu *pakeha*, fierar...

Deci, o băştinaşă se căsătorise cu fierarul localităţii. Ngai Tahu părea să fie tribul ori satul ei. Părea, de bună seamă, a fi paşnică. Kathleen nu voia să se mai gândească la nimic. Epuizată, se lăsă în voia durerilor şi a mâinilor iscusite ale lui Pere.

Câteva ceasuri mai târziu, fiul lui Kathleen se născu. În vreme ce ea era încântată de micuţ şi Pere părea să îi împărtăşească entuziasmul, Ian abia dacă se uită la nou-născut. Abia când Pere îi prezentă cu naivitate copilul drept Kevin James Coltrane, el reacţionă enervat.

— James e în regulă, îi comunică el moaşei speriate, dar să nu cumva să îndrăznească să-l numească Kevin! Spune-i asta! O avertizez, femeie, dacă încearcă să-şi facă jocurile cu mine...

Vocea lui Ian era ameninţătoare.

Kathleen suspină atunci când Pere îi aduse această veste, după cum fusese însărcinată să o facă.

— Soţul tău nu foarte prietenos, observă femeia maori.

Kathleen începu să se scuze pentru Ian – un fel de a fi, care avea să-i devină caracteristic în următoarea perioadă.

— Atunci, îi spun micuţului Sean, decise ea în cele din urmă.

Acest nume îi plăcuse dintotdeauna lui Kathleen – şi, din câte ştia, nu apărea nici în familia lui Michael, nici în cea a lui Ian.

Acesta din urmă, din fericire, nu avu nicio obiecţie, îşi retrase din nou, imediat, atenţia de la Kathleen şi copil şi părea foarte fericit că soţia lui fusese primită de John şi de Pere Seeker. El însuşi dormea în adăposturile de

campanie, nişte corturi, pe care locuitorii din Port Cooper le puneau la dispoziţia nou-veniţilor. Câţiva dintre colonişti voiau să rămână, alţii erau grăbiţi să o ia peste munţi, spre centrul ţării, unde existau condiţii mai bune pentru înfiinţarea unei ferme. Chiar dacă era pământ fertil şi în jurul oraşului Port Cooper, locuitorii şi-l împărţiseră deja între ei. Cine voia să locuiască în Canterbury Plains – un nume pe care primii imigranţi îl dăduseră pământului din spatele munţilor – trebuia să negocieze cu maorii.

Ian nu avea chef să facă aşa ceva. El nu vedea nicio necesitate în a învăţa câteva cuvinte din limba maori – la urma urmei, era foarte puţin probabil ca băştinaşii să cumpere cai în următoarea perioadă. Oricum, nu prea creşteau multe animale, ci trăiau mai degrabă din vânătoare şi pescuit, precum şi dintr-o agricultură primitivă. Kathleen, din contră, vorbea cu plăcere cu Pere. Primul lucru pe care îl învăţă fu cuvântul maori pentru Port Cooper: *te whaka raupo* – portul stufărişului.

— Iar Noii Zeelande îi spune *Actearoal* îi zise ea lui Ian, când o vizită pentru a doua oară.

Prima dată, fusese încă prea epuizată după naştere, dar acum era întinsă pe pat, într-o cămaşă curată de noapte, îşi ţinea copilul în braţe şi era aproape vechea Kathleen. Doar că mai fericită şi, dacă se putea una ca asta, şi mai frumoasă. Ian îl cercetă pe micul Sean cu o expresie care aproape friza gelozia.

Pere îl observă cu buzele strânse. Engleza ei nu era perfectă, dar ştia să citească chipurile oamenilor ca şi cum ar fi citit cărţi întregi.

— Marele nor alb. Trebuie să fie frumos, zise John, aici e doar portul... Doar un golf cu stânci de jur-împrejur... însă ţara în sine e mult mai mare şi roditoare...

— Ce ai avut de discutat aşa de important cu fierarul? se interesă Ian neîncrezător.

Măcar, de această dată, i se adresase direct lui Kathleen. Nu părea să o considere prea importantă pe femeia maori pentru a o interoga. Kathleen ridică din umeri. Tocmai era pe cale de a răspunde prietenos că în această nouă ţară se putea aştepta de la oricine la informaţii preţioase, când fu însă cuprinsă de furie. Nu se putea lăsa iscodită mereu de Ian.

— Ei, totuşi, zac în patul lui, observă ea. Poate că, în cazul ăsta, aş putea schimba câteva cuvinte cu el.

Ian o străfulgeră din priviri.

— Zaci în patul lui John, cu pruncul lui Michael în braţe... Într-adevăr remarcabil, Kathleen, poţi să fii mândră de asta! Dar aşa nu mai merg lucrurile. Dacă nu ai fi dat atât de mult din gură peste tot, ci ai asculta, atunci ţi-aş fi spus de mult că o parte de *te whaka* şi cum îi mai spuneţi voi îmi aparţine, între timp, mie. Am cumpărat o bucată de pământ şi o casă!

Din banii lui Michael? întrebarea îi stătu lui Kathleen pe limbă, dar se abţinu la timp. Expresia de pe chipul lui era suficient de înspăimântătoare, nu voia să-l provoace şi mai mult. Vestea însă îi spori cu atât mai mult propria furie, într-atât era ea de palpitantă.

Propriul pământ! Propria casă! îşi dorise dintotdeauna aşa ceva, însă, în visele ei, soţul ei nu ar fi pus-o în faţa faptului împlinit. Nu ar fi putut oare Ian să aştepte până când să poată căuta împreună? Şi cum de a putut el oare decide să se aşeze în Port Cooper, când acolo, mai departe în interiorul ţării, aveau la dispoziţie un pământ cu mult mai bun?

Kathleen îşi muşcă buzele.

— Ian, asta e... Asta e cu siguranţă minunat. Dar... Dar nu te-ai gândit să cumperi, poate, pământ într-o altă parte? în spatele munţilor? Poate... Poate că ar fi fost şi mai ieftin. Ai semnat deja?

Trebuia să mai existe o cale să-l facă să judece cum trebuie.

Ian se încruntă – Kathleen vedea că obiecţia ei îl enervase.

— Fireşte că am semnat, şi doar nu trebuie să stabilesc chestiunea asta împreună cu tine! Şi fireşte că m-am gândit la toate, doar nu sunt prost. Însă aici e singura aşezare mai mare din zonă. Şi pe aici, vrând-nevrând, trec toţi noii colonişti. Deci, e cel mai bun loc pentru negoţul cu cai. Singurul loc. Cred că te pot lua mâine de aici, Mary Kathleen. Până atunci, voi duce lucrurile noastre în casa noastră; vei putea să le aranjezi în aşa fel încât să o faci locuibilă.

Kathleen abia dacă se putea ridica. După lunga călătorie cu vaporul, naşterea o obosise mai mult decât se aşteptase, chiar dacă Pere şi John îi arătaseră multă înţelegere. John Seeker, un munte de om, cu o forţă de urs, îşi luă pur şi simplu aşternuturile cu el în fierărie, iar Pere se întinse alături de Kathleen. Femeile se înţeleseră imediat. Seara, şuşoteau împreună, făcând schimb de amintiri. Pere îi povesti micului Sean primele poveşti din patria sa, *Actearoa*.

— Trebuie să ştie istoria lui! îi zise ea lui Kathleen. Pentru noi important, noi spunem *pepeha*. Fiecare poate povesti cu ce canoe venit înaintaşii lui în ţară, unde oprit să locuiască, ce făcut. Şi povestea strămunilor.

Pere rămase puţin pe gânduri, înainte de a duce discuţia pe un teren periculos.

— Soţ tău nu fericit cu copil. De ce? E fiu! Toţi vor fiu!

Kathleen învăţase între timp că *pakeha* era cuvântul maori pentru primii colonişti albi europeni, că *pakeha mahine* însemna femeie albă, *pakeha tane*, bărbat alb. Maorii înşişi îşi spuneau vânători-moa. Termenul provenea de la o pasăre, care trăise în *Actearoa* atunci când ei

ajunseseră aici. Între timp însă, aceasta nu mai exista.

Kathleen suspină. Nu ştia prea bine ce să răspundă, însă Pere vorbea deja mai departe.

— E poate de la un altă bărbat? La noi nu contează, copiii bine-veniţi. Dar *pakeha*...

Kathleen roşi şi fu cuprinsă de o disperare fără margini. Era chiar aşa de uşor să-ţi dai seama? Avea să afle toată lumea? Alarmată, o prinse pe Pere de braţ.

— Pentru Dumnezeu, Pere, nu mai spune asta nimănui!

Vocea lui Kathleen deveni rugătoare.

— Te rog, acest copil este un Coltrane... Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să îi ofer un nume şi un tată. Nimeni nu are voie să ştie că... Nimeni, te rog! Te rog, nu-i povesti asta nici măcar lui John!

Pere ridică din umeri.

— Mie indiferent. Eu nu povestesc nimeni. Dar tu dat copil doar nume. Nu tată! Tată e mai mult ca nume. Şi soţul tău e nimic.

Capitolul 5

Michael Drury o considera pe Lizzie Owens drept o fată cumsecade, de trei zile întregi, iar ea nu se simţise niciodată mai fericită.

Bărbaţii de pe puntea de jos se refăceau foarte greu după febră. Lizzie şi celelalte femei petreceau multe ceasuri ocupate cu spălatul bolnavilor, cu frecţii cu oţet şi gin, dându-le apă, ceai şi, mai târziu, supă. Spre mulţumirea doamnei Bailiff şi a Annei Portland, nimeni nu muri sub îngrijirea lor. În cea de-a treia zi, Michael reuşi să îi zâmbească lui Lizzie şi să nu i se mai adreseze cu numele de Kathleen.

— Elizabeth, zise el blând. Vedeţi, îmi amintesc... Mi-aţi spus numele când eram bolnav şi aţi susţinut că nu sunteţi un înger, dar asta nu o cred. Sunteţi, neîndoielnic, un înger...

Lizzie zâmbi şi Michael găsi că e drăguţă. Până atunci i se păruse ştearsă, cu siguranţă caldă, dar neînsemnată. Acum, ea îl vrăjea cu zâmbetul ei cald, atoate – înţelegător.

— Un înger nu aterizează pe un vapor-închisoare, observă ea, doar dacă s-a rătăcit foarte, foarte tare.

Michael îi zâmbi la rândul lui şi bău o înghiţitură din ceaiul pe care Lizzie i-l oferise.

— La cât de frumos o spuneţi, e neîndoielnic o eroare. De ce aţi fost trimisă spre Van Diemens Land, Elizabeth?

— Lizzie, îl corectă ea, deşi se simţea măgulită.

Elizabeth suna frumos, important şi... plăcut.

— Am furat pâine, recunoscu ea. Îmi era foame. Şi dumneavoastră?

Inima lui Lizzie bătea cu putere. Îi fusese frică de această întrebare – motiv pentru care evitase până atunci să i-o pună doamnei Bailiff sau chiar lui Jeremiah. Michael

fusese legat în lanţuri şi făcea parte, de bună seamă, din tagma criminalilor periculoşi. Totuşi, nu îşi putea închipui că are înainte-i un tâlhar sau, mai rău, un criminal.

— Trei saci de grâne, zise Michael. Întreg satul nostru suferea de foame.

Lizzie simţi că ameţeşte de uşurare. Deci, şi el greşise de nevoie! Şi, în plus, pentru a-i ajuta pe alţii! zâmbi fericită.

— Asta nu se pune, zise ea. Judecătorul... Judecătorii... Ei nu sunt niciodată înfometaţi...

Timp de câteva zile, Lizzie pluti ca pe nori. Michael nu era un răufăcător; putea să îşi ispăşească pedeapsa în Australia şi să fie, mai târziu, liber – la fel ca ea. Când stătea noaptea întinsă pe priciul ei, îşi dădea voie să viseze la o astfel de libertate. Câmpuri, o grădină, o casă – şi Michael, care întreba timid dacă ea nu dorea să împartă toate acestea cu el.

Fireşte că toate se aflau într-un viitor îndepărtat; exista încă, pe undeva, acea Kathleen, pe care Michael o iubea de bună seamă. Mary Kathleen – Lizzie nu voia să fie geloasă, dar simţea un fel de ură faţă de acea fiinţă angelică, după cum i-o descria el pe iubita lui de acasă. Întrebase foarte prevăzătoare, glumise, spunând că îşi dorea să ştie mai multe despre fata cu care el o confundase. Erau ele două chiar atât de asemănătoare?

Lizzie se simţise rănită atunci când el izbucnise în râs la această întrebare. Nu, fireşte că ea nu avea nimic în comun cu acea zână cu bucle blonde, cu ochii ei luminând verzui, cu făptura ei înaltă... Michael nu mai termina odată să vorbească, entuziasmat, despre iubita lui.

Lui Lizzie nu-i rămânea decât să exerseze răbdarea. Bine, în carne şi oase nu avea cum să-i facă niciodată concurenţă acelei fete, însă, dacă priveai lucrurile practic, Kathleen era cât se poate de departe şi, cândva, imaginea

ei avea să pălească. Pe Lizzie, din contră, o avea zilnic înaintea ochilor şi, chiar dacă nu era frumoasă, Michael era bărbat. Pe termen lung urma să aibă nevoie de o femeie; de ce să nu aibă şi Lizzie noroc? Printre deportate erau, de fapt, doar puţine femei cu adevărat frumoase, iar ele aveau să fie luate repede de neveste.

Căpitanul vaporului se decisese pentru frumoasa Velvet. Ea i se dăduse fără să o vrea cu adevărat, însă tocmai medicul uscăţiv părea că îl incită să o facă. Velvet nu mai avea să umble în noua patrie cu deţinuţii. Un colonist liber sau un soldat îi putea oferi mai multe – eliberare înainte de termen şi, în afară de asta, o casă mare şi un servitor.

Şi Michael... Lizzie îşi dădu de pe acum seama că el nu făcea parte din tagma celor mai simpli oameni. Fireşte că era prietenos, inteligent, iar ea îi savura glumele şi complimentele, însă el era, de asemenea, mândru şi uşor iritabil. Lizzie ştia între timp de ce era în lanţuri alături de criminalii periculoşi. Michael Drury nu se adapta şi, dacă voia să supravieţuiască totuşi într-un sistem care le cerea deţinuţilor un comportament bun şi smerenie, el urma să aibă nevoie de o femeie care să fie de partea lui.

Lizzie nu urmărea o strategie deosebită pentru a-l face pe Michael Drury să se intereseze de ea. Prea des fusese obligată să se prefacă în faţa bărbaţilor. Pentru Michael, voia să fie doar acolo, prezentă, nimic altceva decât să-i facă bine. Intra astfel într-o dilemă, şi nu o observase imediat. Când se întâlnea cu Jeremiah pe punte şi îi făcea poftele, cerea carne din conservă şi cârnaţi, pasămite pentru a mai îmbunătăţi fiertura pentru bolnavi. În realitate însă, i-o ducea doar lui Michael.

— Ni se dau toate acestea drept răsplată pentru îngrijirea bolnavilor, îl păcălise ea, dar tu ai mai multă nevoie decât mine!

Felul de a vorbi dintre bolnavi şi femeile care îi îngrijeau

devenise, în ultima vreme, din ce în ce mai fără oprelişti. Primii bărbaţi erau din nou suficient de in putere încât să-şi caute plăcerea în braţele fetelor doritoare – drept urmare, mulţimea femeilor dornice de a-i îngriji creştea de la o zi la alta. Lizzie nu era singura care se îndrăgostise de unul dintre aceşti tineri bărbaţi, iar celelalte se săturaseră de comuniunea lor pe baza unui scop bine definit cu marinarii şi cu gardienii. În plus, călătoria se apropia treptat de sfârşit şi multe fete îşi doreau un bărbat care să nu le părăsească, ci care să le poată fi, eventual, sprijin în noua ţară.

— Este o fată încântătoare, îi zise Michael unui alt irlandez din închisoarea din Wicklow. De când murise Billy Rafferty, bărbaţii stăteau unul lângă altul şi, astfel, se împrieteniseră.

— Englezii nu sunt normali! Să deportezi o făptură aşa de drăguţă, doar fiindcă a furat pâine.

Hank Lauren râse cu poftă.

— Poate că a furat ea pâine, făcu el apoi, dar numai fiindcă a fost prea leneşă să-şi caute următorul client.

Michael se ridică pe coate indignat.

— Ce vrei să spui, Hank? Pentru tine, după câte se pare, orice fată e o curvă!

Din nou răsunară râsete, de această dată întărite de un marinar de pe patul din cealaltă parte a lui Michael.

— Şi ţie îţi plac astea, sfintele! îl întărâtă el pe Michael. „Mary Kathleen”... îi pronunţi numele de parcă ai spune o rugăciune...

— Trebuie să ne mărginim să ne imaginăm că „Mary Kathleen” este la fel de sfântă precum te-a lăsat să crezi. Micuţa noastră Lizzie de aici e, în orice caz, o curvuliţă, îl ironiză Hank, un borfaş şi un peşte cunoscut în tot ţinutul Wicklow.

— Nu-mi vine a crede că a început cu treaba asta abia

aici, pe vas, adăugă marinarul.

Michael se uită spre Lizzie, care tocmai îşi oferea zâmbetul cald unuia dintre bărbaţi, a cărui viaţă era încă pe muchie de cuţit, îl îngrijea cu afecţiune – şi nimic nu arăta vreun interes care să depăşească faptul că îşi făcea treaba de îngrijitoare a unui bolnav.

— Şi cum de aţi ajuns voi doi la descoperirea asta? întrebă el aproape împotriva voinţei lui.

— Pur şi simplu, noi doi nu suntem aşa, nişte ţărani, ca tine! îl tachină Hank. Dumnezeule, Mickey, se vede de la o poştă cum se mişcă o astfel de fată... Cum te atinge... Şi, făcând abstracţie de asta, de unde ai tu impresia că vine chestia asta?

Hank Lauren făcu un semn spre carnea din conservă şi pâinea prăjită ale căror resturi Michael şi le lingea de pe degete.

— Raţii alimentare suplimentare pentru îngrijire; hai că mă faci să râd!

— Şi ce crezi că face aici, sus, pe punte, aproape în fiecare noapte în care mai vine scurt să vadă cum eşti? întrebă marinarul. Şi-a dat ea, singură, voie să urce de pe puntea-închisoare? Nu, nu, Michael – atunci, Lizzie îi lasă pe unul sau doi gardieni peste ea şi se răsplăteşte cu o privire în ochii tăi frumoşi...

Michael nu răspunse nimic, însă de atunci încolo o observă cu mai multă atenţie pe Lizzie. Şi, într-adevăr, o auzi seara şuşotind cu Jeremiah, înainte ca ea să vină la el. Lizzie fu dezamăgită atunci când el o salută rece şi nu o mai dezmierdă în niciun fel. În ziua precedentă îi spusese „Luceafărul meu” şi o lăsase, zâmbind, să caute pe cer o stea pe care el voia să o denumească după ea.

Acum, se mulţumi cu:

— Bună seara, Lizzie. Ei, gata cu munca?

Michael nu spusese cu voce tare ce ştia şi nici nu îi făcu

reproşuri. Cu toate acestea, Lizzie plânsese pe priciul ei până îi secaseră ochii. Elizabeth devenise din nou Lizzie; îngerul, din nou târfă.

După o călătorie de exact o sută zece zile, *Asia* acostă, într-o dimineaţă rece de iulie, în portul Hobart. În Australia, îi dezvăluise Jeremiah lui Lizzie, era acum o iarnă grea şi la fel de rece şi de ploioasă se arăta acum şi insula din faţa continentului. *Asia* intră în portul din Hobart, iar căpitanul vaporului predă documentele referitoare la deţinuţi şi, astfel, marfa lui umană, guvernatorului din Van Diemens Land. Michael nu percepu nimic din toate astea; fusese dus deja pe puntea de jos, împreună cu toţi ceilalţi criminali periculoşi, astfel că abia dacă mai vedea lumina.

— Indivizii ăştia sunt, din nou, cât se poate de sănătoşi! îi spuse căpitanul doamnei Bailiff. Şi, dacă vor vedea acum uscatul, vor avea un stimulent suplimentar. Sigur nu voi risca o răscoală cu doar câteva ceasuri înainte de a scăpa de încărcătură!

Femeile, din contră, avură voie să privească de pe punte cum acostează vaporul. În acest răstimp, micul orăşel care se născuse în jurul unui golf nu li se păru deloc ameninţător. Clădirile păreau să fie noi şi ispititoare, nicidecum o închisoare.

— Închisoarea se află în Port Arthur, îi dezvălui vorbăreţul Jeremiah curioasei Lizzie. Dar acolo îi trimit doar pe criminalii periculoşi. Exclusiv pe cei care au devenit recidivişti aici, în colonii; ultimele gunoaie. Pe ceilalţi îi duc în lagăre de muncă, nici vorbă la fel de sever supravegheaţi.

— Şi femeile? întrebă Lizzie temătoare.

— Clădiri speciale, răspunse Jeremiah. Dar nu e chiar atât de rău. Aşteaptă, Lizzie, lasă-mă să mai fac una-două călătorii, după care te scot…

Lizzie nu credea asta, însă se uita acum plină de

speranţe la casele şi la fortificaţiile din Hobart. Oraşul se afla la gura râului Derwent, la picioarele unui munte. Părea să fie mai curat decât Londra, părea că te poţi orienta mai uşor, aerul era mai curat, în ciuda ploii care îţi înceţoşa privelişte a. Însă, înainte de toate, te găseai din nou pe uscat. Lizzie simţi cum îi piere orice sentiment de frică. Nu recunoscuse, dar faptul că se ştia pe un vas, la o depărtare de kilometri întregi de orice uscat, pe un ocean impresionant, o înspăimântase.

Primii cărora li se permisese să părăsească vaporul erau pasagerii şi viitorii colonişti. Doamna Bailiff şi doamna Smithers îşi luaseră un rămas-bun prietenos de la Anna Portland şi găsiseră şi pentru Lizzie, şi pentru celelalte îngrijitoare din primul val câteva cuvinte amabile.

Lizzie îşi luă rămas-bun de la Jeremiah – pe de-o parte, răsuflând uşurată, pe de alta, fără să vrea să o facă. Nu îl iubise pe gardian şi, în plus, bănuia că respingerea pe care Michael i-o arătase în ultimele zile din ce în ce mai evident avea o legătură cu relaţia ei cu Jeremiah. Totuşi, pe de altă parte, acest om o ajutase să treacă cu bine de această mare încercare ce fusese călătoria. Mereu prietenos, el nu îşi vărsase niciodată asupra ei furia şi frustrările pe care le avea faţă de superiorii lui. Lizzie avusese nevoie de un protector şi îl plătise pe Jeremiah pentru asta – cu singurul mijloc de plată pe care îl avea. Dacă Michael nu putea să înţeleagă asta, atunci nu se mai putea face nimic.

Lizzie îşi şterse nesfârşitele lacrimi din ochi. Jeremiah o sărută, mişcat. Probabil că se gândea că plânge din cauza lui, iar Lizzie îl lăsă să o creadă.

— Închisoarea pentru femei Cascades.

O femeie-gardian masivă, îmbrăcată foarte auster, îi numi vizitiului punctul terminus al transportului, asta după ce împărţise femeile, cu ajutorul militarilor, în mai multe căruţe cu coviltir. Lizzie, Candy şi Anna Portland se

agăţară una de cealaltă. După o perioadă atât de lungă petrecută pe vapor, pământul părea să se mişte sub picioarele femeilor. Anna aproape că se prăbuşise atunci când fuseseră împinse pe chei, iar Lizzie mai avea încă, şi în căruţă, sentimentul ciudat că este purtată peste un sol nesigur. Femeile nu se prea puteau uita afară; doar Velvet iscodea printr-o crăpătură a coviltirului. Ele aruncară scurte priviri asupra străzilor curate, mici, asupra caselor din lemn şi asupra clădirilor impozante din piatră roşiatică.

— Totul a fost construit de deţinuţi, remarcă Velvet.

Vocea ei era apatică. Lizzie se întrebă dacă îi era dor de căpitanul care, în ultimele săptămâni, o luase aproape în fiecare noapte în patul lui, dar, ca de obicei, frumoasa brunetă nu scotea niciun cuvânt despre sine.

Şi închisoarea pentru femei, locul de muncă al deţinutelor, era construită din piatră. Era un complex format din clădiri care se întindeau pe lungime, lipsite de orice ornamente, şi câteva blocuri cu celule.

Femeia-gardian le ordonă deţinutelor să intre mai întâi în sala de aşteptare, apoi li se permise să se spele, sub o pază severă, şi primiră uniformele instituţiei. Anna Portland se uită tristă după boneta ei, în timp ce alte câteva femei dispărură cu hainele nou-venitelor. Lucrurile complet uzate, murdărite pe parcursul călătoriei, erau arse.

— Şi acum, tunsoarea! ordonă supraveghetoarea – o indicaţie care atrase după sine strigăte de disperare.

Lizzie se uită, nevenindu-i a crede, cum părul castaniu al Annei, printre care se împleteau fire cărunte, cădea pe jos, Candy suspină disperată atunci când i se tunseră buclele roşii, minunate, şi chiar şi Lizzie plânse când foarfeca femeii-gardian plictisite trecu prin părul ei lung şi mătăsos. Nu îi creştea foarte repede; urmau să treacă ani până când avea să arate cât de cât ca acum. Velvet privi cu stoicism

la căderea părului ei negru ca pana corbului, însă Lizzie credea că vede, în spatele privirii apatice, în ochii ei negri, o scânteiere plină de furie. Fata nu arătase atât de multe sentimente pe parcursul întregii ei călătorii.

Anna, Lizzie, Candy şi Velvet se instalară, împreună cu alte opt deţinute, într-un dormitor comun. Se dovedi a fi spaţios şi, aşa cum erau toate lucrurile în închisoarea pentru femei, impecabil de curat. Conducătoarea blocului lor de celule ţinu imediat şi un discurs despre cum avea să se deruleze viaţa femeilor, plină de frică de Dumnezeu. Astfel, în fiecare dimineaţă, înainte de a începe munca, ele urmau să se roage împreună şi acelaşi lucru aveau să îl facă şi seara. Directorul închisorii ţinea el însuşi sesiunile de rugăciune, timp în care femeile-gardian inspectau celulele, pentru a vedea dacă sunt păstrate curate şi în ordine. Munca începea la şase şi era întreruptă de mese şi de orele de rugăciune, până la lăsatul serii. Nu exista timp liber.

Munca Annei şi a lui Lizzie de pe vas dădu acum roade – la fel ca şi legăturile excepţionale ale lui Velvet cu căpitanul. Toate trei primiră imediat statutul de deţinute clasa întâi, fapt care le aducea şi câteva avantaje. Astfel, ele nu erau folosite la munca grea: Anna primi o slujbă la infirmerie, Lizzie şi Velvet ajunseră în bucătărie şi abia dacă erau supravegheate.

— Aţi putea evada! fu de părere Candy, aproape uşor invidioasă. Ea fusese încadrată în clasa a doua, însă după trei luni de bună purtare putea să treacă şi ea în clasa superioară.

Anna clătină din cap.

— Şi unde să mergem, copilă? întrebă ea blând. O închisoare în mijlocul pustiului...

Închisoarea pentru femei se afla în mijlocul unui ţinut deschis, plin de tufişuri, necultivat, şi la kilometri

depărtare de orice aşezare.

— Te prind înainte să poţi ajunge în oraş. Şi din ce vrei să trăieşti acolo? Să îţi reiei munca din trecut? Te vor prinde mai repede decât îţi poţi mulţumi primii trei clienţi...

Într-adevăr, se dovedi a nu fi deloc necesar să evadezi din închisoarea pentru femei Cascades. Ajungea dacă te comportai cât de cât bine, şi în curând erai graţiată – şi chiar şi acest lucru putea să fie zorit, dacă pur şi simplu te căsătoreai.

Candy trecu prin asta după numai două luni petrecute în cusătorie, unde fusese repartizată să muncească.

— Nu vă puteţi imagina! le povesti ea agitată. A trebuit să ne aliniem pe două rânduri – fetele din clasa întâi, în primul fireşte –, apoi au trecut trei bărbaţi prin faţa noastră. Doi erau colonişti noi, unul, soldat. Unul dintre colonişti ştia deja pe cine vrea, probabil că o cunoscuse pe Annie Carmichael pe vas. În orice caz, ea a fost prima în faţa căreia a căzut o batistă pe jos. Ea s-a făcut roşie ca un rac atunci când a ridicat-o – şi, aşa, s-a trezit logodită!

Lizzie şi celelalte se uitară cu gura căscată la Candy. Ea le vorbea fetelor neîntrerupt, emoţionată.

— Ceilalţi bărbaţi ne-au examinat ca pe nişte iepe la târgul de cai, continuă Candy. Mă aşteptam să ne caute şi la dinţi. Dar nu te atingeau; doar din priviri. Apoi şi-au lăsat şi ei batistele să cadă – una dintre fete a ridicat-o, cealaltă a început să plângă... Probabil că aia încă îi mai duce dorul iubitului ei din Anglia. Mă gândeam că bărbatul îi va spune acum că se va întoarce acolo. Cumva, te aştepţi... Dar nu, el s-a uitat pur şi simplu mai departe, după o alta. Cele trei fete o să fie acum graţiate şi măritate. Vă vine să credeţi? De data asta, am fost prea timidă, şi cu părul ăsta tuns arăt ca o găină jupuită, însă data viitoare o să zâmbesc de le bag în pământ pe

alelalte. Aşa un tip îmi iau şi o să mă car de aici!

Şi Lizzie trecu după câteva luni, în bucătărie, prin vizita a doi bărbaţi. Personalul închisorii fusese nevoit să se alinieze, aşa cum descrisese Candy, şi bărbaţii aleseseră. Lizzie simţise că intră în pământ de ruşine. Fireşte că şi pe străzile Londrei bărbaţii alegeau. Lizzie se plimbase pe străzi de multe ori alături de alte curve, însă acolo fusese decizia ei – când şi cum ocazia se prezenta. Se putea ascunde în spatele machiajului sau după pălărioara ei drăguţă. Bineînţeles că se minţea pe sine, dar avea totuşi sentimentul că îşi are propria soartă în mâini. Aici, din contră... Târg de cai, târg de sclavi... Lizzie nu zâmbi.

Fireşte că nici Velvet nu scoase niciun zâmbet, însă, cu toate acestea, fusese aleasă. Bărbatul nu era nici tânăr, nici frumos, iar Lizzie se întrebă din ce cauză Velvet ridicase totuşi batista. Viitorul ei soţ se dovedi a fi soldat; avea să meargă cu el într-o locuinţă mică din cazărmi.

Niciunul dintre bărbaţi nu aruncă nici măcar o privire asupra lui Lizzie, însă fata fu, cu toate acestea, cuprinsă de palpitaţii atunci când directorul închisorii o chemă într-o după-amiază la el. De obicei, asta li se întâmpla numai femeilor care greşeau – sau celor care fuseseră alese să se mărite.

Lizzie nu îşi putea aminti că ar fi greşit cumva. Oare să se fi decis totuşi unul dintre acei bărbaţi pentru ea? Şi cum putea să refuze, fără să îşi piardă statutul de deţinută clasa întâi?

Se strecură temătoare printre lungile şi neplăcutele ganguri ale fabricii, în care era mereu curent – chiar şi acum, în februarie, în plină vară australiană.

Însă atunci descoperi că în faţa severului director al închisorii nu era niciun bărbat, ci o femeie bine îmbrăcată. Lizzie o recunoscu pe osoasa doamnă Smithers. Făcu o reverenţă manierată.

— Elizabeth Owens, rosti directorul închisorii cu vocea lui înaltă şi tăioasă, de care toate femeile tremurau, o cunoşti, presupun, pe doamna Smithers...

Lizzie încuviinţă.

— Sper că vă merge bine! zise ea politicoasă.

Doamna Smithers zâmbi.

— Foarte bine, fetiţo, noi...

Directorul o întrerupse. Cel mai mult îi făcea plăcere să se asculte pe sine şi nu părea să aibă de gând să-şi lase vizitatoarea să-şi prezinte singură dorinţa.

— Elizabeth, doamna Smithers are nevoie de o fată în casă. Şi fiindcă i-ai făcut pe vapor o impresie impecabilă, a cerut în mod explicit să-i fii repartizată.

Lizzie roşi şi făcu din nou o reverenţă. Se mai întâmpla ca deţinutele să fie folosite şi în afara fabricii la diverse munci. Slujbele în marile case seniorale erau foarte râvnite – la urma urmei, îţi petreceai întreaga zi în afara instituţiei şi astfel mai pierdeai uneori şi slujba de seară. În plus, mâncarea era cu mult mai bună decât la Cascades. Hrana de acolo era suficientă, dar nu foarte variată şi abia dacă era condimentată. La dejun primeai pâine şi terci, la prânz şi la cină – pâine şi supă de legume. În timpul zilelor săptămânii, duminica şi în zilele de sărbătoare, nimeni nu flămânzea, dar Lizzie încetase de mult să se mai bucure de mese.

— Însă de această dată avem de-a face cu un caz excepţional, continuă directorul închisorii. Domnul Smithers supraveghează lucrările străzii de la Hobart spre Launceston. Casa în care locuieşte se află lângă Campbell Town, deci mai aproape de Launceston decât de Hobart. De fapt, ar fi...

— Pentru o fată din fabrica din Launceston, drumul ar fi fost prea lung pentru a-l face zilnic, observă doamna Smithers. Ceea ce vrea domnul să spună, Lizzie...

Elizabeth... Este că tu ar trebui să locuieşti la noi acasă dacă accepţi slujba. Ţi-ar plăcea asta?

Lizzie se sperie. Ştia că majoritatea fetelor ar fi acum în culmea fericirii, însă sentimentele ei erau acum mai degrabă împărţite. De fapt, nu se gândise până atunci niciodată că avea să părăsească atât de repede închisoarea pentru femei şi, dacă era să fie sinceră, nici nu îi păsa prea mult de asta. Din contră, Lizzie se simţise rareori atât de în siguranţă cum se simţea în închisoare. Munca nu era grea – bucătăreasa, o femeie grasă şi prietenoasă, râdea şi glumea cu fetele ei şi nu o bătuse până atunci pe niciuna. În dormitorul lui Lizzie nu era nicio femeie complicată, totul era curat şi în perfectă ordine.

Mâncarea nu era deosebită, dar o primea de trei ori pe zi, iar Lizzie era sătulă pentru prima oară în viaţă. Chiar dacă multele rugăciuni o plictiseau uneori, se lăsa pradă sentimentului că este, pentru prima dată în viaţă, cu adevărat bună. Femeile-gardian şi preotul erau amabili cu ea; duminica, putea citi uneori din Biblie sau din alte cărţi lămuritoare, însă prea puţin interesante, sau să se joace cu copiii celorlalte deţinute. Câteva dintre femei fuseseră deportate cu tot cu copii, iar când una dintre colonistele din Van Diemens Land greşea, era adusă în închisoarea pentru femei alături de copiii ei. Micuţilor li se preda, le mergea bine, iar Lizzie se putea bucura de compania lor, fără să trebuiască să-şi facă mereu griji pentru ei.

Pe termen lung, spera să primească o slujbă de îngrijitoare a copiilor, dar şi mai frumos ar fi fost o slujbă ca guvernantă undeva în afara închisorii. În orice caz, se pregătise sufleteşte să îşi petreacă următorii trei ani şi jumătate în Cascades. După jumătatea timpului de pedeapsă, de obicei femeile erau graţiate. Atunci şi-ar fi putut căuta o slujbă în oraş, să-şi găsească poate şi un bărbat...

Mai nou, Lizzie îşi permitea uneori să viseze din nou, chiar dacă înfăţişarea prinţului ei din poveşti rămânea umbrită de nori. Atunci nu trebuia să-şi recunoască faptul că trupul lui semăna în continuare cu cel al lui Michael Drury.

Şi acum, această ofertă de a se muta la Campbell Town...

— Locuim într-o casă senioralã, continuă doamna Smithers zâmbind.

Pe chipul lui Lizzie se citi uimirea.

— Proprietarii au plecat pentru o vreme în Anglia şi, dând dovadă de amabilitate, ne-au lăsat-o nouă în grijă, atât timp cât se lucrează la acea porţiune de stradă. În orice caz, am nevoie urgent de o fată în casă şi sunt convinsă că te vei simţi bine la noi. Primeşti o cameră frumoasă, bucătăreasa este sociabilă, grădinarul...

Făcu un semn cu ochiul.

— Ei, sper, fireşte, că nu te vei căsători imediat, aşa cum a făcut predecesoarea ta. Ce zici, Lizzie, eşti de acord?

— Înainte de toate, trebuie ca închisoarea pentru femei Cascades să fie, bineînţeles, de acord! observă directorul sever. Dar fiindcă fata s-a comportat bine până acum...

Lizzie abia dacă înţelegea ce se întâmplă cu ea, dar câteva ceasuri mai târziu se găsea alături de doamna Smithers într-o cabrioletă mică şi drăguţă şi călătorea spre Launceston.

Capitolul 6

Kathleen Coltrane mergea încet în sus, pe munte. Vremea era minunată în acea zi de primăvară şi departe, în spatele dealurilor care înconjurau Port Cooper, vedea vârfurile maiestuoase ale Alpilor de Sud. Între ei ar trebui să fie păşuni plate – o privelişte la care Kathleen visa deseori. Mai ales atunci când trebuia să urce din nou pe jos, cu doi copii, pe străzile pietroase din Port Cooper până sus, la casa ei.

Aproape toate casele din oraşul portuar ce se dezvolta tot mai mult şi care, mai nou, era numit şi Port Victoria se aflau pe dealuri. La fel şi căsuţa lor, vopsită în albastru, pe care Ian o cumpărase la două zile după sosirea acolo. Kathleen se gândea la ziua în care trebuise să învingă pentru prima dată urcuşul. Aproape că se prăbuşise.

La trei zile după naşterea fiului ei şi la foarte puţin timp după lunga călătorie pe mare, un hău întunecat parcă se deschisese înaintea ei atunci când se ridicase şi încercase să meargă. Dar Ian nu ştia de glumă. Cumpărase o casă şi voia să se instaleze acolo cu tânăra lui soţie. Abia dacă aveau vreo mobilă. Proprietarul anterior se mutase în Canterbury Plains şi lăsase în urmă doar mobilierul, care nu se mai potrivea în noua lui casă. Când intrase în locuinţa rece, neprimitoare, Kathleen izbucnise în lacrimi.

— Şi unde să merg cu pruncul? Unde o să dormim?

Ian ridicase din umeri.

— O să ne cumpărăm un pat. Poţi să te ocupi de asta, îţi dau bani. Şi, deocamdată... Nu te mai preface aşa, Kathleen, de parcă la tine în familie nu ai fi dormit pe podeaua căsuţei tale.

Ceea ce era într-adevăr adevărat, însă avuseseră saltele şi acolo ardea mereu focul. Kathleen nu fusese atât de bolnavă şi de slăbită. Ian nici nu procurase alimente; mai

presus de toate, nu aveau lapte. Pe masa cu trei picioare se afla doar un sac cu făină. Kathleen ar fi putut să coacă din ea pâine, dacă nu i-ar fi fost atât de rău.

— După cum am spus, Kathleen, ocupă-te tu de asta! comandă Ian. Eu trebuie să merg în grajd, probabil că mai târziu îmi vine deja aici primul cal. Iapa morarului; el spune că ar fi dificilă, că i-ar fi fugit, trăgând după ea căruţa cu pâine. Ei, o să mă ocup eu de asta, dar gospodăria e treaba ta!

Kathleen aruncă o privire disperată spre cuptorul din bucătărie – care nu numai că nu ardea, ci, în plus, nu aveau nici lemne. Cu siguranţă că erau afară, dar nu reuşea să se urnească să iasă încă o dată. Nu atâta vreme cât i se părea că i se învârte pământul sub picioare.

Se culcă pe o pătură şi inspectă casa. Spre norocul ei, copilul dormea, iar ea avea lapte pentru a-l hrăni. Până atunci, avusese – Pere îi dăduse o supă cu nişte fructe ciudate, numite cartofi dulci. Dar acum, Kathleen nu ştia dacă avea puterea necesară pentru a pregăti ceva.

Casa în sine însă era foarte frumoasă. Simplă, însă construită funcţional – o sufragerie, un dormitor, o altă cameră în care puteai dormi şi o bucătărie destul de mare. Faţă de cea din Irlanda, aceasta era o casă senioralã; nimeni din satul lui Kathleen nu avusese la fel de mult loc – chiar şi căsuţa lui Trevallion era mai mică. Cu siguranţă că existau grajduri şi păşuni; la urma urmei, Ian se gândea, mai întâi, la marfa lui patrupedă.

Kathleen trebui să-şi recunoască, împotriva voinţei sale, că soţul ei nu făcuse o achiziţie rea. Ferestrele bucătăriei se deschideau spre port, iar Kathleen avea mereu ceva de văzut, ori de câte ori avea treabă aici. Prima ei privire spre exterior îi dezvălui o surpriză îmbucurătoare. Pere tocmai urca, ducând un coş sub braţ, şi ei i se alăturase o altă femeie, mai tânără.

— Aducem cadou de casă nou! îi strigă femeia maori.

Îi înmână mândră noii sale prietene coşul cu seminţe şi cartofi dulci. Însoţitoarea ei îi zâmbi lui Kathleen.

— Eu sunt Linda Holt, soţul meu e morarul de aici, se prezentă ea, şi tocmai mi-a povestit că v-aţi mutat aici. Fără mobilă, fără provizii, însă în schimb cu un bebeluş. Bărbaţii ăştia! Lui Carl nici nu i-a trecut prin cap să îi dea soţului dumneavoastră o carafă cu lapte sau o şuncă... Noi avem o mică fermă...

Femeile nu aşteptară invitaţia lui Kathleen de a intra, ci păşiră pe dată în casă.

— Dumnezeule! se enervă Linda. Familia Shoemaker chiar că nu a lăsat nimic aici... Şi... Ce e cu dumneavoastră? Tremuraţi toată...

Kathleen nu scoase niciun cuvânt, însă Pere îi povesti morăresei, în câteva cuvinte, cum ajunsese familia Coltrane în Port Cooper. Imediat după aceea, vizitatoarele se puseră pe treabă. Pere aduse în casă o cantitate mare de lemne şi făcu focul în toate sobele casei.

— Frigul trebuie să iasă, nu bun pentru bebeluş! explică ea atunci când Kathleen protestă.

Lemnul era cu siguranţă scump. Linda se duse acasă pentru a lua un leagăn. Fiica ei tocmai primise un pătuţ.

— Şi, până când vine micuţul, zise ea şi indică încântată spre propria burtă, veţi avea de mult propriul dumneavoastră leagăn!

Când reveni, Linda îşi aduse cu sine fiica, o fiinţă mică, simpatică, cu bucle blonde. Kathleen avu grijă de copil şi Pere coapse pâine – lipii ciudate, care nu prea aveau nimic în comun cu pâinile pe care Kathleen le ştia de acasă. Linda se duse în acel răstimp cu zănatecul cal al soţului ei la tâmplar. Îl strunea cu multă iscusinţă, cu ea nu o lua animalul razna. Când se întoarse, în căruţă se găseau un pat, o masă şi două scaune.

— Pe astea, tâmplarul le avea gata confecţionate. Ce mai lipseşte, trebuie să îi comandaţi. Ajută-mă, Pere, să asamblez patul... E absolut uriaş! Voi, maorii, dormiţi pe saltele, nu? E, într-adevăr, cu mult mai practic!

Practic era cuvântul preferat al Lindei şi Kathleen urma să o îndrăgească în curând pe femeia înaltă şi slabă. De fapt, nu ştia cum ar fi trecut peste prima perioadă din Port Cooper fără ajutorul vecinelor ei. Linda şi Pere, Veronica, soţia tâmplarului, şi Jenny, mica, dar curajoasa soţie a negustorului de lemne, găteau însă pentru ea, îi împrumutau mobilă şi obiecte de uz casnic, încingeau cuptoarele şi, înainte de toate, găseau câte un cuvânt bun ori consolator.

Ian privea invazia feminină din casa lui mai mult decât neîncrezător. Femeile observară în curând că el le considera deranjante şi nu veneau când îi vedeau căruţa oprită în faţa casei. Asta era exact ce îşi dorea Ian, însă deseori femeile, mai ales Veronica şi Jenny, îşi rugau soţii să îi ajute pe noii colonişti. Tâmplarul lua măsuri şi livra mobila, soţul lui Jenny trimitea un băiat cu lemne de foc. Când Ian observa aceste vizite, devenea din ce în ce mai supărat, cu cât trecuse timpul de la naşterea lui Sean. Astfel, la două săptămâni după ce se născuse copilul, el se culcă noaptea din nou peste soţia lui.

— Nu! Kathleen dădu să-l împingă încet la o parte. Încă nu se poate, e prea devreme. Sunt... Sunt toată numai rană...

Ian îi prinse mâinile.

— Aşa, rană eşti? Nu prea se poate să fie de la naştere. Cine te-a vizitat, Kathleen? Cu cine te distrezi în timp ce eu lucrez din răsputeri? Băiatul pe care l-am văzut ieşind din casă pe când eu mă întorceam ieri arăta bine...

— A fost fiul cel mare al lui Jenny, răspunse Kathleen şi se luptă cu prinsoarea lui Ian. Numai ce a împlinit

treisprezece ani. A adus lemne de foc... Dumnezeule, Ian, drept ce mă iei? O căţea în călduri, care pentru fiecare bărbat...

—...îşi deschide picioarele? Ei, până acum încă nu mi-ai dovedit contrariul. Şi nu îmi mai asum încă o dată riscul de a creşte copilul altuia. De această dată, te las eu gravidă.

Ian reuşi să o silească să rămână sub el şi o pătrunse repede, chiar dacă de această dată ea nu-şi mai putu reprima un strigăt de durere. Sean scâncea şi Kathleen îşi muşcă buzele. Spera din tot sufletul că vecinii nu o auziseră.

Doar trei săptămâni mai târziu, Ian îşi îndeplinise dorinţa. Kathleen rămase din nou însărcinată şi îl născu pe cel de-al doilea ei fiu, pe Colin, la zece luni după sosirea lor în noua ţară. Însă pe când Sean nu îi făcuse probleme în timp ce fusese însărcinată cu el, această nouă sarcină se dovedise a fi complicată. Kathleen se luptă cu slăbiciunea şi cu greţurile şi trebui, în plus, să-l dezobişnuiască rapid pe Sean să sugă, fiindcă i se terminase laptele. Copilul se arătă revoltat din această cauză. Răcnea necontenit, iar Kathleen nu ştia cum să-l liniştească ori de câte ori se întorcea Ian acasă.

Spre norocul ei, el nu era prea des acasă; afacerile îi mergeau bine şi îl ţineau deseori mai multe zile în Canterbury Plains. Încă nu existau în Noua Zeelandă târguri de vite precum cele din Irlanda şi din Anglia. Ian trebuia să-şi facă meseria precum un neguţător ambulant. Cumpăra câţiva cai, oi sau vite, le mâna mai departe peste mari întinderi şi le oferea spre cumpărare următorului fermier. Toate acestea funcţionau, fireşte, mai bine cu măgari, cai şi catâri, decât cu bovine sau vite, fiindcă transportul acestora necesita văcari şi câini, ceea ce era cu atât mai valabil în cazul negoţului dintre coloniştii din Port Cooper şi fermierii din Plains. Era aproape imposibil să

transporţi animale care nu erau ţinute cu hamuri prin trecătoarea abruptă, neprietenoasă, care despărţea portul de interiorul ţării. De aceea, Ian se concentră strict asupra negoţului cu cai în Port Cooper – şi reuşi în foarte scurt timp să-şi strice relaţiile cu noii săi vecini.

Kathleen se gândea la toate astea în timp ce urca pe potecă, ţinându-l de-o mână pe încă neîndemânaticul Sean şi cu Colin legat de o targă, la spate. De cealaltă mână avea nevoie pentru a-şi transporta cumpărăturile. Căra legumele de la piaţa din port, lapte şi grâne zdrobite, pentru a coace pâine şi pentru a face terci pentru copii. În afară de asta, se chinuia şi cu un sac greu de lână, pe care îl trăgea după ea. Aceasta trebuia spălată, dărăcită şi toarsă. Kathleen era iscusită la asta şi vecinele, mai ales Linda, harnica soţie a morarului, se foloseau cu plăcere de serviciile ei. Linda trăise la o fermă şi creştea câteva animale într-un grajd alături de moară. Îşi tundea singură cele cinci oi, dar lucrul manual, precum torsul şi ţesutul, îi făcea mai puţină plăcere.

În trecut, îşi zise Kathleen amar, Linda sau soţul acesteia i-ar fi adus lucrurile cu o căruţă până în faţa casei. Deocamdată însă, calul lor era din nou olog şi, chiar dacă Linda nu o spunea direct, Kathleen observă totuşi că era pedepsită şi ea pentru înşelăciunile lui Ian.

— Ce i-a trecut oare prin cap lui bărbată-tu atunci când i-a vândut lui Carl al meu mârţoaga asta bătrână! se enervă mereu morăreasa. Kathleen auzise chiar în acea dimineaţă din nou povestea. Iapa de dinainte era ea cam ciudată – mai venea uneori acasă fără Carl...

În vocea Lindei se furişă un chicot reţinut. Ea însăşi venea de la ţară şi soţul ei, dintr-o suburbie a Londrei. Era un brutar şi un morar excepţional, însă nu se prea pricepea să se comporte cu animalele.

— Însă ea înainta mereu. Noul cal, din contră... Fac

prinsoare că are cel puţin douăzeci de ani.

— Nu se poate vedea oare asta? obiectă Kathleen timidă. La dinţi, vreau să spun?

— Oho, cum să nu se poată! Sunt destule posibilităţi! făcu John, fierarul.

El numai ce intrase în moară, pentru a se uita încă o dată la piciorul calului.

— Mai şlefuieşti pe ici, pe colo dinţii şi... Negustorii de cai sunt ingenioşi!

— Dar... Dar nu şi Ian! îşi apără Kathleen soţul.

Ceilalţi o priviră cu buzele strânse, iar John se arătă neînţelegător.

— Nu am mai văzut niciodată un negustor de cai care să nu fie un pungaş, zise el apoi. Totuşi, fireşte, sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Coltrane: vecinului tău nu ar trebui să-i vinzi mârţoage oloage. Asta se va întoarce împotriva ta cândva. Deci, să presupunem că soţul dumneavoastră nu ştia absolut nimic de manevrele proprietarului anterior...

Kathleen ar fi crezut cu plăcere una ca asta, însă erau deja prea multe bârfe pe această temă în oraş. Mai nimeni nu era mulţumit cu animalele pe care le vindea Ian – doar George Hancock, un fermier, se bucurase la început de iapa lui minunată de prăsilă, neagră ca pana corbului. Din păcate, nici în cel de-al doilea an nu născuse niciun mânz şi Hancock tocmai aflase că acesta fusese motivul pentru care o şi vânduse fostul proprietar. Argumentul că Ian nu ştiuse nu avea de data asta nicio valoare. Vânzătorul se jura că îi dezvăluise motivul vânzării.

— N-ar fi avut niciun motiv să ne mintă, spusese George Hancock, vizibil furios, la un picnic de după întâlnirea de rugăciuni duminicale.

— Penny e un cal extraordinar, dar nu şi pentru a fi folosit la prăsilă. Totuşi, Ian Coltrane – iertaţi-mă, doamnă

Coltrane –, dar omul ăsta înşală cu aceeaşi naturaleţe cu care respirăm noi...

Kathleen se prefăcuse că nu aude – la urma urmei, Colin încerca din nou să acopere prin urlete toţi adulţii, iar Sean trebuia împiedicat să înceapă şi el să-i ţină isonul. Fireşte că era însă dureros ceea ce auzea şi îi învenina noile prietenii. Lui Ian, fireşte, îi convenea de minune. O chinuia neîntrerupt pe Kathleen cu gelozia lui şi se enerva fiindcă nu rămăsese din nou gravidă imediat după Colin. Era mereu irascibil. Între timp, recunoscuse şi el, de bună seamă, că Port Cooper nu era locul propice pentru el.

La scurt timp după sosirea lor în Noua Zeelandă se înfiinţase în Anglia Asociaţia Canterbury, o organizaţie de anglicani drept-credincioşi, al cărei scop era să creeze o aşezare mai mare în noile colonii. Prin urmare, ei cumpăraseră pământ în Canterbury Plains, la o zi de mers pe jos distanţă de Port Cooper. Aici urma să se nască un oraş nou – Christchurch, în ultimă instanţă un sediu episcopal, după modelul englezesc. Trecătoarea din munţi avea să poată fi utilizată, foarte curând, ca un drum în toată regula.

Era nevoie de animale pentru serviciile de transport şi animale de povară. Cu siguranţă, noii cetăţeni ai oraşului nu aveau să-şi cumpere aceste animale din Port Cooper. Ian dorea, aşadar, să se mute, în timp ce numai gândul de a-şi părăsi noii vecini amabili o arunca pe Kathleen într-o stare de frică şi de nesiguranţă. Când Ian îşi vărsă odată din nou năduful asupra ei şi îi reproşă că îl înşelase în timp ce el fusese plecat, ea sări pentru prima dată, contrazicându-l vehement.

— Chiar tu te găseşti să-mi reproşezi că înşel! Cine e aici, printre noi, negustorul necinstit? Abia dacă mă mai pot uita în ochii oamenilor. Fiecare dintre ei se plânge de mârţoaga lui bătrână, oloagă sau care nu e fertilă, pe care

tu le-ai vândut-o! Doar nu crezi că va fi cu adevărat altfel dacă ne vom muta la Christchurch? Sau o să te transformi acolo, dintr-odată, într-un negustor cinstit?

— Exact la fel de cinstit pe cât eşti de cinstită şi tu ca femeie! urlă Ian la Kathleen, apoi o lovi şi o trânti pe pat.

Renunţase în ultima vreme să-şi mai solicite drepturile conjugale seara, atunci când copiii dormeau şi când Kathleen se spăla şi se îmbrăca într-o cămaşă de noapte cuminte. După toate aparenţele, el se temea că ea putea face ceva pentru a împiedica o nouă sarcină, în cazul în care el nu o lua prin surprindere. Lupta pentru dragoste părea să îl excite şi astfel o silea pe Kathleen tot mai des să se culce cu el, în timp ce Colin urla şi Sean era în pericol să cadă în foc sau cine ştie ce altceva să facă.

Kathleen nu se putea relaxa. Avea dureri şi resimţea furie în faţa umilinţei. Asta nu avea nimic în comun cu plăcerile iubirii din câmpurile de pe marginea râului. Kathleen se ruga la Dumnezeu pentru iertarea sentimentelor ei, dar începea să-şi urască soţul.

Totuşi, în acea zi de primăvară, problemele lui Ian cu vecinii aveau să atingă noi culmi. Kathleen tocmai îşi târa fiul şi poverile ei prin faţa fierăriei lui John Seeker, gândindu-se dacă să poposească sau nu. Sean deja se smiorcăia; şi lui i se părea urcuşul prea lung, iar vremea era neobişnuit de călduroasă pentru o zi de primăvară din noiembrie. Cu siguranţă că Pere avea un pahar cu lapte pentru Kathleen şi pentru micuţi. Femeia maori era singura care se mai comporta la fel de călduros faţă de Kathleen ca în prima zi, când tocmai ea, care cunoştea secretul legat de originea lui Sean, ar fi avut toate motivele să o dispreţuiască. Totuşi, femeia maori gândea, de bună seamă, altfel.

— Orice copil motiv de bucurie, orice copil proprietate trib, orice femeie mamă, orice femeie bătrână bunică! o

liniştise Pere pe Kathleen.

Povestea mereu despre obiceiurile poporului ei, unde şi un copil de dinainte de căsătorie nu era un motiv de a te ruşina.

— Dacă bărbat ştie că femeia fertilă, o preţuieşte mai mult!

Şi micul Sean o trăgea acum pe Kathleen înspre casă. El se bucura ori de câte ori o vizitau pe Pere, care îi spunea poveşti şi care îl răsfăţa cu dulciuri. Zahărul era foarte preţios pentru maori, iar Pere se bucura că ea avea suficient la dispoziţie, ca soţie a unui *pakeha*. Fierbea bomboane, făcea bare de zahăr şi cocea prăjituri dulci, pe care le împărţea cu dărnicie copiilor din vecini.

Totuşi, pe când Kathleen încă se mai gândea dacă să bată la uşă ori să meargă acasă şi să înceapă lucrul la lână, auzi voci ridicate, care sunau a ceartă şi care veneau din fierărie. Una dintre ele era a lui Ian şi, într-adevăr, calul lui, unul brun, puternic, stătea legat în faţa casei.

Primul impuls al lui Kathleen nu fu acela de a pleca spre casă, ci de a o lua la goană într-acolo. Dacă ar fi întâlnit-o Ian acolo, i-ar fi reproşat că voia să-l vadă pe John sau că dorea să-şi ia de la Pere cine ştie ce ierburi pentru a împiedica sarcina. Însă, apoi, din fierărie ajunseră la ea cuvinte inteligibile şi deveni prea curioasă ca să mai plece. Kathleen îl făcu să tacă pe Sean, care se smiorcăia şi îşi lipi urechea de peretele din lemn al fierăriei.

— Ce vrea să însemne că nu o faci? îl întrebă Ian pe John, care era evident furios. Hai, te rog, prinde doar cuiele ceva mai sus, vânzătorul a dat calul fiindcă nu ţin potcoavele...

John pufni ca un cal furios.

— Nu-mi spune poveşti, Coltrane; dacă potcoavele nu ţin, atunci nu schimbi calul, ci fierarul. Omul a vândut calul fiindcă nu merge bine, are ceva la piciorul din faţă, la

glezne, bănuiesc. Şi acum să-i bat eu în dreapta cuiele atât de tare în carne, ca să îl strângă? îl vor durea ambele picioare la fel de tare. Nu va mai şchiopăta, e adevărat, dar asta nu o fac, Ian Coltrane, e împotriva onoarei breslei mele!

— Ah, ce ţi-e şi cu onoarea asta, John? Hai, fă-o, îţi dau cu trei pence mai mult...

Vocea lui Ian era cât se poate de calmă.

— Dacă nu o faci tu, o fac eu, însă eu nu o să reuşesc să bat cuiele la fel de frumos unul în linie cu altul; o să se vadă.

Kathleen se sperie când John deschise brusc uşa fierăriei şi-l dădu afară pe Ian. Femeia nu se mai putu adăposti la timp.

— Asta te cred, băiete, că nu ştii ce înseamnă onoarea! Dar eu o ştiu, deci, cară-te de aici, cu murgul tău şchiop, şi să-ţi fie ruşine!

Fierarul cel puternic îl trimise pe Ian afară, împingându-l uşor. Negustorul de cai se împiedică şi căzu. Calul pe care îl ţinea de funie se sperie. Kathleen speră să poată fugi cumva, nevăzută, dar Ian o observase deja.

— Şi tu, târfuliţă ce eşti!

Ian o prinse de mână şi o scutură.

— Te-am mai prins o dată, nu? Tragi cu urechea la uşă, să vezi dacă e liber şi dacă poţi intra la iubitul tău!

Kathleen scutură disperată din cap. Copiii începură să urle. John Seeker deschise din nou uşa fierăriei.

— Dispari, Coltrane! urlă el. Pe proprietatea mea nu o să baţi nici cuie în copita calului tău şi nici nevasta nu ţi-o baţi. Sărmana fiinţă, cu adevărat că nu a meritat un individ ca tine! Las-o în pace, du-te acasă călare şi linişteşte-te! Şi vai de tine dacă o văd pe femeia asta mâine cu faţa vânătă! E totul în regulă, doamnă Kathleen?

Femeia încuviinţă, cu faţa roşie de ruşine. Acum ştia

deci şi vecinul că Ian o bătea... în plus, din dorinţa de a o proteja, John îi mai spusese şi pe numele mic. Ian avea să îi reproşeze asta; de obicei, bărbaţii prietenelor ei îi spuneau, plini de respect, doamna Coltrane atunci când era şi Ian de faţă.

Bărbatul o împinse, grosolan, pe Kathleen înspre casa lor.

— Cară-te! îi şuieră el. M-ai făcut destul de ruşine. Hai, valea acasă, te aştept acolo! Şi, de data asta, îţi mai fac un plod nou!

Într-adevăr, Kathleen era din nou gravidă atunci când Ian vându, după două luni, casa din Port Cooper. John Seeker povestise episodul din fierărie şi de atunci Ian Coltrane era evitat de toată lumea. Nici Kathleen nu mai primi invitaţii la cercul biblic sau la adunările duminicale de rugăciue, unde se întâlneau coloniştii, indiferent de religie. Nu erau acolo nici preoţi catolici, nici anglicani, aşa că oamenii trebuiau să găsească ei înşişi o soluţie. Kathleen, care citea din Biblie cu o voce dulce, gravă, şi ştia să şi cânte, fusese la început bine-venită, însă Ian îi stricase şi acest lucru. Pe cealaltă parte a munţilor, aşa îi explicase el, nu aveau să mai fie vecini cu care să poată flirta. Ian cumpărase o fermă pe râul Avon, nu departe de noua aşezare, Christchurch, însă aflată totuşi suficient de departe pentru a nu-i permite lui Kathleen contacte sociale.

— Te poţi ocupa de copii, o să avem şi câteva oi, de data asta o să mai torci şi lâna noastră.

Ian era bucuros că îşi putea închide în curând tânăra soţie pe o fermă izolată.

Totuşi, în ciuda tuturor previziunilor sumbre, Kathleen era curioasă de lumea aflată de cealaltă parte a munţilor. În sfârşit, avea să vadă mai multe din patria ei decât un golf şi câteva coline. Din acest punct de vedere, încerca să

privească spre viitor cu optimism atunci când îl târî pe Colin şi o parte din bunurile ei pe drumul bătătorit spre Christchurch. Datorită faptului că oamenii din Port Cooper aşteptau în timp foarte scurt un val de noi cetăţeni pentru Christchurch, drumul fusese netezit şi curbele nu mai erau primejdioase. Animalele de călărie erau duse totuşi în continuare de hăţuri, iar în majoritatea cazului căpăstrul cailor sau al catârilor era ţinut de ajutoare care cunoşteau bine zona. Aceasta era şi explicaţia numelui drumului: Bridle Path[1].

În momentul mutării, familia Coltrane avea trei animale de povară, însă Ian avea nevoie de ele pentru a transporta ustensilele gospodăreşti şi mobila. Chiar dacă piesele mai grele puteau fi trimise cu vaporul pe Avon până în Plains, Ian se zgârcise la banii pentru bac. După călătoria din Irlanda şi după cumpărarea primei case, nu mai rămăsese nimic din banii lui Michael. Ian plătise ferma din propriile venituri, rezultatul afacerii sale.

Cu toate acestea, Kathleen încă îşi mai spunea că o parte din toate încă erau ale ei şi ale lui Sean. Nu se mai ruşina din cauza banilor proveniţi din comerţul cu whisky. Distilatorii care făceau whisky la negru erau în Irlanda ceva privit mereu cu o uşoară complicitate. Ceea ce făcea Ian era cu mult mai rău.

În orice caz, Kathleen şi copiii trebuiau să meargă pe jos – la fel ca majoritatea coloniştilor veniţi în Noua Zeelandă ca pasageri de pe puntea intermediară. Ea avea însă avantajul de a nu fi slăbită după lunga călătorie, ci, din contră, avea antrenamentul urcării dealurilor din Port Cooper. Kathleen nu rămăsese, aşadar, prea repede fără suflu, însă prima parte a urcuşului peste Bridle Path constituia totuşi o experienţă deprimantă. Trebuia să-l tragă după ea pe micul Sean, care scâncea şi care nu voia

1 Poteca hamului (în original în germană, n.trad.).

să înţeleagă de ce trebuia să urce prin trecătoare şi de ce, în plus, îi fusese golită casa. Ideea că va trebui să locuiască acum în altă parte, la mare distanţă de iubita lui mătuşă Pere, îl înfricoşa la fel de tare ca pe mama lui.

În plus, drumul nu doar că era abrupt, dar nici nu oferea decât puţine din punct de vedere al peisajului. Câmpia se transformă în curând într-o stâncă neprietenoasă; multă vreme mergeai printr-un deşert format din pietre vulcanice, pleşuve, cenuşii, care înconjurau marginea craterelor. Sean se agăţă de mâna lui Kathleen şi Colin de gâtul ei. Femeia fusese cuprinsă de frică încă înainte de a fi trecut de prima treime a drumului, cu atât mai mult cu cât Ian nu se străduise deloc să-i facă puţin curaj. Abia atunci când ea se împiedică, pe o porţiune periculoasă, el luă scăunelul lui Colin şi o prinse de unul dintre catâri.

— Nu poate să stea acolo, Ian, dacă se mişcă, o să cadă chestia aia şi el o să se prăbuşească în hău.

Kathleen era epuizată şi bucuroasă că nu mai trebuia să care copilul, dar scaunul care se clătina pe catâr...

— La cât de stângaci te mişti tu, o să cadă cu siguranţă! îi răspunse Ian. Nu am să-ţi permit să-mi pui copilul în pericol!

Kathleen dădu să îi răspundă supărată ceva, însă îşi înghiţi cuvintele când Ian îşi legă acum, împotriva voinţei sale, scăunelul de spate. Puteai spune multe despre el, însă îl iubea pe Colin. Uneori, îi aducea micuţului câte ceva când revenea din călătoriile sale. Cai sculptaţi în lemn şi mingi împletite, care erau confecţionate, de bună seamă, de localnici. Colin nu ştia încă tot ce se putea face cu ele, dar Sean era încântat. Kathleen nici nu voia să se gândească la cum va reacţiona când va pricepe că Ian nu îi aducea lui toate aceste minunăţii, ci exclusiv fratelui său.

Urcuşul peste stânci şi de-a lungul potecii extrem de

abrupte şi de înguste părea să nu se mai termine, însă apoi li se deschise înaintea ochilor un soi de platformă. Ian propuse să facă un popas şi legă catârii de un copac. Kathleen ar fi trebuit să despacheteze acum pâinile pe care le adusese cu ea şi tânjea după o gură de apă. Totuşi, curiozitatea avu câştig de cauză. Cu Sean de mână, merse prudent şi încetişor până la marginea platformei. Ceea ce văzu în acea clipă fu de-a dreptul covârşitor! Lui Kathleen i se deschidea priveliştea unei lumi pe care o lăsase, de doi ani, pentru totdeauna în urma ei. Înaintea ei era patria sa, Irlanda. Câmpurile. Râul.

Kathleen clipi, pentru a se asigura că nu visează. Apoi, se holbă, nevenindu-i a crede, la un peisaj verde, uşor deluros, prin care şerpuia râul Avon şi care era înveselit de pădurici şi de formaţiuni stâncoase, aşa cum le ştia din Irlanda. Ceea ce lipsea însă erau aşezările omeneşti. Aici nu existau nici sate, nici conace – doar din când în când se vedeau, izolat, ferme. Şi mai lipsea ceva: nesfârşitele ziduri care să dividă terenurile. Acesta era un ţinut liber.

Kathleen simţi cum îi bătea inima, inundată de un sentiment ciudat de fericire. Se uita la ţara aceasta, la care visase împreună cu Michael. Inundată de soare, dar verde, la fel de verde ca Irlanda – o ţară care se oglindea în ochii lui Kathleen.

— Dumnezeule, Ian, e atât de frumos aici! zise ea cu evlavie. Este... Este, într-atât de mult, ţara mea!

— Nu-i deloc ţara ta! hotărî Ian posac. Dar este ţara copiilor noştri. Când vor creşte, voi deţine mult din ea, suficient pentru o fermă mare. Poate şi oi... Cai... Vom fi bogaţi!

Kathleen se întrebă dacă se gândea şi la Sean atunci când vorbea despre aceşti copii. Totuşi, el nu-l putea dezmoşteni pe copil. Ian luase banii lui Michael – Kathleen era, între timp, sigură că ştiuse despre portofelul pe care îl

avea ea în păstrare atunci când îi ceruse mâna, în schimb, Sean îi purta numele. Un târg cinstit. Pe hârtie, şi Sean era fiul lui, iar Kathleen era decisă să lupte pentru el. Proprietatea din Port Cooper nu avusese pentru ea nicio importanţă. Dar cea de aici... Trebuia să aparţină fiului lui Michael!

Capitolul 7

Dacă nu ar fi fost domnul Smithers, Lizzie Owens ar fi putut fi mereu fericită cu noua ei slujbă.

Călătoria de la închisoarea pentru femei la Campbell Town durase trei zile, însă chiar şi nopţile decurseseră mult mai plăcut decât îşi putuse imagina Lizzie vreodată. Doamna Smithers poposise mai întâi la nişte cunoscuţi în Green Ponds, unde Lizzie fusese primită în camera servitoarei. Şi Lisa era o fostă deţinută, care însă nu putea acum decât să-i povestească de bine despre viaţa pe care o ducea şi despre postul ei. Fetele pălăvrăgiră aproape toată noaptea, iar lui Lizzie nu-i venea să creadă, după discuţie, că nu vorbiseră despre clienţi, foame şi protecţie faţă de copiii nedoriţi, ci schimbaseră bârfe inofensive şi tot felul de idei romantice, aşa cum o făceau nişte fete cât se poate de obişnuite.

Doamna Smithers îşi petrecu cea de-a doua noapte într-un mic han din Jericho, un orăşel drăguţ, care se afla pe o porţiune deja terminată a drumului spre Launceston. Ca de la sine înţeles, şi acolo ea luă o cameră specială pentru Lizzie. Doamna Smithers o îndemnă, în glumă, să nu care cumva să fugă peste noapte. Lizzie însă nici nu se gândea la una ca asta. Pentru prima dată în viaţă, dormea de una singură într-o cameră, între cearşafuri curate-curate, pe perne moi, care miroseau a trandafiri şi a lavandă. Lui Lizzie i se părea că a ajuns în Rai sau, cel puţin, că e într-un vis foarte frumos.

Călătoria în sine era şi ea palpitantă. Drumul dintre Hobart şi Campbell era foarte bine construit, însă, pe alocuri, treceai prin sălbăticie. Lizzie, care nu ieşise niciodată din Londra, scruta încordată în întunecimea aparent impenetrabilelor păduri tropicale, în care diavolii tasmanieni îşi făceau nelegiuirile. Strigă, surprinsă, atunci

când un cangur sări pe stradă, dar se şi sperie când îl văzu pe primul muncitor silnic. După ce îi mersese destul de bine în închisoarea pentru femei, Lizzie nu se mai gândise prea mult la Michael. Acum însă îşi dădu seama că aceeaşi Coroană engleză se purta altfel cu deţinuţii decât cu deţinutele.

Lizzie urmărea îngrozită una dintre faimoasele *Chain Gangs* – criminali periculoşi, care erau duşi la muncă legaţi în lanţuri unul de celălalt. Gardienii nu doar că erau înarmaţi, dar aveau asupra lor şi bice, pe care le foloseau fără niciun fel de reţineri. Pe aproape fiecare spate, care oricum era despuiat, se zăreau urme ale acestui tratament. Bărbaţii erau siliţi, fără milă, să spargă pietre într-un ritm diavolesc, pentru a repara strada şi pentru a tăia pădurea în vederea unor noi aşezări.

Lizzie îşi duse mâna înaintea ochilor.

— Mda, e orice altceva decât frumos ce vezi aici, Lizzie, observă doamna Smithers şi îi ordonă vizitiului să ridice coviltirul peste cabrioleta ei. Indivizii ăştia nu merită însă altceva. Cine trebuie să lucreze din greu aici, tocmai în aceste *Chain Gangs*, nu a reuşit să se căiască în niciun fel. Cei mai mulţi dintre ei erau, încă, din Anglia, criminali periculoşi şi aici nu au făcut decât să-şi mai încarce cazierul cu vini suplimentare. Ştiu că îţi pare rău pentru ei, dar ţine minte că e vorba despre tâlhari şi criminali!

— Dar unii... Unii sunt doar evadaţi, îndrăzni Lizzie să obiecteze, în închisoare se vorbise despre faptul că anumiţi bărbaţi încercau mereu să scape din detenţie. Pentru fete, ei erau eroi romantici, rebeli neînduplecaţi, care nu puteau fi înfrânţi nici prin cele mai grele mijloace de corecţie. Finalul era mereu temuta închisoare din Port Arthur sau munca silnică în *Chain Gangs*.

Până atunci, niciun deţinut nu reuşise să scape nici dintre zidurile de la Richmond Gaol şi nici din lanţuri. Lizzie

îşi dădu acum seama că această soartă era complet lipsită de romantism. Bărbaţii munceau din greu până erau gata să cadă din picioare. Ar fi fost, fără doar şi poate, mai bine să se supună şi să încerce să fie graţiaţi decât să fie mereu pe fugă.

— Câţiva dintre ei, cu siguranţă, rosti doamna Smithers cu dezgust. Dar, dacă mă întrebi pe mine: şi prostia se plăteşte! Cine evadează dă dovadă de o nebunie incredibilă. Unde vor indivizii ăştia să meargă? Acolo unde îi omoară şerpii sau animalele sălbatice? Oraşele sunt prea mici pentru a putea să dispară. Jericho, Hobart, Launceston – niciunul nu este Londra. În plus, ei nu ştiu pe nimeni aici. Evadarea nu are sorţi de izbândă.

— Dar dacă ar fura un vapor? întrebă Lizzie. Dacă s-ar întoarce acasă pe mare?

— Acasă? Doamna Smithers râse. Să treci peste Marea Tasmaniei, Oceanul Indian, să ocoleşti Capul Bunei Speranţe? Peste Atlantic? Copila mea, dacă unul dintre ăştia ar avea aptitudinile unui astfel de căpitan, cu siguranţă că nu ar fi aici. Însă am mai auzit, ce-i drept, că unii mai scapă în Noua Zeelandă. Dar şi astea sunt doar poveşti. Şi, dacă stau pe insula asta sau pe o alta, e oricum indiferent.

„Nu şi pentru cineva care vrea să fie liber”, îşi spuse Lizzie deprimată şi încercă să uite de dorul din ochii lui Michael. Privirea lui o făcea să se topească şi să viseze deopotrivă la libertate. El se gândise însă numai la acea unică fată, căreia îi spunea Mary Kathleen.

Casa din Campbell Town era cu adevărat impunătoare. Doamna Smithers nu făcuse promisiuni deşarte: proprietarii domeniului aproape că dispuneau de un castel. Lizzie se miră de camerele cele multe, de mobila voluminoasă, de argintăria şi de porţelanurile din Anglia. În perioada următoare avea de învăţat cum să le lustruiască

zilnic astfel încât să strălucească, însă în acea primă zi ea nu făcu decât să cutreiere neîncrezătoare dintr-o cameră într-alta.

Lucrul cel mai ieşit din comun era camera din aripa servitorilor care îi fusese repartizată ei. Era mică. În afară de un pat, o masă, un scaun şi un dulap, nu mai intrau multe acolo, însă era a lui Lizzie şi numai a ei. Nimeni nu o mai deranja sforăind, plângând sau vorbind în somn. Aşternuturile erau simple, dar curate – şi, dacă Lizzie reuşea să facă rost de câteva flori şi să le usuce, atunci putea resimţi în ele acelaşi parfum ca în hanul din Jericho. Probabil că nu era foarte complicat, iar trandafiri erau destui în grădină.

Chiar şi teama lui Lizzie, cum că toţi ceilalţi servitori ar fi putut să o privească de sus, dat fiind că ea era o deţinută, se transformă într-o satisfacţie. Bucătăreasa se dovedi a fi, şi ea, o deportată graţiată.

— Am recunoscut că am stat de pază la o spargere a puiului meu, mărturisi ea imediat. Dumnezeule, cât de proastă puteam fi pe atunci, dar îmi spuneam că, uite, el face acum o avere. În locul ei, l-a împuşcat pe unu'. Am avut noroc că nu am sfârşit şi eu în ştreang.

Grădinarul se întorcea, în fiecare zi, în baraca-închisoare în care îşi ispăşea pedeapsa. Îi mulţumea Cerului că scăpase de construcţia străzii, dar el era un om într-atât de pipernicit, încât acolo nici nu ar fi fost bun de ceva. Bărbatul se îndrăgosti imediat cumplit de Lizzie şi, după puţin timp, fata nu mai ştia unde să fugă de petalele de trandafiri. Argatul era mai puternic, dar şi mai în vârstă, spera să fie graţiat în curând şi atunci se gândea să o ia de nevastă pe bucătăreasă. Amândoi aveau să rămână acolo, în casă, unde îi aştepta deja un apartament. Lizzie ajungea tot mai mult la concluzia că, pentru multă lume, deportarea însemna mai degrabă o binecuvântare decât

un blestem.

Ea însăşi primi o uniformă curată de fată în casă şi i se părea drăguţă, cu boneţica ei cu tot. Doamna Smithers îşi dădu osteneala să o introducă în ceea ce avea de făcut. Îi arătă răbdătoare cum se curăţa argintăria şi cum se servea ceaiul. Lizzie schimba zilnic aşternuturile şi ştergea praful, lustruia lemnul mobilei şi punea masa.

Nu îi făceau plăcere aceste treburi, dar era totuşi mai bine decât să mergi zilnic pe străzi vântoase şi să mulţumeşti un tip după altul prin cearşafuri murdare. Pentru prima dată în viaţă, Lizzie se ridică la aşteptările pastorului din casa de copii: era bună, trăia cu frica lui Dumnezeu şi îşi însuşise acest mod de trai. Asta, dacă nu ar fi fost domnul Smithers.

Soţul Amandei Smithers era deseori plecat zile întregi – aşa cum spusese doamna Smithers la închisoare, el supraveghea construcţia străzii, unde, firește, erau folosiţi deţinuţii. Bărbaţii erau, în parte, destul de iscusiţi, dar aproape niciunul dintre ei nu avea nicio experienţă legată de vreo meserie. În măsura în care ei erau deţinuţi englezi, era vorba despre pungaşi şi tâlhari, care nu se hrăniseră niciodată din roadele muncii lor; din Irlanda şi din Scoţia veneau, de obicei, agricultori. Ei poate că înţelegeau ceva din cultivarea ogoarelor şi din creşterea animalelor şi poate că erau buni la munci simple, cum ar fi defrişarea pădurii pentru noile străzi, unde făceau treabă bună, însă nu aveau experienţa necesară pentru a sparge pietrele şi a face terasamentul pentru străzi.

Gardienii aveau şi ei, aproape toţi, o pregătire militară, şi nicidecum o experienţă profesională. Martin Smithers trebuia, aşadar, să îşi înveţe el însuşi colaboratorii mai mult sau mai puţin voluntari şi să decidă de unul singur legat pentru orice detaliu. Dormea în corturi sau în bărăci, aproape cu nimic mai confortabile decât cele ale

deţinuţilor, şi se întorcea doar la sfârşit de săptămână în luxosul conac, pe care soţia lui şi angajaţii lor i-l făceau plăcut de locuit.

Lizzie îl cunoscu pe domnul Smithers la exact o săptămână după ce se mutase acolo. În cadrul prezentării formale intermediate de soţia lui, el nu arătă niciun interes special – cel puţin, nu unul care să fie vizibil pentru un observator extern. Doamna Smithers nu bănuia, de bună seamă, absolut nimic, însă Lizzie observă în privirea lui o sclipire care nu prevestea nimic bun. Această impresie i se întări atunci când el apăru, a doua zi de dimineaţă, în camera în care se servea micul dejun, în timp ce ea încă mai punea masa.

— Ah, ia te uite, mica şi încântătoarea noastră pisicuţă de casă[2]! făcu el.

Lizzie, care nu ştia ce să înţeleagă din această expresie, oscila între dorinţa de a-l ignora, pur şi simplu, pe bărbat şi de a-şi continua treaba şi între politeţea care se impunea, şi anume să facă o reverenţă înaintea lui. Smithers însă nu-i dădu pace.

— De ce nu mă priveşti în ochi, pisicuţo? întrebă el cu un zâmbet plin de aluzii, punându-şi degetul sub bărbia ei şi ridicându-i cu o violenţă blândă capul. Ţi-e teamă că aş putea citi oare în ei voluptatea? Şi când te gândeşti că eşti o fiinţă atât de cuminte, după câte mi-a povestit nevastă-mea...

Lizzie se uită răbdătoare la el şi îi cercetă chipul lat, înroşit de intemperii. Smithers era un bărbat mătăhălos, care nu prea se potrivea cu soţia lui micuţă şi uscăţivă. Părul castaniu începuse să se mai răărească, iar ochii albaştri erau spălăciţi. Voluptatea era cam ultimul lucru pe

---

2 Joc de cuvinte intraductibil în limba germană: Kammermädchen – „fată în casă“, „servitoare“ şi Kammerkätzchen – „pisicuţă de casă“. (în original, în limba germană, n.trad.).

care îl resimţea Lizzie privindu-l. Fosta prostituată îi cântări mai degrabă, suspinând, greutatea care va apăsa asupra ei, atunci când se va lăsa satisfăcut peste ea.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule! susţinu Lizzie, sperând, poate, să şi roşească.

Însă ea auzise astfel de texte de prea multe ori ca să mai resimtă vreo ruşine. Era acum sătulă de ele – şi simţea, în plus, cum frica începe să pună stăpânire pe ea.

— Ei, atunci mai gândeşte-te la asta, pisicuţo! rânji omul şi degetele îi trecură de la bărbie, peste obraji, până la tâmple. Eşti o fiinţă drăguţă... Nu mă lăsa să aştept prea mult până nu intri în călduri...

Spre norocul ei, Lizzie o auzi pe doamna Smithers pe culoar şi reuşi să se sustragă de sub atingerea noului ei angajator înainte ca soţia lui să intre. Îi era însă aproape imposibil să evite prezenţa domnului Smithers. Bărbatul îi rânjea indecent ori de câte ori ea trecea prin faţa lui şi, atunci când servea la masă, trebuia să aibă grijă ca el să nu o prindă, ca din întâmplare, pe sub fustă sau să o pişte în joacă. În acest caz, nu avea voie să scoată, în niciun caz, vreun strigăt speriat. Lizzie era cu nervii la pământ când se strecură în camera ei, după ce pregătise dejunul duminical şi după ce spălase vasele – doar ca să constate că aici o pândea domnul Smithers.

— O pisicuţă atât de dulce nu poate fi lăsată să intre în pat fără un sărut de noapte bună...

Lizzie reuşi să îi scape atunci când el încercă să o îmbrăţişeze.

— Cred, zise ea printre dinţi, cred că nu este sănătos să îţi iei în braţe şi să îţi săruţi animalele din casă.

O spusese în glumă – pe străzile din Londra nu te deprindeai doar să agăţi bărbaţi, ci şi cum să scapi de ei prin replici pline de duh. Toţi hoţii de buzunare şi pungaşii care cutreierau oraşul aidoma fetelor nu căutau o

prostituată, ci o iubită. Deseori, aceşti aventurieri dădeau dovadă de şarm şi ar fi fost nepoliticos şi o prostie să îi goneşti prin cuvinte răutăcioase. Mai bine era să faci o glumă, chiar dacă şi una vulgară, care să îl respingă pe bărbat, dar care să nu-l jignească. Lizzie îşi considera simţul umorului din cale afară de original, dar Martin Smithers sări înapoi, de parcă l-ar fi atacat.

— Ce vrei să spui cu asta, micuţo, oare mă ameninţi? Ce ai tu oare pe răboj, de îţi scoţi imediat ghearele? Credeam că doar ai furat ceva, dar dacă devii violentă...

Lizzie fu cuprinsă de o spaimă care i se răspândi prin întreg trupul. Nu făcuse absolut nimic... Indiferent însă ce poveste spunea acest om autorităţilor, avea să fie crezut! Speriată, ea se lipi de zidul coridorului şi îşi ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu am făcut niciodată nimănui nimic rău, domnule, vă jur, şi nici dumneavoastră nu aş... Niciodată... Niciodată...

— Aşa, deci? A fost doar o simplă aluzie la faptul că pisicile zgârie? întrebă neîncrezător domnul Smithers.

Lizzie dădu speriată din cap.

— Fireşte că nu, domnule. Fireşte că nu. Doar... Medicii spun... Adică... Animalele de prin casă mănâncă şobolani şi de astea... Şi au purici...

În încercarea ei disperată de a-şi explica gluma, începu să se bâlbâie.

Şi, într-adevăr, domnul Smithers se arătă amuzat cu întârziere, dar nu era nicidecum un râs cu poftă, ci unul ameninţător.

— Puricii ţi s-au îndepărtat, de bună seamă, la închisoare... Gândeşte-te de unde vii, atunci când răspunsurile tale mă contrazic! Şobolanii încă te mai aşteaptă!

Acestea fiind zise, o prinse pe Lizzie şi îi dădu un sărut

apăsat pe gură. Nu mai brutal ca majoritatea clienţilor, însă Lizzie era speriată şi scârbită. Trebuia să fie mai precaută pe viitor... Dacă o lăsa acum în pace... Lizzie o auzi însă pe bucătăreasă trebăluind prin bucătărie. Şi, cu siguranţă, doamna Smithers era încă trează.

Într-adevăr, tocmai îşi striga soţul. Lizzie expiră uşurată şi mulţumi în gând deopotrivă stăpânei ei, cât şi lui Dumnezeu. De îndată ce domnul Smithers plecă, ea alergă în camera ei şi încuie uşa.

În dimineaţa următoare, Lizzie fu nevoită să meargă cu stăpânii ei la biserică. Smithers nu ratã nicio ocazie de a se afla în preajma ei. Bucătăreasa şi Lizzie serviră la picnicul de după, însă Lizzie se arătă prea timidă să îi întovărăşească pe bucătăreasă şi pe iubitul ei, care se duseră la plimbare şi care se întâlniră cu alţi eliberaţi sau cu alţi deţinuţi clasa întâi.

Aşadar, ea rămase alături de stăpâni. Cu câtă plăcere ar fi stat Lizzie pe pătura ei, pentru a se bucura de soare şi de peisajul ciudat din jurul micii şi drăguţei biserici, dar şi de micuţa localitate Campbell Town! La o primă vedere, imaginea semăna mult cu unul dintre parcurile londoneze, însă, dacă te uitai cu atenţie, fiecare copac şi fiecare fir de iarbă erau diferiţi aici, pe cealaltă parte a globului pământesc.

Imediat cum ea se ridică, domnul Smithers o puse din nou pe Lizzie să facă puţină mişcare. Sub pretextul că doreşte să îi explice flora şi fauna, el o conduse departe de biserică, într-o pădurice, şi o sărută din nou.

— Aşa e deja mai bine, micuţo. O pisicuţă blajină, lipicioasă...

Lizzie încercă disperată să scape de el.

— Domnule, vă rog... Vă rog, nu aici... Dacă vine cineva...

Pădurica din spatele bisericii era singurul loc în care se

puteau retrage îndrăgostiţii. Bucătăreasa şi argatul dispăruseră deja tot aici. Smithers guiţă cu înţelegere.

— Da, da... Ai dreptate, doar că nu mă pot abţine când îţi văd sclipirea din ochi... Şi felul în care te mişti... Ageră şi arogantă, aşa cum trebuie să fie o pisicuţă de casă...

— Dar... Dar...

Lizzie se lupta să nu o podidească lacrimile. Dacă îi prindea cineva...

— Şi puţin timidă... Nici asta nu e rău deloc. Bine, dar în curând găsim noi un locşor ascuns şi atunci îţi ţii făgăduiala...

Chiar dacă Lizzie nu ştia ce anume îi promisese, în clipa în care el îi dădu drumul, ea fu într-atât de uşurată, încât încuviinţă.

Lizzie fu liberă în restul acelei zile de duminică. Îşi petrecu ziua gândindu-se şi rugându-se neajutorată în odaia ei. Ca de obicei, Dumnezeu nu o ascultă sau, cel puţin, nu-i dădu niciun răspuns.

Luni, domnul Smithers plecă din nou pe şantierul lui, însă Lizzie era atât de agitată şi de răscolită, încât nu se putu concentra asupra lucrului ei. Sparse o ceaşcă şi fu certată pentru asta, uită să strângă masa după ceai, la care îşi primi următoarea dojană şi, după-amiază, pe când trebuia să o ajute pe bucătăreasă, se tăie la deget şi sângele i se scurse în castronul de salată.

— Da’ ce-i cu tine? bombăni bucătăreasa şi apucă rapid castronul pentru a clăti conţinutul; la urma urmei, nu avea niciun chef să mai taie toate legumele alea încă o dată. De obicei eşti cât se poate de la locul tău.

Lizzie era, înainte de toate, recunoscătoare că bucătăreasa nu o mai certă şi ea încă o dată. Îşi îngropă chipul în mâini şi izbucni în lacrimi. După ce îşi lepădă întreaga poveste printre sughiţuri, fu cuprinsă de cumplite îndoieli de sine.

— Se vede pe mine, scânci ea, iar eu nu vreau decât să fiu bună... Vreau cu adevărat... Vreau să trăiesc cu frică de Dumnezeu...

Bucătăreasa o ascultă cu un chip împietrit.

— Deci, o iei de la capăt, suspină ea în cele din urmă. Nu, termină, nu e vina ta!

Lizzie nici nu o auzi.

— Se poate oare... Se poate oare să fii menită să fii prostituată? întrebă ea deznădăjduită.

Bucătăreasa clătină din cap.

— Pentru indivizi ca Smithers, orice fată care poartă o bonetă e pradă, rosti ea liniştită. Cumva, treaba asta îl înnebuneşte, chiar şi pe mine mă mai pişcă uneori de fund şi eu nu sunt mai tânără ca doamna lui. De ce crezi oare că Tilly a plecat aşa de repede?

Tilly era fata în casă care îi precedase lui Lizzie.

— A fost cât se poate de fericită aici, până când familia Smithers a preluat casa. Familia Cartland avea mereu invitaţi la cină, iar Tilly încasa un bacşiş cât casa. De fapt, voia să mai economisească vreo trei ani şi după aceea să se mărite cu Tom al ei, dar noul domn nu i-a dat pace nicio zi...

— Dar... Dar... Nu a putut... Ea era graţiată, nu? bâigui Lizzie.

Se simţea ceva mai uşurată.

— Drăguţo, asta nu înseamnă cine ştie ce. Tipul ăsta nu trebuie decât să facă să dispară o lingură din argint şi să te învinuiască pe tine de asta. Şi-atunci, s-a zis cu libertatea ta. Nici ţie nu o să-ţi meargă altfel. Tu...

— Aş putea cere să plec înapoi la închisoare, gândi Lizzie cu voce tare.

Pe dată, Cascades i se părea un refugiu ceresc. Ar fi fost însă cât se poate de pregătită să i se supună destinului şi să se culce cu domnul Smithers. Totuşi, dacă doamna

Smithers afla de toată treaba, se încheia absolut totul. Libertatea, statutul de deţinută clasa întâi... Ar fi trimisă înapoi la închisoare, în ruşine şi batjocură.

Bucătăreasa clătină din cap.

— Pe ce motiv? Vrei să spui adevărul? Atunci, se vor năpusti amândoi asupra ta, atât domnul, cât şi doamna. Pentru numele lui Dumnezeu, fii cu băgare de seamă, cu aşa ceva poţi să sfârşeşti la spânzurătoare! mai bine îi faci jocul malefic şi îţi cauţi cât mai repede un tip care să te ia de nevastă. Ia-l pe grădinar. Nu e frumos, dar e cuminte... Deşi... Atunci, o să îţi ceară să lucrezi mai departe aici şi să-l înşeli imediat pe sărmanul om...

— Dar cum să găsesc pe altcineva? Cât timp o să dureze asta... Nu e oare nicio altă soluţie?

Lizzie o privi cu o expresie disperată pe femeia mai în vârstă. Bucătăreasa căzu pe gânduri.

— Ai putea să furi într-adevăr ceva, zise ea apoi dur. Ceva nesemnificativ; te pot învinui eu. Cum că ai luat pâine sau aşa ceva – poţi spune că ai un prieten în cel mai apropiat *Chain Gang* şi că ai fi vrut să i-o trimiţi lui. Pe de altă parte, te vor interoga, să îi afle numele... Deci, mai bine, ceva ce...

— Nu vreau să fiu din nou condamnată! refuză Lizzie. Nu mai rezist să trec încă o dată prin asta. Şi, dacă eşti recidivist, înseamnă gradul trei – aş putrezi în închisoare...

Bucătăreasa ridică din umeri.

— Atunci, gândeşte-te cum să-l faci fericit pe bătrânul Smithers...

Lizzie i se dădu stăpânului ei în sâmbăta următoare. Îşi pângări în acest scop refugiul ei atât de sigur, propria ei odaie, în care fusese atât de fericită. Martin Smithers văzu în asta dovada că ea i se oferă de bunăvoie, dar pentru Lizzie aceasta era cea mai sigură modalitate de a nu fi descoperită. Doamna Smithers nu venea niciodată în aripa

servitorilor şi bucătăreasa ştia despre ce este vorba. După ce bărbatul plecă, în cele din urmă, Lizzie schimbă cearşaful, se spălă cu apa încă uşor călduţă, pregătită de dinainte, şi adormi plângând.

Nu mai spera să poată deveni vreodată bună. Lizzie Owens lupta din nou pentru supravieţuire.

Capitolul 8

Noua fermă a lui Ian Coltrane se găsea în mijlocul unui peisaj plăcut, pe râul Avon, care avea să curgă mai târziu prin oraşul Christchurch. Ferma era compusă dintr-o clădire principală, destul de mare, dar cam dărăpănată, precum şi din grajduri pentru animalele din gospodărie. Înainte de toate, avea şi multe hectare de pământ, mai multe decât întreg satul lui Kathleen din Wicklow. Familia Coltrane avea, dintr-odată, o avere mai mare decât lordul Wetherby, însă fără garduri şi arendaşi.

Ian şi Kathleen nu puteau lucra niciodată singuri tot acel pământ – creşteau mai degrabă oi decât să facă agricultură. Ian umplu repede grajdurile cu animale de tot soiul, iar Kathleen văzu în curând că nu mai putea face faţă singură sarcinii de a se îngriji de ele. Fireşte că venea de la ţară şi ştia destul de multe despre grădinărit şi agricultură. În perioada lor de aur, tatăl ei avusese câte o capră, câteva găini şi una sau două oi. Aici era însă vorba de cirezi întregi de animale, care se răspândeau pe păşuni întinse, pe care Ian le împrejmuia destul de prost.

Ian nu ţinea niciodată animalele mult timp; ele erau parte a negoţului său şi le vindea mereu repede mai departe. De multe ori, le lăsa pur şi simplu libere şi se baza pe faptul că terenul lui era mare şi pe aproape inexistentul instinct de păzitor al câinelui din curte – cu a cărui cumpărare fusese, pentru prima dată, înşelat! Din păcate, oile se dovediră incredibil de plimbăreţe, fiind atrase, mai ales, din motive de neînţeles, de şantierele din ceea ce avea să devină, după un timp, oraşul Christchurch.

Din aceste motive, singurele contacte pe care le legase Kathleen cu vecinii în primele luni petrecute în Canterbury Plains se limitau la vizitele unor şefi revoltaţi de şantiere

sau a unor barcagii furioşi de pe râu, care, ori de câte ori acostau, trebuiau să-şi croiască drum printre trupurile confortabil întinse ale unor oi care rumegau în linişte. În ciuda sarcinii, Kathleen se urca pe unul dintre catâri sau pe unii dintre caii sortiţi vânzării şi se străduia să îşi strângă animalele. De cele mai multe ori, o ajutau câţiva bărbaţi la asta – frumuseţea lui Kathleen şi disperarea ei evidentă le mişcau inimile multor tineri, care îşi încercau atunci abilităţile de văcari.

Fireşte că ei aşteptau drept mulţumire o invitaţie la o cafea sau, mai bine, la un whisky, dar Kathleen doar le mulţumea, cu inima strânsă, şi mulţumea Cerului atunci când ei plecau. Nu-şi putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Ian ar fi prins-o cu unul sau cu mai mulţi tineri arătoşi la masa din bucătărie! Noii colonişti din Canterbury nu erau, de obicei, nişte emigranţi pe jumătate înfometaţi din Irlanda sau din Scoţia, ci creştini anglicani, care proveneau din familii bune, porniţi în căutarea aventurii. În noua aşezare nu erai ameninţat nicicum de niciun pericol. Mulţi dintre bărbaţi erau muncitori, aleşi pe sprânceană în Anglia, prietenoşi şi civilizaţi. Niciunul dintre ei nu a făcut nici măcar o tentativă de a se strecura în intimitatea soţiei singure de fermier, chiar dacă unii dintre ei uneori visau noaptea la ea.

Nici Kathleen nu era interesată, la rândul ei, de acei bărbaţi – dacă mai avea resursele necesare pentru a visa, atunci îl avea înaintea ochilor pe Michael. Cu timpul însă, şi chipul lui păli din amintiri. Viaţa lui Kathleen era un chin continuu, care se desfăşură între grădină, câmpuri şi grajduri, la care se mai adăugau grijile pentru copiii pe care trebuia să îi supravegheze constant. În special pe Colin nu prea îl mai puteai ţine departe de grajduri; de îndată ce învăţase să meargă, făcea mereu câte ceva. Sean era mai puţin interesat de animale. Lui îi plăcea doar

câinele casei, alături de care stătea umăr la umăr pe terasa din lemn a fermei, uitându-se la râu. Uneori, îi şoptea ceva la ureche, iar Kathleen se întreba dacă băiatul îi spune câinelui poveşti. Oare îşi mai amintea Sean cu adevărat poveştile lui Pere, despre canoe şi despre semizeii maorilor? Atunci când Kathleen începea să îi spună poveşti din Irlanda, despre zâne şi spiriduşi, copilul nu se mai sătura ascultând-o. Kathleen era cu adevărat obosită atunci când el adormea seara, în cele din urmă, în afara copiilor şi a celor care veneau cu diverse plângeri la ea din Christchurch, contactele sociale ale lui Kathleen se rezumau, aşadar, la clienţii lui Ian, dar lor trebuia să li se prezinte, pe cât posibil, doar cu fruntea plecată şi tăcută. O făcea cu plăcere, după ce scăpase, în două rânduri, câteva adevăruri nepotrivite legate de animalele scoase la vânzare. Soţul ei o bătuse după aceea într-atât, încât se temuse că va pierde sarcina. Cu toate acestea, Kathleen se bucura de fiecare dintre aceste rare vizite. La final, Ian mai obişnuia să bea câte un pahar-două de whisky cu clientul în cinstea afacerii încununate de succes şi mai pălăvrăgea cu el – singura posibilitate pentru Kathleen de a mai afla vreo veste legată de lumea înconjurătoare.

Afluxul de colonişti aproape că era neîntrerupt. După ce sosiseră primele vapoare, tot mai mulţi oameni din Lumea Veche se interesau de noua ţară de pe cealaltă parte a globului pământesc. Clienţii lui Ian spuneau mereu că Noua Zeelandă, spre deosebire de Van Diemens Land, nu era colonizată de deţinuţi, ci de creştini cumsecade. Erau mândri de asta şi Ian bea cu ei pentru acest lucru, chiar dacă familia Coltrane era, bineînţeles, catolică. Oamenii aveau, evident, mult mai puţin respect faţă de un protestant englez decât faţă de un deţinut catolic.

Ian nu îi permitea lui Kathleen nici măcar să meargă la slujba de duminică din Biserica Anglicană din Christchurch.

Ar fi făcut-o cu plăcere – Dumnezeu nu băgase în seamă, cu siguranţă, confesiunile false din jurul ei şi îi ascultase rugăciunile. Ian însă nu se lăsa înduplecat – Kathleen bănuia în sinea ei că nu era vorba de adevărata relaţie a soţului ei, ci de bucuria acestuia în faţa unui motiv foarte bun. La urma urmei, Ian nu frecventase regulat biserica nici în Irlanda.

Din când în când, clienţii lui Ian îi povesteau şi de Port Cooper sau Port Victoria, ceea ce o interesa pe Kathleen, fireşte, într-o mare măsură. Încă îi mai era dor de Pere şi de celelalte prietene din oraşul portuar, care tocmai fusese rebotezat. Localitatea se numea acum Lyttelton, după un om important din Asociaţia Canterbury, iar minuscula aşezare devenea încet, dar sigur, un oraş. Traficul spre Christchurch aducea bani localităţii. John, fierarul, îşi organizase un serviciu de transport pentru noii colonişti. Pentru o sumă modică, erai dus, pe catâri, peste Bridle Path. Era modalitatea folosită mai ales de imigranţii mai înstăriţi. John nu îşi cumpăra însă animalele de la Ian, ceea ce îl îndârji pe acesta. Îl făcu pe concurentul lui John, care lucra în Christchurch, nu să înşele, ci să îi mijlocească animale de povară, care erau, într-adevăr, sănătoase şi apte de muncă. Cu toate acestea, omul nu reuşi să se impună. John se afla pur şi simplu într-o poziţie mai bună şi era prezent acolo exact când acostau vapoarele.

În Lyttelton erau acum o cârciumă şi un hotel, iar mai nou se stabiliseră acolo un preot şi un medic.

Aflând despre cel din urmă, Kathleen aproape că fu cuprinsă de ciudă. Urma să nască peste câteva săptămâni şi de această dată nu putea spera nici la ajutorul lui Pere, nici la cel al celeilalte moaşe – ce să mai vorbim de un medic! în principiu, Ian putea aduce pe cineva din Christchurch, însă familia Coltrane nu prea cunoştea pe nimeni acolo şi Ian nici nu se străduia să îşi facă prieteni

noi. În plus, nici măcar nu era sigură că Ian avea să fie acasă atunci când năştea. Fireşte că promisese ca în acea perioadă să nu plece niciunde, însă, dacă se întâmpla ca pruncul să vină pe lume cu vreo câteva zile mai devreme, Kathleen nu se putea bizui decât pe sine.

Curând, apăru însă cineva care puse repede sub semnul întrebării această chestiune.

Kathleen controla gardurile din apropierea casei, o muncă pe care o ura nu numai fiindcă burta o împiedica să şi-o îndeplinească. După un ceas, era lac de sudoare, deşi era iarnă. O zi răcoroasă, uscată, de iunie, incredibil de senină pentru acel anotimp. Cine îndrăgea frumuseţea peisajului se putea uita până departe, la Alpii de Sud, şi chiar putea recunoaşte unii munţi. Kathleen nu cunoştea însă decât numele celui mai înalt dintre ei, renumitul Mount Cook. În Port Cooper, Pere îi povestise totul despre golful de acolo şi despre Port Hills, dealurile care despărţeau Lytteltonul de Canterbury. Aici, în Plains, nimeni nu îi povestea nimic. Pentru Kathleen, munţii şi câmpiile nu aveau nume, iar ea nici nu se străduia să le denumească.

Însă, în curând, micul Sean se dovedi priceput la asta. Începuse să vorbească de timpuriu. Botezase o pădurice, în al cărui mijloc se deschidea un luminiş, „locul zânelor”, şi o stâncă, aflată în mijlocul unei păşuni, „spiriduşul”.

Acum, copiii se jucau din nou în jurul lui Kathleen. Colin îi întindea atent uneltele, în timp ce Sean încerca să dreseze câinele să dea laba.

— Bravo, băiete, dă lăbuţa! îi explica el bunului însă complet inutilului animal.

Mai nou, Ian era de părere că acum, ori de câte ori era acasă, trebuia să-şi înveţe fiii bunele maniere.

— Asta îi impresionează pe clienţi! zicea el, pe cei mai de Doamne ajută. În general, fermierilor le este indiferent

ce impresie lăsaţi, însă domnii fini vor să audă câte un „domnule, aici” şi un „domnule, acolo”. „Domnule, aveţi o postură impecabilă pe cal!” „Domnule, fireşte că acest cal nu e unul simplu, pentru un ţăran are prea mult jăratic. Dar dacă cineva poate să îl strunească, atunci dumneavoastră sunteţi acel nobil!” Şi, în timp ce o spuneţi, vă înclinaţi şi zâmbiţi!

Colin, care, la cele treisprezece luni ale sale, încă nu înţelegea nimic din ce îi spunea tatăl său, obişnuia să râdă şi să se încline, imitându-l pe Ian, în timp ce Sean îşi încreţea fruntea. Avea doi ani şi începea tot mai des să pună întrebări. O dată, el se amestecase într-o discuţie de afaceri. Omul era interesat de o iapă şi făcuse o tură călare pe una dintre pajiştile de lângă casă.

— Domnule, trebuie grijă. Cade imediat de pe cal. Şi mama căzut.

Kathleen îşi reţinuse un zâmbet, deşi căderea nu fusese tocmai lipsită de pericole. Fusese din nou nevoită să strângă oile, iar Fairy, calul de culoarea vulpii, fusese singurul pe care îl avusese la dispoziţie. Din păcate, animalul se dovedise a nu fi potrivit pentru călărie.

— Pe unul poţi, pe altul nu, spusese Ian supărat, mai mult lui însuşi. Important este să o creadă clientul. Dacă se dovedeşte apoi că nu e adevărat... în fine, sunt puţini cei care se întorc şi o recunosc. Şi dacă omul se întoarce imediat cu murgul, voi, băieţilor, îi daţi mâna corectă şi faceţi o reverenţă!

— De ce mâna corectă? se interesă Sean, riscând să primească o palmă pentru insolenţă. Mâna cealaltă, corectă şi ea.

Câinele părea să-i semene. Dacă ridica o lăbuţă, atunci era cea greşită, dar acum atenţia lui Sean era oricum distrasă. Pe drumul care ducea de la fermă la Christchurch se apropia un măgăruş. Un animal mic, bălţat, care îţi

sărea în ochi, ţinându-şi urechile ridicate simpatic în sus. Avea hamuri frumoase şi purta în spate o călăreaţă, care nu părea mai puţin bizară decât animalul pe care călătorea.

Femeia era încă tânără; probabil că avea aproximativ vârsta lui Kathleen, deci undeva pe la douăzeci de ani. Era subţirică şi minionă, cu toate că lui Kathleen i se păru că vede primele semne ale unei sarcini. Talia rochiei ei de călărie din catifea maro părea să fie uşor ridicată, iar în zona pieptului era cam întinsă. Femeia şedea însă foarte graţios pe şaua ei de doamnă – o postură relaxată, dreaptă, aşa cum o avea şi soţia lordului Wetherby în Irlanda, atunci când mergea la vânătoare. Însă pe un măgar, mai ales pe un măgar atât de mic, atât şaua voluminoasă, cât şi făptura impecabilă a călăreţei păreau mai mult decât deplasate.

Kathleen izbucni în râs când o văzu. Tânăra râse la rândul ei. Un zâmbet simpatic, pe un chip oval, încadrat de nişte bucle castanii, aidoma unui tirbuşon. Nasul cel mic şi gura roşie se potriveau cu tenul ceva mai închis la culoare al femeii.

— Bună ziua!

Călăreaţa salută, făcând o reverenţă, coborându-şi graţios mâna în care ţinea cravaşa.

— Ce frumos să dai de un om! Şi, în plus, de o femeie. Chiar dacă ea râde imediat de mine. Recunosc, arăt cam ca Sancho Panza pe măgăruşul ăsta...

— Cine? întrebă timid Kathleen.

Tânăra trecu peste întrebare. În schimb, îşi plimbă scrutător privirile de la Kathleen la copii şi înapoi.

— Ei, observ că aceşti doi cavaleri sunt încă prea mici să mă ajute să cobor din şa, spuse ea cu regret în glas şi coborî de pe cal fără niciun ajutor, apoi se îndreptă zâmbind spre Kathleen. Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt

Claire Edmunds. De la conacul Stratford, aflat ceva mai sus pe râu...

— Conacul Stratford? întrebă Kathleen intimidată.

Suna foarte distins. Casele multor englezi bogaţi din Irlanda aveau nume pompoase.

— Păi, după Stratford – Stratford upon Avon, ştiţi dumneavoastră, oraşul în care s-a născut Shakespeare. A fost o prostie să-i spună râului Avon, însă oraşului Christchurch... Popor bigot; sunt cu toţii misionari nereuşiţi. În orice caz, aşa i-am spus fermei. Sună mai bine decât „Ferma lui Edmund”. Soţul meu râde de mine din această cauză... Cum se numeşte a dumneavoastră?

Kathleen ridică din umeri.

— Ferma de animale a lui Coltrane, răspunse ea. Eu sunt Kathleen Coltrane.

Claire Edmunds se încruntă.

— Ah, da, soţul dumneavoastră i l-a vândut soţului meu pe Spottey, rosti ea, făcând un semn spre măgar.

Kathleen îşi aminti acum că avusese animalul în grajd pentru puţin timp. Copiii fuseseră încântaţi de el.

— Un animal drăguţ, continuă Claire. Însă soţul dumneavoastră nu ar fi trebuit să-l îmbrobodească pe al meu, spunându-i despre chestia asta mică faptul că ar putea face de unul singur toată munca de la fermă. „Are valoarea a doi catâri”, a spus el. „La căruţă şi la plug”.

Kathleen roşi.

— Soţul meu...

— E negustor de cai! Ştiu şi eu, ăştia mint cu toţii. Nu ai voie să le crezi o iotă, iar în cazul lui Spottey este chiar evident... însă Matt pur şi simplu habar nu are de cai, iar de mine nici nu ascultă!

— Spottey? întrebă Sean şi mângâie botul măgăruşului.

Claire încuviinţă.

— Da. Şi pe tine cum te cheamă, tinere?

Sean îi întinse mâna – din păcate, pe cea stângă, însă făcu o reverenţă.

— Sean, doamnă.

Claire Edmunds râse şi-i strânse sincer mâna lui Sean.

— Ce băieţel drăgălaş! Şi ce bine-crescut! Deci, după cum spuneam, nu sunt supărată pe el pentru chestia cu Spottey. Din contră. Nu e bun de nimic pentru muncile de la fermă, deci este numai al meu.

— Şaua e ciudată, observă Sean.

— Provine din Anglia, explică femeia. Am luat-o cu mine. Aş fi luat cu mine şi calul, cu mare plăcere, dar nu ne-am putut permite asta.

Brusc, deveni tristă.

— Dar fie, nu de asta depinde fericirea noastră!

Tânăra părea să fie din nou veselă.

— În orice caz, am şaua şi rochia de călărie. Şi am găsit, în sfârşit, o altă femeie, care nu locuieşte prea departe şi care vorbeşte cu mine.

Se uită la Kathleen, care era complet intimidată.

— Vorbiţi cu mine, nu-i aşa?

Kathleen surâse şi hotărî că nu îşi putea permite să fie timidă.

— Ascultaţi! zise ea liniştită. Sunteţi prima femeie pe care o văd la faţă după luni întregi. Cum să nu vorbesc cu dumneavoastră? Doar că sunt... uşor surprinsă.

Claire dădu înţelegătoare din cap. Şi ea părea că este animată de aceleaşi sentimente. Un zâmbet poznaş i se furişă pe chip.

— Nu-i nimic, însă acum trebuie să mă invitaţi la ceai, altminteri voi pleca în curând din nou. Când soţul meu va veni diseară acasă, trebuie să aibă ceva de mâncare. Acest aspect este ceva sfânt pentru mine. Dragostea trece prin stomac!

Claire rosti aceste ultime cuvinte pe un ton regal.

— Doar că nu prea ştiu să gătesc cum trebuie, recunoscu ea apoi.

Kathleen izbucni în râs şi o invită pe Claire în casă. Nu avea ceai, însă Claire se mulţumi şi cu o cafea. Îşi dădu jos pălărioara şi scoase la iveală un păr roşu-închis, prins într-un coc. Câteva bucle se desprinseseră din el şi îi atârnau jucăuşe în jurul feţei. Kathleen se întrebă cum îi stătea ei freza şi deveni dintr-odată conştientă de rochia ei ponosită şi de părul ei în şuviţe. Claire păru să-i citească gândurile.

— Nici eu nu am prea multe rochii bune, recunoscu ea cu sinceritate. De fapt, doar pe aceasta o mai am, fiindcă nu am purtat-o niciodată de când am plecat de acasă, iar în curând nu o să mai intru în ea. Nici în celelalte, fireşte. Matt spune că ar trebui pur şi simplu să-mi cos una nouă, dar nu ştiu să fac asta. Claire suspină. Azi m-am gătit să ies călare şi uite că am dat peste cineva!

Chipul i se lumină.

— Matt se va bucura nespus. E foarte atent! De fapt... Ştiţi...

— De unde proveniţi? se interesă Kathleen.

— Din Liverpool, răspunse repede Claire. Şi dumneavoastră? Sunteţi irlandezi, nu? Matt spunea ceva în genul...

Roşi toată.

Kathleen izbucni din nou în râs.

— Nenorociţii ăştia de irlandezi, imită ea cu o voce joasă, ceea ce aproape sigur că ar fi spus Matt Edmunds, sunt toţi ţigani şi te înşală cu murgii...

Claire chicoti jucăuş.

— Cam aşa ceva! întări ea. Nu am vrut să o spun, să nu vă jignesc. Sunt sigură că nu toţi irlandezii sunt aşa. Cu siguranţă că sunt şi unii... de treabă...

Îşi muşcă buzele, apoi schimbă subiectul.

— Ia spuneţi... Nu cumva sunteţi moaşă? Eu... Sunt

însărcinată...

Kathleen înghiţi în sec. În patria ei, oamenii nu erau atât de delicaţi ca în Anglia, însă nici măcar în Irlanda nu ai fi deschis acest subiect după numai o jumătate de ceas de când ai făcut cunoştinţă. Doar Pere, femeia maori, vorbea la fel de sincer despre naştere.

Claire roşi din nou.

— Îmi pare rău, cu siguranţă că nu se cade să spun asta, dar eu trebuie să plec în curând şi mă apasă pe suflet. Eu... Doamnă Coltrane, eu... Eu nu am nici cea mai vagă idee cum să iasă copilul de acolo!

Îşi muşcă din nou buzele.

Kathleen ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar Claire o amuza. Aveau aceeaşi vârstă, dar această fată avea un aer cu totul şi cu totul naiv şi nevinovat. Era aproape de neînchipuit că era deja căsătorită şi, pe deasupra, însărcinată.

— Ei, de obicei iese prin aceeaşi crăpătură prin care a şi intrat, răspunse ea sec.

Claire o privi cu neîncredere.

— Vreţi să spuneţi că pe acolo, unde soţul meu... Dar... Dar acolo nu e suficient loc... Abia dacă e loc pentru soţul meu...

Se făcu roşie ca racul, parcă devenind o fetiţă de zece ani din clasa părintelui O’Brien.

Kathleen zâmbi.

— Claire! zise ea apoi. Am voie să-ţi spun Claire, nu?

Îi era absolut imposibil să i se adreseze acestei fete, formal, cu „doamna Edmunds”.

— Sper că este în regulă să ne spunem pe prenume... Crăpătura, Claire, se lărgeşte...

— Sigur? întrebă Claire bănuitoare. Ştiu că sunt prostuţă în ceea ce priveşte aceste lucruri, chiar dacă tata e medic. Dar despre asta nu se discuta. Mama avea imediat un atac

de astm dacă o întrebam despre acest domeniu, iar tata...

— Sigur, o linişti Kathleen. Nu trebuie să-ţi faci griji! Dar te-au căsătorit! Chiar nu ţi-a povestit nimeni nimic înainte despre cum se fac copiii?

Claire îşi mestecă buza inferioară.

— Ca să fim foarte exacţi, nu ei m-au căsătorit, observă ea. M-am căsătorit singură. De fapt, trebuia să mă iau cu un văr de-al meu, care va deveni medic şi care va prelua cabinetul tatii. Dar el e prost şi plicticos. Şi atunci l-am cunoscut pe Matt.

Pe chipul lui Claire se ivi o lumină aproape magică.

— În oraş, la târg. E foarte simpatic, Kathleen. M-a făcut mereu să râd. Ştie să povestească foarte frumos. Mai ales despre călătoriile lui – imaginează-ţi, a fost în America! Şi în Hawaii! Şi în Australia! Dar cel mai bine e, zicea el pe atunci, în Noua Zeelandă. E aproape ca în Anglia, însă totul e nou, fără ţinute simandicoase, fără restricţii – Matt voia să cumpere pământ şi să se stabilească aici. Cu mine! Oh, Kathleen, a fost foarte romantic atunci când m-a întrebat! Şi cum le-a prezentat el pe toate. Râul de aici... Avon – nu crezi că râul e un semn? Eu sunt Julieta, Matt e Romeo... Părinţii mei nu ar fi fost însă niciodată de acord. Deci, am făcut-o, pur şi simplu!

Claire se ridică şi luă o poziţie adecvată.

— O, Romeo! Nu-ţi renega tatăl, numele tău! Şi de nu o vrei, ia-mă pe mine de iubită şi nu voi mai fi o Capulet!

Strălucea de fericire.

Kathleen se încruntă. Noua ei prietenă era, oare, nebună?

Claire o privi la fel de uluită.

— Nu o ştii? întrebă ea neîncrezătoare. Shakespeare. *Romeo şi Julieta*. O poveste foarte cunoscută... Chiar nu sunteţi romantici, acolo, la voi, în Irlanda?

Kathleen nu îi mărturisi în acea primă zi în ce iţe

romantice se încurcase ea, acolo, în câmpurile de la râu, cu Michael – chiar şi fără influenţa bardului din Stratford upon Avon. În schimb, primi însă toate detaliile despre fuga lui Claire din casa părintească, despre nunta ei precipitată la Londra, apoi despre călătoria ei spre Noua Zeelandă.

— Le-am şi scris părinţilor mei, dar ei nu au mai vrut să mă vadă. Nici nu îmi e în mod special dor de ei. Doar de calul meu îmi e cam dor, chiar dacă acum îl am pe Spottey. Şi îl mai am, fireşte, pe Matt. El e într-adevăr minunat. Doar că... La început era palpitant aici, în noua ţară, la fermă... Acum sunt însă cu totul şi cu totul singură, Kathleen!

Claire oscila între euforie şi dezamăgire.

— Matt şi-a cumpărat o barcă şi e şi bine aşa, e frumos că lucrează... E romantic. Pescuieşte în râu şi îi transportă pe cei care vor să vină de la Port Victoria la Christchurch. Am putea să ne îmbogăţim cu adevărat, zice Matt, dacă eu aş şti să mă ocup mai bine de gospodărie. El este... Adică, el mă iubeşte cu siguranţă foarte tare, dar el... Cred că nu e mulţumit de mine...

Claire vorbea aidoma unui copil care tocmai primise o notă proastă.

— Dar eu îmi dau silinţa pe cât pot, numai că nu ştiu cum să le fac pe toate! Ai mai muls până acum o vacă? Adică, înainte să vii aici?

Ieşirea lui Claire nu solicita cu adevărat un răspuns, şi era, cu siguranţă, mai bine aşa. O poveste despre experienţele lui Kathleen referitoare la creşterea vitelor şi a oilor ar fi făcut-o, poate, pe tânăra femeie să amuţească de prea mult respect. Aşa, ea povestea mai departe, iar Kathleen, care se mira necontenit, află că noua ei prietenă nu fusese deranjată prea tare de aspectele practice ale vieţii. Părinţii ei avuseseră o casă mare, cu servitori, care

făceau totul pentru Claire şi pentru surorile ei mai tinere. Mama ei se cam izolase faţă de toată lumea şi nu le inoculase nici cele mai mici noţiuni legate de gospodărie. În schimb, fetele avuseseră voie să se îndeletnicească cât voiau cu tot ceea ce le plăcea, atât timp cât aceasta rămânea în cadrul unei educaţii alese. Lui Claire îi plăcea să călărească. În afară de asta, citea şi învăţa cu plăcere. Fata ştia franceză, latină şi italiană. Cânta foarte bine la pian şi puţin la vioară. Citise chiar şi cărţi despre astronomie şi îşi dorise să descopere, într-o bună zi, o nouă stea.

— De aceea era atât de frumos cu Matt! se entuziasmă Claire. Ne uitam împreună la cer, iar el îmi explica stelele. Mi-a povestit despre Sud... Despre Crucea Sudului...

Zâmbi, dusă pe gânduri, atunci când îşi aminti, apoi redeveni însă tristă.

— Acum, descopăr zilnic stele, zise ea sec. Chiar dacă nu cu Matt. El... El nu mai are vreme pentru asta. Şi când te gândeşti că el le ştie cu siguranţă toate numele. Nu mai găsesc nicio carte, Kathleen! Altminteri, aş putea citi una despre ajutorul la naştere. De unde... De unde ştii atâtea despre copii? Ţi-au povestit înainte să te căsătorească?

Kathleen suspină.

— De bună seamă, am aflat-o prea devreme, rosti ea apoi. Când e sorocul?

— Mai e timp, susţinu Claire şi lăsă fără răspuns întrebarea dacă ştia sau nu cât dura de obicei o sarcină.

— Totuşi, bebeluşul tău vine în curând, nu? Ai pe cineva care să te ajute?

Kathleen clătină din cap şi Claire începu să bănuiască faptul că prietena ei mai experimentată nu se temea mai puţin de naştere decât ea însăşi.

— Ştii ceva? întrebă ea şi suna a consolare, însă Claire nu ştia de bună seamă dacă astfel îi făcea curaj lui

Kathleen sau sieşi. Când o să fie cazul, vin aici şi rămân cu tine. Chiar dacă nu ştiu să fac nimic, măcar mă uit. Atunci, voi afla ce mă aşteaptă! Oricum, e mai bine decât să fii complet singură...

Capitolul 9

— Nu-ţi imagina că nu ştiu ce se petrece între tine şi soţul meu!

Doamna Smithers făcu această mărturisire zdrobitoare cu totul şi cu totul în treacăt, în timp ce punea în coşul lui Lizzie trandafiri proaspăt tăiaţi, cu tulpini lungi. Decoraţii pentru masă. Domnul Smithers era aşteptat în acea seară şi urma să îşi aducă un partener de afaceri. Lizzie se albi ca varul. Se clătină şi aproape că scăpă coşul din mână, apoi nu mai simţi decât resemnare şi extenuare. Bine, se încheiase, pierduse, dar măcar nu mai trebuia să se teamă.

Lizzie încercă să respire adânc şi să îşi pună ordine în gânduri, îşi lăsă privirile să cutreiere peste grădina în care creşteau plante sălbatice. Fusese concepută după modelul unui parc englezesc, dar care îi semăna prea puţin. Trandafirilor le pria, însă iarba creştea prea deasă – nu era mătăsoasă şi moale, ci tare ca trestia. Tufele de salcâm se întinseseră în cea mai mare parte a grădinii, în loc să formeze un gard viu, iar pomii de eucalipt umbreau îngrijiţii pomi fructiferi englezeşti.

În Van Diemens Land era, în mod excepţional, o zi de vară lipsită de ploaie. Lizzie se străduia de aproape şase luni să păstreze tristul secret al relaţiei ei cu domnul Smithers. Nu era mereu uşor, fiindcă domnul Smithers era lipsit uneori de precauţie şi de tact. Câteodată, părea să fie complet înnebunit ori de câte ori o vedea pe Lizzie în rochia ei albastră, cu şorţul din dantelă şi cu boneţica făcând câte ceva. Cu cea mai mare plăcere ar fi posedat-o atunci pe următorul divan sau chiar pe covor şi reacţiona plin de supărare când Lizzie îl respingea speriată. Ea nu avea ce să-şi reproşeze. Nu-l provoca şi nu făcea decât să stea nemişcată în odaia ei, până când el se satisfăcea cu

trupul ei. Clienţii din Anglia s-ar fi plâns de asta, dar lui Smithers nu părea să-i pese, atât timp cât ea purta numai boneţica şi şorţul. De bună seamă, uniforma era mai degrabă cea care îl excita, nu atât fata din ea.

Şi acum, după toate strădaniile de a nu se afla nimic de această afacere...

— Doamnă, eu, începu să bâiguie Lizzie, însă îi lipseau cuvintele.

— Nu mă minţi! zise doamna Smithers cu severitate.

O strălfulgeră pe fată pe sub borurile pălăriei din paie, pe care o purta mereu în grădină, chiar şi atunci când nu bătea soarele.

— Dacă te mai poate salva ceva, atunci va fi sinceritatea absolută! Salvare? Lui Lizzie i se părea că îi fuge pământul de sub picioare – şi asta cu mult mai mult după călătoria cu vaporul.

— Eu...

Doamna Smithers nu-i dădu nicio şansă să se scuze.

— Crezi că vei trage ceva foloase din asta? întrebă ea scurt. Îţi faci oare cine ştie ce speranţe?

Speranţe? Ele fuseseră, de bună seamă, distruse! Lizzie aproape că izbucni în râs. Poate că ăsta nu era decât un vis urât.

Clătină neputincioasă din cap.

— Aştepţi avantaje? O graţiere mai rapidă? Bani, ca să taci? Lizzie negă şi mai violent.

Doamna Smithers se încruntă.

— Îl iubeşti?

— Nu! strigă Lizzie, în sfârşit, cu o voce limpede.

— Atunci de ce o faci? izbucni doamna Smithers – şi era pentru prima dată când sună ca o întrebare pusă din cel mai pur interes.

Doamna Smithers păru să se sperie ea însăşi – şi îşi dădu singură răspunsul, înainte ca Lizzie să o poată face.

— Ei bine, fetelor, voi acţionaţi din instinct. Doar de asta sunteţi toate aici – am fost avertizată...

Lizzie îşi plecă fruntea. Ar fi trebuit să simtă furie, însă era istovită şi nu mai voia, de fapt, să mai audă vreun cuvânt. Doamna Smithers n-avea decât să-şi pronunţe sentinţa şi să încheie, în sfârşit, acea poveste...

— Eşti conştientă de faptul că te-aş putea trimite înapoi la Cascades?

Lizzie dădu din cap, smerită.

— Însă, pe de altă parte...

Doamna Smithers cercetă nefericirea de pe chipul lui Lizzie, care stătea faţă în faţă cu ea, ţinând coşul cu trandafiri în braţe.

— Următoarea nu o să fie, de bună seamă, mai bună. Şi măcar tu nu eşti frumoasă...

Ceva în Lizzie voia să urle la acea femeie şi să îi spună că putea să-şi ia ea soţul înapoi în pat, fără niciun fel de strădanie, dacă purta doar o boneţică şi un şorţuleţ. În realitate, tăcu, fiindcă simţi dintr-odată o curiozitate bizară. Oare ce intenţiona doamna Smithers?

— Nu, m-am gândit la asta. Eşti folositoare, aşa că poţi să rămâi. Dar te voi căsători. Poţi să-l iei pe Cecil, grădinarul. El va fi neîndoielnic încântat şi vă veţi putea amenaja o locuinţă în vechiul şopron, dacă îţi vor fi satisfăcute plăcerile...

Doamna Smithers roşi.

Lizzie simţi cum creşte în ea panica. Dacă locuia în şopron, abia atunci devenea cu adevărat o pradă. Nu o mai înşela doar pe doamna Smithers, ci îşi înşela şi soţul. Şi, mai devreme sau mai târziu, avea să o prindă din nou. Lizzie nu vedea nicio cale de ieşire...

— Dar, doamnă, soţul dumneavoastră...

— Niciun cuvânt împotriva soţului meu, fetiţo! tună doamna Smithers cu o voce de care nu ai fi crezut a fi în

stare acea fiinţă mică, aproape invizibilă. Am hotărât. Voi discuta cu Cecil şi el îţi va spune apoi...

Îi smulse lui Lizzie coşul cu trandafiri din braţe şi intră apoi, plină de demnitate, cu el în casă.

Fata rămase acolo neajutorată. O explicaţie... O explicaţie era singura soluţie. Trebuia să discute cu Cecil despre această chestiune. Grădinarul era el însuşi un deţinut, avea să o înţeleagă.

În acea noapte, Lizzie rămase neatinsă – domnul Smithers se îmbătă cu oaspetele lui. Bărbatul era un militar care coordona folosirea deţinuţilor din acea regiune şi voia, de bună seamă, să-i facă o plăcere gazdei sale: să-i trimită câţiva prizonieri în vederea defrişării tufelor de salcâm din grădină.

Lizzie trase cu urechea în timp ce servea. Doamna Smithers se interesa acum, afectată, de pericolele care puteau veni, eventual, de la acei bărbaţi. Sergentul Meyers, un bărbat mic, îndesat, cu faţă de buldog, o linişti râzând.

— Urşii sunt în lanţuri, doamnă – şi asta de luni bune. Au renunţat la gândul de a mai face prostii. Pe termen lung, toţi cei de aici devin paşnici. Suntem capabili să facem un bun creştin chiar şi din ultima scursoare...

Închină paharul spre domnul Smithers.

Lizzie plecă scârbită. Îşi petrecu noaptea rumegând disperată. Cum să înceapă discuţia cu Cecil şi ce soluţie să-i propună? La urma urmei, depindea oricum de el. Poate că nu îl deranja deloc să o împartă cu Smithers. În acest caz, era pierdută. Totuşi, cu ceva noroc, refuza să o ia de nevastă în aceste condiţii. În acest caz, ea trebuia să găsească rapid un alt bărbat – cel mai bine unul cât de cât influent, care să nu o trimită la muncă în casa familiei Smithers. Lizzie nu ar fi crezut niciodată că îi va fi dor de Jeremiah.

În dimineaţa următoare, grădinarul Cecil fusese mai întâi ocupat să instruiască bărbaţii din *Chain Gang*. Sergentul Meyers nu promisese prea multe, iar gardianul îi trimise pe cei doisprezece deţinuţi în lanţuri, în zori, la treabă. Toţi bărbaţii erau puternici şi bronzaţi de la munca neîntreruptă în aer liber, chiar dacă aici, pe Vând Diemens Land, soarele nu se vedea decât rareori. Vara şi iarna erau răcoroase, de cele mai multe ori bătea un vânt aprig de vest. Lizzie urmări muncitorii din casă şi aşteptă până când Cecil îşi făcu timp pentru ea, însă doamna Smithers părea să-l urmărească cu aceeaşi atenţie pe grădinar. Înainte ca Lizzie să se poată furişa la el, ea pusese să fie chemat.

— Oare ce mai vrea de data asta? Din nou alte plante ornamentale? bombăni bucătăreasa.

Doamna Smithers era o grădinăreasă pasionată, dar nu pricepea că majoritatea plantelor din patria ei nu creşteau aici atât de uşor. Faţă de cele din partea locului însă, ea nu arăta nici cel mai mic interes, considerându-le pe toate drept buruieni.

— Are o oarecare legătură cu prăsila, suspină Lizzie şi se apucă să şteargă praful în camerele aflate vizavi de saloanele de primire ale doamnei Smithers.

De fapt, nu voia să fie observată imediat atunci când Cecil avea să iasă, dar voia să îl poată urma pe cât de repede posibil în grădină.

Bărbatul mic, aidoma unui gnom, părea să nu-şi mai încapă în piele de bucurie atunci când doamna Smithers îi făcu, în cele din urmă, semn să plece. Lizzie auzi cum el îi mulţumea de o mie de ori. Curajul părea să o părăsească. Această discuţie nu avea să fie uşoară. Poate că mai bine aştepta până când Cecil se liniştea puţin. Nu, fiindcă atunci el avea să se prezinte, sub fereastra ei, cu un buchet de trandafiri proaspăt culeşi. Trebuia să o facă acum. Lizzie

puse la o parte pământuful de şters praful şi merse hotărâtă în grădină.

Nu fusese pregătită însă pentru primirea pe care i-o făcu el.

— Lizzie!

Faţa micuţului grădinar se lumină în clipa în care o văzu. Nu mai aşteptă ca ea să îi răspundă, ci alergă spre ea, o roti fericit prin aer şi o sărută pe gură.

— Ştiam eu că o vrei şi tu. Ai fost doar timidă, a spus doamna, şi e chiar bine aşa. Acum, hai să ne iubim!

Lui Lizzie aproape că i se frânse inima din cauză că era nevoită să-i distrugă bucuria. Nu era absolut deloc îndrăgostită de acel gnom, dar îl preţuia, pentru că era un om amabil.

— Nu e chiar atât de simplu, începu ea după ce îl trase din vizorul casei în umbra unui eucalipt.

— Cecil, eu... doamna...

În timp ce vorbea, de pe chipul grădinarului dispăru mai întâi bucuria, apoi culoarea.

— Deci, nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Lizzie suspină.

— Cecil, ceea ce vreau eu nu are nicio importanţă. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine, dar eu rămân totuşi proprietatea domnului Smithers...

Zâmbetul reveni pe chipul lui Cecil.

— Dar nu pentru totdeauna! o consolă el. O să economisim şi după aceea plecăm în altă parte. Familia Campbell se va întoarce totuşi, cândva, înapoi. Şi atunci, o să lucrăm din nou pentru ei...

— Dar asta abia peste o jumătate de an! rosti Lizzie. Cel mai devreme. Până atunci...

— Ah, până atunci mai rezist! zise Cecil cu mărinimie.

„Dar eu nu!” voia Lizzie să urle. Înainte de toate, nu voia să se mărite cu un prostănac, care nu pricepea nici măcar

ce riscuri îl aşteptau, dacă o lăsa, fără să protesteze, oricui o dorea! Sau spera Cecil la cine ştie ce avantaje de la acest aranjament? Oare acoperea el desfrâul lui Smithers cu propria lui nevastă, doar pentru a primi pentru asta şi mai mulţi bani sau un post mai bun?

— Anunţul se va face mâine! zise Cecil radiind de fericire. Doamna va discuta pe acest subiect cu pastorul. Şi detaliile legate de graţierea ta!

Cecil însuşi fusese graţiat cu patru săptămâni înainte şi, prin căsătorie, Lizzie avea să fie liberă. Dar ea nu se simţise decât rareori atât de închisă...

Cecil se întoarse din nou la florile lui. Lizzie se uita, pierdută în gânduri, la bărbaţii din *Chain Gang*. Bucătăreasa o însărcinase să le ducă apă. O putea face atunci.

Lizzie umplu un urcior la fântână. Oamenii probabil că aveau asupra lor vase pentru băut. Aşa că porni, răscolită şi disperată, spre jungla de salcâmi din partea din spate a grădinii. Îşi ţinea capul plecat, aşa cum o cerea buna-cuviinţă, şi aproape că ar fi râs din cauza asta. La urma urmei, virtutea nu primea nicio răsplată; făţărnicia, din contră.

— Dar asta e... Nu mă mai cunoşti, Lizzie? Chiar deloc?

Fata tocmai îi turna apă primului bărbat din rând, după ce îl salutase respectuoasă pe gardian, în clipa în care un deţinut înalt şi brunet i se adresă agitat.

— Lizzie Owens! Micul meu înger de pe vapor?

Lizzie neîncrezătoare se uită în sus, însă recunoscuse deja acea voce joasă, moale, cu accentul ei irlandez, de la primele cuvinte. Ochii lui Michael Drury, de un albastru intens, o străfulgerau aproape cu obrăznicie.

— Nu pierzi nimic! o ironiză el. Ce fel de salut a fost ăla de mai devreme? De când îţi plac spiriduşii?

— Poftim? întrebă Lizzie derutată.

Era deja îndeajuns de răscolită, dar apariţia bruscă a lui Michael o dăduse complet peste cap.

— Spiriduşi. Gnomi, pitici... Aşa le spunem noi în Irlanda indivizilor precum micuţul tău prieten!

Michael făcu un semn spre Cecil, cântărindu-l, în timp ce acesta se străduia să pregătească pământul dur pentru noile seminţe.

Lizzie se străduí să se reculeagă. Dacă arăta acum vreo slăbiciune, dacă îşi arăta sentimentele care o invadaseră din nou odată cu apariţia lui Michael, nu i se mai putea înfăţişa niciodată cu sinceritate.

— Un om mic, dar unul liber! răspunse ea ironic. Tu însă, Michael Drury... După un an în Van Diemens Land şi tot în lanţuri ai rămas!

Şi când te gândeşti că nu ai furat decât câţiva saci de grâne. Sau asta să fi fost o minciună?

Michael ridică din umeri.

— Poate că am dramatizat şi eu puţin, Lizzie, aşa cum ai făcut-o tu cu pâinea ta!

Îi făcu semn cu ochiul.

— Poate că am vândut în afară de asta niscaiva whisky, iar tu puţintică Lizzie? rânji Michael.

Fata îi zâmbi chinuit înapoi.

— Pentru ca să mergi aici în lanţuri, trebuie să fi făcut ceva mai multe.

Lizzie se străduia să rămână liniştită şi să-şi păstreze controlul asupra trăsăturilor chipului. Gardianul nu trebuia să ştie că aici se întâlneau acum cunoştinţe vechi. Mersese încet de la un bărbat la altul şi îi servise cu apă, în timp ce se duela cu Michael.

— Trei încercări de evadare, recunoscu Michael. Prima, chiar în prima zi; m-am gândit că ar fi o idee bună să mă furişez imediat din nou pe *Asia*. O călătorie directă înapoi în Irlanda! zise el râzând.

De fapt, nu era o idee proastă.

— Ce s-a întâmplat de nu a mers? întrebă Lizzie.

— Ar fi trebuit să aştept până când ei curăţau şi încărcau din nou barca, spuse Michael resemnat. Aşa, m-au prins imediat. Apoi...

Între timp, Lizzie terminase. Toţi beau şi gardianul părea să se întrebe de ce mai pierdea ea vremea pe la deţinuţi. Trebuia să se întoarcă în casă.

— Ascultă, Michael, trebuie să plec! şopti ea. Dar mâine e duminică, după-masă am liber. Unde te găsesc?

Michael îşi încruntă sprâncenele.

— Întrebarea corectă e: unde ne găseşti pe noi? După cum vezi, noi depindem mult unul de altul, în afara celulelor nu ne prinzi decât în lanţuri. Dar duminică după-amiază ne mai lasă ei, din când în când, la aer liber. Aşa, între cele douăzeci şi cinci de slujbe şi rugăciuni...

Ceilalţi bărbaţi râseră.

— Ia-o pur şi simplu de-a lungul străzii, barăcile sunt pe malul râului. Cele vechi, de pe când s-a construit podul, pline pe măsură de ploşniţe şi goange...

Gardianul îşi ridică biciul într-un chip mai mult decât grăitor şi o privi ameninţător pe Lizzie.

— Gata pauza, domnilor!

Lizzie salută şi îşi ridică urciorul.

— Vin, şopti ea.

A doua zi, urma să mai întâlnească o fostă cunoştinţă. Ca în fiecare duminică, ea merse la biserică alături de familia Smithers, însă de această dată Cecil îi oferi braţul radiind de fericire şi posesiv. Domnul Smithers părea distrus. Soţia lui probabil că nu ezitase să-i explice de ce anume îşi dorea ea atât de mult căsătoria dintre Cecil şi Lizzie. Aceasta păşea cu un chip nefericit alături de logodnicul ei. Nu reuşi nici măcar să zâmbească atunci când pastorul o felicită. Bucătăreasa o mângâie blând pe

umăr.

Dintr-odată însă, întregul ei interes fu acaparat de sergentul Meyers şi de soţia lui. Ofiţerul se mutase acum, de bună seamă, într-o locuinţă aflată în apropiere şi salută familia Smithers din uşa bisericii. Soţia lui stătea impunătoare şi elegantă alături de el. Femeia purta o rochie simplă, maro, prevăzută cu un guler din dantelă crem. Mâinile lungi, delicate, erau acoperite de nişte mănuşi din dantelă, iar deasupra părului des, prins la ceafă într-un coc moale, se găsea o pălărioară maro, cu o bentiţă crem. Păr negru ca pana corbului, ochi precum nişte diamante întunecate şi un ten delicat.

Lizzie se holba, nevenindu-i a crede, la Velvet, hoaţa de giuvaieruri din Londra. Velvet le dădu mâna soţilor Smithers şi spuse, bine-crescută, câteva cuvinte politicoase. Lui Lizzie îi arătă doar printr-un semn cu ochiul că îşi recunoscuse şi ea, la rândul ei, fosta colegă de celulă. Apoi, îşi urmă bărbatul, care era mai mic decât ea cu o jumătate de cap.

Lizzie nu se putea concentra la acea slujbă. Aşadar, acesta fusese motivul pentru care Velvet acceptase să fie căsătorită: sergentul Meyers avea o poziţie importantă, primea un salariu bun şi putea spera la o pensie avantajoasă şi la câteva hectare de pământ dacă renunţa vreodată la cariera militară. Lizzie nu ştia că bărbaţii atât de înstăriţi îşi căutau soţii printre deţinute, dar Velvet era, fără îndoială, o frumuseţe. Sergentul Meyers, dimpotrivă, era foarte urât –, cu siguranţă că şi-ar fi găsit în Anglia o femeie mai virtuoasă, dar pe departe nu atât de atrăgătoare ca ea.

În timp ce familia Meyers se pregătea de plecare împreună cu familia Smithers, Velvet îi făcu un semn insesizabil lui Lizzie. Femeile nu văzuseră de multă vreme evoluţia lucrărilor la drum, iar doamna Smithers voia

neapărat să ştie ce făcea soţul ei în timpul săptămânii. Velvet urcă graţioasă în cabrioleta ei. Lizzie o salută uşor. Niciuna nu avea nimic de câştigat dacă făcea în mod public cunoscut faptul că se ştiau.

Lizzie trebuia acum să scape de compania lui Cecil dacă mai voia să-l vadă pe Michael în acea zi. Din păcate, micul grădinar se ţinea scai de ea şi îi dezvăluia întreaga lui viaţă tristă, în timp ce o ducea în plimbări lungi.

Cel mai tânăr dintre cincisprezece copii dintr-o curte de ţăran din Ţara Galilor, fugă de sărăcie şi foame la Cardiff, câteva călătorii ca marinar, căruia nu-i plăcea să navigheze, o nouă încercare pe uscat. În cele din urmă, Cecil furase o oaie şi fusese prins imediat, iar asta îl adusese în colonii.

— Iar povestea ta, mi-o spui data viitoare! încheie el în cele din urmă spre marea surprindere a lui Lizzie. Acum mă întâlnesc cu nişte amici!

Misterios, Cecil scoase din buzunar o sticlă de whisky.

— Asta mi-a dat-o stăpânul. Să sărbătoresc logodna...

Lizzie tremura de furie. Nu putea să împartă macheala şi cu ea? Dumnezeule, ar fi avut nevoie de câteva înghiţituri după toate emoţiile ultimelor zile. Şi, în general, de bună seamă că deja începea: domnul Smithers îi făcea lui Cecil cadou nişte whisky, iar el îl accepta mulţumind. Cei doi aveau să se împrietenească. Nicio problemă în viitor să-şi împartă femeia...

Lizzie nu se mai osteni să se aranjeze înainte de a o lua pe jos pe noua stradă, care nu era nici ea atât de nouă. Podul cel roşu de peste râu fusese construit de deţinuţi în urmă cu aproape douăzeci de ani. Deocamdată era vorba, în mare, doar de lucrări de extindere şi de reparaţii. Barăcile în care fuseseră adăpostiţi muncitorii se aflau sub pod, de-a lungul râului Elizabeth. Ca peste tot în Van Diemens Land, nu se punea mare preţ pe siguranţă. Unde

oare puteau fugi bărbaţii? Cei mai mulţi rămâneau de bunăvoie acolo. Puţinii care se revoltau şi cei câţiva cu adevărat periculoşi erau ţinuţi în lanţuri, chiar şi duminica.

Şirul lui Michael se distra pe malul râului. Doi dintre ei construiseră un soi de undiţă, cu care încercau să prindă peşte, dar arătau de parcă nu ar mai fi pescuit niciodată în viaţa lor. Alţii le explicau ce anume greşeau, dar nici unii, nici ceilalţi nu ascultau cu adevărat.

Michael îi dărui lui Lizzie un zâmbet cald atunci când ea coborî şi se aşeză alături de el pe mal. Râul era frumos, foarte liniştit, iar pe apă pluteau plante, pe care Lizzie le numise nuferi. Probabil că erau însă altceva – nimic din Van Diemens Land nu era ceva cu care Lizzie să fi fost obişnuită.

— Ai întârziat. Te-a reţinut atât de mult spiriduşul tău? o necăji el.

— Viitorul meu soţ a făcut o plimbare cu mine, răspunse Lizzie cu demnitate.

Întregul grup râse, iar bărbaţii îi aruncară nişte glume porcoase. Fiecare dintre ei se oferi să o ia de nevastă şi fiecare îi promise plăceri mai mari decât putea ea să aibă în braţele lui Cecil. Lizzie se încruntă.

— Băieţi, deocamdată nu vă primeşte nimeni, nici câte unul! încheie ea scurt discuţia. Şi acum, spune-mi, Michael Drury! Ce ai făcut de te-au pus în lanţuri?

Aruncă o privire spre încheieturile sale.

— Dumnezeule! Eşti din nou numai răni! Ai noroc că aici nu e atât de cald, altminteri s-ar fi pus muştele pe tine şi ţi-ar fi provocat o nouă febră...

Michael ridică din umeri.

— Acum sunt mai inteligent, Lizzie, dar un bărbat are nevoie de timp pentru a învăţa. A fost o prostie să încerc să evadez aşa, pe nepregătite... Sperasem însă că aici există oraşe mai mari, în care să te poţi pierde prin

mulţime...

— Plănuit e la fel de lipsit de orice perspective, observă unul dintre deţinuţi, care nu era în lanţuri şi care părea să ştie, în plus, cum să pescuiască. Alături de el erau trei peşti mari, proaspăt prinşi.

— Oraşele sunt mai degrabă sate şi toată chestia asta e o insulă, în cazul în care încă nu aţi observat-o. De aici nu mai plecaţi.

— N-aş spune chiar aşa! zise cu importanţă unul dintre ceilalţi bărbaţi.

Lizzie îl recunoscu surprinsă pe fostul marinar care venise pe *Asia*, în cuşca lui Michael. Părea că şi el era incorigibil.

— În orice caz, noi avem un plan. De îndată ce ne lasă liberi, îl punem în aplicare.

Michael încuviinţă şi aruncă o piatră în apă.

— Vrei să încerci încă o dată să evadezi? întrebă Lizzie buimăcită. Atunci, o să-ţi petreci întreaga perioadă de detenţie în lanţuri! Fii rezonabil, Michael. Fără vapor, căpitan şi echipaj nu ajungi tu în Irlanda!

— În Irlanda, nu, zise Michael şi îşi puse un fir de iarbă în gură. Dar...

— Ei, nu-i dezvălui planul nostru! îl avertiză marinarul. Micuţa asta vrea să fie graţiată, auzi doar. După aia, ne mai şi trădează...

— Vă trădaţi suficient şi singuri! zise Lizzie furioasă. Cine a plănuit treaba asta genială? Voi, toţi doi şpe?

Cu siguranţă mai erau implicaţi încă alţi doi irlandezi – Lizzie îşi spunea în sinea ei că era ceva adevărat în toate prejudecăţile care spuneau că sunt incorigibili. Dylan era un tânăr cu o constituţie atletică, roşcat, pe care vedeai că e irlandez încă de la prima privire. Era tot numai muşchi. Will nu părea deloc mai puţin puternic, însă mai înalt. Era un gigant de om, cu bucle blonde, cu o frunte lată şi cu

ochii mici şi ameninţători ai unui pitbull.

— Noi trei şi Connor ca navigator! zise mândru Michael. Connor a mai fost pe mare. El o găseşte şi cu ochii închişi...

— Ce anume găseşte el şi cu ochii închişi? îl examină Lizzie, în timp ce toţi ceilalţi bombăneau sau râdeau.

Dylan încă se mai lamenta de trădarea „secretului”. Lizzie clătină din cap referitor la aparentul secret, care era împărtăşit cu alţi doisprezece – şi probabil cu încă jumătate dintre locuitorii barăcii lor. Doar că asta nu era cu siguranţă o problemă. Nimeni nu avea să-i trădeze pe bărbaţi. O evadare de pe Van Diemens Land era într-atât de lipsită de orice sorţi de izbândă, încât autorităţile nici măcar nu se osteneau să ofere avantaje pentru trădarea planurilor de a fugi.

— Noua Zeelandă! anunţă fostul marinar. E extrem de aproape, călătoria e o nimica toată!

— De-asta a şi emigrat acolo întreaga colonie de deţinuţi! îi ironiză pescarul.

— Dacă ştii cum să o faci, îl opri marinarul.

— Şi ce-i asta, „Noua Zeelandă”? se interesă Lizzie. O altă colonie?

Un ceas mai târziu, îi bubuia capul din cauza informaţiilor contradictorii primite. Will şi Dylan prezentau Noua Zeelandă drept ţara tuturor posibilităţilor, iar Michael auzise că semăna cu Irlanda. Marinarul, cel pe care îl credea cel mai degrabă, povestea despre ape fantastice în care se pescuiesc balene şi despre vânători de foci. În discuţie apărea însă mereu termenul de *coastă de vest*. Lui Lizzie îi era din nou dor să-l aibă pe Jeremiah aproape. Informaţiile lui fuseseră, aproape toate, de încredere.

Dar ea putea să descopere ceva. În salonul destinat bărbaţilor din casa familiei Smithers se afla un glob pământesc. Seara, se uită dacă sunt insule în preajma

Australiei, însă, în afară de Van Diemens Land, nu găsi decât Noua Guinee şi alte câteva insule mai mici, de cealaltă parte a continentului. Lui Lizzie i se păru nebunie curată să navighezi până acolo. Trebuia să străbaţi întreaga coastă a Australiei. Botany Bay... Australia de Vest... Acolo era plin de deţinuţi. Lizzie nu-şi putea imagina că te lăsau pur şi simplu să treci pe acolo cu vasul, cu atât mai puţin să vâsleşti.

Descoperi apoi două insule de cealaltă parte a Mării Tasmaniei. Una alungită şi una mai mică, asemănătoare cu Van Diemens Land. Noua Zeelandă. Deci, respectiva ţară exista, iar coasta ei de vest era orientată spre Van Diemens Land. Totuşi, ca să ajungi până acolo trebuia să străbaţi un ocean. Lizzie încercă să aproximeze distanţa şi i se făcu pur şi simplu rău.

— Ce faci acolo, pisicuţa mea?

Lizzie se sperie când auzi vocea lui Martin Smithers.

— Ştergi praful de pe globul pământesc? Şi nici măcar nu ai boneţica...

Lizzie suspină.

— E seara mea liberă, domnule, şopti ea, dar, dacă doriţi... eu... eu... o pot lua imediat pentru dumneavoastră. Numai nu spuneţi...

—...că ai fost cam curioasă de felul în care arată Pământul? Dar nu, drăguţo, de ce să o fac? Acum, când te afli aşa de aproape de căsătorie şi când visezi să te întorci în Anglia cu Cecil? Uite, pisicuţo, pe unde ar trebui să mergi. Anglia e la douăzeci de mii de kilometri distanţă.

Îi sărută ceafa.

— Şi Noua Zeelandă? întrebă Lizzie răguşită.

Smithers râse.

— Până acolo nu poţi înota. Dar fie: nu sunt decât trei mii cinci sute de kilometri. Din Hobart mai pleacă uneori într-acolo câte un vapor. Totuşi, te avertizez, pisicuţo,

marea e vijelioasă! Şi ce vrei să faci tu acolo cu Cecil ăsta al tău? Să prindeţi balene? Să vânaţi foci? Cecil nu i-ar face rău nici măcar unei muşte! Iar acolo nu există niciun fel de slujbe pentru pisicuţe de cameră. Cel mult, nu pentru cele atât de desfrânate ca tine...

Smithers o cuprinse pe după talie şi îşi lăsă mâinile să i se plimbe peste sâni.

— E plin de clienţi pe coasta de vest!

— Aţi fost deja acolo, domnule? întrebă Lizzie, încercând cu succes să-şi înfrâneze scârba.

— Poate că mergem acolo când ne terminăm treaba aici, zise Smithers, mai degrabă dezinteresat. Se construieşte un oraş pe coasta de est. Acolo ar fi de lucru pentru mine. David Parsley se va interesa de asta în curând.

David Parsley era asistentul lui Smithers, un tânăr inginer pe care familia Smithers îl preţuia mult.

— Dacă eşti cuminte, pisicuţa mea, te luăm cu noi şi cu tot cu Cecil ăsta al tău...

Martin Smithers acoperi în continuare ceafa lui Lizzie cu sărutări apăsate.

Să plece cu el şi cu Cecil în Noua Zeelandă era cu adevărat ultimul lucru pe care şi-l dorea Lizzie. Chiar dacă „noul oraş” suna extrem de ispititor. Pretutindeni unde se clădea ceva nou era un haos de nedescris. Şi părea că nu existau deţinuţi în Noua Zeelandă, deci cu siguranţă că nu erau nici miliţii care să îi caute în mod expres pe evadaţi.

— Cum vă imaginaţi voi chestia asta cu Noua Zeelandă? îl întrebă ea pe Michael, pe care îl întâlni duminica următoare.

Deţinuţii lucrau în continuare în apropiere, iar Lizzie se prefăcuse că are dureri de cap pentru a scăpa de Cecil şi pentru a-i mai putea vizita încă o dată pe bărbaţi.

— Aici nu e, cât vezi cu ochii, nicio mare...

— Şi nici noi nu suntem încă liberi! zise Dylan. Va mai dura câteva luni până când ne vor scoate lanţurile, iar până atunci vom ajunge în Launceston.

— Şi atunci suntem din nou în Hobart! corectă Michael optimist. Evadăm, furăm un vapor...

— Ce vapor? întrebă Lizzie.

— Unul cu pânze. E cam departe să vâsleşti până acolo, nu-i aşa Connor?

Acesta încuviinţă.

— Eu mă gândesc la un vas mic cu pânze, rosti el important. Un vas mic, rapid, cu pânze...

— Vrem să înaintăm! adăugă Will cu la fel de multă convingere.

Deci, o coajă de nucă, dar mai bună. Lizzie se gândi cu groază la marele ocean şi la ceea ce îi spusese Smithers despre vijelii.

— A mai navigat careva dintre voi? Adică, în afară de Connor? îi interogă ea în continuare, cu severitate, pe bărbaţi.

Michael, Dylan şi Will clătinară capetele.

— Dar asta se învaţă repede! îi linişti Connor.

Lizzie nu se putea abţine: încetul cu încetul, începea să se îndoiască şi de experienţa lui Connor legată de călătoriile pe ocean. Probabil că fusese pe vapoare doar ca mus. Nu putea să aibă decât vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. În orice caz, din perspectiva ei, proiectul lor era sortit eşecului. Fugarii se mai puteau considera norocoşi dacă erau prinşi în portul din Hobart! îşi puteau plăti nechibzuinţa chiar cu preţul vieţii.

În orice caz, Lizzie nu voia să-l lase pe Michael să se expună acestui risc. Şi pe ea însăşi, cu atât mai puţin. Şi unde mai pui că nu putea aştepta la nesfârşit până când un reprezentant al Coroanei făcea prostia să le dea lui Dylan şi lui Will jos lanţurile de la picioare! Lizzie i-ar fi

lăsat pe tipii aceia în lanţuri până când deveneau bătrâni şi cărunţi. Trebuia să existe o altă cale. Nu încercă în acea seară să se imagineze în alte locuri mai frumoase, ci răbdă stoic sub trupul transpirat al lui Martin Smithers, care se mişca ritmic.

Lizzie concepu un plan.

Capitolul 10

Vizita lui Claire Edmunds o înaripă pe Kathleen. Gândurile ei mute, resemnarea şi prăbuşirea în singurătate făcură loc unui nou dinamism. Dacă şi-ar fi găsit cu adevărat o prietenă! Dacă ar fi fost posibil să se viziteze reciproc, să se ajute la naşteri, să pălăvrăgească fără griji, cum o făcuse în trecut în Irlanda sau în primele luni din Port Cooper!

Kathleen voi mai întâi să clătească ceştile de cafea, însă apoi se răzgândi. Ceaşca lui Claire era o dovadă a faptului că ea fusese acolo! Şi nu îşi imaginase asta, nu era pe cale să înnebunească. A doua zi avea să îi întoarcă vizita. Dacă locuinţa lui Claire era tot pe râul Avon, trebuia să existe şi un drum mai scurt decât strada spre Christchurch. Kathleen păstră ceaşca de cafea folosită de Claire ca pe o comoară.

A doua zi, nu îşi îndeplini decât îndatoririle cele mai urgente, apoi îşi puse ambii băieţi pe cel mai liniştit şi mai sigur catâr pe care îl avea Ian în grajd. Mai întâi, urcă alături de cei doi, însă în curând deveni greu să-şi croiască drumul prin stufăriş, prin iarba înaltă şi crengile copacilor de pe mal, care atârnau până jos. Dacă mergeai de trei, patru ori de-a lungul malului, poteca se forma de la sine. Malul era plin de diverse plante, dar nicidecum impracticabil. Şi, într-adevăr, osteneala lui Kathleen dădu roade. Avea nevoie de numai un ceas pentru a ajunge – între ferma familiei Coltrane şi conacul Stratford nu erau decât aproximativ şase kilometri. Şi proprietatea familiei Edmunds nu o intimidă nicidecum, aşa cum s-ar fi temut că va fi cazul. Din contră, în ciuda numelui care suna foarte bine, nu era un conac, ci o căsuţă sărăcăcioasă, clădită din scânduri, foarte asemănătoare cu a ei, dar într-o stare mai proastă.

Kathleen îşi aminti de înjurăturile lui Ian atunci când îşi luaseră în posesie ferma. Bărbatul ei îşi petrecuse primele săptămâni ocupându-se exclusiv de reparaţii, până când casa şi grajdurile fuseseră aduse într-o stare în care vântul nu mai trecea prin crăpăturile pereţilor din scânduri şi până când acoperişul devenise impermeabil. De bună seamă, primii colonişti construiseră repede şi fără dragoste, apoi constataseră că îşi doresc mai degrabă să locuiască în noua aşezare, Christchurch, sau, măcar, mai aproape de vadul apei, pe unde ducea drumul dintre Port Cooper spre Christchurch. Cei care se stabiliseră acolo fuseseră rareori fermieri, ci mai degrabă pescari sau marinari, iar pentru ei câştigurile veneau de pe râu.

Şi soţul lui Claire mergea în fiecare zi cu barca spre Christchurch pentru a trece oamenii pe celălalt mal, pe bani, sau pentru a aduce întreaga gospodărie a noilor colonişti pe mare, apoi pe Avon, în noul oraş. De la ferma lui, acest lucru era complicat şi, de bună seamă, îl costa şi mult timp. Nu găsise încă vremea sau banii pentru a izola ferma sau pentru a o revopsi. Culoarea cea veche, un galben spălăcit, se cojise de mult, întărind cu atât mai mult impresia de paraginã. Chiar şi gardurile terenului împrejmuit pentru animale, în care se zbenguiau măgăriţa Spottey, o vacă grasă şi viţelul ei abia fătat, precum şi câteva oi, nu mai păreau a fi stabile. Încă mai era acolo suficientă iarbă, dar, după ce aveau să o mănânce, Claire, precum Kathleen, urma să fie nevoită să pornească de multe ori în căutarea animalelor, care aveau să încerce să-şi procure hrana din altă parte.

Kathleen dădu copiii jos de pe catâr, legă animalul cât de bine putu de unul dintre parii gardului, unul care părea cel mai de încredere, apoi se îndreptă, trecând peste o terasă dărăpănată, spre uşa casei. Claire deschise când auzi o bătaie în uşă – şi ea era la fel de dornică de orice

schimbare ca şi Kathleen. În acea zi însă, nu se gătise deloc. Părul ei negru era neglijent prins şi purta o rochie de casă veche, care i se întindea la fel de tare peste burtă la fel ca rochia de călărie. De ce oare nu stătea, pur şi simplu, fără rochii?

Claire începu să radieze din întreaga făptură când o recunoscu pe Kathleen şi pe copiii ei. Îşi luă noua prietenă în braţe.

— Ce frumos că aţi venit! jubilă ea. Intraţi, vă fac un ceai. Puteţi să şi mâncaţi cu mine din tocăniţa pe care tocmai o fac, dar mă tem că nu e foarte bună...

Într-adevăr, Kathleen renunţă să încerce cartofii dulci, complet răsfierţi.

— Ar fi trebuit să-i cojeşti mai întâi, observă ea, ceea ce o derută complet pe Claire.

— Dar coaja se dă jos singură dacă îi fierbi suficient de mult, iar atunci...

— Atunci sunt fleşcăiţi, iar în apa în care i-ai fiert e şi nisip – sau opăreşti înainte cum trebuie coaja? Dacă e vorba să fie tocăniţă, trebuie să cojeşti cartofii şi să-i tai în bucăţi mici. Şi aş mai pune şi altceva înăuntru în afară de cartofi şi de bucata aceea de carne. Ce carne e? în orice caz, nu o poţi fierbe atâta vreme, până când fibrele se desfac de pe oase. Aş tăia-o încă de pe acum. Şi nu ai nişte cepe sau câţiva cartofi obişnuiţi?

Kathleen încercă să îi salveze tocăniţa. În cele din urmă, aruncă apa, tăie în bucăţele cartofii şi celelalte legume care se găseau în grădina plină de plante a lui Claire şi puse totul la fiert din nou, împreună cu bucata de carne dezosată. Claire nu-şi mai revenea din mirare. Nu ea pusese legumele în grădină. Trebuie să fi fost soţia fostului proprietar al fermei. Claire habar nu avusese că acolo creştea ceva comestibil. Eforturile ei se limitaseră la plantarea unor tufe decorative.

— Astea de aici sunt foarte drăguţe, nu? exclamă ea încântată şi arătă spre florile roşii.

Kathleen scutură dezinteresată din cap.

— Dar nu le poţi mânca.

Pentru arendaşii din Irlanda, produsele grădinilor, în marea lor majoritate mici, erau o chestiune de supravieţuire. Nimănui nu i-ar fi venit ideea de a planta acolo flori.

— Uite aici, cartofi şi morcovi. Şi ierburi pentru bucătărie. Le poţi recolta pe toate...

Claire ascultă cu atenţie şi se bucură de fiecare bulb scos din pământ de parcă ar fi descoperit o comoară.

— Acasă nu aveaţi grădină? întrebă Kathleen în timp ce începură să cureţe împreună legumele.

Claire mânuia atât de stângaci cuţitul, încât Kathleen se temu că s-ar putea tăia.

— Ba da, recunoscu tânăra. Dar am avut şi un grădinar. Mama se ocupa de trandafiri din când în când, iar noi, fetele, de împodobitul cu flori.

În această privinţă, Claire îşi dăduse silinţa să-şi înfrumuseţeze pălăriile. Florile tufei de rata, precum şi ramurile de pohutukawa, care străluceau verde, sau cele de kowhai, care înfloreau galben, se aflau pe jos, în vaze drăguţe de porţelan. În afara acestora, interiorul era sărăcăcios. Familia Edmunds avea şi mobilă, care însă trebuia recondiţionată mai mult decât cea a lui Kathleen şi a lui Ian. Masa cu trei picioare avea însă o faţă de masă minunată, din in, iar acum Claire punea pe ea veselă filigranată din porţelan. Sean pipăi fascinat ceşcuţele subţiri ca hârtia, dar Kathleen i le luă cu atenţie din mână, înainte de a le sparge.

— Ah, nici nu ar fi atât de rău, s-au mai spart câteva şi pe drum, comentă Claire liniştită. Am tacâmuri pentru douăsprezece persoane – nu cunosc atâţia oameni aici în

întreg ţinutul!

Kathleen izbucni în râs. Gospodăria era la fel de surprinzătoare ca şi noua ei prietenă, care nu ştia nici măcar să fiarbă cartofi, dar care servea ceaiul cu mâini iscusite şi cu mişcări elegante. Toate acestea îi aminteau lui Kathleen de soţia lordului Wetherby. Şi ea îşi învăţase personal servitoarele cum se pregăteau şi cum se serveau aceste băuturi tradiţionale englezeşti. Oare să fie acesta singurul lucru pe care îl învăţau fetele din Anglia despre gospodărie?

Claire o recunoscu ea însăşi, atunci când Kathleen îndrăzni să deschidă subiectul.

— Da, zise ea. Cam aşa. Fireşte că ştiu şi cum se pune corect masa când ai mai multe feluri de mâncare şi alte lucruri de genul ăsta. Şi cum se aşază musafirii la masă – de exemplu, dacă ai în vizită, în acelaşi timp, şi un episcop, şi un general... Dar toate astea nu-mi folosesc prea mult. La fel de puţin ca vesela...

Se uită cu regret la comoara ei din porţelan chinezesc.

— Atunci, de ce le-ai luat cu tine? se interesă Kathleen.

Nimeni pe lumea asta nu putea gândi cu atât de puţin simţ practic şi, în acelaşi timp, să aibă atât de mult spirit de aventurier.

Claire se strâmbă.

— Mama mi le-a dăruit. Ţi-am spus doar că am scris familiei mele din Londra, atunci, după nuntă. Şi că tata nu mai voia să audă de mine, dar mama mi-a dăruit o ladă de zestre. I s-ar frânge inima dacă aş pleca printre străini, aşa, complet lipsită de mijloace, mi-a scris ea atunci...

— În acest caz, ar fi trebuit să-ţi ofere totuşi alte lucruri, zise Kathleen.

Se gândea la oale, la stofe pentru rochii sau pur şi simplu la bani.

Claire îi zâmbi larg, complice, noii ei prietene.

— Da, nu-i aşa? Vioara mea, de exemplu. Sau câteva cărţi, partituri... O enciclopedie! Habar n-am cum să-mi cresc copilul. Cum să îl învăţ cutare sau cutare lucru dacă nu avem nici măcar o enciclopedie?

Kathleen suspină. Era, de bună seamă, mai rău decât se temuse. Claire era neîndoielnic extrem de şcolită, dar, de fapt, nu avea niciuna dintre abilităţile care erau necesare pentru Kathleen de la sine înţeles şi, mai mult, vitale în această ţară. Nu ştia nici să coasă şi nici cum să folosească mătura sau făraşul.

— Atunci când fata noastră în casă ştergea pe jos, totul era curat, zise tânăra nedumerită. Când o fac eu, totul nu e decât o baltă mare...

Cu toate acestea, Claire nu se lăsa descurajată de neajunsuri. Era sârguincioasă şi încerca tot, chiar dacă avea cel mai mare succes la munca din grajduri. Drăgălăşenia ei şi felul său prietenos de a fi se răsfrângeau asupra animalelor. Astfel, de exemplu, ceaiul era servit cu lapte proaspăt. Claire povesti cu mult umor că îşi botezase vaca Minerva şi că încheiase cu ea un fel de înţelegere între doamne. Dacă îşi hrănea animalul şi dacă îi cânta, el stătea liniştit atunci când era muls.

— Şi a mai şi fătat un viţeluş în noaptea asta! povesti Claire încântată de ultima ei aventură. A ieşit afară pe acolo, prin spate... Roşi. Ai avut dreptate, ea... Hm... Acolo se lărgeşte ceva. E tot aşa şi la noi?

Îşi trecu mâna peste burtă. Kathleen încuviinţă.

— În orice caz, a trebuit să tragem, Matt şi cu mine, a fost ostenitor şi... Sunt şi copiii de oameni la fel de... alunecoşi? Ei, însă acum viţelul e aici şi, de fapt, vaca-mamă nu ar trebui să se mai numească Minerva, fiindcă ea a fost virgină!

Claire pălăvrăgi încântată mai departe.

— Vaca era încă o junincă? o întrerupse Kathleen, de

această dată mirată. Am crezut că Ian v-a vândut-o gestantă. Şi a dat şi lapte.

Claire făcu din nou ochi mari.

— Ştiai că e gestantă?

În următoarea oră, Claire află că vacile nu dădeau lapte decât atunci când aveau viţei sau dacă avuseseră viţei, iar micul Sean ascultă fascinat povestea zeiţei Minerva, care ieşise din capul tatălui ei şi care nu îşi alesese niciodată un iubit.

— Chiar dacă în acest caz a ratat cu siguranţă! făcu Claire cu multă convingere.

Kathleen nu ar fi subliniat asta chiar aşa, fără rezerve. Începuse demult să-şi pună sub semnul întrebării căsnicia cu Ian. Oare avea să fie vreodată aşa de apropiată cu Claire Edmunds pentru a vorbi despre asta?

Şi în acea zi, Kathleen se despărţi cu greu de vecina ei ciudată, dar extrem de agreabilă. Aştepta ca Ian să se întoarcă pe seară şi nu voia să rişte în niciun caz ca el să găsească o casă goală. Claire îi dărui cu mărinimie jumătate din legumele proaspăt culese din grădină. Grădina lui Kathleen nu dăduse încă roade.

— Acum îi poţi face şi tu soţului tău o tocăniţă! zise Claire. Ei, Matt va fi uimit când va veni acasă!

Din bucătăria ei mirosea a ciorbă.

— Şi data viitoare îmi aduci drojdie! Sau cum se numeşte treaba aia!

Strădaniile lui Claire de a coace pâine se limitaseră până atunci la amestecul grâului puţin măcinat cu apă. Rezultatul erau nişte lipii necomestibile, tari ca piatra. Despre existenţa unui mijloc de dospire auzise pentru întâia oară abia în acea după-amiază.

Kathleen era fericită de compania lui Claire, însă Ian Coltrane nu se arătă la fel de încântat de noua cunoştinţă a soţiei sale. La început, Kathleen nu îi povestise nimic

despre Claire. După ce el îi percepuse observaţiile ca atacuri sau istoriile cele mai inofensive drept mărturisiri ale infidelităţii, ea devenise extrem de precaută şi nu mai vorbea decât ceea ce era absolut necesar cu bărbatul ei.

Însă Sean izbucnise imediat cu noutăţile de cum intrase Ian pe uşă. El ironiza – pe cât îi permitea vârsta să o facă – de „şaua ciudată” a „mătuşii Claire”.

— Nu cade? întrebă el.

— Pottey, Pottey, striga Colin râzând.

— Oare să vorbesc despre capra aia încrezută din oraş şi despre măgarul ei? întrebă Ian supărat.

Kathleen îi explică la ce anume se refereau copiii şi îi dezvălui unde locuia Claire.

— Cu soţul marinar, care îşi încearcă norocul ca barcagiu de râu? ăla nu o să o scoată la capăt. Şi femeia – trebuie să te avertizez, Kathleen, femeile cumsecade din Christchurch nu vorbesc cu ea!

Deci acesta era motivul pentru care se temuse Claire că şi Kathleen ar putea să o respingă.

— De ce nu? se interesă ea. Claire e, recunosc, cam ciudată, dar e prietenoasă şi deschisă…

— E cu nasul pe sus! dădu Ian verdictul. Şi obraznică. Femeia de la magazinul de mărfuri coloniale din Christchurch spune că i-a pus întrebări atât de neruşinate, încât i se urcase sângele în obraji! Şi, în afară de asta, mai e şi o târfă, o spune chiar soţul ei. Tuturor femeilor le e milă de el, cum îl lasă să umble. Nu îi peticeşte hainele, nu găteşte. Şi casa… Am văzut-o cu ochii mei, Kathie. O ruşine! Nu-mi convine să ai legături cu ea!

Tânăra ridică din umeri.

— Ei, doamnele fine din Christchurch nici nu vor afla, observă ea. E interesant însă câte bârfe auzi tu. Totuşi, indiferent ce spune lumea întreagă despre familia Edmunds, eu voi naşte în câteva săptămâni. Şi singura

femeie pe o rază de cincisprezece kilometri este Claire. Mi-a promis să-mi fie alături şi...

— Aia? râse Ian. Aia încă mai crede în barză! Te avertizez, Kathleen.

Tânăra îşi plecă fruntea. Însă după aceea continuă totuşi să vorbească. Claire şi ea nu îşi povestiseră reciproc niciun secret, însă contactul cu acea fată vioaie îi făcuse curaj.

— Asta vine de la faptul că nimeni nu răspunde întrebărilor ei necuviincioase, zise Kathleen scurt. Şi, de altfel, Claire Edmunds e gravidă. Cineva trebuie să o ajute atunci când va veni copilul, iar eu voi fi aceea. Asta e datoria mea creştinească, Ian! Indiferent dacă îţi convine sau nu.

Spre mirarea lui Kathleen, Ian nu mai discută despre Claire Edmunds şi nici nu încercă să-i interzică în mod ferm contactul cu ea. Probabil îşi dăduse seama că nu avea cum să impună una ca asta.

— O să aflu dacă te dai la Matt Edmunds! zise el în treacăt în timp ce se ridica de la masă, ordonându-i lui Kathleen printr-o privire întunecată să intre în dormitor. Femeia îl urmă suspinând, însă, în timp ce se găsea sub el şi suporta opintelile şi săruturile lui aspre, nu se mai gândea la un alt bărbat, ci la înarmata şi războinica zeiţă Minerva.

— Ah, nici Matt nu vrea să ne împrietenim! zise Claire relaxată atunci când, la următoarea lor întâlnire, Kathleen îi destăinui, prin aluzii foarte precaute, părerea lui Ian.

Se dovedi că Claire ştia foarte bine ce se vorbea despre ea. Auzise şi ea, la rândul ei, câte una-alta despre Kathleen, lucruri pe care şi le spuseseră acum.

— Ei spun că tu nu ai vrea să ai nicio legătură cu întreaga comunitate fiindcă eşti catolică. Se zice că irlandezii ar fi cu toţii ciudaţi. Cine ştie ce fel de ritualuri ciudate ar putea să aibă...

— Ritualuri? întrebă Kathleen, care nu cunoştea cuvântul.

— Ceea ce faci în timpul slujbei. La voi trebuie să se întâmple ceva cu sânge şi carne sau aşa ceva – dacă e să-i dai crezare soţiei negustorului de mărunţişuri, voi mâncaţi bebeluşii!

Claire râse, însă Kathleen era disperată.

— Serios, Matt zicea să am grijă de micuţul nostru! Dar el nu e decât furios pe Ian al tău din cauza chestiunii cu măgarul. S-a supărat pe treaba asta. Şi în curând o să aibă nevoie de un catâr – sper că soţul tău nu o să-l înşele iar. Nu poţi să-l influenţezi puţin?

Kathleen clătină cu regret din cap. Ian nu îi dezvăluia planurile lui, dar, fireşte, încă se mai ocupa cu înşelătoriile cu cai. Cel mai rău lucru pentru Kathleen era că, mai nou, îi făcea pe copii să asiste la cum transforma, pe parcursul unei negocieri de vânzare, pe cei mai bătrâni şi nenorociţi cai în nişte armăsari tineri, plini de temperament. Până atunci, copiii nu înţeleseseră prea multe, însă amândoi se simţeau importanţi când tatăl lor îi lua cu el în şopron şi le explica „meseria” lui. Dacă lucrurile mergeau mai departe astfel, aveau să se transforme, la rândul lor, în pungaşi, înainte să poată vorbi bine.

Kathleen încerca să le dea copiilor, prin intermediul cât mai multor istorii biblice, un fundament moral, însă poveştile găseau un teren fecund doar în cazul lui Sean. Şi aici, Claire deveni rapid idolul lui. Nimeni nu ştia poveşti mai multe şi mai bune decât ea, iar tânăra le schimba cu plăcere pe sfaturi practice de la Kathleen.

În perioada următoare, femeile se vizitau de două-trei ori pe săptămână. După un timp, poteca de pe malul râului se bătătorise atât de bine, încât măgăruşul lui Claire şi catârul lui Kathleen puteau merge pe acolo la trap, fără să se încurce în hăţişuri. Talentele culinare ale lui Claire se

dezvoltau rapid, iar locuinţa ei strălucea acum de curăţenie precum casa lui Kathleen. În schimb, Kathleen începu din nou să citească. Stăpânise această artă, cu ajutorul părintelui O'Brien, însă nu citise niciodată cursiv, astfel încât începu cu paşi mici şi încet. Pentru început, Biblia îi era mai mult decât suficientă. Apoi, Claire îi împrumută una dintre puţinele ei cărţi captivante. Kathleen se strădui şi, în curând, ajunsese să citească aproape la fel de uşor ca prietena ei. Plăcerea sa supremă era să scoată seara la iveală scrisoarea de adio de la Michael, pe care o ascunsese cu mare grijă de Ian, după ce se căsătoriseră. Acum, că putea citi fluent, se simţea ca şi cum i-ar fi auzit vocea joasă, blândă.

Mary Kathleen... *Mă întorc*... Cât timp a trecut, de când nu-i mai spusese nimeni Mary Kathleen!

La aproximativ trei luni de la prima lor întâlnire, Kathleen dădu naştere unei fete. A fost o naştere uşoară. Micuţa Heather era extrem de mică, iar lui Claire abia dacă îi venea să creadă cât de bine formate şi de drăgălaşe erau degeţelele ei de la mâini şi de la picioare, cât de dulce îi era guriţa şi cât de moi îi erau buclele blonde. Ian era din nou plecat, iar Claire îşi sprijinise, după cum promisese, prietena, însă ajutorul ei se limitase la fiertul ceaiului şi la îmbărbătare. Kathleen nu ar fi crezut niciodată că este posibil să o facă să râdă cineva printre dureri. Claire asemănă însă cu atâta seriozitate procesul naşterii lui Heather cu cel al vacii ei, încât Kathleen nu se mai putea stăpâni.

— Sunt fericită că nu a trebuit să bag mâna înăuntru! zise Claire când luă, în cele din urmă, bebeluşul lui Kathleen în braţe.

Între timp, la cele două ferme se născuseră miei, iar Kathleen ajută cu noţiuni de specialitate când se iviră complicaţii. Claire se arătă foarte interesată de această

chestiune, dar nu pricepuse decât vag ce anume făcea Kathleen pentru a scoate la lumină cei doi gemeni încurcaţi unul de altul.

— Însă, dacă era cazul, aş fi făcut-o, fireşte!

În ce-o priveşte pe Claire, ea nu născu la fel de uşor. Avusese dureri aproape trei zile, iar Kathleen se temu cu adevărat că nu va supravieţui naşterii. Matt nu voia să aducă un medic din Christchurch. Când îl întrebă Kathleen din ce cauză, el motivă că sunt cheltuieli mari.

— Puteţi foarte bine să o faceţi şi singure! zise el supărat. La urma urmelor, aşa e şi la animale.

— Atunci, o să puneţi şi dumneavoastră mâna şi o să ajutaţi, când va fi nevoie, tot aşa cum a fost în cazul vacii, nu? izbucni Kathleen enervată.

Însă nu se ajunsese atât de departe. După primele ceasuri în care Claire urlă şi gemu disperată, Matt Edmunds urcă în barca lui şi se lăsă dus de curentul blând până în prima cârciumă.

Kathleen spumega. Spre surprinderea ei, dispariţia lui Matt o umplu pe Claire de speranţe.

— Cu siguranţă că el caută acum o moaşă, gâfâi ea. Sau poate totuşi un medic. Nici nu poate să fie atât de scump... Doar... doar... mă iubeşte...

În cele din urmă, tânăra se dovedise a fi mai rezistentă decât crezuse Kathleen. Când copilul fu pregătit să iasă, ea împinse cu toată forţa şi, scoţând un strigăt care te îngheţa, fiica ei alunecă în viaţă pe calea firească.

— Nu o să devin niciodată o doamnă, gemu Claire. Mama spunea... Mama spunea că doamnele nu zbiară. O doamnă suportă orice durere fără să se plângă...

— Serios? bombăni Kathleen. De doamne nu avem nevoie aici. Să rămână toate la Liverpool. Ia uite ce prunc extraordinar ai! Ştii deja cum o să-l cheme?

Claire fusese de acord cu prietena ei că fiica sa era

încântătoare.

— Cred că o să-i spun Chloe, zise ea. Se potriveşte bine cu Claire. Mângâie feţişoara fină a bebeluşului, care părea să fie cam boţită după naştere. Dar nu ştiu dacă mai vreau să trec prin asta încă o dată! spuse ea apoi. Te admir, Kathleen! De trei ori ai trecut prin tortura asta. Eu cred că o dată e suficient!

Kathleen i-o luă pe Chloe din braţe, apoi începu să îmbăieze copilul şi să îl învelească în scutece.

— Probabil că Matt nu o să te întrebe ce părere ai, zise ea ruşinată, în orice caz, Ian...

— Deci, tu ai trei copii fiindcă aşa vrea Ian? întrebă Claire curioasă. Şi eu care credeam... Deci... Credeam că eu aş fi singura...

Îşi muşcă buzele.

— Singura care ce? se interesă Kathleen.

Ian nu greşise chiar aşa de tare; ele nu ar fi trebuit să poarte astfel de discuţii. Erau mai mult decât nepotrivite, însă era curioasă.

— Singura căreia nu-i place. Adică asta... Hm... Cum să zic... Hm... Dragostea...

Kathleen nu ştia dacă să râdă sau, mai bine, să tacă, şocată, însă Claire îşi continua deja ideea.

— În cărţi scrie că ar trebui să fie ceva frumos. Deci, de fapt, acolo nu scrie, bineînţeles, nimic, dar se spune mereu că nunta e punctul culminant, apoi trăieşti fericit şi bucuros. Doar că... eu... Eu consider că înainte de nuntă a fost mai frumos. Pe atunci, Matt îmi vorbea foarte amabil şi fin, iar când mă săruta, era cu tandreţe şi cu blândeţe. Acum, însă... Ţi s-a părut vreodată frumos, Kathie? Adică... adică... asta... ce se face în pat?

Kathleen zâmbi... şi i se păru că simte din nou pe piele săruturile lui Michael. Dintr-odată, simţi nevoia imperioasă de a-şi împărtăşi secretul. Sau măcar să facă nişte aluzii la

el.

— Nu are neapărat o legătură cu... nunta, zise ea. Adică aşa, cu înainte şi după...

Apoi însă tăcu şi fu bucuroasă că prietena ei era prea obosită după naştere pentru a mai scoate mai multe de la ea.

Trecură şi vara, şi iarna, şi anul. Kathleen putu, cu timpul, să-şi înţeleagă prietena. Matt Edmunds o dezamăgea. Conform spuselor lui Claire, ea şi-l imaginase complet altfel decât individul ăsta slăbănog, puturos de leneş, căruia nu prea-i păsa nici măcar de propria fiică. Cu atât mai mult cu cât Claire nu mai prididea să-l zugrăvească pe marinar drept un temerar şi un povestitor însufleţit, care îi cucerise vijelios inima. Părea să creadă asta despre el şi, într-adevăr, Matt Edmunds arăta foarte bine. Era înalt şi blond, însă faţă de Kathleen avea mereu pe chip o expresie posacă. Părea intangibil şi prea puţin simpatic. Soţul lui Claire parcă era supărat pe toată lumea, însă înainte de toate pe soţia lui atât de drăguţă, de plină de viaţă şi de şarmantă.

De bună seamă, Matt îşi imaginase altfel emigrarea şi viaţa în noua ţară, chiar dacă Claire şi Kathleen nu prea îşi puteau bine da seama ce anume nu-i convenea. În afara faptului că ei veniseră aici, nici mai mult, nici mai puţin, decât cu un serviciu de ceai şi cu doar câteva cărţi, familiei Edmunds nu-i mergea rău. Matt îşi investise bine puţinele lui economii de pe vremea când fusese marinar, cumpărându-şi propria barcă şi acum câştiga suficienţi bani pentru un trai decent. Cu timpul, aveau să fie şi mai mulţi, fiindcă oraşul Christchurch, aflat în plină evoluţie, le promitea tuturor cetăţenilor săi o existenţă sigură. Poate că lui Matt îi era pur şi simplu dor de aventurile pe care i le oferise viaţa pe mare. Se vedea de la o poştă faptul că Claire, cu toată drăgălăşenia ei, nu îl putea despăgubi

pentru acestea.

Claire nu dorea să-şi recunoască însă această evidenţă.

— Bineînţeles că mă iubeşte! zicea ea arogantă, ori de câte ori lui Kathleen îi scăpau observaţii mai puţin măgulitoare referitoare la comportamentul lui Matt.

— Chiar dacă mă consideră proastă... şi plicticoasă...

Ea nu dezvăluia dacă accepta aceste păreri aşa, pur şi simplu, sau dacă îi spunea lui Matt în faţă că el era complet dezinteresat de ea.

— La mijloc e pur şi simplu faptul că eu nu fac nimic cum trebuie, scuza ea comportamentul lui Matt.

Kathleen nu răspundea, deşi îi stătea pe limbă o ripostă dură. La urma urmei, între timp, Claire îşi ţinea gospodăria impecabilă. Nu era nicidecum proastă, ci, după părerea lui Kathleen, îi era mult superioară lui Matt. Fireşte că lui Kathleen îi lipsea experienţa practică, iar talentul ei pentru lucrul manual era mai mult decât mediocru. În ce privea inteligenţa şi originalitatea, ea îl bătea însă fără niciun fel de efort pe Matt Edmunds.

În orice caz, Kathleen nu se mai sătura ascultând poveştile pline de viaţă ale lui Claire şi ideile mereu noi ale acesteia, imaginându-şi serile familiei Edmunds infinit mai vesele şi mai agreabile decât convieţuirea ei lipsită de bucurii cu Ian. Poate însă că şi Claire amuţea în prezenţa soţului ei. Uneori, părea să tresară ori de câte ori venea Matt acasă pe neaşteptate, în timp ce stătea cu Mary Kathleen la masa din bucătărie şi pălăvrăgeau.

Foarte posibil să fi fost de vină şi faptul că Matt reacţiona furios faţă de toată lumea care purta numele de Coltrane. Când Kathleen se găsea în casa lui, se auzeau mereu observaţii de genul „muieri puturoase”, „irlandezi buni de nimic” şi „înşelători şi hoţomani de cai”. Kathleen îi putea înţelege foarte bine supărările vizavi de practicile lui Ian. Soţul lui Claire plătise scump pentru măgăruşul

Spottey şi era silit să împrumute catâri ori de câte ori era vorba de munci grele în cadrul fermei. Firea lui posacă făcea din asta o chestiune complicată şi neplăcută. Mai mult, următoarea fermă se găsea departe şi era foarte complicat să duci animalele de colo colo. Următorul negustor de cai locuia la o distanţă şi mai mare, iar Kathleen nu fu deloc mirată când barca lui Matt Edmunds se opri într-o bună zi la ferma ei şi din grajd ajunseră până la ea vocile lui Matt şi a lui Ian.

— Ia uitaţi-vă aici, această iapă de catâr brună. Puternică, tânără, o fire prietenoasă, îmi trimit deja copiii după ea... Du-te, Sean, şi adu bruna aia din ţarc!

Sean, care între timp avea aproape trei ani, o prinse de căpăstru cu un zel ieşit din comun. Cei doi copii se întreceau să-l ajute pe tatăl lor ori de câte ori acesta era acasă. Sean încă nu observa, din fericire, faptul că privirile binevoitoare ale lui Ian se opreau mai ales asupra lui Colin, iar el însuşi era mai des certat decât lăudat. Deocamdată, Sean îi era superior fratelui său, pur şi simplu prin vârsta lui mai înaintată şi prin faptul că era mai îndemânatic. Probleme mai serioase aveau să se işte atunci când Colin urma să recupereze diferenţa.

Kathleen se uita aproape cu o uşoară mândrie cum Sean se dusese la intrarea în ţarc, cum închisese cu grijă uşa în urma lui şi cum se îndreptase apoi spre bătrâna iapă brună de catâr, pe care Ian o avea de o săptămână în grajd. Negustorul de cai se folosise de acest răstimp ca să-i şlefuiască dinţii, să-i aranjeze copitele, astfel încât să nu se mai poată observa uşoara şchiopătare pe care o avusese iniţial, şi ca să îi facă blana să lucească folosind vopsele şi uleiuri. Firicelele cărunte de deasupra ochilor şi de pe frunte nu se mai vedeau şi mâncarea în care se regăsea din belşug ovăzul, precum şi compresele cu un amestec special, căruia Ian îi spunea balsamul ochilor, îi

făcuseră ochii să strălucească din nou. Kathleen se întrebă, îngrijorată, dacă el nu utilizase şi alte metode de îmbunătăţire a temperamentului ei, care să îl pună acum pe Sean în pericol, însă iapa se lăsă dusă de căpăstru la fel de docilă ca de obicei. Era un animal blând, dar avea cel puţin cincisprezece ani.

— Ia uitaţi-vă aici, la dinţii ăştia – cel mult şase ani are animalul. Ăsta trage bine, îi vedeţi picioarele astea puternice? Şi mai şi arată grozav, nu vi se pare? Soţia dumneavoastră pune preţ pe aşa ceva, din câte aud!

Ian zâmbi cuceritor.

Matt Edmunds aruncă o privire asupra iepei – şi se uită la fel de nedumerit la ea cum se uitase şi soţia lui la prima ei vizită în grădina de legume. Pentru fostul marinar, Ian nici nu ar fi trebuit să pilească dinţii iepei. Matt pur şi simplu nu se pricepea.

— Nici măcar nu este scumpă... Vă fac o ofertă cu adevărat bună. Aş putea să o vând mai bine dacă aş da-o în Port Cooper pentru serviciul de transporturi. Dar, dacă este vorba despre dumneavoastră, Matt... Ei, am conştiinţa uşor încărcată, fiindcă am subestimat totuşi ferma dumneavoastră. Am crezut că măgăruşul – care este, de altminteri, un animal excepţional, după cum a asigurat-o soţia dumneavoastră pe a mea! – va fi mai mult decât suficient pentru muncile de acolo. Dumneavoastră aveţi însă un teren foarte mare – tot respectul! Şi asta, în afară de meseria dumneavoastră principală de navigator pe râu! Sunt sigur că soţia dumneavoastră vă ajută, nu?

Cu silă, Kathleen admiră iscusinţa bărbatului ei. Cu atât mai mult cu cât Matt înghiţi acum de bunăvoie nada. Începu să povestească pe larg, cu un chip ursuz, despre neajunsurile lui Claire. Inspectarea iepei se încheiase, de bună seamă. Kathleen mai avea treabă în grădină, însă, atunci când reveni în casă, cei doi bărbaţi beau whisky în

cinstea afacerii încheiate. Lui Kathleen îi venea să urle, dar decizia era deja luată. Ian nu mai avea însă voie să-şi înşele vecinul şi a doua oară! Nu ar mai fi suportat dacă Claire îi întorcea spatele aşa cum o făcuseră atunci, demult, femeile din Port Cooper.

După ce plecă Edmunds, ea i se împotrivi.

— Ian, aşa nu merge treaba! Omul ăsta o să observe în câteva zile că acest catâr pe care tocmai i l-ai vândut e matusalemic şi, imediat după ce va fi potcovit din nou, va începe să şchiopăteze! Claire probabil că o va observa imediat; ea se pricepe foarte bine la cai. Şi atunci nu vor mai vorbi nici ei cu noi!

Ian râse şi îşi mai turnă un pahar de whisky. Acum avea mereu o sticlă în casă şi nu bea doar o înghiţitură după afacerile încheiate cu succes. În plus, era un whisky bun, nu unul ieftin, făcut prin cine ştie ce curţi. Ian Coltrane câştiga foarte bine. Oricine putea observa asta: în anii petrecuţi în noua ţară, Coltrane se îngrăşase, nu mai era musculosul, dar suplul uriaş, care părea să fie mereu învăluit de un anume mister, despre care ai fi crezut că se trage direct din rasa de cai irlandezi *tinker*. Semăna tot mai mult cu robustul său tată. Faţa îi devenise mai flască, contururile muşchilor, mai vagi şi, chiar dacă nu era încă de-a dreptul gras, el lăsa impresia unui om greoi şi bine rotunjit. Între timp, îşi însuşise obiceiul celor mai mulţi negustori de cai, de a avea mereu asupra lui un baston noduros, pe care să se sprijine în timpul negocierilor şi cu ajutorul căruia să poată mâna caii repede şi cu mult succes. Chiar şi Kathleen şi, o dată, micuţul Sean făcuseră cunoştinţă cu acesta.

În ce-o privea pe Kathleen, ea nu mai resimţea de mult nici cea mai mică afecţiune faţă de bărbatul ei. Ian Coltrane i se părea respingător. Suporta nopţile alături de el numai fiindcă ştia că păstra printre haine scrisoarea de

la Michael. După ce Ian termina cu ea, se furişa de multe ori la acea ladă şi mângâia scrisoarea şi bucla lui Michael. Era ca şi cum astfel se purifica.

Ian râse.

— Poate să ne fie absolut indiferent dacă familia Edmunds vorbeşte cu noi sau nu! spulberă el obiecţiile lui Kathleen. Tipul ăsta e un prost, iar femeia, o curtezană. Ce avem noi cu ei?

Kathleen îşi clătină disperată capul.

— Ian, familia Edmunds ne e vecină! Dacă se întâmplă ceva rău, avem nevoie de ajutorul lor. Claire şi cu mine ne-am ajutat reciproc la naşteri. Suntem prietene...

— Şi eu ţi-am spus de la bun început că nu îmi place această prietenie! rosti Ian deosebit de calm. Dacă se termină treaba asta, să fugi mereu la vaca aia proastă şi să le împui capul copiilor cu poveştile ei, atunci, cu atât mai bine!

Kathleen suspină, dar continuă mai departe, îndârjită.

— Ian, ea nu le împuie capetele. Îl învaţă pe Sean să citească, chiar dacă e încă foarte mic. Şi o s-o facă şi cu Colin anul viitor. Unde altundeva să înveţe copiii, că doar nu-i pot trimite prea curând zilnic la şcoală în Christchurch! Te rog, Ian! Dacă tot nu te poţi lăsa de înşelătoriile tale, atunci pricepe totuşi pe cine poţi minţi fără să fii pedepsit şi cu cine să nu faci asta!

Ian se ridică ameninţător.

— Kathleen, nu-mi place să fiu numit „escroc”! Şi asta cu atât mai puţin de către o curvă ca tine! Care Dumnezeu ştie câte ştie despre a fi escroc, ce anume se cade şi ce nu!

Kathleen ştia că acea seară nu avea să treacă fără vânătăi şi fără înjosiri şi mai mari, dar nu se putu opri. Înainte de toate, voia să primească, în sfârşit, nişte răspunsuri.

— Atunci, de ce te-ai grăbit atât de tare să te căsătoreşti cu o curvă? întrebă ea, cuprinsă de un val de curaj. Ştiai doar că sunt însărcinată, Ian. Ştiai de Michael! Dacă mă găseai atât de respingătoare...

Ian râse şi mai luă o înghiţitură din tărie. În acea zi, băuse mult mai mult decât de obicei.

Kathleen tremura. Spera să nu fi întins coarda prea departe.

Ian o prinse însă aproape cu blândeţe de păr, care continua să fie moale şi auriu.

— Cine te-ar putea găsi respingătoare, drăguţo? Cea mai frumoasă fată din Wicklow... chiar dacă puţin stricată, dar numai puţin. La urma urmei, tu m-ai ales pe mine, şi nu munca la domnişoara Daisy...

Pe Kathleen o trecură toate apele. Ştia deci Ian despre oferta matroanei de bordel?

Ian îi rânji.

— Da, fetiţo, sau crezi că am trăit ca un pustnic în Wicklow? întrebă el sarcastic. Kathleen, draga mea, eu am vândut cai. Şi un bun negustor de cai cunoaşte pe toată lumea şi le ştie pe toate! Şi lui Michael al tău i-am cumpărat de destule ori câteva sticle de whisky distilat de el. Ştiu şi că nu a furat grânele lui Trevallion pentru hrănirea săracilor, asta ar trebui să fie limpede pentru oricine care nu era îndrăgostit de el orbeşte. Şi, în plus, acel Bill Rafferty! L-am luat pe ăla la mine în căruţă după ce dăduse tuturor de băut. Nu se putea linişti pentru că Michael al tău i-a dat numai o părticică din ceea ce i se cuvenea... Fiindcă el trebuia să plătească totuşi călătoria pentru el şi pentru Kathleen a lui...

Femeia asculta fără să-i vină a crede, cu ochii larg deschişi. Bănuiala ei se adeverise, aşadar: Ian ştiuse dinainte de banii lui Michael, încă de când o luase cu el prima dată spre Wicklow. Oare să fi asmuţit el autorităţile

asupra lui Billy Rafferty? Lui Kathleen nu-i venea să creadă.

În orice caz, Ian avusese grijă ca ea să-şi întâlnească iubitul în Wicklow – o dată, apoi, pentru a fi sigur, încă o dată. A doua oară însă, ea nu văzuse decât vaporul plecând din port – dar asta nu avea Ian cum să o ştie. Nu fusese o amabilitate faptul că îi permisese să îl mai vadă pentru o ultimă dată pe Michael Drury, ci pur şi simplu o ultimă asigurare. Într-un fel sau altul, Michael avea să îi dea iubitei lui banii rezultaţi în urma furtului – el însuşi nu mai putea face nimic cu ei.

— Deci... Ai ştiut de dotă? se interesă Kathleen fără nicio inflexiune în glas.

Ian se zgudui de râs.

— Da, bineînţeles că da! Am ştiut să adun unu cu unu. Avantajele pentru Michael din închisoare, de exemplu... Bătrâna Bridget are o inimă blândă, dar că întreţinea doi ţărani precum Michael şi Billy din banii ei de prostituată – asta n-am mai înghiţit-o!

— De unde ai ştiut de avantaje? întrebă Kathleen.

Ian făcu un semn dispreţuitor cu mâna.

— Sora lui Billy Rafferty. Se afla pe atunci, ca târfa, la târgul de cai. Am intrat în vorbă cu ea, i-am dat un whisky... cum se fac lucrurile astea, Kathleen. Şi acum, nu mă mai privi atât de înspăimântată! Nu ţi-am administrat cum trebuie banii? Nu-ţi merge bine, ţie şi bastardului tău?

Kathleen se întoarse, însă Ian nu terminase încă.

— Am aflat şi de oferta domnişoarei Daisy, Mary Kathleen! plusă el. Spune, ţi-a fost greu să te decizi? Ai fi putut avea totuşi o viaţă uşoară în Wicklow. De ce m-ai luat totuşi de bărbat, Kathleen? Doar din cauza bastardului?

Kathleen nu mai scoase niciun cuvânt. Nici atunci când Ian o trase în pat, entuziasmat, sentiment provocat de

beţie şi de o nevoie de a domina, iar ea aproape avu impresia că se sufocă sub greutatea lui şi sub povara lucrurilor pe care tocmai le aflase.

Dimineaţă se trezi însă înainte ca soţul ei să se mişte. Le dădu repede copiilor nişte terci de ovăz, o luă pe Heather pe spate şi îi puse pe copii în faţa ei, pe catârul tânăr de culoarea castanei. Merse pe cât de repede putu pe poteca de pe malul râului şi dădu de Matt Edmunds, în timp ce el îşi dezlega barca, pregătindu-se de plecarea spre Christchurch.

— Domnule Edmunds... Kathleen sări de pe catâr şi i-l prezentă. Soţul meu mă trimite să vă aduc ceea ce aţi cumpărat ieri. E un animal foarte frumos. Cred că de data aceasta veţi fi foarte mulţumit de el!

Matt Edmunds nu observă că iepele fuseseră schimbate, însă Claire se miră atunci când duse animalul în grajd împreună cu Kathleen.

— Iapa voastră drăguţă? Şi-a vândut Ian cel mai bun catâr al său lui Matt? Cât a plătit pentru ea? Trebuie să mă aştept să fim alungaţi din casă şi din curte dacă nu vom face rost de bani?

Râse şi îşi mângâie noul catâr. Spottey reacţionă cu nişte răgete pline de gelozie.

Lui Kathleen nu îi ardea de glume.

— Să îţi duci animalele în inima terenului vostru, mai ales azi, o sfătui ea pe Claire. Ia-i pe Spottey şi noua iapă şi lasă-i să pască la piatra-spiriduş. Sau, mai bine, ascunde-i la locul elfilor. Să nu cumva să îi treci soţului meu prin faţa ochilor cu ei. Ah, da – şi, te rog, vezi mâine de mine! Ai grijă de copii, în caz că mă omoară!

Capitolul 11

Sergentul Meyers nu locuia împreună cu tânăra lui soţie în cazarma provizorie. Aceasta abia dacă oferea ceva mai mult confort decât barăcile deţinuţilor. În schimb, îşi închiriase, pentru el şi pentru Velvet a lui, o locuinţă într-o mică pensiune intimă. Familia Meyers locuia acolo în două camere şi hangiţa fusese imediat gata să o primească şi pe Lizzie. Ea părea civilizată şi inofensivă, în rochia ei închisă la culoare şi cu părul prins cum se cade. Lizzie îşi dăduse jos boneţica şi şorţul, pentru a nu fi imediat recunoscută ca fiind o femeie de serviciu rătăcită pe drumurile lăturalnice. Erau în mijlocul săptămânii şi ea se folosise de scuza cumpărăturilor pentru a-şi face rost de o oră liberă.

Lizzie mergea în urma hangiţei cu inima bătându-i cu putere. Sergentul Meyers nu ar fi trebuit să fie acasă la acea oră. Dar, fireşte, nu puteai şti niciodată...

Într-adevăr, doar Velvet fusese cea care o salutase în cele din urmă. O trimisese apoi pe hangiţă, tranşant, dar în acelaşi timp pe un ton prietenos, să aducă fursecuri şi ceai pentru ea şi pentru prietena ei.

— De fapt, nici nu pot rămâne prea mult, spuse Lizzie agitată şi se uită prin cameră. E frumos aici, la tine. Ai devenit o adevărată doamnă, Velvet.

Aceasta zâmbi.

— Nu e la fel de frumos ca la stăpânii tăi, răspunse ea.

Velvet şi soţul ei vizitaseră familia Smithers. Fata o privi pe Lizzie întrebător şi îi interpretă greşit expresia nefericită de pe chip.

— Mda, dacă ar trebui să curăţ zilnic tot luxul ăla, probabil că aş vedea şi eu lucrurile cu alţi ochi, întări ea apoi.

Lizzie clătină din cap.

— Nu este vorba despre asta. Eu fac cu plăcere curat... Dar nu avem mult timp, Velvet. Trebuie să mă asculţi. Am nevoie de ajutorul tău.

Velvet o opri dintr-o mişcare a mâinii şi făcu apoi semn cu bărbia spre culoar. Hangiţa tocmai deschisese uşa, fără să bată în prealabil, şi pusese pe masă o tavă pe care tronau ceştile de ceai şi o farfurioară cu madlene.

Velvet îi mulţumi zâmbind şi îi oferi un loc lui Lizzie.

— Acum putem vorbi zise ea, după ce plecă femeia. Deci, ce pot face pentru tine? Vrei să te căsătoreşti, din câte am înţeles?

— Vreau să fug, o corectă Lizzie.

Nu avea timp pentru a purta conversaţii politicoase.

— Împreună cu Michael Drury. Dar mai întâi trebuie să fie eliberat din *Chain Gang-ul* lui.

— Stai aşa...

Velvet servi ceaiul. Nu părea prea impresionată de mărturisirea lui Lizzie, dar aşa fusese ea dintotdeauna.

— Să descurcăm puţin lucrurile. Eşti conştientă că până acum nimeni nu a mai evadat vreodată din Van Diemens Land?

— Aşa se spune, rosti Lizzie. Dar dacă aş fi în locul guvernatorului şi aş avea câte unul altul care să îmi evadeze din când în când, nici eu nu aş recunoaşte-o. Însă asta oricum nu contează. În cazul ăsta, vom fi, uite-aşa, primii.

— Dar de ce vrei să faci asta, Lizzie?

Velvet observă în expresia nerăbdătoare a lui Lizzie faptul că fosta ei colegă de celulă nu voia să discute despre acest subiect. Lizzie aruncă o privire asupra minunatului orologiu din colţul camerei.

— Ar trebui să merg la măcelar, Velvet, bucătăreasa aşteaptă carnea...

Velvet dădu înţelegătoare din cap.

— Bine, atunci, vrei să te nefericeşti neapărat împreună cu Michael Drury. Ce pot face eu pentru asta?

— Îi poţi cere soţului tău să-l pună pe Michael pe nivelul doi de securitate şi să îi scoată lanţurile! zise Lizzie. Asta, în primul rând. Apoi, trebuie să ajungem cumva la Hobart...

Dacă era să fie sinceră, planul ei era mult mai elaborat. Cu atât mai mult cu cât totul trebuia să se petreacă foarte repede; la urma urmei, anunţul ei fusese deja făcut.

— Cumva, rosti Velvet batjocoritor. Ei, Lizzie, nu mai sta aici ca pe ace, aşa nu rezolvăm treaba. Trebuie să investeşti timp în treaba asta...

— Dar nu am timp! izbucni Lizzie. Porcul ăsta de Smithers se culcă cu mine în fiecare noapte pe care şi-o petrece sub acel acoperiş! mai mult sau mai puţin cu binecuvântarea soţiei sale, care e de părere că toate vor înceta dacă mă căsătoreşte. În patru săptămâni mă vor mărita cu grădinarul, care este de acord să mă împartă în continuare cu domnul Smithers. Michael Drury e în lanţuri, împreună cu nişte idioţi violenţi, care îl prostesc în fiecare noapte că vor evada în Noua Zeelandă – când te gândeşti că niciunul dintre ei nu este în stare să conducă nici măcar o barcă cu vâsle, ce să mai vorbim să navigheze cu o corabie cu pânze peste Marea Tasmaniei. Nu am timp, Velvet! Am nevoie de acte şi de un bilet pe următorul vas...

— Vapoarele spre Anglia sunt controlate la sânge, rosti Velvet.

— Dar nu şi cele spre Auckland, sau Greymouth, sau cum se mai cheamă toate localităţile alea ciudate din Noua Zeelandă! Ideea nu este proastă, doar metoda practică. Împreună cu Dylan şi Connor, Michael nu o să ajungă niciodată acolo!

Velvet ronţăi din fursecul ei.

— Deci, în primul rând, ai mai mult timp decât crezi, observă ea într-un târziu. Nu, fireşte că nu acum, trebuie să mergi imediat la măcelar, cu asta sunt de acord. Însă în ce priveşte căsătoria. Înainte de a fi graţiată, eşti mai întâi interogată încă o dată, apoi te duc la Hobart – sau la Launceston, dacă ai ghinion. Însă nu cred, fiindcă actele tale sunt încă în Cascades. Asta mai durează cu siguranţă încă două luni, deci nu te agita inutil. Şi, în al doilea rând... înţeleg că vrei să pleci, iar ideea e genială... Dacă mi-ar fi dat mie asta prin cap! însă, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai nevoie de Michael Drury?

Lizzie îşi plecă privirea.

Velvet suspină şi îşi îndepărtă de pe fruntea albă ca de alabastru o şuviţă din părul minunat.

— Da, ştiu, îl iubeşti. Era evident încă de pe vapor. Dar, Lizzie, omul ăsta te va face nefericită! E un om schimbător, care...

— Nici nu-l cunoşti! îşi apără Lizzie odorul.

Velvet se arătă neînţelegătoare.

— Am auzit destule despre aventurile lui, zise ea apoi. Şi poate că termenul de „schimbător” e greşit; este foarte posibil ca Drury să fie un tip de treabă. La urma urmei, este în continuare îndrăgostit lulea de fata aia, pe care a lăsat-o gravidă în Irlanda...

— A lăsat-o... pe Mary Kathleen?

Lizzie nu se atinsese până atunci de ceai, dar acum avea nevoie de un întăritor. Velvet scoase din spatele canapelei o sticlă de gin şi îi puse un strop în ceaşcă.

— Poftim, ăsta nu miroase nicicum. Şi da, Michael ăsta al tău şi-a lăsat drăguţa gravidă. Abia după aceea s-a gândit cum să-şi hrănească plodul. Aşa cum acum evadează mai întâi în pădurea plină de şerpi veninoşi şi cum se gândeşte abia apoi la cum să scape de acolo. La început, nu ştia nici măcar că se află pe o insulă. Omul

ăsta intră mereu în necazuri, Lizzie! E prea temperamental, prea impulsiv. L-ai mai salvat o dată, atunci când era cuprins de febră. Şi acum vrei să-l salvezi din nou... Nici măcar nu te iubeşte!

Velvet îşi turnă şi ei din gin.

— O să o facă, susţinu Lizzie. Dacă aş putea doar...

Lui Lizzie îi apăru un rid minuscul pe frunte, ceea ce se întâmpla mereu atunci când îşi permitea să-şi arate supărarea.

— Doar dacă ai face pentru el ce anume? Să minţi, să furi, să curvăsăreşti? M-am gândit şi eu la astea cândva. Aş fi făcut toate astea pentru Murphy al meu... şi după aia a trebuit să ascult cum a dat toată vina pe mine. Zicea că e un simplu ţăran şi că nici măcar nu ştia că furtul de ceasuri e interzis. Asta a susţinut. Că eu i-aş fi băgat brusc în buzunar chestia aia şi când te gândeşti că se împliniseră doi ani de când furam pentru el! La început, am crezut că mor, dar nu se moare aşa de uşor...

Velvet îşi coborî privirea.

— Dar Michael...

Lizzie încercă din nou să deschidă subiectul.

— Uită-l pe Michael, spuse Velvet cu severitate. Pune-te tu singură în siguranţă. O să mai găseşti pe altul în Noua ta Zeelandă, coloniile astea sunt pline de bărbaţi. Vezi ce e şi aici! Iar acolo, pe insule, sunt toţi liberi!

Lizzie îşi mesteca buza inferioară.

— Singură nu o să reuşesc, şopti ea. Am nevoie de el.

Velvet clătină din cap.

— Nu ai nevoie de el. El are nevoie de tine!

— Dar e acelaşi lucru! susţinu Lizzie. Deci, mă ajuţi? Te rog, Velvet, te rog! Chiar tu spui că e un om bun!

Velvet îşi prinse capul în mâini.

— Bine, Lizzie, zise ea în cele din urmă, dar promite-mi să nu te grăbeşti nicidecum. Mai gândeşte-te la toate

astea în linişte!

Lizzie încuviinţă cu sufletul îndoit, însă deocamdată Velvet era cea care cugeta – şi ajunse imediat la un rezultat.

— Ascultă, Lizzie, Michael ăsta al tău vine de la ţară, nu? Crezi că se pricepe la cai?

Lizzie nu avea nici cea mai vagă idee.

— Cu siguranţă! zise ea.

— Bine. Aici e mereu nevoie de câte un căruţaş. Pentru materia primă şi pentru defrişări au ei atelaje grele, însă cei mai mulţi deţinuţi vin de la oraş. Nu ştiu să conducă o căruţă şi, în plus, le este teamă de caii aceia imenşi. Dacă soţul meu îl eliberează pe Michael din lanţuri şi dacă se comportă civilizat câteva săptămâni, poate să primească o căruţă. Ar fi biletul tău şi al lui spre Hobart. Dar e nevoie de ceva timp. Crezi că poţi să rezişti?

Lizzie dădu vitează din cap.

— Am să încerc! exclamă ea. Dacă Michael nu o să o şteargă chiar în clipa în care i se vor da jos lanţurile...

Velvet se arătă supărată.

— Atunci, vei lua asta drept un semn! zise ea. De fapt, ar fi cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla. Şi acum, du-te la măcelar, altminteri o să ai scandal.

O conduse pe Lizzie la uşă şi o îmbrăţişă pe fată.

— Mult succes, Lizzie! şopti ea. Ar fi frumos dacă măcar una dintre noi ar ajunge să fie fericită!

Lizzie rezistă incredibil de bine în următoarele săptămâni. Domnul Smithers era încântat, soţia lui şi Cecil mai degrabă miraţi de faptul că procedura ei de eliberare se întindea pe o perioadă aşa de lungă şi că nunta trebuia să mai aştepte. Din când în când, doamna Smithers făcea şi observaţii răutăcioase – considera că Lizzie ar putea să-l satisfacă acum totuşi pe Cecil în locul soţului ei. Cu sau fără certificat de căsătorie! însă în mod direct nu i se mai

adresă fetei pe acest subiect.

Michael fusese, într-adevăr, eliberat din lanţuri la trei săptămâni după discuţia care avusese loc între Lizzie şi Velvet, însă graţierea subită şi despărţirea de şirul lui părură să-l deruteze pentru o vreme. La început, se comportă bine şi se obişnui repede cu postul de grăjdar în care îl pusese Meyers după un scurt interogatoriu legat de cunoştinţele lui anterioare. Michael era obişnuit să aibă grijă de catâri. Animalele de povară, greoaie, pe care le avea acum în grijă erau mai mari, dar nu cu mult mai greu de stăpânit. Michael îi hrănea şi îi curăţa şi ştia chiar, spre încântarea nemărginită a comisarului, cum se înhamă la căruţe.

— Băiete, ştii poate să şi mâni o căruţă?

Michael încuviinţă şi se obişnui în curând cu o căruţă uriaşă, în care se transportau materialele de construcţie şi trunchiurile de copaci. Caii erau, în acest caz, problema cea mai mică, faţă de dimensiunile căruţei. Pe de altă parte, nici căruţele pentru recoltat ale lordului Wetherby nu erau cu mult mai mici. Michael ar fi fost avansat pe loc vizitiu, dar încă nu aveau suficientă încredere în el pentru a-l trimite de unul singur pe drumuri.

— Numai să nu faci vreo prostie! îl rugă Lizzie.

Încerca să-l vadă pe cât de des posibil, dar era dificil. Cel mai uşor putea face în aşa fel încât să-l vadă în timpul săptămânii, atunci când făcea aprovizionarea. Bucătăreasa Ginnie îi făcea jocul cu blândeţe, chiar dacă nu ştia de planul de evadare, fiindcă Lizzie avea îndoieli referitoare la femeie.

— Cum se vor termina toate, copilă? îl iubeşti pe unul şi te căsătoreşti cu altul, iar al treilea îşi ia tot ce vrea să aibă. Ai grijă, fetiţo! Lui Cecil poate că nu-i place treaba asta cu stăpânul, dar nu se poate împotrivi. Însă dacă o să audă de povestea cu vizitiul tău chipeş...

Lizzie ridică din umeri. Înainte ca Cecil să afle ceva, ea avea să fie de mult pe vasul către Noua Zeelandă – sau, din nou, în închisoarea din Hobart. Dacă se hotăra să evadeze, nu mai avea nicio cale de întoarcere, însă orice i se părea mai bun decât să devină soţia lui Cecil şi, în acelaşi timp, curva lui Smithers.

— Comportă-te bine câteva luni, fă-l pe Meyers să aibă încredere în tine! îl imploră Lizzie pe Michael, care şedea pe capra căruţei sale, în timp ce ea mergea discret alături în direcţia magazinului negustorului.

Încerca să nu-l privească în acest răstimp şi totuşi abia dacă se putea abţine să arunce măcar o privire liniştitoare asupra chipului său frumuşel şi a ochilor săi strălucitori.

— Cândva, o să se arate o posibilitate! îi şopti Lizzie lui Michael.

— Evident!

Michael părea să se distreze şi să nu aibă niciun fel de griji. Slujba de vizitiu părea să-i placă. Poate că nici nu mai voia să plece? Lui Lizzie i se strânse inima în piept. Dacă ea punea acum totul la cale, iar el o refuza...

— Singur, oricum, nu o pot scoate la capăt. Trebuie să-i aştept pe Will, pe Dylan şi pe Connor. Fără Connor, nu avem oricum nicio şansă!

Lizzie respiră uşurată. Deci, voia în continuare să evadeze. Pe ceilalţi derbedei avea să i-i scoată ea din cap.

Apoi, după multe săptămâni de la discuţia lui Lizzie cu Velvet, lucrurile se precipitară.

Totul începu cu faptul că doamna Smithers o chemă pe Lizzie la ea. Fata se duse cu frică în suflet. Oare să fi ajuns toate astea la urechile stăpânei ei? Avea să îi reproşeze din nou că îi seduce soţul?

Însă doamna Smithers nu făcu nimic din toate acestea. Veştile erau mai degrabă bune.

— Vei pleca mâine la Hobart. O să te interogheze din

nou şi după aceea sper să se grăbească lucrurile legate de căsătoria ta. Pete pleacă oricum la Hobart, îl duce la vas pe David Parsley.

Pete era argatul care era angajat şi pe post de vizitiu. Lui Lizzie începu să-i bată inima cu putere.

— Domnul Parsley vrea să... plece? întrebă ea fără nicio inflexiune în glas.

— Cu afaceri. În Noua Zeelandă, e vorba de o slujbă. Se pare că cei de acolo se gândesc să construiască o stradă care să lege coasta de vest de cea de est... Aşa ceva. Eu mai degrabă m-aş întoarce în Anglia... Dar nu trebuie să te gândeşti la asta, cu atât mai mult, cu cât nu putem pleca de aici în următorii doi, trei ani. În orice caz, fii gata, plecaţi în zori.

Lizzie începu să se gândească febril la toate astea după ce se întoarse la treabă. Era joi; vineri şi sâmbătă vor fi plecaţi, ceea ce înseamnă că vaporul va pleca marţi sau miercuri. Cu Parsley se descurca ea, bărbatul era un pămpălău şi îi făcuse de suficient de multe ori cu ochiul atunci când era invitat în casa familiei Smithers şi ea îl servea. Oare ştia că ea era a şefului său? Lizzie roşi toată. Dar nici de asta nu îi păsa. Din contră, putea să fie un atu. Acum, era important să dea de Michael. Puse repede masa pentru cină şi alergă la Ginnie.

— Trebuie să mai plec o dată! Dă-mi ceva de făcut, indiferent ce! Bucătăreasa se încruntă.

— Ce vrei să mai faci acum, copilă? Doamna vrea ca tu să serveşti masa. Domnul Smithers va veni...

Lizzie o privi disperată.

— Chiar de azi? Bine, fie. Trebuie să plec, Ginnie! Spune-le orice! Spune-le că sunt la Cecil să îi dau vestea bună că voi fi în curând graţiată. Sau spune-le că m-ai trimis să iau ouă, iar eu voi susţine că mi-am scrântit piciorul la coteţele găinilor şi...

Ginnie se lovi cu mâna peste frunte.

— Găinile s-au dus deja la culcare, spuse ea. Doar alea nebune, fără de pene, au viespi în fund! Pleacă odată, fetiţo, dar grăbeşte-te! O să mă gândesc eu la ceva. Doamna e bine dispusă. Şi el... ei, dacă te întorci la timp...

Lizzie dădu din cap. Îşi cunoştea datoriile. Dar acum, îşi dădu jos şorţul în timp ce se avânta afară şi se înveli doar cu năframa lui Ginnie. Era o vară târzie şi în Van Diemens Land se făcea deja întuneric. Din când în când, burniţa în timp ce Lizzie alerga pe străzile satului spre grajdurile din apropierea cazărmii. Dacă avea noroc, Michael era încă acolo. Trebuia să fie acolo! Michael tocmai le dădea fân cailor şi fluiera de unul singur. Lizzie ameţi de uşurare.

— Michael, Michael, Doamne ajută că eşti aici!

Trebuia să se ţină în frâu ca să nu i se arunce de gât.

— Îngeraşule!

Râse.

— Hei, arde un nor sau ai probleme cu iubiţelul tău? Să mă bat pentru tine?

Michael părea să fie într-o dispoziţie bună şi, în acelaşi timp, uşor abţiguit. Nu era de mirare că deţinuţii îşi făceau cumva rost de whisky, care era interzis; vizitiii primeau mereu câteva înghiţituri. Michael îşi pusese acum o mână pe după Lizzie, care stătea sprijinită de o cuşcă şi încerca să-şi recapete respiraţia.

— Termină cu prostiile şi ascultă-mă!

Frica lui Lizzie o făcea să-l refuze mai brutal decât ar fi vrut ea de fapt. Spera să nu fie prea beat ca să nu mai înţeleagă nimic din plan!

— Michael, în noaptea de duminică sau de luni pleacă un vapor spre Noua Zeelandă. O să iau actele necesare şi un bilet – nu, nu mă întreba nimic acum, nu am vreme pentru aşa ceva. Trebuie însă să ajungi cumva la Hobart. Ne vedem la...

— Battery Point, Mayfair Tavern, zise Michael repede.

Avea noroc. Pricepuse totul ca vântul.

— Este o cârciumă, se pare că e uşor de găsit...

Lizzie îl privi supărată.

— Adică miliţia te va căuta acolo mai întâi! îl ironiză ea. Bine, fie, e şi asta o adresă. Dar nu care cumva să intri acolo! Rămâi pe undeva prin preajmă. Sau, şi mai bine: caută vaporul care pleacă spre Noua Zeelandă şi ascunde-te pe chei. Voi veni acolo cu un bărbat. Ne urmăreşti discret, apoi te voi întâlni cumva şi îţi voi da actele.

— Dar cum vrei să...

Pentru Michael, toate astea păreau să se desfăşoare puţin cam prea repede.

— Încă nu ştiu, dar merită să încercăm. Vino pur şi simplu la Hobart. Nu spune nimic nimănui despre asta. Nici măcar tovarăşilor tăi din bandă!

— Dar ei vor... Doar nu pot să îi... O să se întrebe...

— N-au decât să o facă! mai bine să nu ştie nimic decât să te trădeze. Michael, înainte ca vaporul să plece, va trebui să stai ascuns timp de trei zile şi să faci în acelaşi timp trei sute de kilometri! E mult mai uşor dacă nu ştie nimeni de asta, dacă nimeni nu ştie unde poţi fi găsit!

Michael rămase pe gânduri şi părea să-şi cântărească loialitatea. Apoi, ridică din umeri.

— Fie şi aşa, eu plec oricum din noaptea asta! zise el în cele din urmă.

Lizzie îşi miji ochii.

— Nu crezi că e mai bine să iei căruţa mâine...

— Căruţa e prea bătătoare la ochi, am o idee mai bună. O să iau un cal. Urează-mi noroc, Lizzie!

Fata dădu să plece când el o sărută. Mai întâi pe frunte, apoi repede pe gură.

— Şi ţie mult noroc!

Lizzie reuşi să zâmbească atunci când, în acea noapte,

Martin Smithers avu un ultim orgasm la ea în pat. Îi suportă tandreţurile, gândindu-se la Michael.

Michael avea nevoie de noroc. Nu doar pe parcursul evadării, ci chiar din clipa în care pleca. Printre caii pe care îi îngrijea se găsea şi un armăsar tânăr, de neîmblânzit. Un *shire horse*, un exemplar extraordinar, brun-închis, cu pete albe în jurul gleznelor şi înalt de aproape doi metri şi jumătate. Un fermier din Launceston îşi comandase animalul din Anglia, iar vizitiul îl adusese din Hobart. Acum, se găsea în grajdul lui Michael şi aştepta să fie găsită o soluţie pentru a fi transportat mai departe – însă comisarul nu avea niciun motiv de grabă. O parte dintre caii din grajdul său erau iepe şi se gândea să le împerecheze pe toate, înainte de a trimite armăsarul mai departe. Pe gratis, se înţelegea de la sine; nu plănuia să-l înştiinţeze pe fermier despre asta. Mai mult, se mai anunţară şi toţi coloniştii din împrejurimi care aveau iepe. Ei îi plăteau comisarului o taxă modică, iar armăsarul îşi vedea de treabă.

Animalului nu-i venea, de bună seamă, să creadă ce noroc îi căzuse pe cap. Pe zi ce trecea, devenea tot mai neastâmpărat şi lovea cu picioarele în pereţii cuştii ori de câte ori simţea o iapă în călduri. Michael fusese nevoit deja să-i repare de trei ori cuşca. Era absolut plauzibil dacă armăsarul reuşea într-o bună zi să scape. Iar calul era puternic. Putea alerga fără nicio problemă până la Hobart, purtându-l cu sine şi pe Michael. Asta dacă mai fusese călărit vreodată...

Michael nu era prea sigur în această privinţă, iar inima îi bătea nebuneşte când îşi căută prin grajd cea mai mare şa pe care o putea găsi. Ba nu, lipsa ei probabil că avea să se observe. Michael înghiţi în sec, hotărând să îşi asume riscul şi să călărească fără şa. Puse în jurul armăsarului doar o curea veche, îl înhămă cu cel mai urât ham, cu unul

care, de fapt, ar fi trebuit aruncat de mult, după care îi vorbi cu blândeţe în timp ce-l ducea afară.

Mai lipsea doar mesajul. În grajd era o tablă, pe care vizitiii îşi notau drumurile. Michael căută o bucată de cretă, apoi scrise de-a curmezişul tuturor rubricilor:

ARMĂSAR SCĂPAT, PORNIT DUPĂ EL SPRE VEST. MICHAEL

Timp de câteva ceasuri, asta avea să-l liniştească pe comisar. Şi să-l preocupe. Cu siguranţă că avea să trimită câteva grupuri de căutare, doar armăsarul era valoros. În timp ce Michael călărea spre est... sau în timp ce-şi rupea gâtul.

Michael avea nevoie de o piatră sau de orice altceva pentru a se putea urca pe spinarea imensului animal. Şi nu putea risca să meargă pe teren moale. Altminteri, comisarul descoperea de îndată urme de copite. Aşa mari cum erau cele ale armăsarului, erau inconfundabile. Tânărul murmură o rugăciune şi se gândi la Kathleen în clipa în care se avântă de pe capra căruţei sale pe coama lui Gideon. Armăsarul dansă puţin, însă rămase liniştit. Michael mulţumi Cerului. Apoi, îşi îndemnă calul să pornească. Gideon făcu primii paşi şi îi dădu astfel lui Michael o idee despre ce avea să-l aştepte. Fără şa, mişcările calului aveau să îl scuture atât de puternic, încât urma să îl doară tot corpul. Dar acum nu-i mai păsa de asta. Porniseră la drum.

Lizzie se strădui să găsească un ton agreabil de pălăvrăgeală atunci când se urcă împreună cu David Parsley în trăsura spre Hobart. Din păcate, tânărului nu-i pria sculatul devreme de dimineaţă. În cele din urmă, Lizzie renunţă şi aşteptă până când Parsley se trezi de-a binelea. Vibra de emoţie, dar reuşi să îşi scoată la iveală zâmbetul ei cald, atunci când el arătă în cele din urmă puţin interes. În cele din urmă, găsi chiar şi o temă de

discuţie care să îl intereseze: construcţia de drumuri.

Parsley vorbea întruna. Lizzie nu mai era nevoită să scoată niciun cuvânt, însă, cu toate acestea, se simţea distrusă atunci când Pete opri pe seară în faţa pensiunii mici şi drăguţe în care Lizzie îşi petrecuse, pe drum spre familia Smithers, cea mai plăcută şi mai promiţătoare noapte a vieţii ei. Şi asta, fără niciun bărbat, după cum îşi zicea ea acum cu amărăciune. De fapt, până acum nu se bucurase niciodată de compania vreunui bărbat. Patul care mirosea a lavandă o atrăgea, iar David Parsley tocmai începuse să o curteze puţin pe Lizzie. Era mai bine însă să fie prudentă.

— Noi o să dormim în fân, îl înştiinţă ea pe Pete, vizitiul.

Cel puţin el nu avea să se atingă de ea.

Lizzie suspină şi se prefăcu că îi este greu să se despartă de Parsley. Şi, spre norocul ei, magia funcţionă. Zâmbetul ei îi lumină inima inginerului uscăţiv şi, chiar dacă nu se putea bucura de o noapte între cearşafuri mirositoare, măcar primise o masă copioasă. Lizzie bău pentru prima dată în viaţă un vin bun şi fu înnebunită de gustul de fructe al noii băuturi. La Londra, mai încercase câteodată o chestie dulceagă şi lipicioasă, care se vindea pe acolo cu numele de vin roşu, dar nu se putea compara cu uşoara aciditate, cu gustul persistent de scorţişoară şi de pară, cu care îi vrăjea cerul gurii acel *Muscat blanc* franţuzesc. Ar fi putut rămâne o veşnicie la acea masă împodobită cu lumânări, indiferent despre ce anume ar fi vorbit Parsley.

— Să nu dai foc la ceva, mormăi Pete atunci când îi făcu, mişcându-se rapid, un culcuş rece în fân.

Observaţia argatului o readuse imediat la realitate. Ginnie şi Pete o preţuiseră mult până atunci, însă în câteva zile aveau să o considere pe Lizzie Owens nimic altceva decât o simplă curvă.

Următoarea zi se derulă aproape la fel ca şi prima, doar că Parsley începu să-şi dea mai mult drumul şi să flirteze cu Lizzie.

— Dar nu aveţi o soţie, David Parsley? Nu vă este uneori dor de braţele ei moi, atunci când călătoriţi prin întreaga lume, pentru a construi drumuri în toate noile colonii?

Parsley roşi şi se tot învârtea în jurul cozii.

— O... hm... o femeie aşa de dulce precum dumneavoastră, domnişoară Lizzie, din păcate... hm., nu am găsit până acum.

Lizzie zâmbi şi îşi permise un vis. Ce-ar fi fost dacă vorbea serios? Dacă putea să-l atragă pentru ea pe acest bărbat cam plicticos, dar totuşi destul de arătos şi fără îndoială onorabil. David Parsley avea un păr castaniu, des, un chip rotund şi ochi prietenoşi căprui. Ar fi avut grijă de familie – poate că ea ar fi văzut chiar şi lumea întreagă dacă ar fi luat-o câţiva ani în călătorie cu el. Dar toate astea erau nişte iluzii. Nu ar fi reuşit nici în ruptul capului să-l convingă pe Parsley să o ia cu el în Noua Zeelandă, mai ales înainte de a fi graţiată. Şi, când avea să se întoarcă, ea urma să fie căsătorită de mult cu Cecil. Nu, nu exista nicio alternativă. Din contră: Lizzie îşi mărea cu încă alte câteva numărul păcatelor, şi aşa destul de multe.

În cea de-a doua seară, cină din nou cu Parsley şi de această dată nu mai fu chiar la fel de simplu să se apere de avansurile lui. David Parsley băuse cea mai mare parte a celor două sticle de vin pe care le goliseră, iar acum se clătină uşor când se ridicară şi o conduse pe Lizzie afară.

— Veniţi, domnişoară Lizzie... La mine vă simţiţi totuşi mai bine ca în fân... Şi... Deci, dacă l-am înţeles bine pe domnul Smithers în această privinţă... atunci nu sunteţi nici în rest chiar aşa de ruşinoasă...

Lizzie simţi cum îi îngheaţă inima. Deci totuşi acest tânăr, care tocmai i se păruse atât de naiv, ştia de ruşinea

ei. Smithers se lăudase cu ea...

Lizzie trase adânc aer în piept. Nu avea voie să facă pe jignita; trebuia să-şi joace rolul.

— Dar... dar nu în faţa vizitiului domnului Smithers, domnule Parsley, şopti ea. Asta... asta ar fi compromiţător, nu sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere? Însă, poate... poate mâine... Când pleacă, de fapt, vaporul dumneavoastră, domnule Parsley?

Capitolul 12

De fapt, Pete avea însărcinarea să o predea pe Lizzie duminică seara în închisoarea de femei din Cascades. Ea urma să-şi petreacă acolo noaptea şi să fie interogată dimineaţa. Când ajunseră pe după-amiază în Hobart, Parsley îi dădu însă vizitiului o bancnotă de o liră. Pentru un deţinut, era o mică avere.

— Şi acum, prietene, uită de micuţa asta! îi ordonă el lui Pete. Mâine-dimineaţă îmi pleacă vaporul şi vreau să mă mai distrez puţin. O iau cu mine la hotel.

— Dar stăpânii mei or să întrebe, zise Pete nehotărât. Şi închisoarea... Fata e anunţată acolo...

— O să şi ajung acolo, Pete, îl linişti Lizzie. Doar că puţin mai târziu, noaptea. Voi bate la uşă cât se poate de graţios, ca nu cumva să îi vină cuiva idei ciudate, şi după aceea le spun că ni s-a rupt o osie.

— O să o predau personal! zise Parsley şi îi rânji lui Lizzie.

Pete ridică din umeri.

— Dumneavoastră trebuie că ştiţi cum stau lucrurile, domnule. Şi tu!

Îi aruncă lui Lizzie o privire dezaprobatoare şi îşi îndreptă căruţa spre grajdul închiriat, unde urma să găsească şi un locşor de dormit.

Lizzie respiră uşurată. Acum, nu mai lipsea decât ultimul act. Şi Michael... Spera ca Michael să fi ajuns şi el până la Hobart!

— Acum, ne căutăm o pensiune confortabilă, drăguţo... şopti Parsley şi îi oferi braţul lui Lizzie.

Ea îi dădu, la rândul ei, un zâmbet plin de promisiuni.

— Poate că jos, în port? întrebă ea. Aşa nu va trebui să mergi mâine prea mult, iar eu m-aş bucura aşa de tare să văd vaporul! Mă uit cu plăcere la vapoare, ştii? Dacă aş fi

fost bărbat... oh, cred că aş fi petrecut o viaţă întreagă pe mare...

— Cât de drăguţ ai arăta într-un costum de marinar! o tachină el.

Lizzie se scârbi în sinea ei. Oare tuturor bărbaţilor le plăceau uniformele?

Vaporul era un vas modern cu pânze, cu trei catarge şi, din câte putea Lizzie să observe, era impresionant. Părea solid şi rezistent în faţa unei mări agitate. Era mai mic decât *Asia*, însă, la urma urmei, nu voia nicidecum să mai petreacă trei luni pe mare. Parsley îi spusese că, pentru o călătorie în Noua Zeelandă, trebuia să iei în calcul între douăzeci şi treizeci de zile. Inima lui Lizzie începu să bată cu putere. De-ar fi fost deja pe mare!

Şi atunci îl zări pe Michael. El stătea ghemuit pe chei, cu un fel de undiţă în mână, deghizat. Vreun sărman nenorocit, care încerca să-şi găsească o cină printre mărfurile din port. Lizzie se strădui să nu-i mai arunce o a doua privire. Totuşi, el trebuie că o văzuse, fiindcă începu să-şi strângă undiţa.

Hotărâtă, Lizzie îl luă pe Parsley de braţ.

— Hai acum, mi se face frig... Noi... Noi... Ar trebui poate să mai cumpărăm o sticlă de whisky...

Lizzie se rugă ca Parsley să fie de acord. Încă din noaptea precedentă, observase că el nu suporta alcoolul. Dacă se clătina deja de la puţin vin, atunci după o jumătate de sticlă de whisky avea să doarmă ca dus. Asta o scutea de neplăcuta sarcină de a-l doborî la pământ. Lizzie nu prea se încumeta să ducă treaba asta la bun sfârşit.

Parsley o trase şi mai aproape de el.

— Deci îţi place şi whisky-ul, domnişoară Lizzie... Ia te uită, şi când te gândeşti că te-ai prefăcut a fi o virtuoasă în casa familiei Smithers... Ei, voi, fetele...

Parsley chicoti ca şi cum ar fi descoperit un secret păzit cu multă străşnicie încă de pe timpurile Evei. Lizzie râse şi-i ţinu isonul fără încântare. Trebuia să reziste, nu avea voie să se lase jignită de niciunul dintre cuvintele sale. Spre norocul ei, el nu se decisese pentru un hotel cu plata la oră, ci pentru o pensiune, a cărei hangiţă nu întrebă, ce-i drept, de certificatul de căsătorie, atunci când el se prezentă împreună cu Lizzie drept domnul şi doamna Parsley, însă le puse la dispoziţie nişte camere mai spaţioase şi aşternuturi curate.

Lizzie îşi îndoi whisky-ul ei cu apă, dar lui Parsley îi turnă însă whisky pur. Era prea agitată pentru a aştepta până când el se îmbăta şi începu să se gândească tot mai serios să îi dea una peste cap cu vătraiul, însă el adormi epuizat imediat după primul act sexual. Dar nu, aşa îşi omorâse Anna Portland soţul! Lizzie nu putea risca una ca asta. Poate că, de bună seamă, nu îi era hărăzit să fie un om bun, însă nu era nici pe departe o ucigaşă. Aşa că îşi puse din nou zâmbetul pe chip şi-l scutură pe Parsley până când acesta se trezi.

— Doar nu te-ai săturat deja de mine! Nu se poate să te fi săturat! Uite aici, mai ia o înghiţitură. Şi după aceea mai fă-mă încă o dată fericită!

Rareori Lizzie lucrase în meseria ei mai greu ca în acea noapte, însă, pe la ora trei dimineaţa – la cinci urmau oamenii să se îmbarce pe vapor şi la şapte acesta avea să plece –, David Parsley golise mai mult de două treimi din sticla de whisky. Parcă dormea un somn de veci. Lizzie îi goli toate buzunarele în linişte – sau... Stai aşa, de ce să nu ia absolut totul cu ea? Vor avea nevoie de bagaje. Era ciudat să plece în acea călătorie fără ele. Cu sânge rece, Lizzie îi luă portofelul lui David şi îi duse geanta de voiaj jos.

— Soţul meu o să mă urmeze imediat, o informă ea pe

hangiţă şi trecu de ea înainte ca aceasta să poată pune întrebări.

Lizzie spera ca femeia să nu urce şi să-l trezească pe Parsley, dar aşa ceva era destul de improbabil. Atât timp cât bărbatul era în hotelul ei, putea să aştepte cu plata facturii. Şi ce anume făcea „doamna Parsley” cu geanta ei în miez de noapte, îi era indiferent hangiţei.

Michael apăru dintr-o firidă imediat ce Lizzie ieşi în stradă.

— În sfârşit! Credeam că nu mai termini niciodată! Şi cine a fost tipul ăla? Şi ce... ce ai făcut?

Obosită, Lizzie îi înmână actele victimei.

— Ăla a fost David Parsley. Acum, tu eşti David Parsley. Nu trebuie să ştii mai multe.

Cei doi mergeau unul lângă celălalt pe cât mai simplu cu putinţă, ca şi cum ar fi fost o pereche de soţi de noctambuli. Michael îşi aruncase geanta lui Parsley peste umăr. Mirosea a cal.

— La dracu’, abia dacă m-am putut despărţi de cal, îi povesti el despre aventurile lui cu Gideon.

Armăsarul îl dusese cuminte şi neobosit pe drumul spre Hobart. Abia în cea de-a doua noapte o luase Michael pe drumuri ocolite şi povestea colorat despre animalele exotice pe care le întâlnise pe parcursul călătoriei.

— Îţi jur, animalul ăla era unul dintre diavolii ăia tazmanieni...

Descrisese un animal negru şi terifiant, cu dinţi imenşi, care însă nu avusese curajul să se apropie de uriaşul Gideon. Peste zi, Michael dormise în linişte la umbra armăsarului – şi îşi explică faptul că ajunsese acolo intact datorită protecţiei acestuia. Lizzie îşi amintea că auzise, ce-i drept, că pe Van Diemens Land erau periculoşi doar şerpii şi insectele, şi nu animalele ciudate cu marsupiu, dar nu îi spuse nimic din toate acestea. Michael se despărţise,

de bună seamă, cu greu de calul lui.

— Fireşte că ar fi adus o sumă frumoasă dacă aş fi vândut armăsarul, zise el în cele din urmă cu regret în glas. Ar fi fost însă prea bătător la ochi, iar lumea m-ar fi privit cu suspiciune...

— A fost o mişcare foarte prudentă din partea ta! îl lăudă Lizzie. Ce ai făcut în schimb?

— I-am dat drumul, zise Michael. Va apărea el azi pe undeva, probabil pe coama unei iepe drăguţe. Fermierul se va putea gândi atunci dacă îl păstrează ca „animal de pripas” sau dacă îi va căuta proprietarul.

Lui Lizzie i se păru corect modul lui de a privi problema.

— Ăsta e vaporul! zise ea în cele din urmă când ajunseră pe chei. *Elizabeth Campbell*. Aici sunt documentele de călătorie.

Îi mai dădu lui Michael încă un rând de documente.

— Bani sunt suficienţi în portofel, poţi...

— Lizzie, nici nu ştiu cum să îţi mulţumesc!

Michael luă lucrurile şi se uită cu jind la pasarelă. Era deja luminată, oamenii începuseră să încarce lucrurile pe vas şi mulţi pasageri urcau deja.

— Ce ai făcut tu pentru mine... dar spune, nu este un risc şi pentru tine? Ce se întâmplă dacă se trezeşte acum individul ăla...

Lizzie îl privi supărată.

— Dacă e un risc pentru mine? întrebă ea fără să-i vină a crede. Michael, individul ăla e cel mai apropiat colaborator al lui Smithers! Şi fireşte că se va trezi, doar nu o să crape de la o sticlă de whisky...

— Dar atunci... Atunci, o să te denunţe...

El o privi îngrijorat. Lizzie se arătă supărată.

— Michael, până când o să se trezească, o să fim deja de mult plecaţi.

— Noi? întrebă Michael. Tu... Vrei să vii şi tu?

— Ce ţi-ai imaginat?

Lizzie era prea uimită ca să se mai simtă rănită.

— Că te ajut să scapi şi că mă întorc apoi cuminte şi că mă căsătoresc cu – cum îi spui tu? Spiriduşul meu?

— Dar cum o să reuşim?

Michael îşi mută agitat dintr-o mână în alta geanta de voiaj a lui David Parsley. Treptat, Lizzie începea să se înfurie.

— Foarte simplu! îl informă ea. Te duci la căpitan sau la trezorier – sau cine s-o fi ocupând cu asta – şi plăteşti acum încă o călătorie pentru drăguţa de Elizabeth Parsley, iubita ta soţie. O să fie în regulă; în cel mai rău caz, va trebui să mă iei în cabina ta.

— Dar o să fie bătător la ochi! se împotrivi Michael. De unde până unde are acest David Parsley aşa, dintr-odată, o soţie?

Lizzie se străduia să se arate răbdătoare.

— Michael, căpitanul nu-l cunoaşte pe Parsley. Poate să fie căsătorit de zece ani sau să îşi fi găsit taman acum marea dragoste. Căpitanul nu o ştie şi îi este absolut indiferent. El se bucură doar de bani. Deci, du-te acum şi spune-i că te-ai decis dintr-odată să îţi iei cu tine soţia.

— Nu ştiu...

În interiorul lui Michael se ducea o luptă teribilă. Pe de-o parte, îi mulţumea lui Lizzie pentru această posibilitate de evadare – care, privită la rece, era cam prea puţin onorabilă. Nu prea îi stătea în fire să fure de la oameni cinstiţi, ca David Parsley, aşa cum făcuse de bună seamă Lizzie. I-ar fi plăcut mai degrabă să fure un vapor al Coroanei, aşa cum plănuise împreună cu Connor şi ceilalţi deţinuţi, chiar dacă ar fi fost, neîndoielnic, mult mai riscant. Acum însă, lucrurile nu mai puteau fi date înapoi. Ar fi fost sinucidere curată să îl caute pe Parsley şi să îi înapoieze actele furate. Pe de altă parte, Michael nu avea

prea mult chef să se încurce în noua lui viaţă din Noua Zeelandă, de la bun început, cu o hoaţă... şi cu o cur vă.

— Dar eu ştiu! strigă Lizzie hotărâtă, făcând o mişcare rapidă prin care îi smulse din mână uimitului Michael portofelul lui Parsley. Pleci alături de mine sau nu pleci deloc. Gândeşte-te la asta.

Lizzie lăsă portofelul să atârne, provocator, peste zidul cheiului şi Michael intră în panică. Dacă spunea acum ceva greşit – sau dacă ar fi speriat-o doar cu o mişcare neîndemânatică! –, totul era pierdut. Astfel încât se lăsă în voia sorţii.

— Bine. Atunci, îi voi spune căpitanului... îi spun că...

Lizzie suspină.

— Nu-i spui nimic, vin cu tine, rosti ea resemnată. Mie o să îmi treacă prin minte un motiv bun.

— Sper din tot sufletul că mai găsiţi un loc pe vapor şi pentru mine, nu? întrebă Lizzie lăsându-şi pleoapele în jos, ceea ce ar fi trebuit să fie cât se poate de cuviincios, însă pentru spiritul agitat al lui Michael orice expresie a feţei avea un aer indecent.

— Imaginaţi-vă numai, soţul meu îmi dă totuşi voie să călătoresc cu el! Când vă gândiţi că la început era atât de îngrijorat pentru... noi!

Lizzie îşi mângâie cu o mişcare rapidă abdomenul absolut plat şi reuşi, într-adevăr, să roşească în acelaşi timp. Zâmbetul ei dezgheţa orice inimă. Căpitanul rânji.

— Fireşte, doamnă. Şi nu vă faceţi griji, la noi, pe *Elizabeth Campbell*, călătoriţi la fel de sigur ca în sânul lui Avraam. Cu nişte bănuţi în plus, vă putem oferi o cabină mai mult decât confortabilă...

— Ar fi minunat, radie Lizzie de fericire. Oh, ai auzit, iubitule? Vasul se numeşte *Elizabeth*, la fel ca mine!

Michael se conformă, strângând din dinţi. „Bănuţii în plus” le mâncau aproape tot capitalul lor de început,

prevăzut pentru noua ţară, însă cabina era cu adevărat de lux. Lizzie admiră paturile cu aşternuturi albe, vasele pentru spălat din porţelan şi oglinda uriaşă. Se privi în ea cu atenţie şi respiră uşurată.

Nu, nimeni nu putea vedea pe ea ce anume făcuse în acea noapte! Părea cuminte. Aproape o casnică, în rochia ei gri, pe care o moştenise de la doamna Smithers. Părul îi era acoperit de o pălărioară cu panglici, care se asorta cu rochia; nu la fel de elegantă precum pălărioara ei înfloratăă din Londra, dar pe măsura unei doamne.

— Aş vrea să mă spăl, îi spuse ea lui Michael uşor ruşinată. Ai putea...

Michael ieşi imediat. Lizzie se întrebă dacă mai era supărat pe ea. Doar nu i-o putea lua cu adevărat în nume de rău că îl furase pe David Parsley! Şi circumstanţele... Lizzie roşi puţin. De ce era, de fapt, cu mult mai greşit să te prefaci că iubeşti decât să furi bărci sau să distilezi whisky?

În vreme ce Lizzie se simţea destul de bine în cabină, Michael bântuia agitat puntea vasului. Ar fi trebuit să întrebe mai exact ce anume se petrecuse cu Parsley. Oare să-l fi îmbătat doar Lizzie, cu adevărat? Ce se putea întâmpla dacă el se trezea mai devreme? Era imposibil să mai fie prinşi acum – s-ar fi simţit ruşinat de moarte, din cauză că profitase de înşelăciunile lui Lizzie şi, după aceea, să mai şi fie prins! Ar fi fost de bună seamă cea mai penibilă tentativă de evadare, clasându-se imediat după ideea unui deţinut din Hobart de a scăpa ţopăind deghizat în cangur!

Însă temerile lui Michael nu se adeveriră. *Elizabeth Campbell* plecă la ora şapte fix şi căpitanul o scoase, sigur pe sine, din portul natural din Hobart în apele mării. Lui Michael începu să-i bată cu putere inima, plină de aşteptări fericite, atunci când, după o vreme, ţărmul îi

dispăru din raza vizuală. Cum s-ar fi simţit el acum dacă ar fi plecat pe mare singur, cu Dylan, Will şi Connor, pe o fregată furată? Douăzeci de zile! Abia după ce Lizzie îi destăinuise durata călătoriei înţelesese el în ce aventură fusese pe cale să intre. Trebuia să-şi recunoască în tăcere faptul că Lizzie avusese dreptate. Aceasta era singura posibilitate de a evada în Noua Zeelandă, fără a-şi pune viaţa în pericol. Această nouă descoperire îl mai îmbună cât de cât.

Pregătit să ofere scuze, el se întoarse în cabina lor luxoasă. Lizzie şedea în dreptul hubloului, prin care pătrundea lumina, şi îşi lua rămas-bun de la ţara străină în care trăise mai bine de un an, dar pe care nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

— N-am apucat să văd diavolii tazmanieni...

Lizzie zâmbea atunci când se întoarse spre Michael. De bună seamă, nu mai era supărată pe el. Zâmbetul ei era atât de încântător... atât de blând. Îi transfigura chipul banal, ascuns sub părul ei blond-închis. În plus, se spălase, era curată. Pielea îi strălucea, iar buzele îi sclipeau umede.

Dintr-odată, Michael deveni conştient că nu mai avusese de multă vreme o femeie în braţe. Îi zâmbi la rândul lui.

— Îţi pot oferi un diavol irlandez, zise el cu neruşinare şi se aşează alături de ea.

Lizzie se trase supărată de lângă el. Fireşte, ea nu o făcea decât pe bani... Dar poate... Trebuie că simţea şi ea un fel de aplecare spre el...

— Lizzie, eu... Eu nu îţi pot oferi nimic...

Vocea lui Michael căpătă un ton tânguitor.

—...dar uite, vom trăi aici mai mult de două săptămâni. Vom sta culcaţi alături unul de altul ca... ca un soţ şi o soţie...

— Sau ca un frate şi o soră, rosti Lizzie amuzată.

Meritase să aibă răbdare! La început, el nu pricepuse,

de bună seamă, nimic, dar acum... Acum, el se străduia să i se explice ei!

— Lizzie! Fie-ţi milă! Nu pot face una ca asta! Sunt bărbat. Şi nu am mai avut de multă vreme o femeie. Ai vrea... Ţi-ai putea imagina... Te rog, Lizzie, împarte patul cu mine!

Lizzie zâmbi, apoi îi dădu voie să o îmbrăţişeze.

Michael nu o luă pe Lizzie la fel de repede şi de brutal cum o făcuseră bărbaţii care o posedaseră în trecut. Poate că era dornic, dar el învăţase arta dragostei în bordelul domnişoarei Daisy din Wicklow – şi dacă femeile de acolo o mai făceau din când în când pe gratis, voiau să simtă şi plăcere. Daisy însăşi îl iniţiase în meseria ei pe frumosul tânăr cu părul negru, iar el savurase fiecare clipă petrecută alături de femeia mai în vârstă. Mai târziu, o făcuse fericită pe Kathleen cu felul lui domol de a face dragoste şi nici acum nu avea să o dezamăgească pe Lizzie.

La rândul ei, Lizzie, care nu lega dragostea fizică decât de durere şi, în cel mai bun caz, de indiferenţă, fusese până atunci convinsă că nu o va putea savura niciodată. Bărbaţii aveau nevoie de ea, femeile îşi doreau cuvinte drăgăstoase, sărutări moi – şi, mai ales, speranţa că bărbatul le va oferi un cămin şi că le va proteja. Pasiunea îi fusese până atunci străină lui Lizzie, indiferent ce anume crezuseră despre ea doamna Smithers sau altele.

Însă, în acea primă zi, pe vaporul spre Noua Zeelandă, Michael îi atinse corzi pe care nu ar fi bănuit niciodată că le va găsi în sine, îi mângâie şi îi sărută părţi ale trupului pe care ea nici măcar nu le dezvelise pentru majoritatea clienţilor şi o pătrunse încet şi precaut, ca şi cum s-ar fi apropiat de o virgină sperioasă. După o vreme, Lizzie uită de toate din jurul ei; nu mai ştia unde i se termina şi unde îi începea trupul. În cele din urmă, lumea ei explodă într-o

cascadă de lumină şi de împlinire, iar ea se ghemui sub el, îşi înfipse unghiile în spatele lui de atâta plăcere, apoi îşi lipi faţa de gâtul şi de pieptul lui puternic.

— Michael, şopti ea. Michael...

El se prăbuşi peste ea. Îşi lipi chipul de sânii ei, le inhală mirosul...

— Kathleen, răspunse el încet.

Lizzie avu sentimentul că moare ceva în ea. Rămase liniştită, nu-l deranjă şi încercă, fără să ştie ce anume să facă altceva, să păstreze vraja. Michael îşi reveni apoi din nou. Se ridică lângă ea, o mângâie jucăuş peste sâni şi peste burtă.

— A fost minunat, zise el blând. Nu îţi pot mulţumi îndeajuns, Lizzie, eşti... Eşti o fată tare bună!

Lizzie nu scoase niciun cuvânt. În acea noapte, dormea pentru prima oară alături de un bărbat pe care îl iubea, dar adormi plângând.

FORŢĂ

Nelson, Kaikoura, Canterbury Plains 1850-1858

Capitolul 1

Lizzie şi Michael petrecură douăzeci şi două de zile lipsite de griji pe *Elizabeth Campbell*. Fără să mai discute vreodată despre asta, ei împărţeau noaptea patul din cabina lor de lux, iar peste zi erau trataţi, fireşte, ca un cuplu căsătorit. Pe vasul micuţ călătoreau doar câţiva pasageri, fapt care îl neliniştea pe Michael.

— Îşi vor aminti perfect de noi când ne vor căuta! rosti el îngrijorat. Trebuie să părăsim pe dată acel oraş – cum îi spune? Nelson? – în care vom acosta!

— Cercetările nu înaintează chiar aşa de repede, îl informă Lizzie cu mult mai relaxată. Iar în ceea ce priveşte descrierea noastră – nici în Van Diemens Land nu ne-am acoperit chipurile! Dar cine să ne caute? Fireşte că autorităţile australiene vor informa poliţia din Noua Zeelandă – dacă chiar există aşa ceva acolo, dar în niciun caz de pe azi pe mâine. Şi doar nu crezi cu adevărat că autorităţile din Noua Zeelandă vor porni o acţiune concentrată de căutare a doi fugari aflaţi printre miile de colonişti? Cred că putem sta liniştiţi.

Lizzie se arăta neînfricată, însă, în realitate, gândul la sosirea în Nelson o umplea de la o zi la alta de o teamă crescândă. Avea mai puţin legătură cu pericolul de a fi descoperiţi şi deci de a fi luaţi prizonieri, ci mai mult cu finalul intimităţii ei cu Michael, obţinută cu greu. Lizzie nu ştia ce avea Michael de gând să facă în noua ţară, dar bănuia că planurile lui nu o includeau şi pe ea.

În orice caz, prima ei privire asupra golfului din Nelson, o aşezare tânără, dar deja aproape cu aer de oraş, de la capătul de nord al insulei sudice, anunţa frumuseţea noii ei patrii, care îi tăie pur şi simplu respiraţia. Când vasul intră precaut în portul natural din Nelson, localitatea se scălda într-o lumină scânteietoare. Cei care tocmai soseau

vedeau plajele, dealurile verzi şi casele mici şi curate din lemn. În fundal se zăreau munţii.

— Şi palmieri! strigă Lizzie admirativ când vaporul se apropie şi mai mult. Michael, ai mai văzut palmieri până acum? Trebuie să fie cald pe aici! Oh, îmi place, Michael! Nu crezi că ar trebui să rămânem aici?

În euforia ei, Lizzie se lipi de bărbatul de lângă ea, însă Michael o împinse la o parte.

— Să rămânem aici? Eşti nebună, Lizzie! La urma urmei, noi nu venim ca nişte colonişti, noi...

— Dar cum venim, atunci?

Lizzie inspiră adânc. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a pune întrebări grele, dar acum venise timpul pentru ele. Chiar dacă durea, trebuia să afle ce anume avea să o aştepte.

— Fireşte că putem să plecăm cât mai repede cu putinţă din acest oraş, însă nu-ţi imaginezi doar că mai pleci de pe insula asta!

Michael râse forţat. Îşi luă privirea de la oraş şi se uită cu dor spre largul mării.

— Şi încă cum! o anunţă el pe Lizzie, plin de încredere în sine. Eu rămân aici exact până când fac rost de banii pentru o călătorie. Şi, după aceea, rămâi cu bine, Noua Zeelandă! Patria mă cheamă!

Lizzie fu nevoită să se ţină de balustradă, pentru a nu ceda impulsului de a-l scutura pe Michael.

— Vrei să te întorci în Irlanda? Doar nu vorbeşti serios! Michael, acolo te vor aresta şi te vor trimite imediat înapoi, cu primul vas, spre Van Diemens Land!

Michael clătină din cap.

— Aiurea! în Irlanda am prieteni, acolo pot să dispar. Şi nici asta nu voi face pentru mult timp. O iau pe Kathleen şi bebeluşul...

Lizzie înghiţi în sec.

— Michael, „bebeluşul”, aşa cum îi spui tu, trebuie să aibă acum doi sau trei ani! Şi în tot timpul ăsta nu ai primit nicio veste de la Kathleen. Nu ştii unde e. Dacă nu cumva s-o fi căsătorit între timp...

— Mary Kathleen? Mary Kathleen a mea? Michael explodă, supărat. I-am spus doar că mă întorc! I-am jurat că mă întorc şi ea mă crede. Kathleen mă aşteaptă. Cu siguranţă!

Îşi trecu degetele prin părul răvăşit de vânt.

— Şi unde te aşteaptă? îl întrebă Lizzie ironic.

Dumnezeule, aveau să se despartă certaţi, dar trebuia să mai existe totuşi o posibilitate de a-i băga lui Michael minţile în cap!

— În satul vostru? Chiar crezi că părinţii ei ard de nerăbdare să o hrănească? Pe ea şi pe... bastardul ei?

— Mă rog... Poate că nu e chiar în sat, recunoscu Michael. Poate că locuieşte într-un oraş mai mare. Dublin sau aşa... şi, pe chipul lui apăru o lumină... şi poate că a plecat deja! I-am dat banii pentru America. Poate că e deja acolo...

— Şi merge în fiecare zi până pe plajă să vadă dacă te găseşte!

Lizzie continua să-l ironizeze.

— Nu ştiu nimic despre America, Michael, dar din Londra pleacă multe vapoare într-acolo. În fiecare săptămână se fac drumuri dincolo; de cele mai multe ori, vasele sunt pline de oameni. Deci, probabil că e o ţară mare. Cum vrei să o găseşti acolo? Şi din ce să trăiască, ea şi copilul ei? Dumnezeule, Michael, pentru o fată nu e chiar aşa de uşor!

Michael sări în sus.

— Ce vrei să spui cu asta? Că, poate, Mary Kathleen s-a înjosit? Că e posibil să... fie una ca tine?

Întregul dispreţ pentru fetele decăzute se citea în

cuvintele lui Michael. Lizzie se întoarse, apoi însă crescu furia în ea şi i se mai opusese.

— Bineînţeles că nu! Absolut imposibil! zise ea ironic. Mary Kathleen e cu mult prea sfântă să-şi deschidă picioarele pentru un colţ de pâine. Fără îndoială că mai bine ar muri. Poate că a intrat deja în apă, cu tot cu bastardul şi cu ruşinea ei! Uneori, Michael, asta e singura alternativă pe care o are o fată. Să curvăsărească sau să moară. Îmi pare rău că am fost prea laşă pentru ultima variantă, însă în privinţa damnării, e acelaşi lucru: curvă sau sinucigaşă, Dumnezeu le trimite pe amândouă în iad. Doar Michael Drury face diferenţe. Cum poţi oare să trăieşti, ştiind că banii mei curvăsăriţi ţi-au redat libertatea?

Spunând acestea, Lizzie o luă la fugă. Abia dacă avu timp să-şi ia puţinele lucruri din cabina comună. Lui Michael îi prinsese bine geanta de voiaj a lui David Parsley. Lizzie mai modificase pentru el câteva lucruri pe parcursul călătoriei, însă nu făcuse nimic altceva decât să mai lase pantalonii. Ea, din contră, o lua iar de la capăt, cu o singură rochie şi cu o pălărioară demodată. Lizzie se gândi repede, jucându-se cu portofelul lui David Parsley, pe care îl ascunseseră sub salteaua din cabină. Nu mai era mult înăuntru, dar jumătate din cei zece şilingi rămaşi era a ei. Jumătate? Lizzie luă cu aroganţă toţi banii, până la ultimul penny. Lucrase pentru ei, iar Michael i-o mai şi lua în nume de rău. La dracu', ar fi trebuit să plătească pentru fiecare noapte pe care i-o dăruise pe parcursul acelei călătorii...

Lizzie îşi puse pălăria şi alergă în jos, pe pasarelă, spre cheiul micului port. Trebuia să-l uite pe Michael, era timpul să o ia de la capăt. Pe undeva, prin acea ţară drăguţă, în care aerul părea să fie mai limpede decât şi-ar fi putut imagina Lizzie prin alte părţi, se va găsi cu siguranţă un locşor şi pentru ea. Îşi va căuta de lucru şi, poate, îi va

reuşi treaba aia cu viaţa dusă cu frică de Dumnezeu.

Lizzie păşi peste străzile din Nelson, noi şi curate, şi simţi cum furia începe să dispară din ea. Spera să îi facă loc curajului şi optimismului, însă, în realitate, se transformă într-o tristeţe infinită. Indiferent cum o tratase Michael, ea îl iubise. Şi acum, probabil că nu aveau să se mai vadă niciodată.

Michael era răscolit atunci când părăsi şi el vaporul, la scurt timp după ea. Pe de-o parte, furios – descoperise între timp lipsa banilor –, pe de altă parte, derutat. Cearta cu Lizzie îi apăsa încă sufletul. La urma urmei, nu putea nega absolut tot ce spusese ea despre Kathleen. Fireşte, Kathleen nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât, încât să curvăsărească sau să fure! Şi cu siguranţă că îl aştepta pe Michael. Însă era într-adevăr complicat să îi dea de urmă.

Toate acestea nu-i dădeau pace lui Michael, în timp ce străbătea străzile din Nelson. De fapt, avea probleme mai importante de rezolvat. De pildă, cum ar putea câştiga bani pentru următoarea lui masă? Cum aveau să meargă lucrurile mai departe? Toate păleau însă în faţa grijii legate de unde anume putea fi Kathleen şi cum putea să o găsească.

Abia după ce rumegă îndelung, lui Michael i se arătă dintr-odată soluţia: părintele O’Brien! Preotul ştia cu siguranţă unde se afla Kathleen. Michael trebuia doar să îi scrie şi să-l întrebe. Avea însă nevoie de o adresă, unde să îi poată răspunde părintele O’Brien...

Michael respiră uşurat şi începu, în sfârşit, să se uite împrejur, cu toate simţurile trezite la viaţă. La naiba, acest Nelson era cel mai curat şi cel mai civilizat port pe care îl văzuse vreodată! Totul părea să fie liniştit şi mic. Cu toate acestea, era un port. Michael Drury sau, mai bine zis, Michael Parsley nu putea fi singurul bărbat din acel loc care ajunsese acolo fără bani şi fără un viitor. Intră hotărât

în prima cârciumă, îşi lăţi un zâmbet galeş pe chip şi îşi plimbă privirea de la birtaşul de după tejghea până la cei câţiva cheflii dinaintea acesteia.

— Dumnezeu fie cu voi, oameni buni! E oare ceva ce aş putea face pe aici pentru a câştiga o bere? Tocmai am ajuns din Australia şi micuţa mea mi-a şterpelit toţi banii...

Birtaşul râse cu poftă şi unul dintre cheflii îi făcu loc lângă el lui Michael. Făcu semn să i se aducă un pahar. Câteva ceasuri mai târziu, Michael adormi în curtea cârciumii, în urma primei beţii din acea ţară. În dimineaţa următoare, o luă spre noul lui loc de muncă.

— Du-te spre sud, la Kaikoura! îi sugerase unul dintre bărbaţi. La staţia de pescuit balene Waiopuka. Acolo e mereu câte ceva de făcut pentru un bărbat adevărat şi nimeni nu te întreabă de acte...

— Dar eu nu sunt marinar, spuse Michael.

Celălalt ridică dim umeri.

— Nu-i nimic, făcu el. Ei aduc animalele la ţărm!

Lizzie cutreieră străzile drepte şi ordonate ale oraşului Nelson, ameţită de proaspăta ei libertate. Îşi urâse viaţa din Londra, însă din când în când mai avusese acolo şi câteva mici bucurii: îşi amintea de zile senine, în care Cerul – sau mai bine zis un client mai amabil – îi dăruise câţiva şilingi, astfel încât nu fusese nevoită să facă altceva decât să se plimbe pe străzile zonei unde se ţinea piaţa. Admira pe aici câte o vitrină colorată, mai încerca pe dincolo câte o pălărioară şi lumea îi zâmbea fetei vesele şi nevinovate, în a cărei viaţă ea visa să se afle.

În ultimii ani îi fusese dor de toate acestea. În Van Diemens Land, toată lumea ştia cine era ea şi nici nu avusese niciodată vreun bănuţ. Cu atât mai bogată se simţea acum, când intră într-o ceainărie cochetă, aflată într-una dintre casele din lemn, prevăzută cu ogive şi cu balconaşe. Lizzie se aşează, îi zâmbi chelneriţei şi comandă

ceai şi madlene. Se simţea atât de bine şi de apărată acolo, încât aproape că cedase tentaţiei de a întreba dacă nu aveau ceva de lucru pentru ea. Însă, în această privinţă, Michael avea dreptate: ar fi fost nebunie curată să rămână imediat în Nelson. Pe deasupra, să muncească într-o ceainărie, în care David Parsley putea nimeri îndată ce găsea totuşi calea spre Noua Zeelandă...

Lizzie aproape că izbucni în râs. Dacă mai petrecea vreo câteva ceasuri în această dispoziţie lipsită de griji, avea să-şi privească în curând viaţa de până atunci ca pe o aventură! Totuşi, lucrurile nu stăteau aşa. Lizzie se sili să se gândească serios. Banii pe care îi luase nu aveau să ţină la nesfârşit, aşa că trebuia să facă ceva.

— Scuze, pot să vă întreb ceva? i se adresă ea chelneriţei cu un zâmbet timid, dar care îţi topea inima. Sper să-mi reîntâlnesc aici, în Nelson, un văr din satul nostru din Anglia. El a ajuns aici acum doi ani şi ne-a scris, dar eu am uitat localitatea în care s-a stabilit. Ceva pe lângă Nelson, asta o ştiu precis. Nu chiar în oraş. Mai sunt şi alte aşezări pe aici?

Tânăra ridică din umeri.

— Fetiţo, în Nelson tot vin colonişti de zece ani. Foarte puţini rămân pe aici, şi din păcate aici abia dacă poţi găsi ceva din care să faci bani. În orice caz, ei se răsfiră prin toată regiunea – în sate şi ferme. Localitatea cea mai apropiată de aici ar fi Sarau, dar acolo sunt aproape toţi germani.

— Germani? se miră Lizzie, însă naţionalitatea viitorilor ei conaţionali îi era, de fapt, indiferentă; trebuia să improvizeze. Acum că spuneţi... Verişorul meu a scris ceva despre colonişti germani! Şi „Sarau”... Da, e posibil să fie asta! Cum ajung acolo?

— Domnul de dincolo e de acolo.

Ea făcu semn spre un ins mare, greoi, cu păr castaniu,

des, şi cu un chip plat şi brăzdat de intemperii. Şedea într-un colţ al ceainăriei şi băga în el, dus pe gânduri, o porţie uriaşă de mâncare, compusă din aluat cu carne şi cartofi dulci. Pe lângă astea, bea o cafea.

— Întrebaţi-l pur şi simplu dacă îl ştie pe verişorul dumneavoastră şi poate că vă ia cu el până acolo. E amabil, vine aici de fiecare dată când are treabă în oraş.

Lizzie îşi muşcă buza inferioară.

— Dar nu mă pot aşeza aşa, pur şi simplu, la masa lui. Ce o să spună despre mine?

Chelneriţa zâmbi.

— O să îl întreb eu pentru dumneavoastră, zise ea.

După un moment, Lizzie făcu o reverenţă cuminte în faţa lui Otto Laderer, fermier din Sarau.

— Nu cunosc niciun Owens, zise el într-o engleză stricată, cu un accent dur. Sunt mulţi englezi în zonă. Dar rămân între ei, cum şi noi la fel. Poate că verişorul tău e acolo. Poţi veni cu mine şi căuta dacă vrei.

Lizzie mulţumi cuviincios, aşteptă până când domnul Laderer îşi termină mâncarea şi se căţără apoi în căruţa lui mare, trasă de doi cai puternici. Laderer adusese lemne în Nelson şi cumpărase unelte şi alte câteva mărunţişuri, cum ar fi cafea şi ceai, stofe şi alte lucruri din fier, însă nu foarte multe.

— Noi fermă cu animale dătătoare de lapte, porci, găini, câmpuri. Se hrăneşte de la sine, explică Laderer liniştit, după ce Lizzie îl întrebă cu ce se ocupă.

Lui Lizzie, răspunsul i se păru fascinant. Nu mai fusese niciodată la ţară şi gândul că şi-ar putea stăvili foamea cu recolta din propria grădină i se părea de vis.

— Sarau e o localitate frumoasă? întrebă ea. Adică... De fapt, trebuia să vin aici să mă căsătoresc cu verişorul meu.

Lizzie se îmbătă cu propria ei poveste, care se dezvolta parcă de la sine.

— Dar dacă nu-l găsesc? Şi aşa... pe cât de atrăgător mi se pare să mă căsătoresc cu un om pe care nu l-am mai văzut de zece ani...

Germanul greoi îi aruncă o privire scurtă, iscoditoare.

— O să fie bine, bombăni el apoi.

Lizzie îi oferi un zâmbet dulce.

— Se prea poate. Da. Dar dacă nu... Credeţi că aş putea găsi poate vreo slujbă prin Sarau? Eu sunt cameristă. Am lucrat la oameni fini!

— Oameni fini nu în Sarau, o informă fermierul. Dar de lucru. Mult lucru. Dacă vrei, te iau de fată în casă. Masă şi haine, o liră pe săptămână. Dar muncă dură.

Lizzie încuviinţă.

— Sunt obişnuită! zise ea plină de sine.

La urma urmei, muncise din greu şi în Campbell Town, de dimineaţa până seara.

Ţăranul îi mai aruncă încă o privire iscoditoare, de această dată cu intenţia de a o evalua. Ochii lui luminoşi îi străbătură întreaga făptură finuţă, umerii înguşti şi şoldurile. Lizzie era obişnuită cu astfel de priviri, după care constată uimită că în ochii lui Laderer nu vedea niciun fel de pofte.

— Se va vedea, zise el liniştit şi îşi şfichiu caii cu biciul.

Căruţa mergea la trap prin păduri rare, în spatele cărora se putea observa maiestuoasa imagine a munţilor. Lizzie privea cu încredere spre viitor.

Kaikoura se găsea la mai mult de o sută de kilometri depărtare de Nelson, însă tovarăşul de băutură al lui Michael îi oferi posibilitatea de a călători împreună. Bărbatul naviga pe un vas care aducea în Europa untură de peşte şi oase de balenă. Luase ceva marfă pe coasta de vest, însă acum urma să ia încărcătura principală din Kaikoura.

— Nu pot oare să vin acum cu voi în Anglia? se interesă

Michael, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor ce noroc se abătuse asupra lui. Cu siguranţă că mă pot face util!

Micuţul echipaj al vasului cu pânze nu avea însă nevoie de întăriri, iar căpitanul nu se arătă, în plus, deloc dornic să mai iniţieze un „ţărănoi”. Chiar şi până la Kaikoura îl luă pe Michael fără prea mare plăcere şi stabili de îndată că drumul nu era deloc pe gratis.

— Bătrânul Fyfe va plăti pentru tine, îl linişti amicul său din cârciumă. Un individ aşa mare şi puternic, păi nu o să mai prididească! Bineînţeles că trebuie să-ţi răscumperi călătoria, dar o rezolvăm noi!

Robert Fyfe era fondatorul şi cel care se ocupa în continuare de staţia de pescuit balene şi părea să fie, într-adevăr, bucuros de muncitori. Căpitanul se declară de acord cu târgul, iar el nu părea să fie un ins care să aibă prea multă încredere în alţi oameni. Aşadar, Michael urcă din nou pe un vas şi părăsi oraşul Nelson – şi pe Lizzie Owens – fără niciun fel de regrete.

Kaikoura se dovedi a fi o peninsulă idilică, situată între două golfuri – unul cu plaje nisipoase, altul cu plaje pietroase. Într-unul dintre ele se găsea staţia de pescuit balene Waiopuka, dominată de o proprietate impunătoare – casa întemeietorului ei.

— Construită pe o fundaţie din oase de balenă, povesti amicul de beţie al lui Michael. Aici, de bună seamă, nu prea există lemne...

Într-adevăr, chiar şi crucile de pe mormintele oamenilor care muriseră pe Kaikoura erau din oase de balenă, după cum avea să afle în curând Michael. Trupurile uriaşelor animale puteau fi utilizate în fel şi chip, iar prinderea lor trebuie că aducea mulţi bani. Robert Fyfe, un ins sportiv, cu o piele bătătorită de vânt şi de ploi, cu un păr rar şi roşcovan, îi dădu cu plăcere lui Michael banii pentru călătorie.

— Poţi să-ţi construieşti o colibă acolo, sus, îşi îndemnă el noul muncitor şi arătă spre o aşezare sărăcăcioasă aflată mai sus de casa lui.

Colibele pescarilor de balene erau construite din scoarţă de copac şi din trunchiuri de ferigă. Uşile şi ferestrele erau închise cu ajutorul unor coviltiruri sau al unor saci din in pentru a opri cât de cât vântul şi ploaia. Viitorul vecin al lui Michael, Chuck Eagle, îl invită imediat la el acasă. Coliba era mobilată doar cu un soi de prici, o masă prost alcătuită şi un scaun din oase de balenă. Puţea îngrozitor – se pare că osul nu fusese îndeajuns de fiert. Sau poate că mirosul provenea de la Eagle însuşi şi de la îmbrăcămintea lui?

— Te obişnuieşti cu asta, zise Chuck blând când observă că Michael strâmbă din nas.

Îi întinse o sticlă de whisky şi Michael luă o înghiţitură zdravănă.

— Animalele astea put, mai ales dacă nu le aducem din prima pe uscat. Încercăm să le ţinem în undiţă şi să le tragem pe plajă, dar uneori harpoanele se desprind şi atunci cadavrul pute din toţi porii. De fapt, nu e rău, după câteva zile se transformă în gaz şi după alte câteva zile se mai simte încă o dată. Doar că miroase ceva mai scârbos.

— Undiţă? întrebă Michael. Voi... pescuiţi aceşti uriaşi?

Până atunci, el nu mai văzuse o balenă, nici de pe vapor nu se zărise vreuna, însă resturile impunătoare ale scheletelor îi lăsaseră o impresie clară despre ce anume îl aştepta acolo.

Chuck râse cu poftă.

— Nu, o vânătoare cu momeală ar fi prea neplăcută! Un astfel de caşalot înghite rechini întregi. Serios, animalele astea mănâncă peşti de douăzeci de coţi. Dintr-o înghiţitură! Dar ele nu sunt peşti, după cum se spune, fiindcă puii lor sug la fel ca vacile! în orice caz, le vânăm cu harpoane.

După cum se arătau lucrurile, Michael avea să afle pe pielea lui chiar a doua zi. Ceea ce, după spusele lui Chuck, era mare minune.

— Mai demult prindeam câte una pe săptămână, dar acum devin şi ele mai prevăzătoare. Sau poate că zona asta nu mai are peşti, habar n-am. Uneori, nu prinzi nimic săptămâni întregi şi atunci nu faci mulţi bani.

Câştigul de la staţia de pescuit balene era împărţit. Cel mai mult primea cel cu harpoanele, care trebuia să tragă cu arma imensă cât mai ţintit cu putinţă asupra balenei şi să o slăbească pe loc prin acea împuşcătură. Cârligele întoarse trebuiau să-şi sfredelească drumul în carne. Dacă se desprindeau, de obicei pierdeai prada. Balena dispărea în adâncuri, supravieţuia rănită sau poate că murea pe undeva. Animalele parcurgeau înot distanţe uluitoare şi nu mai puteai spera să îi găseşti pe undeva cadavrul.

În cazul în care împuşcătura îşi atingea ţinta, atunci balena atârna, într-o anumită măsură, cu adevărat „de undiţă”. Harponul o ţinea prinsă de barcă printr-o funie. Astfel, animalul o trăgea după sine în lupta cu moartea, un dans diavolesc, care justifica un salariu destul de mare şi pentru cei şase vâslaşi, şi pentru cârmaciul bărcilor. Acestea se răsturnau mai mereu, iar cei dinăuntru mureau, înghiţiţi de ape. Cei mai iscusiţi şi curajoşi vâslaşi şi harponişti de pe staţia lui Fyfe erau nişte bărbaţi incredibil de puternici, cu pielea brună şi cu părul negru şi lins, pe care îl purtau deseori prins într-un fel de nod. Chipurile lor erau tatuate în albastru şi păreau înspăimântătoare.

— Maori, zise Chuck scurt. Au venit aici cu secole înaintea albilor, ca şi colonişti ai Noii Zeelande.

Michael era uşor surprins. Fiindcă în Van Diemens Land nu mai existau de multă vreme „sălbatici” socotise că ei nu existau nici în Noua Zeelandă. Acei maori de la staţia

de pescuit balene nu păreau însă a fi prea sălbatici, ci cât se poate de civilizaţi, dacă te obişnuiai cu însemnele triburilor lor. Purtau aceleaşi haine de lucru precum albii – cămăşi largi, pantaloni din in şi pălării cu boruri largi. Încercau chiar şi să vorbească englezeşte – nu întotdeauna perfect, dar inteligibil. Râdeau la aceleaşi glume ca albii, sau măcar se prefăceau că înţelegeau indecenţele, şi nici nu refuzau atunci când se plimba câte o sticlă de whisky în cerc, de la unul la altul. Nu locuiau însă în acele colibe de la staţie, la fel ca albii, ci mergeau seara în satul lor – nu era un *kraal*, după cum presupusese la început Michael, ci o aşezare închisă, compusă din case din lemn, împodobite cu decoraţiuni complicate, sculptate în lemn.

— Dar dorm cu toţii într-o singură încăpere! îi destăinui Eagle uimitului Michael. Chiar şi fetele.

Fetele maori se dovediră a nu fi extrem de drăguţe, în sensul idealului englez de frumuseţe. La fel ca bărbaţii, trupurile lor erau mai degrabă îndesate şi, încă din tinereţe, plinuţe. Şi chipurile lor erau tatuate, ceea ce Michael consideră drept respingător la început, însă ele erau prietenoase şi, mai ales, foarte libertine. Nu doar că atunci când ploua şi era cald ele renunţau de multe ori să îşi acopere bustul, mergând, în schimb, prin sat cu sânii săltând liberi sau dansându-şi dansurile, ci se şi culcau cu orice bărbat care le plăcea şi, după câte se părea, nimeni nu controla dacă vreo fată se furişa pe timp de noapte afară din casa de dormit.

— Şi nici măcar nu cer nimic la schimb pentru asta! se bucură Eagle. Se bucură însă dacă le oferi câte un mărunţiş. Obiceiuri ciudate, dar foarte plăcute!

Michael nu se gândi la început la fete. După ce tranşase pentru prima dată o balenă, gândurile nu-i mai fugeau, oricum, la asta, ci doar la multă apă şi săpun – şi o sticlă de whisky, pentru a uita totul, încă nu avea voie să

meargă pe barcă.

Trebuie să văd mai întâi dacă ştii să vâsleşti! făcu Fyfe.

Michael, care urmărea câştigurile mari, nu-i dezvălui că nu o mai făcuse în viaţa lui. La urma urmei, nu părea să fie ceva foarte complicat, iar forţa necesară o avea fără probleme după ani mulţi de muncă silnică în lanţuri.

Însă Fyfe părea să-i citească minciuna în ochi.

— Ei, mai întâi uită-te şi ajută-ne să tranşăm balena. După aia, mai vedem noi! promise el.

Aşadar, Michael urmări de pe mal cum balena trăgea barca harponistului, până când obosea. După aceea, cârmaciul îi înfigea o lance în trup, încercând să mai ţină animalul în viaţă suficient de mult încât să nu se scufunde. Apoi, barca trăgea balena pe mal şi oamenii începeau să o eviscereze.

— Încă nu e moartă! strigă Michael disperat, atunci când primele cuţite se implântară în trupul uriaş, pentru a desprinde pătura de grăsime de sub piele.

— Nu mai da atât din gură şi pune-te pe treabă! îl îmboldi Eagle.

De această dată, îşi putea revendica el cinstea de a fi prins balena şi voia cu orice preţ să sărbătorească. Mai întâi însă, cadavrul trebuia tranşat. Michael încercă să nu se uite spre ochii mici ai animalului atunci când îşi implântă şi el, la rândul lui, cuţitul în partea laterală a acestuia. Grăsimea era de un alb-cenuşiu, alunecoasă şi scârboasă. Michael nu voia să pună mâna pe ea, aşa că se făcu util la transportul acesteia în ceaune – bucăţile de grăsime erau trase până acolo cu ajutorul unor troliuri şi fierte. Putoarea uleiului de peşte care era astfel obţinut era şi mai scârboasă decât cea a cadavrului de balenă – şi rămânea îmbibat în hainele şi în pielea oamenilor la nesfârşit.

După aceea, lichidul gălbui din cazane era turnat în

butoaie. O balenă dădea în jur de douăzeci de butoaie şi se plătea bine pentru ele. Între timp, măcelarii pătrundeau până la oasele balenei şi le tăiau. Bărbaţii le aranjară pe plăci mari, le curăţară cât de cât de carne şi îi îndemnară pe Michael şi pe alţi câţiva să le îngroape în nisip.

— Aşa, nu put atât de tare cât timp putrezeşte carnea, îl informă Chuck pe noul lui vecin.

Michael se întrebă oare ce diferenţă era, dar săpă sârguincios. În câteva săptămâni, oasele mai mici aveau să fie din nou scoase la iveală şi vândute scump. În Anglia se făceau din ele corsete pentru femei, arcuri pentru trăsuri, undiţe şi alte lucruri, pentru care era nevoie de un material uşor şi flexibil, dar rezistent.

Tranşatul i se păruse lui Michael a fi foarte scârbos; nu voia să mănânce nimic din carnea de balenă pe care bărbaţii o fierseră seara în cazane, la fel cum făcuseră mai devreme cu untura. În schimb, fusese fericit atunci când ei deschiseră, la final, un fel de robinet cu ajutorul căruia resturile balenei tranşate ajungeau din nou în mare. Plaja se curăţa – însă el însuşi avea impresia, chiar şi după o baie lungă în apa mică de pe ţărmul Pacificului, că pute şi că e jegos. Fyfe păstră jumătate din banii câştigaţi în acea zi, drept o primă rată pentru călătoria într-acolo, iar cealaltă jumătate o bău.

— Ei, pe uscat nu câştigi prea mult, îl consolă Chuck, care credea că starea de spirit apăsătoare a vecinului său se datorează salariului mic şi atât de repede pierdut.

— Data viitoare, vâsleşti cu noi, o să ai mai mult!

Într-adevăr, doar câteva zile mai târziu apăru următoarea pradă, iar până atunci Michael învăţase cât de cât meşteşugul vâslaşului. Tane, unul dintre puternicii bărbaţi maori, şedea alături de el şi îl iniţia.

— Facem noi dintotdeauna, zise el prietenos când Michael avu la început dificultăţi. Noi venit cu canoe –

multe, multe vieţi înainte. Familia mea venit cu Actea. Canoe mare, mândră!

— Aţi venit cu o barcă cu vâsle până aici? întrebă Michael uimit. De unde?

Acum, după călătoria lui cu barca cu pânze până la Kaikoura şi după încercările lui de a vâsli, se gândea din nou, cu sentimente mai prieteneşti, la Lizzie Owens. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi luat iniţiativa, iar el ar fi plecat cu tovarăşii lui pe mare! Chiar şi acele mici manevre pe care avusese voie să le facă pe barca cu pânze îi arătaseră cât de dificil era să manevrezi un astfel de vas. Ca să nu mai vorbim de Marea Tasmaniei...

— De la ţară Hawaiki, venim noi de acolo! Departe, departe, foarte departe... Kupe, prim bărbat în Actearoa – aşa zicem noi insulă –, omorât soţ lui Kura-maro-tini. Fost femeie foarte frumoasă. Apoi fugit cu ea. Spre aici...

— Dar asta s-a întâmplat demult, nu? îl întrebă mai târziu Michael pe Chuck Eagle.

Acesta râse.

— Acum şase sute de ani! Oricum, şi ei sunt colonişti; pământul le aparţine la fel de puţin cum ne aparţine nouă. Cu toate acestea, ei cer sume frumoase atunci când ne dau câte ceva din el.

Chuck economisea pentru propria lui bucată de pământ. Visa la o fermă, fără să spună însă dacă lucrase vreodată în Anglia la vreuna. Probabil că el fusese mai degrabă marinar, dar Michael nu-i pusese nicio întrebare. Mulţi dintre vânătorii de balene aveau un trecut întunecat, asemenea lui. În afară de maori, fiecare fugea acolo de ceva.

Maorii erau cei care se descurcau cel mai bine cu acea muncă îngrozitoare. Tane murmura un fel de incantaţii în limba lui cât stătea în barcă alături de Michael în timpul

următoarei vânători. Harponistul tocmai trăsese, iar vârful sfredelise lateralul unui caşalot impunător.

— Spun iertare la Tangaroa, zeu de la mare, îi dezvălui Tane. Iertare că omorâm şi mulţumesc că ne-a trimis balenă. Şi rog ajutor pentru vânătoare.

În timp ce bărbatul maori vorbea, balena lovită începu să se răsucească. Pentru Michael şi pentru ceilalţi, începu dansul diabolic. Cuprins de panică, animalul săgeta apele de lângă coastă, încercând să scape de harpon. Barca era trasă în urma lui, iar în ea ţâşni apa şi-i udă pe bărbaţi. Din cauza sperieturii, Michael înghiţi o gură imensă din ciorba sărată şi nici măcar nu realiză la început greaţa care urmă. Când barca păru că se scufundă, fu convins că va muri în curând. Tane şi ceilalţi încercară să o ţină în echilibru prin utilizarea iscusită a vâslelor şi a propriei greutăţi reîmpărţite pe bănci, însă Michael nu mai era în stare nici măcar să gândească.

În cele din urmă, balena rămase totuşi epuizată la suprafaţa apei – şi Michael vomită ruşinat în mare de pe marginea bărcii, tocmai atunci când cârmaciul înţepase animalul neajutorat. Când începură să vâslească din nou, Michael avu sentimentul că balena rănită de moarte îl urmăreşte din priviri. Era cu siguranţă o nălucire, nici nu se întoarse pentru a se convinge de asta, dar acuzaţiile mute ale animalului nu-i mai dădeau pace. Michael mai prinsese în trecut peşti şi vânase iepuri – şi mai prinsese şi animale mai mici în capcane, frângându-le apoi grumazul. În vremurile de foamete, luai ce găseai, iar din acest motiv Michael nu se simţise niciodată vinovat. Dar acum era cu totul altceva. Era un măcel nemilos pentru bunuri, de care, strict vorbind, nimeni nu avea nevoie. Anglia putea supravieţui şi fără oase şi untură de peşte, indiferent cât de bine plătite erau toate astea. Michael era ferm convins că rugăciunea lui Tane nu fusese ascultată. Zeul mării nu

putea ierta toate astea.

Seara, Michael bău până uită de toate – fapt pentru care avusese nevoie de mai mult whisky decât de obicei. Bărbaţii mâncau impasibili carnea de balenă, parcă fără să mai perceapă putoarea din jurul lor. Michael nu mai voia să meargă în viaţa lui în barcă şi în niciun caz nu îşi mai dorea postul de harponist sau de cârmaci. Suportă în tăcere râsetele bărbaţilor care îl tachinau cum că i s-ar fi făcut frică şi se gândea cum ar putea să plece cât mai repede de pe staţia de pescuit balene. Fireşte că trebuia să lucreze pentru a-şi achita datoriile. Dar să rămână acolo o veşnicie, până când îşi va fi făcut rost de banii necesari pentru călătoria cu vaporul spre Irlanda? De neimaginat!

Capitolul 2

Lizzie nu fusese niciodată mai aproape de o viaţă trăită cu frică de Dumnezeu ca acolo, ca servitoare la familia Laderer, în Sarau. Ferma era ceva mai în afara satului lor drăguţ, aşezat în regiunea Marlborough, pe marginea câmpiei Waimea. La fel ca în restul ţării, şi acea aşezare era încă în construcţie, însă părea promiţătoare. Pământul era fertil, iar coloniştii se arătau recunoscători pentru asta, după ce primii lor ani petrecuţi în noua ţară nu fuseseră favorizaţi de soartă. În apropierea oraşului Nelson găsiseră prea puţine terenuri agricole, care, în plus, erau mereu inundate.

Otto Laderer nu se lăsase speriat însă de astfel de vitregii ale naturii. El îndrăznise un al doilea nou început, iar acum defrişa din ce în ce mai mult teren. Şi crescătoria lui de vite înflorea. Soţia lui, Margarete, o femeie suplă, puternică, lucra la fel de mult ca şi el, la fel şi cei doi fii ai lor. Nici tatăl şi nici băieţii, pentru care se găsiseră deja soţii, nu îi aruncară lui Lizzie priviri pline de pofte carnale. Dacă unul dintre colonişti se interesa de fată, atunci strădaniile lui nu depăşeau câteva cuvinte politicoase şi, poate, o ieşire împreună pe undeva, duminica. La urma urmei, pentru toţi băieţii cuminţi din Mecklenburg sau din Saxonia Inferioară era un lucru cert că se vor căsători cândva cu una dintre fetele serioase, cuminţi, de prin ogrăzile învecinate. Chiar şi o legătură cu una dintre fetele puţinilor catolici bavarezi ar fi fost o catastrofă pentru familiile lor.

O servitoare săracă, din Anglia, nici nu intra pentru ei în discuţie, indiferent cât de galeş zâmbea ea.

Familia Laderer începea lucrul de la revărsatul zorilor şi mergea la culcare când se întuneca. Cu toţii aşteptau acelaşi lucru şi de la Lizzie, consumul de petrol pentru

lămpi, seara, fiind considerat un lux. Munca era dură, dar mesele erau regulate şi îmbelşugate, iar simbria se plătea conştiincios la finalul lunii. Femeile purtau în casă bluze albastre şi fuste, iar deasupra lor nişte şorţuri de culoare deschisă. Doamna Laderer o ajută pe Lizzie să îşi modifice vechea ei uniformă de lucru şi îi promise de Crăciun o rochie nouă.

— Cum de-ai putut veni din Anglia cu numai o rochie? fusese singura întrebare pe care i-o pusese vreodată fetei; ce anume făcuse până atunci în viaţă părea să îi fie indiferent.

Familia Laderer o numi pe noua lor servitoare Liese sau Lieschen şi nici măcar nu se interesă de numele ei. Duminica o luau pe fată, bineînţeles, la Biserica Luterană, unde Lizzie ducea puţin dorul ceremoniei pompoase. Reverendul, care se numea aici pastor, părea să fie şi mai sever decât cel din Campbell Town, dar fata nu putea şti sigur, fiindcă el predica în germană.

Pe Lizzie nu ar fi deranjat-o nimic din toate astea. Ar fi fost cât se poate de mulţumită să rămână acolo o vreme şi să economisească bani, dar, din păcate, nu găsea nici cea mai mică bucurie în munca ei şi, în plus, se simţea mereu suprasolicitată. Lizzie nu era leneşă, fusese mereu lăudată ca fată în casă sau ca ajutor de bucătărie. Familia Laderer nu avea nevoie însă de un ajutor în casă, ci de cineva care să lucreze în grajd. Lizzie trebuia să rănească şi să mulgă, trebuia să strângă ouăle şi să ajute la tăiatul animalelor. Acest din urmă lucru nu prea reuşea să-l ducă la îndeplinire. Rănitul nu o prea deranja, dacă nu punea la socoteală faptul că era moartă de oboseală după ce ducea a cincea sau a şasea roabă cu bălegar greu de vită, mai ales că domnul Laderer punea mare preţ pe ordine şi pe curăţenie. Munca grea o mâhnea.

Mai rele erau mulsul, hrănitul şi strângerea vacilor şi a

cailor. Lui Lizzie îi era pur şi simplu frică de animalele acelea mari. Nu avea încredere în ele şi se speria de moarte când, în timpul mulsului, câte o vacă ridica un picior sau se uita ce face cea care o mulgea. Uneori, în acest răstimp, răsturna găleata şi astfel era certată de domnul Laderer.

Lizzie se descurca mai bine cu muncile câmpului; îi plăcea să îngrijească mai mult plantele decât animalele şi începu să îndrăgească mult grădina pentru ierburile din bucătărie. Duminică, culese din pădure flori care înfloreau drăguţ şi le plantă în grădină, pentru a o înfrumuseţa, dar se lovi de o neînţelegere absolută din partea domnului Laderer.

— Ce-i cu tufa înfloritoare aici? Poţi pune pom de măr!

Familia Laderer refuza din principiu absolut tot ce nu era de folos sau care nu aducea roade. Lizzie fu surprinsă cât de dor îi era de casa familiei Smithers – de ştersul prafului de pe mobila aceea frumoasă, de invitaţi la ceai, de ornamente florale în vaze, de grădina de trandafiri... Lizzie se putea visa într-o altă viaţă, mai frumoasă, indiferent cât de murdară şi de plină de temeri era realitatea. La familia Laderer nu trebuia să îi fie frică de nimic, dar nu existau nici visuri şi nimic altceva de care se putea bucura. În plus, îi lipsea câteodată şi propria ei limbă. Nici familia Laderer, nici vecinii lor nu considerau că ar fi necesar să înveţe mai multă engleză decât aveau neapărat nevoie – şi, de fapt, ei vorbeau în general foarte puţin. În special cei din Saxonia Inferioară erau o naţiune tăcută – Lizzie nu reuşise să se apropie prea mult de ei.

Cu atât mai fericită fusese ea atunci când Margarete Laderer o rugă, după patru luni, să o ajute în casă în acea după-amiază.

— Tu spus că fost în case fine, zise ea.

Deci, Otto Laderer îi povestise despre ciudatul său

interviu de angajare cu acea fată ciudată.

— Azi vin englezi, om fin. Consilier, Bay of Islands.

Lizzie nu prea ştia ce înseamnă Bay of Islands, dar consilier suna deja foarte important în opinia ei.

— Vizita vrea să discute cu cineva care ştie engleză. De aia ales Otto.

Într-adevăr, Otto vorbea mai bine engleză decât majoritatea coloniştilor.

— Siguranţă bea ceai. Tu faci ceai?

— Mă întrebi dacă ştiu să fac un ceai?

Lizzie încuviinţă zâmbind.

— Ştiu şi să servesc. Oh, vă rog, doamnă Laderer, daţi-mi voie să pun eu masa şi să servesc frumos. Aşa, ca la oamenii foarte fini. Vă rog!

Ardea de nerăbdare să îşi arate cunoştinţele.

— Noi oameni buni, nu fini, bombăni doamna Laderer, dar nu se mai împotrivi.

Lizzie inspectă dulapul din bucătărie şi scoase din el o faţă de masă, pe care familia Laderer nu o folosea decât la cele mai mari sărbători. Cuprinsă de un zel deosebit, se apucă să plieze şerveţelele, tăie flori de rata şi le aranjă pe masă, ca decoraţie. Căută însă fără succes vaze, precum şi ibrice de ceai. Fermierii beau exclusiv cafea. Măcar aveau un serviciu drăguţ de cafea, albastru cu puncte albe, în care şi ceaiul era cu siguranţă la fel de gustos. Lizzie le pregăti pe toate, apoi îşi îmbrăcă rochia ei drăguţă de călătorie şi pe deasupra un şorţ curat, alb. Mai lipsea doar o boneţică pentru a desăvârşi uniforma fetei în casă. Lizzie îşi alungă sentimentul neplăcut pe care îl avu atunci când se admiră în singura oglindă, minusculă, a familiei Laderer. Cu siguranţă consilierul nu va avea aceleaşi înclinaţii aberante ca domnul Smithers. Va fi ştiind să preţuiască munca ei, nu felul în care se gătise. În cele din urmă, puse pe foc apa pentru ceai, apoi auzi din curte voci şi alergă la

uşă. Doamna Laderer observă fascinată din spatele uşii crăpate cum fata ei de la grajduri făcu o reverenţă cochetă şi cum îi luă musafirului pelerina, care îl protejase pe bărbatul înalt şi suplu de ploaia măruntă de afară. Musafirul zâmbi amabil şi îi dădu şi pălăria. Apoi îi urmă tăcutului Otto Laderer în camera bună, unde aştepta doamna Laderer.

— James Busby!

Oaspetele i se prezentă doamnei casei cu o plecăciune impecabilă, iar ea nu prea ştiu ce să răspundă. În orice caz, îl invită atunci, destul de stângaci, pe domnul Busby la masă şi lui Lizzie îi reuşi să aducă ceaiul fierbinte, după exact trei minute de infuzie. Se postă perfect în dreapta musafirului, întrebă manierată dacă doreşte zahăr şi ceai şi făcu o reverenţă când bărbatul îi mulţumi.

Otto Laderer se uita la fată cu respect şi Lizzie se străduia să îşi păstreze chipul plin de sârg, în loc să radieze din întreaga făptură, în sfârşit, îşi impresiona stăpânii! Dar se părea că familia Laderer nu-l putea ajuta pe oaspete.

— Auzisem că aici, în regiunea Marlborough, ar fi câţiva colonişti germani care se pricep la cultivarea viei, rosti trist domnul Busby, după ce schimbase câteva cuvinte cu Otto. Nici nu trebuie să fiţi expert, v-aş da eu toate indicaţiile, însă puţină experienţă de viticultor nu ar strica. Forţa noastră de muncă, formată din localnici, nu se pricepe deloc la asta, ştiţi? Ei nici nu au băut vin în viaţa lor şi, dacă îi laşi să îl guste, nu le place!

Busby o spusese cu o expresie atât de revoltată pe chipul lui în jurul căruia se întindea o barbă deja încărunţită, de parcă maorii i-ar fi insultat cel puţin Dumnezeul – în timp ce familia Laderer rămase impasibilă. Ei beau puţin şi, dacă o făceau, atunci beau numai rachiul lor de casă sau doar*âm bunătăţit*. Acesta era un fel de

lichior – îmbunătăţit cu zahăr şi cu fructe. Lui Lizzie i se părea gustos, dar destul de tare.

— Noi nu facem vin, rămase Laderer la constatarea lui de mai devreme. Poate bavarezii. Dar nu cred. Ei mai mult bere.

— Şi nici nu aveţi dealuri pentru vie, suspină Busby, de parcă ar fi fost inevitabil ca cineva care gustase vreodată vin şi care se pricepea cât de cât la cultivarea lui să nu planteze la rândul lui o vie. Ei, atunci nu putem schimba lucrurile. Mă scuzaţi că v-am răpit timpul. Şi mulţumesc pentru ceai, a fost excepţional!

Busby le zâmbi doamnei Laderer şi lui Lizzie.

— Mai doriţi cumva o ceaşcă? întrebă Lizzie cam impertinent.

De fapt, această întrebare trebuia să fie pusă de doamna Laderer, dar ea părea să fie foarte fericită să scape cât mai repede de englez.

Busby nu dori, dar îşi încreţi mirat sprâncenele.

— Eşti englezoaică, frumoasă copilă? întrebă el amabil.

Lizzie făcu din nou o reverenţă.

— Şi perfect instruită! Complimentele mele, domnule Laderer. Găseşti cu greu aşa ceva pe aici. În oraşele mai mari se gândesc deja să recruteze servitori englezi din orfelinatele din Londra. Tocmai aici, pe Insula de Sud, unde nici nu sunt prea mulţi băştinaşi la dispoziţie! Mie tocmai aceştia mi se par însă mai voluntari decât cei din nord... Aţi avut mare noroc cu fata dumneavoastră! De unde vii, copilă?

Lizzie se gândi repede dacă să mintă sau nu, însă, dacă acel om cunoştea cât de cât Anglia, trebuie că îşi dă seama după accentul ei de unde anume provenea.

— Din Londra, domnule! răspunse ea cinstit. Whitechapel.

Busby zâmbi.

— Bănuiesc însă că nu dintr-unul dintre acele orfelinate extraordinare. Ce idee ciudată, să aduci de acolo toate scursorile!

Lizzie roşi toată.

— Nu... tata... Tatăl meu a fost... tâmplar.

Soţul Annei Portland fusese tâmplar.

— Şi ai fost dată de mică la stăpân. Foarte frumos... După cum vă spuneam, aveţi noroc, domnule Laderer! Nu pot oare să vă acaparez fata asta?

Busby i se adresă zâmbind domnului Laderer. De bună seamă, nu vorbea serios.

Din contră, Otto Laderer îşi ţuguie buzele.

— Acapa...?

— Acapareze. Adică domnul Busby ar dori să lucrez pentru el!

Ieşirea aceasta fusese din nou lipsită de politeţe, însă Lizzie nu reuşi să se abţină. Busby părea să pornească de la ideea că ea aparţinea cu trup şi suflet familiei Laderer şi că germanii aceia erau fericiţi cu fata lor în casă. Însă, dacă ea ar fi spus lucrurilor pe nume... cei doi nu prea puteau fi foarte ataşaţi de fata lor incompetentă!

— Liese la noi în grajd, făcu domnul Laderer.

Domnul Busby o privi pe Lizzie. Avea o privire pătrunzătoare.

— E adevărat, Lie...?

De bună seamă, numele îi provoca probleme evidente.

Lizzie făcu o reverenţă.

— Elizabeth, domnule. Lizzie.

— Şi mai departe, copilă? întrebă Busby.

Lizzie trase adânc aer în piept. Acum, nu avea nevoie să facă nicio greşeală!

— Portland, domnule. Elizabeth Portland. Şi da, e adevărat, eu lucrez aici în principal în grajd. Aici... aici nu e nevoie de o fată în casă.

Lizzie încercă să se exprime astfel încât să fie înţeleasă şi de domnul, şi de doamna Laderer.

— Dar de ce nu îţi cauţi atunci o altă slujbă? în Nelson, sau în Christchurch, sau pe undeva pe la marile ferme lumea ar tânji după tine! Neîndoielnic ai şi scrisori de recomandare.

Busby o privea cu interes, dar sever.

Mintea lui Lizzie lucra febril. Avea nevoie de o poveste bună! Una care să explice de ce nu avea nici documente şi nici recomandări de la locurile de muncă anterioare. Îşi mestecă buza inferioară. Cea mai bună era o poveste cât mai adevărată. Nu trebuia să fie a ei, însă în niciun caz una pe care tocmai o inventa. Se blestemă pentru lipsa ei de prudenţă. La urma urmei, şi-ar fi putut coace de mult o poveste bună în toate acele luni petrecute în Sarau.

— Domnul şi doamna Laderer au fost buni cu mine când am venit din Australia, zise ea cu privirea plecată. Nici nu au întrebat nimic şi eu m-aş... m-aş fi ruşinat să povestesc tot.

Busby zâmbi.

— Australia? Deci, totuşi sper că nu eşti o deţinută?

O ameninţă pe Lizzie în glumă cu degetul.

Lizzie îi aruncă o privire chinuită.

— Eu nu, domnule, dar mama mea, da. Anna Portland... în Londra... în Londra., ei... în Londra a auzit toată lumea de cazul ei... şi atunci stăpânii mei nu au mai vrut să mă ţină. M-am gândit că aş putea fi împreună cu mama dacă plec în Australia. Moştenirea de la tata a ajuns cât să mi-o pot permite. Dar eu...

Lizzie reuşi să aibă o voce gâtuită.

—...eu nu am găsit-o.

În timp ce familia Laderer asculta cu interes, dar înţelegând doar pe jumătate, Lizzie începu să detalieze, cu pauze, pentru consilierul din Bay of Islands, drama Annei

Portland. Se puteau încredinţa de adevărul celor spuse printr-o simplă scrisoare trimisă la Londra – sau cu o scrisoare şi mai rapidă în Australia, în care să întrebe de deţinute evadate.

La finalul poveştii ei, Busby era evident marcat.

— Fireşte că voi căuta să mi se confirme asta, Elizabeth. Dar, în principiu... Dacă stăpânii tăi te-ar lăsa să pleci, te-aş lua cu plăcere cu mine la Waitangi. Asta e pe Insula de Nord. Sper că nu suferi de rău de mare.

Familia Laderer o lăsă pe fata lor neîndemânatică de la grajduri să plece în pace şi James Busby le povesti tuturor cunoscuţilor săi, pe care îi întâlnise în timpul călătoriei lui cu Lizzie, că soţia sa va fi, în sfârşit, mulţumită de el.

— De obicei, aduc cu mine mai degrabă viţe-de-vie, iar acum am anunţat-o deja că vin cu un viticultor german. Dacă însă va vedea venind în locul lui o fată în casă din Anglia, nu o să mai poată de încântare.

Lizzie luă cunoştinţă, cu aceeaşi încântare, de faptul că în casa lui Busby exista şi o femeie, pe care el o îndrăgea, după cum se vedea. În definitiv, perechea avea şase copii, iar în timpul lungii lor călătorii comune, cunoscătorul de vin şi politicianul scoţian nu se apropie prea mult de ea. În rest, lui Lizzie i se păru destul de greu să-şi facă o părere despre el. Busby avea idei şi convingeri clare, pentru care ştia chiar şi să se certe. Pe drumul spre Waitangi, o localitate aflată în cel mai îndepărtat capăt al Insulei de Nord, intrară deseori în casele amicilor sau ale adversarilor săi politici şi câteodată se iscară discuţii încinse între Busby şi gazdele sale. Lizzie auzea mai tot timpul că noul ei stăpân ar fi încăpăţânat – dar, pe de altă parte, era foarte respectat şi trebuie că era un bun diplomat.

După cum îi spusese lui Lizzie, Busby însuşi pregătise şi prelucrase celebrul contract de la Waitangi, prin care căpeteniile celor treizeci şi patru de triburi maori se

supuneau fără lupte Coroanei englezeşti. Chiar dacă pentru aceasta devenise celebru William Hobson, Busby reprezentase cu mult timp înaintea lui interesele britanice în Noua Zeelandă. Între timp, lucra pe post de consilier al Bay of Islands, având astfel un soi de funcţie de sfătuitor pentru regiunea din jurul localităţii Waitangi.

Golfurile şi insulele acelei regiuni erau relativ nepopulate; maorii erau de mult creştinaţi şi se adaptaseră. În locul pescarilor de balene şi al vânătorilor de foci, la fel ca în tot restul Noii Zeelande, aici se stabiliseră misionari încă de la începutul secolului. Regiunea era fertilă şi era cald, astfel încât se putea face agricultură, având în fundal un decor format din golfuri de un albastru-azuriu, păduri tropicale de un verde intens şi din cascade impresionante.

De fapt, nimeni nu dorea sfaturile lui Busby, iar pentru asta se certase deja de prea multe ori cu misionarii şi coloniştii. Cel mai bine se părea că se descurca cu maorii – succesele lui din trecut se bazaseră pe relaţiile iscusite pe care le legase cu căpeteniile băştinaşilor. Totuşi, nici ei nu aveau nevoie de un consilier şi, în consecinţă, Busby avea mult timp pentru urmărirea propriilor interese. Unul dintre acestea era viticultura, dar activul şi temperamentalul Busby edita deja şi un ziar şi îşi încercase norocul şi ca fermier sau ca negustor. Înainte de toate, cel mai mult îi plăcea postura de învăţător, cel puţin atâta vreme cât elevii nu-l contraziceau. Predase în trecut agricultura şi viticultura în Australia şi câteodată părea că îi era dor de asta.

Această caracteristică a noului ei stăpân îi oferi lui Lizzie o călătorie palpitantă. Busby cunoştea Noua Zeelandă mai bine ca oricine şi o întreţinu pe Lizzie, care era dornică de a învăţa, cu tot felul de informaţii despre flora şi fauna acestei ţări. Fata se mira de pădurile de ferigă şi de

păsările ciudate care îşi săpau vizuine; află apoi tot ce se putea afla despre creşterea oilor, lucru în care Busby vedea viitorul Insulei de Sud, şi auzi necontenit despre viticultură. Busby îşi încerca norocul cu o vie aflată mai sus de Waitangi. Până atunci nu avusese foarte mare succes, dar o făcea cu mult entuziasm.

Peisajul din împrejurimile localităţii Waitangi nu se putea compara cu cel de pe lângă Nelson. Lizzie, fata din Londra, era uimită de frumuseţea naturii de pe Insula de Nord, de cum alternau golfurile de un albastru-închis, cu micile lor insuliţe stâncoase, cu pădurile de ferigă cu verdele lor de nepătruns şi cu munţii, a căror culoare se schimba mereu în funcţie de unghiul din care bătea soarele. Aşa îşi imaginase ea paradisul – poate cu ceva mai puţină ploaie. Vremea era, după cum află Lizzie, instabilă, atât vara, cât şi iarna. Era mai cald decât pe Insula de Sud, dar, în acelaşi timp, şi mai umed.

În sfârşit, îi reuşea planul cu viaţa dusă cu frică de Dumnezeu şi totuşi mulţumitoare! Agnes Busby avea o casă mare şi deschisă şi se bucură sincer de noul ei ajutor. În rest, nu avea decât servitori şi fete în casă maori, dar nu vorbea niciun cuvânt în limba acestora. Fie trebuia să îi traducă soţul ei, fie se făcea înţeleasă prin limbajul semnelor. Din păcate, niciuna, nici alta nu se dovedise satisfăcătoare.

Doamna Busby îndrăgea lucrurile frumoase şi şi-ar fi ţinut casa ca pe o vilă englezească de la ţară. Crescuse în New South Wales şi se trăgea dintr-o familie nobiliară. Din păcate, nici soţul ei, nici angajaţii săi maori nu se interesau de cernitul şi şlefuitul mobilei vechi sau de perfecţiunea cutelor de la perdelele din mătase. Nimeni nu reuşea să îi perie doamnei Busby perfect costumul de călărie sau chiar să îi calce dantela rochiilor. Lizzie învăţase majoritatea acestor lucruri de la doamna

Smithers şi, pe deasupra, împărtăşea împreună cu noua ei doamnă bucuria încăperilor îngrijite şi a unei gospodării conduse cu stil. Lizzie îşi îmbrăcă din nou, cu o uşoară groază, uniforma de fată în casă, cu şorţ şi cu bonetă, însă în curând se simţi din nou bine în ea – în vreme ce fetele maori bombăneau neîncetat despre asta.

Interacţiunea cu copiii familiei Busby îi făcea, în mod evident, plăcere lui Lizzie – le lua cu drag locul afectuoaselor fete maori, copleşite, în mod evident, de stilul educaţional englezesc. Ele se arătau recunoscătoare pentru orice ajutor şi erau amabile şi îndemânatice, dar aveau nevoie de un anumit suport. Spre deosebire de doamna Busby, care le privea ca pe nişte animale de neînţeles, Lizzie descoperi curând că între englezi şi maori existau mai multe similitudini decât deosebiri. Mai întâi, fusese uimită de această descoperire. Nu mai văzuse niciodată în Anglia oameni de culoare, iar reprezentările sălbaticilor din predicile pastorului o făcuseră să-şi imagineze că aveau de-a face foarte vag cu nişte fiinţe de departe înrudite, dar nu umane. Tatuajele, oamenii puternici, frezele lor ciudate şi felul lor unic de a umbla pe jumătate goi o făcuseră pe Lizzie să creadă cu atât mai mult acel lucru. Apoi, observă însă că fetele discutau între ele, chicoteau şi glumeau, aşa cum o făcuse şi ea în trecut cu prietenele ei. Copiii familiei Busby prinseseră fără să vrea limba bonelor lor, iar Lizzie observa fascinată că ei se puteau înţelege cu maorii, la fel cum o făceau cu semenii lor.

Drept urmare, Lizzie nu se bizui pe limbajul semnelor sau pe însuşirea neplăcută a doamnei Busby de a vorbi din ce în ce mai tare, ori de câte ori avea de-a face cu maori. În schimb, îi întrebă pe ceilalţi angajaţi despre cum se numesc în limba lor diferitele lucruri, începu să înveţe – şi, după câteva luni, putea râde împreună cu fata din

bucătărie, Ruiha, de faptul că în limba lor pur şi simplu nu existau cuvinte pentru bufet şi carte de vizită.

Înţelesese că toate obiceiurile ciudate ale maorilor îşi aveau semnificaţiile lor – dansurile marţiale şi strigătele, care îi provocaseră la început frică, erau deseori doar nişte simple ritualuri de salut, iar tatuajele desemnau apartenenţa fiecăruia la un trib.

Ruiha şi celelalte angajate o invitară după o vreme pe Lizzie în *marae-urue* lor. Lizzie admira minunatele decoraţiuni sculptate în lemn ale caselor de adunare sau ale celor de dormit ale maorilor. Şi o mai uimi ceva: printre maori nu părea să fie prea important cine era căsătorit cu cine, iar „fete uşoare” păreau nici să nu existe pentru ei. Ruiha dispăru seara chicotind cu grădinarul Hare pe undeva prin apropiere. Fata în casă avea un fiu mic, dar, de bună seamă, acesta nu avea un tată clar. Lizzie se arătă speriată când grăjdarul Paora îi făcu deschis avansuri, dar maorii pur şi simplu râseră atunci când ea îl refuză, cuprinsă de panică. Lizzie se temu că aceasta îl va face să se apropie de ea folosind forţa, însă descoperi apoi că membrii tribului se distrau mai degrabă pe seama refuzatului Paora decât de comportamentul ei sever. Tânărul, care nu era foarte înalt, însă incredibil de greoi şi de puternic, se retrase distrus, în timp ce două fete prezentară râzând o parodie despre cum faci aşa cum se cuvine curte unei femei *pakeha.*

Lizzie deveni în curând mult mai relaxată şi reuşi să râdă cu ele atunci când una dintre fete îi dădu celeilalte flori, făcând mereu şi mereu plecăciuni. Cea care o întruchipa pe fata *pakeha* se găti la nesfârşit, până când i se „oferi” în cele din urmă admiratorului ei, fapt exprimat prin mişcări de dans, care pentru Lizzie păreau destul de obscene. Ceilalţi spectatori nu prea păreau însă să vadă ceva penibil în toate acestea. Râdeau necontenit de faptul

că iubitul se împiedica de pantalonii lui şi nu prea ştia dacă să rămână îmbrăcat sau nu în timpul actului sexual. Mai târziu, Paora dispăru cu o altă fată, iar Lizzie se întoarse neatinsă în casa familiei Busby.

De bună seamă că doamna Busby vedea prietenia lui Lizzie cu maorii cu sentimente împărţite. Pe de-o parte, activitatea de traducător a lui Lizzie îi uşura viaţa, pe de altă parte, nu îi plăcea deloc fraternizarea, după cum o numea ea, cu băştinaşii. Era ceva foarte ciudat, mai ales pentru o fată cuminte din Anglia.

Domnul Busby părea însă să privească toate acestea cu mulţumire. El respecta mult maorii, chiar dacă îl deranja enorm lipsa lor de interes faţă de cultivarea viţei-de-vie. Domeniul lui viticol nu înflorea, indiferent cât de mult suflet punea. Muncitorii pur şi simplu nu pricepeau că nu era totuna dacă se petrecea culesul strugurilor azi sau peste două săptămâni sau dacă mustul fermenta înainte de a fi presat sau nu. Ei considerau răritul viţei-de-vie drept o risipă şi, deşi domnul Busby le arăta mereu, ei lăsau prea mulţi lăstari. Aşa se făcea că era mereu mult vin, dar nu unul de calitate. Domnul Busby putea discuta ceasuri întregi pe această chestiune, însă, în afară de unul dintre fiii lui, doar Lizzie se mai interesa de vicleniile producerii vinului. Busby importa vinuri pentru consumul propriu din diverse regiuni şi, de când o instruise pe parcursul călătoriei lor comune, o lăsa chiar şi pe Lizzie, precum şi pe familia lui, mai puţin încântată, să le încerce.

Duminicile, o lua pe fată prin viile de pe deal, aparent pentru a o face să pregătească picnicul pentru familie, dar, de fapt, o lua ca ascultătoare pentru nesfârşitele lui poveşti despre struguri. Uneori, Lizzie îndrăznea, precaută, să mai spună şi ea câte ceva sau chiar să emită primele ei opinii, ceea ce îl încânta pe Busby.

— O să devin geloasă, comenta doamna Agnes Busby şi

se ascundea, mulţumită, cu o carte sub umbrela ei de soare, în timp ce soţul ei îi ducea pe Lizzie şi pe copii sus pe dealuri şi le explica sensul recoltei timpurii şi al altoitului.

Pentru prima dată în viaţă, Lizzie era fericită pe toate planurile. Fireşte că se mai gândea din când în când la Michael, la ciudata atracţie pe care o exercitase asupra ei şi la fericirea neaşteptată din braţele sale. Totuşi, nu voia să îi ducă dorul. La final, o rănise şi avusese parte de suficiente astfel de dezamăgiri. Lizzie nu mai voia să fie deziluzionată sau speriată. Îi plăcea tot ce făcea la familia Busby, iar asta o împlinea. Verile şi iernile treceau unele după altele, dar ea continua să fie tânără; tocmai împlinise douăzeci şi doi de ani. Avea suficient timp să se refacă şi să se gândească la un soţ şi la copii. Lizzie avu nevoie de câţiva ani să înveţe din nou să viseze, dar era încrezătoare că se va îndrăgosti cândva din nou. De un bărbat bun. Credea în continuare într-o viaţă cu frică de Dumnezeu, cu prunci, într-o căsuţă cochetă.

— O să-i căutăm lui Lizzie a noastră un viticultor! obişnuia James Busby să glumească când cineva din cercul de cunoştinţe al familiei încerca să o tachineze pe fată din cauza faptului că până atunci nu apăruse niciun logodnic la orizont. Ce părere ai, Lizzie – să fie un francez cu ochii asemenea jăraticului din Languedoc sau mai bine un german blond cu ochi albaştri?

— Unul cu părul negru şi cu ochi albaştri, răspundea atunci Lizzie, cochetând, dar mă tem că acest soi se află în Irlanda şi distilează whisky!

Capitolul 3

Michael nu se obişnui cu uciderea şi tranşarea balenelor, însă nu reuşi să găsească o altă alternativă de lucru în Waiopuka. Fiindcă nu se ridicase niciodată la rangul de harponist sau de cârmaci, salariul lui rămăsese în continuare mic, iar el cheltuia mult din el, pentru a-şi bea amarul seară de seară. Aveau să treacă ani până când îşi plătea drumul de la Nelson şi până când avea să fie din nou liber. Nici nu te puteai gândi să economiseşti; astfel, viitorul părea să i se deschidă întunecat înainte-i. Celelalte munci pe care le putea îndeplini un bărbat în Noua Zeelandă erau la fel de puţin atrăgătoare. Michael văzuse cândva cum erau omorâte şi jupuite focile, iar după aceea avusese nevoie de o sticlă întreagă de whisky, înainte de a reuşi să nu se mai gândească la acei ochi imenşi ai animalelor răpuse ori la strigătele mamelor lor. Din acest punct de vedere, mai bine tranşa balene.

Abia după doi ani de când Michael îndeplinea această muncă fără să-i facă deloc plăcere se arătă prima rază de lumină la orizont. De pe o zi pe alta, bătrânul lup de mare Robert Fyfe le porunci oamenilor săi să construiască un ocol de vite alături de casa lui impunătoare, ridicată pe oase de balenă. Lemnul pentru acesta venea de pe coasta de vest, de bună seamă; Fyfe nu irosea niciun efort pentru noul lui proiect.

— Oare ce are de gând, să facă agricultură şi să crească vite? îşi întrebă Michael vecinul, pe Chuck Eagle.

Acesta ridică din umeri.

— Sau poate cai? Asta mi-aş putea-o imagina cel mai bine, după cum îl cunosc. Dar ceva nou tot trebuie el să înceapă. Balenele ne ocolesc. În ultima lună a fost una singură.

— E iarnă, zise Michael.

Chuck clătină capul.

— Asta nu contează aici. În afară de asta, toţi sunt masculi; pentru femele, aici este mult prea frig tot anul. În trecut, am vânat neîntrerupt, indiferent de anotimp, dar acum... Animalele astea nu sunt proaste, Michael. A durat puţin, dar au înţeles că aici nu au ce căuta, aşa că bătrânul Fyfe trebuie să-şi cumpere din nou un vas sau să se gândească la altceva. Şi se pare că nu mai are chef să iasă pe mări şi pe oceane.

Animalele îşi făcură apariţia câteva zile mai târziu, iar Michael nu se mai sătura privindu-le. De când părăsise Irlanda, nu mai văzuse în faţa ochilor nicio oaie. Dacă era să fie cinstit, nici măcar în fosta lui patrie nu văzuse vreodată aşa nişte exemplare frumoase, bine hrănite, cum erau cele trei sute de animale care se înghesuiau acum în construcţia din curtea lui Fyfe.

— Rasa romney: doi berbeci, trei sute de femele! zise Fyfe cu mândrie. Ia te uită, Parsley, ce forţă au băieţii ăştia doi!

Cei doi berbeci tocmai începuseră să se lupte între ei. Spaţiul restrâns părea să-i facă agresivi.

— Eu i-aş despărţi înainte să se omoare, rosti Michael sec. Dar într-adevăr, animale foarte frumoase. Calitate a-ntâia, tot respectul!

— Te pricepi cât de cât la oi? întrebă Fyfe neîncrezător.

Michael încuviinţă.

— Puţin, făcu el. Am avut şi noi câteva. În satul din care provin. Sau, mai bine spus, lordul nostru avea câteva; noi, arendaşii, am primit cel mult două, trei să ne săturăm la început, apoi niciuna. În anii de foamete, am mâncat chiar şi iarbă.

Fyfe râse. Michael îşi strânse buzele.

— Atunci, ştiu cui trebuie să mă adresez dacă vor fi probleme! spuse Fyfe amabil, ceea ce însă Michael nici nu

mai remarcă.

Fyfe era cunoscut de toată lumea pentru că ţinea la dreptatea lui. De când avea staţia de pescuit balene, nu ceruse nimănui sfatul. Chiar şi cumpărarea acelor oi de primă calitate fusese, desigur, un noroc chior, la fel de bine ar fi putut vreun negustor să-l înşele pe căpitan. Michael nu se mai gândi prea des la oi, cu atât mai mult cu cât ceilalţi prinseră în următoarele săptămâni nişte animale impresionante. Michael se scufundă din nou adânc; mai întâi, în sânge şi în untură, apoi în whisky.

După patru săptămâni de la sosirea excepţionalelor oi romney, căpitanul Fyfe îşi făcu într-o bună dimineaţă apariţia în faţa colibei sale.

— Parsley? Eu... hm... Tu te descurci cu oile... Ai zis...

Michael se împiedică, încercând să găsească drumul spre aer. În noaptea de dinainte băuse din nou, serios, whisky.

— În orice caz, mai bine decât cu balenele, bombăni el.

Dar Fyfe vorbea deja mai departe.

— A fost doar lăudăroşenie sau a fost o fărâmă de adevăr în ce ai spus?

Michael căscă şi încercă să se trezească.

— Am păzit în tinereţe oile lordului, zise el apoi. După aceea, am lucrat mai tot timpul pe câmp; nu sunt un oier. Dar înveţi de la alţii fără să vrei, toată Irlanda e plină de oi.

Fyfe căzu pe gânduri.

— Ei, rosti el în cele din urmă, mai puţin decât mine nu se poate să ştii. Deci, vino pe la ocol şi uite-te la animale. În ce mă priveşte, am impresia că ceva nu e în regulă cu ele. Mai ales că şchiopătează. Aş vrea să ştiu de ce.

Astfel, Michael o luă agale spre casă, după ce se spălase puţin şi, ajuns acolo, se uită plin de regret la cândva frumoasele, curatele oi. Între timp, blana le era murdară şi lipicioasă, iar iarba din ocol se transformase într-un deşert

mocirlos. În plus, animalele aproape că refuzau să mai mănânce fânul plin de umezeală şi de mizerie, ori de câte ori îl primeau drept hrană. Mai multe oi şchiopătau, într-adevăr.

— Şi? Vreo idee? întrebă Fyfe arţăgos.

De bună seamă, nu îi plăcea să nu aibă frâiele în mâini.

— Sigur că da. Ocolul e prea mic. Pământul e prea umed şi prea mocirlos! spuse Michael.

— Şi de asta şchiopătează? întrebă Fyfe.

Michael încuviinţă.

— Se numeşte şchiopătat mocirlos, zise el apoi. Un fel de inflamaţie a copitelor. Ia uitaţi-vă puţin!

Se duse la una dintre oi, luă cu o mişcare rapidă de umeri animalul care protesta şi îi prinse unul dintre picioare.

— Aici începe, în crăpătura dintre copite. Ia mirosiţi. Pute, nu-i aşa?

Michael arătă masa purulentă care se formase deja în crăpătură, iar căpitanul strâmbă din nas. Lui Michael însă chiar şi mirosul copitelor putrezite nu i se părea nici pe departe atât de scârbos precum cel al balenelor care putrezeau; se mira însă de faptul că Fyfe mai avea totuşi miros.

— Şi ce se face în cazul ăsta? întrebă Fyfe scârbit. La naiba, dacă m-a înşelat crescătorul...

Michael clătină din cap.

— Nu cred. Când au venit, erau în cea mai bună stare. Asta vine de la mocirlă – şchiopătat mocirlos, după cum am zis. O greşeală de creştere.

— Deci, avem nevoie de o păşune mai mare... De mai mult lemn... Oare o să amortizeze animalele astea cândva cheltuiala? Vor şchiopăta mereu?

Michael zâmbi.

— Nu puteţi îngrădi o păşune pentru şase până la nouă

sute de oi, zise el. Şi cam atâtea o să aveţi în curând, când or să fete doamnele astea.

Făcu un semn cu mâna spre oile gestante.

— Lăsaţi animalele din nou libere, iar copitele trebuie mai întâi tăiate cum se cade. După aceea, întrebaţi la farmacie de sulfat de cupru. O să le ungem cu asta sau mânăm oile printr-o baie şi le rezolvăm noi.

— Tăiate? întrebă Fyfe frustrat. Să le tăiem ceva la picioare? Vă pricepeţi la asta? Adică, fără să omorâţi animalele?

Michael râse.

— Dacă îmi faceţi rost de un cuţit pentru copite.

Robert Fyfe plecă pe dată spre Kaikoura şi Michael încercă să îşi spele pe cât posibil putoarea de balenă de pe trup, pentru a nu speria oile, după care începu îngrijirea copitelor. Ceilalţi muncitori, deloc încântaţi, construiau în acel timp un bazin, prin care să poată fi mânate animalele, pentru tratarea inflamaţiei. După două zile veni, pe deasupra, şi lemnul suplimentar pe care îl cumpărase Fyfe, de unde îl mai procurase el şi pe ăsta, pentru a construi garduri. De bună seamă, era hotărât să ia în serios creşterea oilor.

Vântul umed făcu loc unei primăveri nu mai puţin umede, iar Michael observă îngrijorat că noile ocoale începură să semene curând mult cu cele vechi în ce privea problema solului.

— Trebuie să scoateţi oile pe păşuni! îl sfătui din nou pe Fyfe, dar marinarul nu se putea urni să îşi lase liberă marfa atât de valoroasă.

— Şi dacă nu o să se mai întoarcă? întrebă el îngrijorat.

— Trimiteţi un oier cu ele! îl sfătui Michael. Unul căruia să-i placă plimbarea.

În Irlanda era ceva obişnuit ca animalele să cutreiere ţara însoţite de ciobanii lor.

Fyfe pufni.

— Ţi-ar plăcea ţie una ca asta! îl ironiză el. Recunoaşte, vrei să ai slujba asta. Să te uiţi cât e ziulica de lungă aiurea şi să mai şi iei bani pentru asta!

Michael ridică din umeri.

— Dacă lăsaţi animalele aici, în curând o să mă plătiţi din nou pentru tăierea copitelor.

În această privinţă, el profitase de norocul său: Fyfe plătise tăierea copitelor la fel ca şi prinderea balenelor cu harponul. Acum, el îşi mesteca buza inferioară şi căuta o ieşire cât mai ieftină cu putinţă din acea situaţie.

— Pot să o facă şi fetele? întrebă el apoi.

Michael râse.

— O poate face oricine care nu e chiar tocmai orb şi şchiop, susţinu el apoi. Unul dintre oierii din Irlanda avea aproape şaptezeci de ani.

Fyfe rânji mulţumit şi îl lăsă deocamdată pe Michael în aşteptare. Niciunul din cei doi nu remarcă faptul că omisese ceva important, însă Michael o pricepu, fireşte, repede, atunci când, într-una dintre următoarele zile, deveni martorul unui spectacol memorabil.

O luă pe seară agale spre ocoale pentru a vedea de oi, însă de această dată le găsi goale. Fyfe trebuie că îi ascultase, în sfârşit, sfaturile. Michael se întreba oare pe cine angajase el drept cioban – sau ciobăniţă! – şi decise să îl întrebe acest lucru imediat pe bătrânul lup de mare. Acesta tocmai ieşea din casă şi se uita bănuitor în sus, spre dealurile de deasupra staţiei de pescuit balene. După toate aparenţele, îşi aştepta oile.

Primele se puteau vedea deja de îndată ce Michael se apropie de căpitan. Coborau în goană coama dealului, flancate de nişte fete maori, sumar îmbrăcate, agile şi vesele.

— A durat ceva să găsim azi toate! îi explică prima

dintre ele bătrânului lup de mare. Trebuit să mergem departe Kere şi Harata. Şi eu căţărat.

Fata era de bună seamă mândră de sine şi de prietenele ei.

Michael izbucni în râs.

— Ce e aşa de comic? întrebă Fyfe prost dispus. Doar nu aţi pierdut niciun animal, sau totuşi, Ani?

Fata clătină din cap cu importanţă, în vreme ce Michael începu să dea o explicaţie.

— Mă bucur deja de priveliştea frumoasă, domnule! făcu el şi aruncă o privire admirativă asupra suplei Ani, al cărei păr negru flutura în vânt. Şi mă întreb de ce oare animalele sunt mânate în Irlanda de câini, dacă te gândeşti că asta arată cu mult mai bine, însă cred că acei câini sunt mult mai rapizi. Poate că fetele au fost înlocuite din această cauză şi cuvântul Collie vine de la *colleen*.

Colleen era un termen des folosit în Irlanda, cu sensul de „fată”.

Fyfe îl privi încruntat.

— Câini? întrebă el. Care pe cât posibil să mai şi coste bani?

Fetele maori pricepură mai repede. În dimineaţa următoare aduseră cu ele două corcituri galben-maronii, care dădeau vesele din coadă, care salutau cu veselie pe oricine le ieşea în cale şi care nu se interesau câtuşi de puţin de oi.

Fyfe îl chemă pe Michael.

— Poţi să-i dresezi pe ăştia? Aşa, ca să le înlocuiască pe fete?

Michael încercă şi nu i se putea reproşa nici lui, nici animalelor că nu-şi dădeau interesul. Ciobăniţele imitau şi ele cu răbdare ceea ce el le arăta, dar din câinii maorilor nu puteai scoate nici cel mai mic instinct de stână. În schimb, li se părea irezistibilă plaja cu balene şi se

tăvăleau necontenit prin resturile animalelor tranşate.

— Dacă va fugi de ei o singură oaie, atunci va fi numai fiindcă put îngrozitor! suspină Michael de faţă cu noul lui prieten, Tane.

Bărbatul maori îşi ţuguie buzele.

— Dar sunt câini! zise el.

Michael clătină din cap.

— Dar nu câinii care trebuie... Tane, nu e pe aici, prin preajmă, o fermă de oi? Ceva mai departe? Că foarte aproape nu e nimic, asta îmi e şi mie limpede. Dar poate pe undeva prin interiorul insulei?

Tane căzu pe gânduri, întrebă printre ceilalţi membri ai tribului şi găsi în cele din urmă una. Michael îi ceru lui Fyfe un concediu de cinci zile şi plecă la următorul sfârşit de săptămână împreună cu Tane şi cu alţi doi băieţi maori, însoţiţi de două căţele în călduri, în sus, pe râul Clarence. Micului grup li se mai alăturară şi trei dintre ciobăniţele zeloase, care aveau grijă de buna dispoziţie. Lui Michael îi era uneori greu să ţină pasul cu rapiditatea maorilor, cu atât mai mult cu cât pădurile nu foarte dese sau regiunile cu tufe, prin care trecea râul, nu prea erau străbătute de drumuri. În cele din urmă, ajunseră la un teren defrişat şi la nişte păşuni.

— Coverland Station, zise unul dintre băieţii maori. Casă acolo! făcu un semn spre vest şi numără pe degete kilometrii.

Michael şi maorii îşi aşezară, în sfârşit, tabăra la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare de casa principală a fermei de oi. Tane şi ceilalţi puseră capcane şi prinseră peşti în râu, iar Michael făcu un foc şi fetele coapseră în jar cartofi dulci.

Câinii dispărură pe parcursul nopţii şi se întoarseră din nou dimineaţa, urmaţi de un minunat mascul din rasa collie, cu botul alungit şi cu blana tărcată în alb şi negru.

— Ăsta e ceea ce trebuie! zise Michael mulţumit şi se bucură de următoarele zile, pe care le petrecu pescuind, vânând şi, mai ales, în braţele frumoasei Ani.

Câteva luni mai târziu, satul maori era plin de pui şi cu toţii aveau mai mult instinct ciobănesc decât mamele lor. Cei mai mulţi erau tărcaţi în alb şi negru şi se asemănau ca două picături de apă cu frumosul lor tată.

— Cu ăştia o să creştem mai departe oile noastre! se bucură Robert Fyfe şi le plăti lui Michael şi celor doi maori un bonus, din proprie iniţiativă.

Michael se axă complet pe dresajul câinilor şi Fyfe îl acceptă ca oier fără prea mare plăcere. La urma urmei, mai erau şi alte sarcini mai complicate decât scoaterea animalelor la păşune: oile urmau să nască şi mai trebuiau şi tunse.

Prima parte se dovedi a nu fi o mare problemă. Tinerele ciobăniţe maori pricepură de îndată cum anume se proceda, imediat ce Michael le arătase o singură dată cum să acţioneze în cazul unor complicaţii ce pot surveni la oile-mamă. Mai dificil era însă tunsul. Michael mai făcuse această operaţiune de câteva ori în Irlanda şi reuşi, după ce exersă puţin, să producă o lână acceptabilă. Însă era încet – nici nu te puteai gândi că ar fi putut reuşi să scape singur toate cele trei sute de oi de lâna lor. Nici să le înveţe pe fete nu ajuta la nimic; ele nu aveau suficientă forţă să arunce cu avânt oile pe umeri şi să folosească apoi, cât de cât rapid, foarfeca de mână.

Ani şi prietenele ei reuşiseră să tundă trei animale, după care dispăruseră – cum făceau maorii de obicei –, fără să anunţe ori să se scuze. Doritori se arătaseră mai apoi Tane şi ceilalţi bărbaţi maori. Numărul balenelor prinse era în continuă scădere, aşa că era previzibil că nu mai puteai face bani din pescuitul lor. Maorii se obişnuiseră însă să mai facă un ban în plus de la *pakeha*. Viaţa li se părea

mult mai plăcută de când puteau face cumpărături în magazinele albilor şi de când nu mai erau dependenţi doar de pescuit, de vânătoare sau de sărăcăcioasele recolte ale câmpurilor lor. Acum, ei se înghesuiau să primească de lucru pe la ferme şi se dovedeau a fi îndemânatici; aproape toţi erau iscusiţi când era vorba să lucreze cu animalele. Însă tunsul îi puse pe Tane şi pe amicii acestuia înaintea unor dileme de ordin moral.

— Oaie nu vrea asta, zise Tane când Michael îşi luă unul dintre animale şi-l fixă între picioare, în timp ce-l tundea.

Berbecul behăia în semn de protest.

— Ei, şi? răspunse Michael mirat. Nici balenele nu vor să fie vânate cu harponul. Asta nu v-a mai deranjat până acum.

— La balene e altceva, făcu Tane. La balene noi adresăm înainte la Tangaroa şi cerem iertare. Atunci, balena iartă la noi.

Michael se îndoia de acest lucru, dar ridică din umeri.

— Na, bine atunci, rugaţi-l să vă mijlocească legăturile cu oile, îi îndemnă el.

Tane clătină din cap.

— Tangaroa zeul mării, explică el. Oaie nu din mare. Oaie nu de aici oricum. Venit *cupakeha*.

Michael înţelese. În panteonul zeilor din Actearoa, nimeni nu era responsabil cu oile. Totuşi, în cazul acesta exista un ajutor. Michael îi mulţumi în sinea lui părintelui O'Brien pentru poveţele amănunţite legate de cei mai diverşi sfinţi ai Bisericii Catolice.

— Asta cu oile o rezolvă la noi Sf. Wendelin, îşi lămuri el viitorii colaboratori. I ne putem adresa cu toţii printr-o mică rugăciune.

— Acum, mai trebuie să-i convingem cumva să se străduiască mai mult, îşi dezvălui Michael mai târziu gândurile, într-o discuţie cu Robert Fyfe şi cu un nou-venit

în Waiopuka, verişorul lui Robert, George.

Era din nou vorba despre tunsul oilor. George Fyffe nu pierdea nicio ocazie să explice că numele lui se scrie cu trei de „f” – tocmai îşi cumpărase o bucată de pământ la nord de Kaikoura şi o botezase Muntele Fyffe. Avea de gând să crească oi acolo în stil mare.

— Până acum, ei nu au reuşit să tundă mai mult de una-două pe zi, după care li se pare totul prea ostenitor. Ce-ar fi să facem din treaba asta un concurs? Cel mai rapid primeşte o sticlă de whisky?

Regula deveni în curând obicei – Michael luă pentru sine doar prima sticlă, apoi fu întrecut de iscusiţii băştinaşi. Însă mai trebuia rezolvată o problemă: rugăciunea adresată Sf. Wendelin trebuia rostită înainte sau în timpul muncii? Până atunci, Tane şi prietenii săi se puseseră în legătură cu Sfântul înaintea tunderii fiecărei oi, însă ajunseseră de comun acord să se roage în grup, înainte de a-şi începe treaba. George Fyffe şi şeful său de echipă, Michael Parsley, îşi făcură prin aceasta în curând renumele de oameni extrem de onorabili şi cu multă frică de Dumnezeu. La urma urmei, niciun alt fermier nu îşi mai strângea oamenii înainte de începerea muncii pentru o rugăciune colectivă.

În timp ce Michael îşi făcea în acest fel un renume, renunţând în cele din urmă la coliba lui din Waiopuka, pentru a se muta într-o cabană din lemn, mult mai plăcută, pe Muntele Fyffe, un preot din Irlanda se lupta cu o misiune cu mult mai complicată. Părintele O’Brien avea înainte-i mai multe scrisori: câteva din partea lui Kathleen Coltrane care povestea despre naşterea şi creşterea copiilor ei şi care, spre bucuria lui, scria tot mai cursiv şi mai vioi, şi o scrisoare stângace, dar nu mai puţin uimitoare, din partea lui Michael Drury. Acesta povestea despre evadarea lui din Van Diemens Land – extrem de

mândru; la urma urmei, aceasta nu prea le reuşise multor bărbaţi înaintea lui. Ei bine, acum el anunţa că ar fi în Noua Zeelandă, pe drumul cel bun, găsindu-şi un rost prin intermediul pescuitului de balene. Se gândea că într-un timp relativ scurt avea să câştige suficient de mulţi bani încât să îi poată aduce acolo pe Kathleen şi pe copilul lor. Michael cerea o veste despre „logodnica” lui şi îi trimitea salutări.

Părintele O’Brien, un bărbat foarte prudent, îl rugă mai întâi pe Patrick Coltrane să îl ia cu sine la Dublin. În timp ce negustorul de animale îşi vedea de afaceri, el se duse la câteva biblioteci, pentru a strânge informaţii despre îndepărtata Noua Zeelandă. Poate că Christchurch şi Kaikoura se găseau la numai câteva sute de kilometri unul de celălalt sau poate că se aflau pe insule diferite. Totuşi, în sinea lui, preotul ştia foarte bine că se amăgea. Michael Drury era pregătit să facă ocolul lumii pentru a o revedea pe Kathleen O’Donnell. Câteva sute de kilometri aveau să îi provoace rânjetul lui caracteristic, îngâmfat.

În plus, speranţele preotului se dovediră a fi iluzorii: Kaikoura era la mai puţin de două sute de kilometri distanţă de Christchurch. Michael putea ajunge în numai câteva zile la Kathleen şi la fiul lor. Apoi: avea să îi facă reproşuri? Să se ajungă chiar la o bătaie între el şi Coltrane? Urma să comită Kathleen păcatul de moarte de a-şi părăsi bărbatul dacă îl revedea pe Michael? Kathleen nu-l iubise pe Ian atunci când O’Brien îi cununase, iar scrisorile nu sunau de parcă între timp s-ar fi schimbat ceva. Într-adevăr, ea abia dacă îl amintea pe Ian – probabil că se ruşina de hoţomăniile lui.

Cu cât se gândea mai mult părintele O’Brien la această poveste, cu atât mai puţin i se părea indicat să îl informeze despre locul unde se găsea fosta lui iubită. Trebuia să fie o farsă ciudată a lui Dumnezeu să-i readucă

pe cei doi atât de aproape unul de celălalt. Sau mai degrabă o intervenţie a diavolului, pentru a-i ispiti pe toţi cei implicaţi: părintele O’Brien nu voia în niciun caz să fie responsabil, aşa că se hotărî, după îndelungi frământări, pentru următoarea formulare:

...*În ce o priveşte însă pe Mary Kathleen O’Donnell, fiule, ea s-a căsătorit cu negustorul de animale Ian Coltrane la scurt timp după deportarea ta. Cei doi au emigrat, iar ultimul lucru pe care l-am auzit de la ea e că are trei copii şi că duce în Lumea Nouă o viaţă cu frica lui Dumnezeu. Această veste poate că te va dezamăgi, dar Dumnezeu a condus-o pe Kathleen neîndoielnic până acum şi îşi va ţine mâna asupra ei şi a copiilor ei. Cel mai mare se numeşte Sean. Băiatul s-a născut la numai câteva luni după nuntă şi, conform spuselor lui Kathleen, are un spirit pătrunzător şi păr negru, la fel ca tatăl lui. Pe Mary Kathleen, familia ei şi acum pe tine, dragul meu Michael, vă includ în rugăciunile mele zilnice. Cu cele mai bune gânduri legate de binele tău şi de sufletul tău nemuritor.*

Părintele O’Brien

Capitolul 4

— Ia te uită ce am!

Claire o trase agitată în casă pe prietena ei.

— Sau, mai bine, aşteaptă, hai să avem mai întâi grijă de copii, nu vreau să am urme de degete pe lucruri. Uite! Chloe, Heather... dar nu vă certaţi!

Kathleen o aşează pe Heather alături de Chloe, care se juca într-un colţ al sufrageriei cu nişte jucării din lemn, în vreme ce Claire le puse în mână fiecăreia dintre fete câte un fursec proaspăt scos din cuptor. Se pricepea de minune să facă aceste prăjiturele, în timp ce, în chip curios, pâinea ei corespundea celor mai mici aşteptări.

— Am furat cândva două prăjiturele ca acestea, zise Kathleen, dusă pe gânduri.

Cât timp trecuse de atunci!

— N-am vrut să o fac, dar miroseau foarte bine şi eu eram atât de flămândă!

— Ei, acum ai din plin, râse Claire. Ia uite aici, mai ia una! Trebuie să mai rămână doar trei sau patru pentru Matt.

Pusese cu dărnicie două prăjiturele pe porţelanul fin pe care îl scosese special pentru Kathleen.

— Fructe confiate! Nu am mai mâncat aşa ceva de mulţi ani!

Claire muşcă din prăjiturele cu poftă. Kathleen le gustă şi îşi dădu seama că până atunci nu mai încercase niciodată acele bucăţi dulci, aromate, pe care prietena ei le amestecase de această dată împreună cu aluatul.

— De unde le ai? întrebă Kathleen.

Cele două femei şedeau, ca aproape în fiecare după-amiază, în sufrageria încă nu foarte confortabil aranjată a lui Claire. De la naşterea fiicelor lor şi după treaba cu acel catâr, trecuseră aproximativ doi ani, şi atât Matt Edmunds,

cât şi Ian Coltrane păreau să se fi împăcat cât de cât cu prietenia soţiilor lor. În orice caz, soţul lui Claire nu mai era cu nimic supărat pe Ian Coltrane. De când iapa cea brună îşi îndeplinea cuminte treburile, el considera prima lor afacere drept o greşeală a negustorului şi era gata să fie un bun vecin. Kathleen îi cerea de multe ori ajutorul. Ian aştepta ca ferma să dea din când în când roade, dar el deseori nu era acasă în perioada semănatului sau a recoltei şi, chiar şi în rest, nu simţea nicio plăcere să are pământul sau să taie grâul. Era mereu pe drumuri, pentru a cumpăra sau a vinde animale.

Afacerile lui Ian continuau să fie în principal legate de cai, dar acum avea în ogradă o cireadă de oi minunate, care în opinia lui Kathleen trebuiau neapărat tunse. Poate, se gândeau femeile, reuşeau împreună să vorbească cu un grup de profesionişti care să îndeplinească această treabă. Mai nou, se formau astfel de caravane, de când creşterea oilor şi obţinerea lânii se dezvoltaseră într-o ramură importantă a economiei din Canterbury Plains. La marile ferme se vorbea deja despre *baronii oilor* – Ian se străduia să facă afaceri cu ei, în vreme ce Kathleen rămânea să lucreze cu animalele. Nu se schimbase mai nimic în relaţia ei cu soţul – chiar dacă Ian reacţionase destul de liniştit faţă de schimbul catârilor. Chiar dacă nu îi cumpărase lui Kathleen un nou animal bun de călărie, ci lăsase în ogradă bătrâna iapă, pe care, de fapt, i-o hărăzise lui Matt Edmunds.

— Atunci, n-ai decât să te descurci când îţi mai vizitezi prietena! o ironiza Ian, în speranţa că astfel o va pedepsi pe Kathleen mai tare decât cu orice fel de bătaie.

Tânăra ridică însă numai din umeri, îşi hrăni din belşug bătrâna iapă şi i-o dădu o dată în grijă lui Claire, care mergea des cu măgăruşul ei la fierarul din Canterbury. Bărbatul îi pusese animalului potcoave noi, îi dăduse lui

Claire o cremă pentru picior şi o sfătuise să nu împovăreze prea tare iapa.

— Mai poate să lucreze puţin, repetă Claire prietenei ei cuvintele fierarului, încercând să imite vocea joasă a bărbatului. Să poarte aşa o făptură drăguţă cum sunteţi dumneavoastră, doamnă Coltrane, asta ar trebui să fie o încântare pentru animal! El a spus, firește, doamnă Edmunds, adăugă ea cu vocea ei obişnuită şi zâmbi conspirativ. Cred că e puţin îndrăgostit de mine!

Cum stăteau lucrurile cu dragostea dintre Claire şi soţul ei – asta nu o află Kathleen, dar se miră că tânăra nu mai rămăsese gravidă în ultimii doi ani. La aşa o fată tânără şi sănătoasă, era ceva neobişnuit. Ian o lăsase în acest răstimp pe Kathleen de două ori gravidă, însă de fiecare dată avortase.

— Probabil că lucrezi prea din greu, spusese cu regret Claire, după ce prietena ei pierduse în luna a cincea o fetiţă.

Kathleen vedea însă cauza în apucăturile tot mai brutale ale lui Ian. Cu siguranţă că nu era bine pentru pruncii nenăscuţi ca atunci când venea acasă, mai mult sau mai puţin băut, să se năpustească asupra lui Kathleen şi să o posede. Se culcase cu ea des şi în timpul primei sarcini, dar se comportase cu mai multă grijă faţă de ea. Acum, o penetra fără milă şi o bătea dacă ea arăta şi cel mai mic semn de nemulţumire. Bărbatul continuase să se îngraşe, în timp ce Kathleen devenise şi mai subţirică. Însă ea nici nu mai suferea acum de foame. Grădina ei era plină de legume, câmpurile aduceau grâne, iar Ian sacrifica de mai multe ori pe an animale, astfel încât era mereu şi suficientă carne.

Kathleen lucra însă de dimineaţa până seara şi, înainte de toate, era mereu tensionată. Motivul era, firește, tot Ian, însă ea suporta mai bine toate cele pe care i le făcea

el, decât relaţia lui cu Sean. Fiii lui Kathleen aveau acum cinci şi şase ani şi, în ce privea înţelegerea şi iscusinţa, aproape că nu mai era nicio deosebire între Colin şi Sean. Acesta nu se mai putea impune faţă de fratele lui mai mic – cel puţin, nu prin abilităţile care îi erau lui Ian importante. Din contră, în ceea ce privea grajdul şi caii, Colin se dovedea a fi mai maleabil şi mai perspicace decât fratele său. În timp ce Sean avea părul negru, la fel ca ambii săi *taţi*, Colin era blond şi avea trăsături asemănătoare cu ale lui Kathleen. Cu gropiţele, cu ochii lui vioi şi cu firea lui deschisă, încânta mai ales femeile, în timp ce bărbaţii erau impresionaţi de devotamentul lui nemărginit faţă de tatăl său.

Colin îl admira pe Ian; îl diviniza, iar Ian făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l îndruma pe băiat în această direcţie. Îl lăuda, îi aducea cadouri, îl lăsa să călărească toţi caii şi, uneori, să îi prezinte călare pe cei de vânzare. Atunci când avea drumuri mai scurte de făcut, Colin avea voie să meargă cu el şi şedea liniştit, aparent înţelegând toate cele, alături de tatăl lui prin cârciumă, atunci când Ian se lăuda cu reuşitele lui în afaceri. Din contră, Sean era dat la o parte, ceea ce îl apăsa tot mai mult pe băiat. La început, Kathleen putuse să îl amăgească, spunându-i:

— Da, Colin a primit o piatră de jad, dar ţie ţi-a adus tata o poveste nouă! O poţi lua mâine de la mătuşa Claire!

Însă această strategie nu funcţionă pe termen lung. Sean simţea respingerea şi răspundea, la rândul său, prin aroganţă faţă de tatăl şi fratele său. Băieţii se certau des, iar Ian îl bătea pe Sean dacă nu îi asculta indicaţiile sau dacă îl contrazicea.

— De ce să-ţi mai curăţ şaua dacă oricum îmi spui după aceea că ar fi făcut-o Colin cu mult mai bine? întrebase, de exemplu, Sean, plin de obrăznicie şi fusese pedepsit pentru asta să stea în genunchi.

Strânsese din dinţi şi nu scosese niciun cuvânt atunci când Ian începuse să dea în el, pierzându-şi controlul.

Kathleen se întreba de unde avea băiatul curajul pentru o astfel de subordonare, însă, firește, şi Michael fusese, la rândul său, un răzvrătit. În orele ei de studiu, Claire provoca opoziţia elevului ei cel mai îndrăgit, îndopându-l cu lecturi despre eroi precum Robin Hood sau regele Arthur. Legendele grecilor sau ale romanilor erau calul ei de bătaie. Nu doar că animalele sale primeau nume la fel de sonore precum eroii – noul catâr se numea Artemis, zeiţa virgină a vânătorii ci le mai şi povestea micilor sau marilor ei ascultători, cât se poate de colorat, cum făceau Hercule şi Tezeu ordine în Antichitate.

Kathleen şi Sean ascultau cu o încordare nelimitată. Claire izbucnea de multe ori în râs atunci când observa cum două perechi de ochi verzi rămâneau atârnaţi de buzele ei. Era singurul lucru pe care fiul ei îl moştenise de la Kathleen. Verdele ochilor săi nu era însă unul palid, ca al ei, ci unul şters şi mereu acoperit de un uşor voal. Sean avea şi părul negru al lui Michael şi se putea vedea de pe acum deja că moştenise trăsăturile lui colţuroase. Era un băiat extrem de inteligent, însă avea o aplecare spre visare. Uneori avea nevoie de ceasuri întregi pentru a hrăni caii, fiindcă număra firele de fân, ca nu cumva unul să primească mai mult decât celălalt.

— Poate că o să se facă judecător!

Claire o privea plină de speranţe pe prietena ei.

Kathleen ridica din umeri. Şi-l putea imagina şi ca pe un agricultor onest sau – în măsura în care putea merge la şcoală! – ca preot. Cariera de negustor de cai nu se potrivea deloc cu aptitudinile sale.

Cele două fete, Chloe şi Heather, nu dovedeau încă vreo trăsătură ieşită din comun, însă păreau să semene fizic foarte mult cu mamele lor. Claire spera ca Heather să

devină cândva la fel de frumoasă precum Kathleen, iar aceasta, la rândul ei, îi dorea finuţei sale, Chloe, spiritul vioi al lui Claire şi deschiderea pentru tot ce era nou. Ca de exemplu fursecurile acelea viu colorate, pe care Kathleen le privea acum neîncrezătoare.

— Totuşi, ce sunt astea? întrebă ea şi încercă să scoată o bucată de cireaşă roşie, confiată, din prăjitura ei, pentru a o cerceta cu mai multă atenţie. Tu le-ai făcut, singură?

Abia dacă îi venea să creadă una ca asta. Chiar dacă Claire învăţase nişte tehnici care să îi uşureze munca în gospodărie, continua să nu fie talentată în acest sens.

— Astea sunt fructe, explică Claire. Puse şi fierte în zahăr şi suc. Nu ştiu exact cum se face asta, dar nu-i aşa că au un gust minunat? Le-am...

Înainte ca femeia să-şi poată continua ideea, cei doi băieţi năvăliră în sufragerie şi se năpustiră asupra tăvii cu fursecuri. Colin îl împinse pe Sean la o parte, iar acesta îl lovi, la rândul lui, la fel de grosolan. Kathleen fu nevoită să-i despartă pe cei doi fraţi. Îi ţinea de guler, la suficientă depărtare unul de altul, aşa cum ai ţine de blana de la ceafă doi căţeluşi care mârâie.

— Mâncaţi, nu vă certaţi! îi dojeni ea sever. Şi, mai întâi, se spune bună ziua!

Făcu un semn spre Claire, pe care cei doi copii nici nu o observaseră până atunci.

Sean reacţionă imediat, trezit la realitate. După o scurtă pauză, îi dădu fratelui său mâna şi făcură în acelaşi timp o reverenţă perfectă. Colin îi oferi lui Claire rânjetul lui care te cucerea, se înclină scurt şi o întrebă ce mai face. Lui Kathleen îi sărea mereu în ochi această diferenţă. Sean era politicos, dar fără să fie şi inoportun, în timp ce Colin se folosea de orice ocazie pentru a intra în discuţie cu cel dinaintea lui, pentru a-l răsuci apoi în câteva clipe pe degete după pofta inimii sale.

— Fructele sunt de la mama! anunţă Claire, în sfârşit, marea ei noutate. I-am povestit despre naşterea lui Chloe şi acum a trimis o ladă plină cu surprize!

— Alte vase din porţelan? întrebă Kathleen sceptică.

— Nu, însă a trimis manuale şcolare! se bucură Claire. O enciclopedie! Şi fructe confiate, fiindcă ştie că îmi plac foarte mult. Stofa pentru o rochie nouă – i-am scris şi că acum ştiu să cos singură!

Kathleen zâmbi. Era mult spus. Claire era la fel de neîndemânatică şi în acest domeniu, ca şi în orice altă treabă casnică, dar, oricum, putea între timp să îşi repare sieşi şi lui Matt hainele şi reuşea chiar să coasă şi unele mai simple, pentru copii.

— Ia te uită, nu o să arăt minunat în asta?

Claire căută stofa prin lada, plină cu bunătăţi, primită din Anglia şi o puse în faţa ei. Era cu adevărat frumoasă, un brun-auriu deschis, care îi făcea ochii să strălucească. În afară de asta, în ladă se mai găsea o dantelă crem, lucrată de mână cu migală. Puteai împodobi cu ea rochia sau chiar să faci din ea o pălărioară.

— Însă o să mă ajuţi, în ce priveşte cusutul, nu? o rugă Claire pe prietena ei. Uite, vreau să arate aşa! Crezi că o să reuşim?

Spunând acestea, dintr-o mişcare plină de avânt, scoase din lada ei o revistă şi o deschise în faţa lui Kathleen, care o studie cu ochi mari. Kathleen Coltrane avea douăzeci şi doi de ani şi vedea pentru prima dată în viaţă o revistă dedicată femeilor. Claire indică desenele, care arătau femeile în noile colecţii de modă pariziene, alegându-şi deja o rochie frumoasă. Fireşte că era foarte strâns croită pe trup, accentuându-i astfel talia suplă, şi care, fireşte, putea fi purtată numai dacă era strânsă la spate. Rochia cădea în volane, care puteau fi împodobite foarte bine cu dantelă, decolteul era rotund şi, de asemenea, acoperit de

dantelă. Claire nu putea coase în veci o astfel de rochie. Putea, oare, Kathleen?

O urmăreau toate acele multiple variaţiuni de croi pe care le oferea revista. Mâneci bufante şi gulere colţuroase, volane, rochii marinăreşti şi corsete cu os de peşte – în Irlanda puteai admira o asemenea diversitate cel mult în cazul lui lady Wetherby, şi până şi ea purtase la reşedinţa ei de la ţară rochii de casă şi de călărie mult mai simple.

— Trebuie să fie ceva mai scurtă, rosti Kathleen în cele din urmă. Dacă o laşi aici să cadă până jos, o să o strici. Dar, în rest, e minunată! Şi bineînţeles că o să reuşim să o facem! Matt va fi absolut încântat!

Claire dădu din cap, dar nu părea să aibă extrem de multe aşteptări, ceea ce o îngrijoră pe Kathleen. Unde rămâneau optimismul debordant al lui Claire şi convingerea ei că Matt o iubeşte mai presus de orice?

În trecut, Claire ar fi răspuns la o astfel de observaţie cu un zâmbet de bucurie, dar acum avu nevoie de câteva bătăi de inimă pentru a-şi reveni după ce Kathleen îl amintise pe soţul ei. Abia după aceea reuşi să râdă din nou.

— O să începem imediat cu asta! hotărî ea bine dispusă. Îmi iei măsurile şi tai materialul, iar eu te ajut la cusut. Oare ajunge stofa pentru ea?

Stofa nu doar că ajungea pentru o rochie pentru micuţa şi subţirica Claire, dar şi pentru o fustă pentru Kathleen. Cu toate că ea propusese mai bine să coasă din ceea ce rămânea o rochiţă pentru Chloe, Claire nici nu voia să audă de una ca asta.

— Nu. Dacă vei avea aşa de mult de lucru pentru mine, trebuie să te alegi şi tu cu ceva! Ian este, la urma urmei, la fel ca Matt – nu îţi cumpără niciodată nimic!

Asta era cât se poate de adevărat, deşi Kathleen se miră de formulare. La fel ca şi Matt – oare se surpase nelimitata

încântare a lui Claire faţă de soţul ei? Totuşi, nici nu puteai trece cu vederea faptul că nici Matt şi nici Ian nu se arătau prea darnici atunci când venea vorba de soţiile lor. Claire îşi repara mereu rochiile vechi, iar Kathleen nu purta de ani buni nimic altceva decât rochii din pânză, stofa pe care Ian o cumpăra foarte ieftin de pe undeva. Dacă se potrivea cu tenul lui Kathleen sau culoarea părului ei, asta îi era complet indiferent, iar ea îşi făcea din acea stofă rochii după croiurile vechi, cu ajutorul cărora îşi făcuse şi mama ei rochiile de gravidă.

Noua fustă accentua tonul auriu al părului ei şi îi făcea ochii să strălucească. Păcat doar că bluzele erau din acelaşi material ieftin ca şi rochiile! Mărinimoasa Claire insistă însă ca ea să ia şi dantela rămasă în plus, ca să îşi orneze cu ea cea mai bună bluză a sa, de un verde delicat.

Kathleen nu se mai sătura atunci când se privi, în cele din urmă, în oglinda prietenei ei. Şi cu atât mai emoţionantă era noua rochie elegantă a lui Claire.

— Nu-mi vine să cred! se bucura tânăra, răsucindu-se în faţa oglinzii, care era, bineînţeles, prea mică pentru a se putea cuprinde întreagă în ea. Îmi vine perfect! Serios, Kathleen, la Liverpool ne făceam hainele la cel mai bun croitor al oraşului, dar lui nu-i ieşeau atât de bine. De unde ai deprins meşteşugul ăsta?

Kathleen ridică din umeri. Dintotdeauna ştiuse să mânuiască cu uşurinţă acul şi aţa. Fireşte că tatăl ei fusese croitor, iar ea furase de la el meserie, dar astfel de rochii complicate nu croise James O’Donnell decât rareori. În anii buni, mai primise câte o comandă de rochie de nuntă şi chiar şi soţia lordului Wetherby îşi mai modificase câte una-alta la el. Aceste comenzi din urmă le preluase mereu Kathleen, atunci când servea la conac. Rochiile o interesaseră dintotdeauna.

— Ai putea face bani buni cu asta! exclamă Claire

încântată. Ştii ce facem? Când o să plece Ian ăsta al tău din nou pentru câteva zile, te iau de acasă şi plecăm împreună la Christchurch!

Claire întreprindea din când în când astfel de excursii, de când familia Edmunds avea noul catâr. Atunci când Artemis, căreia Kathleen şi Matt îi spuneau, simplu, Missy, nu era folosită pentru agricultură, Matt nu avea absolut nimic împotrivă. I se părea enervant numai faptul că soţia sa se întorcea de fiecare dată plină de încântare şi-i povestea în amănunt toate noutăţile. Kathleen văzuse de două ori cum el o criticase aspru pentru aceasta. Prietena ei tăcuse, dezamăgită.

— Ne îmbrăcăm în hainele noastre noi şi mergem la magazinul bătrânei Broom. O să-i iasă ochii din orbite! După aceea, trecem şi pe la hotel şi poate şi pe la pastor. Da, e o idee bună! Soţia lui este îngrozitor de îngâmfată şi mai au şi o fiică proastă şi urâtă. Dacă ne vor vedea, vor crede că şi fata lor ar putea fi drăguţă dacă ar avea astfel de haine frumoase!

Kathleen izbucni în râs.

— Dar în Christchurch nu există o stofă atât de fină, obiectă ea.

Claire îşi încreţi fruntea, apoi clătină neîncrezătoare din cap.

— Nu ai mai fost de multă vreme acolo, nu?

Într-adevăr, Kathleen nu mai fusese niciodată în acel orăşel, care exploda încet. Intrase doar o dată sau de două ori cu Ian în prăvălia domnului şi a doamnei Broom, dar pe atunci totul era în construcţie.

— În orice caz, în Christchurch sunt suficiente stofe şi chiar şi un croitor pentru bărbaţi, o informă Claire. În câţiva ani, o să ai şi aici tot ce se găseşte la Londra, oraşul se dezvoltă rapid. Dar o să vezi cu ochii tăi. O să facem o mică ieşire de cumpărături!

Kathleen zâmbi obosită. Acţiunea pe care o plănuiau dădea greş chiar de la început, din cauză că nici Claire şi nici ea nu aveau bani. Totuşi, prietena ei era atât de încântată, încât nu dorise să mai amintească şi acest aspect. Fireşte, nu amintise nici ce anume avea să spună Ian, dacă s-ar fi plimbat Kathleen fără supravegherea lui pe străzile din Christchurch.

Nu, un drum în oraş fără binecuvântarea soţului ei era de-a dreptul de neconceput!

Claire putea fi însă foarte convingătoare şi, dacă hotărâse o dată că începea ceva, nu se mai răzgândea decât cu greu. Şi de această dată, fără să mai întrebe a doua oară, îşi opri, o săptămână mai târziu, căruţa în faţa casei lui Kathleen. Coborî de pe capră ca şi cum ar fi fost o prinţesă, cu mănuşi albe, pe care trebui să şi le dea jos, pentru a lega catârul. Şi aceste minunăţii proveneau din lada cu cadouri de la mama ei – la ţară, în Noua Zeelandă, erau la fel de inutile ca o guşă, dar ele o făceau fericită pe Claire. Tânăra femeie îşi făcuse cu multă grijă chiar şi o pieptănătură adecvată. Buclele coborau de această dată de sub o pălărie veche, pe care Kathleen o modificase cu dantelă, să se potrivească rochiei, iar ochii îi străluceau, dornici de a porni la drum.

— Hai, îmbracă-te, Christchurch ne aşteaptă! îi strigă ea lui Kathleen. Toţi copiii au voie să vină cu noi. Sus, în căruţă, băieţi! Dar aveţi grijă ca sora voastră şi Chloe să nu cadă!

Familia Edmunds nu avea, bineînţeles, o trăsură. Claire o înhămase pe Missy la o căruţă cu coviltir. Pe capră erau doar două locuri, iar copiii trebuiau să meargă în spate, ceea ce lui Sean şi lui Colin li se părea extrem de amuzant. Erau încântaţi de aventură şi Kathleen avu nevoie de ceva vreme până când reuşi să-i convingă pe cei doi să se spele şi să se schimbe. Claire aşteptă afară până când terminară

cu toţii şi mai întâi se sperie când îl văzu pe Colin. Acesta păşea mândru, în noul lui sacou în carouri, care îl făcea să pară o caricatură a tatălui său.

— Ei, dar ce te-ai mai dichisit! râse Claire când îşi reveni. Cine ţi-a croit chestia asta? Tu, Kathleen?

De bună seamă, se îndoia la modul serios de gusturile prietenei ei şi, astfel, şi de calitatea ei de croitoreasă pentru femei. Kathleen îi aruncă o privire suferindă.

— Croitorul din oraş. Ian a adus-o când a fost acasă la ultimul sfârşit de săptămână. El şi-a făcut una identică şi a mai rămas stofă. Bineînţeles că nu şi pentru Sean...

— Eu nu m-aş îmbrăca în aşa ceva! observă Sean, dar vocea lui trăda faptul că era supărat. Arăţi ca un... ca un spiriduş!

Claire izbucni în râs. În timp ce ea istorisea cu plăcere poveşti, Kathleen avea un dar remarcabil de a desena, şi ori de câte ori Claire îşi reprezenta foarte viu eroii legendelor şi poveştilor ei, deseori Kathleen creiona rapid o imagine a lor pe hârtie. Desena cu cea mai mare plăcere zânele şi gnomii din poveştile irlandeze, iar asemănarea lui Colin în hainele lui festive cu piticii din Irlanda nu putea fi trecută cu vederea.

— Mai lipseşte doar jobenul! adăugă batjocoritor Sean.

El purta costumul de duminică, croit de Kathleen. Era civilizat, dar era din stofă ieftină.

— Eu mi-aş dori mai degrabă un costum de marinar! ceru Sean.

Băiatul citea tot ce îi cădea în mână, şi bineînţeles că citi pe nerăsuflate şi revistele de modă ale lui Claire. Ele prezentau cea mai modernă modă englezească: băieţi şi fete în costume de marinar.

Claire îi obligă pe băieţi să urce în căruţă şi le întinse în sus fetiţele.

— Dacă mama ta o să facă bani în curând, atunci o să îţi

facă aşa unul! îi promise ea lui Sean şi îşi şfichiui catârul să pornească, atunci când toţi în sfârşit se aşezaseră.

Kathleen roşi şi clătină din cap. Era o idee nebunească. Cine să plătească pentru cusut? Şi chiar şi această „ieşire de cumpărături” avea să o regrete cu siguranţă – indiferent cât de mult se bucura acum de ea.

Primul gând se dovedi însă foarte curând a fi cât se poate de fals, iar cel din urmă, drept foarte corect. Pentru început, excursia lui Claire şi a lui Kathleen se dovedi a fi un triumf absolut. Hainele lor fură admirate la nesfârşit chiar din prăvălia doamnei Broom. Două cliente se arătară extrem de încântate de noile croiuri şi se aplecară în curând asupra revistelor de modă pe care Claire le adusese cu sine, prevăzătoare. Ambele descoperiră acolo rochiile din visurile lor, dar niciuna nu s-ar fi încumetat să îşi coasă singură aşa ceva.

— O face Kathleen pentru dumneavoastră! propusese Claire. Fireşte că nu pe gratis.

Kathleen roşi profund şi nici nu îndrăzni să numească un preţ atunci când cele două femei se năpustiră imediat asupra ei.

— Ştiu eu... O liră?

Claire rămase la fel de nedumerită, însă interveni în discuţie bârfitoarea şi grăsana doamnă Broom. De obicei, nu era cunoscută pentru a da sfaturi gratuite sau chiar să facă oamenii cât de cât fericiţi, însă şi ea era om de afaceri.

— O liră? Vreţi să o jigniţi pe doamna asta micuţă? Pentru o liră, domnul Peppers de la croitoria pentru bărbaţi nici măcar nu îşi pune aţă în ac! începu ea să le strige clientelor ei. Nu, nu, nu, doamnă Coltrane, să nu cumva să acceptaţi aşa ceva! Sub două lire să nu cumva să faceţi acea rochie. Mai degrabă trei. Dacă vreuna dintre ele nu îşi poate permite, atunci nu are decât să o coasă singură.

Doamna Broom îşi lăsă privirile iscoditoare să alunece peste cele două cliente ale ei, care îşi vedeau periclitat renumele lor şi al bărbaţilor lor ca oameni înstăriţi. Astfel, ele se grăbiră să comande rochiile – una dintre ele mai avea stofă acasă, cea de-a doua căuta prin rezervele doamnei Broom.

— Însă corsetele nu le pot face, spuse Kathleen prevăzătoare.

Ambele cliente se deciseseră pentru nişte rochii cu o adevărată talie de viespe.

— Pe alea le voi comanda eu din Anglia! se bucură doamna Broom.

Îi făcu lui Kathleen un semn conspirativ cu ochiul, de îndată ce plecară clientele mulţumite.

— Iar mie mi-o faceţi pe asta! zise ea apoi şi arătă spre o rochie din dantelă neagră, mondenă, care făcea furori la Paris. Dar pentru o liră – la urma urmei, tocmai v-am făcut rost de două cliente!

— Şi aţi vândut cu această ocazie un material de rochie şi două corsete! rosti Claire ştrengăreşte. Pentru asta, ar trebui să primim o parte. Nu, dacă doamna Coltrane vă face o reducere, atunci va fi de cel mult doi şilingi!

Femeile se înţeleseră ca Mary Kathleen să facă nişte copii ale modelelor din jurnalele de modă şi să lase acele desene la doamna Broom. Pentru fiecare clientă pe care o atrăgea cu ele, Kathleen îi făcea ei o reducere de un şiling. Cele două prietene plecară de la doamna Broom foarte încântate. Doamna Broom nu-şi mai putea stăpâni bucuria pentru rochia ei franţuzească.

— Îi vei coase rochia pe gratis, îşi anunţă Claire prietena. Şi va arăta îngrozitor în ea. Ca un tort din frişcă în doliu... Dar îţi va face rost de mai mulţi clienţi decât vei putea duce.

Următoarea oprire fu casa parohială, iar Kathleen se

miră cu adevărat cât de mult se dezvoltase Christchurch de când plecaseră ei din Port Cooper.

— Umblă vorba că va deveni sediu episcopal, zise Claire bine dispusă. Şi pastorul nostru Baldwin îşi face, fără doar şi poate, mari speranţe. Nu poţi spune deja... ce ştiu eu, că ai croit haine pentru soţia papei?

Kathleen se cruci.

— Mai întâi, eu nu mint; în al doilea rând, preoţii catolici nu au voie să se căsătorească, zise ea respingând propunerea.

Claire îşi încreţi fruntea, de bună seamă în căutarea unei alternative.

— Dar, în schimb, ei înşişi poartă nişte haine destul de pompoase, nu-i aşa? O rochie de bal pentru episcopul Irlandei?

Kathleen refuză categoric să spună vreo minciună care să mai fie, în plus, în strânsă legătură cu o blasfemie la adresa bisericii. Fiind catolică, se ruşina puţin să îşi ofere serviciile unor anglicani, dar soţia slabă a preotului şi fiica lui mai plinuţă comandară, cu toate acestea, câte o rochie. Încercările ei de a negocia fură respinse la fel de hotărât de către Claire, cum făcuse şi cu cele ale doamnei Broom.

— Chiar dacă, bineînţeles, nu ar fi rău să punem câteva reviste de modă în biserică, se gândi ea pe drumul de întoarcere, sau măcar în casa parohială. Bătrâna doamnă Baldwin ar fi suficient de zgârcită să o facă, dacă ar primi astfel o reducere la rochii, dar cred că pastorul s-ar opune.

Claire insistă să sărbătorească încheierea afacerilor cu un ceai la hotelul White Hart. Tânăra se simţea ca la ea acasă şi intră în ceainărie cu nonşalanţa şi graţia unei doamne din înalta societate, aşa cum neîndoielnic fusese ea în Anglia. Kathleen, care se simţea nelalocul ei printre mobilele scumpe, perdelele din brocart şi lustrele din argint, îşi ţinea capul plecat. Cu toate acestea, primi priviri

admirative. Claire era drăguţă, însă frumuseţea lui Kathleen o eclipsa pe cea a tuturor femeilor ori fetelor din încăpere, şi aceasta în ciuda timidităţii ei. Într-adevăr, această jenă îi sporea chiar farmecul. Se îmbujoră şi ochii păreau să fie şi mai mari. Claire privea zâmbind cum chelnerii se străduiau care mai de care să o servească pe Kathleen. Bărbaţii îşi schimbară poziţia în fotolii, iar celelalte femei o priveau pline de invidie. Claire îi dorea doar acea fericire de care prietena ei nu se prea putea bucura.

— Ei, râzi odată! o îndemnă ea pe Kathleen. Tu eşti cea specială aici, toţi te plac!

Însă Kathleen îşi păstră capul plecat. Abia dacă reuşi să înghită ceaiul şi prăjitura şi nu făcu decât să îşi hrănească din când în când cu nişte madlene fiica. Cuminte, Sean mânca o bucată de tort. Încerca să folosească furculiţa pentru prăjituri la fel de iscusit şi de la sine înţeles ca şi Claire. Spunea „vă rog” şi „mulţumesc”, străduindu-se să se comporte perfect. Colin băga în el ecleruri, încercând apoi să fie asemenea lui Sean.

— Ce băiat încântător!

Kathleen auzea laudele unora dintre femeile de acolo când, în cele din urmă, o luară din loc şi porniră împreună cu copiii lor spre ieşire. Toţi păreau să îşi reprime întrebarea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce îşi îmbracă astfel copilul? atunci când Colin îşi luă haina în carouri.

Claire o lăsase cu bună ştiinţă la garderobă şi o ascunsese printre celelalte paltoane.

— Mai bine nu le spunem aici că eşti croitoreasă! îi şopti ea lui Kathleen.

Ian aflase, firește, în timpul următorului său drum în Christchurch, despre escapadele soţiei sale şi se întoarse acasă plin de furie. La finalul serii, Kathleen era toată

numai vânătăi albastre şi verzi, iar Ian îi luase toţi banii daţi în avans de viitoarele ei cliente.

— Bani din curvăsărie! zbierase el.

Kathleen vărsă în braţele prietenei sale lacrimi amare şi îi spuse despre bancnotele pierdute de o liră. Trebuia să lucreze acum o lună întreagă fără să primească un singur cent pentru asta.

— Şi eu care mă gândeam că pot să pun ceva deoparte, suspină ea, dacă va fi vreodată ca Sean să meargă la universitate.

Claire o îmbrăţişă şi îi unse chipul tumefiat cu o cremă răcoritoare.

— O să o poţi face. Aşa ceva nu o să ni se mai întâmple niciodată! o consolă ea. Următoarele comenzi le voi prelua eu, singură, iar tu nu vei lucra dacă e Ian acasă. Cel mai bine ar fi să nu te vadă nici Colin, micul turnător!

Kathleen se uită dezarmată la ea.

— Colin are numai cinci ani! rosti apoi.

Claire se încruntă.

— Dar el se laudă cu aventurile sale. Ştii şi tu ce minunăţii povesteşte mereu despre excursiile sale cu Ian. Cu siguranţă că i-a relatat tatălui său fiecare măgulire pe care ţi-a şoptit-o chelnerul de la White Hart.

— Dar... dar nu era decât politicos, îl apără Kathleen pe bietul om.

Claire dădu sever din cap.

— Ştii foarte bine că Ian face din ţânţar armăsar în astfel de cazuri, iar Colin ştie ce anume vrea tatăl lui să audă. Chiar şi la cinci ani. Nu te minţi singură!

Noul plan funcţiona. Claire mergea cam o dată pe lună la Christchurch, livra rochiile şi prelua alte comenzi. În plus, îi ceru mamei ei alte reviste de modă. De acestea însă nu era foarte urgent nevoie, deoarece Kathleen era inspirată ea însăşi să realizeze mereu alte noi croiuri. Îşi

dăduse frâu liber fanteziei de când desenase, după prima lor vizită în prăvălia doamnei Broom, şi, la urma urmei, nu mai avea nevoie de reviste decât doar pentru a se orienta care erau noutăţile din lumea modei. Claire era încântată de ideile ei, iar clientele, aşijderea.

La scurt timp după aceea, Kathleen fu nevoită să înceapă să refuze comenzi, fiindcă nu mai prididea cu cusutul. Asta, firește, şi din cauză că nu ajungea să se ocupe de asta decât noaptea, după ce îşi termina munca la fermă şi după ce adormea Colin. Kathleen nu dorea să recunoască asta cu plăcere în faţa lui Claire, însă observase şi ea că, odată cu băiatul acesta, în casa lor creştea spionul lui Ian.

Între timp, trecuse şi tunsul oilor şi, spre norocul ei, fără să se pornească odată cu el o nouă criză în căsnicia lui Kathleen. Claire trimisese oamenii care tundeau într-una dintre puţinele zile în care Ian era acasă, iar Kathleen rămase închisă înăuntru. Ian se folosi de această şansă pentru a-i vinde un cal şefului lor.

— Asta înseamnă că data viitoare trebuie să ne găsim alţi oameni, suspină Kathleen, privind spre animalele şi lâna lor frumos tunsă. Omul va observa în curând că acel cal castrat este leneş ca păcatul şi, în plus, şchiop. Dar poate că la anul pe vremea asta nici nu o să avem oi.

— Noi însă, da! strigă Claire bucuroasă.

La ferma familiei Edmunds, numărul animalelor nu se schimba şi, spre deosebire de Kathleen, care vedea oile doar ca pe nişte animale care o luau la sănătoasa şi trebuiau aduse din nou acasă sau ca producătoare de lapte, lui Claire îi plăceau mult. Se înţelesese foarte bine şi cu cei care tunseseră oile şi tunsese chiar ea singură două. Acum, ardea de nerăbdare să înveţe cum se prelucra lâna. Kathleen îi arătă răbdătoare şi, în următoarea perioadă, Claire începu să aibă o anumită pricepere în ce privea

torsul. Chiar dacă Kathleen nu avea mari speranţe, Claire îşi oferi lâna în prăvălia doamnei Broom – şi, spre surpriza lui Kathleen, orăşencele se băturăpe ea.

— Ce spun eu! se bucurase Claire şi mai pusese o încărcătură în căruţă. La voi în Irlanda poate că orice femeie ştie să toarcă, însă la Liverpool nu o făcea nimeni. Să tricoteze şi să croşeteze, asta da, dar să cardeze, să coloreze şi să toarcă ele singure – asta nu merge într-o gospodărie de oraş şi nu merită decât dacă ai tu însăţi oi!

Kathleen şi Claire vândură întreaga producţie de lână a celor două ferme – şi se bucurară că niciunuia dintre bărbaţii lor nu-i venise ideea să le ceară banii. Nici Ian şi nici Matt nu aveau niciun fel de ambiţii ca baroni ai oilor. Pentru Ian, animalele nu erau decât nişte mâncăi enervanţi – încerca să le vândă mai departe de îndată ce va putea, iar Matt făcea zi de zi drumul între Christchurch şi Lyttelton. Făcea afaceri bune transportând către vapoare bunurile noilor colonişti sau mărfurile destinate negoţului din Plains. În cazul celor din urmă, ar fi trebuit să îi sară în ochi faptul că încărca din ce în ce mai multă lână pentru Anglia, dar el fie nu avea impresia că acele câteva zeci de oi erau demne de a fi amintite, sau pur şi simplu nu-i păsa de încărcătură.

Din anumite puncte de vedere, se putea vorbi despre un dezinteres, fiindcă Matt părea a fi din ce în ce mai plictisit şi mai prost dispus. Claire suferea din această cauză, chiar dacă, aparent, încerca să nu o arate. Faţă de Kathleen nu se putea însă ascunde. Faptul că încetase să mai viseze la minunatul Matt Edmunds, cel plin de umor şi delicat, fusese pentru aceasta un indiciu pentru trezirea la realitate a prietenei sale.

Claire se bucura însă fără reţineri de banii primiţi.

— O să ne mai şi îmbogăţim, Kathleen! râse ea, apoi însă redeveni serioasă. O să plecăm împreună de aici!

Kathleen îşi ridică surprinsă privirea de la bani. Tocmai îi număra din nou şi nu îşi putea crede ochilor cât este de bogată, însă fusese scoasă din transa ei. Claire Edmunds se gândea să fugă de căsnicia ei?

— Ele spun că, şopti Claire, care voia în sfârşit să vorbească despre păsul ei, adică, femeile din Christchurch... Spun că Matt ar avea o iubită în Lyttelton.

Kathleen îi puse consolator prietenei ei mâna pe umăr.

— Nu trebuie neapărat să fie adevărat. Cu siguranţă că este doar o bârfă!

— Poate însă fi adevărat, zise Claire cu amărăciune. În primii ani, marea nu fusese, la urma urmei, atât de aspră încât să trebuiască să înnopteze în Port Cooper, dar acum se întâmplă mereu. Observ şi eu treaba asta, Kathleen, doar nu sunt oarbă!

— Dar nu-l mai primeşti în patul tău? întrebă Kathleen roşind. Adică, vreau să spun... încă nu eşti din nou însărcinată.

Claire îşi şterse lacrimile din ochi.

— Nu stau aşa lucrurile, că nu îl mai primesc eu, zise ea încet. Îl iubesc, chiar dacă el e acum un altul, dar el nu vrea deloc. Matt e cumva... Nu ştiu ce-l face atât de morocănos şi de nefericit, dar... Deci, eu cred... Cred că, dacă ar fi după Matt, aş putea să dispar mâine!

Claire Edmunds, veşnica optimistă, izbucni în lacrimi.

Capitolul 5

Nici în anii următori, căsniciile lui Kathleen Coltrane şi a lui Claire Edmunds nu deveniră mai fericite, dar afacerea lor comună se dezvoltă cu un neaşteptat de mare succes. Kathleen nu mai încerca de mult să ducă la bun sfârşit, de una singură, comenzile pentru rochii, chiar şi pentru cele lungi şi elegante de seară. Acum se axa, în principal, pe conceperea şi croiul acestora – cusutul era preluat de două femei din oraş, pe care le angajase Claire. În ceea ce o privea pe Claire, ea se oprise asupra ţesutului de stofe filigranate din lână. Prelucra aproape toată lâna oilor ei de una singură şi lua şi producţia lui Kathleen, în cazul în care familia Coltrane avea, la vremea tunsului, animale în grajd.

Între timp, abia dacă mai merita să vinzi cantităţi mici – fermele, în plin avânt, ale marilor baroni ai oilor livrau negustorilor cantităţi imense de lână şi de foarte bună calitate. Lâna care se abătea de la norme, din punct de vedere al culorii sau al structurii, putea fi vândută doar dacă era deja prelucrată, iar Claire se dovedi a fi iscusită în a obţine efecte mereu noi prin diferite nuanţe. Oile ei alintate contribuiau astfel la finanţele familiei lor, ceea ce era mai mult decât necesar.

Claire se plângea că afacerea lui Matt nu înflorea. În timp ce alţi barcagii de pe râu sau pescari îşi cumpăraseră deja aproape cu toţii bărci mai mari şi mai moderne şi câştigau foarte bine doar din pescuit şi din vinderea peştilor în Christchurch, Matt nu reuşea să avanseze. Banii pe care îi primea îi bea prin cârciumi sau pe bărci, împreună cu tovarăşii lui.

— Poţi foarte bine să îl asculţi, bombănea Ian, care amintea, câteodată, în treacăt, prăbuşirea lui Matt. El întreţine întreaga cârciumă cu poveştile lui marinăreşti.

Dar cu ele nici nu prinde peşte, nici nu transportă mărfuri – şi, oricum, aceste îndeletniciri se împuţinează din ce în ce mai mult, pe măsură ce se măreşte tot mai tare Bridle Path.

Pe potecă puteai merge, între timp, cu trăsura, iar, când Ian fusese plecat odată, pentru mai multe zile, şi îl luase cu el pe Colin, Kathleen şi Claire îndrăzniră să întreprindă o excursie la Lyttelton. Mary Kathleen dorea să-şi revadă prietena maori, iar Claire, care fusese cuprinsă de ambiţie în ce privea lâna, spera să primească de la băştinaşi nişte reţete autohtone pentru colorarea ei.

Pere se arătă, fireşte, în culmea fericirii. Se entuziasmă de cât de mare se făcuse Sean şi le răsfaţă pe Heather şi pe Chloe cu dulciuri. La rândul ei, Kathleen se miră de dezvoltarea primitivei aşezări Port Cooper, care devenise orăşelul Lyttelton – numele său definitiv, luat după un om de vază din Canterbury Association. Kathleen se bucură să vorbească liniştită cu soţul lui Pere, John, fără să fie deranjată de crizele de gelozie ale lui Ian, şi află câte ceva despre dezvoltarea noii ei ţări.

— La Westport s-a găsit cărbune – acolo vor începe acum exploatările, zise prudentul bărbat. Dar mai importante sunt descoperirile de zăcăminte de aur din Otago! Toţi nebunii şi aventurierii se avântă pe câmpurile aurifere şi speră să-şi găsească acolo norocul. Mulţi nu vor reuşi, dar aşa vin şi mai mulţi oameni în ţară. Din păcate însă, nu cei mai buni. Dar astfel se înfiinţează şi noi oraşe. Dunedin, în sud, pe ţărm – colonizat în principal de scoţieni. Blenheim, în nord – în acea regiune sunt mulţi germani. Astfel, încetul cu încetul, se populează ţara.

— Şi asta nu vă deranjează deloc pe voi? o întrebă Claire pe Pere, care era cât se poate de liniştită, explicându-le copiilor stelele de pe cer.

Era o seară caldă de vară şi ei se bucuraseră de

priveliştea spre mare, în timp ce Pere cocea cartofi dulci şi pusese peşti la grătar. Acum, li se deschidea înaintea ochilor cerul nopţii, clar – şi, spre încântarea nemărginită a lui Claire, Pere ştia numele stelelor. Chiar dacă nu în engleză, ci exclusiv în limba lor.

Pere clătină din cap.

— Nu şi aici. Pe Insula de Sud – Te Waka-a-Maui –, noi nu am fost niciodată mulţi. Doar un trib, Ngai Tahu, dar şi mai puţin, în nord. Nu avem nimic împotriva *pakeha* – dacă ne plătesc cinstit pământul şi munca. Trebuie avut grijă, mulţi hoţomani! Dar căpeteniile noastre inteligent, nu mult se ceartă unii cu alţii. Pe Insula de Nord altfel, acolo multe triburi, multe tratate... în Waitangi, căpeteniile făcut tratate cu *pakeha*, dar, cu toate acestea, deseori probleme.

— Aici sunt oamenii foarte fericiţi dacă primesc de lucru, intră John în discuţie.

Pere îi rânji.

— Şi bani, şi oale, şi pături, şi haine călduroase, recunoscu ea. Cine nu place viaţă puţin mai bună?

Kathleen şi Claire dădură înţelegătoare din cap. În viaţa lor lipsea luxul, în ciuda veniturilor destul de bune, pe care Claire le ascundea în grajdul vacilor, sub gunoi, iar Kathleen, sub o piatră dezlipită a şemineului. Amândouă se găseau în situaţia paradoxală de a nu putea cheltui nimic, ca nu cumva să le atragă soţilor atenţia asupra câştigului. Acum, se uitau cu dor la casa confortabilă a lui Pere, la perne şi la scaune, la covoarele de pe pereţi, ţesute de femeile maori, şi la sculpturile din jad, *pounamu*.

— Asta *hei-tikil* zise Pere şi le dărui, lui Claire şi lui Kathleen, cu inima ei mare, două mici statui de zei din jad, atârnate de nişte cureluşe din piele.

Claire examină cu mult respect pandantivul ei, în timp ce Kathleen îl ascunse repede pe al său printre haine. Îi

plăcea să aibă ceva care să îi aducă noroc, dar nici nu voia să se gândească la ce anume şi-ar fi putut imagina Ian dacă îl găsea. Cel mai bine îl ascundea în sertarul secret, în care păstra scrisorile de la Michael şi bucla lui – precum, mai nou, şi banii ei.

Claire se aşează alături de ceilalţi, care priveau stelele, şi îşi luă fiica în braţe.

— Asta e Calea Lactee, zise ea şi arătă spre cer.

Pere zâmbi.

— Noi îi spunem *Te Ika o te Răngii* zise ea. Şi aici este *Matarikil* Foarte important pentru stabilirea Anului Nou – mare sărbătoare!

— Pleiadele! traduse Claire. Dar cum îi spuneţi acestei stele de aici, Pere? Nu ştiu ce nume poartă aceasta!

Femeia maori răspunse răbdătoare şi, în sfârşit, i se împlini lui Claire dorinţa de a învăţa numele unor stele noi.

Lui Kathleen îi erau indiferente stelele. În vreme ce Claire şi copiii repetau râzând cuvintele maori, ea încerca să-şi întipărească mai bine în minte numele aşezărilor *pakeha*, pe care i le enumera John. Greymouth şi Westport, Nelson şi Blenheim, Dunedin şi Queenstown. La stele nu avea să călătorească niciodată. Dar poate că se găsea aici, pe Insula de Sud, un locşor pentru ea şi pentru copiii ei, unde să fie în siguranţă de bănuielile, bătăile şi certurile lui Ian.

Claire voia să rostească numele stelelor, iar Kathleen era hotărâtă ca, în timp, să le atingă!

Cu toate acestea, trecu vremea – erau acum în anul 1858 – înainte ca ea să se gândească la modul serios să îşi pună în aplicare planurile de fugă, iar imboldul nu fusese disperarea crescândă a lui Kathleen sau relaţia lui Sean cu tatăl lui, care devenea, de la o zi la alta, tot mai proastă. Matt Edmunds fusese cel care grăbise lucrurile.

Sean avea unsprezece ani, Colin, zece şi ambii băieţi

mergeau la şcoala din Christchurch. Fireşte că drumul până acolo era lung, dar lui Sean îi plăcea să străbată cei şaisprezece kilometri călare – era însetat de cunoaştere şi fusese, de la bun început, printre cei mai buni elevi. Datorită celor învăţate de la Claire, ştia de mult să scrie şi să citească, socotea cu siguranţă şi înţelegea chiar şi puţină latină. Citise jumătate din enciclopedie şi îşi însuşise, astfel, cunoştinţe despre lucruri în mare parte inutile. Încă din primele zile, îşi uimise profesorii utilizând mai mult sau mai puţin corect cuvinte precum *absoluţiune* şi *a elucida*, astfel încât sărise mai întâi o clasă şi, în cele din urmă, trei. Între colegii lui mai vârstnici era printre cei mai buni şi se punea deja problema să fie acceptat apoi la venerabilul Christ's College, care, deocamdată, era încă în construcţie.

Lui Colin îi plăcea mai puţin şcoala. Şi el sărise prima clasă datorită orelor lui Claire şi nu ar fi trebuit să meargă nici într-a doua, dar băiatul nu prea avea ambiţie. Pentru viitoarea lui meserie de negustor de animale – asta o spunea încă de pe acum, iar Kathleen bănuia că el reda astfel opinia lui Ian – nu avea nevoie decât să ştie să socotească. Toate celelalte cunoştinţe pe care le primea la şcoală mai degrabă îl împiedicau. Colin ajuta cu mai mare plăcere în grajd, pregătea caii pentru a fi vânduţi, îi aducea călare şi nu i se părea nimic mai frumos decât să-şi însoţească tatăl în călătoriile de prin ţară.

În continuare, nu erau târguri de cai decât în câteva aşezări. De cele mai multe ori, Ian mergea din fermă în fermă, însă Kathleen bănuia că el evita, cu bună ştiinţă, fermele mai mari. Oameni precum cei din familia Warden de la ferma Kiward, familia Barrington sau Beasley nu se lăsau înşelaţi şi li se părea, fără doar şi poate, că este sub demnitatea lor fie şi numai să primească, pe proprietăţile lor, un negustor necinstit de cai, cum era Ian. Ei îşi

aduceau animalele direct din Anglia sau le creşteau ei înşişi. Ian făcea, în principiu, afaceri cu fermele mici şi reuşea, de cele mai multe ori, să recâştige oamenii, chiar dacă avuseseră experienţe negative cu felul în care îşi conducea el afacerile. În plus, whisky-ul juca, fireşte, un rol esenţial.

Ian bea acum deseori şi în timpul zilei. Bărbatul cu părul negru, de care Kathleen aproape că s-ar fi putut îndrăgosti, semăna tot mai mult cu tatăl lui: trupeş, cu nasul roşu şi cu o faţă ca aluatul, care ştia să se apropie de tine prin vorbe, dar care sărea repede la bătaie sau care nu ezita să facă uz de bici. Să se îmbogăţească, aşa cum sperase că o va face, nu reuşise nici în Noua Zeelandă, la fel cum nu o făcuse nici în Irlanda, însă familia Coltrane o scotea la capăt. Kathleen ar fi fost mulţumită dacă Ian ar fi tratat-o ceva mai bine şi dacă nu l-ar fi preferat atât de evident pe Colin celorlalţi copii. Faţă de Sean îşi arăta tot mai des respingerea, iar pe micuţa Heather nici nu o lua în seamă. Heather, care tocmai împlinise nouă ani, se temea din ce în ce mai mult de tatăl ei; la urma urmei, nu putea să nu observe, tot mai des, că, în ultimii ani, acesta îl şicana pe fratele său, pe care ea îl adora, şi că îi bătea mama, chiar în faţa ei.

În afară de Colin, întreaga familie părea să respire uşurată atunci când Ian pleca în călătorii de afaceri şi, chiar şi în acea zi de primăvară de noiembrie, băiatul era singurul membru al familiei care era prost dispus. Ian plecase de dimineaţă într-un turneu de mai multe zile, lăsându-l însă acasă pe Colin, pentru ca nu cumva să piardă ceva la şcoală. Colin maltrata calul cu care lucra în ocolul din faţa casei. Sean rânea alături în grajd şi se certa de fiecare dată cu fratele lui, atunci când ieşea cu roaba afară. După părerea lui, Colin se purta mult prea dur cu tânărul cal, iar acesta nu putea încă face tot ceea ce se

cerea de la el. Kathleen era în casă, Heather culegea flori şi alcătuia un buchet frumos din floricele roşii de rata şi galbene de jowhai. Fata o imita pe Claire – insista să fie o doamnă şi să îşi împodobească corespunzător, cu mult gust, casa.

Catârul lui Claire aproape că o doborî pe micuţă. Iapa castanie alerga pe drumul nepietruit dintre casa lui Kathleen şi ocol, de parcă ar fi fost gonită de furii. Claire şedea pe spatele ei neînşeuat şi o strunea cu un ham. Spottey, măgăruşul, venea în urma ei, de asemenea într-un avânt sinucigaş. Pe mica iapă şedea fiica lui Claire, Chloe, care era acum o călăreaţă la fel de bună ca şi mama ei, dar care călărea, de obicei, în şa, fie ea de bărbat sau de femeie, în acea zi însă, Chloe se ţinea doar cu greu pe spinarea lui Spottey. Dacă fiica şi mama călăriseră cei cinci kilometri în acel ritm, fata trebuie că era toată numai răni.

Claire şi Chloe se aruncară de pe animalele lor de îndată ce acestea se opriră. Fetiţa se străduia să lege iepele, dar Claire părea să fie incapabilă de orice acţiuni sau gânduri raţionale.

— Kathleen! strigă ea.

Atunci când aceasta păşi mirată afară din casă, Claire i se aruncă, plângând în suspine, în braţe.

— Kathie, Kathie, eu... Noi... Casa... Casa noastră... Matt...

Kathleen îşi luă prietena şi o strânse în braţe, liniştind-o. Mintea îi lucra cu viteza luminii, trecând prin tot soiul de catastrofe. Oare să fi luat foc? Să fi murit Matt, poate, în flăcări?

— Un... foc, Claire? întrebă ea precaută.

Claire clătină din cap, însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Au venit nişte oameni, povesti Chloe în locul ei, un

bărbat, o femeie şi doi băieţi. Cu o căruţă mare şi cu mobile. Şi ei... Ne-au dat afară!

Vocea lui Chloe părea mai degrabă uimită decât neliniştită. Ea nu părea să priceapă seriozitatea situaţiei.

— V-au dat afară?

Nici Kathleen nu înţelegea nimic, deşi amintirile din Irlanda păreau să o năpădească dintr-odată. Grainne Rafferty, pe cheiul din Wicklow... Căsuţa familiei Drury, distrusă şi arsă din temelii...

— Dar nu se poate una ca asta, Claire, asta e o ţară liberă! Nu există lorzi, nu le aparţine englezilor, aparţine...

— Oamenii spun că au cumpărat-o, explică Chloe.

La cei opt anişori ai ei, fetiţa era destul de dezgheţată, aşa că se putea exprima bine.

— Cu tot ce e în... în...

— Inventar, completă mecanic Claire, care părea să se fi liniştit puţin. Au putut chiar şi să o dovedească. Contractul de vânzare era, fără doar şi poate, corect. Matt, nemernicul ăla...

— Matt v-a vândut, cu tot cu casă şi cu ogradă? întrebă disperată Kathleen.

Claire încuviinţă.

— Poate că ne priveşte drept parte a inventarului său, observă ea cu amărăciune. În orice caz, cumpărătorii au fost foarte supăraţi să ne mai găsească acolo. Matt a plecat de mult, au zis ei. A investit banii de pe casă într-o goeletă, un vapor de mărfuri. Acum, a plecat cu el în China.

Kathleen se uită la prietena ei complet plânsă, speriată şi, dintr-odată, deveni cât se poate de liniştită. Amânase decizia până atunci, dar, acum, soarta o lua în locul ei. Nu o putea lăsa pe Claire să plece – fiecare celulă a corpului ei se împotrivea –, să se reîntoarcă la viaţa anostă şi lipsită de bucurii de dinaintea sosirii ei. Claire era cu mult prea

bine educată şi inocentă pentru a supravieţui pe cont propriu în Christchurch sau în Lyttelton. Kathleen inspiră adânc.

— Ce s-a întâmplat cu rochiile tale, Claire? întrebă ea mai întâi.

Lui Matt nu-i păsase niciodată de garderoba lui Claire, în schimb, mama ei îi mai trimitea, din când în când, stofe. Astfel, Claire şi Chloe aveau o garderobă variată, confecţionată cu ajutorul lui Kathleen, de care erau foarte mândre. Rochiile erau noi; la urma urmei, niciuna, nici alta nu avusese timp să le îmbrace.

Ochii lui Claire păreau să arunce fulgere. Aparent, îşi revenise cu totul şi disperarea făcu loc unei furii sănătoase.

— Făceau parte din inventar! se enervă ea. Am vrut să strâng nişte lucruri, dar femeia a văzut imediat că nu am numai vechituri, precum astea de aici.

Claire purta o rochie ruptă de casă; probabil că lucra prin grădină atunci când se abătuse asupra ei nenorocirea.

— În orice caz, s-a aşezat, aşa grasă şi greoaie cum era, în faţa dulapului meu şi a spus că acele lucruri preţioase ar fi fost cumpărate odată cu casa şi cu ograda.

— Ar trebui să putem ataca asta, se gândi Kathleen. Un avocat din Christchurch...

Claire făcu un semn din mână.

— Uită de treaba asta, vor vinde lucrurile înainte să apară avocatul pe acolo. În afară de asta, râse ea furioasă, noi avem animalele!

— Care făceau parte, în cazul de faţă, cu adevărat din inventar, nu? întrebă Kathleen. Cum de-ai reuşit să le iei cu tine?

Acum, Claire o privi aproape cu îngâmfare.

— Erau în pădure, la locul elfilor! povesti ea. Oamenii ăştia noi aveau suficient de mult de lucru având grijă să nu

care cumva să iau ceva din casă. Deci, ne-am dus mai întâi la râu, apoi ne-am furişat în pădurice, pe după ogradă. Şi acum, iată-ne aici!

— Nu ar trebui să rămâneţi prea mult, o sfătui Kathleen. Cu siguranţă că vă vor denunţa pentru furt.

Chipul lui Claire se umbri dintr-odată.

— Adică... Doar nu vorbeşti serios, şopti ea. Acum... Adică, acum ne dai şi tu afară? Credeam...

Kathleen clătină din cap.

— Termină cu prostiile, bineînţeles că nu vă arunc în stradă! Dar trebuie să accepţi ideea că aici vă vor căuta în primul rând! Imediat ce vor afla că suntem prietene! în afară de asta, Ian nu vă va accepta aici, dar asta oricum nu are nicio importanţă. Plecăm. Noi două şi copiii.

— Plecăm, noi două?

Ochii lui Claire se măriră dintr-odată.

— Vrei... Vrei să-l părăseşti pe Ian?

Kathleen încuviinţă cu hotărâre.

— De mult, deja. M-am săturat să tot fiu jignită şi înjurată, doar că nu am avut curajul să o fac de una singură. Dar lasă asta, trebuie să ne facem un plan! mai întâi, animalele trebuie duse în grajd. Sean...

Se întoarse şi nu-l văzu numai pe fiul ei cel mare, ci şi pe ceilalţi copii. Sean şedea, aşteptând liniştit, ascultând cu atenţie de pe gardul ocolului. Colin stătea pe calul lui, cu ochii şi cu urechile larg deschise. Heather îi şoptea ceva la ureche lui Chloe. Probabil că cele două fete comentau în felul lor cele întâmplate.

Nu mai erau însă niciunde Missy şi Spottey. Sean îi făcu mamei sale cu ochiul. Kathleen îi dărui un zâmbet cald. Băiatul avea cap!

— Bine. Atunci, mergem acum în casă şi strângeţi-vă lucrurile, copii! Trebuie să luăm trăsura mică şi bătrânul catâr. Din păcate, Ian a plecat cu căruţa cu coviltir. Deci,

nu luaţi foarte multe cu voi, în şase o să fie oricum greu.

Kathleen trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru cea mai importantă întrebare.

— Claire, ai banii?

Kathleen respiră uşurată atunci când Claire încuviinţă.

— Da! şopti ea şi îi aruncă din nou o privire pusă pe şotii. Chloe i-a luat din grajd în timp ce mă certam cu femeia din cauza rochiilor. Altminteri, oamenii ăia ar fi avut pretenţii şi asupra lor. Dar uite-i aici!

Îşi scoase bancnotele şi monedele din buzunarele rochiei de casă. De fapt, îşi păstra banii într-o cutie drăguţă din mahon – o altă piesă din zestrea ei, în cea mai mare parte inutilă, dar astfel nu i-ar fi putut transporta călare, în ritmul în care veniseră.

— Bine!

Kathleen fu într-atât de uşurată, încât îşi îmbrăţişă prietena.

— Claire, atunci lucrurile nici nu stau chiar atât de prost! Uite, ai animalele, banii... Eşti bogată, Claire, şi la fel sunt şi eu! O să o luăm de la capăt pe undeva!

— Dar unde?

Claire, care era încă uşor dezorientată, o urmă în casă pe Kathleen. Aceasta puse apă la fiert, unt şi pâine pe masă – indiferent cât de repede voiau ele să plece, Claire avea nevoie de un ceai şi, cel mai bine, de ceva de mâncare. Chloe părea să fie complet lihnită şi se năpusti imediat asupra bucatelor.

Nici copiii lui Kathleen nu făcură niciun fel de mofturi, căutând să dispară şi ascultau fascinaţi discuţia adulţilor. Colin trebuie că îşi dusese rapid calul înapoi în grajd.

— Trebuie să fie un oraş, începu Kathleen cu planurile. Şi, pe cât posibil, să nu fie unul care să fi crescut de pe urma unei staţii de vânat balene sau aşa ceva. Acolo abia dacă sunt femei, deci cui vrei să vindem noi rochii? în

discuţie intră doar aşezări asemănătoare oraşului Christchurch.

— Dar e mult prea aproape! se opuse Claire.

Kathleen îi aruncă o privire neînţelegătoare.

— Bineînţeles că nu mergem la Christchurch! Ian ne-ar aduce înapoi într-o singură zi, iar tu ai rămâne la fel de repede şi fără animale şi ai avea şi un proces de furt pe cap! Nu, după cum văd eu lucrurile, ar trebui să mergem fie spre nord-vest, înspre Nelson, fie spre sud, spre Dunedin.

— Eu aş pleda pentru Nelson, mămică! zise Sean, în felul lui de a vorbi care aducea mult cu o exprimare trunchiată, preluată din enciclopedie. Sau, mai degrabă, pentru Insula de Nord. Acolo sunt peste tot oraşe mari: Wellington, Auckland... Tata nu o să ne găsească acolo niciodată.

Sean era singurul copil care nu părea să fie uimit deloc de planurile de fugă ale lui Kathleen. Din contră, părea că şi el se gândise, la rândul lui, la asta.

— Eu nici măcar nu vreau să plec de la tata!

Asta era vocea lui Colin, care tocmai înţelesese ce se punea la cale.

— Doar nu avem de gând să plecăm cu adevărat acolo, mămică, nu? Noi... Noi aparţinem...

— Tocmai că nu îi aparţinem tatălui tău, Colin, îl informă Kathleen violent, fără să vrea. Nu este deloc corect că m-a încuiat atâţia ani aici, iar acum m-am săturat. Plecăm la...

— Eu nu plec absolut niciunde! se enervă Colin. Eu rămân cu tata!

Kathleen clătină din cap.

— Asta nu este decizia ta, Colin. Oricum, ai căpătat prea multe obiceiuri proaste de la el. De acum, încetezi cu înşelăciunile cu animale! O să mergi la şcoală şi o să înveţi o meserie cinstită. Dumnezeule, de când m-am căsătorit

cu tatăl tău, mi se tot reproşează înşelăciunile lui – nu aş mai putea să mă uit în oglindă, presupunând că aş avea una, dacă aş auzi aceleaşi lucruri despre fiul meu!

Colin sări în sus.

— Ai trăit foarte bine din înşelăciunile tale, tu şi... şi...

Colin nu reţinea aşa de bine cuvintele ca fratele său, însă Kathleen roşi de sus până jos în clipa în care fiul ei încercă să repete acum acuzaţiile pe care Ian i le aruncase în faţă de atâtea ori. Era mai mult decât necesar ca, măcar acum, să plece, cu copii cu tot! Nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla dacă înţelegea vreodată ce înseamnă bastard. Claire părea, de altfel, să bănuiască ce anume voia să spună băiatul. Şi ea roşi şi îşi plecă privirea.

Kathleen trase adânc aer în piept şi îi dădu lui Colin o palmă zdravănă.

— Ţine-ţi gura, Colin! Sean, ia-ţi fratele în camera voastră şi ajută-l să-şi facă bocceluţa. Câte o cămaşă şi un pantalon de schimb, câteva mărunţişuri, dacă vreţi să le luaţi cu voi... Da, Sean, în numele lui Dumnezeu, şi enciclopedia.

— O mai ai aici?

Pe chipul lui Claire reapăru soarele.

Kathleen îşi ridică ochii spre cer, dar Colin încă nu se dădu bătut.

— N-ai auzit, femeie? întrebă el pe acelaşi ton şi cu exact aceleaşi cuvinte ca şi tatăl său.

Kathleen simţi fiori pe şira spinării.

— Eu o să rămân aici. Eu nu fug pe la spatele tatălui meu! Trăsura mică nu ai voie să o iei. E nouă, tata a cumpărat-o şi...

— Tata, zise Kathleen liniştită, a cumpărat tot ce vezi aici din banii mei. Deci, dacă îmi iau o trăsură sau un catâr, atunci el e în continuare bine plătit pentru numele

lui preţios!

Ea scuipă aceste ultime cuvinte.

— Şi acum, haideţi copii!

— Aşa? Şi ce vrei să faci? o întrebă Colin provocator. Mă legi de trăsură? Mă legi de mâini şi de picioare? Atunci, fă-o cumsecade, mămică – fiindcă, în clipa în care mă voi elibera, voi călări înapoi la tata. Ştiu unde să dau de el, mămică! Şi atunci, o să vină el în Nelsonul ăla, sau pe Insula aia de Nord, sau pe unde o să te mai ascunzi!

Claire se uită la prietena ei. Kathleen îşi dădu seama, după privirea ei pe jumătate compătimitoare, pe jumătate speriată, că femeia credea spusele băiatului. Expresia lui Claire se oglindea pe chipul lui Sean. Nici el nu avea încredere în fratele lui...

— Cândva, va trebui să-mi dai drumul! plusă Colin. Şi atunci, mă duc imediat la un ofiţer de poliţie şi te denunţ, iar el o să-l găsească pe tata, dacă suntem prea departe!

— Colin... Kathleen avea sentimentul că i se rupe inima. Iartă-mă pentru palmă! Dar nu putem pleca fără tine! Rămânem cu toţii împreună!

— Eu rămân cu tata! strigă Colin.

Între timp, ajunsese la uşă.

— Iar acum, mă duc într-acolo!

Băiatul fugi din bucătărie, iute ca o nevăstuică. Sean ezită o clipă. Porni apoi după el.

— Doar nu-l putem lăsa aici, spuse Kathleen încurcată.

Claire îi turnă ceai. Acum, ea era cea care gândea cu mintea limpede.

— Dar nici nu îl putem lua cu noi! zise ea hotărât. Ar fi pentru noi un factor de nesiguranţă! A fost dintotdeauna, aminteşte-ţi de călătoria la Christchurch!

— Dar e doar un copil, şopti Kathleen. El nu e rău...

Claire ridică din umeri.

— În ce priveşte copiii, ei nu prea ştiu să deosebească

între bine şi rău, observă ea apoi. Colin este influenţat de tatăl său. Îl iubeşte şi aşa e bine să o şi facă. Şi îl admiră. Pentru Colin, Ian este fără de greşeală, dar tu, Kathleen, tu eşti plină de greşeli în ochii lui; el ascultă, de ani mulţi, tot ce îţi reproşează Ian. Trebuie să-mi povesteşti, cândva, exact ce s-a întâmplat între voi. Sean...

Kathleen încuviinţă, dar îşi puse apoi degetul pe buze.

— Nu în faţa fetelor, zise ea încet. Totuşi, dacă îl părăsesc acum, asta înseamnă că... Asta înseamnă că renunţ la el...

Claire o privi în ochi.

— Poţi să renunţi la Colin sau să renunţi la tine, zise ea dur. Sau să spun, mai degrabă, că renunţi la Sean. Fiindcă în clipa în care el va înţelege ce anume ai făcut pentru el... Dacă pleci azi, poate că o să te iubească pentru gestul tău. Dacă rămâi, te va urî, cu siguranţă!

Kathleen îşi plimba degetele pe ceaşca ei. În acea clipă, se deschise uşa şi Sean pătrunse în încăpere.

— A plecat! strigă el, respirând cu greu. Îmi pare rău, mămică, dar a fost mai rapid decât mine. A luat-o spre pădure. O să mă duc acum în grajd şi o să păzesc animalele. Nu are voie să pună mâna pe cal, altfel s-a zis cu tot.

— Asta înseamnă, adică... Vrei să iei calul cu tine? întrebă Kathleen cu vocea gâtuită.

Sean încuviinţă.

— Nu ne mai rămâne altceva de făcut. Spre norocul nostru, nu-l avem decât pe ăsta. Dar dacă îi lăsăm un animal pe care să îl poată călări...

— O să se întoarcă! şopti Kathleen, dacă aşteptăm puţin.

Sean o privi neînţelegător.

— Sigur că da. Se va întoarce, când i se va face foame. Şi apoi? Vrei să-l legi?

— Du-te în grajd, Sean, zise Claire, şi înhamă catârii la căruţă. Venim şi noi într-o jumătate de oră.

Sean bătea pasul pe loc.

— Mămică? întrebă el.

Kathleen îşi muşcă buzele.

— Fă ce spune mătuşa Claire, Sean.

Kathleen îşi strânse modelele ei de croitorie şi desenele, haine pentru sine şi pentru Claire. Spre norocul lor, ea era cea mai înaltă dintre ele şi putea modifica lucrurile pentru prietena ei. În cele din urmă, luă banii din sertarul ei secret din şemineu. Nu era o avere, dar, împreună cu economiile lui Claire, avea să fie suficient pentru o mică afacere. Se gândea dacă să ia pentru Sean o parte din hainele scumpe ale lui Colin, însă se opri speriată. Colin urma să crească neîndoielnic cu ideea că mama lui era o hoaţă şi o curvă. Nu voia să fure de la fiul ei. În plus, Sean nu dorea nimic din lucrurile lui Colin! Aşa că nu îi luă decât propriile costume şi enciclopedia.

Sean trăsese deja căruţa în faţa uşii când ea ieşi din casă cu puţinele lucruri. Claire o ajutase pe Heather să împacheteze şi luase, în acelaşi timp, câteva lucruri şi pentru Chloe.

— Nu ai nimic împotrivă, nu? întrebă ea stânjenită.

Kathleen făcu un semn cu mâna, cum că nici nu intra în discuţie chestiunea.

Mica trăsură avea patru roţi, era destul de nouă şi aproape elegantă. Ian o prezenta atunci când le vindea orăşenilor cai pentru trăsuri. Puteai merge cu trăsura neagră cu unul sau cu doi cai înhămaţi la ea, iar Sean pusese acum catârii lui Kathleen şi al lui Claire. Măgăruşul era legat în spate, calul venea şi el alături. Mai avea încă şaua şi hamurile lui Colin. Aşa se face deci că, la sosirea lui Claire, băiatul ajunsese atât de repede în bucătărie, fiindcă nu îşi mai dăduse osteneala să dea jos şaua de pe animal.

Sau se gândise deja să fugă la tatăl lui cu acel cal?

Sean făcu loc pentru Kathleen pe capră şi se îndreptă spre căluţul negru.

— Mă gândeam să merg eu călare. Aşa, aveţi voi mai mult loc în căruţă, zise el şi îşi prinse bagajul de şa.

Femeile încuviinţară, iar fetele îşi luară bocceluţele şi se urcară în trăsură. Kathleen îşi puse lucrurile sub capră. O luară din loc, imediat după aceea.

— Nelson... Cât de departe e oare oraşul acesta? întrebă Claire, în timp ce Kathleen luă hăţurile.

— Cam la trei sute de kilometri depărtare, explică scurt Kathleen.

— Şi Colin chiar nu vine cu noi? întrebă tânguitor Heather din spate.

Micuţa se uita tristă înapoi. Ferma de pe Avon tocmai dispărea după cotitura drumului.

— Scumpa mea, Colin ne-a ameninţat că ne dă de gol dacă îl obligăm să vină cu noi!

Cuvintele lui Claire sunau ca şi cum tocmai s-ar fi apucat să povestească un basm care se petrecuse cu mult timp în urmă, pe vremurile de la curtea regelui Arthur.

— De aceea, trebuie să îl lăsăm în voia lui!

— Gunoiul ăla o să ne trădeze oricum! observă Sean, care mergea la pas alături de trăsură. Nu ar trebui să mergem pe drumul principal, mămică... Ar trebui poate chiar să facem un mic ocol.

Kathleen clătină din cap.

— Ştiu, zise ea ţuguindu-şi buzele. Ştiam de la bun început, chiar... chiar dacă nu voiam să o cred. De aceea am şi spus că mergem la Nelson. E mult prea departe, Sean. Drumul printre munţi e o întreagă aventură, pe acolo nu o să putem merge cu trăsura asta, pe acolo poţi trece doar pe jos sau călare. Şi apoi, Kaikoura... Aşezarea de vânători de balene... Două femei şi două fete. Pur şi

simplu e prea riscant, Sean, chiar dacă ai, fără doar şi poate, dreptate cu Insula de Nord.

— Încotro o luăm atunci? întrebă uimită Claire, în timp ce Kathleen o coti spre sud.

Kathleen luă decizia definitivă.

— La scoţieni. La Dunedin.

Capitolul 6

Viaţa dusă cu frică de Dumnezeu, în sânul familiei Busby, dură mai bine de şapte ani.

În ce priveşte Insula de Nord a Noii Zeelande, pe atunci erau ani plini de evenimente, iar gospodăria lui James Busby se afla deseori în centrul acestora. După ce imigrarea oamenilor din Anglia, Irlanda şi din alte părţi ale Britaniei se petrecuse mai întâi greu, acum, după încheierea tratatului de la Waitangi, coloniştii veneau cu grămada. Se înfiinţau oraşe, apăreau regiuni agricole şi se descopereau zăcăminte de cărbuni. Ca şi consilier al Bay of Islands, James Busby organiza măsurători de topometrie şi de construcţie a străzilor, îi primea pe imigranţii mai de seamă şi le servea vizitatorilor propriul vin – însă rezultatele strădaniilor nu ajungeau, spre marea lui tristeţe, la nivelul produselor germane sau franţuzeşti. Obişnuia să dezbată această problemă, cu plăcere, cu Lizzie – familia lui era complet dezinteresată.

Agnes Busby privea la fel de acru ca şi gustul acestei băuturi, în opinia ei, ori de câte ori era silită să încerce vinul soţului ei. Lizzie, din contră, făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a pune în practică ideile lui Busby despre viticultura corectă şi nu dădea înapoi nici de la munca în vie. Ea făcea adevărate miracole în ceea ce-i privea pe viticultorii şi vinificatorii maori. Între timp, le vorbea aproape fluent limba şi încerca să le explice sensul măsurilor prin care Busby urma nu să mărească, ci să îmbunătăţească recolta podgoriei. În general, avea din ce în ce mai mulţi maori în cercul ei de prieteni – chiar şi pentru simplul motiv că ducea lipsă de cunoştinţe *pakeha*. Invitaţii bogaţi ai familiei Busby nu o luau în seamă pe fata în casă. Ea nu avea niciun contact cu coloniştii mai săraci şi alţi servitori nu prea existau, după câte se vedea, în

celelalte case mari.

Lizzie s-ar fi însingurat complet dacă nu s-ar fi întovărăşit cu ospitalierii maori. Fetele în casă şi grădinarul o luau cu plăcere la tribul lor, care o accepta fără prejudecăţi şi nu punea niciodată întrebări sfredelitoare legate de trecutul ei. Asta îi dădea lui Lizzie sentimentul libertăţii – cu atât mai mult cu cât existau motive întemeiate să nu o judece nici în cazul în care i-ar fi cunoscut în detaliu trecutul. Conceptul de prostituţie nu exista pentru maori, nici morala sexuală prea rigidă a *pakeha*. Fetele maori îşi ofereau cu generozitate favorurile înainte să se decidă pentru un soţ – doar fetele de căpetenie erau excluse de la aceasta în anumite triburi, dar asupra lor planau oricum cele mai diferite *tapu*. Dacă exista, aşadar, ceva în persoana lui Lizzie care să îi mire pe maori, aceasta era tocmai renunţarea ei de a-şi căuta un partener. Bona Ruiha o întrebă odată, foarte deschis.

— Nu îţi plac bărbaţii? se interesă ea, în timp ce îşi făcea de lucru cu o şuviţă din părul ei negru şi lung, care se desprindea mereu din cocul cuminte pe care îl impunea doamna Busby. Îţi plac mai degrabă femeile? Nu am mai văzut asta până acum, dar se spune că există şi aşa ceva.

Lizzie roşi din cap până în picioare.

— Poate, se bâlbâi ea timidă, însă onestă, am avut deja prea multe... Adică... Hm... Experienţe cu bărbaţi, nu cu... femei. Cu femei nu am încercat niciodată... Nici măcar nu ştiam că există aşa ceva!

Ruiha dădu liniştită din cap. Poate că nu înţelegea atitudinea lui Lizzie, dar o accepta.

Stăpânii lui Lizzie însă nu priveau la fel de lipsiţi de prejudecăţi contactele ei tot mai strânse cu băştinaşii – cu atât mai mult cu cât climatul dintre maori şi *pakeha* părea să se înrăutăţească odată cu trecerea anilor.

Băştinaşii nu mai primeau noii imigranţi cu aceleaşi

braţe deschise ca la început. Încetul cu încetul, li se părea prea mare aglomeraţia pe insula lor şi problemele se adunau. Deseori, totul se reducea la simple neînţelegeri – dacă era, oricum, cineva care să vorbească perfect limba celorlalţi, atunci era, de cele mai multe ori, vorba despre copiii maori, care învăţau engleza în şcolile misionarilor. Acolo, ei erau instruiţi şi în arta cititului, a scrisului şi a socotitului – după care cei mai inteligenţi dintre ei începeau să se îndoiască repede de contracte şi de vânzări de teren. James Busby trebuia atunci să aibă de-a face cu plângerile lor sau cu furia coloniştilor faţă de maorii revoltaţi. Şi doamna Busby se enerva că servitorii ei băştinaşi continuau să nu fie perfecţi, în ciuda muncii lor de ani mulţi în casă. Nu putea să înţeleagă absolut deloc ce anume avea de căutat fata ei în casă, o englezoaică, de altminteri, fără niciun cusur, în satul băştinaşilor.

— Ai putea, de exemplu, să rămâi aici şi să citeşti o carte bună! îi reproşa ea nemilos lui Lizzie atunci când ea o ştergea din nou, după ce se termina duminica slujba şi după ce servea masa. Îţi împrumut cu plăcere una! Sau coase o rochie... De ce nu faci, pur şi simplu, ceea ce fac şi celelalte fete în casă?

Lizzie renunţă să îi atragă din nou atenţia că în acea localitate pur şi simplu nu erau alte fete în *casa pakeha*. De altfel, ea citea mai degrabă încet şi buchisind şi nici nu ştia să coasă prea bine. Din contră, îi făceau plăcere activităţile pe care le putea face împreună cu femeile maori. Le ajuta să recolteze inul, să împletească şi să ţească, apoi învăţă să cânte cu nasul la un fluieraş. Fierbea carnea şi legumele în cuptoare de pământ, care se foloseau de activităţile vulcanice. Lizzie, copilul crescut la oraş, învăţa de la acele triburi să facă focul şi să prindă peşte. Îi aducea stăpânei ei miere din florile tufişului de *rongoa* şi un praf din frunze de *koromiko* împotriva

durerilor de cap. Toate acestea erau complet inofensive, însă doamna Busby rămânea, cu toate acestea, neîncrezătoare.

— Şi sigur nu mergi cu băieţii lor... prin tufişuri, Lizzie? obişnuia ea să întrebe, în vreme ce tânăra roşea din poliţeţe. Nu e oare pe acolo un iubit negru care să te lase într-o bună zi baltă, cu tot cu bastardul lui?

Lizzie putea să nege prima învinuire cu cea mai curată conştiinţă şi, de fapt, şi pe cea de-a doua – chiar dacă exista cineva care încerca de bună seamă să o peţească: Kahu Heke, un bărbat tânăr şi suplu, puternic şi, conform standardelor maori, înalt, care provenea dintr-o familie excelentă, dar care pierdea deseori vremea prin tabăra vânătorilor de balene de la Kororareka, în loc să se desăvârşească în virtuţile tradiţionale ale maorilor – arta războiului, vânătoare şi dans. Kahu Heke purta numele unui strămoş renumit. Lizzie nu înţelegea exact dacă marea căpetenie Hone Heke, care avusese grijă în ultimul deceniu să fie suficiente scandaluri în colonia englezească şi, printre altele, provocase celebrul război *Flagstaff*, îi fusese tată sau unchi.

În orice caz, Kahu era un nepot al actualei căpetenii Kuti Haoka, care îl avertiza deseori sever, ori de câte ori Kahu se rătăcea din nou pe la focurile de tabără ale tribului său, întors din cele mai halucinante aventuri ale sale. La fel ca şi înaintaşul său, lui Kahu îi făcea plăcere să mai răstoarne, din când în când, câte un catarg pe care era arborat steagul sau să fure drapelul Marii Britanii. El avea grijă ca creşterea vitelor tribului său să se îmbunătăţească mereu, aducând în turmele lor, din când în când, câteva exemplare formidabile de la crescătorii *pakeha*, care pur şi simplu „se ţineau după el” şi tot el scria scrisori de plângere pentru fiecare maori care se supărase din indiferent ce motiv pe albi. Kahu ştia să citească şi să scrie

la perfecţie, se bucurase de o formare excelentă în şcoala misiunii şi, în mod oficial, era şi creştin – neoficial, îi făcea mare plăcere să facă apel la zeii din vechime ori de câte ori coloniştii *pakeha* aveau câte o problemă cu folosirea a cine ştie cărui teren, care era, se pare, sfânt pentru poporul lui.

Kahu nu avea încă nicio femeie şi, după anii petrecuţi în şcoala misionară, avea anumite probleme cu obiceiurile libertine din *marae*-urile tribului său. Lizzie îi plăcea, de bună seamă, şi o curta în felul lui, un fel care părea să nu fie potrivit pentru niciuna dintre cele două culturi. Uneori, făcea glume grosolane, care o făceau pe femeia *pakeha* să roşească până în vârful urechilor. Apoi, ea primea mici cadouri sau chiar îi culegea flori, după maniera *pakeha*. În tot acest timp, restul tribului său se amuza copios. Lizzie nu ştia dacă maorii făceau pariuri, dar, dacă o făcuseră, atunci cu siguranţă erau despre dacă şi când anume avea Kahu succes la prietena lor *pakeha*. Ea nu îl încuraja, atitudine pentru care ar fi putut enumera diferite motive. Astfel, Kahu era un bărbat care arăta, fără doar şi poate, bine, dar, ca membru al nobilimii maori, chipul său era plin de tatuaje, care nu îi plăceau lui Lizzie. În plus, ea nu mai voia în niciun caz să se îndrăgostească de un bărbat tânăr, care era deja cu un picior în închisoare. În ceea ce-l privea pe Kahu, ea nu se temea doar că va fi prins furând în timpul uneia dintre raitele lui, ci şi de ideile lui legate de o revoltă, pe care tânărul le exprima din ce în ce mai hotărât.

Ngati Pau, din al cărui trib făcea parte şi Kuti Hao-kas Hapu, un fel de neam subordonat lui, fusese la începuturi foarte binevoitor faţă de albi. Marea lor căpetenie, Hongi Hika, fusese unul dintre primii care semnaseră tratatul de la Waitangi. Între timp, se îndoia şi acest trib de onestitatea noilor colonişti. De prea multe ori îi înşelaseră

pakeha pe diversele *hapu* şi *iwi*, triburile maori, atunci când le cumpăraseră pământul, şi limitările de negoţ păreau să li se adreseze mereu doar maorilor, nu şi albilor, încât Kahu Heke povestea despre noi astfel de cazuri de fiecare dată când venea în sat.

— Ne iau ţara, ne jignesc toate tapu-urile noastre, ne taie pădurile pentru vapoarele lor. Şi ce primim noi în schimb? Whisky-ul şi bolile lor!

— Ei, whisky-ul îţi place foarte mult! îl tachină Ruiha.

În vreme ce Lizzie se arăta indiferentă, prietena ei delicată, cu părul negru, avea, de bună seamă, o slăbiciune pentru tânărul revoltat. În privinţa bolilor, Kahu avea însă dreptate. Mulţi dintre băştinaşi mureau de boli ale copilăriei, precum pojarul, care, în cazul albilor, nu puneau niciun fel de probleme. Iar cu whisky-ul, pur şi simplu nu ştia fiecare războinic al tribului cum să îl drămuiască, astfel încât el provocase conflicte între *iwi*.

— Pe termen lung, nu avem voie să ne complăcem în treaba asta! anunţă Kahu în gura mare. Ascultaţi de mine, mai devreme sau mai târziu, o să ajungem la război!

Lizzie nu asculta cu plăcere aceste lucruri; la urma urmei, o punea într-un conflict de interese faţă de stăpânii ei. James Busby s-ar fi aşteptat, în mod sigur, ca ea să denunţe aceste vorbe pline de frondă, dar ea tăcea – atât la adunarea maorilor, cât şi faţă de albi.

În cele din urmă, altceva decât loialitatea fu ceea ce puse capăt vieţii ei fericite la familia Busby. Confruntarea cu propriul trecut o lovi pe Lizzie dintr-odată şi pe neaşteptate.

— În seara asta, vom avea un dineu mare, Lizzie, rosti doamna Busby liniştită, atunci când Lizzie şi celelalte fete în casă îşi făcură apariţia la discuţia zilnică de dimineaţă. Deci, vă rog pe toate să apăreţi la serviciu îngrijite, cu uniforme curate şi cu pantofii făcuţi. Ai grijă de celelalte,

Lizzie, ştii că ele nu sunt chiar atât de pedante!

Mai ales pantofii europeni, care făceau parte din uniforma de subretă, le erau fetelor maori extrem de suspecţi.

— Ruiha serveşte la masă, Lizzie se ocupă de primire, ordinea din meniu o voi discuta mai târziu cu bucătăreasa. Vă rog să lustruiţi încă o dată argintăria, domnii vin din Anglia. Ar trebui să fie obişnuiţi cu un asemenea stil de viaţă.

— Câţi oameni sunt aşteptaţi, doamnă? întrebă Lizzie politicoasă.

Doamna Busby ridică din umeri.

— Doi ingineri britanici sau arhitecţi sau aşa ceva şi câţiva bărbaţi din Russel. Este vorba despre un proiect de construire a unei şosele.

O să mă plictisesc din nou toată seara! Ah, da! Să mai aduci sus şi câteva sticle din vinul franţuzesc, Lizzie. Poate că o să reuşim să le deschidem, înainte ca James să vină cu acritura aia a lui!

Lizzie făcu o reverenţă şi se apucă de pregătirile pentru seară. Spre deosebire de fetele maori, ei îi plăcea să scoată porţelanul, să cureţe argintul şi să şteargă paharele din cristal până când străluceau.

Şi subretele străluciră ele însele, în cele din urmă, de atâta curăţenie şi ordine, şi permiseră ca Lizzie să le dea ordine, până când stătu perfect şi ultima boneţică. În cele din urmă, Lizze aşteptă la intrare, pentru a lua paltoanele şi umbrelele vizitatorilor. Era iarnă şi, chiar dacă nu era atât de rece, ploua cu găleata toată ziua. Frumuseţea golfurilor şi a dealurilor împădurite se ascundea în spatele unei cortine de apă.

Lizzie nu-l recunoscu de la prima privire pe bărbat fiindcă intrase în mijlocul unui grup de alţi domni, îmbrăcaţi în negru, pentru a scăpa de vremea urâtă. Abia

când inginerul constructor, cu faţa roşie şi înaltă, îşi dădu jos pălăria şi paltonul, Lizzie fu lovită ca de trăsnet. Înaintea ei se afla Martin Smithers – care o privea pe Lizzie la fel de uluit precum se uita şi fata la el.

Primul impuls al lui Lizzie fu acela să fugă – pur şi simplu, să o ia la sănătoasa şi să pretindă că nu se întâmplase nimic. Poate că Smithers nu o văzuse bine şi putea să scape, înainte ca el să îşi amintească de unde o ştia. Dar, firește, asta era o iluzie. Într-adevăr, bărbatul îşi reveni mai repede din surprindere decât fata. Ochii albaştri ai lui Smithers, de culoarea apei, sclipiră lasciv. Îi rânji lui Lizzie, în timp ce-i dădu paltonul.

— Ia te uită, pisicuţa mea de casă! Ce bucurie să te revăd aici! Şi, din nou, slujind în uniformă!

Se uită rapid în jur şi se aplecă spre Lizzie, după ce văzu că toţi ceilalţi oaspeţi erau adânciţi în discuţii.

— Nu am fost chiar încântat de plecarea ta, drăguţo! Ştii cu cine te-a înlocuit doamna ta? Cu un individ slăbănog, care şi-a terminat educaţia de servitor înainte de a fura de la stăpânii lui! Nu-i nicio distracţie, pisicuţa mea de cameră!

Lizzie făcu un pas în spate, de parcă paltonul şi pălăria ar fi fost prea grele pentru ea. Apoi, le dusese pe amândouă la garderobă, în timp ce mintea ei lucra cu viteză maximă. Smithers avea să o trădeze! Urma să fie arestată şi dusă înapoi în Australia! Poate că familia Busby dorea totuşi să o păstreze, poate că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. Poate...

Smithers o urmări din priviri de îndată ce se întoarse şi făcu reverenţe în faţa celorlalţi musafiri. Lizzie mulţumi Cerului că Ruiha fusese însărcinată cu servirea. Ea însăşi trebuia doar să se mai asigure ca mâncărurile din bucătărie să fie aranjate conform simţului estetic european. Bucătăreasa îşi permitea uneori creaţii mai

exotice, de care, deşi familia le încerca cu plăcere, mai bine îi scuteai pe musafiri.

James Busby nu renunţă însă, în acea zi, la prezentarea propriului vin. Ruiha apăru imediat după primul fel cu o însărcinare din partea stăpânului ei.

— Te rog să te duci la vinul nostru de recoltă târzie şi să Il de... decan...

— Decantezi, o ajută Lizzie şi suspină.

Asta însemna ca vinul să fie servit la felul principal, iar ea trebuia să apară odată cu el. Lui James Busby părea să îi facă plăcere să îşi prezinte subreta lui englezească autentică, împreună cu vinul lui autentic neozeelandez. De obicei, acest lucru nu o deranja câtuşi de puţin, însă, în acea zi...

— Pisicuţa mea de cameră... Aşteaptă-mă pe coridor!

Smithers îi şoptise aceste cuvinte în timp ce ea îi umpluse paharul din cristal cu vin.

— Ar trebui să schimbăm câteva cuvinte unul cu altul...

Lizzie se gândi să fugă, dar era neîndoielnic mai bine să asculte ce anume avea Smithers de spus. Poate că reuşea să negocieze cumva... Deci, părăsi bucătăria imediat după felul următor, sub un pretext oarecare, şi se opri pe drumul spre toaletă. Martin Smithers apăru destul de repede.

— Pisicuţa mea de cameră, nici nu ştii cât de mult mi-ai lipsit!

Bărbatul o împinse pe Lizzie la perete şi o sărută, de parcă ea l-ar fi salvat de la foamete. Lizzie simţi gustul sosului de friptură şi puţin vin acru. I se făcu scârbă.

— Dar eu ţie nu, nu-i aşa? Domnul Busby are cu siguranţă convingeri foarte deschise... Mulţi clienţi pentru o curvuliţă dulce ca tine...

Lizzie încercă să se elibereze.

— Sunt cinstită, domnul Smithers! susţinu ea. Nu am

niciun fel de pată de când am plecat din Australia. Am lucrat mereu. Şi... Şi sunt deja de peste şapte ani la familia Busby... Eu... Eu mi-am ispăşit pedeapsa!

Smithers râse.

— Doar nu vorbeşti serios, pisicuţă! Ţi-ai ispăşit pedeapsa? Poate pentru micul tău furt din Londra! Dar cum rămâne cu banii pe care i-ai furat de la sărmanul Parsley? După ce l-ai sedus, după toate regulile artei! A devenit batjocura întregii colonii! Doar nu crezi că nu te-a denunţat? Eşti căutată, pisicuţa mea de cameră! Şi, de data asta, nu mai scapi, nici cu acea libertate îngrădită, nici cu graţiere. Fetele ca tine rămân la închisoare... zece, cincisprezece ani.

Lizzie văzu zidurile înaintea ochilor şi se gândi la rutina cotidiană. Pe vremuri, toate acelea nu i se păruseră prea rele. Dar acum, că era obişnuită cu libertatea... Cu cerul de deasupra golfurilor, cu pădurile adânci, pline de mistere, cu sărbătorile prietenilor ei maori...

— Domnule Simthers... vă rog!

Lizzie nici nu ştia exact ce anume îl ruga. Acest om nu cunoştea mila... Poate însă că reuşea să negocieze ceva cu el.

— Domnule Smithers... poate că v-am dus totuşi puţin dorul... încercă să zâmbească, dar ştia că arăta jalnic.

Smithers râse din nou.

— Ah, nu minţi, pisicuţa mea de cameră! Dar cât de dulce eşti tu când zâmbeşti! Această boneţică merită un chip zâmbitor... Oh, eu... aş putea să te mănânc toată, din cap până în picioare!

O sărută din nou.

Lizzie acceptă fără să se împotrivească. Apoi, inspiră adânc.

— Domnule Smithers, mă puteţi... poseda... doar dacă nu mă trădaţi!

Smithers o lăsă în pace şi se încruntă.

— Aşa? întrebă el ameninţător. Şi cine o să îmi impună mie asta?

— Eu! zise Lizzie liniştită. Dacă nu îmi juraţi pe... pe... Dumnezeu că nu mă predaţi autorităţilor, atunci mă apuc să strig... chiar acum, aici!

Smithers rânji.

— Dar nu o să te creadă nimeni, drăguţo! Voi spune că te-ai năpustit asupra mea!

Lizzie simţi dorinţa arzătoare să-l ucidă pe acel om. Auzise legendele maorilor, în care era vorba despre războinice. În conflictele din trecut, femeile luptaseră cot la cot cu bărbaţii. Fetele îi arătaseră ghioage folosite în vechime, făcute special pentru mâinile femeilor. Lizzie se îngrozise la vederea lor, dar acum îşi dorea să fi avut una dintre acele ghioage din jad şi îşi imagina cum îl lovea cu ea, în moalele capului, pe acel bărbat. Întruna, până când faţa lui lată, transpirată, şi rânjetul lui rău nu ar mai fi fost de recunoscut.

— Domnule, eu servesc în această casă de mulţi ani, zise ea în schimb cu demnitate. Şi, până acum, nu m-am năpustit asupra niciunui domn. Aşa, din senin, nu o să vă creadă nimeni! Fireşte că puteţi povesti despre evadarea mea. Dar atunci, o să fiu arestată. O să îmi petrec această noapte la poliţie. Şi ce o să faceţi? O să vă furişaţi la secţie şi o să mituiţi un ofiţer? Vreţi să mă violaţi într-o mică celulă a închisorii, unde pereţii au urechi? Sunteţi cu mult prea laş pentru asta, domnule! Toată lumea din Noua Zeelandă va afla!

Smithers îşi muşcă buzele. Nu îi convenea, dar trebuia să îi dea dreptate victimei sale. Poate că Lizzie era pierdută, dar, în relaţia cu el, ea stătea mai bine.

— Bine atunci, pisicuţa mea de cameră... Care e alternativa?

Bărbatul nu mai zâmbea, dar dorinţa îi ardea în priviri.

— Vin în camera dumneavoastră de la hotel. Trebuie doar să faceţi cumva să mă pot furişa înăuntru, dar asta nu e prea greu, pensiunea are o intrare lăturalnică.

Lizzie fusese deseori de faţă când se livraseră acolo vin şi alte produse de la ferma lui Busby. Dar Smithers îi interpretă, fireşte, altfel spusele.

— Atunci, înseamnă că ai intrat acolo de mai multe ori noaptea, drăguţo? întrebă el, acum din nou, cu un rânjet complice. Bine, atunci! Dar mă aştept la o noapte de neuitat!

Lizzie încuviinţă. Dacă îşi cumpăra astfel libertatea, atunci avea să îi dea mână liberă. Însă, din câte îşi amintea ea, el nu era prea greu de satisfăcut, atât timp cât îşi purta boneta.

Astfel, Smithers încheie seara devreme – era oaspetele cel mai important, dar nu reuşi să convingă oficialităţile din Russel de importanţa unei şosele care să lege localitatea lor de Auckland. Inginerul părea să fie expeditiv şi neatent.

— De parcă ar mai avea ceva de făcut, le spuse Busby, mirat, prietenilor săi, care rămăseseră în salonul bărbaţilor pentru un ultim pahar. Un tip ciudat. Poate că e mai bine să ne căutăm un altul!

De ce oare nu îi venise ideea asta mai devreme? Lizzie se gândea în van la asta în timp ce îşi termina treaba. Ruiha şi celelalte plecară apoi fericite, cu o parte a resturilor de mâncare pentru familiile lor. Bucătăreasa era generoasă, iar doamna Busby abia dacă o controla.

Din contră, Lizzie se furişă din camera ei. Trebuia să îşi ia oare bocceluţa cu sine? Să fugă, pentru orice eventualitate, după ce îl satisfăcea pe domnul Smithers? Dar încotro? îi plăcea munca pe care o făcea pentru familia Busby! Cu toate acestea, îşi împachetă repede o rochie de

schimb şi nişte lenjerie. Îi promisese lui Smithers o noapte întreagă!

Dacă el insista să profite de ea, atunci trebuia să ajungă la serviciu, la familia Busby, imediat după aceea!

Martin Smithers aştepta deja la uşa din dos a pensiunii, atunci când Lizzie bătu cu grijă. Îi reuşi, fără niciun fel de probleme, să o ducă în camera lui, fără ca hangiţa să îi observe, ceea ce o făcu pe Lizzie să răsufle uşurată. S-ar fi ruşinat de moarte dacă ar fi fost prinsă cu un client de către acea doamnă mai în vârstă care deţinea acel hotel. Smithers abia dacă îi lăsă vreme să îşi dea jos rochia, chiar dacă i se părea extrem de excitant faptul că ea nu mai purta decât şorţuleţul. Lizzie, care se temea că bărbatul îi va rupe hainele de pe trup, mulţumi încă o dată sorţii. Poate că totul avea să treacă foarte uşor şi, pe cât posibil, fără să rămână gravidă! Lizzie încetase să îşi mai urmărească menstruaţia, dar spera să nu fie, chiar atunci, în perioada periculoasă. Cu toate acestea, la final urma să se clătească bine – ce e sigur e sigur!

Smithers insistă să îşi primească întreaga noapte, dar nu o folosi decât puţin cu Lizzie. Ei îi fu mai întâi scârbă când el o umplu de sărutări umede, cerându-i mereu, îmbrăcată cu boneţica şi cu şorţul, să facă reverenţe înaintea lui şi să îi spună propoziţii precum:

— S-a rezolvat, domnule!

Însă felul în care Smithers se apropia fizic de ea nu era dureros; era un amant lipsit de fantezie. Cu toate acestea, Lizzie îşi dădu silinţa să-i ofere o noapte de neuitat. Se ţinu de cuvânt în ceea ce privea partea ei de înţelegere şi se arătă mai drăgăstoasă, mai dornică şi mai atrăgătoare decât în Campbell Town. Smithers adormi spre dimineaţă. Lizzie mai rămase o vreme alături de el, stând ca pe jar. Voia să plece acasă. Cu cât începea mai repede spălăturile cu oţet, cu atât mai bine! Fireşte că ar fi fost bine dacă

reuşea să doarmă puţin înainte de a începe treaba! Lizzie era moartă de oboseală. Nici nu spera să se poată odihni. La cinci dimineaţa, se furişă din camera lui, iar la şase şi jumătate îşi începu serviciul.

Lizzie aruncă o ultimă privire asupra bărbatului întins în pat, atunci când îşi luă bocceluţa şi când ieşi, pe neauzite, din odaie. Spera doar să nu-l mai revadă vreodată.

Din păcate, hangiţa se trezise deja şi era ocupată să strângă prin bucătărie câte una, alta. Astfel, uşa din spate era blocată, dar Lizzie nu se încumetă să iasă prin faţă. Aşa se face că se puse să aştepte, nerăbdătoare, până când femeia dispăru în cele din urmă în partea din faţă a casei. Lizzie fu atunci nevoită aproape să o ia la goană, pentru a ajunge la timp la serviciu. Pe străzi era frig şi în bucătăria familiei Busby la fel, dar Lizzie îşi luă totuşi cu sine în cameră un urcior cu apă rece ca gheaţa şi se spălă pe cât de bine putu. Apoi, îşi aminti, dintr-odată, că uitase de oţet! mai demult, avea mereu câte o sticluţă la ea, dar aceasta era prima ei spălătură după mulţi ani. Lizzie se gândi repede dacă mai reuşea să alerge în bucătărie până la sosirea bucătăresei şi, în cele din urmă, hotărî să îşi asume acel risc. Îi putea spune bucătăresei o poveste, dar nu putea să ascundă o sarcină. Când era deja din nou în drum spre camera ei, auzi din nou, dintr-odată, voci!

— La ora asta, domnule Smithers?

Vocea furioasă a lui James Busby răsuna din camerele de primire.

— Nu putea aştepta vestea dumneavoastră atât de urgentă? Ne-aţi scos din paturi, domnule!

Când Busby era trezit din cel mai dulce somn, nu era bine să te pui la taifas cu el. Lizzie ştia că era socotit de cei din colonie drept coleric, chiar dacă ea se înţelesese bine cu el în cea mai mare parte a timpului.

— Până când v-aţi fi trezit dumneavoastră, delincventa

probabil că se află deja în drum spre următoarea localitate! rosti vocea tunătoare a lui Martin Smithers.

Lizzie simţi cum tot trupul îi este cuprins de convulsii. Mizerabilul! îi dăruise acea noapte, dar el era acolo, să o denunţe, chiar dacă patul îi era cald încă!

— Nu am fost sigur ieri dacă e sau nu e acea fată, dar când a ajuns astă-noapte la mine la hotel...

Lui Lizzie îi veni să vomite. Aşa intenţiona el, deci, să o prezinte! Ea era o hoaţă şi o curvă, iar povestea lui Smithers ţinea chiar şi în faţa propriei soţii. Deci, totul se terminase... Lizzie nu mai avea decât o singură dorinţă, să se trântească pe jos şi să plângă. Nici măcar nu reuşise să îşi păstreze onoarea! Nu numai că fusese trădată, ci se mai şi vânduse din noul

Totuşi, după aceea, îşi reveni. Deocamdată, era liberă. Martin Smithers îi vorbea în grabă adormitului Busby. Până când el pricepea întreaga poveste şi până când încerca să o prindă, putea să dispară! Dacă ar fi avut numai un loc încotro să o ia... Lizzie nu se putea ascunde în Russel sau în Kororareka. Chiar dacă Russel nu era departe, era prea mic, iar în tabăra vânătorilor de balene o femeie singură era cel mai bun vânat. Putea să se prezinte acolo cel mult ca prostituată, dar când se punea o recompensă pe capul ei, primul client o preda autorităţilor.

Îi veni în minte, apoi, satul maori. Şi, dintr-odată, fu cuprinsă de o uşurare enormă. De ce, oare, nu îi venise ideea asta cu o zi mai înainte? Prietenii ei băştinaşi nu aveau să o trădeze – şi poate că nici nu urmau să înţeleagă de ce e urmărită. Iar *pakeha* nu îndrăzneau să intre aşa, pur şi simplu, în satul tribului Ngati Pau.

Lizzie nu îndrăzni să meargă în camera ei, dar, pe când se depărta de casă, se întâlni cu bucătăreasa, cu Ruiha şi Kaewa, cealaltă fată care ajuta în bucătărie.

Cu liniştea imperturbabilă a rasei lor, cele trei ascultară

relatarea ei confuză. Lizzie nu ştia dacă femeile o înţelegeau cu adevărat, dar, în orice caz, nu se îndoia de faptul că era bine-venită în sat.

— Poţi rămâne cât vrei, zise Kaewa senină.

— Aţi putea... lucrurile mele...

Lizzie voia să le roage pe fete să îi aducă bocceluţa, dar aici se terminau cunoştinţele ei lingvistice. Era la fel de agitată pe cât era de ruptă de oboseală. Încercă să se facă înţeleasă cu mâinile.

Bocceluţa, pregătită de cu seară pentru orice nevoie, trebuie că era încă în camera ei.

Ruiha dădu din cap blând şi încet, aşa cum îi era şi felul.

— Şi dacă nu, tu primeşti rochie de la mine! zise ea amabil.

Lizzie ştia să preţuiască această ofertă. Fetelor maori le plăceau hainele albilor şi nu aveau prea multe din acestea.

În *marae-ul* tribului lui Kuti Haoka era o animaţie mare, în ciuda orei matinale – femeile pregăteau lipii la focuri deschise şi aduceau lemne pentru cuptoarele *hangi*. Dacă voiau să mănânce pe seară cine bine fiartă, cuptoarele din lut trebuiau să fie aprinse până cel târziu la prânz. Copiii se jucau, iar bărbaţii se ocupau de animale – tribul avea, mai nou, oi. Lizzie fusese primită fără niciun fel de agitaţie. Nimeni nu întrebă ce făcea ea acolo într-o zi obişnuită a săptămânii, dar, firește, femeile observară că era confuză şi că era cuprinsă de frică.

— Eşti bolnavă? întrebă amabilă mama Ruihei. Du-te la Tepora, ea vorbeşte acum cu zeii, dar, după aceea, cu siguranţă că o să aibă vreme şi pentru tine.

Tepora era moaşa satului – era considerată a fi pricepută la tămăduiri şi, de bună seamă, le servea şi zeilor ca preoteasă. Lizzie nu pricepea prea bine ce anume intra în sarcinile unei *tohunga*, aşa cum erau numite aceste femei, dar o ştia pe Tepora drept serviabilă şi

plăcut de liniştită. Şi de această dată o primi pe fată fără să îi adreseze cuvinte pompoase, prăji pâine pentru ea şi încălzi apă şi ierburi. Lizzie se simţi mai bine după ce mâncă şi bău. Apoi începu să povestească – despre Londra, despre Australia şi, în cele din urmă, despre ultima ei noapte, înfiorătoare.

Tepora o mângâie blând pe mână.

— Ştiam că suferi din cauza zilei de ieri, zise ea amabil. Toate astea îţi guvernează viaţa zilei de azi, dar nu ai voie să laşi să te controleze.

— Asta vrea să însemne că e vina mea? vru Lizzie să ştie. Nu eu mi-am dorit să-mi apară acest Smithers aici!

Tepora clătină din cap.

— Nu înţelegi, copilă. Nu vezi diferenţa dintre *taku* şi *toku*. *Taku* spune cât de importantă eşti tu pentru povestea ta. Şi *toku* spune cât de importantă e povestea ta pentru tine. Tu nu eşti importantă pentru Londra şi Australia. Şi acel bărbat nu e important pentru tine.

— Fug mereu din cauza lui, zise Lizzie cu amărăciune. Dintr-o viaţă care îmi plăcea!

— Poate că fugi spre o ţintă care te aşteaptă în trecut, zise Tepora încet. Toate timpurile sunt unul şi acelaşi, Lizzie, tu poţi stabili pe care îl alegi.

Lizzie suspină. Nu înţelesese niciodată discursurile Teporei – chiar dacă nu îi erau străine semnificaţiile cuvintelor. Dar acum pricepea că bătrâna femeie nu îi putea fi, de bună seamă, de vreun ajutor. Sau, poate, totuşi?

— Ştii poate nişte buruieni care să împiedice să primesc un copil? întrebă ea plină de speranţe.

Tepora ridică din umeri.

— Nimic foarte sigur, dar puţin sigur, limită ea efectul. Aşteaptă, îţi aduc ceva. O să pornească ciclul tău!

Lizzie aşteptă răbdătoare înaintea casei înţeleptei femei.

Nu avea voie să păşească înăuntru, iar acesta era unul dintre multele *tapu-uri* ale triburilor. Însă Tepora apăru în curând cu un pahar în mână şi Lizzie bău, răsuflând uşurată, decoctul acela amar. Acum, acel pericol părea să fi trecut. Pe când îşi lua rămas-bun de la înţeleapta femeie, descoperi un potenţial ajutor, care era ancorat neîndoielnic în prezent.

Kahu Hake se plimba mândru prin aşezare. Tânărul războinic îi zâmbi lui Lizzie atunci când ea se apropie şi, dacă nu ar fi avut acele tatuaje marţiale, atunci ea aproape că l-ar fi considerat simpatic.

— Aici eşti, Elizabeth! zise el bucuros.

El o numea pe Lizzie mereu pe numele întreg, însă cuvântul rostit de el suna foarte străin.

— Trebuie să te caut, căpetenia vrea să vorbească cu tine. Femeile spun că ai fugit de la *pakeha*?

Kahu radia de fericire din întreaga lui făptură, iar semnele albastre de pe obrajii săi păreau să danseze.

— Foarte bine aşa! Poate înţelegi, acum, de ce nu îmi place de ei!

Lui Kahu nu îi plăcuse de Lizzie atunci când lua, câteodată, apărarea familiei Busby în faţa acuzaţiilor lui. Acum, ea se mulţumi să ridice din umeri.

— E cu totul şi cu totul altceva, zise ea vag.

Kahu ridică o sprânceană.

— Din câte am înţeles de la femei, ai fost vândută la un pervers bătrân.

Lizzie simţi din nou cum i se urcă sângele în obraji. Era greu să exprime în limbi străine cele prin care trecuse. Dar Kahu vorbea cursiv englezeşte, ca majoritatea maorilor. Fu bucuroasă că o condusese la casa căpeteniei – indiferent dacă în calitate de ocrotitor, ca traducător sau, pur şi simplu, din curiozitate.

Kuti Haoka o primi pe Lizzie în *wharenui*, casa dedicată

adunărilor. În acea zi nu ploua, de aceea nu mai rosti lungile ceremoniale care erau necesare, după obiceiul maorilor, atunci când pofteau înăuntru o vizitatoare. Însă culisele îţi provocau suficientă teamă. Kuti Haoka, un războinic bătrân, chibzuit, stătea în haine tradiţionale înaintea *wharenui-ului* decorat cu mii de sculpturi în lemn. Pentru a se apăra de frigul de iarnă, se învelise într-o manta voluminoasă, care îl făcea să pară, împreună cu tatuajele specifice tribului, o imensă şi periculoasă pasăre de pradă. În spatele lui şi al satului său se ridicau munţii şi, în ciuda ploii din ziua precedentă, aerul era limpede precum cristalul.

Lizzie, Kahu şi ceilalţi ascultători din sat rămăseseră la o distanţă plină de respect faţă de el. Şi căpetenia tribului era *tapu*. Nu avea voie să fie atins; chiar şi pregătirea hranei şi apoi mâncarea ei propriu-zisă se petreceau după nişte reguli stricte.

— Tu, *pakeha wahine*, eşti aici pentru a ne cere ajutorul?

Lizzie înghiţi în sec când auzi vocea lui joasă. Era pentru prima dată când căpetenia i se adresa direct. Începu să povestească agitată, dar Kuti Haoka îi făcu, în curând, semn să se oprească şi îl însărcină pe Kahu, prin câteva cuvinte, să înceapă să traducă.

— Vorbeşte în engleză, o încurajă el. Asta o să fie pentru toată lumea mai simplu! Căpetenia ştie să preţuiască faptul că ne vorbeşti limba, dar vede şi că tu ai amuţit sub povara celor petrecute ieri. O să traduc eu pentru Kuti Haoka.

Lizzie îl privi mirată.

Kahu suspină.

— Înţelege că ţi se opresc cuvintele în gât, explică el pe scurt.

Lizzie zâmbi. Apoi, începu să povestească simplu, în

engleză, ce anume i se întâmplase. Căpetenia ascultă totul.

— Ai fost adusă, drept pedeapsă, de la tribul tău, pe o insulă cu stele străine? întrebă el neîncrezător. Fiindcă tu ai vrut să hrăneşti copii şi pentru că ai luat pentru asta câteva lipii de pe focul vecinului tău?

— Cam aşa, răspunse Lizzie.

Traducerea lui Kahu fusese chiar şi pentru ea cam liberă. Nu avusese niciodată un trib adevărat.

— Şi atunci ai fost posedată de un bărbat cu care nu ai vrut să fii şi celelalte femei nu au reacţionat deloc?

Lizzie încuviinţă.

— Orice femeie ar fi fugit de acolo, o ajută Kahu.

Căpetenia încuviinţă, dar se gândi apoi mult timp ce răspuns să îi dea lui Lizzie.

— Aş vrea mult să te ajut, *pakeha wahine*, dar nu vreau probleme, zise el în cele din urmă – sau cel puţin cam aşa traduse Kahu exprimarea lui plină de înfloriturі. Există din ce în ce mai mult sânge rău între maori şi *pakeha* în ultima vreme, la care se mai adaugă certurile dintre triburi. Deci, nu te prea pot trimite la un alt trib. Poate la *waikato*, ei ne-au dat doar acum ultimul rege. Ai putea... Cum spun ei la asta, Kahu? Ai putea cere azil?

Cu ceva vreme în urmă avuseseră loc între căpeteniile maori alegeri pentru rege, la cererea unor bărbaţi temperaţi ca Hongi Hika şi Wiremu Tamihana. Ei sperau astfel să poată negocia mai bine cu albii dacă puteau opune reginei lor propriul lor *kingi*. Însă nu se găsiseră decât cu greu oameni care să se ofere voluntari pentru funcţia de *kingi*, iar regina Victoria obişnuia să îl ignore în continuare la fel de mult pe Potatau I din Actearoa.

Kahu Heke clătină din cap. Ochii îi scânteiau din nou îndrăzneţi, exact la fel ca atunci când plănuia să le joace o festă albilor.

— Potatau nici măcar nu o să priceapă despre ce este vorba, unchiule! îşi puse el pe gânduri căpetenia. În afară de asta, el nu are nici cea mai mică influenţă. O să fie numai certuri, crede-mă. Dar... dacă îmi dai canoea mare, canoea căpeteniei, atunci o să o aduc la Ngai Tahu.

— La cine? întrebă Lizzie.

Nu auzise niciodată de acest trib.

— Pe Insula de Sud, zise Kahu repede şi încet, pentru a nu deranja căpetenia cu propunerea lui îndrăzneaţă. Acolo, nu o să te găsească niciodată!

— Dar... pe Insula de Sud... De acolo vin doar. Trebuie să străbatem toată ţara.

Lui Lizzie i se făcea rău numai gândindu-se la nesfârşita călătorie alături de James Busby.

— Nu o să reuşim niciodată fără să mă găsească!

Kahu clătină din cap, însă îi făcu semn să tacă.

— Ei, unchiule, ce facem? Am avea amândoi mai multă *mana* dacă am pune-o în siguranţă pe această *wahine*. O să se vorbească despre noi în toate triburile.

Prin *mana*, maorii înţelegeau influenţa şi prestigiul unui războinic.

Căpetenia îşi privi nepotul cu severitate.

— Poate că bărbaţii se vor desfăta în jurul focurilor cu o asemenea poveste. Dar oare să îţi crească prin ea *mana* pe care ţi-au dat-o spiritele? Nu e oare lupta pe care o ducem aici pentru Actearoa prea serioasă şi prea sfântă pentru a fi decisă prin fete răpite şi prin steaguri dărâmate?

Kahu ridică din umeri.

— Depinde de spirit, îi scăpă lui pe engleză. Căpetenia Hone Heke se va mândri acolo, în Hawaiki, cu asta.

Străbunul său, Hone Heke, murise în urmă cu vreo câţiva ani şi îşi conducea acum curtea, conform credinţei maori, din ţara legendară Hawaiki.

Kahu o privi scurt pe Lizzie, după care îşi reveni şi formulă totul în limba lui cu ceva mai multă demnitate.

Căpetenia nu se lăsă impresionată.

— Poate că ai şi tu vreo vină, Kahu? Vrei să pleci? O să mai vedem vreodată canoea? De ce te bagi la aşa o călătorie care te poate costa viaţa?

Kahu îşi puse mâna pe inimă.

— Unchiule, ce părere ai despre mine? Bineînţeles că se va întoarce canoea! Şi nici nu o să mă coste viaţa, eu sunt un bun navigator. De ce o fac? Ei, de ce a furat-o Kupe pe Kura-maro-tini?

Lizzie nu înţelese aceste ultime cuvinte, dar văzu că şi căpetenia rânjea acum.

— Astfel, călătoria ne va duce spre insule noi, binecuvântaţi de zei, observă el. Dar şi Kupe s-a întors, după câte ştim.

Căpetenia părea să o cerceteze cu un ochi critic pe Lizzie.

— Ce i-ai spus? îi şopti Lizzie lui Kahu. De ce vrei să mă duci departe de aici?

Tânărul maori o privi ingenuu.

— Fiindcă avem duşmani comuni, zise el. Şi nu există niciun prieten mai bun decât duşmanul duşmanului tău.

Lizzie se încruntă. Acestea erau, de fapt, tot soiul de cuvinte care nu îi erau străine în limba lui Kahu. De fapt, ar fi trebuit să înţeleagă măcar o parte. Dar poate că maorii vorbeau prin aluzii. O făceau deseori, iar Lizzie credea de multe ori că e nevoie de mai mult timp pentru a asculta şi a înţelege sensul tuturor basmelor şi al legendelor despre Actearoa şi despre vechii ei eroi.

Kuti Haoka se hotărî, în cele din urmă.

— Bine, zise el şi li se adresă membrilor tribului său cu voce ridicată. Kahu Heke, fiul lui Ngati Pau, va călători în canoea mare. El va naviga cu binecuvântarea zeilor!

Tangaroa să îi fie alături pe parcursul călătoriei! Vom pregăti barca!

— Iar tu, i se adresă el lui Lizzie, vei fi în siguranţă aici până mâine. Dar dacă vrei să te culci cu nepotul meu, atunci fă-o în casa adunărilor! Eu cunosc obiceiurile *pakeha*. Iar tu nu va trebui să îţi murdăreşti onoarea cu un bărbat cu acelaşi sânge ca şi mine.

După aceea, căpetenia plecă.

Lizzie se năpusti asupra lui Kahu.

— Ce vrea să spună? Să ne căsătorim? Dar de ce?

Dacă înnoptau împreună în *wharenui-ul* tribului, era ca şi cum s-ar fi căsătorit. Bărbaţii şi femeile care voiau doar să se simtă bine unii cu alţii dispăreau împreună sub cerul liber. Astfel, în opinia maorilor, nu se murdărea onoarea femeilor...

— Căpetenia a înţeles ceva greşit, susţinu pur şi simplu Kahu. Nu-ţi face griji! Nu îţi fac nimic, nici în noaptea asta, nici pe parcursul călătoriei!

Lizzie lăsă baltă subiectul cu mare plăcere. Erau, oricum, lucruri care o nelinişteau cu mult mai mult.

— Cum îţi imaginezi însă călătoria? întrebă ea şi se gândi la ideea sinucigaşă a lui Michael şi a lui Connor de a evada din Australia în Noua Zeelandă cu un mic vas cu pânze. Vrei să mergi cu pânzele sus? Sau să vâsleşti? Aşa, singur? Trebuie să ocolim întreaga insulă! Sunt mulţi kilometri şi e iarnă!

Lizzie avea impresia că îşi aminteşte cum Anglia nu trimitea transporturi de prizonieri pe mare înainte de a se face primăvară.

Marea era considerată a fi prea neliniştită pe timp de iarnă şi asta se potrivea cu siguranţă şi Mării Tasmaniei.

Kahu o privi sever.

— Deci, tu vrei să scapi de individul ăla bătrân, care te caută, sau nu vrei? întrebă el aproape supărat.

Aparent, se aşteptase la recunoştinţă, nu la întrebări incomode!

— Şi nu-mi spune mie cât de departe e! Se pare că uiţi că noi am navigat în jurul insulei cu zece generaţii înainte ca Tasmanul vostru să se fi născut! Atât vara, cât şi iarna, primăvara şi toamna. Şi acum, scuză-mă. Trebuie să merg să mi se dea canoea căpeteniei.

Capitolul 7

Să laşi la apă canoea căpeteniei părea să fie o treabă extrem de complicată şi, mai ales, încărcată de spiritualitate. Bărbaţii tribului rămaseră în continuare întreaga zi pe plajă şi prezentară dansuri, cântece şi binecuvântări.

Lizzie nu văzu prea multe, deoarece femeile tribului nu aveau prea multe în comun cu barca. Ele se ocupau mai degrabă cu pregătirea unei cine opulente. Lizzie le ajută să taie legume, peşte şi carne de porc, să le condimenteze şi să le fiarbă. De bună seamă se plănuia o petrecere de rămas-bun. Toţi erau bine dispuşi, iar fetele mai tinere purtau, încă de după-amiază, îmbrăcămintea lor tradiţională de dans: rochii din fibre întărite de in şi bustiere ţesute. Peste acestea, ele îşi puneau nişte pături care să le apere de frigul iernii. Când se lăsă întunericul, bărbaţii continuară să sărbătorească pe plajă, iar femeile le salutară pe Ruiha şi pe Kaewa, precum şi pe bucătăreasa familiei Busby. Lizzie ardea de nerăbdare să primească veşti din casa consilierului şi se bucură când Ruiha îi făcu, de îndată, semn cu bocceluţa. O găsise şi o luase cu ea, înainte ca Lizzie să fie dată dispărută.

— A durat ceva până când domnul şi doamna le-au înţeles pe toate, înainte ca ei să înţeleagă ce anume spunea acel domn Smithers despre tine, povesti Kaewa.

— Şi? L-au crezut?

Lizzie trebuia să pună întrebarea, deşi răspunsul era evident. Totuşi, cel puţin pentru o clipă, voia să spere că familia Busby ştia să preţuiască munca neobosită, de ani mulţi, în serviciul lor. Poate că îl dăduseră pur şi simplu afară pe Martin Smithers. Sau trimiseseră spre Van Diemens Land o scrisoare cu rugămintea de a fi graţiată. Cu siguranţă că i s-ar fi dat ascultare – atâţia ani de bună

purtare în casa familiei Busby cântăreau mai mult decât o evadare.

— Ba da, la sfârşit, da! Cu atât mai mult cu cât ai şi plecat. Poate, dacă ai fi rămas acolo...

— Da’ de unde!

Acesta era Kahu Heke, care se întorsese, în sfârşit, de la mare. Odată cu el, veneau alţi bărbaţi, înfometaţi de atâta cântec şi dans pentru zeii mării.

— Să nu-ţi treacă prin cap să te întorci, Elizabeth! Albii bănuiesc pe oricine de ce e mai rău, chiar şi pe alţi albi!

Kaewa încuviinţă.

— Doamna a spus că tu ai fi fost, în ultima vreme, destul de ciudată. Mereu pe aici prin sat, nu ar fi avut încredere în tine de la bun început.

Lizzie îşi înghiţi lacrimile. Nu ajuta la nimic să-şi plângă mândria rănită. La urma urmei, remarcase, de mai multe ori, că o viaţă cu frică de Dumnezeu nu era, se pare, soarta ei.

— Uite aici, mănâncă întâi ceva! o sfătui Kahu şi îi aduse un castron cu carne şi cartofi dulci. Şi bea o înghiţitură!

Îi întinse sticla de whisky.

— Uită de familia Busby! Dimineaţă suntem pe mare.

A doua zi, Kahu umplu canoea căpeteniei cu provizii şi cu apă. Lizzie îl ajută. Se simţi imediat mai bine atunci când văzu vaporul. Până atunci, prin canoe îşi imaginase, mereu, o bărcuţă cu vâsle. Dar acum se afla în faţa ei *Hauwhenua*, o barcă impresionantă, cu braţe laterale, cu decoraţiunile tribului sculptate în ea, mândria lor, sub conducerea lui Kuti Haoka. În afară de formă, nu avea nimic în comun cu bărcuţele în care obişnuiau să vâslească micuţii familiei Busby. Era cu siguranţă suficient loc în ea pentru douăzeci de vâslaşi sau de pasageri. De obicei, astfel de bărci nu erau puse în mişcare prin forţa muşchilor, ci de pânze. Braţele laterale aveau rolul să nu o

lase să se răstoarne nici măcar dacă marea era agitată.

Kahu îi explică lui Lizzie că şi pânzele, care în opinia ei erau mai mult decât ciudate, aveau acelaşi rol, anume acela de a le conferi siguranţă. Nu erau pătrate, ci ovale, şi se terminau într-un fel de foarfeci sau pulpe.

— Astea ajută ca barca să fie mai rapidă, zise Kahu. Şi, în afară de asta, ea stă mai sigură pe apă atunci când bate vântul. O invenţie foarte importantă – doar *pakeha* nu au descoperit-o nici azi!

Kahu zâmbi încurajator, în timp ce aruncă peste bord bocceluţa lui Lizzie.

— Nu trebuie să te temi, *pakeha wahinel* adăugă el blajin. Îmi pare rău dacă am fost ieri prea dur faţă de tine, nu mi-am dat seama că te temi de călătorie!

Lizzie încuviinţă. Se gândise, între timp, la cuvintele pe care i le spusese mai devreme Kahu unchiului său. Kupe fusese primul imigrant care ajunsese în Noua Zeelandă din Polinezia, împreună cu soţia lui, Kura-maro-tini. Probabil Kahu făcuse între el şi Lizzie o comparaţie cu perechea din vechime – căpetenia bănuia că speranţa lui Kahu era să fie răsplătit cu dragoste pentru călătoria pe Insula de Sud. Asta nu-i plăcu lui Kahu, dar Lizzie înţelesese că el nu voia să se căsătorească imediat cu ea. În principiu, ea era pregătită să i se ofere drept mulţumire pentru că o salvase. Bărbaţii insistau mereu să primească o astfel de răsplată, chiar dacă ea nu era atrasă de chipul său: trupul lui Kahu era bine clădit şi mobil. Să se culce cu el ar fi fost, fără doar şi poate, mai plăcut decât cu Martin Smithers.

— Ce înseamnă *hauwhenua*? întrebă ea, pentru a aduce discuţia pe un teren neutru.

Kahu zâmbi.

— Vântul care bate dinspre uscat, răspunse el. Canoea trebuie să ne ducă departe de ţărm.

La urmă, aproape întreg satul îi conduse pe călători la

apă. În faţă mergea căpetenia, fiica lui, de care nu te puteai atinge, şi mai mulţi preoţi, iar plecarea cu *waka ama* nu se petrecu fără cântece şi binecuvântări.

În final, galant, Kahu o ajută pe Lizzie să urce în barcă. Fata zâmbi. Erau acolo, pe plaja din Actearoa, înconjuraţi de câţiva băştinaşi pe jumătate dezbrăcaţi, care cântau şi dansau, dar Kahu se comporta ca un curtezan bine-crescut, care îşi invita iubita în Hyde Park la o plimbare cu barca. Comportamentul lui Kahu era un amestec de obiceiuri ale tribului şi de educaţie englezească, primită de la profesorii lui europeni. Lizzie se întrebă care parte avea să triumfe în cele din urmă.

Kahu conduse barca mai întâi în direcţie opusă faţă de Insula de Sud. I se părea mai nimerit să ocolească Insula de Nord prin vest, prin Marea Tasmaniei. Lizzie intră în panică atunci când nu se mai văzu uscatul, dar însoţitorul ei maori începu să râdă.

— Chiar nu ai încredere în mine, Elizabeth? Să fie asta oare pentru că nu sunt un alb? Sau fiindcă mă socoteşti a fi un vagabond?

Lizzie îşi aranjă baticul sub care îşi prinsese părul. Era mult mai frig pe mare. Apoi, încercă să zâmbească.

— E... e doar... e doar fiindcă vaporul e atât de mic. Şi tu... tu nu eşti marinar.

Kahu râdea acum din tot sufletul.

— Eu m-am născut marinar, Elizabeth, aşa cum s-au născut marinari toţi bărbaţii din triburile noastre. Nu ai văzut niciodată copiii maori, cu micile lor canoe, prin golfuri? Dar eu te mai pot linişti şi dintr-o altă perspectivă. Eu am mers cu un vas englezesc cu trei catarge, de la Tamaki Makau la Londra.

— Ai fost la Londra?

Lizzie se îndreptă de spate. Nu prea îi venea a crede. Tamaki Makau Rău era denumirea maori pentru Auckland.

Kahu încuviinţă.

— Oh, da, am vrut să o văd şi eu o dată! De aceea m-am angajat pe un vas englezesc. Trebuie să îţi cunoşti duşmanul dacă vrei să îl combaţi cu succes. Am vrut să ştiu ce anume au de gând să facă *pakeha*. Ce vor face cu ţara noastră dacă le vom da voie. Îţi spun pe loc că nu mi-a plăcut.

Lizzie ridică din umeri.

— Ei, Londra. Nu e rea, dar cartierul portuar...

— E o cloacă, Elizabeth! izbucni Kahu. Asta o ştii şi tu. Fireşte că există şi case frumoase, case mari şi oameni bogaţi, dar tribul nu este unit. Societatea e distrusă. Am văzut în cartierele mai mărginaşe copii care nu au de ales decât între a fura sau a muri de foame. Nu îmi pot imagina cum îţi era trecutul.

Lizzie roşi.

— Ai...?

— Dacă mi-am cumpărat o fată *pakeha* pentru o noapte? Kahu clătină din cap. Nu. Dar nu fiindcă sunt un om foarte bun – îmi pare rău, din acest punct de vedere trebuie să te dezamăgesc. Am fost, bineînţeles, cu alţi marinari prin oraş, doar că fetele nu m-au vrut.

Arătă spre tatuajele lui. Lizzie zâmbi curajoasă.

— Eu... eu nu am nicio problemă cu asta, susţinu ea. Deci, dacă vrei...

Kahu pufni.

— Deci, crezi că eu fac toate astea numai pentru asta?

Lizzie ridică din umeri.

— Nu e aşa, zise Kahu fără să o privească pe Lizzie. E cu totul altceva. Dacă e să mă culc cu tine cândva, Elizabeth, atunci va fi numai în casa adunărilor, sub ochii celor bătrâni. Nu vreau să fiu parte din trecutul tău, ci din viitorul tău. Şi nu vreau să fiu pentru tine *toku* şi nici *taku*.

Zâmbetul timid al lui Lizzie era de această dată sincer.

— Asta a fost... o declaraţie de dragoste? întrebă ea precaută. Şi ce e cu... duşmănia dintre maori şipakeha? Cu războiul care spui că va veni?

Kahu se uita în continuare spre mare.

— Orice război se termină odată – mai bine sau mai rău. Şi, dacă vrei să ştii, nu cred că îi mai putem alunga pe *pakeha* de aici. În timp, va trebui să ne împărţim ţara. Trebuie să ştim să ne respectăm unii pe alţii; din păcate, mulţi dintre voi nu ştiu decât limba armelor. Dar nu şi tu, Elizabeth Portland. Tu şi cu mine, noi am putea crea ceva nou.

Lizzie suspină.

— Dar nici nu mă cunoşti, zise ea apoi încet. Portland nu e nici măcar numele meu adevărat!

Kahu încercă să îi prindă privirea dintr-o parte. Războinicul maori părea să fie uşor stânjenit. Apoi însă îi zâmbi.

— Dar eu ştiu numele canoei care te-a adus în Actearoa.

Lizzie îşi dorea să îl poată săruta, dar nu simţea decât ceva neclar. Se trezi că era oarecum mişcată în clipa în care Kahu inspiră adânc şi îndreptă pânzele.

— O să mergem, de fapt, pe uscat? întrebă ea.

Kahu clătină din cap.

— Nu. Mai întâi mergem în apropiere de ţărm, dar mai târziu ne vom mai depărta de el; navigarea e mai bună pe timp de noapte – atât timp cât zeii ne fac stelele să lumineze. O să oprim, din când în când, pentru a ne completa proviziile şi rezervele de apă. Dar, serios, nu trebuie să îţi fie frică! Aceasta nu este o călătorie destinată descoperirilor, Elizabeth. Noi ocolim ţara, care aparţine de secole întregi poporului meu – chiar dacă acum poporul tău întinde mâna după ea. Te poţi culca fără niciun fel de grijă. Mâine, o să îţi arăt de unde venim! O să aruncăm o privire spre Hawaiki.

Spre surprinderea ei, Lizzie dormi destul de bine în canoea care se balansa, învelită în multe pături, ferindu-se astfel de frigul iernii, care se lăsa aprig pe timp de noapte. Valurile o legănau mai blând decât în marile vapoare ale albilor, aerul era proaspăt şi o obosea. Se trezi relaxată şi fără să îi mai fie frică. Nici marea nu părea să mai aibă ceva împotriva lor, nici Kahu nu se atinsese de ea. Lizzie se străduia să pregătească dejunul, dar tânărul maori o chemă mai întâi la el şi îi arătă ceva în direcţia coastei. Acolo se puteau recunoaşte acum stânci impunătoare, care coborau abrupt în mare. Erau dure şi fără niciun fel de vegetaţie. Doar din când în când mai ieşea de pe un colţ de stâncă, pe care se adunase de bună seamă ceva pământ, câte un copac *kauri*.

— Uite, aici e Capul Reinga, vârful cel mai nordic alte Ika-a-Maui şi, astfel, desigur, din întreaga Actearoa. De aici pleacă sufletele maorilor decedaţi înapoi la Hawaiki, insula de pe care au venit primele canoe.

Kahu arătă spre mare. Puteai vedea o insuliţă, dar dincolo de ea nu mai era decât oceanul deschis – şi nimeni nu ştia unde fusese cu adevărat Hawaiki. Strămoşii lui Kahu trebuie că navigaseră inimaginabil de mult.

Lizzie fu trecută de fiori.

— Deci, Hawaiki era mai la nord? întrebă ea apoi. Era mai frig ca aici?

Kahu luă peştele uscat şi pâinea pe care ea i le întinse şi începu să râdă de ea.

— Elizabeth *wahine*! De cât timp eşti tu aici, pe partea aceasta a globului pământesc? De şapte ani sau mai bine? Şi între timp nu ai priceput că lucrurile stau altfel aici decât în Anglia? în Hawaiki era mult mai cald ca în Actearoa. De aceea, strămoşii noştri nu au putut cultiva multe dintre plantele pe care le aduseseră cu ei. De fapt, aici creşte doar *kumara*, cartoful dulce. Voi, *pakeha*, aveţi

mult mai mult noroc, clima voastră este asemănătoare cu a noastră, plantele voastre prosperă, iar animalele voastre, şi mai şi. Voi vă veţi lăsa amprenta asupra acestei ţări mult mai tare decât am făcut-o noi, voi puteţi face mult mai multe aici. Cu toate acestea, nu este niciun motiv să v-o însuşiţi fără să plătiţi cum se cade pentru ea.

Lizzie încuviinţă, dar nu voia să se concentreze acum numai pe certurile dintre maori şi *pakeha*. Plajele şi stâncile pe lângă care treceau erau prea frumoase pentru asta, un peisaj antic, sălbatic, din care ţâşneau la tot pasul plaje albe şi dealuri verzi. Spre seară, uscatul dispăru din nou din câmpul lor vizual şi rămase departe timp de câteva zile, ceea ce o nelinişti din nou pe Lizzie.

Şi vremea se strică. După două zile, intrară într-o furtună teribilă. Chiar dacă *hauwhenua* nu se putea scufunda, ea nici nu oferea prea multă protecţie faţă de vreme. Valurile inundau canoea, Kahu era ocupat cu navigatul, iar Lizzie arunca apa din vas fără încetare. În scurt timp, fu udă din cap până în picioare, îi era frig şi tremura din tot trupul.

— Dar înaintăm repede! zise Kahu bine dispus, în timp ce fulgerele se dezlănţuiau peste cerul nocturn.

Într-adevăr, canoea avea o viteză uluitoare, iar călătoria părea să îi provoace plăcere navigatorului.

Lizzie însă nu mai avu în curând decât o singură dorinţă: de a se ruga. Se întrebă serios dacă să se adreseze lui Iisus Hristos sau, mai bine, lui Tangaroa, zeul maor al mării. Kahu nu se mai abţinu şi izbucni în râs, atunci când ea îl întrebă la cine anume se ruga el în acele clipe.

— Poate că ţi se va părea ciudat, dar eu nu vreau să iau numele Domnului în deşert! zise ea supărată. Tocmai în timpul acestei furtuni! Dacă superi acum pe cineva...

Solidul bărbat maori se uită cu drag la fata plăpândă, care semăna acum cu o pisică udă şi speriată. Lizzie nu

ştia cât de mult semăna ea cu poporul lui! Kahu nu mai întâlnise niciodată o femeie *pakeha* care să se gândească atât de practic la religie. Majoritatea albilor i se păruseră mereu a fi bigoţi.

— Deci, dacă ar fi vreme senină, ai risca? o tachină el, strigând contra vântului. Roagă-te la cine vrei, Elizabeth, oricum nu eşti în pericol. Vântul se va opri în curând. Noi, maorii, ştim că Tane e responsabil pentru pădure, Tangaroa – pentru mare, Papa – pentru pământ. La şcoala misionarilor, am cântat, deopotrivă, cântece despre Hristos ca păstor, ca navigator, ca grădinar în podgoria lui Dumnezeu...

— În podgorie? întrebă Lizzie cu interes.

Ea nu ajunsese cu studiul Bibliei până la podgorie, dar o interesa. Kahu nu se lăsă întrerupt de obiecţiile ei şi nici de alte reflecţii de natură teologică.

— Uneori, continuă el, mă întrebam dacă toate astea nu sunt puţin cam prea multe.

Împotriva voinţei ei, Lizzie începu să râdă.

— Ia te uită, o stea! strigă ea, arătând spre cerul pe care tocmai în acea clipă se despărţeau norii.

Kahu încuviinţă liniştit.

— Acum poţi să o vezi, se limpezeşte. Motiv pentru care îi poţi mulţumi lui Răngi, zeul cerului!

Când în sfârşit se lumină în acea noapte, Kahu o luă, în cele din urmă, din nou spre mal. Era absolut necesar să îşi refacă proviziile şi să se usuce.

— Acesta este teritoriul tribului Ngai Maniapoto, comentă tânărul maori, în timp ce trăgea canoea la mal. De fapt, ei sunt un trib războinic, dar, de când regele maori provine din rândurile lor, se ţin drept diplomaţi. Indiferent cum ar fi, vom face un foc, te poţi încălzi, iar eu o să văd de apă de băut...

Regiunea avea multe surse de apă. Avea dealuri verzi şi

păduri dese, deasupra cărora domneau stânci impunătoare, aidoma unor uriaşi. Lizzie se nelinişti când Kahu o lăsă, într-adevăr, singură, dar fata se folosi de ocazie pentru a se dezbrăca de lucrurile ude şi pentru a se acoperi doar cu o pătură simplă, aşa cum făceau femeile maori. Decorul exotic aproape că o făcea să se simtă în siguranţă – la urma urmei, nici Ruiha şi nici Kaewa nu s-ar fi temut în mijlocul naturii patriei lor.

Kahu zâmbi duios atunci când se întoarse şi o găsi pe Lizzie şezând lângă foc. Ea îşi despletise părul şi îl descâlcise, iar acum îi atârna, uscat, în continuare aspru şi ţeapăn din cauza apei sărate, până peste omoplaţi. Trupul ei suplu era învelit cu o pătură care era strânsă de un cordon în jurul şoldurilor. Fata prăjea peşti pe beţe şi cartofi dulci în jar. Nu mai era o *pakeha wahine*, ci o fată maori, pe care ar fi luat-o cu plăcere în braţe. El observă că ea construise un fel de suport din beţe de ferigă, pe care îşi usca acum hainele.

Kahu adusese cu sine burdufuri cu apă dulce şi, în afară de asta, o pasăre, pe care tocmai o vânase. Aveau să mănânce regeşte în acea zi. Războinicul jumuli vietatea, acoperi carnea cu sare de mare şi o puse apoi pe grătarul improvizat al lui Lizzie.

— Cum de l-ai împuşcat pe ăsta? întrebă Lizzie miratã.

Kahu era neînarmat, dar purta mereu un cuţit asupra lui.

— Şi ce animal mai e şi ăsta? Penele arată mai degrabă a blană.

Kahu încuviinţă.

— Da, la prima vedere. Şi nu am împuşcat-o, ci am dezgropat-o. Dar nu fi atât de neîncrezătoare! Kiwi sunt păsări de noapte; peste zi, ele se îngroapă în pădure. Dacă ai puţină experienţă, le găseşti găurile şi le poţi scoate cu uşurinţă – şi să le omori după aceea. Cu siguranţă că englezii ar considera asta drept o faptă josnică, dar mie

îmi era foame!

Nici lui Lizzie nu-i păsa cum de prinsese Kahu acea pasăre – avea un gust minunat. Se uscase şi se simţea mai bine când puseră din nou canoea pe apă.

— Cât mai durează, totuşi? întrebă Lizzie.

Kahu ridică din umeri.

— Am putea ajunge acolo într-una sau două zile. Se pune întrebarea numai cum bate vântul. Şi unde anume vrem să ajungem.

— Pe Insula de Sud, mă gândesc! rosti Lizzie. Adică, spre... spre Nelson?

Kahu cercetă fata încruntându-se.

— Ăla ar fi ultimul loc unde aş merge! zise el. Abia dacă mai sunt maori în regiune, după treaba aia cu Wairau...

— Acolo a fost război, nu-i aşa?

Lizzie părea să fie îngrozită.

— Coloniştii germani povesteau despre ele. Sunt oare... Sunt Ngai Tahu foarte violenţi?

Kahu clătină din cap şi râse amar.

— Ba chiar din contră. Sunt cu mult prea pacifişti! Până acum, nu a fost nicio revoltă împotriva albilor. În Wairau erau Ngai Toa – ei ar trebui să stea, de fapt, pe Insula de Nord, dar au avut cândva o căpetenie foarte belicoasă, care îşi extinsese până pe Insula de Sud teritoriile pe care le stăpânea. Atunci au avut loc şi câteva disensiuni cu Ngai Tahu. Ngati Toa nu sunt prea răbdători. Când *pakeha* s-au apucat să le măsoare pământul, înainte să aibă loc negocierile pentru vânzare, ei i-au atacat. Douăzeci şi doi de morţi de partea albilor, patru de partea maorilor. Eu nu aş numi asta război.

— Iar tu nu eşti mort, spuse Lizzie. Nimeni nu ia nimic în serios până nu e în mijlocul evenimentelor.

Kahu râmji.

— Aceste cuvinte ar fi demne de Tepora! Făcând însă

abstracţie de toate războaiele, luptele, tumulturile sau cum vrei să le mai spui – chiar ţi se pare cu adevărat inteligent să te ascunzi din nou acolo, unde te-a angajat pe atunci Busby ăla? Acolo te vor căuta în primul rând.

Lizzie îşi mesteca buza.

— Dar mai există şi alte oraşe? Vreau să spun...

Kahu o privi mirat.

— Insula de Sud este cu mult mai mare decât cea de Nord, chiar dacă nu este la fel de dens populată. Ngai Tahu numără, poate, două mii de oameni, astfel că ei pot primi mai mulţi *pakeha*. De unde suntem noi, cel mai aproape este coasta de vest. Acolo însă nu vreau să te las singură – până acum au fost doar pescari de balene şi vânători de foci, o gloată de tipi sălbatici, cele mai mari scursori pe care le poate oferi Anglia asta a voastră. Localităţile sunt încă în construcţie – tot ce este până acum gata sunt cârciumile.

Lizzie suspină. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce posibilităţi de câştig aveau fetele în acele oraşe.

— Pe coasta de est se găsesc Dunedin şi Christchurch. Ambele sunt destul de departe, trebuie să mai mergem câteva zile pe mare pentru asta. Dar acolo trăiesc oameni cu frică de Dumnezeu...

Îi făcu semn cu ochiul.

Obosită, Lizzie făcu un semn cu mâna.

— Ştiu. Asociaţia Canterbury. Şi o organizaţie scoţiană, nu îmi amintesc acum cum se numeşte. Domnul Busby le ştie pe toate. Am avut mereu în vizită reprezentanţi ai oficialităţilor... Kahu, eu nu îndrăznesc să merg la Christchurch! Poate că ajung din nou direct în braţele unui alt Smithers.

Kahu încuviinţă.

— De ce nu direct în ale lui? întrebă el. Şi pe Insula de Sud se construiesc şosele... Vrei să lucrezi iar ca subretă?

— Şi ce altceva să fac? Lizzie îşi lăsă mâna să îi atârne liniştită peste bord, în apă. Altceva nu ştiu să fac. Poate într-o familie ceva puţin mai importantă. O casă mai mică... Dacă trebuie, la o fermă cum era cea a familiei Laderer.

— Ai putea să găseşti adăpost la tribul Ngai Tahu, propuse vag Kahu.

Lizzie clătină din cap.

— Nu... nu, Kahu, nu fi supărat pe mine. Mie... mie îmi plac maorii, dar eu sunt o *pakeha*. Mi-a plăcut la familia Busby. Şi nici Ngai Tahu nu vor dori să mă aibă. Cum să le fiu eu de folos? Nu, noi... Nu mai sunt acolo şi alte oraşe?

Kahu căzu pe gânduri.

— Kaikoura, zise el apoi, împotriva voinţei sale. De fapt, şi acolo este o staţie de pescuit balene, dar acum urmează să vină din ce în ce mai mulţi fermieri – chiar dacă, desigur, nu nişte... nişte domni, ca de exemplu, domnul Busby. Nimeni nu te va căuta acolo.

Zâmbi.

— Şi ai fi aproape de mine. Legenda spune că semizeul Maui a prins acel peşte uriaş pe lângă Kaikoura, peştele care s-a transformat mai târziu în Insula de Nord.

Lizzie îl privi pe Kahu. De această dată îi reuşi acel zâmbet care încălzea toate sufletele şi care îi făcea pretutindeni numai prieteni.

— Aşa, am putea prinde şi noi un peşte şi am avea, astfel, o insulă numai pentru noi doi!

Kahu ridică din umeri.

— Din păcate, asta o pot face numai zeii. Oamenii îşi iau bărcile şi pornesc pe mare, până când găsesc uscat. Aşa cum a făcut-o odinioară Kura-maro-tini. Deci, dacă vrei, Elizabeth...

Lizzie îşi plecă privirea din cauza dragostei din ochii lui.

Câteva zile mai târziu, Kahu o lăsă pe Lizzie pe ţărmul

dinainte de Kaikoura. Peninsula pe care se găsea orăşelul o fascină încă de pe mare. Plajele, dealurile, impresionantul peisaj montan al Alpilor de Sud, care ajungeau aici până aproape de mare – totul părea şi mai mare şi mai sălbatic ca în nord. În plus, ea se sperie când o balenă le apăru dintr-odată în faţa ochilor.

— Asta... asta... asta ne poate înghiţi dintr-una! gemu Lizzie în timp ce animalul uriaş făcea salturi arogante în faţa lor.

— Dar nu o să o facă, o linişti Kahu. Ea e fericită dacă nu îi facem noi nimic. Oamenii de aici le extermină încetul cu încetul; nu mai sunt atât de multe ca în trecut.

Lizzie nu prea îşi putea imagina una ca asta – dar înţelesese de unde anume provenea legenda despre Maui şi peştele său. Îţi puteai închipui lesne cum un asemenea animal mare se putea transforma într-o insulă!

Kahu propuse să se prezinte mai întâi în aşezarea tribului Ngai Tahu de acolo, dar ea hotărî mai bine să meargă imediat în oraş.

— Mă pot duce şi singură acolo, dacă e cazul, şi să dau ziua bună îmi e de folos.

Înainte de toate, nu voia să apară în aşezarea maorilor alături de Kahu. Oricui – cel puţin unei femei! – i-ar fi fost limpede încă de la prezentări ce anume simţea Kahu pentru ea. Oamenii aveau să creadă că ea era soţia lui sau, cel puţin, iubita lui. Băştinaşii nu îşi puteau imagina o relaţie platonică. Lizzie nu voia să îşi înceapă iarăşi noua viaţă sub auspicii false!

— Vei avea nevoie de bani! o puse Kahu pe gânduri.

Lizzie ridică din umeri.

— O să mi-i dea Ngai Tahu? se interesă ea.

Suspinând, Kahu scoase un portofel din bocceluţa în care îşi ţinea lucrurile.

— Îţi dau ceva, dar nu este mare lucru. Mai mult de

două zile nu vei putea trăi din ei.

Lizzie roşi când luă în primire micul portofel din lână.

— Asta este... asta este... nu trebuie să faci asta, Kahu...

El făcu un semn cu mâna.

— Nu îmi poţi da nimic în schimb, cel puţin nu ceea ce tu dai cu plăcere şi ce eu nu pot accepta. Nu o spune cu voce tare, Elizabeth! E în regulă. Dacă zeii o vor dori, o să ne mai vedem. Atunci, îmi vei putea plăti înapoi suma aceasta, dacă vei fi bogată. *Haere ra*, Elizabeth!

Dădu să se încline uşor, dar Lizzie se lipi de el şi îşi lăsă fruntea şi nasul pe chipul lui. *Hongi* – salutul maorilor.

— De ce... De ce îmi spui mereu Elizabeth? îl întrebă ea apoi.

De fapt, ea nu voia să prelungească momentul despărţirii, dar dorise dintotdeauna să îl întrebe acest lucru.

Kahu o privi serios.

— Fiindcă este numele tău. Poate nu e Portland, dar nici Lizzie. Acesta este un nume pentru subrete, dar Elizabeth este o regină!

Lizzie îşi muşcă buzele. Oare o vedea într-adevăr astfel? Ca pe o regină? Michael nu văzuse în ea decât o cur vă... Nu ştia de ce se gândea acum la Michael.

Fata îşi ridică mâna şi mângâie blând tatuajele de pe obrazul lui Kahu – semnele unei căpetenii.

— *Haere ra*, *Kahu Heke*, zise ea încet. Sper ca zeii să îţi rezerve o soartă bună.

Capitolul 8

Lizzie merse spre uscat prin apă – Kahu nu dorise să poarte canoea căpeteniei, care ar fi bătut la ochi, în micul port din Kaikoura, ci o lăsase să coboare pur şi simplu pe o plajă din apropierea aşezării. Acum, ea îşi trase din nou ciorapii, îşi încălţă pantofii şi o luă din loc spre oraş. Sau i se spunea, mai degrabă, sat? Localitatea era minunat aşezată, iar dinspre mare părea foarte atrăgătoare în lumina soarelui. De aproape însă, soarele lumina murdăria.

Iniţial, fusese o colonie de vânători de balene, spusese Kahu, şi exact aşa şi arăta, însă Lizzie nu mai văzuse până atunci niciuna. Totuşi, ea cunoştea cartierele portuare din Londra şi ştia cum arăta o localitate în care îşi găsiseră un acoperiş numai bărbaţi şi fete, prea tinere şi prea puţin gospodine. Kaikoura se compunea din nişte case din lemn, ieftine, multe în diferite stadii de degradare. Aici nu se colonizase, aşa cum se făcuse în Nelson. Totul era astfel conceput încât să le dea vagabonzilor, care vânau balene şi care jupuiau blana focilor, un acoperiş temporar deasupra capului. Nimeni nu rămânea mult timp, nimeni nu îşi lua o femeie pentru mai mult de câteva ceasuri, nimănui nu-i aparţinea nimic. Singura excepţie o reprezentau câteva colibe sărăcăcioase de pescari, în care nu era nevoie, cu siguranţă, de o subretă. Un magazin de mărfuri coloniale vindea toate mărunţişurile, de la hrană până la ace de pescuit, dar până şi aici proprietarul clătină din cap atunci când Lizzie îl întrebă dacă nu avea de lucru pentru ea.

— Asta o pot face şi singur cu soţia mea, zise el. Şi, Dumnezeule, o subretă! Pe cât posibil, cu boneţică şi cu şorţuleţ! Allison a mea s-ar sparge de râs dacă aş aduce aşa ceva în casă!

— Te-ar da afară! observă femeia posacă şi pătrăţoasă

care tocmai intra în magazin, venind dintr-una dintre camerele din spate.

Era cu un cap mai înaltă decât soţul ei, care îţi lăsa impresia unui pitic; neîndoielnic, ea era cea care purta pantalonii în familie.

— Ştie doar orişicine ce se petrece în casele domneşti între domn şi pisicuţele de cameră!

Lizzie se întrebă de unde anume o ştia oricine. Roşi din nou.

— Eu sunt o fată cinstită! susţinu ea. Eu... eu am recomandări.

Pe acestea le avea cu adevărat – scrise de Kahu Heke, a cărui educaţie la şcoala misionarilor era cu adevărat perfectă. Lizzie fusese foarte mişcată când descoperise scrisorile în portofelul pe care Kahu i-l dăduse. Şi nu îi mai putuse mulţumi pentru ele!

Soţia negustorului râse.

— Aici nu poţi face nimic cu ele, fetiţo! Cinstită sau nu, aici nu are nimeni nevoie de angajaţi în casă. Poate că la vreuna dintre fermele de oi din interiorul ţării. Dar case atât de mari şi de domneşti cum sunt cele din Plains nu există nici măcar aici. Fermierii sunt cu toţii foşti pescari de balene sau vânători de foci. Dacă ei caută o femeie de serviciu, îşi iau pur şi simplu o fată maori – ea rămâne şi pentru pat şi nici nu comentează. Nuuu, drăguţo. Caută-ţi un alt oraş sau o altă slujbă.

Era descurajant, dar, cu toate acestea, Lizzie merse mai departe prin localitate. Kaikoura nu avea însă decât un singur magazin, o fierărie, un tâmplar, care se ocupa, totodată, şi de serviciile funerare, şi trei cârciumi. Înaintea uneia dintre ele întâlni, în cele din urmă, încă o fată, ceva mai tânără decât ea şi foarte strident machiată. Lui Lizzie i se păru că seamănă mult cu o veche cunoştinţă din Londra.

— Lucrezi aici? întrebă ea. Pe... pe străzi sau într-o casă?

Fata se uită mirată la Lizzie. Era blondă, avea părul prins într-o freză complicată, cu rochia de un roşu prea aprins pentru o fiică onestă de negustor. Lizzie, din contră, părea extrem de cuminte în hainele ei de subretă. Fata ar fi aşteptat din partea ei mai degrabă o privire plină de reproşuri decât să încerce să intre în vorbă cu ea pe un ton amical.

— În cârciumă, răspunse ea apoi. Pe stradă nu agaţă nimeni aici. Prea umed şi prea rece. În afară de asta, cârciumarii au mereu nevoie de sânge proaspăt. Plătesc, şi cât de cât corect. Cauţi de lucru?

Lizzie încuviinţă.

— Da, dar nu la asta mă gândeam.

Fata râse.

— Sigur, înţeleg. Te gândeşti să lucrezi într-o bucătărie de mănăstire sau poate vrei să intri în vreun ordin? Rochia ar fi numai bună pentru asta. Din păcate însă, pe aici, prin zonă, nu există nicio mănăstire ca lumea. Altminteri, aş fi fost deja şi eu acolo, fetiţo. Sunt irlandeză, catolică pursânge...

Lizzie se încruntă. Nu prea avea ea mare habar de mănăstiri, dar fata o lua neîndoielnic peste picior.

— Am lucrat până acum ca subretă, zise ea. Înainte, ca grăjdar.

— Ei, atunci măcar nu o să te sperie putoarea clienţilor! spuse blonda. Serios, drăguţo, put aici ca animalele! Grăsime de peşte, sânge, ce ştiu eu? Pescarii de balene nu sunt firi fragede.

O cântări pe Lizzie din priviri.

— Da’ nici tu nu prea eşti o fire fragedă, surioară, nu? De ce oare mi se pare că nu eşti chiar nouă în meseria asta?

Lizzie suspină. Aşadar, se vedea pe ea. O ştiuse

dintotdeauna.

— Nu am mai făcut-o de mult, o informă ea.

Fata făcu un semn cu mâna.

— Asta nu se uită!

Lizzie îşi muşcă buzele.

— Dar nu mai aveam de gând să o fac.

— Drăguţo, pufni fata, nici eu nu o fac fiindcă îmi place. Dar ia te uită prin jur: cât vezi cu ochii, nu e decât sătucul ăsta. Apoi, vin munţii, ceva mai la sud e Waiopuka, staţia de pescuit balene de pe ţărm; de acolo ne vin cei mai mulţi clienţi. Acum, vor fi mai puţini, au nevoie de vapoare dacă vor să se mai ţină după animale. Atunci, ei acostează aici, iar noi ne ocupăm de indivizi. Când aveam clienţi fideli era mai plăcut, ei se spălau din când în când. Dar poţi oare schimba ceva? Familia Fyfe, de la staţia de pescuit balene, a început acum, pe deasupra, comerţul cu oi!

Lizzie întinse mâna după paiul din faţa ei.

— Am auzit că la fermele mai mari de oi... Adică, acolo ar fi oameni fini, ei au nevoie, poate, de angajaţi.

— Cei din familia Fyfe sunt cu toţii nişte bătrâni lupi de mare. Au nevoie de whisky bun şi, din când în când, de câte o fată, dar cu siguranţă nu pentru servit. Ferme mari nici nu sunt prin zonă. Cele mari sunt în Plains. Şi în Christchurch ar trebui să fie case bogate.

— Doar că acolo nu pot merge, rosti Lizzie obosită.

— Nici eu. Acolo am tras un client pe sfoară, recunoscu deschis blonda. Nu a fost nici măcar vina mea, individul nu a vrut să plătească, aşa că i-am tras un scaun peste cap şi am plecat cu portofelul lui cu tot. Din păcate, era fratele ofiţerului de poliţie... în orice caz, sunt căutată. La Dunedin e şi mai rău, plin de calvinişti...

Lizzie se gândea febril la o cale de scăpare.

— Trebuie să mai fie şi altceva! Chiar vreau să lucrez din

greu. Ştiu să pescuiesc. Crezi că aş putea fi de folos la o staţie de prins balene?

Blonda se scutură de râs.

— O fată, la o staţie de prins balene! Aş vrea să o văd şi pe asta! Să alergi pe jumătate goală prin grăsime de peşte şi să tranşezi animalele! Dumnezeule, drăguţo, nu ai nevoie de aşa ceva! Eşti destul de frumuşică, ai experienţă în meseria noastră... Ce vrei să întrebi pe la pescarii ăia de balene, dacă au nevoie de ajutor la prins de languste?

— Languste? întrebă Lizzie.

— Da. Le scot cu tonele din mare. Au un gust minunat. Totuşi, nu cred că pescarii vor angaja o fată; chiar dacă îşi mai iau din când în când femeile pe mare, sărmanele făpturi se întorc extenuate! Totuşi, dacă vrei neapărat, poate se însoară vreunul cu tine. Cu toţii sunt înnebuniţi după femei. Dacă pot face rost de bani, ei vin la noi în cârciumă şi fata care intră în vorbă cu ei primeşte imediat şi o cerere în căsătorie. Vrei oare aşa ceva?

Lizzie îşi mărturisi că nu dorea aşa ceva. Colibele pescarilor păreau să fie dărăpănate şi sărăcăcioase; femeile lor probabil că se omorau pe mare alături de bărbaţii lor, după care le aştepta treaba în gospodărie şi copiii. Poate că asta era o viaţă cu frică de Dumnezeu, dar şi evlavia lui Lizzie avea limite.

— O să mă mai gândesc, o informă ea pe fată. Cum te cheamă?

— Claudia, se prezentă blonda. Şi tu?

— Lizzie.

Din nou era într-o lume unde era suficient prenumele. Lizzie nu avea să-şi spună Portland în Kaikoura. Nu îi putea face una ca asta Annei.

Îşi mai încercă norocul şi la tâmplarul care făcea coşciuge, dar bărbatul o trimise la plimbare, spunându-i că o fi fost ea foarte drăguţă, dar clienţii lui nu mai aveau

nevoie să fie bine dispuşi. Mai merse încă o dată pe lângă colibele pescarilor, după care trecu mai departe, până în satul maori. Tribul Ngai Tahu era amabil – mult mai deschis decât triburile de pe Insula de Nord. Lizzie se simţi imediat bine la ei, chiar şi pentru că acolo nu erau decât puţini oameni tatuaţi. Ei purtau, de altminteri, şi mai multe haine apusene. Aparent, maorii Insulei de Sud se adaptau mai bine la obiceiurile *pakeha* decât cei din nord. Însă, din punct de vedere economic, tribului îi mergea prost. Mulţi bărbaţi lucraseră la staţia de pescuit balene. Cu toţii zilieri. De când acolo nu prea mai era mult de lucru, nici nu mai câştigau cine ştie ce. Pentru fete, oricum aproape că nu era nimic de făcut. În ceea ce privea servitorii, ei confirmară spusele fetei din oraş. Nimeni nu avusese pe acolo vreun maori drept servitor, grădinar sau vizitiu, cu atât mai puţin drept subretă sau ajutor de bucătar.

Lizzie rămase o noapte în sat, care se asemăna mai mult cu o tabără decât cu frumosul *marae*, împodobit cu încrustaţii în lemn, al tribului Ngati Pau. Oamenii îşi lăsau baltă, de bună seamă, de multe ori aşezările.

— La primăvară, când se vor termina proviziile, o informară ei pe Lizzie, o să mergem la nişte terenuri de vânătoare mai bune, în munţi. Dacă vrei, poţi să vii cu noi, dar acolo aproape că nu există *pakeha* şi, cu siguranţă, nu sunt case mai mari.

Fireşte că triburile aflate atât de aproape de mare se puteau hrăni tot timpul cu peşte, dar *pakeha* se certau mereu cu ei pe tema locurilor lor de pescuit. Lizzie se miră că ei nu se luptau, aşa cum făceau triburile belicoase din nord, dar Ngai Tahu priveau dezvoltarea cu indiferenţă.

— Înainte să vină *pakeha*, ne-a mers şi mai rău, îi povestiră femeile. Bine, aveam peşte, dar nu aveam răsaduri, nu aveam oi. Era frig iarna. Acum, avem haine mai groase, ne lucrăm câmpurile, mult timp am avut de

lucru la albi.

Rezultatele acestei munci se puteau vedea în casele tribului: erau mai confortabile decât la Ngati Pau, femeile ţeseau lână, aveau pături şi saltele. Meniul părea mai variat, mâncarea nu se făcea în cuptoare din pământ şi atârnată de nişte beţe deasupra focului, ci în oale şi în tigăi, cumpărate de la *pakeha*. Fireşte că situarea geografică era alta. Lizzie observă imediat că era mai rece decât pe Insula de Nord. Cu siguranţă că era şi mai greu să înduri iarna.

Lizzie nu dorea să împovăreze prea tare tribul din punct de vedere financiar. După două zile îşi luă rămas-bun, le dărui femeilor nişte bani şi se duse înapoi în oraş.

Cârciuma în faţa căreia o întâlnise pe Claudia se numea Green Arrow şi încă era cea mai curată din Kaikoura. Lizzie intră şi se interesă dacă era ceva de lucru.

Pete Hunter, corpolentul birtaş, nu se interesă nici de referinţe, nici nu voi să îi ştie numele. O privi rapid pe fată, mormăi neprietenos ceva, după care îi dădu una dintre camerele lui murdare de la primul etaj.

— E treaba ta să faci curat, rufăria se duce o dată pe săptămână la curăţătoria chinezească. Dacă vrei să schimbi mai des aşternuturile, o faci pe cont propriu.

Lizzie îşi petrecu primele ceasuri ale noii ei vieţi vechi încercând să spele cât de cât prin odaie şi să scape de purici.

— Să-ţi împrumut o rochie? întrebă Claudia când coborâră pe seară în încăperile destinate clienţilor. Hunter o să îţi dea el bani în avans, dacă vrei să îţi coşi singură una, dar îi vrea înapoi cu dobândă!

Lizzie clătină din cap. Se folosise de ceasul din urmă ca să facă un decolteu mai adânc în rochia ei de subretă şi să mai strângă din rochia de sub şorţ, astfel încât să pară mai scurtă şi să permită o privire asupra picioarelor. Chipul îi

era machiat şi părul prins în coc, dar îşi pusese boneţica, îndrăzneţ şi cam strâmb.

Ea se aşează ruşinată lângă uşa cârciumii şi făcu o reverenţă când intră primul bărbat.

— Pot să îi iau domnului paltonul?

Fata îi zâmbi ştrengăreşte primului client şi îl recunoscu pe tâmplarul de coşciuge. El rânji pe dată şi îşi vârî mâna în decolteul ei.

Lizzie îşi găsise primul client.

Kahu Heke navigă spre nord în canoea lui, cu gândul la fata pe care o lăsa în urmă. Prima fată care părea să fie capabilă să se mişte între două lumi. Totuşi, Elizabeth ţinea încă de lumea *pakeha*. Şi el? Kahu Heke nu ştia ce să răspundă la asta. Probabil că avea să fie ales drept căpetenie după unchiul lui. Ngati Pau îl respectau. Totuşi, dacă voia să aibă măcar un sâmbure de speranţă să o câştige pe Lizzie, trebuia să devină fermier. Să doboare toate acele *tapu* de care era înconjurat o căpetenie războinică, să se adapteze, aidoma celor din tribul Ngai Tahu de pe Insula de Sud, pe care îi privea cu dispreţ. El putea apropia lumile, de dragul lui Elizabeth; astfel, nu făcea decât să accelereze dezvoltarea firească, iar aceasta era, oricum, de oprit.

Kahu hotărî să nu mai piardă vremea prin Kororareka şi să negocieze cu pescarii de balene. Era mai bine să înveţe ceva despre agricultură – poate chiar şi despre ceea ce o fascina într-atât pe Lizzie: viticultura.

Tânărul maori zâmbi furios, în timp ce *hauwhenua* zbura peste valuri. Dacă devenea mai întâi căpetenie şi dacă dorea să o facă, se putea încorona şi ca rege. Până atunci, nimeni nu se înghesuia prea mult pentru acel post; maorii erau străini de gândul unui guvern central. Dacă un om precum Kahu cerea postul, având cunoştinţele lui despre cultura *pakeha* şi vorbind fluent engleza, atunci aveau să

fie cu toţii de acord, cu mare încântare.

Cuprins de beţia vitezei, Kahu Heke se lăsă pradă visurilor sale. Elizabeth era regina lui şi într-o bună zi avea să o ia cu sine la Londra. Tânărul maori se vedea deja în postura lui de *kingi*, în mijlocul unor negocieri cu regina, şi începu să râdă când îşi imagină cum Elizabeth va face o reverenţă în faţa Victoriei şi cum prinţul Albert îi va săruta galant mâna. Tânăra avea să se dovedească demnă de numele ei. O regină care încălzea inimile celorlalţi cu zâmbetul ei irezistibil.

Capitolul 9

Michael Drury nu mai putea suporta să vadă oi. În ultimele zile, tunsese împreună cu ajutoarele lui maori peste patru mii de oi, toate câte existau pe la fermele din districtul Kaikoura. Se obişnuiseră de mult ca Michael să lase ferma de oi a familiei Fyfe primăvara, timp de câteva săptămâni, în grija fetelor maori şi să plece apoi, alături de coloana de tuns, de la fermă la fermă. Bărbaţii mai făceau astfel un ban în plus, în timp ce tinerele ajutau oile gestante să fete şi le duceau apoi, pe timp de vară, la munte. Cu ajutorul câinilor, era foarte uşor, maorii ştiau foarte bine cum să se comporte cu animalele. Doar Fyfe angaja însă şi femei; celelalte ferme lucrau numai cu bărbaţi.

În orice caz, acum oile erau tunse, Michael avea banii în buzunar şi o sete serioasă. Îi cădea numai bine să dea o raită prin cârciumile din Kaikoura. Oricum, avea să-i mai rămână ceva pentru a întreprinde călătoria înapoi în Irlanda.

Michael economisea pentru întoarcerea sa acasă, chiar dacă nu era sigur dacă voia cu adevărat să o facă. După ce ajunsese la el acea scrisoare de la părintele O'Brien, zelul său nu mai era acelaşi. La urma urmei, oricum nu avea să o mai găsească pe Kathleen. Plecase. Pe undeva, prin America, cu gunoiul şi cu şarlatanul ăla de Ian Coltrane!

Michael se întreba cum de se putuse ea dărui acelui bărbat – se îngrozea la gândul că fiul ei îi spunea *tată* acelui negustor de animale.

Şi toate astea, în plus, cu banii lui! Ian Coltrane nu îşi plătise în veci singur călătoria. Michael nu credea, de asemenea, că o iubea pe Kathleen. Din câte ştia, Coltrane ţinuse o fată în Wicklow – o târfuliţă roşcată, obraznică şi

orgolioasă, tocmai opusul reţinutei şi blajinei Kathleen. Iar aceasta din urmă nu putea să îl iubească pe Ian; poate că părinţii ei o obligaseră chiar să îl ia de bărbat. Când Michael mergea călare prin ţară, de unul singur, conducând oile, îşi imagina deseori că pleacă în America, să o caute pe Kathleen. Avea s-o găsească pe undeva, prin New York, şi urma să-l alunge pe Ian Coltrane din patul ei. Totuşi, în clipele în care înceta să mai viseze, ştia, fireşte, că ar fi fost mai greu să o caute prin tot New York-ul, decât prin toată Irlanda! în afară de asta, era mult mai greu să ajungi în America din Noua Zeelandă. Ruta obişnuită ducea prin Australia – unde Michael nu dorea să ajungă! –, apoi prin China. Michael amânase, aşadar, decizia pe mai târziu. Economiile lui creşteau oricum încet, astfel încât mai avea nevoie de mulţi ani de muncă până să îşi permită călătoria. De vină pentru aceasta nu era numai salariul destul de mic pe care i-l plătea familia Fyfe, ci şi whisky-ul şi blondele din Kaikoura. Atunci când dorul lui Michael era prea puternic, îşi permitea o fată precum drăguţa de Claudia de la Green Arrow – şi plătea atât de bine, încât niciodată nu se plângea vreo fată atunci când, la punctul culminant, striga numele lui Kathleen.

Şi în acea seară de după tuns simţi nevoia de a merge pe la Claudia lui sau pe la o altă fată dornică. Michael îşi lăsă prietenii lui maori, pe Tane şi pe Maui, în prima cârciumă, unde berea nu era atât de tare şi unde fetele erau mai ieftine. După aceea, o luă spre Green Arrow. Când deschise uşa, o observă uimit pe ciudata fată de la primire.

— Bună seara, domnule! Pot să vă ajut cu paltonul?

O fată subţire, în uniformă de subretă, dar a cărei rochie era foarte scurtă şi cu un decolteu adânc, îl privea amabilă pe Michael.

— M-aş bucura, domnule, să vă servesc azi.

Fata coborî într-o reverenţă adâncă, zâmbind seducător. Michael nu putu decât să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Lizzie Owens! Şi încă nu ai devenit cinstită!

Fata aruncă o privire asupra făpturii decăzute a lui Michael, asupra pantalonilor săi de călărie rupţi şi a mantalei sale de ploaie, murdară.

— Michael Drury, răspunse ea. Şi tot nu te-ai îmbogăţit!

Bărbatul uitase de mult de disensiunile care fuseseră între ei înainte de despărţire. O luă pe Lizzie în braţe, râzând şi învârtind-o prin sală.

— Fată, ce mă bucur să te văd! Mă tot întrebam ce s-a ales de tine. Însă am crezut că ai pus gheara pe vreun ţăran german bogat de prin Nelson!

Lizzie se desprinse. Şi ea se bucura să îl vadă pe Michael, dar se mustră pentru aceasta. Michael o mai rănise o dată. În niciun caz nu dorea să îi permită asta a doua oară.

— Nu ar fi trebuit să te întorci de mult în Irlanda? întrebă ea. Căsătorit cu Mary Kathleen?

Michael suspină.

— Ah, Lizzie, e o poveste lungă.

Dădu să înceapă să povestească, dar interveni Claudia. Fata aşteptase la bar un client, iar acum îl recunoscuse pe Michael.

— Jos labele de pe ăsta, Lizzie! Ăsta e clientul meu fidel!

Îşi frecă trupul de Michael şi se uită la el cu o privire seducătoare.

Lizzie făcu un pas înapoi. Vocea Claudiei suna vesel, dar putea deveni repede serioasă dacă îşi vedea ameninţate câştigurile.

— Nu vreau nimic de la el, doar că îl ştiu de mai demult, observă ea. Hai, treci întâi la treabă, de vorbit putem şi mai târziu...

Claudia rânji, în timp ce Michael părea să fie mai degrabă stânjenit. Încă arăta minunat, cu părul lui negru, buclat, pe care îl purta acum mai lung ca de obicei. Lizzie aproape că uitase cât de albaştri îi erau ochii şi cât de vinovaţi puteau ei să te privească atunci când încerca să te îmbrobodească.

— Chiar... chiar nu te deranjează, Lizzie, dacă noi... mai întâi...? Lizzie se arătă neînţelegătoare.

— Nu, Michael, pot să mă lipsesc foarte bine să fiu numită Mary Kathleen, dar aş vrea cu plăcere să ştiu ce s-a ales de acea doamnă. Bem ceva mai târziu, după ce o fericeşti pe Claudia.

Apoi se întoarse la postul ei, cu un rânjet ironic pe chip. Ca, de fapt, în aproape fiecare seară, nu trebui să aştepte prea mult. Existau mereu bărbaţi care voiau să se culce cu o subretă, cu atât mai mult cu Lizzie, care se perfecţionase şi începuse să îi spună fiecărui pescar de balene neînsemnat *milord*. Pete Hunter nu o mai considera de mult mediocră, ci drept cea mai bună iapă a sa din grajd. Lizzie câştiga suficient cât să poată trăi şi să îşi mai permită din când în când câte o rochie nouă. Alegea mereu ţinute care să nu bată la ochi, din stofă de calitate, care să nu aibă un decolteu prea adânc – rochii de duminică pentru biserică, aşa cum le numeau, în batjocură, Claudia şi celelalte fete.

Lizzie nu mergea însă la biserică, aşa cum făceau unele dintre colegele ei. Pastorul era un bărbat calm, care îşi ierta oile mai mult decât o făcea Dumnezeul său, de aceea nu îl dădea nimeni afară. Lizzie nu mai dorea însă să se roage, pur şi simplu, la un Dumnezeu care, în opinia lui Kahu, era, în cel mai bun caz, suprasolicitat de credincioşii săi şi căruia, în cel mai rău caz, nici că îi păsa de ei. Lizzie era răbdătoare; înţelegea că Dumnezeu nu voia să le facă oamenilor viaţa prea uşoară sau să îi ajute să trăiască o

viaţă care să îi fie lui pe plac. Martin Smithers fusese o încercare în plus şi, cu atât mai mult, viaţa din Green Arrow.

Lizzie ura să fie la dispoziţia unor vânători de foci şi a unor ucigaşi de balene care puţeau a untură de peşte şi a sânge, iar mirosul intens de oaie, pe care îl emanau ciobanii, o îngreţoşa aproape la fel de mult. Nu îi plăcuse nici în trecut să se vândă, dar cu marinarii din portul londonez nu fusese chiar aşa de rău. Ei îşi permiteau deseori, după câte o călătorie pe mare şi înainte de a ieşi în oraş, câte o baie şi erau mereu fericiţi dacă puteau să o întreţină pe Lizzie cu poveşti despre ţări exotice şi despre obiceiuri ciudate din alte părţi ale lumii. Din contră, bărbaţii din Kaikoura nu erau nimic altceva decât nişte existenţe ratate, care se istoveau fără pic de speranţă şi care sâmbetele îşi aruncau puţinii lor bani prin cârciumi sau îi dădeau pe curve. Lizzie nu-i întrebase niciodată de ce anume fugeau, dar ştia că aproape toţi fugeau de ceva. Erau rigizi şi duri în pat – chiar dacă Lizzie încă şi-i mai putea lua pe cei mai buni pentru sine, la urma urmei, aveai nevoie de un minimum de umor şi de fantezie pentru a intra în micile ei jocuri. Dar şi „lorzii” voiau rapid cât mai multe pentru banii lor şi fiecare îi lăsa nişte păduchi şi purici pe pernă.

Viaţa lui Lizzie nu era decât o continuă luptă cu putoarea, cu jegul şi cu gândacii. Ea îşi spăla cearşafurile zilnic, singură, dar ele ar fi trebuit schimbate după fiecare client, pentru ca ea să rămână cât de cât curată.

În vreme ce toate celelalte fete dormeau peste zi, ca să scape astfel de beţia care le cuprindea după ce beau suficient seara, Lizzie rămânea trează în cea mai mare parte a timpului. Era destul că nopţile ei erau asemenea unor coşmaruri; nu voia să se chinuiască şi dimineaţa cu dureri de cap. În plus, nu-i plăcea băutura ieftină cu care

îşi servea Pete Hunter clienţii. Nu doar că rachiul ieftin îi jignea papilele gustative după vinul pe care îl băuse în casa familiei Busby – până şi băutorii înrăiţi de whisky s-ar fi scuturat la fiecare înghiţitură. Lizzie nu ştia de unde îşi luau chestia aia cârciumarii din Kaikoura, dar, indiferent cine o distila, nu trebuia exilat în Australia, ci la Polul Nord.

În orice caz, punea să i se toarne ceai rece când clienţii îi dădeau câte un whisky şi, astfel, era vioaie dimineaţa. De cele mai multe ori, Lizzie pleca de dimineaţă din Green Arrow şi încerca să descopere zona căutând să găsească poate vreo alternativă la existenţa ei umilitoare din cârciumă. Nu putea să îşi petreacă întreaga viaţă acolo!

Între timp, duminicile, îşi închiria, împreună cu Claudia sau cu o altă fată, o trăsură şi făcea câte o plimbare, dar nu ajunsese niciodată la ferme izolate, poate conduse de domni englezi şi de doamnele lor, care nu aveau altceva de făcut decât să ardă de nerăbdare să angajeze o subretă de clasă. Pe Lizzie o păştea pericolul să cadă în disperare, încă de când prietenii ei maori plecaseră în călătoria lor. Îi era dor de Kahu Heke şi îl visa în canoea lui, aşa cum îşi visează o fată prinţul pe calul lui alb. În reveriile ei, el acosta pe plaja din Kaikoura, iar ea urca în canoea lui şi scăpa astfel de existenţa ei tristă.

Doar că Lizzie nu ştia unde avea să ducă fuga ei cu bărbatul maori. Între timp, se gândea deseori că ar fi fost mai bine să se fi predat şi să îşi asume riscul unei noi deportări în Van Diemens Land. În închisoarea de femei se simţise mai bine decât la Golden Arrow, iar deţinutele care comiseseră fapte grave erau graţiate şi ele cândva. Lizzie se surprinsese visând la o viaţă alături de grădinarul fără dinţi al familiei Smithers...

Iar acum apăruse Michael.

Lizzie se gândea la el în timp ce stătea sub un pescar de balene, care tocmai prinsese în acea dimineaţă o balenă

gri. Bărbatul, un gnom mai degrabă neînsemnat şi bărbos, îi povestise asta imediat, mândru de sine, însă acest lucru nu putea fi trecut cu vederea. La urma urmei, puţea de parcă ar fi făcut baie în untură de peşte, întregul său trup era acoperit de un strat unsuros.

Lizzie trebuia să se gândească neapărat la altceva în timp ce el se chinuia deasupra ei, altminteri ar fi vomitat. Aşadar, încercă să-şi amintească chipul lui Michael. Arăta în continuare bine, poate chiar mai bine. Viaţa dură şi munca în aer liber – poate şi dorul lui de Kathleen – îi săpaseră riduri adânci pe chip, care îl făceau să pară mai puţin tânăr decât pe vremuri. Părea să fie în continuare la fel de îndrăzneţ, iar râsul îi rămăsese tânăr. Lizzie se străduia să îşi dea seama ce anume simţea pentru el. Încă îl mai dorea? Mai simţea ea oare dorinţa de a-şi împărţi viaţa cu el, aşa cum o simţise pe vremuri în drum spre Noua Zeelandă, când se jucaseră de-a soţul şi soţia? La asta putea să răspundă repede: cu siguranţă nu şi-l imagina ca iubit. Deocamdată, nu îi stătea capul la dragostea fizică. Cu toate acestea, Lizzie se bucura de apariţia lui Michael. Simţea ceva asemănător cu... speranţa!

Fireşte că era o nebunie. Michael nu avusese niciodată nici cea mai mică trăsătură a unui prinţ din poveşti. Însă, cumva, avea dorinţa de a-l şti din nou în preajma ei. Era de parcă el îi atingea o coardă sensibilă – la naiba, el nu avea să se urce pe calul lui şi nici să plece de acolo cu ea, dar era un bărbat! Nimeni nu-l împiedica să îndeplinească orice îi trecea prin cap, doar că el nu arătase nici că ar avea prea multe idei, nici că ar avea prea mult succes – nici atunci când o peţise pe Mary Kathleen şi cu atât mai puţin în comportamentul lui faţă de Lizzie. Dar el nu era nici prea prost, nici prea mândru să asculte de femei. Lizzie era convinsă că putea lua ea însăşi frâiele calului,

ducându-l pe prinţ pe drumul cel bun. Acum, trebuia doar să îi vină o idee. Poate că, dacă i-ar fi aflat povestea... de unde anume venea şi cu ce se ocupa el acum.

Dar nu ştia ea oare partea decisivă a poveştii lui? Inima lui Lizzie bătea puternic atunci când îl dădu în sfârşit jos de pe ea pe pescarul de balene. Dacă era adevărat ce anume îi povestea Michael despre Irlanda, poate că mai exista posibilitatea să devină deopotrivă bogată şi respectabilă!

Lizzie nu se întoarse imediat la locul ei de muncă. Îşi spălă tremurând urmele pe care ultimul client i le lăsase pe trup şi îşi îmbrăcă una dintre rochiile ei bune. Apoi, se scuză la Pete Hunter.

— Pete, eu... iartă-mă, dar eu am... primit dintr-odată o vizită.

Roşi. Aşa obişnuiau curvele să se scuze atunci când le venea ciclul. Hunter o privi supărat.

— Din nou, Lizzie? Nu ai fost în aceeaşi stare şi săptămâna trecută?

Lizzie privi în jos.

— Eu... probabil că am luat ceva... în orice caz, m-am vindecat, dar acum... ce să spun, se mai întâmplă să sângerezi după.

Spera ca birtaşul să nu ştie prea multe despre problemele femeieşti şi să o creadă. La urma urmei, nu rămăsese gravidă în cele câteva zile de după ultimul ei ciclu. Pete făcu doar un semn cu mâna.

— Bine, bine, important e să nu mi se plimbe nimeni pe aici cu burta până la gură. Vrei să ieşi? întrebă el uitându-se la rochie. Nu ar fi mai bine să stai în pat?

Lizzie se prefăcu a căuta un răspuns.

— Pete, eu trebuie... să mai merg încă o dată la acea femeie. Tocmai din cauza chestiunii de acum... Nu vreau să nu pot lucra mai mult decât e necesar.

Spre norocul ei, Michael se afla din nou la tejghea cu

Claudia şi o văzu ieşind pe Lizzie. Ea spera că o va urma şi, într-adevăr, el o ajunse din urmă la primul colţ.

— Deci, lumea te întâlneşte în continuare pe străzile neluminate! rânji el şi îşi puse braţul pe după mijlocul ei. Povesteşte-mi ce ai mai făcut în ultima vreme, Lizzie! Sau, ba nu, ne căutăm o cârciumă drăguţă, unde să putem bea ceva în timpul ăsta.

Lizzie clătină din cap.

— Aşa ceva nu există pe aici. Toate cele trei cârciumi de aici sunt bordeluri, iar eu nu îmi pot permite să apar la Golden Horseshoe sau la Pauls Tavern după ce am şters-o de la Pete. Dacă vrem să bem ceva, trebuie să faci de pe undeva rost de o sticlă şi să mergem în port.

Noaptea de primăvară nu era prea rece, dar Lizzie tremura totuşi, aşteptându-l pe Michael pe chei. Ţărmul era singurul loc în care se puteau întâlni bărbaţii şi femeile între care nu exista o relaţie bazată pe bani, ci una de dragoste. Fiii pescarilor făceau aici dragoste cu iubitele lor, deseori în bărcile taţilor. Lizzie tocmai se întreba dacă să intre şi ea întruna, exact în clipa în care îl văzu pe Michael venind cu o sticlă de whisky.

— Ce licoare mizerabilă! se enervă el, după ce luă o înghiţitură, apoi îi dădu sticla lui Lizzie.

Ea zâmbi, dar se aşteptase la o astfel de reacţie.

— Şi despre asta voiam să vorbesc cu tine, observă ea. Dar, deocamdată, povesteşte-mi. Ce s-a ales de planurile tale cu Irlanda?

Michael îi spuse în mare ce făcuse în ultima perioadă şi Lizzie începu să râdă.

— Aşadar, te-a lăsat baltă Mary Kathleen asta a ta! îl ironiză ea. Cea care trebuia să te aştepte până la sfârşitul zilelor ei, mereu cu câte o rugăciune pe buze pentru iubitul ei dispărut.

— Sigur că nu are nicio vină! îşi apără Michael iubita.

Sigur...

Lizzie se arătă neînţelegătoare.

— În orice caz, deocamdată nu am economisit suficienţi bani pentru Irlanda, recunoscu el apoi, nici pentru America. Nu câştigi cine ştie ce muncind ca cioban. Bătrânul Fyfe ne ţine cam din scurt.

Lizzie încuviinţă, deşi îi stătea pe limbă încă o ironie. Într-adevăr, dacă te pricepeai la tunsul oilor, făceai mult mai mulţi bani decât majoritatea pescarilor de balene sau a vânătorilor de foci. Dar ea tocmai văzuse unde ajungeau banii lui Michael.

— Şi ţie ce ţi s-a întâmplat? schimbă Michael subiectul. Ai rămas totuşi fidelă meseriei tale?

Lizzie clătină din cap şi îi povesti despre familia Busby.

Michael îşi puse mâna în cap când ea îi spuse despre Smithers.

— Incredibil! râse el. În Noua Zeelandă sunt cam douăzeci şi cinci de mii de albi şi tocmai ăla dă peste tine. Se pare că asta îţi este soarta, Lizzie, accept-o! Şi acum ai deja o slujbă nouă!

Lizzie îl străfulgeră cu privirea.

— Ţi-o cedez cu mare plăcere, Michael! Chiar aş face schimb cu tine; măcar oile nu miros mai urât ca indivizii ăştia şi, înainte de toate, nu trebuie să le şi zâmbesc. De la munca aceea nu pot să rămân însărcinată, iar berbecii nu îmi dau niciun fel de boală... La naiba, Michael, trebuie să scap de aici!

Bărbatul ridică din umeri.

— Pot să întreb la Fyfe, rosti el împăciuitor. Avem câteva fete maori angajate la oi. Dar ştiu eu, câteva fete *pakeha* din cartierul portuar din Kaikoura? Dumnezeule, Lizzie, indivizii ăia de la staţia de pescuit balene o s-o ia razna. Şi unde vrei să locuieşti?

Lizzie suspină.

— Nu vreau să ajung în grajdul oilor, Michael. Vreau să fac cu totul altceva. Ascultă, tu...

— Putem merge altundeva? o întrerupse Michael. Tremura. În grajd, poate, e mai cald la calul meu...

— Iar asta e ceva ce se apropie de ideea mea! făcu Lizzie.

Michael o privi uimit.

— Vrei să ajungi în grajdul cailor? întrebă el.

Lizzie se plesni peste frunte.

— Vreau să am un acoperiş deasupra capului şi o sticlă de whisky! zise ea. Sau mai degrabă mai multe sticle de whisky. În ele trebuie însă să fie ceva mai bun decât ce ai tu acum, aici. Michael, tu ai vândut whisky altă dată. Ştii să-l şi distilezi?

Michael căzu pe gânduri.

— Tatăl meu îl distila, dar nu este atât de complicat. Ai nevoie de nişte chestii pentru distilerie... Un cazan şi grâne. În afară de asta, lemnul joacă un rol decisiv. Trebuie să ai lemn de stejar sau de frasin. Fireşte că aşa ceva nu găseşti pe aici.

Lizzie făcu un semn cu mâna. Nu o interesau deocamdată detaliile.

— Deci, ştii sau nu ştii? întrebă ea rece.

Michael dădu hotărât din cap.

— Ştiu. Dar... o distilerie de whisky – e oare permis aşa ceva?

Lizzie îşi frecă ochii. Nu ar fi crezut că poate fi atât de complicat.

— Ţi-a păsat foarte mult de treaba asta în Irlanda? Michael, aici, imediat lângă oraş începe jungla! Construieşte-ţi un şopron prin munţi, nimeni nu o să caute o distilerie de whisky. Şi, dacă nu merge deloc altfel, atunci plăteşte impozitul, cât o fi şi ăla. Kaikoura e plin de oameni însetaţi, cărora această licoare, arătă spre sticla

lor, le place la fel de puţin cum îţi place şi ţie. Propriul nostru whisky trebuie să fie doar puţin mai bun decât ăsta, iar atunci o să-l putem vinde cu uşurinţă.

— Şi ce au toate astea în comun cu grajdul cailor? întrebă Michael.

El tocmai deschisese şopronul de la Green Arrow. Calul lui, un arab mic, îl salută cu un fornăit uşor.

Lizzie se străduia să-şi păstreze cumpătul.

— Are de-a face cu faptul că în acest oraş lipseşte un bar. Unul în care să nu fie femei de vânzare, ci unul dintre acelea în care un pescar îşi poate scoate fata, fără să trebuiască să se ruşineze sau să îngheţe de moarte în cartierul portuar. Vom închiria una dintre acele case vechi!

— Noi? insistă Michael neîncrezător.

Părea să priceapă abia acum că Lizzie vorbea cât se poate de serios şi că planurile ei nu se refereau doar la el. Dar asta îi fusese lui dintotdeauna greu să înţeleagă. Lizzie încercă să nu lase deziluziile din trecut să pună din nou stăpânire pe ea. Trebuia să rămână la obiect, să se gândească la faptul că nu dorea decât o relaţie de afaceri cu Michael. Nu să se căsătorească cu prinţul, ci doar să îi conducă murgul...

— Mă gândeam că eu voi conduce treburile în bar, zise Lizzie agitată, iar tu îmi aduci whisky. Ceilalţi birtaşi vor dori şi ei în curând băutura noastră, dar acolo vor fi cu siguranţă nişte diferenţe. Poţi face un whisky excepţional pentru noi şi unul mai puţin bun pentru ceilalţi. Atunci, vor veni la noi pentru băutură şi în toate acele alte locuri pentru fete. Aşa, toată lumea e mulţumită.

— Va trebui însă să investim mai întâi nişte bani în asta, spuse Michael. Cazanele din cupru sunt scumpe, iar eu ar trebui să experimentez puţin la început. Avem nevoie de sticle!

Lizzie încuviinţă.

— Eu am economisit ceva bani, făcu ea. Şi, de bună seamă, şi tu?

— Pentru Irlanda, zise Michael încăpăţânat.

Lizzie ar fi vrut să-l scuture.

— Dumnezeule, Michael, dacă o să avem noroc cu distileria şi cu birtul, atunci vei face într-un an suficient de mulţi bani încât să pleci în Irlanda şi să-ţi cauţi acolo trei fete care se numesc Mary şi care ştiu pe de rost cartea de rugăciuni! Dar aşa nu o să ajungi niciodată pe câmpiile înverzite, iar eu nu o să scap din Green Arrow. Hai să încercăm, Michael! îmi eşti dator!

În următoarele săptămâni, Michael tăie lemne în munţi, ajutat fiind de Tane şi de Maui. Cei trei bărbaţi construiră o cabană şi începură să experimenteze distilarea, utilizând diferite tipuri de lemn.

— Dacă e umed, sau dacă e vechi, sau dacă face mult fum, nu este potrivit, zise Michael. Atunci, suntem văzuţi din sat şi aş putea pune indicatoare pentru anchetatori încă de pe acum.

Lizzie îl lăudă pentru prudenţa lui şi renunţă să îi mai atragă atenţia asupra faptului că în Kaikoura nu exista nici măcar un post de poliţie. Avea cu totul şi cu totul alte griji. Kaikoura era destul de retras, aproape că nu exista agricultură. De unde deci să facă rost de grâul de care aveau nevoie în cantităţi mari pentru distileria lor?

Mai întâi, Lizzie comandă diferite sortimente în magazinul din sat. Se prefăcu că are nevoie de el pentru anumite prăjituri, pe care voia să le coacă pentru că îi era dor de casă.

— Şi ce coci din malţ şi din secară? întrebă neîncrezătoare soţia negustorului de mărunţişuri.

— Oh... Ah... Pâine germană! susţinu Lizzie.

Doamna Laderer făcuse în Sarau pâine neagră din tot felul de ingrediente, de care Lizzie nu îşi mai aducea

aminte, dar care puteau foarte bine fi asemănătoare cu cele din care se distila whisky-ul.

— Sunteţi nemţoaică? întrebă mirată femeia. Adică, în ce mă priveşte, vorbiţi de parcă aţi fi din Londra, din Cheapside.

Lizzie încuviinţă.

— Noi... am emigrat în Anglia, când eram încă foarte mică! fabulă ea. Dar, de fapt, sunt din... din... *St. Paulii*

Aşa se numise vaporul care adusese primii germani la Nelson şi Lizzie părea să-şi amintească faptul că avea legătură cu o localitate.

— Din partea mea, foarte bine, bombăni nevasta negustorului şi îi dădu produsele lui Lizzie.

Pentru a cumpăra un cazan din cupru şi un alambic, Michael trebui să se ducă, mai întâi, la Christchurch. Însă nimeni nu vindea materiale pentru producţia de whisky printre toţi acei anglicani drept-credincioşi. În cele din urmă, Michael cumpără echipamentul unui farmacist. Cazanul şi alambicul erau mai mici decât cele ale tatălui său, aşa că trebuia să distileze în cantităţi mai mici.

Câteva zile mai târziu, Michael distila, sub privirile lui Lizzie şi ale puţin cam miraţilor maori Tane şi Maui, prima sa şarjă de alcool. Bărbaţii puseră lichidul într-un butoi gol, pe care îl găsiseră într-unul dintre şoproanele lui Fyfe. Bătrânul lup de mare Robert obişnuia să îşi aducă whisky-ul din Scoţia, depozitând apoi butoaiele goale pe undeva, în harababura de la ferma lui.

— Din asta o să iasă un whisky... rosti Michael cu o mutră de cunoscător, după ce încercase câteva picături. Doar că mai trebuie să stea câţiva ani.

— Câţiva ani? Ai înnebunit?

Lizzie, care aşteptase încordată până când se arătase alcoolul în alambic, făcu un semn cu degetul la frunte.

— Gândeşte-te la o reţetă care să funcţioneze pe loc. Eu

sunt foarte aproape de a deschide birtul.

Michael nu o dezamăgi. Doar o săptămână mai târziu, el reuşi să prezinte un produs acceptabil – chiar dacă în următoarea perioadă distilă rachiu din cele mai ciudate lucruri, inclusiv din cartofii dulci neozeelandezi. Pentru a simplifica lucrurile, Lizzie denumea totul whisky. De unde să ştie clienţii ce gust trebuia el să aibă cu adevărat? în cazul în care existau dubii, era dispusă să îl amestece cu alte lichide – doamna Busby băuse din când în când cocktailuri şi Lizzie reţinuse câteva reţete. Cel mai interesant i se păruse un amestec de cafea cu whisky, care era foarte preţuit de prietenele doamnei Busby. Nici nu vedeai, nici nu miroseai alcoolul, al cărui consum exagerat era şi mai prost privit în cazul femeilor decât în cel al bărbaţilor.

Lizzie, care miza şi pe o clientelă feminină, îşi botează noul ei local Irish Coffee şi le bucură astfel încă de dimineaţă pe sleitele soţii de pescari, care se întorceau acasă mereu extenuate şi deseori îngheţate după pescuitul de dimineaţă. Bărbaţii nu aveau nimic împotriva unei trăncăneli şi a unei cafele la cârciumăriţa simpatică, mai ales că Lizzie nu lua niciodată mai mult de un penny pe băutură. Pescarii beau la preţ special, doar ei o ajutaseră pe Lizzie să îşi găsească o casă potrivită pentru birt. Era chiar în port, construită de un vânător de foci, care plecase acum mai departe, pe coasta de vest. Dărăpănătura aceea rămăsese de atunci goală, dar Michael şi cei doi maori reuşiseră să o repare repede, astfel încât Lizzie nu trebuia să se teamă că va fi îngropată sub ea. Lizzie îşi zugrăvise casa în verde şi cafeniu şi agăţase de uşă o tăbliţă drăguţă cu numele.

— Acum, nu mai trebuie decât să priceapă clienţii că, aici, cârciumăriţa e doar de privit! râse Michael când Lizzie îşi inaugură birtul.

Lizzie arăta deja prin îmbrăcămintea ei burgheză că nu mai dorea să fie o fată de moravuri uşoare. Purta una dintre rochiile ei închise la culoare, cu un decolteu puţin mai adânc decât pentru mersul la biserică, dar totuşi cuminte. Peste ea îşi pusese un şorţ alb, însă pe părul ei prins într-un coc foarte ordonat nu se afla nicio boneţică.

— O să fie bine, râse Lizzie.

Într-adevăr, ea ştia să respingă clienţii prea insistenţi şi să îi pună la locul lor printr-un simplu zâmbet. În primele săptămâni, se mai adăugă o clientelă maori. Oamenii stăteau cu toţii sprijiniţi de bar, sorbeau încet din bere şi erau mereu gata să dea afară chefliii prea insistenţi. După scurt timp, această funcţie fu preluată de clienţii fideli. Cârciuma lui Lizzie atrăgea pescari şi meşteşugari, care doreau să bea în linişte câte un păhărel şi care voiau să sporovăiască cu cei de-o seamă cu ei sau cu amabila cârciumăriţă. Chefliii erau în cele mai multe cazuri singuri, dar nu îi atrăgeau târfele uşuratice, de cele mai multe ori deja băute seara târziu, de prin bordeluri, şi nici nu îşi puteau permite compania lor. Zâmbetul cald al lui Lizzie era, dimpotrivă, gratuit şi, împreună cu el, mai primeau şi sandviciuri şi alte mici bunătăţi, care potoleau foamea. Cei mai mulţi bărbaţi singuri trăiau în adăposturi primitive şi abia dacă găteau. Barul Irish Coffee devenise pentru ei un fel de cămin cald, care îi consola. După câteva săptămâni, o soţie de pescar se oferi timidă să deschidă alături o bucătărie în care să prăjească peşte.

— Creveţi, zise femeia, o maori căsătorită cu un alb. Localitatea poartă doar acelaşi nume: Kaikoura înseamnă „masă cu creveţi”. Cei de aici sunt inconfundabili.

Lizzie fu de acord, după ce îi gustase, şi începu să servească, în plus, creveţi şi supă de peşte la preţuri rezonabile. Michael fu uluit când, după o primă jumătate de an, ea îi servi mai întâi o mâncare îmbelşugată, după

care îi prezentă o primă socoteală. Lizzie preluase desfacerea întregii sale producţii de whisky. Ceea ce nu cumpăra ea însăşi ajungea în celelalte cârciumi.

— E incredibil, murmură Michael. Aşa de mult nu aş fi câştigat nici în doi ani.

Lizzie încuviinţă, mulţumită de sine.

— Şi, în plus, nu mai trebuie să cheltuieşti aşa de mulţi bani, fiindcă nu mai eşti nevoit să îţi cumperi whisky-ul, îl tachină ea.

Michael se uită la ea serios, pentru prima oară după multă vreme, îi plăcea ce vedea. Lizzie se mai îngrăşase în ultimele luni şi nu mai arăta ca o mârţoagă. Părul îi era proaspăt spălat şi strălucea, iar pe chip i se oglindea din nou mulţumirea. Nu era la fel de frumoasă precum Kathleen, dar, cu toate acestea, era dulce. Se gândea la cât de tandră fusese ea pe vas şi cât de cald putea să zâmbească. Nu era de mirare că jumătate din bărbaţii din Kaikoura erau îndrăgostiţi de domnişoara Lizzie, cârciumăriţa de la Irish Coffee!

Michael îi dădu la o parte şuviţa de păr de pe chip, cu tandreţe, şi o trase spre el, pentru a o săruta.

— Aş avea o idee cum aş putea economisi şi mai mult, îi şopti el la ureche. La ce îmi trebuie mie fetele din Green Arrow dacă aş putea să o pup pe însăşi cârciumăreasa de aici? Serios, Lizzie, eşti foarte atrăgătoare în rochiile tale simple. Pari foarte cuminte şi drăguţă. Ce zici, nu ar trebui să ne mai asociem şi într-un alt mod?

Lizzie se luptă cu o clipă de slăbiciune, care pusese stăpânire pe ea, când o atinsese Michael. La dracu’, ea nu era totuşi imună faţă de ochii albaştri şi cuvintele frumoase! Se descotorosi repede de braţul lui, se ridică şi făcu doi paşi înapoi.

— Eu am vrut să devin cinstită, iar tu bogat, zise ea neîndurător. Fac tot ce îmi stă în putinţă să te ajut să îţi

atingi scopul, dar, te rog, acceptă-mi şi tu mie dorinţele.

Michael încuviinţă. De atunci, nu o mai atinse niciodată pe Lizzie în Kaikoura.

FEBRA AURULUI

Dunedin, Kaikoura, Tuapeka, Otago
1859-1862

Capitolul 1

Dunedin semăna întrucâtva cu Christchurch. Era tot un oraş tânăr şi încă în dezvoltare. Primii colonişti scoţieni apăruseră cu doar zece ani în urmă. Înainte, existaseră acolo o staţiune a vânătorilor de balene şi o colonie de foci, care încă se mai afla în apropierea centrului, care îi atrăseseră pe vânători.

Cei trei sute cincizeci de scoţieni ambiţioşi, care atinseseră Insula de Sud în 1948 cu două corăbii, terminaseră cu aşezările primitive de corturi şi de colibe din lemn. Ei erau interesaţi de ridicarea unui oraş şi a unor clădiri trainice. Trebuia să devină un nou Edinburgh. Aparteneţii ortodocşi ai Bisericii scoţiene se avântaseră la ridicarea unor monumentale construcţii din piatră. Erau cu toţii calvinişti fanatici, atitudinea Bisericii scoţiene tradiţionale părându-li-se prea liberală. Noii cetăţeni ai Noii Zeelande se considerau zei predestinaţi şi încercaseră să şi dovedească asta, în timp ce munceau fără încetare pentru a câştiga bunăstare materială. Ei ţineau strict la disciplină şi la ordine.

Claire auzi despre toate astea şi le povesti acum lui Kathleen şi copiilor, în timp ce catârii le trăgeau şareta spre sud.

— Sper ca femeile să fie entuziasmate de modă, deşi sunt cam habotnice. Poate consideră hainele frumoase un lux inutil!

Kathleen ridică din umeri.

— Ceva tot trebuie să îmbrace. Şi nu toate sunt scoţiene, nu?

— Nu ştiu, răspunse Claire. Dar trebuie că sunt foarte, foarte harnice, şi aşa suntem şi noi. O să reuşim, Kathleen!

De când plecase, dispoziţia lui Claire se îmbunătăţise simţitor. Kathleen găsea chiar că trecuse uimitor de

repede peste treaba cu escrocul ei de soţ, Claire transformându-se acum într-o optimistă şi o visătoare. Frumuseţea peisajului pe care îl străbăteau le învioră. Măcar era o şosea bună, pe coastă, care le dăruia perspectiva lagunelor albastre şi a stâncilor abrupte. În plus, munţii păreau să fie mai aproape aici. Părăsiseră ţinutul fermelor Canterbury, mai degrabă plat, şi ajunseseră în Otago, care era mai muntos. Lui Claire i se părea că după fiecare cotitură a drumului o aşteptau mereu noi minuni. Nu osteni să facă glume cu Chloe şi cu Heather, şi povestindu-le fetelor tot felul de întâmplări.

Kathleen privea, cel puţin în primele zile ale călătoriei, înspăimântată în jur, deşi ştia că Ian nu o mai putea urmări. Chiar dacă, din diverse motive, ar fi sosit mai devreme acasă, Colin l-ar fi trimis la Nelson. Dar s-ar fi simţit mai liniştită dacă s-ar fi putut ascunde într-un oraş cât mai mare, printre cât mai mulţi oameni. Ar fi fost mai liniştită. Kathleen visase mult la fuga ei, însă de-abia acum i se treziseră remuşcările. În ochii bisericii sale, ea cedase pentru a doua oară. Mai întâi, pentru că nu fusese fecioară când se căsătorise, apoi pentru că îşi părăsise soţul. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce avea să spună părintele O’Brien despre greşelile şcolăriţei sale preferate de odinioară!

Fiul lui Kathleen, Sean, trecea mai degrabă prin aceleaşi emoţii precum Claire. Se desfăta cu noile senzaţii şi se simţea liber. Pentru calvinişti – şi asta o auzise Claire –, educaţia era foarte importantă, în Dunedin erau în construcţie şcoli bune. Se plănuia chiar şi construcţia unei universităţi. Acolo nu l-ar mai fi mustrat nimeni pentru că prefera învăţătura muncii din grajd. Nici nu ar mai fi trebuit să călărească mulţi kilometri pentru a ajunge la şcoală! Sean se bucura de noua lui viaţă şi privea încântat la toate aceste construcţii noi şi la râvna oamenilor de pe

străzi, când ajunseră, în sfârşit, în oraş.

Heather şi Chloe fură mai puţin mişcate de noua lor viaţă.

— Mămică, dar aici nu e nimic terminat! începu Heather să ezite, când trecură de cea de-a treia construcţie în roşu. Unde vom locui?

În timpul călătoriei, copiii dormiseră în trăsură, iar Kathleen şi Claire, pe jos. Însă în Dunedin asta era, desigur, imposibil pentru nişte viitoare negustorese! Kathleen, la fel de nesigură în noul oraş ca şi fiica ei, privea îngrijorată spre Claire, care urmărea cu ochi strălucitori agitaţia muncitorilor.

— Ei, mai întâi vom trage la o pensiune! le explică experimentata călătoare celor două prietene. Sau la un hotel, până când vom găsi o casă pe care s-o închiriem.

Kathleen privi sceptică în jur.

— Şi unde vrei să închiriezi ceva aici? Heather are dreptate, toate casele sunt încă în construcţie.

Claire ridică din umeri.

— Şi antreprenorii trebuie să locuiască undeva, iar dacă una dintre clădiri va fi gata, cealaltă se va elibera. Kathie, nu-ţi mai face asemenea griji! O să găsim noi ceva.

Kathleen căută aşadar o magherniţă pentru închiriere şi avu norocul să o găsească. Alături de aceasta se ridica un hotel, din care deocamdată nu se zărea decât fundaţia.

— O pensiune? se miră angajatul magherniţei la întrebarea timidă a lui Kathleen.

Era un munte de bărbat, al cărui nume, Duncan McEnroe, trezi în Claire imaginile războaielor dintre clanuri şi istorii cu eroi. Cu toate astea, McEnroe nu se comporta deloc eroic, ci mai degrabă bănuitor şi morocănos. Chiar felul în care pronunţase cuvântul *pensiune* te ducea mai curând cu gândul la un bordel.

— Ar trebui totuşi să se găsească un adăpost liniştit şi

curat, în care o femeie cumsecade să poată locui în siguranţă câteva nopţi, spuse Claire.

McEnroe ridică din sprâncene.

— Dar de unde veniţi? întrebă el grosolan.

Se pare că în Scoţia nu se punea mare preţ pe politeţe şi pe decenţă.

— Două femei singure, cu un grajd plin de copii, dar fără bărbat?

— Soţul meu e marinar! explică Claire fără să mintă, însă apoi începu să bată câmpii. Doamna Coltrane e văduvă.

Kathleen îşi plecă privirea.

— Şi ce vă aduce pe aici?

Duncan McEnroe nu era singurul care voia să ştie asta. Şi cele două ospătăriţe, a căror adresă o dezvălui în silă femeilor, puseră întrebări stânjenitoare. Prima refuză categoric să le primească pe femei şi pe copii şi nici cea de-a doua nu păru să creadă povestea tristă a lui Claire despre un soţ dispărut şi despre o recoltă compromisă, care le obligaseră să-şi părăsească fermele din Canterbury.

— Cine e cinstit şi cine îşi cultivă pământul cum trebuie, ăla primeşte de la Dumnezeu şi recolte bogate! le răspunse micuţa doamnă în vârstă tinerelor şi le trânti uşa în nas.

— Asta nu a auzit de boala cartofului, observă Kathleen.

— Ea nu a ieşit niciodată din Edinburgh înainte de a emigra, presupuse Claire. Probabil că a fost măritată cu un calvinist foarte aspru, dar care s-a prăpădit în timpul călătoriei peste ocean, şi acum e nevoită să închirieze, pentru a rămâne pe linia de plutire.

Kathleen îşi opri prietena cu o mişcare din mână.

— Claire, nu-ţi irosi imaginaţia pe această vrăjitoare! mai bine ai hotărî ce anume facem, pentru că trebuie să

ne cazăm undeva.

Urmate de copiii plângăcioşi şi osteniţi, femeile alergară prin centrul aşezării, ale cărei străzi formau un octogon. Proiectul oraşului părea pregătit şi desigur că avea să fie frumos cândva. Deocamdată, nu existau însă decât puţine clădiri în Dunedin. Şi, în plus, mai începu şi să plouă.

— Cel mai bine ar fi să ne luăm căruţa şi să căutăm ceva în altă parte, zise descurajată Kathleen.

Claire nu o auzi. Tocmai văzuse o parcelă ciudată în mijlocul octogonului. Spre deosebire de celelalte şantiere dimprejur, aici nu fusese pusă piatră pe piatră, iar cineva ridicase un cort.

— Uite, aici înnoptează cineva, explică tânăra agitată. Poate că aşa se procedează dacă vrei să construieşti mai târziu. Poate că aşa faci rost de teren. Dacă locuieşti destul de multă vreme pe el, îţi este atribuit! Hai să întrebăm!

Kathleen ridică din sprâncene. Claire avea o viziune personală despre felul cum se putea dobândi un teren, dată de prea multele lecturi de istorii fabuloase. În poveştile lui Claire, zeii dăruiau cuiva terenul căruia acela îi da ocol, în care se înfigea o suliţă sau care era măsurat cu pielea unui bou, precum făcuse odinioară Dido în Cartagina. Fireşte, Kathleen nu-şi putea imagina asemenea jocuri arhaice în mijlocul oraşului. Aici, terenul fusese cel mai probabil arendat sau vândut şi, dacă îţi ridicai cortul undeva unde era interzis, erai numaidecât alungat.

Dar Claire nu mai putea fi oprită. Bătu în cort, până când ceva începu să se mişte în el. În cele din urmă, un bărbat înalt, îmbrăcat în haine închise la culoare, ieşi în amurgul ploios.

Kathleen nu pricepu nimic din ce vorbi cu el prietena ei, dar răsuflă uşurată când el o invită imediat înăuntru.

— Poftiţi, poftiţi, sunteţi ude până la piele! zise el amabil.

Bărbatul avea o voce plăcută, ochi căprui, prietenoşi, un păr neted, şaten, peste o frunte înaltă, şi gropiţe, ca şi când ar fi râs mult. În acest sens îl obliga mai degrabă poziţia lui decât atitudinea sa demnă. Un guler preoţesc îi trăda apartenenţa la biserică.

Kathleen şi copiii o urmară pe Claire în adăpost şi pătrunseră într-un cort neaşteptat de locuibil. Existau fotolii şi o canapea, un bufet negru din lemn şi o masă de bucătărie cu scaune. Spaţiul părea umplut până la refuz, ca şi când mobila ar fi fost cumpărată pentru o casă mai mare. Nu părea că pastorul şi-ar fi considerat locuinţa un provizorat.

— Pastorul Burton al Bisericii Anglicane, se prezentă el, mai bine zis, al diocezei anglicane din Dunedin. Dar, deocamdată, nu avem episcop.

— Dumneavoastră veţi fi episcopul? întrebă respectuos Claire. Reverendul Burton zâmbi.

— Nu. Fără îndoială că nu. Oricum, m-ar mira foarte, foarte mult. Eu sunt mai degrabă vicarul, în cel mai adevărat sens al cuvântului!

— Vezi! se lăudă Claire şi o privi triumfătoare pe Kathleen.

În timp ce fetele făcură reverenţe politicoase în faţa reverendului şi Sean îi întinse cuminte mâna, ea îi explică pastorului Burton teoria ei despre cum se făcea rost de teren în Dunedin. Pastorul râse şi mai tare.

— Nu, doamnă, nu e chiar aşa de simplu, deşi în cazul meu s-ar putea să nu greşiţi prea mult. În ce ne priveşte, Johnny Jones, acesta este un fost vânător de balene din Waikouaiti, actualmente fermier, a dăruit bisericii acest teren. Construcţia se va numi Catedrala St. Paul – deşi binefăcătorului i-ar fi surâs mai degrabă St. John, iar

plăcerea de a dărui i-ar fi fost firește mult mai mare. Am şi propus-o, însă nimeni nu mă ascultă.

Pastorul le invită pe Kathleen şi pe Claire să ia loc. Luă o cană cu apă şi pahare şi le umplu. Apoi, se aşeză şi începu să le vorbească.

— Terenul viitoarei noastre catedrale este situat extrem de central, ceea ce nu le place deloc părinţilor calvinişti din oraş. Biserica Anglicană în mijlocul noului Edinburgh! în orice caz, terenul a început să fie disputat şi, înainte să-i vină cuiva ideea să ridice o statuie a lui Calvin ori ceva asemănător, m-am instalat aici. Peter Burton rânji. Sunt un fel de piatră a lui Petru, pe care se va construi cândva biserica noastră. Sper ca episcopul să nu o ia la propriu şi să fiu zidit în fundaţie, după obiceiul păgân, ca aducător de noroc.

Kathleen îl privi uimită.

— Doar nu o să se întâmple aşa ceva? întrebă Sean speriat.

Burton râse din nou.

— Sunt oameni care consideră că ar fi o idee bună. Însă eu îţi dau dreptate, fiule, n-ar fi creştineşte, iar episcopul va renunţa desigur la ea!

Claire îi oferi reverendului un surâs cu gropiţe.

— Din vorbele dumneavoastră, înţeleg că nu aveţi o poziţie de invidiat în sânul Bisericii Anglicane! observă ea. Ar trebui însă să ne prezentăm mai întâi. Claire Edmunds şi Kathleen Coltrane. Împreună cu Chloe, Heather şi Sean.

Burton întinse politicos mâna femeilor. Kathleen se ridică din nou şi strânse din umeri.

— Chloe şi cu mine suntem anglicane, adăugă Claire. Kathleen e irlandeză.

Burton înclină capul.

— Şi astfel, comunitatea mea a crescut cu doi membri. Dacă ne numărăm şi noi – cred că cinci membri! Doamna

Coltrane şi copiii ei sunt, firește, bine-veniţi, căci, veţi vedea, diferenţele nu sunt chiar atât de mari.

Kathleen înclină şi ea capul. Frecventase în Lyttelton slujba duminicală anglicană.

— Dar ce vă aduce aici – în afara faptului că doriţi să obţineţi teren, simplu şi repede? Claire spuse încă o dată povestea despre soţul ei dispărut şi decedat.

— Dorim să deschidem o croitorie! explică ea. Ar fi posibil să vă arătăm acum, aici, câteva desene? Preoteasa din Christchurch este una dintre cele mai bune cliente ale noastre.

Kathleen roşi, dar Claire scoase câteva imagini din geanta de călătorie.

Pastorul fluieră ştrengăreşte printre dinţi.

— Foarte drăguţ! zise el entuziasmat. Vă spun de îndată, cu acestea abia dacă veţi interesa mai mulţi oameni decât mine cu slujba mea. Aţi văzut femeile de aici? Ele se întrec în efortul de a arăta cât mai asemănătoare ciorilor.

Claire chicoti şi Kathleen izbucni în râs. Spre deosebire de optimista ei prietenă, ea remarcase, străbătând oraşul, cât de trist şi de cenuşiu erau îmbrăcate femeile scoţienilor. Ultima patroană de pensiune semănase, într-adevăr, cu o cioară rea. Pastorul Burton o privi cu satisfacţie pe tânără. Până aici, Claire condusese discuţia, dar acum remarcase părul ca mierea al lui Kathleen, trăsăturile ei aristocratice şi ochii săi de un verde uluitor.

— Asta de aici, pastorul arătă spre unul dintre desene, o rochie strâmtă de seară, va părea unui puritan asemenea unui drum direct spre iad, dar o asemenea rochie l-ar duce pe orice bărbat în ispită.

Surâsul îi îmblânzi cuvintele. Claire clipi conspirativ, însă Kathleen îl privi înfricoşată pe Burton.

Bărbatul începu să examineze femeile pe furiş. Claire

Edmunds era dezinvoltă, însă Kathleen Coltrane nu lăsa impresia unei patroane cu spirit întreprinzător şi care să fi avut până acum mult succes. Părea mai degrabă intimidată. Sau chiar o fugară?

— Ei, şi acum ce să facem cu dumneavoastră? întrebă el pe toată lumea.

Femeile erau evident obosite şi chiar şi copiii erau istoviţi.

— Cred că în această noapte vă voi acorda azil bisericesc. Doar că va trebui să vă imaginaţi biserica.

— Adică, să dormim aici, în cortul acesta? întrebă Claire încreţindu-şi fruntea.

Pastorul Burton clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, episcopul meu m-ar... Căci aici, în Noua Zeelandă, nu se găsesc posturi mai interesante decât acesta, dar undeva, pe lumea asta, se vor fi găsind câţiva canibali, la care va trebui să trimită urgent un misionar.

— Dar ce rău aţi făcut? se interesă insistent Claire. Adică, pentru ca să fiţi exilat aici, dacă nu cumva chiar la canibali?

Lui Kathleen îi ajunsese vorbăria. Heather se lipise epuizată de ea şi până şi Sean păru că se răstoarnă. Şi ea era la fel de obosită; avea nevoie urgentă de un pat.

Se adresă, cam agitată, preotului.

— Spuneţi-ne totuşi unde vom putea dormi! izbucni ea. Altminteri, va trebui să ne căutăm altceva, se întunecă şi nu cred că acest domn McEnroe ne va lăsa să dormim într-un grajd închiriat.

— Pe-aproape! zise Burton sec. Vă puteţi aduce caii! Nu, aşa cum v-am spus, vă voi acorda un azil bisericesc. Îl vedeţi, aici?

Ridică o prelată de la intrarea cortului şi indică, în a doua parte a acestuia, un domiciliu similar, la câţiva paşi

mai încolo.

— Aceasta este Biserica St. Paul. Noi i-am pus, sărbătoreşte, o piatră de temelie, peste care am ridicat cortul. Acum, vă aparţine. Sâmbătă vom celebra oricum slujba în ea. Vouă nu vă trebuie însă întreaga catedrală. Ea ar trebui să ofere spaţiu pentru cinci sute de credincioşi, aşa mi-a spus episcopul.

Kathleen îi dărui reverendului un surâs înfricoşat, scuzându-se întrucâtva.

— Este... foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Peter Burton făcu din mână semn că nu era cazul.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi. Puteţi totuşi să-mi faceţi o plăcere şi să împărţiţi cu mine în această seară mâncarea mea modestă, dar care ar putea să nici nu fie aşa de sărăcăcioasă, dacă l-aş putea trimite pe tânăr la măcelar.

Arătă spre Sean.

— Nu mă aşteptam la o vizită. Însă nu mor de foame; am o plită. Aşa încât, dacă-mi permiteţi, vă voi hrăni cu plăcere.

Kathleen voi să-şi invoce oboseala şi să refuze, dar Claire surâse încântată.

— Fireşte că puteţi. Lăsaţi copiii să vină la mine... De fapt, chiar aveţi obligaţia. Iar noi suntem înfometate. Să gătim? Eu nu mă prea pricep, dar Kathleen este o bucătăreasă minunată.

În cele din urmă, Kathleen luă în stăpânire, chiar dacă fără tragere de inimă, bucătăria improvizată din cortul pastorului Burton, în timp ce bărbatul îi conduse pe Claire şi pe copii în grajdul închiriat. În viitoarea biserică era uscat şi călduţ, dar, în afară de câteva bănci din lemn şi un crucifix, nu exista nicio piesă de mobilier şi, desigur, nici paturi. Claire propuse să aducă, încă din acea seară, păturile şi lenjeria pe care le avuseseră în căruţă, pentru a

da spaţiului un aer primitor. Acceptă cu plăcere oferta pastorului Burton de a o însoţi.

— Deşi astfel vă veţi compromite sigur în ochii domnului McEnroe! îl tachină ea.

Burton ridică din umeri şi ţinu o uriaşă umbrelă neagră deasupra capului tinerei.

— În ochii domnului McEnroe, suntem cu toţii condamnaţi la chinurile iadului. Şi cel mai bine este că nu putem schimba nimic. Dumnezeu a hotărât, chiar de la începutul timpurilor, ca Duncan McEnroe să ajungă în Ceruri, nu însă şi noi. Nu e vreo minune că umblă cu nasul pe sus, căci nici nu e meritul lui. Şi el, la rândul lui, v-ar fi putut întâlni la fel de bine. Acum, să vă luăm lucrurile, iar mâine vă veţi căuta o locuinţă de închiriat. În cealaltă parte a oraşului locuieşte rezident un irlandez, Donny Sullivan. E un fel de negustor de cai şi este evident catolic. Şi, în afară de asta, e un tip pe cinste.

— Totuşi, cu ce aţi greşit? se interesă Claire din nou, o oră mai târziu, după ce îşi ocupaseră cu toţii locurile la masa cea mare a reverendului Burton.

Pastorul rosti o rugăciune; castroane aburinde cu legume, carne şi cartofi se găseau pe masă. El se servi grăbit şi nu economisi laudele pentru bucătăreasă. Kathleen se îmbujoră jenată şi apucă nervoasă paharul cu vin. Până acum nu mai băuse vin, dar, la urma urmei, şi Iisus o făcuse, aşa că nu putea fi la fel de condamnabil ca savurarea whisky-ului.

Pastorul Burton ciocni dezinvolt cu doamnele, după ce deschise, cu gesturi ample, sticla.

— Pentru prima vizită din dioceza mea! Şi pentru extraordinara noastră bucătăreasă, doamna Coltrane! rosti el şi îi surâse lui Kathleen.

Aceasta îşi plecă sfioasă ochii şi căută pe sub pleoape ajutor de la Claire.

Aceasta însă reveni la întrebarea ei:

— Aşadar, ce aţi păţit?

Claire era capabilă să dezvolte o curiozitate inchizitorială. Nu avea să cedeze până când reverendul nu-şi spunea povestea.

El o privi scrutător.

— Dacă mă voi spovedi acum, vreau să aud apoi încă o dată şi povestea dumneavoastră! spuse el. Şi sper să fie o versiune mai reuşită decât cea cu recolta compromisă. Am trecut în urmă cu doar câteva luni prin Christchurch, doamnelor. În Plains nu exista nicio recoltă compromisă. Şi nici vreo boală a cartofilor! Vreau să spuneţi adevărul sau măcar să fiţi mai isteţe, căci altfel oricine îşi va da seama că minţiţi!

Kathleen roşi din nou. Până şi Claire îşi muşcă, vinovată, buzele.

— O... maree? întrebă ea.

— O inundaţie? De fapt, noi am locuit pe râul Avon.

Burton se arătă deranjat.

— Aveţi noroc că nu vă pot accepta spovedania, zise el. Prietena dumneavoastră, aici de faţă, nu minte atât de neruşinat. Nu aţi vrea să-mi spuneţi adevărul, doamnă Coltrane?

Kathleen îşi plecă atât de mult capul spre farfurie, încât abia i se mai vedea faţa.

— Eu... eu... adică... Nu a fost cu adevărat o maree, se bâlbâi ea, dar... dar are legătură cu nişte câmpii inundate şi, prin urmare, cu o recoltă compromisă.

Pastorul şi Claire o priviră amândoi fără să înţeleagă. După o clipă, Burton făcu un semn să o lase aşa.

— De fapt, poate că nici nu ar trebui să înţeleg. Şi accept că e rândul meu să mă confesez. El le rânji femeilor, apoi se îndreptă spre bibliotecă şi scoase un volum subţire. Bănuiesc că nu îl cunoaşteţi.

Kathleen nu îşi reveni din surpriză, dar Claire apucă interesată cărticica, iar Sean, curios, trase cu ochiul la ea. Charles Darwin, *Selecţia naturală*. *Despre tendinţa speciilor de a se îndepărta nestânjenit de tipul originar*.

Claire îşi încreţi fruntea.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

— O teorie fascinantă, lămuri pastorul cu ochii strălucindu-i. E vorba despre apariţia speciilor de animale şi de plante. Darwin pleacă de la ideea că una s-a dezvoltat din cealaltă, în decursul multor mii de ani.

— Bine. Şi? întrebă Claire, luând încă o înghiţitură de vin.

Se vedea că îl savurează: era primul ei pahar de când părăsise Anglia.

— E ca la creşterea oilor. Se încrucişează un soi cu un altul, pentru ca lâna, dar şi oile să devină mai rezistente la climă. E adevărat, Kathie, nu?

Claire îi ceru prietenei să îi confirme cunoştinţele de agricultură. Kathleen îşi scutură capul, negând.

— Domnul Darwin se referă însă şi la oameni, continuă Burton.

— Nimic nou! fu de acord Claire. Eu sunt brunetă, cu ochi căprui, soţul meu are... avea... aaa... au...

Claire povestise între timp atâtea versiuni ale istorisirii, încât nu mai ştia exact dacă spusese despre Kathleen sau despre ea că este văduvă.

—...ochi albaştri şi păr blond. Şi Chloe are păr negru şi ochi albaştri. Care-i problema?

Burton îşi muşcă buzele.

— Trebuie să priviţi chestiunea la scară largă, doamnă Edmunds. Domnul Darwin consideră că... că omul se trage, într-o anumită privinţă, din maimuţă!

Claire se încruntă.

— Am văzut odată o maimuţă, zise ea, era foarte

nostimă. Semăna puţin cu un om. Părea să fie chiar inteligentă, căci aduna banii de la flaşnetă.

Pastorul Burton râse din nou.

— Lăcomia de bani, pe care speciile superioare par să o aibă în comun, trebuie că i-a scăpat domnului Darwin.

Claire chicoti, însă Kathleen păru că nu aude.

— Şi ce are de-a face asta cu faptul că dumneavoastră, pastore Peter Burton, apăraţi o bucată de teren în Dunedin de Biserica Protestantă a Scoţiei, în loc să predicaţi undeva, în Canterbury? întrebă Claire în cele din urmă. Legăturile nu-mi sunt foarte clare.

Burton arătă spre carte.

— Am predicat despre ea, o lămuri el. Despre faptul că ea face necesară o cu totul nouă interpretare a Bibliei.

Claire pricepu.

— Pentru că asta nu se mai potriveşte cu Adam şi Eva, fu ea de părere. Însă oricum nu puteam să înţeleg cum să fiu făcută din coasta cuiva!

Îşi lăsă, mândră, capul pe spate şi Burton abia putu să îşi reţină plăcerea.

— Şi astfel ne-am făcut vinovaţi împreună de blasfemie! glumi el. Spre deosebire de dumneavoastră, doamnă Edmunds, episcopul şi, împreună cu el, întreaga Biserică Anglicană consideră că Darwin nu are dreptate, în vreme ce Biblia are. Prin urmare, va trebui să vă acomodaţi cu acea coastă, chiar dacă maimuţa vă este simpatică.

— Dar ce îl deranjează pe episcop la noua interpretare? întrebă Claire, adulmecând cu nesaţ parfumul paharului cu vin. De fapt, nu este acelaşi lucru dacă Dumnezeu a făcut lumea în şase zile sau dacă i-a trebuit ceva mai mult?

Kathleen înălţă capul. Ea rămăsese indiferentă, deşi ascultase cu luare aminte.

— Dacă episcopul acceptă că povestea despre coastă nu e adevărată, zise ea liniştit, atunci ar trebui să recunoască

şi că poate multe alte lucruri nu sunt adevărate. Cele... cele cu Fecioara Maria şi cu imaculata concepţie. Sau... cu interzicerea desfacerii căsătoriei.

Burton avu, fără să ştie însă de ce, impresia că frumoasa femeie blondă se simţea un pic consolată după acea discuţie.

Capitolul 2

A găsi o locuinţă pentru două femei şi trei copii se dovedi a fi la fel de greu cum fusese şi în cazul unei pensiuni. În afara octogonului, unde se ridicau clădiri publice importante, erau deja gata unele case. Câteva dintre ele erau construcţii din piatră, cu mai multe etaje, dar care erau locuite, de cele mai multe ori, chiar de către proprietari, aşa încât, dacă se ivea ceva de închiriat, aceştia puteau să-şi aleagă chiriaşii. O anglicană şi o catolică fără soţi se aflau, din păcate, pe cele din urmă locuri ale listei lor de aşteptare. Toţi cetăţenii erau scoţieni calvinişti.

— Şi în ce priveşte croitoria, văd totul în negru, suspină Claire.

Fuseseră din nou invitate la masă de către pastor. Femeile făcuseră cumpărăturile şi gătiseră, iar acum se pregăteau să-şi petreacă în spaţiul primitor al bisericii a doua noapte din Dunedin.

— Adevărul este că femeile de aici nici nu par a purta altă culoare.

— Nu puteţi face oare şi altceva? se interesă reverendul Burton. Făcând abstracţie de gătit, pentru că iar miroase minunat, doamnă Coltrane! Mă tem însă că angajarea unei bucătărese este considerată de protestanţi un lux la fel de mare ca şi cumpărarea de haine frumoase!

— Lucrul la fermă, spuse Kathleen încet. Am lucrat întotdeauna în grădină, pe câmp sau cu animalele. Asta ştie şi Sean să facă.

Tânărul încuviinţă, trist. Sperase să nu se mai îndeletnicească niciodată cu gunoiul şi cu furajele, dar, spre deosebire de surioara lui, înţelegea gravitatea situaţiei. Fireşte că avea să lucreze dacă nu exista o altă soluţie.

Burton rămase un moment pe gânduri, dar apoi pe faţă îi apăru o lumină.

— Ei bine, dacă nu e vorba neapărat de Dunedin, mi-a venit o idee când am auzit de munca la fermă! Tocmai l-am amintit pe Johnny Jones, nu-i aşa, curajosul nostru binefăcător?

Femeile încuviinţară.

— El a avut cândva, cum am spus, o staţie pentru vânătorii de balene, continuă reverendul să explice. Totuşi, de la un timp se ocupă de comerţ şi de navigaţie – şi conduce o fermă! Asta înseamnă că sunt mai multe gospodării ţărăneşti în Waikouaiti, o mică localitate nu foarte departe de aici. Acolo s-au stabilit câţiva fermieri, de când s-a întemeiat Dunedinul. Ei aprovizionează oraşul cu alimente. Din câte ştiu, tuturor le merge foarte bine.

— Pe unde vine asta? se interesă Claire, dar foarte repede fu cu gândurile în altă parte. Ei bine, mi-am amintit, aş putea să dau şi ore de pian!

Atât Kathleen, cât şi pastorul vedeau mai multe şanse în Waikouaiti decât în orele de pian pentru copiii scoţieni.

— Poate că o să ajungi şi la ideea de a cânta la orgă în timpul slujbelor lor! îi reproşă Kathleen, când văzu că prietena ei renunţă fără plăcere la ultima ei idee de afacere. Dacă nu cumva ei consideră muzica o insultă către Dumnezeu. Însă e sigur că într-o fermă vom putea să ţesem iar. Culorile închise s-ar putea să se vândă chiar şi aici.

— Să mergem mâine până acolo, fu de părere Burton şi deschise, bine dispus, o altă sticlă cu vin.

Asta o consolă pe Claire, care părea să fie uşor nefericită să locuiască iar în afara oraşului, la Waikouaiti.

Dimpotrivă, ideea lui Burton păru să-i fie lui Kathleen pe plac. Se învioră evident când el povesti despre colonişti din mica localitate. Johnny Jones îi aduse cu el în Noua

Zeelandă din oraşul australian Sydney.

— Însă vor avea voie să plece? întrebă ea, neobişnuit de vioaie. Oare nu sunt toţi puşcăriaşi?

— În primul rând, nu toţi australienii care au venit aici sunt puşcăriaşi, răspunse Burton, mirat de acest interes al ei. Şi, în al doilea rând, acolo nu sunt decât puţini condamnaţi pe viaţă. Cei mai mulţi au numai şapte sau zece ani. De îndată ce pedeapsa s-a scurs, ei devin liberi. Au voie să meargă oriunde vor. Totuşi, nu au câştigat niciodată destui bani cât să se întoarcă în Anglia. Habar nu am de ce a adus Jones australieni şi dacă erau cumva puşcăriaşi, dar îi veţi putea întreba chiar mâine pe aceşti oameni.

Aşa încât Sean înhămă din nou catârii – femeile încă nu schimbaseră grajdul de închiriat, ceea ce Burton nu prea putu să înţeleagă. De fapt, era de părere că Kathleen ar fi trebuit să se bucure să întâlnească un compatriot, mai ales dacă Donny Sullivan le lua mai puţini bani decât McEnroe. Însă irlandeza şi fiul ei reacţionară imediat între ezitare şi refuz când veni vorba despre schimbarea grajdului, având un evident resentiment faţă de geambaşi.

Burton nu reuşi, deocamdată, să scoată mai mult de la cele două, însă, pe moment, chestiunea se rezolvase. Pastorul îşi luă şi el calul şi călări alături de Sean în spatele căruţei în care călătoreau cele două femei. Observă cât de sigur stătea tânărul în şaua micuţului său cal negru. De fapt, toţi copiii de fermier se ţineau la fel pe cal, însă Sean părea că fusese învăţat să o facă; el îşi conducea tânărul animal mai degrabă cu rutină şi grijuliu. În orice caz, se înroşi când Burton îi făcu un compliment. Un tânăr liniştit, asemănător mamei sale. Pastorul Burton îi găsea pe amândoi în egală măsură de atrăgători, chiar dacă Kathleen nu părea să fie prea deschisă faţă de el. Poate că avea ezitări din cauza apartenenţei ei religioase. Irlandezii

pătimiseră multe din partea anglicanilor. Însă Peter Burton nu se grăbea. Avea să mai rămână multă vreme aici, iar Kathleen, la fel. Cândva, avea să se dezgheţe ea.

Waikouaiti se afla la câţiva kilometri în afara oraşului Dunedin şi nu se compara cu aşezarea scoţienilor.

Oamenii se stabiliseră chiar lângă coastă şi regiunea era întinsă ca-n palmă. Abia la un kilometru şi jumătate de la ferme către apus începea din nou delurosul ţinut Otago. Patru kilometri mai încolo se afla vărsarea râului Waikouaiti. Claire îşi aminti numaidecât de râul Avon şi, într-adevăr, Waikouaiti semăna mai mult cu Canterbury Plains decât cu Dunedin. Mica aşezare era alcătuită numai din case de ţară, care semănau cu clădirile părăsite de la fermă ale lui Kathleen şi Claire.

Pastorul Burton le conduse, sigur, către o clădire îngrijită de şcoală, zugrăvită în roşu, care se afla lângă o bisericuţă la fel de îngrijită. Exista chiar şi o casă parohială.

— Fratele meu întru credinţă, Watgin, este, totodată, şi învăţător aici, îl lămuri Burton pe Sean, care devenise atent. Se află de aproape douăzeci de ani aici şi este foarte exigent, aşa că, te rog, niciun cuvânt despre învăţătura domnului Darwin. Pastorul Watgin mă consideră primejdios, probabil că episcopul l-a avertizat în privinţa mea. Fără îndoială, Johnny Jones l-a adus aici pentru a le oferi coloniştilor sprijin spiritual şi moral. S-a gândit, într-adevăr, la toate!

Pastorul Watgin şi soţia lui nu se purtară mai puţin urât şi mai puţin anchilozaţi decât locuitorii scoţieni din Dunedin – doar că ei se aflau de mai multă vreme pe Insula de Sud şi nu mai arătau niciun fel de chef de plecare. Se comportară cu un minimum de politeţe faţă de pastorul Burton şi se arătară mai mult decât sceptici referitor la ideea lui.

— Aşadar, din Plains, zise Watgin, un bărbat înalt şi

deşirat, cu ochi pătrunzători.

— Văduve?

— Soţul meu se află pe mare, se grăbi Claire să îl asigure.

— Păi, atunci, de ce nu-l aşteptaţi în port, ca o soţie cumsecade? întrebă aspru Watgin. Pastore Burton, ori de câte ori sunteţi implicat în ceva, avem de-a face cu efecte ale vremurilor moderne. Preoţii contestă Biblia, femeile îşi părăsesc căminele.

Kathleen şi Claire tăcură la cârtirile lui, aşa cum le sfătuise Burton.

— Vom expune pe scurt ceea ce dorim, dar pastorul nu poate decide prea mult în această privinţă. Important este că domnul Jones vă place. Johnny se află de obicei pe mare, aşa că soţia lui se ocupă aici de toate, iar ea este regina neîncoronată!

Doamna Jones locuia la ferma Matanaka, numită astfel după fâşia de coastă de la capătul nordic al golfului Waikouaiti. Era stăpâna unei mari şi îngrijite case de fermă, în grădina căreia sensibila Claire fu surprinsă de florile crescute exuberant. Şi culorile proaspete în care erau zugrăvite clădirile fermierilor vorbeau şi ele despre optimismul oamenilor şi, mai presus de toate, stăpâna casei părea a avea o slăbiciune pentru bărbaţii tineri şi chipeşi. În orice caz, micuţii ei ochi albaştri sclipiră când reverendul Burton îi deschise uşa.

Doamna Jones era rotofeie şi chipul ei grăsuţ fu brăzdat de un surâs sub privirile vizitatorilor. Îşi aranjă agitată coafura, care părea să fie compusă din mii de bucle blonde în formă de tirbuşon. Fără îndoială că avea nevoie de câteva ore în fiecare zi pentru a le aduce la această formă cu fierul de ondulat, însă ele îi permiteau să se simtă mai tânără. Vocea ei veselă, luminoasă, făcea ca doamna Jones să devină imediat plăcută.

— Pastore Burton, veniţi iar cu idei periculoase în orăşelul nostru retras, glumi ea, încât toate buclişoarele i se legănară vesel. Şi ce ne-aţi adus? Sper că nu sunt nişte fete decăzute, nu? îl ameninţă pe pastor cu degetul. Gândiţi-vă numai: „La originea noastră se află exclusiv cetăţeni cumsecade şi cu bună reputaţie ai Ţării de Sud!”

Cuvintele din urmă le cântă cu voce înaltă, uşor ascuţită, încât fu evident că imita pe cineva.

— Prin urmare, nu îi mai aduceţi doamnei Ashley oiţe care au păcătuit. Aţi putea vopsi întreaga turmă în negru!

Doamna Jones le făcu pastorului şi vizitatoarelor un semn cu ochiul.

— Şi, în acelaşi timp, negaţi genetica! râse Burton.

Evident, era vorba despre o cunoştinţă comună.

— Dar, doamnă Jones, să vă fie ruşine. Numai ce ne-am întâlnit şi deja îi defăimaţi pe fraţii şi pe surorile întru Domnul, e oare creştineşte asta? Burton nu mai aşteptă răspunsul. Sunt convins că e timp pentru munca bună – pentru pocăinţă, ca să zic aşa, şi veţi răbda tăcut ce va avea de spus doamna Ashley.

Imediat după aceea, pastorul îi prezentă lui Carol Jones situaţia celor două femei şi a copiilor lor.

— Îi cunoaşteţi pe scoţieni, doamnă Jones, ei se aşteaptă imediat la osânda veşnică dacă o femeie e singură, indiferent din ce cauză. Doamnele Edmunds şi Coltrane nu vin aici pentru că le-a mers prea bine, iar eu nu pot să le las să doarmă la nesfârşit în biserică. Oamenii încep deja să bârfească. Nici doamnele noastre nu sunt îngeri, cum prea bine ştiţi.

Doamna Jones chicoti.

— Ei, aveţi experienţă în munca de fermă? se întoarse ea către Kathleen şi Claire. Puteţi să fiţi folositoare în vreun fel?

Kathleen încuviinţă şi dădu să spună ceva despre ea,

însă Claire i-o luă înainte.

— Am avut o prăvălie în Christchurch! explică ea curajoasă. Modă pentru femei, în silui de la Paris şi de la Londra.

Ea ceru cu gesturi largi câteva dintre desenele lui Kathleen şi le întinse doamnei Jones. Soţia întemeietorului oraşului le privi cu o expresie tot mai avidă.

— Aţi putea să croiţi după ele? întrebă doamna Jones, iar buclele i se clătinară din nou.

— Serios?

În scurt timp, Kathleen, Claire şi copiii se instalară într-un şopron de pe ţărm. Nu avea ferestre, în schimb se putea auzi marea, după cum îşi dădu seama Claire cu bucurie.

— Vom pune ferestre, preciză doamna Jones cu nepăsare. E important, pentru că altfel vă veţi strica ochii la cusut. Credeţi, părinte, că această crinolină o să-mi stea bine?

Doamna Jones abia se putu despărţi de desene. Găsise deja o rochie preferată.

— Oare nu îngraşă?

Kathleen se apucă imediat să cureţe şopronul şi să-l facă locuibil, în timp ce Claire se despărţi amabilă de Burton.

— Veţi mai veni din când în când în vizită, nu? întrebă ea. Pastorul încuviinţă.

— Bineînţeles, dar mă voi bucura şi de venirea dumneavoastră la slujba de duminică. Desigur, e cam departe, însă sunt sigur că veţi simţi din când în când nevoia unei schimbări la predicile prea cinstitului meu frate întru credinţă.

Îi făcu semn cu ochiul.

— Şi va trebui să mi-l înapoiaţi.

Făcu un semn spre tratatul domnului Darwin, pe care

Claire îl împrumutase pentru a-l studia împreună cu Sean.

Kathleen nu era foarte entuziasmată de toate astea. Sean avea să meargă la şcoala pastorului Watgin şi nu trebuia să se certe iar cu vreun copil. În altă privinţă însă, setea lui de cunoaştere abia dacă putea fi stăvilită.

— Aştept în scurt timp o nouă carte, zise Burton agitat, *Originea speciilor*, care va apărea cât de curând. Domnul Darwin îşi expune acolo întreaga lui teză. Atenţie, ea va stârni multă agitaţie în anii următori! Lumea se va schimba!

În ce privea partea din urmă a spuselor pastorului Burton, el avusese dreptate chiar şi în legătură cu Otago. Oricum, nu învăţăturile domnului Darwin fuseseră cele care au întors totul cu susul în jos în Dunedin şi în împrejurimi!

Viaţa lui Kathleen şi a lui Claire se desfăşură în Waikouaiti pe căi bătătorite. Spre mâhnirea lui Claire, se deosebea prea puţin de existenţa ei din Christchurch, mai cu seamă că, în afară de vesela doamnă Jones, abia dacă găsiseră prietene.

Kathleen se bucura de coloniştii din Australia, de la care spera să afle ştiri despre ţara în care fusese deportat Michael. Totuşi, chiar şi simpla pomenire a coloniilor de puşcăriaşi părea să-i înfurie pe fermieri şi, încă mai mult, pe soţiile lor.

— Asta e întotdeauna aşa! se supără doamna Ashley, care nici nu trebui să fie prezentată lui Kathleen şi Claire; până la urmă, doamna Jones le imită perfect.

— De-abia pomeneşte cineva această ţară nenorocită şi deja vine vorba despre pungaşi, hoţi şi ucigaşi! Nici nu ai voie să spui că vii de acolo, căci oamenii cred numaidecât că ai ajuns aici în lanţuri. Noi însă, doamnelor, suntem persoane cinstite, animate de spiritul de aventură. Am părăsit Anglia de Sud de bunăvoie, amintiţi-vă de asta!

Provenim din familii respectabile.

— Aş vrea doar să ştiu cum e pe acolo, murmură Kathleen intimidată. Ţara... Vremea... Oamenii...

Doamna Ashley nu se linişti astfel. Ea le aruncă celor două nou-sosite nişte priviri dispreţuitoare.

— Depinde unde aţi nimerit în acea ţară infernală, răspunse domnul Ashley în locul ei.

Bărbatul nu era atât de bigot şi de certăreţ ca soţia sa, dar le plăcu femeilor la fel de puţin. Un fermier bine făcut şi cam prostănac.

— Acolo sunt pustiuri în care arzi, dar şi regiuni unde plouă necontenit, ca aici. Sunt stepe, dar şi păduri tropicale, mlaştini... Oricum, nimic nu e aşa cum ar trebui să fie. Şi animalele! Tot ce se târăşte şi se caţără poartă în sine moartea – şerpi, scorpioni şi păianjeni uriaşi. Animalele mari nu-şi nasc urmaşii normal, ci îi poartă în săculeţe din blană şi piele! Nu e ceva natural!

— Măcar e altfel decât în Anglia de Sud, zâmbi doamna Jones.

Membrii coloniei se întâlniseră chiar la intrarea în biserică, iar *regina* lor purta pentru prima dată noua ei rochie, croită de Kathleen după moda englezească. Crinolina şi mânecile bufante îi permiteau să se mişte ca o păpuşă alcătuită din bile, dar ea se bucura de puternicul albastru marin al mătăsii pe care o alesese. Celelalte femei o priveau cu un amestec de fascinaţie, dezaprobare şi de invidie.

— Nu le ascultaţi pe prietenele noastre, copilelor, ele au fost dezamăgite de Australia, de aceea sunt acum aici.

— Însă cei mai răi sunt puşcăriaşii! reluă doamna Ashley tirada soţului ei. Ţi-ai pierdut reputaţia de îndată ce ai ajuns în ţara asta – şi, pe deasupra, nu mai poţi fi sigură nici de trupul, nici de viaţa ta. Ei îi lasă pe oameni liberi după ce şi-au ispăşit pedeapsa, uneori şi mai repede.

Închipuiţi-vă! O ţară întreagă, ocupată de pungaşi!

— Cu siguranţă că nu toţi au fost pungaşi, îndrăzni Kathleen să obiecteze, dar asta îi făcu pe dârjii englezi să o dezaprobe şi mai mult; fiecare avea câte o poveste de istorisit despre cum fuseseră ei sau vecinii lor furaţi, minţiţi sau înşelaţi de un fost puşcăriaş.

— Cred că e ceva adevăr în poveştile lor, îi zise abătută Kathleen lui Claire după slujbă. Cu siguranţă că unii puşcăriaşi sunt primejdioşi. Şi apoi, incendiile de pădure, animalele sălbatice... se spune că mulţi dintre cei pedepsiţi sfârşesc aşa.

Kathleen nu mai putu răbda. În cea de-a doua duminică petrecută în noul cămin, îi povesti în cele din urmă prietenei despre Michael. Respiră uşurată când Claire nu o condamnă pentru dragostea ei, pe care o găsi chiar romantică.

— Scrie că se va întoarce! zise ea entuziasmată, în timp ce Kathleen îi arătă scrisoarea lui Michael, păzită cu grijă atâţia ani. Vederea zulufului său o mişcă aproape până la lacrimi. Oh, Kathleen, poate că ar fi trebuit să-l aştepţi!

Doamna Ashley şi prietenele ei găseau interesul lui Kathleen pentru Australia şocant, după cum le erau la fel de suspecte femeile şi copiii fără protecţie bărbătească. Chipeşa, vesela Claire şi mai liniştita, însă cu atât mai nemaipomenit de frumoasa Kathleen le păreau a fi necontenite tentaţii pentru bărbaţii lor. Chiar şi cea mai neînsemnată discuţie cu un muncitor de la fermă sau cu un colonist provoca şuşoteli. Aşa că se strecurau mereu pe lângă casa lui Kathleen şi Claire şi le făceau oferte pentru croitorie, pentru ca apoi să se plângă de preţurile exagerat de mari.

— Aici, nu vom câştiga la fel de mult ca în Christchurch, fu de părere Claire, după prima lună, îngrijorată. Mă bucurasem de flerul orăşenesc, dar, în loc de asta, stăm

aici, la ţară, şi spălăm lână. Dacă m-ar lăsa măcar să am grijă de cai şi de oi! Pentru asta, va trebui însă să îl seduc pe domnul Ashley! De parcă ar fi mai atrăgător decât un berbec!

Claire era mai mult decât nemulţumită.

Kathleen se simţea considerabil mai calmă decât prietena ei cu viaţa monotonă. Nimeni nu o mai bătea şi nu o mai jignea, de Sean nu se atingea nimeni, iar Heather nu mai era martora unor scene urâte. Între timp, Sean, Heather şi Chloe începuseră să frecventeze şcoala pastorului Watgin, depăşindu-i cu mult pe copiii coloniştilor. Mai ales Sean nu avea ce să mai înveţe în şcoala din sat şi ar fi rămas dezamăgit de Otago dacă nu ar fi existat pastorul Burton. Claire insistase să participe la slujba religioasă din Dunedin măcar o dată pe lună şi de cele mai multe ori plecau de sâmbătă după-amiază, mâncau cina în cortul lui Burton şi dormeau în „biserică” sau la un alt membru al congregaţiei. Comunitatea anglicană creştea încet, dar constant, şi Burton nu dorea, evident, să fie discreditat din cauză că adăpostea vizitatoare feminine.

În orice caz, Claire şi Kathleen erau întotdeauna bine-venite, la fel şi Sean, al cărui spirit treaz îl fascina pe pastor. Acesta discuta cu el de parcă ar fi fost un om mare, îi împrumuta cărţi şi îi răspundea la întrebări. Claire aprecia şi ea discuţiile animate cu pastorul. De cele mai multe ori, Kathleen asculta în tăcere, însă nu se împotrivea vizitei în Dunedin şi părea că nu se plictisea. Când făcea, din când în când, câte o remarcă, aceasta era de obicei spirituală şi profundă. Cu toate astea, tezele domnului Darwin ar fi putut să trăiască şi fără aceste discuţii.

Kathleen se întreba deseori care era motivul pentru care era atrasă de compania pastorului. Îşi dădu seama că se simţea bine şi sigură alături de el, mai bine decât oriunde

altundeva fusese după fuga de la Ian. După aceea, ca şi înainte, se lupta cu sentimentul vinovăţiei, nu atât faţă de Ian, cât mai ales faţă de Colin. N-ar fi trebuit să-şi încredinţeze fiul unui tată care nu ştia decât să înşele! în plus, se temea şi de consecinţe. În timp ce îşi plănuiseră fuga, Kathleen nu se gândise niciodată că Ian ar putea să o caute, ci pornise pur şi simplu de la ideea că el o va lăsa în pace. Acum, avea însă în faţa ochilor, noapte de noapte, crizele lui de gelozie. El, care nu putuse să suporte când ea doar privea la alţi bărbaţi, să accepte că ea îl părăsise? Poate că Ian nu o iubise niciodată, dar cu siguranţă că o considerase proprietatea sa. Şi nu accepta să fie furat!

Aceste gânduri amuţeau ori de câte ori Kathleen se găsea în compania pastorului Burton. Băgă de seamă că el îi admira frumuseţea, dar şi că nu se apropia niciodată de ea. Discuţiile lui cu Claire o fascinau. Nu păreau că discută un bărbat cu o femeie, ci pur şi simplu doi oameni care aveau interese comune. Burton nu spunea cuvinte amabile, ca Michael, şi nu flirta niciodată cu femeile. Fireşte că îşi ţinea promisiunile şi îşi asuma consecinţele pentru tot ce spunea şi făcea. Pe Kathleen o impresionase ataşamentul faţă de ideile lui Darwin şi protestul său faţă de biserică. Biblia era o carte groasă – Petru predicase despre toţi şi toate, dar Biblia nu ar trebui să reprezinte istoria Creaţiei! Cu toate astea, tema nu îi dădea pace şi acceptă, din această cauză, să se adăpostească într-un cort din Dunedin.

În orice caz, îşi făcea mai nou tot mai des griji pentru viitorul său.

— Vorbiţi despre numirea şi trimiterea unui episcop, suspină el. Dacă îmi voi păstra mai departe postul de aici? Mai degrabă cred că nu, îmi vor găsi altceva. Poate mă vor trimite să le predic maorilor.

Îşi schimbă chipul brăzdat de riduri, ceea ce era ba

comic, ba trist.

— Maorii cred că lumea a fost creată după ce o pereche de îndrăgostiţi a fost despărţită brutal, zise Kathleen gânditoare.

Mai nou, lucra deseori cu femei maori. Exista o colonie aproape de Waikouaiti şi Watgin se străduise din răsputeri să-i convertească pe Ngai Tahu. Aceştia veneau într-adevăr, cuminţi, la biserică şi le povesteau lui Kathleen şi lui Claire, când făceau schimb de modele de ţesut şi când vorbeau despre secretele vopsirii lânii, despre mitologia poporului lor: *Papa* era pământul, *Răngi*, cerul şi că abia după ce copiii lor îi despărţiseră, putuseră să apară plantele, animalele şi oamenii.

— Deci, şi mai rău! râse Claire. Evoluţie şi divorţ! Nu veţi putea fi lăsat printre maori, căci v-aţi întoarce cu idei şi mai şocante decât cele pe care le-aţi avut dinainte!

Aşa trecură vara şi iarna. Kathleen şi Claire duseră o viaţă liniştită, nu foarte agitată, în mica aşezare de pe Insula de Sud. Însă, într-o zi răcoroasă şi tomnatică a anului 1861, se întâmplă ceva ce influenţă nu numai Biserica Anglicană, ci şi viaţa fiecărui cetăţean din Otago. Prima care auzi despre acest subiect fu Carol Jones, căci ea îşi permitea luxul unui ziar. Fireşte, *Otago Witness* ajungea la ea cu vreo câteva zile întârziere, când nu găsea pe nimeni care să-i aducă gazeta, aşa că doamna Jones primea câte trei sau patru ziare deodată. Cu toate astea, ea afla noutăţile înaintea tuturor celorlalţi şi i le comunica zilnic lui Claire, care o ajuta în grădină.

— Au găsit aur în Tuapeka, explică micuţa doamnă durdulie. Un australian, care trebuie că şi-a ieşit din fire de bucurie. „Strălucind ca stelele lui Orion într-o noapte îngheţată şi întunecată!” a povestit el. Aşa că poate fi folosit doar ca geolog, deoarece ar muri de foame ca poet.

Claire râse.

— Şi acum? Dau toţi fuga spre Tuapeka?

Micul râu, în care Gabriel Read părea că găsise aurul, curgea la vreo şaptezeci de kilometri depărtare de Dunedin.

Doamna Jones scutură din cap.

— Da’ de unde! Doar îi ştiţi pe scoţieni. Cerealele sunt mai importante pentru ei decât aurul şi pentru nimic în lume nu vor o bogăţie obţinută fără muncă. Oraşul a trimis deocamdată o sută cincizeci de oameni să vadă dacă e ceva adevărat în toate astea. Poate că acest Read doar a visat!

Apoi, nu se mai auzi nimic despre câmpul aurifer al lui Gabriel Read şi nici măcar pastorul Burton nu ştia nimic nou.

— Episcopul din Canterbury avertizează, evident, împotriva setei de aur, dar până acum doar s-a zvonit despre alte descoperiri, însă în ziare nu a apărut nimic.

Câteva săptămâni mai târziu, Kathleen şi Claire, împreună cu copiii, petrecură din nou seara de sâmbătă cu pastorul. Acesta invitase o tânără pereche anglicană, care imigrase de puţin timp din Australia. Pastorul Burton ştia despre interesul lui Kathleen pentru ţara vecină. El se bucură de surâsul recunoscător al acesteia, însă îşi dădu seama că faţa ei se întrista pe măsură ce afla veştile celor doi.

— Ţara este extraordinar de rodnică, fu de părere domnul Cooper, un inginer agronom, dar o mare parte din ea este extraordinar de secetoasă. Şi plină de primejdii. Unele regiuni îţi taie respiraţia, atât sunt de frumoase, dar în iarbă se ascund şerpi veninoşi şi alte lighioane. Nici băştinaşii nu sunt foarte prietenoşi, pentru că ei se simt ameninţaţi de coloniştii albi, nu se aseamănă deloc cu maorii de aici. Nici toţi aceşti puşcăriaşi nu ne-au făcut mai iubiţi pe aici. Cei mai mulţi sunt numai pe jumătate răi,

deşi există răufăcători care nu se suportă reciproc.

— E adevărat... E adevărat că mulţi dintre ei mor? întrebă încet Kathleen.

Cooper ridică din umeri.

— Asta depinde şi de regiune. Tasmania, sau, cu denumirea ei veche, Van Diemens Land, de exemplu, are un renume prost, însă natura nu este atât de potrivnică. În interiorul ţării, însă...

— Ce-i cu incendiile de pădure? se interesă Claire.

Kathleen îi mărturisi că suferea de coşmaruri după poveştile lui Ashley. Îl vedea pe Michael prins într-un iad de flăcări. Şi, uneori, chiar şi pe ea însăşi. Ce nu ştia Kathleen era dacă focul urmărea gândurile ei despre Australia sau dacă, mai degrabă, cele despre propriile ei păcate şi inevitabilul purgatoriu.

Domnul Cooper tresări.

— Da, confirmă el apoi. Există incendii de pădure. Sau, mai exact, incendii de tufişuri. Odată aprins, focul se răspândeşte cu o repeziciune extraordinară. Cine se află acolo nu mai are nicio şansă. În această privinţă, Noua Zeelandă este o ţară mai plăcută. Însă puşcăriaşii din Australia nu mor nici ei cu grămada. Dimpotrivă, cei mai mulţi sunt graţiaţi, mulţi dintre ei primesc după aceea pământ şi devin colonişti absolut normali. Aveţi pe cineva pe acolo? Sau poate dumneavoastră, Kathleen? Sunteţi irlandeză, nu-i aşa?

Kathleen roşi, dar, înainte de a apuca să zică ceva, Sean, cel de paisprezece ani, se strecură prin deschizătura cortului alături de Rufus, fiul familiei Cooper. Tinerii se împrieteniseră de îndată şi plecaseră prin Dunedin imediat după masă.

— Mămică! zise Sean agitat. Se spune că în port au sosit vapoare. Foarte multe!

— Peste şaizeci! exageră Rufus. În ele sunt sute de

oameni!

Pastorul se încruntă.

— Armada spaniolă? glumi el cu tinerii. Sau o altă flotă care vrea să cucerească Imperiul Britanic?

— Nu ştiu! strigă Sean. Dar umblă vorba că sosesc din Anglia. Sau din Australia?

— Oamenii zic multe, explică Rufus.

Claire chicoti.

— Bineînţeles, îşi dădu ea cu părerea, şi nici măcar nu trebuie să fie adevărat. Probabil că nu sunt decât una sau două nave cu alţi scoţieni.

Dimineaţă însă, când Kathleen şi Claire se treziră în casa familiei Cooper, cei doi tineri le comunicară cea mai recentă senzaţie.

— Ia priviţi acolo, pe deal!

Familia Cooper locuia pe o stradă care ducea direct spre munţi şi care oferea o bună privelişte a dealului şi a împrejurimilor oraşului. Până ieri, acolo nu se vedeau decât copaci şi tufişuri, însă acum dealul părea stropit cu picăţele albe.

— Acelea sunt corturi! strigă domnul Cooper.

Încă mai purta halatul de dimineaţă şi se uita, la fel de uimit ca şi tinerii, la gloata de nou-veniţi de prin oraş.

— Doamne, Dumnezeule, copiii au avut dreptate! Trebuie că au sosit zeci de nave, ca să-i aducă pe toţi oamenii ăştia! Oare ce caută aici?

Soţia lui Cooper, de bună seamă mai trează dimineaţa, se încruntă.

— Păi, ce să caute, Jason? Aur! Ce trăim noi acum nu e decât primul val. Mâine, toţi oamenii aceştia vor fi plecat deja spre Tuapeka, dar poimâine vor sosi alţii!

— Ar trebui să mergem la biserică, îi sfătui Kathleen.

Dacă tinerii aveau dreptate şi dacă veniseră căutătorii de aur din Anglia, atunci mulţi dintre ei aveau să treacă şi

pe la pastor.

Într-adevăr, era prima slujbă anglicană de duminică din Dunedin, în care cortul-biserică plesnea din toate cusăturile. Pastorul fu nevoit să îl lase deschis şi să predice cu o voce suficient de tare, pentru ca şi bărbaţii care erau afară să audă ceva. Vechea comunitate îi privea pe nou-veniţi cu suspiciune, însă bărbaţii făcură până la urmă o impresie destul de bună. Fireşte, erau cam neglijenţi şi slăbiţi după călătorie, iar hainele lor arătau că nu erau oamenii cei mai înstăriţi. Totuşi, erau politicoşi şi rezervaţi, aproape speriaţi de noua lor patrie.

Pastorul preluă rugămintea bărbaţilor de a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru faptul că trecuseră cu bine de încercarea călătoriei. Într-adevăr, cei mai mulţi veneau din Anglia şi din Ţara Galilor, iar câţiva irlandezi se ţineau mai la o parte. Erau animaţi de dorinţa fierbinte de a se ruga, deşi nu credeau în ritul anglican. Burton observă cu plăcere că, după slujbă, Kathleen li se alătură. Nou-veniţii o priviră ca pe încarnarea unui înger. În timpul călătoriei, povestiră ei, nu văzuseră decât bărbaţi. Proprietarul vasului recrutase intenţionat doar căutători de aur, de îndată ce ajunsese şi în Anglia vestea despre descoperire. În două zile, vasul era plin şi pânzele fuseseră ridicate.

— Cine vine primul macină primul! explică un galez tânăr şi prietenos, pe numele lui Chris Timlock, care începu imediat să flirteze cu Claire. Când au început toate astea în Australia, eram prea tânăr. Acum însă, nu mi-a trebuit nici măcar o jumătate de zi pentru a mă hotărî! Soţia mea nu a fost prea încântată, însă până la urmă va înţelege că asta e şansa noastră de a ieşi din sărăcie!

Mulţi dintre bărbaţi nici nu îşi plătiseră călătoria, dar căpitanul le ceru cu încredere să-i dea banii de îndată ce-i vor câştiga pe câmpiile aurifere. Tinerii participanţi la slujbă voiau să-şi plătească ulterior călătoria, ceea ce li s-a

cerut însă celorlalţi căutători de aur.

— Unii sunt adevăraţi pungaşi! fu de părere Chris Timlock, clătinând din cap. Câţiva indivizi de pe vas erau antipatici! Chiar şi în tabără – şi acolo domneşte o atmosferă groaznică, v-o spun, doamnă Edmunds!

Săpătorii, cum li se spunea căutătorilor de aur, nu proveneau toţi din Lumea Veche. La bordul unuia dintre cele şaizeci şi cinci de vapoare care ancoraseră în portul Otago se aflau vechi căutători de aur din Australia.

— De ăştia trebuie să ne ţinem, zise Chris cu ochii scânteindu-i. Ei ştiu ce trebuie făcut!

Faptul că bărbaţii nu ajunseseră la bunăstare nu părea să-l neliniştească. Fiecare dintre ei credea cu tărie în norocul lui.

La o bunăstare mai sigură ajunseseră în acele zile unii negustori din Dunedin şi din împrejurimi. Lopeţile şi găleţile pentru spălarea aurului se terminaseră încă de luni de dimineaţă, iar săpătorii se încăierară pentru ultimele unelte. Şi în privinţa proviziilor de alimente, oraşul nu părea a fi destul de pregătit pentru asalt. În foarte scurt timp, fermierii din Waikouaiti îşi vândură întreaga recoltă. În jurul Dunedinului, şeptelul de animale se redusese drastic; căutătorii de aur trăgeau în tot ce mişca şi care promitea un prânz, inclusiv în oi, pisici şi câini. Situaţia sanitară din taberele improvizate era dezastruoasă. Aerul proaspăt de munte care venea dinspre Otago era înlocuit de o putoare insuportabilă de excremente, de îndată ce te apropiai de oraşul format din corturi. Totuşi, aşa cum anticipase domnul Cooper, căutătorii de aur plecară în zilele următoare spre Canalul lui Gabriel, cum se numea primul câmp aurifer din Tuapeka. Scoţienii răsuflară uşuraţi, sperând că au scăpat de ei, însă reverendul Burton clătină din cap.

— Ar fi mai bine să ne înarmăm pentru următorul asalt,

fu el de părere, în timp ce îşi lua rămas-bun de la Kathleen şi de la Claire.

Femeile rămaseră câteva zile la familia Cooper şi le ajutară pe celelalte tinere din comunitate să organizeze cantine cu supă şi ceai, pentru a-i îngriji pe bărbaţii înfometaţi. Prin tabere deja domnea dreptul celui mai tare. Credincioşii cei săraci şi optimişti de la ţară sau din familiile de fermieri nu se puteau impune în faţa vechilor aventurieri din Australia şi de pe coasta de vest. Nu doar visătorii simţeau rotunjimea dealurilor de lângă Dunedin; veniseră şi scursorile din taberele vânătorilor de balene şi de foci, căutătorii ghinionişti din Collingwood, aflat în nord-vest, şi deţinuţi proaspăt eliberaţi din Australia, care sigur că nu-şi agonisiseră banii de călătorie prin muncă cinstită.

Toţi aceşti oameni veneau în continuare în puhoaie în oraş – era aproape imposibil să ajungi la râul Tuapeka fără să treci prin Dunedin. Imediat după sosire, căutătorii de aur se orientau în oraş, se aprovizionau cu unelte de săpat, corturi şi provizii şi, dacă găsea cineva într-adevăr aur, îl putea transforma în bani. Desigur, mica aşezare scoţiană era suprasolicitată de acest asalt al unor oameni cu nişte convingeri mai puţin calvine. Negustorii dezaprobau această sete de aur, însă, cu toate acestea, ei îşi dădură silinţa să satisfacă dorinţele clienţilor. Începură să aducă alimente din Canterbury Plains şi importară din Anglia vapoare întregi de unelte.

În Dunedin, construcţiile luară un avânt nebănuit. La urma urmei, nu năvăliseră în oraş doar căutătorii de aur, ci şi oameni care doreau să rămână. Se deschideau cu o viteză ameţitoare ateliere meşteşugăreşti, prăvălii şi bănci, dar şi cârciumi şi bordeluri. La şase luni de la venirea primilor căutători de aur, populaţia oraşului se dublase – între timp, câţiva veniseră cu tot cu soţiile şi copiii lor.

— Am pentru dumneavoastră o veste bună şi una proastă, făcu reverendul, când Kathleen şi Claire ajunseră din nou în oraş, aducând căruţele pline de produse din lână de la ferme.

Mai nou, oamenii se băteau pentru păturile ţesute, pentru blănurile de oaie şi pentru tricotaje. În taberele căutătorilor de aur era frig şi, chiar dacă oamenii mai duri îl îndurau cu bărbăţie, femeile şi copiii avea nevoie de lucruri care să le ţină de cald.

— Poate că nu veţi lua vestea cea rea ca pe una rea. Poate că nici nu îmi veţi purta pică!

Burton zâmbi, dar o cercetă în acelaşi timp pe Kathleen. Ştia că nu ar fi trebuit să se gândească la ea cu atâta afecţiune, aşa cum o făcea. El avea nevoie ca preoteasă de o anglicană adevărată, cât mai curajoasă, care să nu pună probleme. Kathleen, dimpotrivă, era irlandeză, catolică şi, pe deasupra, împovărată de un secret întunecat. Burton însă nu se putea abţine – la vederea frumoasei blonde cu ochi verzi şi adânci, inima îi cânta.

Kathleen ridică din sprâncene.

— Plecaţi, pastore? întrebă ea.

Peter scutură din cap şi resimţi o urmă de speranţă. Oare se înşela sau în privirea ei plutea dezamăgirea?

— La canibali? îl tachină Claire. A sosit timpul? Aţi exagerat cu predicile dumneavoastră?

— Nu chiar, răspunse Burton. Doar până la Gabriels Gully. La Catedrala St. Paul se va lucra serios abia de la anul, iar acolo probabil că vor dori să instaleze un preot care este mai credincios decât mine sau care se pricepe la construcţii – ori amândouă. Cum o fi, o fi. În orice caz, eu urmează să mă ocup de căutătorii de aur, acolo sus, în taberele lor.

— Au nevoie de asistenţa unui preot? întrebă Claire aproape cu indiscreţie. Din câte ştiu eu, ei îşi aduc acolo

mai degrabă fete decât Biblii.

Primele bordeluri provizorii se deschiseseră deja în munţi.

— Tocmai de aceea este de părere episcopul că ei au nevoie de o îndrumare religioasă, zâmbi Peter. Şi cine oare este mai potrivit decât mine?

Pastorul îi răspunse lui Claire, însă nu-şi luă ochii de la Kathleen. Ea îşi ţinea iarăşi privirea plecată. Peter spera să nu se înşele, dar tânăra părea îngrijorată.

— Ei, nu o să dispar cu totul! continuă el consolator. Nu trebuie să ne pierdem din vedere! Eu... am voie să vă vizitez, Kathleen, nu-i aşa?

De această dată, Peter o privi direct în ochi pe tânără.

— În... Waikouaiti? întrebă ea cu pleoapele plecate.

De la câmpurile aurifere până acolo era cât ocolul pământului.

Pastorul clătină din cap, radiind de fericire.

— Nu, în Dunedin! Asta este, de fapt, vestea cea bună! Kathleen, Claire, v-am închiriat un magazin! Un nou membru al comunităţii, Jimmy Dunloe, a cumpărat una dintre casele din centrul oraşului.

— Un căutător de aur? întrebă Claire cu atenţia încordată.

Peter scutură din cap.

— Da’ de unde, ăştia nu se prea stabilesc pe niciunde! Cei din familia Dunloe au avut însă dintotdeauna bani. În orice caz, Jimmy conduce o bancă privată aici, în Dunedin, cumpără aur, e un aventurier mai temperat. Vrea să-şi stabilească banca aici, în Dunedin, dar să deschidă şi o filială în Tuapeka, ceea ce este un plan bun. Iar pentru bancă îi trebuia o clădire reprezentativă, cu spaţii comerciale şi de locuit. Acolo e, în clipa de faţă, liber spaţiul unei prăvălii, împreună cu locuinţa corespunzătoare. Când mi-a vorbit despre toate astea, m-

am gândit de îndată la salonul dumneavoastră de modă.

Claire radia de fericire, însă Kathleen îl privea îngrozită.

— Bine, dar, dar ne-am înţeles că în Dunedin nu există piaţă pentru aşa ceva, zise ea gânditoare.

Claire râse şi o înghionti exuberantă.

— Existau, Kathleen, existau, la trecut! zise ea. Uită-te în jur! mai vezi pe aici multe scoţiene în rochii negre, precum ciorile? Dunedin se transformă într-un oraş minunat, modern, cu femei frumoase şi cu bărbaţi bogaţi!

Făcu nişte piruete în jurul lui Kathleen, după care se năpusti asupra lui Peter Burton.

— V-aş putea îmbrăţişa, pastore! jubilă ea şi îl apucă totuşi de după umeri. Scăpăm în sfârşit de plictiseala din Waikouaiti! Kathleen! Spune ceva! Bucură-te!

Obrajii lui Kathleen erau împurpuraţi. Nu ştia dacă se bucură, chiar dacă nu ar fi trebuit să ducă dorul oraşului Waikouaiti şi, mai ales, al doamnei Ashley şi al familiei ei. Totuşi, un magazin chiar în centru? Dacă o căuta Ian... Şi dacă pastorul... dacă Peter nu mai era acolo să o apere? Trebuia să se dezobişnuiască însă de frica asta copilărească! Fuga ei se petrecuse cu ani în urmă. Ian nu o căutase! Şi nimeni nu-l rugase pe Peter să le fie ocrotitor!

— Mă gândesc în acest context şi la Sean, Kathleen... Doamnă Coltrane. El se pierde la şcoala de ţară a pastorului Watgin. Aici, în Dunedin, va avea parte de profesori mai buni.

Femeia încuviinţă, apoi îşi ridică privirea spre el.

— Kathleen, murmură ea. Vă rog, spuneţi-mi Kathleen. Adică, mereu... Nu doar... Nu doar când vă scapă, Peter.

Peter Burton ar fi luat-o cu drag în braţe pentru a o consola – indiferent care ar fi fost motivul pentru care ea avea nevoie de aceasta, dar se mulţumi să îi cuprindă mâinile în ale sale şi să i le strângă blând.

— Va trebui să-mi povestiţi cândva tot ce aveţi pe inimă,

Kathleen, spuse el încet, însă acum vreau să vă arăt mai întâi noul dumneavoastră magazin. Deasupra lui se află o locuinţă, care va îngădui cândva o privelişte minunată spre bijuteria Dunedinului, Catedrala St. Paul!

Pastorul nu exagerase cu promisiunea lui. Banca lui Dunloe se afla într-o clădire nouă cu trei etaje, din piatră de Oamaru, o rocă albă de calcar, şi era la fel de centrală ca şi viitoarea biserică.

— Chiria trebuie că este de neplătit! se îngrijoră Kathleen, însă Claire nu se lăsă indusă în eroare.

— Şi moda londoneză este de neplătit aici! râse ea şi reuşi imediat să-l convingă şi pe domnul Dunloe.

Bărbatul blond şi înalt părea să fie încântat de cele două femei. Le salută sărutându-le mâna, ceea ce o făcu pe Kathleen să roşească din nou. Aşa ceva cunoscuse numai la stăpânii ei din Irlanda, însă în cercurile ei nu se obişnuia. Claire, dimpotrivă, înflori atunci când bancherul le invită la ceai. Băutura însă nu corespundea standardelor unei case domneşti – subreta maori lăsase frunzele prea multă vreme în apă şi nici nu reuşise să-l servească aşa cum trebuie. Fata greoaie şi cu părul negru părea, oricum, să nu se simtă prea bine. Trăgea neîncetat şi agitată cu ochiul pe fereastră, de parcă ar fi neliniştit-o gândul că trebuie să lucreze la primul etaj.

— Nu găseşti personal de calitate pe aici, se scuză domnul Dunloe.

La aceste cuvinte, Claire apucă ea însăşi ceainicul.

— Dacă îmi permiteţi! zise ea cu amabilitate. Vino, fetiţo, cum te cheamă? O să-ţi arăt cum se face!

Claire dispăru în bucătărie însoţită de Haki, care era cât se poate de dispusă să înveţe, iar Kathleen lăsă deocamdată conversaţia în grija pastorului. Se simţea nesigură în salonul fin, aranjat cu mobilă englezească. Domnul Dunloe se arătă însă entuziasmat de modelele lor.

— Au foarte mult gust, chiar dacă nu sunt ultima modă! explică el. La urma urmei, tocmai venise de la Londra. Aveţi nevoie de câteva reviste noi, care să vă însufleţească inspiraţia. Şi materiale... Trebuie să vindeţi materiale, pot să vă mijlocesc câteva contacte la Londra. Însă magazinul este, fără îndoială, de viitor! Veţi face mai mulţi bani cu el decât mulţi dintre amărâţii ăia de pe câmpurile aurifere! în afară de haine, aş mai adăuga în ofertă şi accesorii! Gândiţi-vă, la mine va fi în curând plin de acei câţiva norocoşi care găsesc, într-adevăr, aur! Vor avea chef de cheltuit, însă nu vor şti suficient de bine măsurile iubitelor spre a le comanda imediat o rochie. Însă o pălărioară, un şal din mătase, o gentuţă... Credeţi-mă, doamnă Coltrane, chiar aici, în centrul oraşului, se află adevăratele câmpuri aurifere!

Claire tocmai intră şi ea şi servi în chip desăvârşit ceaiul.

— Atunci, ne vom numi exact aşa magazinul, zâmbi ea: Mina de aur a doamnelor!

I se adresă apoi fetei maori.

— Uite, Haki, aşa trebuie să stai lângă domnul atunci când îi umpli ceaşca! Astfel, nu îl vei opări dacă va cădea cumva vreun strop pe alături. Ei, nu te mai uita, copilă, tot timpul pe fereastră, nu se prăbuşeşte casa!

Claire clătină din cap, îngăduitoare, dar hotărâtă.

— Nu se va alege niciodată nimic de micuţa asta, domnule Dunloe. E iscusită, dar moare de frică aici. De ce nu ne-o daţi nouă pe Haki, să ne ajute în magazin, iar dumneavoastră vă căutaţi o subretă care să nu aibă rău de înălţime? Le voi arăta de îndată, ambelor, cum se face un ceai bun!

Magazinul se contura frumos, dar, în timp ce Claire clocotea de bucuria începutului, Kathleen simţi un gol îngrozitor în suflet atunci când Peter Burton se despărţi de ele înainte de a o porni spre râul Tuapeka.

— N-o să le puteţi duce pe toate, spuse ea cu o mină nefericită, când văzu grămada de lucruri pe care el le adunase pentru viitoarea sa misiune printre corturi.

Pastorul încuviinţă.

— Ba da, însă va trebui să ţin calul de căpăstru şi să merg alături de el. Merge, merge, nicio grijă, am doar nevoie de o şa de samar.

Kathleen îşi aţinti privirea în pământ. Se ura pentru timiditatea ei; înainte nu fusese aşa, însă anii petrecuţi alături de Ian, pe care nu îl privea cu plăcere în ochi şi care o pedepsea pentru orice privire mai îndrăzneaţă, îşi lăsaseră urmele asupra ei.

— Dacă... Dacă îmi veţi face plăcerea, vă voi dărui bucuroasă catârul meu, zise ea încetişor. Nu mai am nevoie de el acum, dacă vom locui în oraş.

Chipul lui Peter Burton se lumină – nu din cauza celui de-al doilea animal de povară, ci, mai degrabă, pentru că se gândea Kathleen la el. Ea părea deseori că este străină de toate, dar poate că el nu îi era cu totul şi cu totul indiferent.

— Accept cu plăcere, Kathleen, şi o să mă comport cu multă grijă faţă de el! spuse bărbatul pe un ton foarte oficial. Kathleen, v-ar fi... Adică, vreau să spun, v-ar fi neplăcut? Aş vrea să vă... sărut cu plăcere acum, de rămas-bun.

Nu ar fi recunoscut-o niciodată, dar era cuprins de fiori când se gândea la drumul care îl aştepta, la taberele jegoase ale căutătorilor de aur şi la slujba pentru bărbaţi, care îi promitea foarte puţină bucurie şi însufleţire. Peter Burton era un om binevoitor. Îi plăceau toate faţetele preoţiei, de la predica inspirată până la dansul de la nunţi, de la însoţirea plină de compasiune a celor decedaţi până la botezul noilor membri ai comunităţii. Însă ce îl aştepta acum i se deschidea limpede înaintea ochilor: beţivani

care trebuiau împiedicaţi să se ia la bătaie, disperaţi care îşi abandonaseră casele şi curţile pentru a ajunge pe câmpurile aurifere şi care totuşi nu se îmbogăţiseră. Bolnavi, însinguraţi, părăsiţi, hoţi la drumul mare şi visători, mici borfaşi şi răufăcători adevăraţi. Peter Burton considera că Dumnezeu îi datora cel puţin un vis frumos, înainte de a-l trimite în acea lume străină şi plină de duşmănie.

Kathleen îl privi speriată.

— De ce? întrebă ea apoi.

Burton îşi ridică mâna. I-ar fi atins cu plăcere obrazul, însă privirea ei deveni şi mai speriată atunci când el o apropie de faţa ei. Aşa că o mângâie numai pe păr, atât de delicat şi de precaut, încât ea abia dacă simţi, dar el percepu moliciunea buclelor. Era suficient. Dumnezeu nu era prea mărinimos.

— Să amânăm, suspină el, până când nu veţi mai pune această întrebare.

Mina de aur a doamnelor avu succes în clipa în care vitrinele fură împodobite cu primele materiale din Londra, cu primele reviste şi cu cele mai selecte accesorii. Mai întâi le trecură pragul soţiile bancherilor şi ale negustorilor, apoi cele ale meşteşugarilor şi, în cele din urmă, doamnele de la marile ferme de oi din interiorul insulei. Cei mai mulţi baroni ai oilor îşi extinseseră afacerile şi în domeniul creşterii vitelor. Pofta căutătorilor de aur pentru fripturile de vită era de nepotolit şi, dacă foarte puţini se îmbogăţiseră cu adevărat, câştigul le ajungea măcar pentru mâncare şi whisky.

Pe când căutătorii de aur petreceau în cârciumi, cantine şi bordeluri, clasa de sus frecventa concerte şi baluri în cele mai bune hoteluri. Din nou, Kathleen nu putea să ţină pasul cu comenzile de rochii. La fel ca în Christchurch, angajă curând femei în acest scop, ea limitându-se la

concepte. Abia dacă mai apărea în magazin. El era condus de Claire, cu şarmul şi siguranţa unei doamne, savurând asta din toată inima! Din primul ei câştig mai substanţial, îşi cumpără un cal pursânge pentru vechea ei şa de damă şi începu să călărească duminica, împreună cu domnul Dunloe, care o însoţea cu plăcere şi la reuniuni de seară ori la matinee. Drăguţă şi plină de viaţă Claire purta atunci cele mai elegante modele din colecţia lui Kathleen, devenind cea mai bună reclamă pentru afacerea lor. Flirta făţiş cu domnul Dunloe, ceea ce o cam neliniştea pe Kathleen, dar Claire trebuie că ştia ce face.

Sean şi fetele înfloreau, de asemenea, la noile lor şcoli. Datorită pregătirii cu Claire, Heather şi Cloe săriră două clase şi se împrieteniră şi mai mult, nereuşind să găsească vreo legătură către fetele mai mari. Sean se bucura deja de liceu, care avea să se deschidă în curând, iar mai târziu poate că avea să dorească să meargă la universitate. Nu mai vorbea deloc despre presupusul lui tată, iar fetele păreau să fi uitat cu totul timpul petrecut pe malul râului Avon. Lui Sean îi lipsea însă pastorul.

— N-am putea merge în vacanţă până acolo, sus, la el?

Kathleen şi familia Cooper auzeau aproape zilnic această întrebare din partea băieţilor lor, deşi interesul lui Rufus era îndreptat mai mult spre câmpurile aurifere decât spre Peter Burton. Cei din familia Cooper fură de acord, însă cu inima grea. Se temeau să nu-şi piardă fiul însetat de aventuri prin taberele căutătorilor de aur. Kathleen, dimpotrivă, avea încredere în Sean. Zâmbi la gândul că Michael nu i-ar fi lăsat să meargă acolo singuri. El ar fi căzut neîndoielnic victimă patimii pentru aur!

Capitolul 3

— Ce părere aveţi, domnişoară Elizabeth? Să-i cer Claudiei mâna chiar acum sau să aştept până mă voi întoarce de pe câmpurile aurifere?

Ronnie Baverley nu era tocmai treaz, însă pusese întrebarea foarte serios.

Lizzie suspină. Era de mult obişnuită să fie considerată un fel de înlocuitoare de mamă de către clienţii cârciumii ei şi să se confrunte cu tot felul de probleme existenţiale. Dar putea ea oare să-l ajute pe bărbatul ăsta?

— Ronnie, ea nu te va lua înainte ca tu să-i oferi zece uncii de aur, îşi dădu Lizzie, în cele din urmă, cu părerea. Fata nu se alege cu nimic din simple promisiuni, aşa că mai bine rămâne la Green Arrow. Şi, în afară de asta, nu mai pot să aud de „câmpurile aurifere”. Mai mult, ce credeţi voi că veţi realiza dacă săpaţi prin Otago? Niciunul dintre noi n-a ţinut vreodată un târnăcop în mâini!

Fireşte că exagera. Mulţi bărbaţi pe care Lizzie îi văzuse pornind în ultimele luni către Otago proveneau de la sat, ca şi Michael, şi folosirea uneltelor nu le era străină. Oricum, după părerea lui Lizzie, pentru căutarea aurului aveai nevoie de mai mult decât de două mâini puternice şi de o lopată. Trebuia să cunoşti regiunea, să ştii care râu are aur şi care sunt locurile în care săpăturile erau sortite eşecului. Fireşte, Lizzie nu era prea sigură, însă ea nu uitase nimic din ce învăţase odinioară despre viticultură şi una dintre cele mai importante cunoştinţe era aceea că viţa nu creşte peste tot. În unele zone erau substanţe nutritive pentru plante, în altele, nu. Nici în privinţa aurului lucrurile nu puteau să stea altfel. Să sapi pe undeva i se părea lui Lizzie lipsit de orice perspectivă, iar a săpa acolo unde săpaseră şi alţii înaintea ta era la fel de puţin promiţător. Însă cu asemenea argumente nu putea să-i

convingă pe clienţii ei.

— Doamnă Elizabeth, în Otago nu e nevoie de lopată! explică acum Ronnie, profund convins. Acolo, aurul zace pe stradă. Dacă maorii ar fi fost interesaţi de asta, şi-ar fi putut pava drumurile cu el.

Lizzie se arătă nemulţumită. Se săturase complet de această poveste, dar bărbaţii o credeau. Şi dacă Ronnie nu făcea, într-adevăr, prea curând bani ca să-şi poată permite nunta cu Claudia, atunci prostituata blondă avea s-o şteargă mai repede decât el la Otago. Primul dintre cele trei baruri din Kaikoura se închisese deja, din lipsă de clienţi. Bărbaţii care lucraseră înainte la staţiile vânătorilor de balene, apoi în agricultură, plecau cu grămada la Dunedin. Lui Lizzie nu-i făcea plăcere să o recunoască, dar şi localul ei vădise în săptămânile din urmă pierderi însemnate. Populaţia din Kaikoura se micşora din ce în ce mai mult şi Lizzie se înfrunta din nou cu soarta ei. Dacă lucrurile mergeau şi pe mai departe tot astfel, ea nu-şi mai putea ţine deschis birtul, fiindcă Michael dădea dovadă de prea puţine intenţii să iasă din criză. Din contră; şi el ar fi şters-o cât mai repede posibil spre Otago.

Lizzie era destul de mulţumită de viaţa ei de cârciumăreasă şi, până atunci, nu avuseseră nicio problemă din cauza distileriei de whisky. Afacerea comună aducea destul venit pentru un trai decent, ba chiar îşi putea permite chiar şi obiecte de lux, din când în când. Lizzie avea haine frumoase, iar Michael, un cal bun. Aveau o căruţă pentru livrările de marfă şi pentru cumpărături, în care Lizzie putea să iasă duminica la plimbare, ori de câte ori dorea să o facă. Era în relaţii bune cu tribul local al maorilor, iar afacerea ei aducea şi pentru Ngai Tahu o modestă bunăstare. Sub îndrumarea lui Michael, maorii învăţaseră să cultive cereale şi să transforme foarte repede orzul în malţ, astfel încât distileria era

independentă de fermele din Canterbury. Ceea ce se dovedi a fi o binecuvântare mai ales în acele săptămâni: de când începuse febra aurului, preţurile cerealelor crescuseră astronomic în Canterbury. Era aproape imposibil să aprovizionezi masele de oameni care năvăleau continuu spre Otago.

Însă, înainte de toate, Lizzie era o cetăţeană iubită şi respectată a oraşului Kaikoura. Mergea din nou la biserică şi participa la pregătirea şi la buna funcţionare a unor târguri caritabile şi a colectelor pentru cei nevoiaşi. Celelalte femei îi treceau cu vederea trecutul; multe veniseră la Kaikoura, la rândul lor, ca prostituate, devenind respectabile abia după căsătoria cu vreun negustor sau meşteşugar Fireşte, Lizzie fusese privită cu scepticism, pentru că îşi alesese un alt drum, însă felul amabil de a fi şi surâsul cald îi asiguraseră prietenia pastorului şi a celor mai importante doamne ale societăţii. Se ştia de multă vreme că Lizzie nu se uită după bărbaţi, dar părerile erau împărţite în privinţa motivului. Cei mai mulţi credeau într-o legătură secretă cu Michael, care o curta sincer.

Dacă nu ar mai exista Mary Kathleen, care încă îi mai bântuia lui Michael visele, Lizzie i-ar fi cedat de mult, dar ea se temea de noaptea în care el ar fi strigat din nou numele iubitei sale. N-ar mai fi putut-o suporta încă o dată. Ar fi distrus-o complet.

Câţiva visători din comunitate îi atribuiseră lui Lizzie o iubire neîmplinită, poate chiar pentru un băştinaş. La urma urmei, se ştia că avea prieteni în tabăra maorilor şi chiar le vorbea limba. Lizzie însăşi se gândea uneori la Kahu Heke, despre care nu mai auzise însă nimic, deşi era linişte pe Insula de Nord. Războaiele prezise de către Kahu nu izbucniseră încă.

Lizzie auzi căruţa cu coviltir oprindu-se în faţa localului ei încă înainte ca Michael să ajungă cu noua livrare de

whisky. Calul necheză nervos. Lizzie obişnuia să-l alinte la fiecare oprire în faţa birtului ei cu pâine sau cu zahăr şi acum ieşi de îndată pentru a-l răsplăti pentru salutul lui zgomotos. Michael coborî de pe capră şi o sărută pe obraz.

— Dulcea domnişoară Lizzie! zise el, arborând zâmbetul lui îndrăzneţ. E oare posibil să fi devenit mai drăguţă în ultima săptămână? Sau doar puţin mai respectabilă? Nu, asta e imposibil. Această rochie are un decolteu mai adânc decât celelalte, micuţa mea domnişoară Owens, sau domnişoară Portland, sau cum te mai numeşti! Pastorul nu va tolera asta!

Lizzie îl respinse, râzând. Purta o splendidă rochie din in într-o nuanţă albastră-deschis, al cărei decolteu şi şorţ erau împodobite cu dantelă. Era, într-adevăr, nouă şi îi făcu plăcere că Michael observase.

— Adâncimea decolteului nu face decât să urmeze moda de la Londra, îl informă ea, care a devenit puţin mai frivolă; ştiu chiar de la soţia pastorului. Ea primeşte uneori reviste de modă din Anglia, iar soţul ei nu a fost împotrivă.

— Şi el se uită cu mare plăcere la un decolteu adânc! fu de părere Michael şi aruncă o privire cam prea obraznică spre bustul lui Lizzie.

Corsajul noii rochii îi ridica puţin sânii, făcându-i să pară mai mari. Cu toată respectabilitatea ei, lui Lizzie îi plăcea tot ceea ce vedea în oglindă.

— Dar acum, serios, Lizzie, trebuie să stăm de vorbă.

Michael ridică o ladă cu sticle din căruţă şi, în afară de ea, încă un butoiaş, pe care şi-l puse neglijent pe umăr. Îşi păstrase forţa şi musculatura care o fascinaseră pe Lizzie atât de mult la corpul lui, în Australia. De fapt, distilarea whisky-ului nu era o muncă prea grea, însă pentru aceasta trebuiau sparte lemne şi Michael petrecea câteva săptămâni anual pe la ferme, cu echipa lui de tăietori de lână, între timp, apăruseră două echipe de muncitori, mai

pricepuţi şi mai iuţi, însă fermele de lângă Kaikoura nu erau atât de mari încât să se merite ca aceştia să fie aduşi din Canterbury.

Michael cără sticlele în curte şi aşează butoiul pe tejgheaua de la Irish Coffee.

— Whisky-ul e bun? întrebă Lizzie uimită. Credeam că trebuie să se matureze timp de zece ani.

Deocamdată, Michael nu se atinsese de prima lui şarjă din butoiul lui Robert Fyfe.

— Acum se maturează în trei ani, şi e destul. Pe deasupra, m-am săturat să distilez whisky, Lizzie. Asta a fost, deocamdată, ultima livrare. Mă voi duce la Otago, este decizia mea de neclintit, iar când mă voi întoarce, vom bea whisky irlandez direct din vechea patrie.

Lizzie bănuise ceva încă de când văzuse calul lui Michael legat în urma căruţei. Calul bălan avea coburii încărcaţi. Michael se gândise chiar şi la lopeţi pliante şi la o vană nouă-nouţă pentru spălat aurul, împreună cu păturile şi sacul de dormit, erau toate strâns legate în spatele şeii. Ce o uimi mai degrabă pe Lizzie era intenţia lui Michael de a se întoarce cândva la Kaikoura.

— Aşadar, chiar vrei să cauţi aur, Michael? întrebă ea. Nu-ţi ajunge cât câştigi aici? Nu ai strâns oare deja suficient cât să te întorci în Irlanda? Doar asta ţi-ai dorit, nu?

Michael îşi muşcă buzele.

— Da, da, ba da, dar... nu ştiu ce să fac, Lizzie.

Se trânti neglijent pe un scaun – în afară de Ronnie, care visa între timp la cel de-al treilea whisky de la Claudia, localul era încă gol. Lizzie se aşează în faţa lui Michael. Atitudinea lui nu-i era nouă, la fel şi vorbele lui. După o astfel de deschidere, şi alţi nenumăraţi bărbaţi îşi vărsaseră păsul în faţa ei.

Michael începu imediat, cu o voce tânguitoare:

— Dacă aş pleca acum în Irlanda...

— Stai puţin, Michael!

Lizzie ştia că în curând avea să fie pronunţat numele lui Mary Kathleen şi găsi că merită mai întâi un întăritor. Cu hotărâre, dădu cep în butoiul de whisky şi turnă câte un pahar pentru Michael şi pentru sine. Conţinutul avea un gust nemaipomenit, de fum, rotund şi uşor dulceag.

Michael păru şi el încântat. Luă imediat o a doua înghiţitură.

— Uite, dacă mă voi întoarce acum în Irlanda... ce să fac acolo? Mary Kathleen a plecat şi nimeni nu ştie unde e. Mă rog, poate ştiu părinţii ei, dar nu cred că mi-ar spune. Oricum, nici nu ştiu dacă mai trăiesc oamenii ăia, cine ştie ce s-a întâmplat cu satul, cu arendaşii şi cu Trevallion.

— Mai degrabă m-aş feri să mă vadă Trevallion sau moşierul, remarcă Lizzie.

Pedeapsa lui Michael ar fi fost, în mod obişnuit, de mult ispăşită, însă ea nu ştia dacă evadarea se putea prescrie.

Michael încuviinţă, îngrijorat.

— Şi chiar dacă aş afla unde e, ar trebui să plec într-o altă călătorie pe mare. Iar America... e foarte mare.

Lizzie sorbi din whisky.

— Dacă ai dori cu adevărat să găseşti pe cineva pe acolo fără să-i ai adresa, atunci ar trebui să angajezi un detectiv sau aşa ceva.

— Exact! întări Michael, deşi nu lăsa impresia să-i fi venit acest gând mai devreme. Pentru toate astea îmi trebuie bani! Mulţi, mulţi bani. Fireşte, am pus deoparte câte ceva, dar nu pot cumpăra toată lumea cu ei.

— Nu toată lumea, îi răspunse Lizzie cu inima bătându-i tare.

Michael o adusese la o temă pe care dorise de mult să o abordeze şi pe care până atunci nu îndrăznise să o facă. Acum era, poate, ultima ocazie! Când el urma să ajungă în

Otago, avea să fie mult prea târziu.

—...dar o parte din ea, da. Michael, dacă vom mai lucra câţiva ani aici, vom avea destui bani pentru o fermă! Din partea mea, şi o fermă de oi... cel puţin la început. Sau de vaci; acum, cei mai mulţi bani se fac cu vacile.

Michael râse uimit.

— Vrei să cumperi o fermă cu mine?

Lizzie se stăpâni.

— Aş putea să o fac şi fără tine, îi explică ea, dar tu eşti cel care se pricepe la agricultură şi aşa ai fi propriul şef de echipă. Am putea să o facem la fel ca aici: eu mă ocup de afacere, tu te ocupi de producţie. Ar fi o viaţă sigură... O viaţă liniştită!

Ori de câte ori Lizzie visa la propria fermă, vedea înaintea ei un conac din piatră, cu grinzi şi turnuleţe, cam cum era căminul familiei Smithers din Campbell Town. O casă în care ea să fie stăpâna. Ar avea o subretă şi o bucătăreasă, ar putea invita prietene la ceai şi, cumva, de asta se lega şi ideea unui bărbat şi a câtorva copii, însă Lizzie îşi interzisese să-şi imagineze mai în detaliu această parte a poveştii.

Michael preluă însă subiectul.

— Să fi fost asta o cerere în căsătorie, domnişoară Lizzie? Sau vrei să conducem ferma ca frate şi soră?

Lizzie îl străfulgeră furioasă cu privirea, dar Michael surâse împăciuitor.

— Hai, Lizzie, a fost doar o glumă. O astfel de fermă de oi ar fi foarte drăguţă. Dar fii sinceră, tu nu te gândeşti la o fermă, te gândeşti la ceva mult mai mare, la o baronie de oi, ca ferma Kiward, ca ferma Barrington sau ca ferma Lionel.

— Şi? întrebă Lizzie înţepată. Ar fi rău?

— Ar fi ceva de nepreţuit. Lizzie, cunosc bine fermele de pe aici. Sunt relativ mici. Sigur, fermierii au câteva mii de

oi, iar asta sună bine. Dar oamenii ăia lucrează din zori până-n noapte! Nu vrei asta, mi-ai şi povestit despre cum ai muncit la acel neamţ. Tu nu poţi lucra în grajd, Lizzie. Şi nici nu eşti potrivită pentru lucrul la câmp şi îngrijitul oilor.

— Şi ce-aş putea lucra, după părerea ta? întrebă Lizzie furioasă.

Michael căzu pe gânduri.

— Ceea ce faci acum, spuse el după aceea. Tu eşti sufletul acestei cârciumi, Lizzie! Ai putea conduce chiar şi un hotel sau un magazin, căci ai acest zâmbet care îi vrăjeşte pe oameni.

Lizzie nu pricepu de ce răspunsul lui o dezamăgise. Poate fiindcă mergea drept la ţintă: munca în cârciumă i se potrivea, se simţea bine în Kaikoura. Şi nu se putea aştepta ca Michael să-i împărtăşească visul şi să o vadă ca mamă sau ca gospodină, cu sau fără subretă şi bucătăreasă.

— Lasă-mă să merg mai întâi la Otago, Lizzie!

În chip evident, Michael voia să pună punct discuţiei.

— Şi, când mă întorc... Când mă întorc şi când voi fi cu adevărat bogat, o să putem vedea ce vom face mai departe. I-am predat distileria lui Tane. El ştie cum merge afacerea şi te va aproviziona şi pe viitor. Mergi mai departe, Lizzie. Într-o bună zi, voi sta în faţa uşii tale şi te voi acoperi cu aur!

Râse, apoi o sărută apăsat pe amândoi obrajii şi se îndreptă spre cal.

— Vrei să duci calul şi căruţa în grajd, te rog? Trebuie s-o iau din loc, altfel nici nu mai rentează să plec astăzi.

Michael nu privi înapoi atunci când lăsă în urmă Kaikoura. Desigur, îi părea puţin rău că nu o va mai putea vedea pe Lizzie atât de des, că nu îi va mai asculta sfaturile, că nu se va mai încălzi, în zilele grele, cu zâmbetul ei. Înaintea lui se deschidea însă o aventură,

pentru care ea nu îi era de folos.

În timp ce Michael călărea spre sud, se gândea necontenit la tânără. Era un gând ademenitor acela de a o acoperi cu aur. Să-i vadă zâmbetul când o va conduce spre clădirea principală a unei ferme construite din piatră albă, la a cărei intrare îi va aştepta o fată, făcând reverenţe şi spunându-le „domnule” şi „doamnă”. Michael spera să-i împlinească visurile lui Lizzie. Îi fusese destul timp asociat, iar ea condusese afacerile timp la fel de îndelungat. De data aceasta, avea să-i arate că era un bărbat care îşi putea agonisi propria avere. Lizzie trebuia să-i dea puţină atenţie, să-l admire şi poate că atunci avea să-l iubească din nou... şi poate să dorească să trăiască alături de el, ca soţ şi soţie.

Lizzie privi în urma bărbatului pe care îl iubea şi se gândi la ce îi spusese el despre fermele de oi din Kaikoura şi despre câmpiile din Canterbury. Probabil că aveai nevoie de foarte mulţi bani dacă voiai să întemeiezi o fermă mare. Oare urma să izbutească Michael de unul singur? Lizzie avea îndoieli, dar se gândi să-i lase totuşi un timp.

Într-adevăr, Lizzie rezistă fără Michael şase luni şi sigur că ar fi durat şi mai mult dacă afacerile ei nu ar fi mers din ce în ce mai rău. Declinul oraşului Kaikoura era însă ireversibil. Vânătorii de balene plecaseră aproape toţi, păstorii îşi încercaseră şi ei, la rândul lor, norocul pe câmpurile aurifere şi, între timp, chiar şi unii dintre micii fermieri îşi părăsiseră pământul, pentru a încerca să obţină bani câştigaţi mai uşor. Prietena lui Lizzie, pescăriţa cu cantina de alături, îşi pierdu, în plus, şi bărbatul, şi fiul. Amândoi dispăruseră în aceeaşi zi, pe o mică ambarcaţiune cu pânze, în direcţia golfului Otago.

— Din ce voi trăi de aici înainte? se văicări femeia. Dacă va trebui să cumpăr creveţii de la alţi pescari, atunci îmi

vor creşte preţurile, şi oricum vin deja mai puţini clienţi.

Lizzie avea, pe deasupra, şi probleme cu propria cârciumă. Tane nu o mai aproviziona cu regularitate, cum o făcuse Michael. Maorii, cel puţin bărbaţii, nu se dădeau în vânt după activităţi pe cont propriu. Tane distila numai când avea el chef şi uneori produsele sale nu ajungeau în cârciumi, ci în tabăra maorilor şi, bineînţeles, tribul nu trebuia să plătească nimic. După ce rămase de două ori fără marfă, Lizzie se sătură de situaţie.

— Ce ar fi dacă ai prelua cârciuma? o întrebă într-o zi pe vecina ei deznădăjduită. Nu mai este chiar o mină de aur, dar încă mai poate hrăni bine o singură persoană – ca să nu mai spunem că se mai adaugă la ea şi cantina ta de peşte. Tu eşti o maori şi ştii mai bine cum să-i faci să muncească pe cei din tribul tău. Sinceră să fiu, îmi lipsesc cuvintele sau gesturile potrivite pentru a-l îmboldi pe Tane, dar sunt sigură că tu vei reuşi!

Pescăriţa, căreia nu îi era nimic mai plăcut decât să pună la muncă un bărbat, se arătă încântată şi o luă de îndată spre munţi, între timp, Lizzie începu să împacheteze. Nu ştia dacă făcea bine şi se îndoia că Michael avea să se bucure de o vizită, însă nu era convinsă că urma să se îmbogăţească fără ea.

Capitolul 4

Strada nu era încă prea bine reparată până la Christchurch, însă Lizzie înainta mult mai uşor între Canterbury şi Dunedin. Aici era o circulaţie intensă. Aproape toată hrana căutătorilor de aur provenea de pe terenurile din Plains folosite în agricultură.

Lizzie trase lângă caravana de căruţe cu coviltir. Îşi investise o parte din profitul din ultimii ani într-un echipament excepţional: haine groase, corturi bune, saci de dormit şi pături, pentru a fi pregătită şi pentru cele mai grele ierni. Otago era o regiune muntoasă, învecinându-se cu Alpii. Între iunie şi august, acolo avea să cadă cu siguranţă zăpadă şi acum era deja aprilie. Lizzie îşi cumpărase şi unelte de cea mai bună calitate – şi luase suficientă hrană. Nu doar pentru ea şi pentru Michael, chiar şi cadouri pentru tribul maori din zonă. Lizzie se gândea să le dea noilor ei prieteni cadouri din belşug. Aducea cu sine salutul tribului din Kaikoura, care îşi petrecea uneori verile în Alpi. Maorii vânaseră şi pescuiseră deseori împreună cu fraţii şi cu surorile lor din Otago.

— Mă întreb de ce nu aţi găsit şi voi aur în tot acest răstimp! se interesase Lizzie în timpul vizitei ei, în prag de seară, la Ngai Tahu. Se pare că acolo de-a dreptul te împiedici de el!

Mere, una dintre cele mai bătrâne femei ale tribului, ridică din umeri.

— Cine spune că nu am găsit? Dar, pentru noi, aurul nu înseamnă nimic. Nu-l poţi mânca şi nici nu poţi face arme din el. Poate să faci bijuterii, dar nu îl poţi sculpta.

Maorii nu învăţaseră niciodată arta de a topi metalele. Bijuteriile şi armele lor erau făcute mai ales din jad de Pounami.

— Pentru noi, jadul este mult mai valoros! întări Mere.

— Dar acum aţi putea vinde aurul! dădu Lizzie de gândit. Sau pământul pe care el se află.

Mere se încruntă. Lizzie se obişnuise între timp cu faptul că *moko-urile* ei, tatuajele, începeau atunci să danseze.

— Bărbaţii care au fost în Tuapeka spun că pământul plânge acolo. *Pakeha* l-au lăsat într-o baltă de sânge pentru a-i lua aurul. Zeii nu binecuvântează aşa ceva.

— Deci, pentru voi, căutatul aurului ar fi tapu? întrebă Lizzie precaută.

— Da, o informă Mere, dar nu peste tot. Trebuie să îi întrebi de fiecare dată pe *tohunga* locali. Eu nu îţi pot spune nimic. Aici, la noi, nu există aur.

Lizzie era ferm hotărâtă să se intereseze, înainte de a-şi instala tabăra cine ştie pe ce teritoriu greşit, unde exista vreun *tapu*. Nu voia în niciun caz să îşi strice relaţiile cu triburile din Otago. Cu siguranţă că nimeni nu cunoştea regiunea mai bine ca maorii. Lizzie nu avea de gând să răscolească pământul bazându-se pe noroc.

Cu cât înainta Lizzie mai mult înspre sud, cu atât se făcea mai rece, mai ales noaptea. Dacă avea posibilitatea, se oprea la hanuri, chiar dacă la începutul călătoriei mai dormise în căruţă. Însă acest lucru nu i se mai părea potrivit acum. Străzile erau înţesate nu numai de negustori oneşti şi de transportatori de mărfuri, ci vagabondau şi făpturi aventuroase, pe jos sau călare. Bărbaţi bărboşi, cu feţele brăzdate de vânt şi de intemperii, pescari de balene şi vânători de foci, marinari, care auziseră de bună seamă pe undeva prin Westport sau Nelson de minele de aur şi îşi părăsiseră vapoarele. În curând, Lizzie nu mai era nici pe timp de zi în siguranţă; o urmăreau peste tot. Se străduia în fiecare dimineaţă să găsească un negustor onest sau vreun fermier şi să meargă în urma sau înaintea căruţei acestuia, fiind, astfel, supravegheată. Cel mai mult îi

plăceau totuşi familiile – mergeau din ce în ce mai multe spre Dunedin.

După aproape şase săptămâni, Lizzie ajunse, în cele din urmă, la Dunedin. Se entuziasmă imediat de noul oraş, atât de plin de viaţă. Era minunat să te plimbi pe străzile cu magazine, să admiri prin vitrine rochii drăguţe şi pălării – Lizzie se simţi pentru prima dată în ultimii cincisprezece ani aproape ca în Londra. Pentru o clipă, se gândi cu nostalgie să îşi caute de lucru. Cu siguranţă, aici aveau nevoie de o subretă toţi acei negustori, bancheri şi meşteşugari care câştigau bine! Nu aveai responsabilitatea propriei afaceri, ceea ce era destul de atrăgător, dar, pe de altă parte, salariul era prost şi nu primeai niciun fel de recunoştinţă din partea stăpânilor. Era foarte posibil să i se pună din nou în cârcă diverse lucruri! Nu, Lizzie nu dorea să se întoarcă la această viaţă, indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost o cameră caldă şi o bucătărie confortabilă.

Lizzie tremura – în Dunedin era de acum mult mai rece, cu toate că localitatea era bine aşezată, iar clima era considerată a fi temperată. În munţi, însă...

— Chiar vreţi cu adevărat să mergeţi acolo? întrebă cârciumăreasa, când tânăra îşi găsi în cele din urmă o pensiune, în care să îşi închirieze o cameră. De-a lungul râului Tuapeka, de una singură? Doar nu sunteţi... Doar nu sunteţi o fată de moravuri uşoare?

Lizzie era mândră şi deopotrivă fericită că nu se mai vedea pe ea.

— Îmi caut bărbatul! susţinu ea serioasă. Nu ştiu dacă se descurcă fără mine.

Hangiţa râse cu poftă.

— Ăştia se descurcă pe acolo cumva! făcu ea. Şi nici măcar nu e atât de rău, dacă mă întrebaţi pe mine. Când vine în oraş pastorul Burton, auzim cele mai groaznice

poveşti, dar eu văd mereu căruţele care o iau în sus. În fiecare zi urcă măcar o căruţă de whisky, deci nu poate fi chiar atât de rău pe acolo!

Lizzie se enervă că nu luase cu sine ustensilele pentru distilat. Poate că aşa ar fi făcut mai mulţi bani decât spălând aur, dar mai întâi trebuia ca Michael să accepte să îi vorbească. Ea ardea acum de nerăbdare să o ia în sus, pe râul Tuapeka. Era curioasă ce anume o aştepta.

Pastorul Burton fusese disperat când ajunsese, cu doar câteva luni înainte de plecarea lui Lizzie, la Gabriels Gully. Peisajul din împrejurimile râului Tuapeka erau unice prin frumuseţea lor. Totul era verde, împădurit, iar văile şi malurile râurilor erau pline de flori sălbatice. Ce lăsaseră în urma lor căutătorii de aur era un deşert împuţit. Fiecare dintre ei îşi pusese cortul unde îi trecuse prin cap; la începutul febrei aurului, nimeni nu-şi bătuse capul să-şi marcheze teritoriul. Bărbaţii săpau unde mergeau şi unde stăteau, iar la Gabriels Gully aurul era chiar la suprafaţă. Alţi căutători de aur – în special veteranii din Australia – se axaseră pe spălatul aurului în râuri, iar copacii cădeau victimele construcţiei de jgheaburi.

În zona primelor descoperiri nu mai creştea între timp nimic. Pământul era răscolit, deseori săpat iar şi iar. Drept urmare, când ploua tare, tabăra se transforma într-o groapă plină de mâl. Erau răscolite tone întregi de pământ şi, alături de ele, aşezate câteva corturi. În ce privea locurile de întâlnire, existau două cârciumi improvizate şi un magazin construit la fel de stângaci, care avea spre vânzare alimente şi whisky. În câteva corturi erau fete de vânzare, însă doar câteva o făceau pe cont propriu. Cele mai multe veniseră împreună cu protectorii lor – căutători de aur, care îşi închiriau prietenele dacă nu aveau succes.

Imediat după prima slujbă, trei dintre aceste fete veniră extrem de dezamăgite la pastor. Nu îşi mai doreau nimic

altceva decât să-şi părăsească bărbaţii şi tabăra. Burton se bătu cu doi indivizi – făcuse box în colegiu – şi astfel îşi făcu un renume neaşteptat. Pe una dintre fete o trimise la Dunedin – mai întâi, la Claire şi la Kathleen şi, în cele din urmă, la Waikouaiti. Pe celelalte le angajă ca ajutoare ale sale în reconstrucţia comunităţii. Peter ştia deja că bărbaţii din Otago aveau mai puţină nevoie de rugăciuni şi mai mult de ajutor activ. Viaţa în tabără trebuia să fie organizată. Aveau nevoie de latrine şi de un minimum de îngrijiri medicale – având în vedere condiţiile de igienă, te puteai aştepta la epidemii.

Pastorul Burton fusese pregătit şi în toamnă, când izbucnise holera. Împreună cu ajutoarele lui şi cu alţi voluntari din Dunedin, îngrijise săptămâni întregi bolnavii şi, astfel, îşi câştigase un şi mai mare respect în tabără. După o zi lungă, pe care o petrecea în marea ei parte cu spălatul bolnavilor, cu rugăciunile pentru muribunzi sau pentru cei răposaţi şi, mereu, cu binecuvântarea sicrielor înainte ca ele să fie coborâte în pământul mocirlos, simţea nevoia unui pahar de whisky. În cele din urmă, bărbaţii începuseră să asculte de Burton. Tabăra devenise mai ordonată şi se construiseră drumuri şi latrine.

Cu toate acestea, Gabriels Gully era pe cale să se dezintegreze. Pământul fusese exploatat, fusese găsit aur în alte locuri. Bărbaţii – şi pastorul împreună cu ei – se îndreptară spre noi maluri de râuri şi spre noi pârâiaşe, pentru a distruge şi acolo, mai departe, la fel cum o făcuseră şi cu primele câmpuri.

Lizzie mergea pe drumuri noi, însă destul de proaste. Calul ei se străduia din răsputeri să tragă căruţa cu coviltir în sus, pe acel urcuş – cu o pereche de catâri nu ar fi fost la fel de obositor. Aveau însă noroc şi drumurile nu erau atât de mocirloase, dar era cumplit de frig. Până şi straturile mai adânci ale pământului îngheţaseră.

După ce trecu de Gabriels Gully, al cărui peisaj mort împietrise acum, fiind încastrat în gheaţă, ea înţelese cuvintele maorilor. Băştinaşii trebuie să fi fost şocaţi când văzuseră ce se întâmpla acolo cu ţara lor. Lizzie se întrebă cui aparţineau cu adevărat malurile râului Tuapeka. Din câte ştia ea, *pakeha* cumpăraseră pământul folosit pentru aşezările lor, dar pentru săpăturile din sălbăticie nu le dădeau nimic maorilor. Şi nici bogăţiile care proveneau din această febră a aurului nu ajungeau cu siguranţă la băştinaşi şi la adevăraţii lor proprietari.

În cea de-a doua zi, pe râu, în sus, începu să cadă primii fulgi. Ninsoarea deveni în curând atât de puternică, încât Lizzie nu îşi mai putea vedea mâna în faţa ochilor. În cele din urmă, îşi deshămă calul, îl înveli şi îl legă, apoi se ascunse şi ea sub foi de cort şi pături. Acum se dovedea utilă atenţia din timpul cumpărării echipamentului: toate acele lucruri din lână şi foile de cort împotriva ploii o încălzeau cât de cât.

Când se trezi Lizzie de dimineaţă, în faţa ochilor i se deschise un peisaj de basm. Munţii, copacii, totul era sub un strat alb, ca de vată. Lizzie nu se mai sătura privindu-l, cu atât mai mult atunci când se arătă soarele, făcând zăpada să strălucească aidoma unor mici diamante. La Londra, zăpada fusese mereu o simplă masă cenuşie, murdară. În Bay of Islands, pe Insula de Nord, nu ninsese deloc. Aici, dimpotrivă... Lizzie începu să se îndrăgostească de munţii din Otago.

După un drum de trei zile, ajunse în cele din urmă la noua tabără a căutătorilor de aur. Sute, poate mii de corturi se găseau pe malul râului, precum şi în jurul noilor locuri în care se descoperise metalul preţios. Era plin de cai, de catâri, de boi, iar în jurul focurilor erau adunaţi bărbaţii, care încercau să îşi încălzească mâinile, înainte să sape din nou în pământul îngheţat. Lizzie îşi spuse că nu

păreau să fie nicidecum optimişti, ci, mai degrabă, murdari şi bolnavi. Vremea ducea la înrăutăţirea stării lor şi, de fapt, nici nu păreau să facă prea mulţi bani. Pământul îngheţat nu permitea săpături serioase. Era foarte posibil ca unora dintre acei oameni să le fie foame.

Lizzie începu de îndată să întrebe de Michael Drury sau Parsley, dar se lovi de un dezinteres total. Nimeni nu prea părea să ştie pe acolo pe altcineva decât pe vecinul din imediata lui apropiere sau pe bărbatul alături de care lucra. Abia cel de-al patrulea săpător abordat îi oferi un indiciu util.

— Cel mai bine e să îl întrebi pe pastor, fetiţo. El îşi notează numele celor care mor pe aici.

Toate astea nu i se păreau lui Lizzie a fi prea încurajatoare, însă, cu toate acestea, o porni spre centrul taberei. Trecu pe lângă cârciumi şi bordeluri improvizate, pe lângă magazine, minunându-se de preţuri, apoi, pe lângă un oficiu poştal. În cele din urmă, poştaşul o îndrumă mai departe.

— E un cort cu o cruce pe el, nu poţi să-l ratezi. Dar pastorul e mai degrabă la spital. De ce să se roage acum?

Una dintre prostituate, care părea să fie şi mai îngheţată decât bărbaţii din tabără, îi arătă lui Lizzie, într-un sfârşit, spitalul şi îi indică un bărbat care se afla pe o scară.

— Ăsta-i. Părinte? E aici una care vrea ceva de la dumneavoastră. Să o fi lăsat borţoasă pe fetiţa asta şi acum o luaţi la sănătoasa printre câmpurile aurifere?

Bărbaţii din jurul cortului-spital începură să râdă. Doar pastorul părea să nu găsească nimic comic în toată povestea. Bărbatul şaten, suplu, care nu se deosebea absolut deloc în ce priveau hainele rupte şi pielea bătătorită de vânt şi de intemperii de ceilalţi indivizi din tabără, nu se afla însă într-o postură prea fericită. Plutea, mai mult sau mai puţin, între cer şi pământ – scara se

clătina îngrijorător, dar niciunul dintre spectatori nu se străduia să o ţină. În plus, foaia de cort, pe care o rupsese vântul, se încăpăţâna să îi scape din mâini. De fapt, el ar fi avut nevoie de trei mâini pentru a o ţine la locul ei, pentru a fixa cuiele şi pentru a folosi ciocanul. Se străduia să nu înjure când, la următoarea încercare de a prinde în cuie acel lucru alunecos, îşi lovi degetul mare.

Lizzie prinse iute scara, apoi o scândură care se afla lângă intrare. O sprijini de peretele cortului, pentru a ţine cât de cât foaia la locul ei. Pastorul pricepu imediat ce avea ea de gând şi bătu rapid cuiele. La scurt timp după aceea, bărbaţii din cort erau din nou feriţi de zăpadă şi de vânt.

Peter Burton coborî de pe scară şi îi zâmbi lui Lizzie.

— Măcar nu am lăsat-o borţoasă pe una dintre cele mai neiscusite! îi strigă el prostituatei care o adusese pe Lizzie la el şi primi din nou câteva salve de râsete. De fapt, doar un prost ar putea să părăsească o astfel de femeie!

El se înclină respectuos în faţa lui Lizzie.

— Mulţumesc frumos, doamnă. Vă rog să iertaţi aceşti oameni, aici domneşte mereu o nuanţă aspră în aer. Numele meu este Peter Burton, pastor al Bisericii Anglicane, chiar dacă nu pare să fie aşa.

Pe sub fularul pe care pastorul şi-l încolăcise în jurul gâtului, apăru acum şi un guler de preot.

— Pot să vă ajut în vreun fel?

Lizzie încuviinţă şi întrebă de Michael. Inima îi bătea cu putere. Dacă fusese cu adevărat înmormântat de acest om... Nu auzise nimic de el mai bine de şapte luni.

— Michael Drury. Un irlandez. E, bineînţeles, catolic.

Peter Burton făcu un semn cu mâna.

— Asta nu interesează aici pe nimeni – cel puţin, nu atât timp cât Roma nu ne trimite şi ea un preot. Aş fi recunoscător pentru orice fel de ajutor. Michael Drury...

Hm... Aşa, un tip înalt, cu părul negru?

— Are ochii albaştri, zise Lizzie şi privirea ei se aprinse amintindu-şi de căutătura îndrăzneaţă a lui Michael.

— Da, cred că îl ştiu, zâmbi reverendul. Este împreună cu unul dintre membrii parohiei mele.

Inima lui Lizzie deveni rece ca gheaţa şi zâmbetul îi împietri pe buze. Nu se putea una ca asta. Nu îşi găsise deja o fată, el...

— Chris Timloch, vorbi Burton mai departe. Un individ cumsecade, a venit cu primul val de căutători de aur din Ţara Galilor.

Lizzie răsuflă uşurată.

— Dar nu sunt aici, fiecare merge pe drumul lui. Sunt pe undeva, pe la un pârâiaş, ceva mai sus, în amonte, ferm convinşi că vor găsi acolo aur.

— Şi? întrebă Lizzie. Ce şanse au?

Pastorul îşi ridică sprânceana dreaptă.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi asta. Eu sunt teolog, nu am nici cea mai vagă idee legată de spălatul aurului. Dar se spune, de bună seamă, că aici ar fi aur în toate pârâiaşele. Se pune doar întrebarea, cât aur? Pot, eventual, să vă ofer un ceai? Sunt pe jumătate îngheţat!

Lizzie, care de asemenea tremura, acceptă cu plăcere. Într-o clipă, tânăra fu condusă într-o încăpere destul de caldă, probabil bucătărioara spitalului. Acolo se găseau mese şi bănci cioplite foarte rudimentar. Pe un cuptor fierbea o tocană, într-un cazan uriaş.

— Ori de câte ori avem posibilitatea, le dăm oamenilor o masă caldă, spuse Burton. Fireşte, doar pentru cei nevoiaşi, dar nu reuşim niciodată să îi săturăm pe toţi. Ceea ce favorizează apoi, fireşte, bolile. În toamnă am avut holeră, acum avem gripă şi pneumonie. Şi tuberculoză. În cazul câtorva bărbaţi, nu mai putem face nimic. Vor muri în curând.

Pastorul suspină şi îi turnă ceai în cană lui Lizzie.

— Căutătorii de aur câştigă chiar atât de puţin? întrebă Lizzie. În Kaikoura – de unde vin eu – se spune că aurul e aici pe toate drumurile.

Burton râse.

— Aţi venit pe drumul obişnuit, o tachină el. Nu cumva v-aţi împiedicat de el? Nu, doamnă Drury...

— Domnişoară Portland, îl corectă Lizzie.

Pastorul o privi cercetător.

— Domnişoară Portland, majoritatea celor de aici nu câştigă mai mult decât un muncitor în oraş. De multe ori, chiar mai puţin, asta e media. Din păcate, viaţa de aici e mult mai scumpă decât în Dunedin sau în Kaikoura. Aţi văzut magazinul? Sunt preţuri strigătoare la cer – ceea ce se explică, fireşte, şi prin faptul că fiecare îmbucătură trebuie adusă până aici. Cârciumile nu sunt nici ele ieftine, la fel şi fetele care se vând pe bani. În plus, aici se pariază pe orice. Eu predic, fireşte, împotrivă, dar, cumva, pot înţelege.

Băieţii ăştia lucrează din greu şase sau şapte zile pe săptămână. Sâmbătă seara vor să se distreze. În orice caz, negustorii, birtaşii şi prostituatele fac mai mulţi bani decât căutătorii de aur.

— Şi nu se îmbogăţeşte nimeni? întrebă Lizzie.

Peter Burton ridică din umeri.

— Prea puţini, răspunse el apoi. Primii care găsesc un nou câmp aurifer – şi jucătorii buni de pocher. În cazul celor din urmă, aici poţi scoate mulţi bani, iar unii dintre ei îşi jecmănesc fără milă tovarăşii. Totuşi, aceştia sunt în minoritate, domnişoară Portland. Cei mai mulţi vor pleca la fel de săraci cum au venit.

— Atunci, va trebui să o iau pe râu, în sus, suspină Lizzie. Sau credeţi că ar fi o idee bună să-l aştept pe Michael aici?

Burton se încruntă.

— Depinde dacă intenţionaţi să îl vizitaţi sau dacă vreţi să rămâneţi la bărbatul dumneavoastră. De altminteri, vă pot cununa eu, dacă doriţi vreodată să împărţiţi cu el şi numele, nu doar cortul său, cu siguranţă neîncălzit.

Lizzie îi aruncă lui Burton o privire rece.

— Am propriul meu cort, părinte, iar pe ăsta nu îl împart cu nimeni.

Peter Burton ridică împăciuitor mâna.

— Nu am vrut să vă jignesc, domnişoară Portland. Vă rog să mă iertaţi. Dar nu aţi vorbit mai devreme de Michael Drury ca despre bărbatul dumneavoastră?

Lizzie îşi muşcă buzele.

— Nu în sensul ăsta, murmură ea. E doar... E doar aşa, să o spun cumva. Nu este al meu. Eu... Eu doar mă îngrijesc de el.

Capitolul 5

Michael Drury îşi trase nasul. Pur şi simplu nu mai scăpa de răceli în acea iarnă, dar, la urma urmei, îi mergea mai bine decât lui Chris Timlock, care zăcea de zile întregi cu febră şi cu tuse în cortul lui. Putea spăla aur şi chiar şi trebuia să o facă. Dacă nu apăreau cel puţin câteva grăunţe în sita lui, nu putea cumpăra nimic de mâncare, iar proviziile lui se terminaseră deja din ajun. Trebuia să meargă călare în tabără, dar puţinul aur pe care îl găsiseră până atunci nu merita osteneala să îl vândă.

Michael se gândise deja de multe ori să meargă la vânătoare, dar nu se pricepea să pună capcane, iar animalele mici pe care le vânase în Irlanda nu existau în Otago. Nu erau iepuri, ci doar păsări cu obiceiuri ciudate. Micii papagali-de-munte erau atât de obraznici, încât se apropiau de corturile lor pentru a le fura proviziile. Reuşise odată să îl omoare pe unul cu o praştie, însă abia dacă meritase, pentru că micul papagal-de-munte abia dacă avea carne pe el. Dimpotrivă, păsările mai mari, kiwi, erau active pe timp de noapte şi obişnuiau să se îngroape ziua. Lizzie îi povestise despre ele şi maorii aveau, de bună seamă, şiretlicurile lor pentru a le găsi. Însă Michael nu descoperise niciodată vreuna. Lui nu îi spuneau nimic nici urmele pe care le găseau uneori prin zăpadă. Poate că aici, sus, nici nu existau păsări kiwi. Michael nu avea nici cea mai vagă idee despre viaţa lor. Prindea peşte, avea mai mult succes la pescuit decât la vânat, dar dacă stătea întreaga zi în râu şi spăla aur, ei fugeau de el.

Michael se întrebă dacă nu cumva trebuia să îşi întrerupă munca şi să îşi facă un ceai. Chris avea cu siguranţă nevoie de unul, iar el însuşi... Cizmele îi erau din nou complet ude şi nu avea voie să se îmbolnăvească în niciun caz la fel de tare ca partenerul său.

Michael îşi strângea lucrurile când îl auzi pe Chris strigând. Prietenul lui stătea la intrarea cortului său şi se sprijinea de câteva bare. Tuşi când îi strigă lui Michael numele şi acesta din urmă văzu că are în mână o puşcă. Cei doi bărbaţi îşi cumpăraseră arma din câştigul primelor descoperiri încurajatoare de aur, dar, de fapt, niciunul dintre ei nu ştia cu adevărat să o folosească. Dacă se întâmpla să aibă bani pentru muniţie, exersau trăgând asupra copacilor sau a sticlelor, dar erau departe de a nimeri sigur un obiect aflat în mişcare. Zgomotul speria obraznicii papagali-de-munte, care se ascundeau agitaţi, scoţând zgomote ciudate, în primul copac, în loc să fiarbă în oala de supă a lui Chris şi a lui Michael.

Însă el trebuie să fi fost neliniştit de altceva decât de nişte păsări. Michael îşi lăsă echipamentul şi alergă spre corturile lor, care erau amplasate pe un mic deal. Voia să îşi poată supraveghea teritoriul, deşi până atunci nu îi mai venise nimănui ideea de a căuta aur exact în acelaşi loc, dar asta se putea termina de la o oră la alta, când vor fi găsit ceva.

— Cineva vine în sus pe drum, şopti Chris atunci când Michael ajunse la el.

Ardea din cauza febrei şi tuşea când vorbea.

— Cel puţin, aşa cred.

Michael îşi ajută prietenul să meargă mai întâi înapoi în pat. Era posibil ca el să îşi imagineze doar intrusul, poate că era doar produsul fanteziei sale. Însă, pe de altă parte, de la corturi puteai într-adevăr auzi ce se întâmpla în spatele micului deal. Pe acolo, o potecă urca până sus. Acum, şi Michael percepea zgomotul de copite. El îl acoperi din nou pe Chris.

— Auzi? întrebă bolnavul.

Michael încuviinţă, luă puşca în mână şi ieşi. Era cu siguranţă bine să îi provoace mai întâi frică vizitatorului.

Cu o figură fioroasă, se apucă să coboare panta – şi fu salutat cu un nechezat plin de bucurie. Calul lui Lizzie îl recunoscu din nou pe dată; la urma urmei fusese alintat de Michael – poate că saluta însă doar calul care păştea în faţa adăpostului lor. Caii împărţiseră de multe ori acelaşi grajd. În orice caz, Michael îl identifică de îndată pe acel cal maro drept animalul de tracţiune al cârciumei Irish Coffee. Urca încetişor dealul, încărcat cu tot soiul de lucruri, iar alături de el o femeie în rochii lungi se lupta cu zăpada, învelită în şaluri din lână şi paltoane grele.

— Lizzie!

Michael îi alergă în întâmpinare şi o luă în braţe.

Nu ar fi recunoscut niciodată, dar rareori se simţise atât de uşurat ca în clipa când o zărise.

Lizzie se eliberase din şalurile din jurul chipului şi părul ei aproape că i-ar fi permis să o sărute. Era frumos să îl aibă din nou alături, deşi făptura lui îi confirmă toate temerile. Ultima dată îl văzuse atât de slab şi de plin de griji pe vaporul-închisoare. Obrajii lui Michael erau supţi, iar în ochi îi sclipea febra. Nici nu o luă în braţe, învârtind-o, ca atunci când se reîntâlniseră în Kaikoura. Probabil că îi lipsea forţa să o facă.

Oricum, părea să se bucure cu adevărat. Lui Lizzie i se luă o piatră de pe inimă. Se temuse că nu va dori să o vadă.

Michael era fericit şi agitat ca un copil.

— Ce cauţi aici, Lizzie? Hai înăuntru, în cort este mai cald... Mă rog, nu mult mai cald, dar cât de cât. Îţi pot face un ceai.

Lizzie îi adresă zâmbetul ei plin de căldură şi începu apoi să-şi caute de lucru la coburii calului.

— M-am gândit să caut şi eu ceva aur, zise ea în treacăt. În Kaikoura nu mai era nimic – atunci, mi-am înhămat pur şi simplu calul şi am venit aici. Cum stai cu bogăţia,

Michael Drury?

Michael făcu o figură nemulţumită.

— Noi... lucrăm din greu, mormăi el, dar acum... iarna...

Lizzie încuviinţă.

— E destul de rece aici. Ce spuneai? Ai un cort?

Cortul lui Michael şi al lui Chris Timlock nu se puteau compara cu cel al pastorului. De fapt, ele nu erau nimic altceva decât o foaie de cort, prinsă de patru bare joase. Înăuntru puteai să şezi drept, dar nu şi în picioare. Nu exista mobilă; bărbaţii dormeau pe pământ, care era acoperit provizoriu cu o prelată. Erau protejaţi de frig cu ajutorul unor saltele şi pături, dar prea bolnavului Chris Timlock nu îi mai ţineau suficient de cald. Lizzie se sperie când îl văzu.

— Michael, omul ăsta trebuie dus la căldură! îi şopti ea prietenului ei, după ce îi salută partenerul.

Chris zăcea nemişcat în sacul lui de dormit şi abia dacă reuşise să îi dea mâna.

— O să te apuci mai întâi să instalezi cortul pe care l-am adus. E la fel de mic, dar din punct de vedere al confortului nu se poate compara cu ăsta! Jos, în tabără, mai am unul, mai mare, pe ăla îl putem aduce în zilele următoare. Ah, da, şi ai grijă să găseşti nişte bolovani – pe aici sunt suficienţi, îi putem încălzi în foc şi să îi luăm apoi cu noi în cort, ne vor mai încălzi cât de cât. Şi adu-mi şi geanta înăuntru, am sirop de tuse din flori de *rongoa*.

— Ai cumva, din întâmplare, şi ceva de mâncat? întrebă Michael încet.

Lizzie îl privi neîncrezătoare.

— Eu... eu ar fi trebuit să cobor azi în tabără şi să reîmprospătez proviziile, se scuză Michael. Cumva, nu am reuşit să o fac în ultimele trei zile şi...

—...şi nici nu ai găsit suficient aur pentru a plăti preţurile alea strigătoare la cer de acolo, nu-i aşa? întrebă Lizzie

severă. Michael, ce-ţi trece prin cap de data asta? Mai întâi, o să gătim ceva, îl încălzim – şi mâine trebuie să îl ducem jos, în tabără.

— Dar teritoriul nostru, se împotrivi Michael. Dacă îl părăsim, poate că ni-l ia un altul!

Îşi plimbă privirea plin de mândria proprietarului, pornind de la intrarea în cort peste valea idilică. Era, fără doar şi poate, frumoasă. Dar, oare, era aur sub zăpadă?

Lizzie se uită neînţelegătoare la ea.

— Atunci, n-are decât să moară celălalt de foame. Michael, aşa ceva o să găsim peste tot, nu trebuie să o păzeşti!

— Şi încă cum! făcu Michael dându-şi importanţă. Trebuie doar să trecem de iarnă. La primăvară, când se dezgheaţă pământul...

Lizzie suspină. Oare de ce se lăsa mereu păcălită de aceşti ochi strălucitori, albaştri, şi de această voce mieroasă? Totuşi, probabil că nici nu era posibil să îl duci jos, în tabără, pe Chris Timlock. Bărbatul era foarte bolnav. Dacă era să supravieţuiască, avea nevoie de mâncare şi de căldură. Dacă reuşea să îşi aducă aici, sus, toate proviziile, putea să îl îngrijească la fel de bine cum ar fi făcut-o şi pastorul.

— Bine, cedă ea, dar te duci mâine în tabără şi încerci să aduci căruţa noastră aici, sus. Sau te duci de două ori cu doi cai – aşa, ar trebui să poţi lua totul.

— Ai adus atâtea lucruri, încât să încarci de două ori doi cai? Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai cărat aici? se miră Michael.

Lizzie îl privi drept în ochi, demonstrativ.

— Tot ceea ce lipseşte de aici, Michael, pentru a putea trăi cât de cât omeneşte! Şi acum, la treabă, mă ocup eu de acest tânăr.

— Noi... noi o să găsim aur, nu-i aşa? întrebă Chris cu

voce răguşită, în timp ce Lizzie îi turna pe gât siropul de tuse al vraciului maori. La primăvară...

Lizzie îl mângâie liniştitor pe păr.

— Sigur că o să găsim aur. Nu-ţi face griji!

— Îmi pro... promiţi asta?

Lizzie îi zâmbi. De bună seamă, Chris nu mai ştia unde era şi cu cine vorbea. Însă avea nevoie de încurajări. Era încă foarte tânăr.

— Îţi promit asta! zise ea cu tărie.

A doua zi avea de gând să afle unde locuia tribul Ngai Tahu.

În primele zile însă, Lizzie nu reuşi să ajungă în satul tribului maori de acolo. Erau prea multe de făcut. Se străduiau să îi salveze viaţa lui Chris Timlock, iar datorită îngrijirii serioase a lui Lizzie tânărului îi mergea mai bine. Apoi, Michael şi Lizzie se apucară să facă adăpostul celor doi prieteni destul de locuibil încât să poată trece iarna cu bine. Spre supărarea lui Michael, Lizzie insistă să clădească o cabană.

— Michael, e abia iunie şi deja ninge zilnic! Asta va mai dura încă cel puţin trei luni. Doar nu o să poţi sta numai în cort!

— Oamenii de jos, din tabără, pot să o facă foarte bine! bombăni Michael.

Lizzie clătină din cap.

— Ei sunt fie mereu bolnavi, fie se încălzesc în cortul pastorului, în afară de asta, tabăra lor se află mai jos decât locul în care suntem acum. Acolo este puţin mai cald. Oricum, nu ai nimic altceva de făcut!

— Eu pot spăla aur. Cel puţin asta ne aduce nişte bani!

Lizzie se plesni cu mâna peste frunte.

— Michael, în patru săptămâni nu ai scos din pârâu nici măcar o uncie de aur! Pentru aşa un salariu nu îţi vine niciun zilier să îţi lucreze, nici măcar în Irlanda! mai ales

dacă socoteşti că îţi strici cizmele în apă şi că îţi distrugi lopeţile şi cazmalele ori de câte ori încerci să sapi în pământul îngheţat.

— Dar nu pot construi o casă de unul singur, iar Chris...

Chris Timlock supravieţuise aprinderii de la plămâni, dar încă mai zăcea, bolnav, în pat. Lizzie nu se aştepta ca el să se mai refacă pe parcursul iernii. Poate la primăvară, când avea să fie mai cald. Cu siguranţă că nu fusese niciodată unul dintre cei mai puternici oameni şi, foarte posibil, venise deja din Anglia cu ftizie.

— Te pot ajuta eu! zise Lizzie. Sunt mai puternică decât îţi imaginezi şi, pe deasupra, îmi face plăcere!

Ultima parte era chiar adevărată, lui Lizzie îi plăcea să potrivească stâlpii şi să-şi vadă crescând viitoarea casă, de la o zi la alta. Tăiatul copacilor şi transportul lor era însă muncă grea. Totuşi, ei înaintau repede şi, după o lună, aveau deja o casă minusculă din lemn, în care încăpeau trei paturi, un şemineu, o masă şi scaune. Lizzie îşi îngrădi patul cu foi de cort, pentru a avea un loc al ei. În tabăra căutătorilor de aur se vorbea pe la colţuri că ea trăieşte cu doi bărbaţi, dar asta nu deranja pe nimeni. Despre faptul că Michael nu voia să renunţe la teritoriul lui nefolositor se bârfea şi mai mult. Nici pastorul nu scotea niciun cuvânt când Lizzie apărea jos, la slujba de duminică, însoţită de cei doi prieteni ai ei, dar asta se întâmpla oricum rareori. Chris nu reuşea să străbată drumul decât în zilele lui foarte bune şi, după aceea, era obosit de moarte.

— Veniţi cândva pe la noi! îl chemă Lizzie pe Peter Burton şi se bucură atunci când el acceptă invitaţia.

Peter citi slujba pentru Lizzie şi Chris, iar la final bău whisky cu Michael. Era încântat de calitatea acestuia. Lizzie nu vânduse sticlele din prima lor producţie, ci o adusese cu ea aici, la Otago. Acum, conţinutul ei le încălzea cele mai friguroase nopţi. Pentru Lizzie era

important ca pastorul să observe îngrădirea ei. Trebuia să o respecte. Nimeni nu avea voie să se îndoiască de cinstea ei!

În Otago se făcea mult mai repede primăvară decât în Kaikoura, dar când natura renunţă în cele din urmă la iarnă, pământul explodă de cât de fertil era. Totul înverzi peste noapte. Flori galbene şi roşii creşteau pe câmpii de-o parte şi de alta a pârâului. Malurile îi aminteau lui Michael de Irlanda, chiar dacă fagii sudului împânzeau drumul şi ferigile îşi lăsau ramurile în apă în locul sălciilor. Strigătele păsărilor sunau ciudat, dar alte lucruri erau la fel ca acasă.

Michael savura să vadă cum Lizzie îşi dădea din ce în ce mai multe haine jos, din cele de iarnă, şi cum trupul ei începea să prindă contur de sub toată acea lână, cu ajutorul căreia se încălzise în ultimele luni. La fel ca fetele din Irlanda, îşi lăsa părul în bătaia vântului şi îşi înfrumuseţa casa cu flori de primăvară – şi, pentru prima dată după mulţi ani, Michael nu mai visă la buclele dese ale lui Mary Kathleen, ci se bucură de soarele din şuviţele de-un blond-închis ale lui Lizzie. Nu se mai gândea la mişcările graţioase ale lui Kathleen, ci începu să aprecieze felul în care Lizzie se implica în toate: încercările ei neiscusite, dar însoţite de lungi cuvântări, de a convinge calul să urnească lemnele din loc – Michael şi Chris plănuiau să construiască un jgheab de spălare şi aveau nevoie pentru aceasta de trunchiuri din apropierea pârâului – şi felul ei precaut, blajin, de a fi atunci când îl scotea pe Chris afară din casa lor şi îl ducea la soare.

Partenerul lui Michael vorbea tot mai des despre faptul că îşi dorea, în sfârşit, să lucreze împreună cu el, dar, de fapt, nici nu te puteai gândi la una ca asta. El mai dădea câteodată cu dalta în câteva bucăţi de lemn şi încerca să îl ajute pe Michael la proiectul unui jgheab pentru apă. Însă chiar de la primele mişcări de fierăstrău era lac de sudoare

şi tuşea.

Michael mârâi ca măcar Lizzie să îl ajute la construcţia jgheabului, dar aceasta refuză.

— Michael, nu merită efortul. Pârâul ăsta nu are aur! Sau este prea puţin pentru a-ţi aduce un câştig serios. Sapă mai bine, poate sunt aici nişte filoane aurifere, dacă tot eşti atât de convins că trebuie neapărat să fie acest teren, şi nu un altul. Dar în ce priveşte jgheabul, sunt de părerea maorilor: înainte să tai un copac, îi cer voie lui Tane să o fac, iar el îmi dă voie numai dacă fac ceva inteligent cu lemnul, în acest caz, Tane spune: „Nu!” Iar eu o să fac pe dracu’ în patru să nu mă cert cu el!

Lizzie descoperise între timp unde locuia cel mai apropiat trib maori şi se pregătea să le facă o vizită. Socotea că trebuia să meargă vreo două zile pe râu în sus. Mai mult, băştinaşii îşi schimbaseră poziţia satului. Locuiau acum şi mai departe de căutătorii de aur. Era ceva ce nu ar fi făcut, de bună seamă, Kahu Heke şi oamenii lui de pe Insula de Nord. Multe triburi de pe Insula de Sud nu aveau nişte *marae* foarte preţios împodobite, ci doar nişte colibe simple, la care erau pregătiţi să renunţe repede, pentru a pleca mai departe. Lizzie se pregăti să facă tot acel drum pe jos. Îşi încărcase calul cu daruri pentru Ngai Tahu şi nu dorea să îi mai pună o povară suplimentară. Michael se oferi mai întâi să o însoţească, apoi măcar să ia calul lui bălan drept cal de călărie, însă Lizzie refuză ambele variante. Nu îi făcea mare plăcere să călărească şi nu credea că va reuşi să o scoată la capăt cu calul bălan. Compania lui Michael ar fi bucurat-o personal, dar Ngai Tahu aveau mai multă încredere în ea dacă venea de una singură. În afară de asta, nu voia să îl lase pe Chris acolo, în tabără, fără niciun fel de ajutor.

— Nu o să păţesc nimic, Michael! râse ea când, înainte de a o lua din loc, el se tot agita ca o cloşcă. Maorii sunt

prietenoşi şi, în plus, le aduc cadouri şi salutul prietenilor lor din Kaikoura. Pericolul ar putea veni mai degrabă din partea *pakeha*. Acolo unde vreau eu să merg nu a mai fost, probabil, nimeni niciodată.

În sinea ei însă se bucura de fiecare clipă în care Michael îşi făcea griji. Părea că în sfârşit începe şi el să simtă ceva pentru ea.

Capitolul 6

Primăvara nu adusese cu sine mişcare în tabăra căutătorilor de aur şi, mai ales, în Dunedin. Din nou veneau vapoarele unul după altul în portul din Otago şi mii şi mii de aventurieri năvăleau pe râul Tuapeka. Mulţi soseau şi pe uscat şi odată cu ei veneau şi cei care doreau să devină căutători de aur.

La începutul vacanţei de primăvară, doi dintre ei porniră din Dunedin: Rufus Cooper şi Sean Coltrane. După ce se rugaseră luni întregi să li se dea voie, domnul Cooper îşi dăduse în cele din urmă acordul să îi facă o vizită pastorului. Însă nu fără a-l implora pe preot să îi trimită fiul înapoi la sfârşitul vacanţei, fie că băiatul voia, fie că nu.

— Şi să ai grijă de el! îi băgă în cap lui Sean, atunci când băieţii o luară din loc.

Cei doi petrecuseră ceasuri întregi încărcându-şi caii cu tot soiul de ustensile pentru corturi şi de săpat, însă nu era nevoie. Kathleen voia să îi conducă în tabără şi merse cu ei cu o căruţă plină de ajutoare. Era încărcată cu bandaje, cu foi de cort şi cu alimente pentru spital – dar mai găsise loc pentru doi saci de dormit şi câteva lopeţi, spusese ea făcând cu ochiul. Însă băieţii o refuzaseră.

— Adevăraţii căutători de aur nu sunt duşi de mamele lor acolo! zise Sean mândru, ceea ce o făcu pe Kathleen să râdă. Însă, în cazul unora, nici nu ar fi atât de greşit! o informă fiul ei.

Kathleen era cât se poate de optimistă în acea primăvară. Se bucura de excursia ei în munţi – şi de revederea cu Peter Burton, chiar dacă nu îşi recunoştea asta! în pofida aşteptărilor, se readaptase bine în Dunedin. La început îi fusese extrem de frică să nu fie găsită – în cele din urmă, se aflase într-o comunitate înfloritoare. Dunedin avea o administraţie desemnată prin alegeri şi un

cod al industriei şi al artizanatului: Kathleen şi Claire fuseseră înregistrate oficial şi afacerea lor era cunoscută. Dacă Ian s-ar fi apucat să întreprindă cercetări, le-ar fi putut găsi cu uşurinţă.

Totuşi, de la fuga lor trecuseră mulţi ani. Ian trebuie că se resemnase şi, în plus, Dunedin nu mai era doar un orăşel. El creştea continuu şi îţi oferea anonimatul corespunzător. Kathleen îndrăznise chiar să meargă la spectacolele de teatru ale lui Jimmy Dunloe sau la expoziţii de artă. Îşi puteau permite fără probleme intrarea. Mina de aur a doamnelor aducea un câştig bun, Kathleen crea mereu noi rochii şi cusătoresele ei abia dacă reuşeau să le termine pe toate la timp. Claire se delecta cu accesoriile pe care le comanda de la Londra şi de la Paris. Ea sfătuia clientele cu şarm şi cu bun-gust şi avea faima de a fi una dintre cele mai bine îmbrăcate şi mai elegante doamne ale oraşului. Kathleen se întreba oare când avea să o ceară, în cele din urmă, domnul Dunloe în căsătorie şi cum urma să reacţioneze ea. Claire nu vorbea însă niciodată despre acest lucru, astfel încât nici Kathleen nu deschisese subiectul.

În ce o privea pe aceasta din urmă, ea avea suficienţi admiratori – sau, cel puţin, ar fi putut avea dacă nu ar fi fost atât de reţinută. Ieşea rareori în public şi răspundea doar monosilabic atunci când bărbaţii intrau în vorbă cu ea. Frumuseţea ei ieşită din comun, acum coaptă, nu putea fi ascunsă. Chiar dacă se îmbrăca mult mai simplu decât Claire, părul blond auriu, tenul deschis, de culoarea mierii, şi ochii verzi ca smaraldul o aduceau mereu în centrul atenţiei. Pentru prima dată în viaţă, Kathleen avea timp să se îngrijească pe sine. Pielea nu mai era arsă de soare, buzele nu mai erau crăpate şi mâinile nu mai erau aspre şi muncite. Era subţirică, dar nu mai era slabă, şi putea din nou, încetul cu încetul, să privească oamenii în

ochi. Coşmarurile lui Kathleen se răriseră, începea să uite de maltratările şi de jignirile lui Ian, însă continua să se lupte cu sentimentul de vină – cu atât mai mult cu cât noul preot catolic din Dunedin nu îi oferi iertarea păcatelor.

— Nu ar fi trebuit să îţi părăseşti soţul! o certă el după prima ei spovedanie. Indiferent ce s-a întâmplat! Ce a unit Dumnezeu, omul nu poate despărţi. Ar fi trebuit să rămâi la el şi să încerci să-i fii o femeie bună!

Obiecţiile lui Kathleen, cum că ar fi încercat asta destul de mult, nu contau pentru părintele Parrish. El o sfătui la modul cel mai serios să se întoarcă înapoi la Christchurch, dar devotamentul ei faţă de voinţa divină nu mergea atât de departe.

— Pe voi nu v-a unit Dumnezeu, ci numai nevoia! argumentă şi Claire. Dumnezeu te-a unit mai degrabă cu acel Michael. Cu el ar fi trebuit să te căsătoreşti. Nu puteai să mergi după el în Australia?

Kathleen nu se gândise niciodată la această posibilitate, dar acum era oricum prea târziu. Şi, în plus, Kathleen se vedea pe drumul cel mai sigur de a comite un nou păcat, altul decât acela de a-şi fi părăsit soţul bătăuş. De fiecare dată când Peter Burton venea în oraş, ea simţea cum îi creşte afecţiunea faţă de tânărul pastor. Burton o făcea să râdă, o amuza cu poveşti din tabăra căutătorilor de aur şi se ocupa de Sean şi de Heather. Era mereu răbdător, nu era insistent, iar atunci când îi oferea braţul, ori de câte ori mergeau la plimbare, ea se simţea relaxată şi în siguranţă. Dacă îi lua mâna sau dacă piciorul lui i-l atingea pe al ei, din greşeală, atunci când o ajuta să urce în trăsură, inima îi bătea mai repede. Nu era dorinţa aceea puternică, pe care o simţise în cazul lui Michael, dar era ceva – ori de câte ori venea Burton în oraş, Kathleen se simţea mai tânără şi mai uşoară şi dansa întreaga zi.

Uneori, când stătea aplecată peste blocul ei de desen şi

când nu avea nicio idee, observa cu surprindere că aşternea pe hârtie imaginea lui Peter Burton: nasul uşor strâmb – probabil că avusese vreun accident când boxase, în timpul colegiului buzele pline şi chipul oval, părul şaten-deschis, care îi cădea mereu pe frunte. Ochii liniştiţi, dar care puteau să strălucească, plini de viaţă, dacă era mişcat de ceva. Kathleen ştia acum că erau căprui şi că luminile din ei erau de culoarea chihlimbarului. Ea îndrăznea, în sfârşit, să îl lase să o privească suficient de mult în ochi pentru a-i cerceta privirea.

Kathleen încerca să nu se gândească la posibilele consecinţe ale sentimentelor ei, însă îşi îngăduia bucuria revederii de sus, din tabără. Mergea acolo pentru prima dată, la Gabriels Gully. Peter nu voia să primească vizite; cel puţin nu pe aceea a unei doamne. Totuşi, în noua tabără, totul părea să fie mai civilizat. Câţiva dintre căutătorii de aur îşi luaseră cu ei femeile şi construiseră cabane, iar mai nou pastorul îi învăţa zilnic pe câţiva dintre copii să scrie şi să citească.

— Fii atentă, mamă, după vacanţă o să fim bogaţi! zise Sean, care mergea în faţă, alături de Rufus.

Heather se lipi de Kathleen.

— Crezi că aş putea să spăl şi eu aur? întrebă ea, cu vocea limpede, pe care o moştenise de la mama ei.

Heather aproape că nu avea nimic de la familia Coltrane. În afara ochilor căprui-închis, care contrastau încântător cu părul deschis la culoare, era o copie perfectă a mamei sale.

Kathleen încuviinţă.

— Sigur că da. Pastorul o să ne arate cum se face, iar după aceea vom găsi mai mult aur decât toţi băieţii la un loc!

În realitate însă, Kathleen abia dacă avu timp să se uite la peisajul din jurul taberei. Noua aşezare aproape că

devenise un oraş, iar biserica lui Peter Burton şi centrul comunităţii erau unul dintre reperele principale. Kathleen fusese primită imediat de către celelalte femei. Spitalul, cantina săracilor, şcoala – peste tot era nevoie de cineva care să vină în ajutor, iar cele mai bune erau femeile. În continuare, ele erau în minoritate în tabără, dar măcar acum nu mai erau doar fete care se vindeau. Ajutoarele din comunitatea lui Peter erau recrutate dintre soţiile şi fiicele negustorilor de mărunţişuri, ale poştaşilor şi ale cămătarilor din tabără. Femeile căutătorilor de aur contribuiau mult mai rar. În majoritatea cazurilor, ele lucrau pe câmpurile aurifere, la fel ca bărbaţii lor. Multe dintre ele nu rezistau mult timp, treceau prin avorturi şi accidente şi umpleau spitalele comunităţii. Kathleen ajută la două naşteri chiar din prima noapte de după sosirea ei – şi când te gândeşti cu câtă plăcere şi-ar fi petrecut ea seara cu Peter!

— Dar dumneavoastră aţi fi o minunată soţie de preot! zise soţia băcanului.

Kathleen roşi profund. Nu lăsase să se întrevadă nimic din bucuria revederii, iar Peter nici măcar nu o sărutase pe obraz în semn de salut. Totuşi, se vorbea deja despre relaţia lui Kathleen cu pastorul şi matroanele din tabără făceau deja planuri de cununie. Trebuia să fie precaută. Era inimaginabil ce se putea întâmpla dacă acele femei cuminţi aflau că era catolică!

Totuşi, chiar şi sub constanta supraveghere a matroanelor din tabără, Kathleen petrecu zile fericite alături de Peter Burton. Aproape că nu era niciodată singură cu el, dar era mulţumită să îl poată ajuta, chiar observând cu plăcere modul în care se comporta cu oile sale. Kathleen era mereu fericită în noua aşezare, Tuapeka.

Peter însă era destul de dezamăgit. Sperase să aibă mai

mult timp pentru ea, dar tocmai când Kathleen veni în vizită, tabăra se umplu de oameni noi. Pastorul era solicitat în toate colţurile şi marginile pentru a arbitra certurile, pentru a da sfaturi şi pentru a impune regulamentele stabilite cu greu referitoare la împărţirea terenului şi amenajarea noilor locuri pentru corturi.

— Vino măcar odată cu mine! o chemă el pe Kathleen într-o dimineaţă însorită, care părea să fie perfectă pentru un picnic.

Sean şi Rufus plecaseră foarte devreme, emoţionaţi să caute aur, având coburii plini cu provizii, cu Heather după ei. „Micuţa” avea treisprezece ani şi nu mai puteai scăpa cu uşurinţă de ea. Spre supărarea celor doi băieţi, ea se dovedise a fi o foarte iscusită spălătoare de aur. În primele săptămâni, spălase, prin râuri şi pârâiaşe, aur în valoare de treizeci de lire, iar acum i se părea că este bogată şi, fireşte, net superioară fratelui ei.

Mama lui Heather se gândea mai puţin la distracţiile de vară. Kathleen tocmai se ocupa de curăţatul legumelor pentru cantina săracilor, când Peter veni în faţa marelui cort din centrul aşezării cu o căruţă uriaşă, la care erau înhămaţi catâri.

— Trebuie să iau lemne din celălalt capăt al taberei, zise pastorul. Bărbaţii au tăiat acolo copaci, ca să facă loc pentru mai multe corturi, iar acum vor să ne dăruiască trunchiurile. Dacă mai găsesc câţiva oameni care să mă ajute, putem construi pentru spital o casă în toată regula. Cel puţin, pentru secţia de femei.

Să găseşti astfel de ajutoare se dovedi a fi foarte complicat. Oricine era în puteri ieşea de dimineaţă pe câmpurile aurifere. Chiar şi primele paciente ale lui Kathleen plecaseră deja cu micuţii lor. Puneau copiii în păturI şi îi lăsau pe malurile râurilor în care încercau să spele aur.

Kathleen urcă în căruţa lui Peter Burton, iar el o struni cu siguranţă printre corturi, animale de povară şi printre bărbaţii care râdeau. În acest răstimp, pălăvrăgea cu Kathleen, de care îi plăcea în acele zile mai mult decât oricând. Tânăra părea să se simtă, în sfârşit, în siguranţă, munca îi făcea plăcere, iar în Dunedin părea totul să fie în regulă. Kathleen râdea chiar din toată inima ori de câte ori el făcea câte o glumă, fiind extrem de frumoasă.

Era o zi caldă de primăvară, iar din părul lui Kathleen prins cuminte în coc se desprinseseră câteva şuviţe. Peter îndrăzni să i le dea cu blândeţe la o parte. Cu doar câteva luni în urmă, femeia s-ar fi speriat, însă, acum, chipul i se lipi timp de o bătaie de inimă de mâna lui, care încă i se mai odihnea pe obraz. Precaut, Peter îşi lăsă mâna să i se plimbe mai departe, i-o puse pe umeri şi o trase scurt spre el. Kathleen îl privi şi se pierdu în ochii lui strălucitori. Catârii n-aveau decât să-şi caute singuri drumul prin tabără, nu erau decât străzi bătătorite, pe care abia dacă puteau să se rătăcească.

Kathleen îi oferi pastorului un zâmbet tandru – dar, dintr-odată, împietri. Trăsăturile ei, care tocmai se liniştiseră de o bucurie interioară, se transformară într-un chip al disperării.

— Pleacă! îi şopti ea lui Peter.

Mâinile femeii apucară hăţurile.

— Pleacă, mai repede, mai repede, mai repede! Trebuie...

Părea a fi atât de urgent, încât Peter nu mai puse nicio întrebare, ci îndemnă catârii – însă nu fără a arunca o privire cercetătoare peste umăr. Ceva din cele pe care le văzuse Kathleen, în clipa în care se uitase la el, trebuie că o speriase de moarte într-atât, încât ea se ghemui acum lângă el şi îşi ascunse faţa. Aveai impresia că îşi doreşte să intre pe undeva pe sub capră.

Peter însă nu văzu nimic ce ar fi putut să provoace o astfel de reacţie. Pe marginea străzii se derula o scenă cât se poate de normală pentru Tuapeka. Doi nou-veniţi – un bărbat cu părul negru şi un băiat blond – îşi descărcau căruţa, iar bărbatul se certa cu un vecin despre locul în care să îşi plaseze cortul. Niciunul dintre acei oameni nu remarcase căruţa lui Peter, cu atât mai puţin femeia de pe capră.

— Ce s-a întâmplat, Kathleen? Vorbeşte cu mine!

Când ajunseră din nou într-o parte mai animată a taberei, Peter îşi struni animalele. Kathleen tremura ca o piftie.

— Opreşte... Te rog, opreşte, nurmură ea. Da... Da, aici se poate... Eu... îmi pare rău, Peter, dar eu... Sean... Copiii... O să... Trebuie...

Kathleen sări din căruţa lui Peter, se uită hăituită în jur şi începu să alerge. Fugea acum de parcă ar fi fost urmărită de furii.

Peter Burton rămase în urmă, nedumerit. Făcuse el ceva ca să o sperie în halul ăsta pe Kathleen? Pastorul excluse însă imediat acest gând. Nu, trebuie că fusese altceva. Făcu decis stânga împrejur. Lemnele puteau fi luate şi mai târziu, dar mai întâi trebuia să o găsească pe Kathleen şi să descopere ce anume o dăduse atât de tare peste cap. Părea că femeia alerga spre biserică – în orice caz, ştia că nu el era cel de care ea fugea. Printre corturi erau scurtături, iar ea putea ajunge acolo mai repede decât Peter şi căruţa lui. Pastorul se mai uită încă o dată spre locul în care Kathleen rămăsese împietrită. Bărbatul însoţit de acel tânăr dispăruseră. După câte se părea, vecinul supărat reuşise să se impună, iar ei trebuiau acum să îşi pună cortul altundeva. Oare să fi avut vreo legătură panica lui Kathleen cu acei doi bărbaţi? Să îi fi cunoscut? Sau să fi fost vecinul? Dar ce anume putea ea să aibă cu acel borfaş

bătrân şi bărbos din Australia? Peter Burton hotărî să o descâlcească mai târziu. Extrem de neliniştit, el dădu bice catârilor şi se opri abia când ajunse la spital şi la biserică.

— Unde e domnişoara Kathleen? le strigă el femeilor care încă mai şedeau înaintea corturilor şi curăţau legume.

Acestea discutau agitate şi se uitară acum la el, în sus.

— V-aţi certat? întrebă soţia negustorului de mărunţişuri, cu multă curiozitate în glas.

Peter nu se sinchisi să îi răspundă.

— Unde e?

— Tocmai a trecut pe aici, palidă de parcă ar fi văzut o stafie, şi a gonit mai departe spre grajduri. S-a întâmplat ceva, părinte?

Asta era soţia poştaşului.

Peter îşi lăsă baltă căruţa, sări de pe capră şi merse după Kathleen în cortul-grajd. Un antreprenor scoţian închiria aici locurile pentru cai şi făcea mai mulţi bani decât majoritatea căutătorilor de aur. Kathleen era acolo, agitată, şi îşi înhăma caii.

— Eu... trebuie să plec, bâigui ea când îl văzu pe Peter.

Îşi ieşise din fire.

— Dar, Kathleen... Aşa brusc... Spune-mi totuşi ce s-a întâmplat? Am făcut eu oare ceva greşit?

Peter dădu să o ia în braţe sau, cel puţin, să o liniştească, astfel încât ea să-l poată privi, dar Kathleen nu se opri. Părea să nu mai aibă de gând să îşi ia lucrurile din cortul-spital, unde dormea.

— Tu? Nu... nu, fireşte că nu. Peter... Trebuie să îl găseşti pe Sean... sau aşteaptă până când se întorc băieţii cu Heather. Dar atunci spune-i... să vină imediat acasă, bine? Să nu mai ezite, să plece imediat, chiar dacă se lasă noaptea. Poate găseşti pe cineva care să îi conducă pe copii. O să plătesc pentru asta... Dar noi... noi trebuie...

Kathleen nu-şi mai termină propoziţia. Sări pe capră şi

scoase căruţa afară din şopron.

— Îmi pare rău, Peter. Îmi pare... îmi pare sincer rău...

Kathleen îşi mână caii la galop imediat ce lăsă grajdurile în urma ei, apoi o cârmi spre strada care ducea la Dunedin.

Peter rămase locului, nevenindu-i a crede.

Fără să le mai bage în seamă pe femeile care se uitau cu foarte mare curiozitate după Kathleen şi care priveau acum şi la el cu nişte expresii deloc măgulitoare, pastorul se întoarse la căruţa lui. Indiferent ce anume se întâmplase, el trebuia să ia lemnele acum, înainte să se găsească, cine ştie, vreun altul care să şi le însuşească, însă, după aceea, avea să-i caute pe acel bărbat şi pe tânărul acela, a căror apariţie o speriase pe Kathleen de moarte.

Dură ceva vreme până când fu încărcată căruţa şi până când Peter se putu întoarce spre biserică. Totuşi, era încă lumină când trecu pe lângă grajdurile unde intrase Kathleen în panică. Îl văzu pe bărbatul care se certase cu brunetul. Un australian, Peter îl cunoscuse în treacăt. Pastorul luă hăţurile în mână.

— Seara, Terrence, ei, zi bună azi?

Căutătorul de aur clătină din cap.

— Seara, pastore. Mai degrabă proastă. N-am găsit mare lucru, însă am aflat multe necazuri.

Îşi scărpină capul pe care abia dacă mai erau câteva fire de păr.

— Am văzut, v-aţi certat. Vecini noi?

— Am reuşit la ţanc să îi împiedic. Ce-şi imaginează lumea? Mai ai nevoie şi de puţin loc de respirat, iar aici, Dumnezeu o ştie, e suficient pământ să îşi poată pune oricine corturile. Bine, e adevărat, nu aşa de central...

Asta era adevărat. Noile locuri gândite pentru corturi erau ceva mai departe de magazine şi de cârciumi.

— Iar tipul ăla mai era şi negustor de cai şi avea de gând să îşi deschidă aici o afacere! Pe lângă căutatul aurului... Cei doi catâri, pe care îi are cu sine, voia să mi-i vândă pe loc.

Peter se încruntă.

— Şi cum îl cheamă? S-a prezentat?

Terrence clătină din cap.

— Nuuu, nu am ajuns deocamdată cu politeţurile aşa de departe. De ce? Vreţi să cumpăraţi un catâr? Ai dumneavoastră nu sunt cei mai tineri, dar nici animalele individului ăluia, chiar dacă erau lustruiţi de numa.

Terrence părea să se priceapă la cai.

— Aveţi vreo idee unde au dispărut oamenii ăia? întrebă Peter.

Terrence ridică din umeri.

— La noile locuri de corturi, bănuiesc. Sau pe altundeva, să facă scandal. Tipul ăla miroase de la o poştă a probleme, pastore. Staţi departe de el!

Peter se gândi cum anume să procedeze în continuare şi hotărî să pună mai întâi căruţa la adăpost. Ajuns în grajd, înşeuă apoi iapa pe care i-o dăruise Kathleen atunci, la despărţire, şi o porni prin tabără. Se mişcă mai uşor călare şi poate că avea să dea de ei. În afară de asta, putea spune că voia să îşi schimbe animalul – cea mai sigură metodă de a intra în dialog cu un negustor de cai.

Individul miroase de la o poştă a probleme... Peter hotărî să se încreadă în instinctul lui Terrence şi intră mai întâi în prima cârciumă.

— Seara, oameni buni! salută el la intrare. Am auzit că vrea un negustor de cai să se aşeze pe aici. Are cineva vreo idee pe unde e acum?

— Aşa, unu brunet, gras? întrebă cârciumarul. Ăla a fost aici mai devreme. Cel mai bine şi-ar fi pus cortul fix lângă cârciumă. Da am fost aici înaintea lui! Acum stă lângă

bordelul lui Janey. Tot rău, dar Janey nu poate spune nu.

— Lângă bordel? se miră pastorul. Am auzit că are un băiat cu el...

— De bună seamă, unu nu foarte delicat.

Cârciumarul rânji, iar bărbaţii râseră.

— Vreţi un rachiu, pastore?

Peter îşi luă rămas-bun fără să bea whisky-ul oferit. Între timp, i se trezise de-a binelea curiozitatea, iar Janey’s Dollhouse, cum se numea, de fapt, bordelul, era foarte aproape. Acum se găsea în faţa lui un cort, iar un băiat ducea lucruri din căruţă în noua lor casă. Catârii păşteau, legaţi de funii lungi, de care aveau neîndoielnic să se împiedice clienţii beţi ai lui Janey, care aveau să treacă pe acolo, târziu, în noapte.

Peter se mai gândi pentru o clipă cum să înceapă discuţia, însă bărbatul deveni dintr-odată atent. Cercetă iapa lui Peter cu nişte ochi injectaţi, dar isteţi şi duri deopotrivă. Mai întâi, cam într-o doară, apoi cu un interes vizibil.

— E un animal drăguţ, rosti el. De unde îl aveţi?

Peter Burton se miră. Dacă acest om era negustor de cai, trebuia să ştie doar de unde se cumpărau catârii. Hotărî să fie precaut.

— L-am cumpărat pe undeva pe lângă Christchurch, susţinu el. Dar mă gândesc dacă să o vând sau nu. Uneori şchiopătează.

Bărbatul cel mare rânji.

— Am văzut imediat. Da, cineva v-a înşelat, domnule... Oh, părinte...

Bărbatul observă gulerul de preot şi se înclină.

— Pastor, îl corectă Peter. Pastorul Peter Burton.

Bărbatul râse jovial.

— Ei, să vedem ce e de făcut aici... Bănuieşti că vei găsi pe aici Sodoma şi Gomora şi, într-adevăr, primul lucru pe

care îl faci e să închei o afacere cu biserica. Mă bucur să vă cunosc, pastore. Şi îmi va fi o onoare să vă vând cel mai bun catâr pe care îl puteţi găsi între Invercargill şi Auckland!

Îi întinse mâna lui Peter.

— Dacă îmi permiteţi să mă prezint: Ian Coltrane.

Fuga lui Kathleen din mariajul ei cu Ian îl lovise rău pe acesta din urmă. Chiar dacă nu îi ducea prea tare dorul soţiei, ducea însă dorul puterii ei de muncă. Ian Coltrane avea nevoie de fermă ca punct fix pentru a se putea mişca şi pentru a vinde caii pretutindeni. Cineva trebuia să fie acolo şi să îngrijească de caii pe care Ian nu îi lua cu el. După plecarea lui Kathleen, asta nu se mai putea întâmpla. Chiar dacă fiul său îi promitea luna de pe cer şi ar fi fost, fără doar şi poate, gata să facă absolut orice pentru tatăl lui, pe care îl diviniza, el era totuşi doar un copil. Chiar şi Ian pricepuse că nu puteai da pe mâna unui copil de nouă ani administrarea unei ferme. Nici măcar nu îl puteai lăsa acolo singur. Din acest punct de vedere, lui Colin i se împlinise cea mai mare dorinţă. Ian nu-l mai trimisese la şcoală, ci îl luase de atunci în toate călătoriile lui de afaceri.

La început, tatăl lui Colin încercase să nu întreprindă drumuri lungi, dar, acum, înşelăciunile lui de ani întregi se răzbunau: în Christchurch, reputaţia lui Ian era distrusă; oamenii mai degrabă plecau până departe, ca să îşi cumpere animalele din altă parte. Ian încercase aşadar să îşi găsească un asociat, care să se ocupe de ferma lui, în timp ce el era pe drumuri, însă nu se găseau decât indivizi dubioşi care să fie gata să colaboreze cu el. Primul mânase departe o turmă de oi şi o vânduse pe cont propriu pe când Ian nu era acasă, pe cel de-al doilea îl găsise la întoarcere beat mort într-un grajd. Cel de-al treilea plecase supărat când Ian încercase să îl înşele cu partea lui din

vânzarea unor cai. Cu cel de-al patrulea lucrurile merseseră mai degrabă rău decât bine o anumită perioadă, dar bărbatul se făcuse nevăzut imediat ce începuse în Otago febra aurului. Aşadar, Ian trebuia să îşi limiteze şi mai mult drumurile – când însă el ar fi trebuit să le extindă şi mai mult, fiindcă în curând nici măcar cei mai neînsemnaţi fermieri din Canterbury nu mai voiau să se lase înşelaţi de el. Febra aurului nu îi îmbogăţise, dar erau suficient de înstăriţi pentru a-şi putea spori numărul oilor de la marii crescători şi, astfel, să îşi îmbunătăţească propriile şepteluri. Mulţi baroni ai oilor creşteau cai, pentru propria lor distracţie, sau catâri, folosiţi pentru lucru. Ei începuseră să îşi ajute cu aceştia mai micii lor vecini, atunci când aceştia plăteau un preţ rezonabil.

— De ce nu lucrezi la propria ta fermă? întrebase odată Ron Meyers, noul proprietar al fermei Edmunds, când Ian i se plânsese la cârciumă, amicului său de pahar. A mea merge minunat!

Meyers creştea vite.

— De ce nu mergem şi noi să căutăm aur? îl întrebase Colin pe tatăl său.

Ian cântărise ambele variante – şi se hotărâse apoi pentru cea din urmă.

Vânduse mai întâi caii, apoi ferma lui Ron Meyers, care îi făcuse o ofertă destul de bună. După care, o luase din loc, cu băiatul, cu o căruţă trasă de doi catâri, spre câmpurile aurifere.

Ian Coltrane.

Peter Burton inspiră adânc. Aşadar, acesta era secretul ei – nu era de mirare că fusese Kathleen într-atât de îngrozită! Oare crezuse cu adevărat că soţul ei murise? Era mai puţin probabil; comportamentul ei din ultimii ani indica mai degrabă faptul că fugise. Peter bănuise deseori că soţul ei încă mai trăia. Şi băiatul ăsta... Pastorul îl

cercetă discret. De fapt, ar fi trebuit să descopere imediat asemănarea: băiatul era neîndoielnic fiul lui Kathleen; semăna chiar mai mult cu ea decât Sean.

— Şi fiul meu, Colin, îl prezentă Coltrane. Colin, arată-i pastorului iapa sură. Se gândeşte să îşi schimbe bătrânul lui catâr.

Colin se uită la catârul lui Peter. Era ciudat – băiatul avea trăsăturile lui Kathleen, dar expresia de pe chipul lui, când se uită la iapă, era cea a tatălui său. Părea, la fel ca acesta, să cunoască animalul – Kathleen trebuie să îl şi avut deja când fugise de acolo. Peter îi dădea băiatului cel mult treisprezece sau paisprezece ani şi se mira că nu începea să sporovăiască despre acest subiect. Însă Colin tăcu.

— Să vin călare, cu iapa cea sură? întrebă el într-un târziu.

Peter hotărî să pună punct întregii chestiuni.

— Nu, mulţumesc. Nu azi, domnule Coltrane. S-a întunecat deja şi nu prea mai pot vedea mare lucru. Nu este momentul cel mai bun al zilei pentru a tranzacţiona cai!

Ian Coltrane se încruntă.

— Pastore, acum mă jigniţi! De parcă v-aş înşela, pe dumneavoastră şi biserica, fie că e zi, fie că e noapte! Ceea ce vă ofer, pastore, puteţi cumpăra oricând, cu ochii închişi. Iapa sură este o frumuseţe. Şi nu are nicio zi peste opt ani. E numai bună... Din contră, a dumneavoastră... cred că are vreo douăzeci...

Peter scutură din cap.

— Şi, până acum, mi-a fost fidelă! zise el şi preluă tonul linguşitor pe care îl folosise şi Ian până atunci. Dacă mă gândesc bine... Ar fi extrem de nepoliticos din partea mea să o schimb aşa, pur şi simplu. Nu! Animalul trebuie să îmbătrânească în slujba bisericii. Mulţumesc mult,

domnule Coltrane. Mulţumesc pentru că mi-aţi deschis ochii în acest sens. Dumnezeu fie cu dumneavoastră, domnule Coltrane, sper să vă pot saluta în curând în biserica mea. Ah, da, şi la şcoală, Colin! începem la ora opt. Te aştept!

Colin făcu o grimasă. De bună seamă, nu dorea să mai facă multe pentru educaţia lui. Peter hotărî să îi strice puţin socotelile. Le zâmbi încurajator – mai întâi fiului, apoi tatălui.

— Poţi aduce cu tine catârul sur, Colin, când vii. Poate că mă uit la el încă o dată, pe lumină.

Era convins că tatăl, grijuliu, avea să îşi trimită, măcar a doua zi, de dimineaţă, fiul la şcoală.

Capitolul 7

Lizzie nu îşi putuse rosti o *pepeha* completă. Poate şi pentru simplul motiv că un discurs corect, personal, de introducere conţinea la maori enumerarea diferiţilor strămoşi şi, pentru aceasta, lui Lizzie pur şi simplu îi lipseau cunoştinţele. În orice caz, îşi dăduse silinţa şi îşi spusese numele şi originea ei din Anglia, descriind extrem de plastic Londra şi, în afară de asta, şi drumul ei sinuos spre Australia. Amintise vaporul pe care sosise în Actearoa şi călătoria ei pe Insula de Nord. Rostise şi numele lui James Busby, dar celor din tribul Ngai Tahu nu le spunea nimic. Lizzie ştia, fireşte, că niciuna dintre căpeteniile lor nu semnase tratatul de la Waitangi, dar multe dintre triburi auziseră, oricum, între timp, de el, ceea ce nu se adeverea în cazul noilor ei prieteni. Tribul era mic şi trăia extrem de retras.

Lizzie mersese timp de două zile în sus, spre munte. Nu ar fi găsit niciodată maorii dacă, în cea de-a doua zi, nu i s-ar fi alăturat doi tineri vânători, în timp ce prindea nişte peşti într-un pârâiaş, punând capcane, după obiceiurile maorilor. Băieţii fuseseră interesaţi de femeia *pakeha* care pescuia în chip tradiţional şi, când le mai şi răspunsese în maori, o consideraseră imediat bine-venită. Toţi locuitorii satului o salutaseră cu o *powhiri* completă, ceremonia de salut, şi fuseseră extrem de impresionaţi când ea răspunsese, după obicei, cu *pepeha* ei. Şi cadourile tinerei fuseseră primite cu plăcere – chiar dacă Lizzie descoperise curând că nu aveau neapărat nevoie de lucrurile pe care le adusese ea.

Era de mirare, dar, în acel sat retras, se găsea cam tot ce îşi doreau maorii de la *pakeha*: femeile voiau oale de gătit din fontă şi îşi înfăşau copiii în pături călduroase din lână. Tribul avea o turmă de oi de cea mai bună calitate,

câmpurile erau pregătite pentru a fi semănate şi ar fi fost de ajutor o căruţă cu boi. Câţiva dintre oameni purtau haine vestice, nu doar căpetenia şi familia sa. Părea că aici oricine îşi dorea putea să îşi procure rochii sau pantaloni *pakeha*, nu numai conducătorii. Tribul era, conform standardelor maori, bogat. Lui Lizzie i se confirmă bănuiala că băştinaşii ştiau exact unde se găsea aurul atât de râvnit de *pakeha*, însă păreau să se comporte cu multă grijă, ceea ce lui Lizzie i se păru rezonabil. Ea îşi formulă întrebările legate de aceasta cu foarte multă atenţie.

— Prietenii mei... şi cu mine, noi locuim în apropierea taberei de căutători de aur de pe râul Tuapeka. Ne gândim însă să ne extindem căutarea în teritoriul vostru. Am venit aici pentru a întreba dacă suntem bine-veniţi.

Sora căpeteniei, care se aşezase alături de Lizzie şi de celelalte femei, ocupate cu pregătirea mesei, inspiră adânc.

— Câţi prieteni ai? se interesă ea. Două mii? Trei mii? Şi se gândesc să ne lase pământul aşa cum au făcut cu matca râului pe care ei o denumesc Gabriels Gully?

Lizzie clătină din cap.

— Am doi prieteni, preciză ea, iar unul dintre ei este bolnav. Nu mai poate lucra. Are o femeie şi doi copii în Ţara Galilor – asta e în Anglia, acolo de unde vin *pakeha*. Dacă nu găseşte aur, familia lui va muri de foame.

— Femeia poate veni aici, să se îngrijească de bărbat, zise una dintre femeile mai tinere. Ea poate munci pământul.

— Dar ei trebuie mai întâi să cumpere pământul, observă Lizzie, iar asta va fi complicat. Vindeţi voi pământ?

Femeile izbucniră în râs.

— Dacă am încerca să facem asta, ar fi război, constată sora căpeteniei. *Pakeha* vor spune că pământul de aici nu

ne aparţine. Noi suntem un trib nomad, suntem ba aici, ba acolo.

— Dar voi aveţi o regiune în care călătoriţi? întrebă Lizzie mirată. Femeia pufni din nou.

— De ea aparţine şi Gabriels Gully. Şi de ea aparţine şi tabăra construită pe râul Tuapeka. Dacă ar fi să spunem că e a noastră, războinicii tribului nostru ar trebui să o apere. Avem douăzeci de războinici. Oare pot ei să facă faţă, cu doar douăzeci de puşti, celor cinci mii de puşti care se găsesc în tabăra voastră *pakeha*?

Lizzie suspină.

— Nu este corect.

Femeia maori încuviinţă.

— Însă tu şi cei doi prieteni ai tăi sunteţi bine-veniţi, spuse ea apoi cu mărinimie. Bărbaţii noştri te-au supravegheat. Ştii cum se face focul şi cum se prind peştii. Laşi pământul aşa cum l-ai găsit. Dacă promit şi prietenii tăi să facă asta, atunci putem convieţui paşnic. Doar nu trebuie să săpaţi prin tot teritoriul.

Lizzie îşi umezi surescitată buzele, înainte de a mai încerca un atac.

— Asta... Totul ar fi mai simplu dacă am şti unde anume să săpăm.

Femeile râseră din nou.

— Eşti inteligentă, *pakeha wahinel* se amestecă în discuţie o femeie în vârstă. Aceasta scosese în timpul recitării *powhiri* un *karanga*, un strigăt, care făcea o legătură spirituală între trib şi vizitator. Neîndoielnic, ea era *tohunga* tribului.

— Vrei să te ducem la substanţa galbenă care este atât de preţioasă pentru voi. Dar cine ne garantează că nu iei mai mult decât îţi trebuie?

Lizzie suspină.

— În opinia *pakeha*, nu poţi niciodată să ai suficient aur,

recunoscu ea. Totuşi, dacă suntem într-adevăr doar noi trei – de fapt, numai Michael şi cu mine, Chris este mult prea slăbit pentru a mai putea săpa aici, în munţi... Nu vom putea lua prea mult.

— Asta o spui tu, răspunse sever sora căpeteniei, dar poţi vorbi şi pentru bărbat? E bărbatul tău?

Lizzie ridică din umeri. Din nou această întrebare, la care nu putea da un răspuns clar.

— Nu e posesia mea, zise ea, în cele din urmă, cu precauţie. Nu i-am fost dată lui. Deşi eu... într-un anume fel... m-am culcat cu el în casa adunărilor. Adică, pe un vapor, vreau să spun. Acolo au fost mulţi oameni martori că am fost împreună. Dar, mai târziu... Ah, e complicat.

Din ultimele cuvinte ale lui Lizzie izvora întreaga ei tristeţe. Nu putea exprima nici în engleză, nici în maori ce anume o măcina, dar *tohunga* o privi cu multă compasiune. Lizzie avu sentimentul că privirea femeii o străpungea direct în inimă.

— Spiritele voastre sunt unite unul cu altul, zise ea scurt. Dar nu este simplu, aici ai dreptate. Dar – *tohunga* se adresă acum tribului ei – el nu o va înşela. S-ar întoarce împotriva lui dacă ar face-o, iar el ştie asta. Trebuie să o ştie. Şi nici femeia nu ne va înşela. Pe zeii de al căror ajutor are ea nevoie!

— Ea nu crede în zeii noştri, spuse sora căpeteniei.

Preoteasa ridică din umeri.

— Dar ea crede în zei. Ea este legată de noi.

— Pot să vă jur pe zeul meu, zise Lizzie. Sau pe acesta...

Îşi scoase din decolteu *hei-tiki-ul*, o mică amuletă din jad pe care i-o dăduse, demult, prietena ei, Ruiha. O purta în jurul gâtului, prinsă de un lanţ din piele.

— Oricând vreţi să o fac.

Tohunga încuviinţă uşor, iar sora căpeteniei i se adresă fratelui ei. În interiorul tribului se discuta cu mult zel şi cu

mult prea repede pentru cunoştinţele lingvistice ale lui Lizzie. Avea totuşi impresia că multe dintre femei o susţineau. Câţiva bărbaţi aveau diferite obiecţii. Bătrâna *tohunga* le ascultă liniştită pe toate. Pentru ea, sentinţa părea să fi fost dată de mult.

— Nepoata mea îţi va arăta mâine pârâul, zise ea înainte să se ridice.

Căpetenia încuviinţă, împotriva voinţei sale, iar după aceea i se adresă lui Lizzie foarte oficial:

— Ne-ai adus cadouri, datina – *tikanga* – ne cere să îţi dăm şi noi ceva.

Preoteasa, care era deja pe picior de plecare, se mai întoarse o dată şi clătină din cap.

— *Tikanga*, zise ea încet apoi, ne cere să îţi dăruim ceva valoros. Aurul nu este valoros, fiica mea, doar pământul în care se află el. Aşteaptă...

Intră în una dintre case, care abia dacă fusese ridicată cu ceva mai multă silinţă decât colibele din tabăra căutătorilor de aur. Când ieşi din nou, purta o ghioagă din jad, *pounami*, pe care i-o înmână lui Lizzie.

— Cu ea a apărat străbuna mea pământul. Acum, merge mai departe, la tine.

Lizzie îi mulţumi, încurcată. Ghioaga era împodobită cu nişte ornamente minunat sculptate. Era valoroasă – nu numai pentru maori.

Cadoul dat de către *tohunga* linişti mica încordare dintre trib şi vizitatoarea lor. Între timp, mâncarea era gata şi femeile puneau masa. Lizzie adusese cu sine whisky, care le plăcea maorilor. În curând, sticla mergea în cerc şi toate *tohunga* începură să povestească în *whaikorero*, vorbirea frumoasă, nesfârşitele poveşti din trecutul Actearoei, pe care Lizzie nu le înţelegea niciodată, chiar dacă îi erau cunoscute cuvintele.

Lizzie dormi alături de ceilalţi în casa adunărilor, ceea ce

ea o luă drept o onoare, şi pregăti, de dimineaţă, lipii alături de celelalte femei. După aceea, nepoata bătrânei *tohunga* o conduse la o cascadă din apropiere. Aceasta se vărsa într-un fel de iaz, din care apa curgea într-un pârâu.

— Apa aduce cu sine pietrele galbene din munţi, explică fetiţa într-o engleză cursivă şi urcă deluşorul, pentru a ajunge la pârâul care alimenta cascada. Le poţi prinde aici, în tigăi, aşa cum o fac bărbaţii în tabără. Dar poţi să şi sapi. Aici...

Ea arătă spre un loc aflat lângă pârâu şi întinse mâna spre o piatră mare. Apoi, bălmăji ceva ca pentru ea, probabil o scuză adresată spiritelor râului, a căror linişte o deranja ea acum, şi săpă pietrişul şi nisipul, dându-le la o parte. Era simplu – Lizzie bănuia că acolo se mai săpase de multe ori. Probabil că pe acel loc se baza evidenta bogăţie a tribului.

— Ai un castron? întrebă fata.

Lizzie clătină din cap. Aputa scoase însă o farfurie din tablă, pe care o ascunsese printre pliurile rochiei. Ea purta o rochie *pakeha* simplă, fără ornamente, dar mai călduroasă decât îmbrăcămintea tradiţională a maorilor. Îşi ridică fustele, fără să ezite prea mult, înainte de a intra în pârâu.

Acum, ţinea farfuria în apă şi luă nişte pământ în ea. Scutură rapid recipientul şi aruncă afară apa şi nisipul. Nu cu foarte mare iscusinţă; căutătorii de aur o făceau cu mai multă îndemânare. Însă, în majoritatea cazurilor, cu mai puţin succes! Lui Lizzie nu îi veni să-şi creadă ochilor când se uită pe fundul farfuriei.

— Ia-l liniştită! o încurajă fata. Vrei să încerci şi tu?

În mai puţin de un ceas, atât cât i se păruse lui Lizzie cât de cât politicos să stea departe de tabără fără vreo motivaţie anume, cele două spălară din râu vreo două uncii de aur – pentru căutătorii de aur de la râul Tuapeka,

de multe ori mai mult decât câştigul dintr-o lună.

— Străluceşte frumos! spuse fata, bine dispusă, atunci când Lizzie îl turnă cu grijă într-un săculeţ din pânză. Ce faceţi cu el?

Lizzie îi zâmbi.

— Tot felul de lucruri, răspunse ea după aceea. Din acest aur de aici, îţi vom face ţie un medalion. O să îţi aducă noroc, aşa cum îmi aduce mie *hei-tihi-ul*.

Despărţirea lui Lizzie de trib se petrecuse aproape la fel de politicos ca şi primirea ei. Tânăra promise să revină în curând şi să îl aducă şi pe Michael cu ea.

— Poţi să te culci cu el în casa adunărilor! chicoti mica Aputa; spălatul aurului împreună cu Lizzie o dezgheţase. Atunci, o să fie cu adevărat bărbatul tău.

Relaţia ciudată dintre Lizzie şi Michael părea că devenise subiectul preferat al tuturor oamenilor din preajma ei. Lizzie suspină. În sfârşit, exista ceva ce maorii şi *pakeha* aveau în comun.

Chiar şi numai pentru a nu-şi încălca promisiunea – nu voia să o dezamăgească, în niciun caz, pe Aputa vânzând acel aur, în loc să facă din el o bijuterie! –, Lizzie se mai întoarse încă o dată la câmpul aurifer, înainte să îndrume paşii calului spre casă. Îşi impregnase perfect în memorie locul şi felul în care arăta acesta, ceea ce nici nu fusese prea greu – era vorba despre un colţişor extrem de frumos: cascada, cu iazul pe a cărui margine se ridicau spre cer cinci stânci înalte, ascuţite ca acul; o formaţiune neobişnuită. După spusele micuţei Aputa, aici se întrecuseră odinioară semizeii în aruncatul suliţei. Doar unul nimerise şi făcuse acea adâncitură de sub cascadă. Aruncările ratate ale celorlalţi mai puteau fi văzute în configuraţia acelor stânci în formă de ac.

Lizzie estima că scosese din pârâu aproximativ şapte uncii de aur – atât cât adusese Gabriel Read, pentru prima

dată, la Dunedin, din filoanele de aur de pe râul Tuapeka. Cu banii aceştia, Chris îşi putea aduce soţia – şi, până când ajungea Ann Timlock, ei aveau cu siguranţă suficient de mulţi bani pentru o afacere comună. Lizzie se gândea la produse din fier sau alimente, poate chiar şi la materiale de construcţii sau vopsele, posibil în Dunedin sau pe undeva, pe unde era o climă mai blândă. Lui Chris i-ar fi plăcut mai mult, probabil, o fermă decât un magazin, dar asta o excludea Lizzie. Nu credea că avea suficientă forţă pentru asta, iar Ann nu venea cu siguranţă din Ţara Galilor în Noua Zeelandă ca să muncească pe brânci. Lizzie spera că ea avea cât de cât talent pentru afaceri. Se îmbăta gândindu-se la bucuria şi la surprinderea bărbaţilor ei şi la perspectiva de a face cunoştinţă cu Ann Timlock. Poate că avea să găsească în ea o prietenă! După ce lăsă matca pârâului aşa cum o găsise, rostise o rugăciune sinceră, adresată spiritelor pârâului. Poate că nu era ceva întru Dumnezeu, dar Lizzie găsea că zeii maori făcuseră în acele zile mai multe pentru ea decât Sfânta Treime în ultimii treizeci de ani.

Capitolul 8

Michael Drury îl întâlni pe Ian Coltrane într-o filială a Băncii Dunloe.

Lizzie era încă plecată la prietenii ei maori, iar Chris nu ar fi avut voie, de fapt, să rămână singur. Totuşi, se simţise în ultimele săptămâni tot mai bine de la zi la zi, aşa că îl încurajase pe Michael ca în acea zi să transforme în bani puţinul aur pe care îl găsiseră în ultimele săptămâni. Banca fusese ultima oprire pe lista lui, iar primul lucru pe care îl remarcă fu un băiat blond, care opri, în faţa băncii, o căruţă cu nişte catâri. Băiatul i se părea oarecum cunoscut; avea impresia că îi aminteşte de poveştile din copilăria lui din Irlanda. Cei cinci fraţi ai lui Kathleen? Sau ai lui? Băiatul îi rânji cu neruşinare în faţă atunci când el îl cercetă ceva mai îndelung.

Michael îşi întoarse privirea, intră în bancă şi se trezi, pe neaşteptate, faţă în faţă cu Ian Coltrane! Negustorul de cai se îngrăşase în mod vizibil faţă de cum fusese în trecut. Se umflase şi se înroşise la chip, dar Michael îl recunoscu imediat. Poate că ceva din ţinuta lui, o anume şiretenie a trăsăturilor, poate chiar şi asemănarea evidentă cu tatăl lui. Ian Coltrane era inconfundabil.

Nici din cealaltă parte nu existase nicio ezitare, cu atât mai mult cu cât Michael nu se schimbase decât prea puţin. Coltrane îl privi uluit, dar, după aceea, îi apăru pe chip un zâmbet de superioritate. Asemenea băiatului acela din faţa magazinului! Michael simţi cum i se strânge inima.

— Coltrane? întrebă el surd.

Ian rânji. De bună seamă, el îşi revenise mai repede.

— Ia te uită, Michael Drury! Fiul pierdut! Nu ai fost oare dus în lanţuri la capătul lumii?

Michael încercă să îşi revină.

— Aici suntem la celălalt capăt al lumii, zise el cu greu.

Şi, în ce priveşte lanţurile, le poţi arunca. Dar tu... Părintele O'Brien mi-a spus că tu... Tu şi Kathleen... că sunteţi la New York.

Ian Coltrane râse zgomotos.

— Ah? A zis el asta, bunul părinte? Atunci, va trebui să se justifice cândva în faţa lui Dumnezeu pentru această minciună! Poate că o să dăm de el în iad...

Michael îşi strânse pumnii. Nu ştia dacă era furios pe bătrânul preot sau pe Coltrane, care, cel puţin, nu avea nicio vină pentru minciuna lui O'Brien. De fapt, nu avea niciun motiv pentru care să fie furios pe Ian Coltrane.

Michael încercă să îşi stăvilească gelozia şi nevoia de a poci chipul rânjitor al lui Ian. Trebuia să îi vorbească. Trebuia să ştie dacă Kathleen... O, Dumnezeule, ea putea fi în Tuapeka! Tot mai multe femei îşi însoţeau bărbaţii pe câmpurile aurifere. Lui Michael îi era când cald, când rece, iar inima îi bătea cu putere. Totuşi, trebuia să se stăpânească.

Pe cât putu el de liniştit, indică, cu bărbia, spre locul din faţa băncii.

— Acela e... fiul meu? întrebă el.

Coltrane clătină din cap, având în continuare zâmbetul lui provocator pe chip.

— O, nu, domnule Drury, acesta este al meu! Şi o ştiu cu siguranţă, fiindcă nu am scăpat-o din ochi pe draga de Mary Kathleen după ce s-a golit din nou şi a fost coaptă pentru mine.

Michael îşi muşcă buzele şi se luptă din nou cu furia care creştea în el. Cum vorbea Ian despre Mary Kathleen? Cu toate acestea, Michael se simţea aproape uşurat. Băiatul din faţă nu-i plăcuse deloc, chiar dacă avea inconfundabilele trăsături ale lui Kathleen.

— Unde e el acum? izbucni Michael. Unde este fiul meu... unde este... celălalt...

Ian deveni serios, iar trăsăturile îi fură brăzdate de o umbră care îl făcu pe Michael să se sperie şi să bănuiască tot ce e mai rău.

În realitate însă, Ian nu făcea decât să se gândească rapid. Să îşi recunoască ruşinea? Să recunoască faptul că a fost părăsit de Kathleen? Poate că ea pornise chiar în căutarea acestui individ, pe care îl iubise mereu... Şi poate chiar că se apropiase de el – acel popă era călare pe catârul ei... Oare să îl fi cumpărat într-adevăr din Christchurch? Ian inspiră adânc.

— Kathleen a murit, zise el, apoi, aproape în treacăt. A murit la naşterea lui Colin. Făcu un semn spre băiatul de afară. Înainte, aproape că ţi-a omorât bastardul. Nu era făcută să nască! Prea plăpândă, prea delicată. Şi primul copil a venit pe lume mort! Nu e un sânge bun Drury, dar al meu este excepţional!

Ian râse din nou.

— Fără resentimente, Drury!

Se întoarse apoi şi dădu să plece.

Michael rămase locului, împietrit. Kathleen era moartă... Kathleen şi fiul lui... Toate visurile, toţi aceşti ani... Asta explica, firește, de ce părintele O'Brien nu mai primise alte veşti de la ea. Preotul nu intenţionase, cu siguranţă, să îl mintă. Poate înţelesese ceva greşit şi, apoi, întrerupsese contactul cu familia Coltrane. Kathleen era moartă şi Ian nu scria, cu siguranţă, nicio scrisoare. Lui Michael îi venea să vomite. Părăsi banca fără să îşi plătească banii – foarte încet, pentru că nu voia, în niciun caz, să se mai întâlnească odată cu Coltrane şi cu fiul lui. Fiul lui Kathleen... Fiul lui Ian, dar copilul lui era mort!

Mintea lui Michael se învârtea în cerc. Privea ţintă în gol, în timp ce călărea prin localitatea care creştea întruna. Peste tot, în Tuapeka, se construia. Chiar dacă nu ceva solid, doar case din lemn, dar apăruse prima stradă cu

magazine, cu bănci, cu poştă şi cu inevitabila cârciumă, alături de hotelul în care îţi puteai lua camere cu ora.

Michael nu răspunse la saluturile pe care i le adresau cunoscuţii. Kathleen murise... Kathleen murise... Nu îi venea a crede, era prea mult pentru el!

Michael răsuflă uşurat când lăsă în urmă Tuapeka şi când o luă în sus, pe râu. Acum însă nu voia să îl vadă nici măcar pe Chris. După un timp, coborî de pe cal şi se aşeză pe un bolovan aflat pe malul râului. Mica plajă de pe malul râului Vartry... sălciile, ale căror ramuri sărutau apa... Michael îşi luă rămas-bun de la iubita lui, de la copilul lui, de la visul lui...

Două zile mai târziu se întoarse Lizzie.

— De ce aveţi mutrele astea? întrebă ea bine dispusă, când îi văzu pe bărbaţi stând la foc în cabană.

Chris sculpta o lingură din lemn. De fapt, lucrase la un căluţ. Vindea uneori jucării în Tuapeka, unde erau din ce în ce mai mulţi copii – dar şi părinţi care îşi puteau permite un mic lux pentru ei. În ultimele zile însă, Michael îl obligase pe Chris să pună deoparte căluţul din lemn, de îndată ce ajunsese acasă. Nu putea să vadă nicio jucărie, nu voia nici măcar să se gândească la copii.

Chris înţelegea asta. Şi lui căluţul îi amintea de unul asemănător, pe care îl sculptase în Ţara Galilor pentru copiii lui. În cele din urmă, cei doi bărbaţi se lăsaseră pradă tristeţii cauzate de timpul pierdut, însă Michael încerca totuşi să îşi distragă atenţia. Lucra de dimineaţa până seara şi încerca să scoată măcar un pic de aur din pârâul de lângă casa lor. Şi în acea zi fusese afară până la prânz, dar plouase atât de tare, încât, la un moment dat, renunţase. Acum, încerca să se încălzească la foc.

Lizzie părea să fie fericită. Simpla ei prezenţă părea să lumineze cabana. Ea radia de fericire atunci când scoase din buzunarele paltonului, ud leoarcă, un săculeţ din pânză

şi un obiect din jad. Abia după aceea îşi dădu jos paltonul şi se apropie de foc. Era complet îngheţată de pe drum. Când Lizzie le observă feţele, privirea i se înăspri. Michael şedea în faţa şemineului, aplecat şi distrus.

— Aveţi oare nişte whisky pentru mine? întrebă ea spărgând tăcerea apăsătoare.

Până atunci, nu reuşise să scoată de la bărbaţi mai mult decât un simplu salut.

— De fapt, avem nevoie de şampanie! Ce e cu voi? Michael? Chris? Nu vă bucuraţi că m-am întors? S-a întâmplat ceva? Ei, indiferent ce e, în curând o să fiţi uimiţi!

Lizzie luă de pe masă sacul din stofă şi se ghemui între bărbaţi.

— Inspiraţi adânc, băieţilor! anunţă ea bine dispusă. Sau... Staţi puţin... închideţi ochii!

Ea strălucea de fericire, de parcă ar fi aprins lumânări de Crăciun.

— Lizzie... lasă jocurile!

Vocea lui Michael părea chinuită.

Îngrijorarea lui Lizzie creştea. Totuşi, era momentul ei, iar bărbaţii trebuiau, pur şi simplu, să o lase să îi înveselească.

— Bine, dar vei fi în pericol să orbeşti!

Luă blând mâna lui Michael, o deschise şi lăsă să cadă în ea nişte praf de aur. Apoi, repetă acelaşi lucru şi cu mâna lui Chris.

Pupilele lui Chris Timlock se dilatară. Nu îi venea să-şi creadă ochilor.

— Dar... dar, Lizzie, ăsta e aur!

Femeia izbucni în râs.

— Şi încă cum! Aşa, cam nouă uncii. Două nu sunt însă ale noastre, vă explic mai târziu cum stă treaba. Mai important este că l-am spălat într-o singură zi! Fără nicio

ostenească, nici măcar nu a fost nevoie să mă trezesc devreme. Şi am putea scoate o sută de uncii, socotesc eu, fără să distrugem nimic. Trebuie doar să rămână un secret, aşa le-am promis celor din tribul Ngai Tahu.

Lizzie povesti agitată despre maori şi despre comoara pe care o găsise.

Michael privea absent la aurul din mâna lui. Era bogat. Acum, era, în sfârşit, bogat. Dar şi singur. Sau... liber? Simţi privirea lui Lizzie, care se oprise asupra lui, în cele din urmă. Reuşi să se învingă pe sine şi o privi în ochi. Lizzie... era frumoasă în fericirea pe care o împărţea cu atâta plăcere şi altora.

— Aurul ăsta este, în primul rând, pentru tine, Chris! exclamă ea fericită. Îl poţi vinde mâine, apoi să îi trimiţi banii lui Ann. Ar trebui să ajungă pentru o călătorie încoace. Şi, până ajunge, vom avea şi mai mult, mult mai mult! Michael, o să avem ferma noastră! Cu fete în casă, conac şi tot ce ne mai dorim!

De la zâmbetul ei, Michael se încălzi mult mai mult decât de la focul din şemineu. Observă, dintr-odată, cum îi dispărea tristeţea. Kathleen şi copilul reprezentau trecutul, dar Lizzie era acolo! Mărinimoasă, nebună, plină de viaţă şi cu un singur scop – acela de a-l face pe el fericit. Până atunci, el o răsplătise mult prea puţin. Fusese nebun, prins într-un vis nerealist.

Michael lăsă aurul să se scurgă cu grijă înapoi în sac. Apoi, se ridică şi o luă pe Lizzie în braţe. Pentru prima dată, ea nu se împotrivi, de parcă ar fi simţit şi ea că s-a schimbat ceva.

— Chris, zise Michael răguşit şi îi adresă prietenului său o privire cercetătoare, dar acesta arăta bine; ar putea chiar să reuşească.

— Poate ar trebui să mergi imediat în oraş, călare, şi să vinzi aurul? Ai putea aduce... şampanie pentru Lizzie şi...

Chris se uită de la Michael la Lizzie şi zâmbi, înţelegând. Şi el părea să creadă că este capabil de acea excursie.

— Cu siguranţă că nu e bine să avem atât de mult aur în casă, spuse el, cu atât mai mult cu cât niciunul dintre noi nu ştie să tragă cu puşca. A şi încetat să mai plouă!

Lizzie şi Michael nu îl mai priveau pe Chris atunci când el încercă să îşi caute cele mai călduroase lucruri, luând apoi săculeţul de pe masă şi punându-l grijuliu în buzunar.

— Eu... poate că mai beau atunci un pahar prin oraş, spuse el zâmbind.

Lizzie şi Michael încuviinţară.

— Şi să duci două uncii la bijutier, zise Lizzie. Să facă din ele un pandantiv frumos. Poate ceva cu luna şi cu stelele. Ceva ce i-ar plăcea unei fete maori!

Când Chris părăsi încăperea, Michael îşi permise să o sărute cu tandreţe şi cu dăruire. Ea avea sentimentul că, pentru prima dată în viaţă, era cea la care el se gândea. Nu era vorba de dorinţă, nu de un înlocuitor pentru Mary Kathleen. Michael o alinta numai şi numai pe Lizzie Owens! Atunci când o luă în braţe, fu cu totul altfel decât atunci, pe vas. Lizzie se lăsă pradă fericirii ei preţ de câteva bătăi de inimă, dar apoi îndoielile începură să îi dea din nou târcoale. Ce se întâmplase? Se schimbase ea sau el? Să fi fost fiindcă zeii credeau în ea? Sau fiindcă...

— Michael, zise ea încet şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Tu... Ce se întâmplă? Ceva s-a schimbat. Tu... e oare... e oare de vină aurul?

Michael clătină din cap cu hotărâre. Era măgulit de simţul ei fin faţă de fiecare nuanţă a dezmierdărilor sale.

— Nu. Nu are nimic de-a face cu aurul. Am luat însă o decizie. Mult prea târziu, mă tem. Ar fi trebuit să te întreb de mult...

— Ce să mă întrebi? se interesă Lizzie.

Michael trase adânc aer în piept, însă, apoi, fu simplu,

incredibil de simplu.

— Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, zise el încet. Eu... eu te iubesc, Lizzie, de multă vreme deja.

Lizzie îl privi gânditoare.

— Ai avut până acum un fel ciudat de a o arăta, zise ea sever. Mai întâi, nu am fost pentru tine decât o curvă, apoi un înlocuitor pentru mireasa ta pierdută de prin Irlanda... Acum, dintr-odată, arzi de nerăbdare, că nu sunt doar om, ci şi femeie, chiar, mai mult, una pe care o iubeşti! Şi, întâmplător, chiar în clipa în care m-am întors cu şapte uncii de aur. Trebuie să înţelegi că intru la bănuieli!

Michael suspină.

— Nu are nimic, absolut nimic de-a face cu aurul, o asigură el din nou. Ţi-o jur.

— Nu trebuie să juri nimic, Michael Drury, rosti Lizzie şi încercă să îşi facă vocea să sune apăsat. Trebuie să-mi spui doar un singur lucru: dacă mă căsătoresc acum cu tine, Michael, trebuie să mă gândesc la faptul că îmi vei spune, şi în faţa altarului, Mary Kathleen?

Michael îşi lăsă capul pe umărul ei. Îi fu nespus de greu să îl ridice, în cele din urmă, din nou şi să o privească pe Lizzie în ochi.

— Kathleen, şopti el, a murit.

Lizzie îi ţinu, încă o dată, loc de prietenă şi de mamă când îi plânse pe umăr. Mai târziu, în noapte, îi deveni iubită. Şi numele pe care îl strigă în punctul culminant nu fu nici cel al lui Mary Kathleen, dar nici acela al unei prostituate. Michael o chemă cu numele unei regine: Elizabeth.

Când o luase călare spre Tuapeka, pe calul bălan al lui Michael, Chris Timlock era fericit cum nu mai fusese de luni întregi. Nu mai sperase, până în acea seară, că se va îmbogăţi căutând aur. Pământul lor nu le dădea nimic, în plus, mai era şi boala lui... Chris fusese pregătit să moară

în orăşelul căutătorilor de aur.

Şi acum, această binecuvântare surprinzătoare – pe care Lizzie nu era doar dispusă să o împartă cu el, ci o aruncase de-a dreptul asupra lui cu mâinile pline! Ann avea să vină, aveau să fie din nou împreună, urma să-şi revadă copiii! Dacă i-ar fi ajuns suflul pentru asta, Chris s-ar fi pus acum pe cântat, dar avea nevoie de întreaga sa forţă pentru a călări pe acel cal bălan şi sprinten. Animalul o luase la goană când ajunsese pe drumul principal spre Tuapeka. Mai întâi, la magazinul bijutierului! Aceasta fusese rugămintea cea mai importantă a lui Lizzie, iar Chris urma să o rezolve în primul rând!

Bijutierul Thomas Winslow, un bărbat mic şi slăbănog, îşi avea magazinul alături de una dintre bănci. Nu avea mulţi clienţi – cei mai mulţi căutători de aur îşi transformau puţinii bulgări găsiţi în bani şi aveau atât cât să poată trăi din ei. Totuşi, din când în când, câte unul dădea marea lovitură şi atunci mai transforma câte o uncie de aur într-un inel, pe care fericitul i-l dădea vreunei fete de prin cârciumi sau de la Janey’s Dollhouse. Şi angajaţii băncii, proprietarii de magazine sau meşteşugarii care rămâneau în Tuapeka mai cumpărau, din când în când, câte o bijuterie pentru nevestele lor. Thomas Winslow ar fi putut trăi bine din asta dacă nu ar fi fost atras cam prea mult de whisky. El îşi bea câştigul aproape în fiecare noapte în câte o cârciumă. Şi, pentru a-şi putea permite, din când în când, câte o fată, mai spăla şi el aur şi visa la marea lovitură.

Fireşte că deveni dintr-odată atent când Chris Timlock îi puse două uncii de aur pe masă. Cercetă cu lăcomie plăcuţele de aur.

Chris îi zâmbi candid.

— Dacă aţi putea face din el un medalion... O lună cu nişte stele în jurul ei, sau o constelaţie. Da, asta ar fi o

idee frumoasă: Pleiadele! Şi să mai faceţi şi un lănţişor, dacă e suficient de mult material.

Winslow îl asigură cu mult zel că era mai mult decât suficient – şi încercă să îl tragă de limbă referitor la locul în care îl descoperise, însă Chris fu reţinut.

— Partenerul meu a crezut mereu în pământul nostru, răspunse el evaziv. Poate că nu a fost decât noroc... Când putem lua bijuteria? Săptămâna viitoare?

Winslow încuviinţă servil, dar căzu pe gânduri când închise magazinul în urma lui Timlock. Noroc? O descoperire mare, unică, şi atunci îţi faci imediat din ea o bijuterie, în loc să duci banii la bancă? Existau cu siguranţă bărbaţi care erau capabili de aşa ceva, dar Winslow nu îi credea pe Timlock şi pe Drury în stare de asta.

Oficiul poştal şi telegraful erau deja închise, dar Chris oricum trebuia să transforme mai întâi aurul în bani, pentru a-i putea trimite ceva lui Ann. Spre norocul lui, banca era încă deschisă; mulţi căutători de aur îşi aduceau acolo câştigul zilnic, pentru că în tabără se fura mult. Din acest motiv, domnul Rulând, bancherul, ţinea deschisă banca până la lăsatul serii şi Chris fu nevoit să se aşeze la coadă pentru a-şi trece în cont mica avere. Nu putu însă să evite ca unii dintre ceilalţi bărbaţi să îi vadă săculeţul şi conţinutul lui strălucitor.

— Ce ai de gând să vinzi aici, Timlock? Şapte uncii şi jumătate?

Bărbatul din spatele lui Chris se uitase la cântar şi anunţase în gura mare ce văzuse.

Lui Chris Timlock nu-i conveni acest lucru.

— Câştigul din... ultimele săptămâni, susţinu el, iar domnul Rulând îl privi uimit.

Michael fusese în urmă cu numai câteva zile să vândă aur, însă plecase fără să o facă. Bancherul nu spuse nimic; ştia să păstreze un secret. Şi era neîndoielnic corect ca

Chris Timlock să îşi treacă banii în cont, în loc să ceară să fie plătit imediat. În ochii bărbaţilor din spatele lui se citea lăcomia. Mai ales Coltrane, negustorul de cai, îl cercetă pe Timlock cu un interes neobişnuit. Domnul Rulând se înfioră. Nu îl putea suporta pe Coltrane. Individul îi vânduse în urmă cu o săptămână un cal bălan, care începuse, la numai trei zile după aceea, să şchiopăteze. Cu toate acestea, rămase politicos şi luă aurul lui Coltrane pe când Timlock ieşea.

Chris Timlock îşi sărbători norocul cu câteva pahare de bere într-una dintre cârciumile mai noi, care se găseau într-o casă adevărată, şi nu într-un cort, cum fusese până atunci. Privea în gol spre câteva fete care, spre distracţia chefliilor, interpretau dansuri îndrăzneţe, dar nu se lăsă prins în nicio discuţie de vreuna dintre femeile de la tejghea. La întrebările celorlalţi căutători de aur, el răspunse doar monosilabic, chiar dacă oamenii erau extrem de amabili. Povestea bogăţiei subite a lui Timlock nu se răspândise încă în Tuapeka. Până atunci, nimeni nu fusese foarte curios în legătură cu aurul căutat de Chris şi de Michael. Căutătorii îşi exprimaseră doar bucuria să îl revadă pe Chris, după aşa o boală lungă, din nou, în cârciumă.

Doi dintre acei bărbaţi nu o făcură, însă ei nu stăteau alături de Chris la tejghea, ci împărţeau o sticlă de whisky la una dintre mesele dinaintea scenei. Thomas Winslow şi Ian Coltrane dăduseră mai degrabă din întâmplare unul peste celălalt. Nu erau nicidecum prieteni, dar Coltrane încerca de multă vreme să îl convingă pe Winslow că avea neapărată nevoie de un catâr care să îi ducă uneltele de săpat de la magazinul său la câmpurile aurifere. Avea, desigur, animalul perfect pentru asta – însă, până atunci, Winslow nu se lăsase momit. Nu înota în bani şi putea, încă, să îşi ducă foarte bine şi singur lopata. Însă, în acea

zi, cei doi observaseră câteva lucruri interesante, iar acum şi le împărtăşeau. Îi aruncau, din când în când, nişte priviri dispreţuitoare lui Chris Timlock, care se afla la bar.

— O bijuterie din două uncii de aur, îi şopti Winslow lui Coltrane. Asta înseamnă că acest aur este în plus, ca să zicem aşa! Cât spui că a vândut?

— Şapte uncii şi jumătate! O mică avere. Se poate să fi fost o minciună treaba cu boala lui? Poate că în tot acest răstimp a fost în munţi pentru a găsi noi filoane de aur.

Ian Coltrane îşi umplu din nou paharul.

Winslow îl închină pe al său.

— Greu de crezut. Uită-te la el, e mereu atât de slab, încât l-ar putea răsturna orice pală de vânt, şi, mai devreme, mi-a tuşit în nas. Nu a fost plecat, iar la slujba pastorului venea din când în când.

Şi Winslow făcea şi el parte din comunitatea lui Peter Burton şi venea chiar cu regularitate la slujba de duminică. Mai ales atunci când regreta descinderile lui prin cârciumi.

— Şi atunci era, fără doar şi poate, bolnav, nu se putea ridica decât când îl sprijineau partenerul lui şi cu Lizzie. Ce părere ai despre aia? Oare o avea ceva cu unul dintre ei sau cu amândoi?

Observaţia îi era indiferentă în acea clipă lui Coltrane. Îşi lăsă ochii negri în continuare aţintiţi asupra lui Timlock, ca şi cum s-ar fi putut trăda printr-un zâmbet sau prin cine ştie ce mişcare. Un lucru era însă evident: bărbatul de la tejghea era mulţumit şi liniştit în sinea lui. Nu îşi urla norocul în gura mare, aşa cum o făceau mulţi alţi căutători de aur; omul părea să radieze din interior.

— Ar trebui să aşteptăm până când se îmbată şi atunci să-l prindem în menghină! propuse Winslow. Adică, referitor la bani... Nu la Lizzie, chiar dacă e o fetiţă dulce...

Coltrane clătină din cap. Renunţase de mult la această idee. Chris Timlock tocmai sorbea din cea de-a doua bere.

Nu era un bărbat care să se îmbete şi care să îşi dezvăluie secretele la beţie. Probabil că avea să mai bea un pahar sau două, după care să părăsească birtul – cu mult înainte ca Winslow să se mişte. Nu, dacă voiai să afli ce ştie Chris Timlock, trebuia să recurgi la nişte metode mai drastice.

— Menghina sună bine, observă Coltrane. Dar nu aici, de faţă cu martori. Îl batem puţin în spatele bordelului lui Janey şi îl interogăm puţin.

— Intero... găm? întrebă prosteşte Winslow.

Băuse deja mai mult de trei whisky-uri şi, încetul cu încetul, începea să fie greoi. Mai întâi, în spirit, ceea ce nu conta prea mult. Totuşi, dacă treaba asta cu Timlock dura mult, urma să fie incapabil şi din punct de vedere fizic să îndeplinească planul lui Coltrane.

— O, da, amice. Ştii doar acel tip de întrebări la care nu accepţi un „nu”.

Coltrane îi rânji amical lui Winslow.

Bijutierul îşi încreţi fruntea şi mai luă o înghiţitură de whisky.

— Dar asta... da asta nu-i prea drăguţ.

Coltrane se burzului la el:

— Deci, ce vrei: să fii drăguţ sau să fii bogat? se interesă el. Oricum, începem prieteneşte. Doar suntem amici, omule, faţă de amici nu ai secrete.

— Şi, dacă tot e vorba despre terenul lor...

— Facem pariu că nu e niciun teren circumscris? în orice caz, nu s-a anunţat nimic nou. Şi, oricum, cine să-i vrea terenul? Am putea să ne aşezăm alături. Hai, Winslow, în Gabriels Gully nu s-a îmbogăţit doar Gabriel Read!

Coltrane era hotărât. Acest Chris Timlock avea să-i povestească, în acea seară, unde găsise aurul – de bunăvoie sau cu ajutorul unor lovituri bine ţintite. Winslow trebuia doar să coopereze. Acum, Timlock se ridică şi aruncă pe masă nişte monede pentru berea lui. Coltrane îl

înghionti pe tovarăşul său de pahar.

— Pleacă. Hai, îl urmărim!

— Dar nici nu ştii încotro o să se îndrepte...

Winslow ezita; la urma urmei, mai era whisky în sticlă.

— Bineînţeles că ştiu. Şi-a lăsat calul bălan al lui Drury în grajdul lui MacLeod. Din cauza ploii – tipul ăsta are o inimă bună, să nu se ude animalul! Trebuie să meargă acum pe jos, iar cel mai scurt drum duce pe la Janey's.

Coltrane scoase din buzunar o bancnotă, îi făcu semn birtaşului că e bine aşa şi-l împinse pe Winslow afară din cârciumă.

— Poate că intră chiar şi pe la Janey, dădu Winslow de gândit.

Coltrane ridică din umeri. Nu se gândise până acum; la urma urmei, Timlock nu se uitase deloc la fetele din prima cârciumă.

— Atunci, aşteptăm până când iese!

Urmat de Winslow, care continua să se opună, Ian o porni după Timlock. Drumul acestuia nu-i oferi însă niciun fel de surpriză. Chris Timlock nu voia să meargă la bordel, ci se îndreptă spre grajd.

— Seara, Timlock! salută Coltrane.

Chris îi răspunse printr-o mişcare a capului. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, dar era împreună cu Tom Winslow, aşa că acesta îi dezvăluise, probabil, numele său.

— Seara... Tom.

Winslow îi rânji.

— Salut, Timlock. Ei, ai petrecut puţin?

Chris ridică din umeri.

— Am băut doar câteva beri. De ce aş petrece?

— Pentru aurul pe care l-ai găsit, răspunse Winslow. Două uncii pentru o bijuterie pentru iubita ta; asta e cam mult, amice.

Chris făcu un semn cu mâna.

— Nu-i pentru iubita mea. E pentru o prietenă a domnişoarei Lizzie. A economisit multă vreme pentru asta!

Winslow şi Coltrane izbucniră în râs. Apoi, se apropiară şi mai mult de Chris. Tânărul începu să se simtă stânjenit.

— Aşa, deci, domnişoara Lizzie a economisit! îşi bătu joc Coltrane. Şi cele şapte uncii şi jumătate pe care le-ai schimbat, după aceea, la bancă? De unde au apărut alea?

Chris se uită agitat împrejur.

— Ţi-am spus doar, omule. Câştigul din ultimele săptămâni.

Coltrane se apropie fulgerător de el şi, dintr-o mişcare bruscă, îi răsuci mâna dreaptă la spate.

— Nu minţi, amice, l-am întâlnit acum trei zile la bancă. Deci, ieşi cu adevărul: de unde-i aurul?

Chris trase aer în piept şi se învârti în direcţia strânsorii.

— A fost al meu. Eu l-am găsit, pe parcursul ultimelor săptămâni. Aşa cum ţi-am zis.

— În ultimele săptămâni ai zăcut bolnav!

Pumnul lui Ian nimeri rinichii lui Chris. Nu foarte tare, însă suficient pentru ca el să geamă şi să se încovoaie – ceea ce îi înteţi durerile în umăr.

— Şi, dacă nu devii guraliv în curând, o să îţi petreci tot acolo şi următoarele săptămâni. Aşa că scuipă odată tot!

— Doar vă spun... eu... eu spun adevărul.

Coltrane suspină, de parcă i-ar fi părut rău pentru ceea ce trebuia acum să facă.

— Ţine-l puţin, Winslow, porunci el. Nu e politicos să nu te uiţi în ochii omului atunci când vorbeşti cu el!

Chris încercă să se folosească de ultima şansă de a scăpa de acei oameni, atunci când Coltrane îl predă lui Winslow, care era, în mod evident, beat. I se eliberă, pentru scurtă vreme, braţul, dar omul nu avea suficientă forţă pentru a lovi la rândul lui. Coltrane îi puse piedică atunci când încercă să fugă. Chris se prăbuşi şi Coltrane îi

dădu din nou un picior în rinichi, înainte ca Winslow să îl ridice.

— Nu-ţi ajunge? Hai, amice, spune-ne pur şi simplu de unde vine binecuvântarea şi te lăsăm în pace.

— Pentru Dumnezeu, Timlock! încercă acum şi Winslow. Nu pierzi nimic dacă ne spui. Acolo de unde ai aurul ăsta e suficient pentru o sută de oameni.

— Eu... nu am nimic de spus.

Chris se străduia să fie curajos, dar braţul îl durea îngrozitor de tare. Probabil că Winslow i-l scrântise atunci când îl ridicase. Celălalt îl lovea în continuare şi Chris simţi în gură gust de sânge. I se spărsese buza.

— Bineînţeles că ai ceva de spus! Doar un mic indiciu, Timlock! De unde vine tot aurul ăla?

Următoarea lovitură îl nimeri în stomac. Torţionarul lui era greoi şi umflat şi nu putea fi un luptător prea bun. Dar pumnii lui erau de fier. Chris se chirci. Încercă să se controleze, însă fu nevoit să vomite. În acest răstimp, Winslow îl ţinu de braţul scrântit. Chris gemu când fu ridicat din nou.

— Acum te-ai mai şi murdărit, rosti Coltrane cu regret. Şi ai dat chiar şi pe mine!

Se uită scârbit la cele câteva picături de vomă de pe pantofii săi.

— Pe astea va trebui să le ştergi.

Winslow îl trânti jos pe Timlock.

— Hai odată!

Neîndemânatic, Chris se strădui să şteargă picăturile cu mâna stângă.

— Şi acum, vorbeşte odată! De unde ai avut aurul?

— Nu ştiu, scânci Chris.

— Nu vrei să spui sau nu ştii? Poate că a căzut din cer? Ca în povestea cu talerii din stele?

— A cerut de la mine o... o constelaţie, observă Winslow.

Îl ridică din nou pe Chris, în timp ce Coltrane îl lovi încă o dată. Chris tăcea, încăpăţânat. Apoi, Coltrane îi rupse nasul.

— Nu ştiu...

— Şi dacă nu ştie, cu adevărat?

Încetul cu încetul, toată această afacere începea să-l înspăimânte pe Tom Winslow. Nu avusese nimic împotriva unor lovituri, dar lucrurile mergeau deja mult prea departe. Coltrane îl rănise serios pe acel om şi era timpul să înceteze.

— Cum să nu ştie! Scuipă odată totul, amice! Dacă nu, totul o să devină cu adevărat neplăcut pentru tine!

Chris atârna complet neajutorat în strânsoarea lui Winslow. Nu avu nicio şansă să se eschiveze atunci când fu lovit de următorul pumn, care îi nimeri ochiul şi care îi rupse pometii.

— Ochiul meu...

Chris simţea cum se întuneca în jurul lui. Doar durerea persista, o durere cumplită, la care se adăuga şi faptul că înţelesese că nu va mai scăpa de acolo cu viaţă.

— Vorbeşte odată, altminteri ţi-l scot şi pe celălalt.

Geamătul care se auzea acum venea de la Winslow. Îl lăsa jos pe rănit, încetul cu încetul.

— Vorbeşte! Şi tu, ţine-l bine!

— Lizzie, şopti Chris.

Ultima lui şansă era să spună tot ce ştia.

Lizzie nu avea să i-o ierte niciodată... şi nici maorii... Dar era la capătul puterilor. Chris încercă să formuleze tot ce ştia, dar durerea îl împiedica să o facă.

— Lizzie, repetă el. Ea...

— Curva are aurul? Ea l-a găsit?

Cu ultimele puteri, Chris încuviinţă. Apoi, simţi următoarea lovitură.

— De unde-l are? De unde poate ea să... ce...

Chris nu mai auzea. Nici nu mai simţi următorii pumni şi nici picioarele care îl loveau neîncetat. Coltrane îşi pierduse controlul.

Spusele lui fuseseră o dezamăgire. Cel mult, un punct de plecare... Lizzie... De fapt, individul nu vorbise! Se opusese! Pentru asta, avea să plătească... Winslow încercă să-l tragă la o parte pe Ian din faţa omului de pe jos, care nu se mai mişca, dar, aşa beat cum era, avu nevoie de ceva vreme pentru asta.

După un timp, Ian se opri, gâfâind, în timp ce Tom Winslow se aplecă asupra lui Timlock.

— Încă mai trăieşte, zise el răguşit. Doamne ajută, trăieşte! însă pe noi o să ne închidă pentru asta, Coltrane! Nu va mai fi văzută drept o simplă bătaie!

Coltrane îşi revenea încetul cu încetul. Îl întoarse pe Chris şi îi luă pulsul.

— Nu mai trăieşte mult timp, rosti el apoi. Cel mai bine ar fi să încheiem totul acum.

Ridică o piatră şi ţinti spre tâmpla lui Timlock.

Winslow îl prinse de braţ.

— Ai înnebunit? Vrei să-l omori?

— Ai chef să faci puşcărie? răspunse Coltrane cu o altă întrebare. Ne-a văzut. Dacă scapă şi vorbeşte, suntem pierduţi.

— Dar... să-l omorâm? îţi ofer eu un alibi şi tu mie. N-are decât să povestească orice vrea...

Coltrane se încruntă. Un alibi, pe care şi-l ofereau reciproc doi bătăuşi, nu avea prea mare importanţă. Totuşi, dacă îi dădea acum acelui om lovitura decisivă, Winslow avea să o ia razna şi să îi dea de gol. Nu merita; era sigur că Timlock urma să moară şi aşa. Practic, îi înfipsese ochii în adâncul creierului, îi scosese câţiva dinţi, nu mai avea un os în faţă care să nu fi fost rupt, iar ultimele lovituri de picioare îi zdrobiseră, fără doar şi

poate, coastele. Coltrane hotărî să rişte. Probabil că omul avea să fie mort înainte să fie găsit. Trebuia să îi dea lui Winslow ceva de făcut.

— Bine, atunci. Du-te acasă, Tom. Spală-te şi strânge-ţi câteva lucruri. Mâine, mergem la Drury şi ne punem la pândă. Când Lizzie o să iasă din casă, o urmărim.

Winslow se uita în continuare la rănit.

— Nu ar trebui să cerem ajutor? Şi, în plus, eu... eu nu pot pleca... O să bată la ochi, omule, dacă plec în mijlocul săptămânii... Am o prăvălie, omule!

Ian căzu pe gânduri. Era adevărat, iar după această întâmplare toată lumea avea să fie atentă la cei care se comportau altfel decât de obicei.

— Bine, atunci, tu rămâi aici şi merg eu singur, cedă el.

Oricum, era cel mai bun lucru. Despre crimă, Winslow nu urma să spună probabil nimic, iar asta numai de frică. Dar oare putea să-l facă pe bătrânul beţivan să-şi ţină gura şi referitor la aurul pe care îl găseau?

— Atunci, şterge-o de aici! Nu trebuie să ne găsească nimeni aici, pentru nimic în lume!

Coltrane se depărtă cât putu de liniştit. Winslow încercă să-l aranjeze mai comod pe Chris Timlock. Se rugă pentru viaţa lui, în timp ce se furişă spre magazinul său, dar nu rezistă fără încă un pahar de whisky. Spre norocul lui, următoarea cârciumă nu era prea departe. Winslow se îmbătă în continuare, până când cârciuma se închisese. Apoi, se duse înapoi la bordelul lui Janey. Chris nu se mişcase, însă gemu în clipa în care Winslow îl înghionti.

Conştiinţa lui Tom Winslow era cu atât mai încărcată, cu cât băuse foarte mult alcool. În cele din urmă, se târî până în faţa intrării de la Janey’s Dollhouse.

— La voi după colţ, se bâlbâi el, e un mort.

Capitolul 9

Lizzie îşi făcu griji atunci când nu-l găsi pe Chris Timlock, a doua zi de dimineaţă, în patul lui. Se trezise fericită alături de Michael şi voia să îl lase să doarmă, în timp ce ea făcea din nou focul în şemineu şi punea de ceai. Totuşi, atunci când găsi gol patul lui Chris, îl trezi pe Michael. Acesta încercă să o tragă imediat din nou spre el şi să o sărute.

— Chiar te-am visat, îi şopti el, dar, în realitate, eşti şi mai frumoasă... Hai să...

Lizzie se împotrivi blând.

— Michael, Chris nu a sosit încă! Oare să se fi întâmplat ceva? Bărbatul râse.

— Ce să se întâmple? Poate că şi-a permis vreo fată de la Janey, să-şi sărbătorească norocul. Sau una din birtul nou, se zice că ăla a adus chiar şi nişte chinezoaice.

Lizzie clătină din cap.

— Michael, Chris nu vrea chinezoaice, el o vrea pe Ann a lui. Nu-mi pot imagina că...

— Te-ai uitat în grajd? Poate că omul e cu bun-simţ şi s-o fi culcat pe acolo când ne-a auzit.

Ideea i se păru lui Lizzie şi mai puţin probabilă. Se uită repede pe la cai, dar Chris şi calul bălan dispăruseră. În orice caz, animalul nu se întorsese singur acasă. Însemna că Chris trebuie că înnoptase pe undeva. Lizzie se mai linişti puţin, dar rămase totuşi agitată când se întoarse în cabană.

Michael, din contră, era cât se poate de bine dispus.

— Vrem să ne petrecem ziua asta pur şi simplu acasă sau vrei să cauţi aur? se interesă el.

Turnă din ceaiul pe care Lizzie îl făcuse mai devreme şi puse mult prea mult zahăr în cana ei. Lui Lizzie aşa îi plăcea, dulce, iar acum nu mai trebuiau să economisească

zahărul.

Lizzie aruncă o privire pe fereastră.

— O zi aşa de frumoasă nu ai să o petreci în pat, Michael Drury! râse ea. Noi... o să spălăm câteva uncii de aur şi, după aceea, o să putem întinde o pătură pe malul pârâului.

Ea făcu un semn foarte sugestiv cu ochiul.

Michael îşi goni gândurile legate de râul Vartry.

— Trebuie totuşi să îl aşteptăm pe Chris, spuse el apoi.

Lizzie râse ştrengăreşte.

— Vrei să spui că aşteptăm calul bălan! îl tachină ea.

Michael nu mergea cu plăcere pe jos, iar acel cal frumos era toată mândria lui.

El încuviinţă.

— Mă ştii prea bine, Elizabeth Owens! observă el. Ceea ce nu-i stă bine unei femei. Ar trebui să am un secret faţă de tine, iar tu ar trebui să îţi petreci viaţa descifrându-l.

Lizzie chicoti.

— Ai fi primul bărbat care nu îşi poartă secretul între picioare şi care nu îl dezvăluie oricărei femei care se apropie suficient de mult de el. Iar în ce priveşte calul, oricine ştie doar că eşti nebun după calul ăla bălan al tău. Mi-aş dori ca ochii tăi să strălucească la fel de tare şi atunci când mă priveşti pe mine!

Michael o luă în braţe.

— Eşti obraznică, Lizzie! O femeie cumsecade nu vorbeşte aşa. O femeie cumsecade roşeşte când este vorba despre secretele unui bărbat.

Lizzie râse şi mai tare.

— Sunt de mult mai multă vreme cumsecade decât tu bogat! îi aminti ea. Şi acum, ridică-te, ca să faci, în sfârşit, ceva în sensul ăsta! Serios, Michael, nu vreau să aştept prea mult. Maorii mi-au dat fără prea mare plăcere acordul să exploatez acest câmp aurifer. Cine ştie dacă nu cumva

se vor răzgândi dacă se întâmplă ceva.

— Ce să se întâmple? întrebă Michael.

Lizzie ridică din umeri.

— Certuri între maori şi *pakeha*, de exemplu. Aici, nu prea îţi dai seama ce se petrece, dar pe Insula de Nord sunt în floare. Cine ştie ce le mai trece prin cap celor din tribul Ngai Tahu dacă se ajunge la război? Şi aş dori să termin repede. Dacă mă gândesc bine, cred că a fost o greşeală să îl trimit pe Chris cu tot aurul ăla în oraş. Ar fi trebuit să luăm mai întâi cât avem nevoie, apoi să dispărem în tăcere cu el. Probabil că în Dunedin primeşti un preţ şi mai bun şi, înainte de toate, nu trebuie să atragem nimănui atenţia.

Michael se încruntă.

— Vrei să spui că ar putea Chris să aibă probleme? El nu e genul care să dea din casă la beţie, Lizzie. Nu-mi vine să cred că te-ar trăda.

Tânăra clătină din cap.

— Nici eu nu cred una ca asta, dar am un sentiment neplăcut... Nu e nici genul care să-şi petreacă noaptea în patul unei prostituate.

Michael îşi muşcă buza inferioară.

— Ar fi mai bine să mergem la Tuapeka şi să vedem unde e? întrebă el.

Lizzie dădu din umeri.

— Pierdem o zi întreagă aşa... Ascultă, de ce nu mergi tu în oraş şi eu o iau înainte? O să găseşti cu uşurinţă pârâiaşul, aşa cum v-am spus încă de ieri, dar îţi mai explic o dată: imaginează-ţi un triunghi: satul maorilor de pe malul râului, casa noastră, câmpul aurifer. Dacă o iei de aici direct spre vest, dai de pârâu, după care o iei în sus pe cursul lui, până la o cascadă mică. Deasupra ei am găsit aurul. Se poate să fie şi jos, e chiar foarte posibil, dar eu voi spăla acolo unde mi-au permis maorii, niciunde

altundeva.

Noul câmp aurifer nu era foarte departe de casa lui Michael, a lui Chris şi a lui Lizzie. Nu trebuia să treci prin satul maori, ci puteai să ajungi direct.

Michael o privi pe tânără cu îndoială.

— Nu ştiu, Lizzie... Singură? Nu vreau... La naiba, ai spălat deja de una singură primele uncii. Nu ai voie să faci tu toată munca.

Lizzie râse şi începu să-şi împletească părul. Bătea vântul şi nu dorea să i-l sufle pe faţă în timpul lucrului.

— Ah, mă ajungi din urmă cu uşurinţă! spuse ea apoi. Calul bălan e de două ori mai rapid decât cel brun.

Ceea ce era adevărat, la care se mai adăuga şi faptul că lui Lizzie nu îi plăcea să călărească. Michael ştia foarte bine că ea avea să găsească o sumedenie de motive să meargă pe lângă armăsarul maro, în loc să îl călărească. Probabil că urma să îl încarce cu toate ustensilele şi proviziile de care aveau nevoie pentru o zi sau două în munţi. Atunci, nu mai rămânea loc şi pentru ea în şa, aşa că putea merge pe jos şi să petreacă toată ziua pe drum. Michael, din contră, nu avea nevoie decât de câteva ceasuri dacă îşi punea calul bălan la trap.

— Bine, fu el de acord în cele din urmă. Dar eu o să încarc armăsarul maro; mai lipseşte doar să cari toate lucrurile de una singură afară şi să îl încarci, înainte de a o lua pe jos la tot acest drum lung.

Lizzie îi zâmbi galeş.

— Mă ştii prea bine, Michael! spuse ea apoi. Dar nu ţi-o lua în cap. Am şi alte secrete decât teama faţă de cai!

Chris Timlock încă mai era în viaţă când Michael ajunse, câteva ceasuri mai târziu, în Tuapeka. Însă Michael nu l-ar fi recunoscut dacă nu i s-ar fi spus că acea păpuşă, învelită în feşe, de pe pat, nu era altcineva decât prietenul lui. Fetele lui Janey îl găsiseră pe bărbatul grav rănit spre

dimineaţă şi îl alarmaseră şi pe pastor. Mai nou, exista şi un medic în tabăra căutătorilor de aur, care se grăbise şi el să vină de îndată. Însă, la spital, nu li se dăduseră prea multe speranţe pastorului şi ajutoarelor sale.

— Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putinţă, dar nu o să supravieţuiască. Toate fracturile feţei, ţeasta spartă... Are cu siguranţă şi hemoragii interne. Pentru a supravieţui, ar trebui să fii tare ca un urs, iar băiatul ăsta e mai degrabă plăpând. Aveţi vreo bănuială cine i-ar fi putut face una ca asta?

Peter Burton clătină din cap.

— Un beţivan notoriu, Tom Winslow, s-a împiedicat spre dimineaţă de el. Ăla încă mai doarme după beţie, dar prea multe nu va mai avea de spus. În rest, nu se ştie absolut nimic. Ah, da, Tom a fost la Will’s Corner, dar a plecat devreme, zice Will. Mai târziu, a băut la Gregory’s. De acolo venea când a dat de băiat.

Vestea despre descoperirea lui Chris se răspândise repede în oraş şi oricine ştia ceva i-o povestea oricui voia să o asculte.

Medicul suspină. Era încă un bărbat tânăr, îndrăzneţ, care fusese mânat la Tuapeka de pofta de aventuri, însă obiceiurile dure ale căutătorilor de aur îl dezamăgeau tot mai mult de la o zi la alta.

— Atunci, ajutaţi-mă să-l pansez. Îşi va pierde ochiul stâng, chiar dacă supravieţuieşte. Are familie?

Peter nu ştia.

— Un partener, îşi aminti el apoi. Ar trebui să-l înştiinţeze careva. Ei locuiesc într-o cabană, ceva mai în sus, pe râu, dar probabil că Drury o să vină de unul singur de îndată ce-i va simţi lipsa. Atunci, va trebui să-l luăm şi pe el la întrebări referitor la toată afacerea asta. Chiar dacă nu cred că el poate fi considerat un prezumtiv făptaş.

Medicul ridică din umeri.

— Au fost informaţi deja cei din Dunedin?

— Poliţia? întrebă Peter. Desigur. Am trimis o telegramă şi, în plus, cineva a luat-o într-acolo călare. Treaba asta trebuie cercetată, nu se poate ca făptaşul să scape.

Câteva ceasuri mai târziu, Michael se afla, uluit, la picioarele patului prietenului său. Chris nu era conştient, însă respiraţia îi era greoaie şi, din când în când, gemea uşor.

— Vorbiţi-i liniştit, spuse medicul. Poate vă aude. Prea multe nu mai pot face. I-am dat morfină, împotriva durerilor.

— Nu te tâmpeşti de la asta? întrebă Michael bănuitor.

Medicul zâmbi obosit.

— Poţi deveni dependent. Dar, cu siguranţă, nu e şi cazul amicului dumneavoastră. Îmi pare rău, dar cred că este puţin probabil să treacă de această noapte.

Michael rămase alături de Chris şi îi povesti că se va căsători cu Lizzie. Îi ţinea mâna stângă într-a lui – pe cea dreaptă o pusese la loc medicul, prinzându-i strâns braţul de piept – şi îi promise să îi telegrafieze lui Ann şi să îi trimită banii.

— Ieri, oficiul poştal era deja închis, zise el blând. Dar, dacă o fac imediat... poate că va pleca încă de mâine. Şi, în câteva săptămâni, când îţi va merge şi ţie mai bine, o să fie la tine.

Spre prânz, Michael avu impresia că rănitul îi strânse mâna, dar nu era sigur. El însuşi se simţea extenuat şi părăsi pentru scurt timp patul lui Chris, pentru a merge mai întâi la telegraf ca să trimită apoi, în Ţara Galilor, toţi banii promişi.

Domnul Rulând, bancherul, îşi exprimă compasiunea şi îi povesti despre temerile pe care le avusese cu două zile înainte legate de invidia celorlalţi căutători de aur.

— Vestea asta s-a răspândit cu siguranţă repede, anume

că a vândut mai bine de şapte uncii de aur. Poate că indivizii ăia se gândeau că are banii asupra lui.

Michael încuviinţă şi simţi în sinea lui o vină arzătoare. Dacă nu ar fi fost atât de înnebunit de Lizzie, nu l-ar fi trimis niciodată pe Chris de unul singur în oraş.

Între timp, ajunsese un ofiţer de poliţie, care punea întrebări martorilor. Michael hotărî să spună adevărul doar pe jumătate şi povesti despre descoperirea excepţională de pe terenul lui, pe care Chris o făcuse de unul singur. El însuşi nu ştia exact unde anume, dar prietenul lui dorise să îi trimită imediat soţiei sale banii. În acest scop, îi împrumutase calul lui. El rămăsese acasă cu logodnica lui, Lizzie, care putea confirma acest lucru. Michael era îngrijorat. Experienţele lui cu autorităţile nu fuseseră, la urma urmei, dintre cele mai bune, dar ofiţerul îl crezu.

— De ce să vină omul ăsta special în sat pentru a-i crăpa ţeasta partenerului său? îi spuse el, mai târziu, lui Peter Burton. I-ar fi putut fi mult mai simplu acolo, sus, la ei, unde nimeni nu l-ar fi luat la întrebări dacă acest Timlock ar fi dispărut aşa, pur şi simplu. Câteva săptămâni mai târziu, ar fi putut vinde chiar el aurul şi toate ar fi fost bune şi frumoase.

Nici interogarea lui Tim Winslow nu îi duse mai departe – bijutierul era deja din nou beat. Cu toate acestea, el lucra mai departe, nu lipsit de iscusinţă, la un medalion din aur, care reprezenta constelaţia Pleiadelor. Ofiţerul era impresionat, dar nu îl întrebă nimic.

— O să scape băiatul? întrebă Winslow în cele din urmă, înainte ca poliţistul să plece.

Ofiţerul observă că bărbatul părea afectat, dar poate că aşa ar fi fost oricine în situaţia lui dacă îl descoperea pe acel om plin de sânge. În afară de asta, Winslow avea un alibi destul de bun. El băuse mai întâi la Wills Corner, iar după aceea, în cârciuma lui Gregory.

Michael prinse ceva speranţe când îl găsise pe Chris în viaţă şi spre seară. Avea conştiinţa încărcată faţă de Lizzie, dar ea avea să îşi imagineze că a fost reţinut de ceva important. Michael ar fi vrut mult să o aibă alături, însă ea urma să se întoarcă numai fiindcă el nu venea imediat după ea. Lizzie avea să spele aur şi să îl aştepte – măcar câteva zile.

Spre seară, apăru la spital un vizitator la care Michael nu se gândise. Tom Winslow, beat turtă şi, de bună seamă, răscolit, se uită uluit la Chris, care zăcea nemişcat pe pat, după care izbucni în plâns şi îi dădu lui Michael un pacheţel.

— Poftim... uite aici, sughiţă el. E gata... Poate că se va bucura când... când se va trezi. Oh, ce nenorocire, o nenorocire, un bărbat atât de tânăr...

Michael se încruntă, apoi îşi dezlipi privirea de la el şi începu să examineze pacheţelul. Era mirat şi deopotrivă extrem de mişcat. Ieşirea lui Winslow era o enigmă pentru el. Fireşte că omul ăsta îl găsise pe Chris şi poate că treaba asta îl răscolise. Dar atâtea şiroaie de lacrimi... Winslow fusese însă unul dintre ultimii care îl văzuseră pe partenerul său înainte de bătaie. Chris îşi băuse berea tot la Will.

Michael deschise pacheţelul şi scoase din el o bijuterie minusculă.

— Medalionul pentru Lizzie... V-a rugat Chris să îl faceţi?

Tom Winslow încuviinţă.

Michael lăsă medalionul să atârne de lanţ şi admiră munca bijutierului.

— A ieşit foarte frumos, îl lăudă el neajutorat. Mulţumesc şi pentru faptul că v-aţi grăbit.

Michael îşi căută portmoneul.

— Cât vă datorăm?

Winslow făcu un pas înapoi, ca şi cum banii l-ar fi putut

arde.

— Nimic... Nu, sigur că nimic! L-am... l-am făcut cu plăcere... Spuneţi... Spuneţi-i iubitei dumneavoastră că... că îmi pare tare rău...

Winslow se depărtă sughiţând, iar Michael rămase în urma lui, clătinând din cap. Poate că trebuia să discute despre asta cu pastorul. De bună seamă, Winslow îşi băuse minţile, dar pentru asta nu ajuta niciun păstor al sufletelor.

Michael se întoarse din nou spre Chris. Îi umezi buzele bolnavului cu apă – Chris nu voia sau nu putea să înghită, dar gura îi era uscată şi trebuia să simtă grija, chiar dacă nu reacţiona la ea. Michael încercă să îşi amintească poveşti vechi, pe care să i le poată spune partenerului său. Medicul avea dreptate, cu siguranţă îl înţelegea şi vocea lui îl ţinea în viaţă. În timp ce se scurgea noaptea, Michael îi vorbi lui Chris despre soţia lui, Ann, despre copiii lor – repetă tot ce îi povestise partenerul lui în perioada în care spălaseră aur împreună. Dimineaţă, Michael abia dacă îşi mai putea ţine ochii deschişi, dar Chris încă nu murise.

— Ar trebui să mergeţi să mâncaţi ceva, spuse medicul, care veni la ora nouă. Şi să dormiţi şi dumneavoastră puţin. La urma urmei, eu sunt aici şi o să vină în curând şi pastorul.

Michael îl privi cu nişte ochi împăienjeniţi.

— E vreo îmbunătăţire a situaţiei? întrebă el.

Medicul clătină din cap.

— Din câte văd eu, nu. Cred că prietenul dumneavoastră e în comă, domnule Drury. Şi mă tem că nu se va mai trezi niciodată. Dar nimeni nu poate şti cu siguranţă, aşa că nu vă pierdeţi speranţa. Nu aveţi voie însă să vă îmbolnăviţi şi dumneavoastră. Mergeţi undeva şi odihniţi-vă!

Împotriva voinţei sale, Michael părăsi patul lui Chris – în cele din urmă, foamea îl mână într-o ceainărie, pe care o

deschisese de curând o fostă prostituată, acum căsătorită cu un căutător de aur. Tânăra Barbara îi servi dejunul şi îl întrebă cum se simte Chris.

— Chiar nu aveţi nicio idee cine ar fi putut face una ca asta? întrebă ea şi îi puse lui Michael în faţă o omletă uriaşă, pe masa curăţată lună. Ofiţerul a început cercetările. Poate că ar fi totuşi bine să mai întrebaţi şi dumneavoastră în stânga, în dreapta?

Michael căzu pe gânduri. În principiu, femeia avea dreptate; căutătorii de aur aveau să-i spună lui ceva mai degrabă decât străinului din Dunedin. Bărbaţii aveau un trecut asemănător cu al lui Michael şi nu aveau încredere în poliţist.

— Mă gândesc că ar trebui să încep la bancă, fu de părere Michael. Ar fi totuşi interesant de ştiut cine a aflat primul de descoperirea lui Chris.

Bancherul îşi aminti, într-adevăr, câteva nume, mai ales pe cel al lui Ian Coltrane. Michael fu alarmat de aceasta, dar, pe de altă parte, nici ceilalţi indivizi nu erau nişte fecioare. Michael îi cunoştea şi ştia unde spălau aurul. La drept vorbind, avea nevoie de aer proaspăt. În loc să se culce, el scoase calul bălan din grajd şi călări spre câmpurile aurifere.

Ian Coltrane nu era de găsit însă niciunde, ceea ce trezi bănuielile lui Michael. Pe vecinii lui de pe câmpurile aurifere îi miră mai puţin.

— Probabil că este plecat cu treburile lui, să vândă şi să cumpere cai, îşi dădu cu părerea unul dintre ei. Coltrane îşi împarte timpul foarte bine, cel mult jumătate de săptămână e aici, iar din cai, el câştigă neîndoielnic mai mult decât cu aurul. Nu este făcut să caute aur, nici nu munceşte prea din greu – nu are rezistenţă. Dacă mânuieşte lopata două ceasuri pe zi, e deja prea mult. Ia vedeţi pe la cortul lui; poate că transformă din nou o iapă

bătrână într-un armăsar tânăr!

Un râs general urmă acestor cuvinte. Deci, şi aici Coltrane îşi făcuse un renume prost.

— Şi băiatul? întrebă Michael. E la şcoală?

Bărbaţii ridicară din umeri.

— De cele mai multe ori, îl însoţeşte pe tăticul lui. Dar s-ar putea; desigur că e pe la şcoală. Băiatul e la fel ca bătrânul: dacă vede bani care se fac uşor, cum ar fi în cazul negustoriei cu cai, e imediat prezent. Totuşi, înainte să se apuce să spele aur ore întregi, mai bine învaţă să citească.

Michael îşi propuse să descopere mai târziu dacă tânărul Colin Coltrane fusese la şcoala pastorului. Apoi, porni mai întâi în căutarea celorlalţi clienţi indicaţi de domnul Rulând. Era foarte anevoios şi, în cele din urmă, nu ajunse la niciun rezultat. Deşi observaseră brusca bogăţie a lui Chris, îi crezuseră spusele, anume că acelea erau câştigurile ultimelor săptămâni de muncă împreună cu Michael.

— Nici nu mă interesează, pusese ultimul întrebat, Dick Torpin, punctul pe „i”. Am suficient de multe pe cap cu propriile mele mizerii.

Aşadar, Michael se întoarse la spital, unde Chris zăcea, ca şi cum ar fi fost mort. După spusele pastorului, nu se schimbase nimic, iar Michael voia, de fapt, să-şi reia locul lângă prietenul lui. Totuşi, fu copleşit de oboseală. Pur şi simplu nu mai avea forţa necesară să îi vorbească în continuare muribundului.

După ce stătu puţin pe gânduri, merse clătinându-se spre Janey.

— Puteţi să faceţi o excepţie şi să vă închiriaţi paturile pentru câteva ceasuri?

Fetele râseră. Se vorbise deja de mult în tot oraşul despre garda de noapte neajutorată a lui Michael, alături

de partenerul lui, la fel cum ajunseseră pe buzele tuturor şi toate detaliile despre tâlhărirea lui Timlock. Angajatele lui Janey considerau implicarea lui emoţionantă. Fetele se străduiră care mai de care să îi ofere mai întâi un prânz, după care îi aranjară un apartament de principe, aşa cum îi spusese zâmbind Janey. Un cort, însă curat măturat, cu patul alb ca neaua. Michael adormi de îndată ce capul îi atinse perna.

Din contră, Peter Burton îl observă pe Chris Timlock şi se strădui să nu-şi piardă speranţele. Îl implorase pe medic să îi schimbe pansamentele, însă, în afară de un geamăt slab, bolnavul nu scosese niciun alt sunet. Medicul era între timp absolut convins că bărbatul era în comă.

— Sper ca asta să nu dureze prea mult, spuse el nefericit. Nu mă înţelegeţi greşit, pastore, şi eu m-aş bucura dacă băiatul ăsta scapă. Dar aşa, fără să devină din nou conştient, orb, fără să se poată mişca deloc... Te întrebi atunci dacă nu ar fi mai bine...

Peter ridică din umeri.

— Treaba asta o lăsăm în seama lui Dumnezeu, zise el în cele din urmă. Şi să sperăm că ştie el cu ce ne împovărează.

Apoi însă, la scurt timp după prânz, una dintre ajutoarele voluntare îşi făcu agitată apariţia în biroul improvizat al lui Peter, de lângă noua biserică.

— Pastore, gâfâi soţia rotofeie a vânzătorului de mărunţişuri.

Probabil că fugise tot drumul de la spital până acolo.

— Pastore, trebuie să veniţi la spital. Credem că tânărul se trezeşte. Se mişcă şi geme... Doctorul e de părere că trebuie să vedeţi ce se întâmplă... şi poate să îi oferiţi ultima împărtăşanie.

Peter Burton se năpusti afară.

— E şi Michael cu el? se interesă, în timp ce se grăbea

alături de soţia negustorului de mărunţişuri, a cărei respiraţie era întretăiată.

Ea clătină din cap.

— Nu, habar nu am unde o fi. Probabil că sărmanul copil doarme pe undeva. Se spune că a călărit pretutindeni întreaga dimineaţă şi a interogat lumea.

— Ia vedeţi dacă nu daţi cumva de el, doamnă Jordan. Dacă Timlock se trezeşte cu adevărat încă o dată, o să vrea să îi vorbească.

Medicul se afla lângă patul lui Chris Timlock şi îi lua pulsul.

— Fără doar şi poate că se întâmplă ceva. Pare să se ţină cu dinţii de viaţă. Vrea să se trezească.

Chris încercă într-adevăr să se trezească şi îşi deschise ochiul rămas, însă se uită prin încăpere în gol; probabil că nervul optic era rănit şi omul orbise complet.

Peter îi luă mâna stângă.

— Chris... Chris, mă auziţi?

Timlock îi răspunse printr-o uşoară presiune a mâinii.

— Mike?

Era doar o şoaptă. Peter şi medicul îşi ţinură răsuflarea.

— Pastorul Burton, Chris. Peter Burton. Cum vă simţiţi, puteţi vorbi?

Chris îi strânse încă o dată mâna lui Peter, apoi îi dădu drumul pentru a face nişte semne prin aer.

— Lizzie... aur... aten... aten...

— Ce vreţi să spuneţi, Chris?

— Aten... aur, Lizzie, Mike... triunghi, sat maor... casă... casă vest...

Chris scoase cuvintele acelea cu ultimele puteri, printre buzele sparte.

— Să atenţionăm, domnule Timlock? întrebă medicul. Vreţi să spuneţi că trebuie să o atenţionăm pe Lizzie?

Chris dădu agitat din cap.

— Vest... casă... pârâu... în sus...

Peter îl privi neajutorat pe tânăr.

— Nu înţeleg, Chris... încă o dată, mai încet. Lizzie caută aur într-un triunghi şi noi trebuie să o atenţionăm? De ce, Chris? De cine? Chris, cine v-a făcut asta? Despre cine trebuie să îi atenţionăm pe Lizzie şi pe Michael?

Chris gemu. Îi luă mâna lui Peter şi păru că vrea să se ridice cu ajutorul ei. Apoi, îşi strânse din nou toate puterile.

— Călare spre vest, de la casă până pârâu, sus, pârâu sus... repede!

Chris căzu din nou cu capul pe pernă. Ochiul i se închise din nou. Medicul îi luă din nou pulsul. Apoi, clătină din cap.

— Asta a fost tot, pastore. Mai multe nu va spune. Dar cel puţin a reuşit asta şi, de bună seamă, era foarte important pentru el. Trebuie să aflăm ce a vrut să spună!

Peter dădu la o parte părul lui Chris, de culoarea nisipului, care îi căzuse pe chipul înfăşurat în pansamente.

— Trebuie să aşteptăm până când Michael va veni din nou. Poate că o să înţeleagă el ceva din asta. Chris trebuie că se gândea că Michael e împreună cu Lizzie şi că amândoi sunt în pericol. Dar aşa... Nu o să dureze mult până când ne vom trezi cu murgul lui în faţa uşii.

Peter se ridică şi se uită în jur după posibile ajutoare. Era ora prânzului; bărbaţii care veniseră la masa săracilor îl puteau duce mai târziu pe mort în biserică şi să-l lase acolo.

— O să ţin o slujbă mâine-dimineaţă, zise pastorul, însă ar fi frumos dacă ar veni mulţi... îl înştiinţaţi dumneavoastră, doctore, pe ofiţerul de poliţie? Nu mai avem de-a face doar cu un jaf, ci şi cu o crimă.

Vestea despre moartea lui Chris se răspândi cu iuţeala vântului – însă Michael nu o află, ci dormi mai departe la Janey’s Dollhouse. Fetele se puseseră de acord să nu-l trezească.

— Nici nu-l mai poate învia, fu Janey de părere, o femeie micuţă, corpolentă, care semăna întrucâtva cu Lizzie; poveştile lor erau similare din multe puncte de vedere, doar că Janey renunţase la gândul de a deveni respectabilă.

Însă Tom Winslow nu dormea. Deşi se îmbătase mai departe după vizita lui la spital, până când îşi pierduse cunoştinţa, el apăru de dimineaţă în magazinul lui. Fireşte că tâlhăria săvârşită asupra lui Chris rămăsese subiectul predilect de discuţie al oraşului. Winslow află că băiatul era încă în viaţă şi îşi îmbătă uşurarea în primele pahare ale noii zile. Spre prânz, îşi băgă în cap că, acum, Chris nu mai putea muri. Toate aveau să se rezolve şi totul urma să fie din nou bine. Cu siguranţă că băiatul nu avea să îşi aducă aminte cine îl bătuse. Şi, foarte probabil, Coltrane urma să facă acum mulţi bani, urmărind-o pe Lizzie.

Winslow mai bău un whisky şi hotărî apoi să meargă la masă la Barbara. Poate că mai târziu îl va vizita, încă o dată, pe Chris. Bărbatul se împletici până în ceainărie.

Peter îl ajuta pe paracliser să ridice un podium pentru sicriul lui Chris Timlock, în clipa în care un adolescent intră în cortul-biserică, parcă mânat de furii. Peter îl recunoscu imediat ca fiind unul dintre curierii băncii.

— Pastore, pastore, domnişoara Barbara mă trimite... de la ceainărie... Dumneavoastră... dumneavoastră trebuie să veniţi imediat cu mine acolo... Acolo vrea unul să se omoare.

Peter se încruntă.

— Încă o dată, Robbie, unul dintre clienţii Barbarei vrea să se împuşte?

— Nu să se împuşte, pastore, să îşi înfigă cuţitul în el, are un cuţit şi... Dar, înainte de asta, vrea să vă vorbească, pastore... Repede!

Pentru a doua oară în acea zi, pastorul îşi părăsi biserica

în pas alergător. Nu avea mult de mers; ceainăria Barbarei era lângă spital. Din fugă, observă că în faţa corturilor se afla în continuare calul bălan al lui Michael, însă nu era nici urmă de proprietarul lui.

Barbara şi câţiva dintre clienţii ei de la prânz stăteau la uşa barăcii din lemn, într-o mare agitaţie.

— Aici, pastore, înăuntru, aici! E Tom Winslow. Urlă necontenit ceva despre vină, şi despre crimă, şi despre iad!

Tom Winslow se baricadase într-un colţ al localului. Îşi rupsese cămaşa de pe trup şi îşi lipea de piept vârful cuţitului său de vânătoare. Dacă ar fi apăsat, şi-ar fi nimerit inima. Doctorul Wilmers se afla la o distanţă sigură faţă de el şi îi vorbea, încercând să-l liniştească.

— Indiferent ce aţi făcut, Tom, trebuie să recunoaşteţi şi să vă asumaţi pedeapsa. Nu e nicio soluţie să vă înfigeţi acum cuţitul în inimă, ar trebui...

În acea clipă, Peter Burton îşi făcu apariţia în ceainărie.

— Pastore!

Tom Winslow scâncea.

— Pastore Peter, dumneavoastră... dumneavoastră trebuie... Păcatele mele... dar eu nici nu am vrut una ca asta... Sunt un criminal, pastore, Doamne, Dumnezeul meu, Iisuse, iartă-mi păcatele, izbăveşte-mă de vină... Eu... şi chiar dacă nu am vrut-o, eu...

Peter încercă să se apropie de Winslow, însă bărbatul îşi crestă imediat pielea cu cuţitul. Doctorul Wilmers îi aruncă lui Peter o privire neajutorată.

— Tom, mai întâi trebuie să ne povestiţi toate astea în linişte! zise Peter, încercând să exprime forţă şi linişte prin voce. Poate că nu e chiar atât de rău. Dumnezeu iartă – mai ales dacă nu aţi comis intenţionat păcatul.

— Ba da, cu intenţie! făcu Tom.

Începu acum să plângă. Bărbatul era, în chip evident,

beat.

— Noi... noi am vrut doar să ştim de unde avea aurul.

Peter se ridică alarmat.

— De unde avea cine aurul? vorbiţi despre Chris Timlock, Tom? Dumneavoastră aţi fost părtaş la tâlhărie?

— Eu l-am ţinut, sughiţă Tom printre lacrimi. Şi, mai întâi, am crezut... Am crezut că, aşa, câteva palme nu o să omoare pe nimeni. Ar fi putut să ne spună pur şi simplu...

— Dar nu a făcut-o? întrebă Peter. Nu a vrut să spună nimic?

— A vrut el, de bună seamă, scânci Tom. În halul în care l-a bătut... ar fi spus orice. Însă de bună seamă că nu ştia... Trebuie să mă credeţi, pastore, când am observat că nu ştie nimic, i-am zis lui Coltrane să înceteze, dar...

— Coltrane? Ian Coltrane? Negustorul de cai?

Tom încuviinţă.

— Dar el nu a încetat, continuă bărbatul, zicea că trebuie să ştie el ceva, dar Timlock... La capăt, a zis că femeia ştie. Femeia a găsit aurul.

— Lizzie!

Peter schimbă priviri cu doctorul. Încetul cu încetul, ultimele cuvinte ale lui Chris căpătau însemnătate.

— Şi a spus unde a găsit ea aurul? Unde e femeia?

Tom clătină din cap.

— Nu, el... nu ştia absolut nimic, cred. Dar Coltrane... voia să meargă sus, la Drury, şi să-i urmărească, să vadă dacă merg din nou în acelaşi loc. Şi atunci să îşi ia şi el acolo un teren sau aşa ceva...

Peter simţi dintr-odată că îngheţă. Poate că Ian Coltrane nu intenţionase, într-adevăr, nimic mai mult. Poate că s-ar fi mulţumit să descopere unde era mina de aur, dacă Michael ar fi fost de faţă. Dar acum... Lizzie spăla aur, spusese Michael. Trebuie că plecase de una singură. Iar Coltrane...

— Ascultaţi, Tom, mai întâi o să îi spuneţi acelaşi lucru ofiţerului de poliţie. Cu siguranţă că veţi beneficia de circumstanţe atenuante, cu siguranţă!

Tom Winslow clătină din cap ca un apucat.

— Nu vreau circumstanţe atenuante! zise el scurt, nu vreau... la puşcărie. Nu din nou. Doar iertaţi-mă, pastore. Faceţi să mă ierte şi Dumnezeu!

Tom Winslow mai luă încă o dată adânc aer în piept, apoi lovi cu putere şi se lăsă, în acelaşi timp, să cadă în faţă în cuţit. Doctorul Wilmers îl prinse, dar nu mai putu face nimic. Peter rosti o rugăciune. Medicul îi închise ochii mortului, după care i se adresă repede pastorului.

— Încă o dată, zise el apoi. Haideţi să recapitulăm toate astea încă o dată. Ce a spus Chris Timlock, unde este Lizzie asta? El o ştia, numai că nu le-a spus-o şi indivizilor ăstora.

— Un triunghi, rosti Peter. Dinspre casa lui spre un pârâu şi satul maorilor...

Medicul clătină din cap.

— Asta nu ne ajută prea mult. Dar a spus „spre vest”, dinspre casa lui, spre vest.

Peter încuviinţă.

— Şi apoi, în sus, pe pârâu. Exact... Unde e Michael? Unde naibii e Michael Drury ăsta? Ocupaţi-vă de toate, doctore! Trebuie să-i găsesc pe Michael şi pe Lizzie...

Peter alergă afară în stradă. Gândurile lui o luaseră razna. Coltrane era periculos – şi asta nu o ştia doar după crima săvârşită asupra lui Chris Timlock. Reacţia lui Kathleen după revederea cu soţul ei îi fusese suficientă să îşi dea seama. Kathleen aproape că murise de frică la vederea lui Coltrane. Chiar şi după atâţia ani! Iar acum, individul ăsta o urmărea pe Lizzie – care, de bună seamă, voia să ţină secret filonul spectaculos de aur pe care îl găsise. Poate că ea era singura care văzuse vreodată acel

loc! Dacă scăpa Coltrane de ea... Nu existau dovezi împotriva lui. Mărturisirea lui Winslow putea să fie considerată vorbăria unui beţiv – şi poate că Ian Coltrane plănuia oricum să nu se mai întoarcă la Tuapeka. Colin apăruse însă de dimineaţă la şcoală. Nu mersese călare în munţi, pe urmele lui Lizzie.

Peter văzu calul bălan al lui Michael în faţa spitalului. Un cal excepţional, fără îndoială foarte rapid, pe care îl admirase deseori. Totuşi, fără călăreţul lui nu folosea la nimic. Doar dacă...

Peter năvăli în spital.

— Doamnă Jordan! îi strigă el soţiei negustorului de mărunţişuri, care îşi făcea în continuare treaba. A apărut Michael Drury?

Nu o lăsă pe femeie să răspundă, înţelegând în mod corect clătinatul ei din cap.

— Doamnă Jordan, dacă vine, spuneţi-i că i-am luat calul bălan. Trebuie să o găsesc pe Lizzie Portland, e o chestiune de viaţă şi de moarte. Să pună şaua pe calul meu şi să vină după mine. Aţi înţeles?

Femeia rotofeie făcu ochii mari, însă încuviinţă. Nu era proastă, avea să îi spună ce trebuia. Şi, dacă nu o făcea, mai exista şi doctorul Wilmers. Peter hotărî să nu se mai gândească la asta. Dezlegă calul şi o porni în galop.

Capitolul 10

Lui Ian Coltrane nu-i venea să-şi creadă norocul în clipa în care, în ziua următoare tâlhăriei, Michael o luă în jos, spre sat, în timp ce Lizzie plecă, de una singură, în munţi, spre vest. Era o joacă de copil să o urmărească – după o vreme, deveni de-a dreptul plictisitor. Lizzie nu se grăbea şi înainta obositor de încet. Tânăra mergea alături de calul ei, îi vorbea animalului şi îl lăsa mereu să pască. La ora prânzului, începu să se uite în urmă şi să asculte zgomotele copitelor, ceea ce, la început, îl făcu pe Ian să se agite. Apoi, el observă că, de bună seamă, nu era cel vizat. Lizzie părea mai degrabă să aştepte ca Michael Drury să o ajungă din urmă. Dacă stăteai să te gândeşti, ar fi fost aproape plauzibil. Chiar dacă treaba aia cu moartea lui Chris Timlock îl reţinea o vreme, după aceea el se putea decide să îşi urmeze partenera în munţi. Cu atât mai mult, dacă ştia să adune unu cu unu şi dacă bănuia că Chris ar fi vorbit înainte să moară. Ian spera ca măcar beţivanul de Winslow să-şi fi ţinut gura, dar, în principiu, se baza pe sentimentul acestuia de conservare. Şi pe viciul său. În închisoare, nu primeai whisky. Aşadar, Winslow nu avea să rişte să fie închis.

Ian se comportă şi mai prudent după ce începu să bănuiască faptul că Michael o putea urma pe Lizzie. Totuşi, cu trecerea ceasurilor, deveni mai liniştit. Dacă într-adevăr adversarul lui ar fi venit, călare după ei, sus, ar fi ajuns-o din urmă pe Lizzie între timp. Armăsarul lui era rapid, însă probabil că nici nu avea cum să mai călărească în acea zi până în munţi. Neîndoielnic că urma să vină poliţia din Dunedin pentru a investiga moartea lui Chris Timlock şi, în cazul unei crime în rândurile căutătorilor de aur, partenerul victimei era mereu suspectul principal. Ofiţerul avea să îl interogheze pe Michael şi, cu puţin noroc, să îl

închidă peste noapte. Poate că era deja căutat.

Coltrane nu îşi mai făcu griji când Lizzie, cu puţin timp înainte de lăsatul întunericului, ajunse la un pârâu, unde îşi instală tabăra. Se gândi preţ de o clipă să o atace şi să îi mărturisească ţinta călătoriei, dar de ce să îşi strice el noaptea? Fireşte că ar fi avut parte de o mică distracţie gratuită cu o fată, dar putea amâna asta până dimineaţă. Trebuia doar să fie al naibii de atent să nu-i scape prada. Acum, dorea însă să doarmă în linişte.

Aşadar, Ian amâna chestiunea pe a doua zi. Lizzie avea să fie şi atunci, în continuare, drăguţă şi, după un tratament corespunzător, cu siguranţă şi dornică – apoi, după ce va fi găsit aurul şi va termina cu ea, nu mai trebuia să o trateze cu atenţie. Era chiar mai bine dacă ea dispărea. Atunci, nu mai avea de-a face decât cu Michael, iar el trebuia să demonstreze mai întâi că el îi furase terenul lui Lizzie.

Ian îşi priponi catârul la câteva sute de metri mai jos de locul pe care şi-l alesese Lizzie pentru acea noapte şi spera ca ea să nu fie foarte versată în a deosebi zgomotele nopţii. Pentru a fi cât se poate de prevăzător, îi legă iepei sale şi picioarele din faţă, însă ea îşi mai trecea, fireşte, din când în când, greutatea de pe un picior pe celălalt. Din fericire, calul lui Lizzie făcea acelaşi lucru – şi, după cum se dovedi, pădurea nu foarte deasă de fagi era plină de păsări de noapte. Acele bestii abia dacă îl lăsară pe Ian să închidă un ochi, însă îi oferiră şi acoperirea ideală.

Lizzie nu bănuia nimic când se trezi de dimineaţă, când se spălă în pârâu şi când îşi coapse lipii pentru dejun. Cu o seară înainte, prinsese peşti. Ian găsea că era foarte inteligentă, şi se întrebă unde o cunoscuse Michael.

Lizzie trăgea de bună seamă de timp. Soarele era deja sus pe cer când îşi strânse tabăra pentru a merge mai

departe. Părea să fie cam neliniştită. Michael ar fi trebuit să ajungă deja.

Ian o urmări pe tânără mai departe, în sus, pe râu, până ajunseră la o formaţiune ciudată de stânci, care se ridicau spre cer aidoma unor ace. În spatele lor, pârâul cădea într-o cascadă mică. Lizzie păru să recunoască din nou peisajul. Cu o agitaţie crescândă, Ian o urmări cum îşi aşază din nou cortul la picioarele stâncilor şi cum îşi lasă calul să pască. Femeia sprijini foarte ordonat lopeţile, cazmalele şi sapele de stâncă şi scoase la iveală capcana cu care pescuise în ziua precedentă.

Lizzie avea nervii tari! Ian abia dacă se putea stăpâni să nu se năpustească asupra ei şi să o forţeze să-şi dezvăluie secretul, dar se sili să rămână liniştit. Femeia prinsese suficienţi peşti pentru două persoane – deci, spera ca Michael să apară cel târziu la prânz. Acum, asculta tot mai atentă dacă nu cumva se aud zgomote de potcoave, dar era prea aproape de cascadă pentru a percepe orice altceva în afară de pârâul care fremăta. După ce făcu un foc şi după ce îşi fripse prada – Ian mesteca o coajă de pâine, în vreme ce îi curgea apa în gură –, ea îşi căută tigaia pentru spălat aur.

În sfârşit, se întâmpla ceva. Ian urmări cum Lizzie urcă pe mica pantă. Câmpul aurifer trebuie că se afla, aşadar, deasupra cascadei. El făcu un semicerc şi o urmări de la o distanţă sigură, văzând însă, apoi, cum ea îşi dezbrăcă pantofii şi ciorapii, cum intră în mijlocul pârâului şi cum începu să sape în albia acestuia. În scurt timp, începu să spele aur.

Şi, chiar de la acea depărtare, Ian observă imediat cum ceva strălucea în tigaia ei, chiar de la prima încercare! Sosise momentul. Ian se apropie de pârâu fără să facă zgomot, dar Lizzie oricum nu l-ar fi auzit. Femeia se sperie abia atunci când el ajunse în spatele ei, o prinse şi îi puse

mâna pe gură.

— Mulţumesc mult, domnişoară Lizzie! A fost într-adevăr foarte amabil din partea dumneavoastră să mă conduceţi la acest câmp aurifer!

Peter Burton provenea dintr-o familie înstărită din Lancashire, Anglia. Încă de copil, avusese un ponei şi îşi făcuse, de tânăr, un renume la vânătorile călare sau la cursele cu obstacole. Acum, îl ajuta această experienţă. Armăsarul puternic, cu picioare lungi, al lui Michael fugea ca de la sine – mai întâi, spre casă, apoi, cu plăcere, şi mai departe, spre vest. Animalul părea chiar să savureze acea cursă nebună; probabil că Michael nu îl lăsa în rest să zboare atât de liber pe un teren accidentat.

Şi Peter ar fi savurat cursa dacă nu ar fi fost grija arzătoare, care îl silea să mai şi mâne armăsarul. Era chinuit de îndoieli tot mai mari, pe măsură ce se afla pe drum. Oare procedase corect să lase totul baltă şi să împrumute, fără să ceară voie, calul lui Michael şi să pornească la drum doar pe baza descrierii, foarte neclare, a unui muribund? Poate că ar fi fost mai bine să îl aştepte pe Michael – poate să trimită chiar o întreagă echipă de căutători. Pastorul nu avea nici măcar o armă de foc, va trebui să se bazeze doar pe efectul de surpriză şi pe pumnii lui atunci când îl va prinde pe Coltrane. Fiindcă văzuse, de curând, însă de ce era acesta în stare să facă cu pumnii lui, gândul la aceasta nu îi era prea plăcut! Coltrane era cel puţin la fel de mare şi cu mult mai greu decât Peter. Şi totuşi, instinctul îi spunea că nu putea proceda altfel. Dacă nu îl găsea cât mai repede pe Coltrane, Lizzie nu va supravieţui acelei zile!

Lui Peter Burton îi treceau o sumedenie de gânduri prin cap: să fi apucat pe drumul cel bun... să nu greşească! După două ceasuri de trap şi de galop, armăsarul se mai linişti şi, spre uşurarea lui, Peter dădu de o tabără. Aici, de

bună seamă, nu făcuse nimeni foc, însă pământul era răscolit în jurul unui copac şi acolo fusese legat un cal. Peter călări încet mai departe şi i se păru că recunoaşte o a doua tabără. Mult mai puţin evidentă; doar câteva vârfuri muşcate de iarbă trădau prezenţa unui cal înfometat. Aceste descoperiri îi dădură curaj lui Peter. Părea că este pe drumul cel bun – la fel ca şi Coltrane!

Pastorul îşi mână calul, iar acesta o luă la galop, vesel, mai departe, spre vest. Prânzul trecuse de mult, dar Peter era prea agitat ca să i se facă foame. Dacă estima corect viteza calului său, trebuie că făcuse vreo treizeci şi şase de kilometri de când trecuse de casa lui Drury. Acum, apăru un pârâu! Inima lui Peter bătu cu putere când descoperi urmele unei noi tabere. Foarte bine şterse – aproape că ar fi putut fi maori, care făcuseră aici un foc şi care înnoptaseră acolo. De această dată, Peter nu mai găsi o a doua tabără, dar se afla, fără doar şi poate, pe drumul cel bun. Pe pârâu, în sus! Peter îşi struni calul şi o luă încet la pas. Era mai bine ca Ian Coltrane să nu îl observe venind.

Lizzie încercă să muşte mâna care îi ţinea gura, însă strânsoarea torţionarului ei era de fier – el îi lipi braţele de trup. Tigaia pentru spălat aur căzu în apă atunci când ei ieşiră, împiedicându-se, din pârâu. Coltrane se uită cu regret după ea.

— Ce păcat de tot aurul acela minunat, Lizzie! Dar o să pot să îmi spăl după aia altul! mai întâi, stăm puţin de vorbă, bine, micuţo? Spune-mi, de exemplu, cum de ai găsit locul ăsta! Chiar ai venit aici de una singură sau e şi Michael ăla al tău părtaş la asta?

Ian îşi luă mâna de pe gura lui Lizzie, o prinse cu o mişcare rapidă de braţe şi i le trase la spate. Lizzie urlă, dar amuţi în clipa în care el îi izbi capul de unul dintre fagii care se aflau pe malul pârâului. Uşor, însă pielea i se crăpă

la tâmple şi începu să sângereze. Coltrane îi legă mâinile la spate, după care o aruncă în iarbă.

— Aşa, micuţo, acum putem vorbi – dar nu ţipa, altminteri voi fi nevoit să-ţi pun un căluş.

— Michael o să mă găsească! ţâşni Lizzie. Şi Chris. Trebuie să ajungă aici, dintr-o clipă în alta!

Ea se lupta cu funia care o ţinea legată, dar nu spera prea multe. Bărbatul era puternic ca un urs, iar străfulgerările înfiorătoare din ochii lui negri nu promiteau nimic bun.

Coltrane râse.

— Chris ăsta al tău poate să ne vadă din cer, îşi bătu el joc de ea, iar Michael e ocupat în altă parte. Ei, hai odată, domnişoară Lizzie, spune-mi: ai descoperit locul ăsta de una singură?

Lizzie se învârti pe pământ. Se prefăcea că încearcă în continuare să se elibereze, însă, înainte de toate, se gândea cu îndârjire la ce era de făcut. Să îi povestească despre maori? Sau astfel punea şi tribul în primejdie? îşi blestemă nerăbdarea. N-ar fi trebuit, oare, să-l aştepte pe Michael, să călărească apoi cu el aici, sus, şi să îl prezinte, mai întâi, prietenilor ei maori? Cei din tribul Ngai Tahu erau sociabili, poate că ar fi venit câţiva tineri, băieţi şi fete, cu ei să spele aur împreună. Dar nu, ea trebuise să plece de una singură! Fireşte că ar fi putut să aibă noroc şi Ian să fi atras atenţia câtorva vânători maori, atunci când el se furişase spre ea, însă aceasta i se părea puţin probabil; maorii ar fi intervenit de mult.

— L-am descoperit singură! izbucni Lizzie cu aroganţă.

Coltrane dădu mulţumit din cap şi îşi îndepărtă părul negru de pe chipul scăldat de sudoare.

— Foarte frumos! Dar acum vrei, desigur, să îl împarţi cu mine...

Lizzie nu răspunse. Totul se întâmpla prea repede;

trebuia să priceapă întâi în ce situaţie se afla. Chris era... mort? Dumnezeule, dacă individul ăsta nu se dădea în lături să ucidă chiar şi pentru o informaţie – ce era, oare, dispus să facă pentru a avea numai şi numai pentru el acel loc?

Lizzie se strădui să zâmbească.

— Dacă îmi spui întâi numele tău, ciripi ea. Cine ştie, poate că îl împart cu plăcere cu tine!

Coltrane râse zgomotos.

— Aşa îmi placi mai mult, drăguţo. Chiar dacă, fireşte, nu cred un cuvânt din ce spui. Dar fie: numele meu, dragă Lizzie, este Ian Coltrane. Şi îmi doresc de la tine acest teren drept cadou de nuntă.

O ridică în picioare şi o lipi de trunchiul unui fag pentru a o săruta. Disperată, Lizzie îşi întoarse capul într-o parte.

— Nu ar trebui să mergem mai întâi jos, în tabăra mea? întrebă ea cu o voce cât se poate de provocatoare. Am... am fript nişte peşte...

Înainte de toate, în bagajele ei se găsea puşca lui Michael, însă ea nu prea ştia cum să tragă cu ea.

— O să mă înfrupt mai târziu din peştii tăi, o informă Coltrane. Mai întâi, voi lua câteva guri din Lizzie!

Limba lui îşi căută drumul spre gura ei. În acea clipă, femeia fu străfulgerată de amintirea că mai auzise pe undeva numele de Coltrane. Acesta era bărbatul din satul natal al lui Michael! Cel care se căsătorise cu Kathleen! Probabil că o omorâse şi pe ea. Lizzie aproape că ar fi râs gândindu-se la ironia sorţii. Oare avea să îşi piardă Michael acum şi cea de-a doua femeie din cauza acestui nenorocit?

În orice caz, nu îşi făcea iluzii despre viitorul ei. Coltrane nu avea să o lase în viaţă, urma să o ucidă şi să ia pentru sine acel teren. Şi, în curând, aveau să vină hoardele de căutători de aur pe pământul celor din tribul Ngai Tahu, exact ceea ce ei doriseră să împiedice. Nu doar că Lizzie

murea, dar murea ca trădătoare! Maorii nu aveau să afle niciodată că ea nu vânduse sau cedase mai departe drepturile. Şi, la o adică, începea războiul, cel despre care vorbise Kahu Heke. Cel la care el spera. Şi toate acestea numai fiindcă ea făcuse o greşeală.

Disperarea lui Lizzie o făcu să prindă curaj. Coltrane îi ridică rochia şi o pătrunse brutal. Era dezonorant şi dureros, dar ea trecuse prin lucruri şi mai rele. Nu voia să se închidă în sine plângând în hohote, trebuia să se opună! Lizzie se prefăcu că urmează mişcările lui Coltrane şi, în acelaşi timp, îşi frecă legăturile de la mână de coaja copacului. Acestea nu erau foarte strânse; trebuia să reuşească să le desfacă. Dintr-odată, ele deveniră mai largi, tocmai în momentul în care Ian căzu gâfâind asupra ei.

Gândurile lui Lizzie se precipitară. Ştia că nu îl putea doborî pe acest bărbat, chiar dacă reuşea să se elibereze, decât cu o armă. Lizzie se uită la tigaia pentru spălat aur, dar ea se afla în pârâu. Cuţitul ei era jos, în tabără.

Ian îşi revenea încet şi se ridică.

— N-a fost deloc rău, micuţo, ar trebui să o repetăm, înainte să... Dar avem timp, în fond, nu-i aşa, domnişoară Liz?

Femeia încercă să-şi joace mai departe rolul.

— Eu... eu am mult timp, domnule. Eu... Dacă nu mă omorâţi, atunci... vă pot arăta câte ceva... Hai să intrăm totuşi în cort.

Ian rânji. Nu avea să se lase prostit de cine ştie ce jocuri. Lizzie îşi ţinea mâinile la spate, dar încerca instinctiv acum să îşi netezească rochia, dar Ian o târî mai departe.

— Cred că mai bine mergem puţin prin pădure, Lizzie. Ce părere ai?

Tânăra nu îndrăzni nici măcar să respire atunci când

descoperi un obiect dur în buzunarul rochiei. O piatră? Şi atunci, îşi aminti. Ghioaga din jad. Cadoul pe care i-l făcuse *tohunga*, sculptat pentru mâinile unei războinice. Lizzie mergea împiedicându-se alături de Ian spre cascadă. Oare avea el de gând să coboare panta sau dorea să o îmbrâncească în jos? Era prea puţin probabil să-şi rupă gâtul aici; iazul de la poalele cascadei era îndeajuns de adânc pentru a înota în el.

Lizzie speră, preţ de câteva secunde, că va proceda astfel, însă realiză că Ian nu era decât însetat. El îngenunche şi îşi luă apă din pârâu. Nici nu o băgă în seamă pe femeia legată de alături. Ce putea să se întâmple? Micuţa Lizzie nu avea putere pentru a-l face să cadă, nici măcar dacă se năpustea, cu toată greutatea, asupra lui.

Însă Lizzie avea ghioaga. Şi îi simţea forţa prin materialul rochiei. Ce spusese preoteasa? Ea era menită să îşi apere tribul.

Tribul şi pământul celor din Ngai Tahu. Şi tocmai în acest scop avea să o folosească acum Lizzie.

Îşi scoase, precaută, mâna dreaptă dintre funii, o vârî în buzunar şi simţi ghioaga netedă, rece, în mână. Precum o prelungire, precum o întărire a pumnului ei.

Ian îşi ridică privirea şi se uită pe deasupra cascadei, spre vale. Şi rămase aşa, atent, de parcă ar fi văzut acolo ceva.

Michael? Nu mai avea importanţă. Lizzie luase o decizie. Îşi luă elan, ţinti spre tâmpla lui Coltrane şi-l izbi.

Peter Burton zărise de departe stâncile în formă de ac, apoi şi calul lui Lizzie, alături de cortul ei şi de locul în care făcuse foc. Animalul necheză atunci când observă armăsarul, însă Peter plecă de la ideea că acea cascadă acoperea orice zgomot. Apoi, văzu două făpturi deasupra cascadei. Un bărbat, care trăgea după el o fată, însă

aceasta nu părea să fie bătută, ci mai degrabă atentă, încordată. Apoi, bărbatul îngenunche să bea apă, iar femeia...

Peter văzu cum Lizzie îşi întoarse, încet, braţul drept de la spate şi cum îşi luă elan. El cunoştea această mişcare, o văzuse de mai multe ori la fetele maori care dansau *haka*, un dans războinic. Peter Burton fusese, împreună cu alţi preoţi, oaspete într-un *marae* al Ngai Tahu, înainte de a pleca din Christchurch, şi îşi aminti de salutul oficial – care includea şi un soi de ameninţare. Oaspeţii erau bine-veniţi, însă le era clar cât de bine se puteau apăra maorii în cazul în care străinii nu se dovedeau demni de ospitalitatea lor. Bărbaţii avuseseră suliţe, femeile, mici ghioage din jad. Le mânuiau la fel de liniştit, aproape elegant şi neîndoielnic sigure că îşi vor nimeri ţinta, precum femeia de pe colină.

Peter îşi ţinu respiraţia. Nu auzi impactul ghioagei, dar îl văzu pe bărbat căzând, de parcă ar fi fost lovit de un topor. Apoi, o văzu pe femeie ridicându-se şi i se păru că o aude strigând. Oare nu se numea aceasta *karanga*? strigătul preotesei care invoca zeii? Lui Peter nu îi venea să creadă că el le auzea acolo, în acel loc, din gura curajoasei, dar totuşi blândei Lizzie Portland, care frecventa asiduu biserica!

Atunci abia recunoscu Lizzie armăsarul şi alergă în jos, pe pantă.

— Michael! Dumnezeule mare, Michael...

Peter o opri.

— Pastore?

Vocea lui Lizzie suna copilăreşte şi mirată, însă apoi îi izbucni frica în ochi şi chipul se schimonosi.

— I s-a întâmplat... ceva lui Michael? Dumnezeule, a spus că Chris e mort. Dar Michael... asta nu pot să o dorească zeii!

Peter o sprijini pe Lizzie când se clătină şi scutură blând

din cap.

— Nu, Lizzie, deşi căile lui Dumnezeu sunt câteodată greu de înţeles. Michael Drury nu e mort. Ar trebui să fie pe drum încoace. Şi acum, spuneţi-mi ce s-a întâmplat... De ce l-aţi ucis pe Coltrane?

Lizzie începea să înţeleagă cu greu ce voia pastorul să spună. Şi ce anume se întâmplase de fapt.

— Eu? şopti ea. Eu... cumva, nu am fost eu asta. Cumva, au fost Ingoa, şi Aputa, şi toate femeile din tribul lor. Din tribul meu...

Lizzie inspiră adânc. Apoi, reveni la realitate şi îşi aminti ce anume văzuse pastorul. Nu fusese nici martorul atacului, nici al violului. El văzuse doar cum ea îi spărsese ţeasta unui bărbat, de la spate.

— Ascultaţi, pastore, a fost pură autoapărare. El... m-a forţat să o fac...

Acum simţea, în sfârşit, cum o năpădesc lacrimile, cele pe care nu şi le permisese mai devreme.

— Nu aveţi voie să spuneţi asta nimănui, pastore! Nu aveţi voie să spuneţi nimănui despre locul ăsta şi despre aurul ăsta.

Când Michael ajunse, după mai bine de două ceasuri, aproape înnebunit de griji, la poalele cascadei, Lizzie şi pastorul stăteau lângă foc. Cadavrul lui Coltrane era înfăşurat într-o foaie de cort.

Lizzie se năpusti în braţele iubitului ei. Abia acum credea, de bună seamă, că era în viaţă şi se părea că şi el trece prin aceeaşi stare. Cei doi se îmbrăţişară, iar Lizzie îşi istorisi povestea printre râsete şi lacrimi.

Peter Burton se scuză pentru „furtul” armăsarului.

— Am vrut să îi sar în ajutor soţiei dumneavoastră, spuse el, dar ea s-a apărat cât se poate de bine şi singură.

O privi admirativ pe Lizzie.

Michael încuviinţă.

— Dintotdeauna a fost o doamnă războinică, zise el tandru. Cu toate acestea, mulţumesc frumos, pastore. E cât se poate de in ordine povestea cu armăsarul. Dar ce facem acum cu individul ăsta?

Făcu un semn spre cadavrul lui Coltrane.

Peter Burton cântări posibilităţile.

— Ajutaţi-mă să îl urc pe cal, făcu el, în cele din urmă, resemnat. Îl ducem diseară la stâncile care străjuiesc Gabriels Gully şi îl aruncăm de acolo. Totul va fi interpretat ca un accident sau ca o tentativă de a-şi face singur dreptate. Nu se va osteni nimeni să facă prea multe cercetări în privinţa morţii lui. Astfel, soţia dumneavoastră rămâne nepătată – şi nimeni nu află de acest loc şi despre acest aur.

Toţi trei tăceau, când o luară, în cele din urmă, călare pe munte, în jos. Michael conducea calul cu mortul.

— De ce ne ajutaţi? îl întrebă el pe pastor, când Lizzie rămase ceva mai în urmă şi bărbaţii mergeau alături. Lizzie spunea că dumneavoastră nu aveţi nici măcar dovada că acel om o ameninţa.

Peter Burton ridică din umeri şi se gândi, încă o dată, la scena pe care o zărise deasupra cascadei. Mişcările de dans ale lui Lizzie, strigătul ei...

— Am văzut ceva ciudat, răspunse el încet. Ceva ce, de fapt, nu ar trebui să fie. Să spunem că... urmez voinţa zeilor.

VOINŢA ZEILOR

Tuapeka, Dunedin 1862-1863

Capitolul 1

După întâlnirea cu Ian Coltrane, Kathleen coborî pe drumul spre Dunedin cu o viteză sinucigaşă. Abia când caii se împiedicară într-o curbă a drumului şi când căruţa se clătină îngrijorător, îşi reveni şi îşi domoli panica, măcar până când ajunse la locuinţa ei din Dunedin. Când sosise acasă de la magazin, Claire o găsise acolo, împachetând. Arunca, în grabă şi fără nicio noimă, haine în genţi şi în geamantane.

— E aici! sughiţă ea isteric când o observă pe Claire. Ian e din nou aici! Trebuie să plec, trebuie să plec repede de aici!

Claire avu nevoie de ceasuri întregi ca să o liniştească din nou, cât de cât, pe Kathleen şi, mai ales, să o reţină de la o plecare pripită.

— Kathleen, nu mă îndoiesc că l-ai văzut! Dar el e acolo, sus, în Tuapeka. Până aici, sunt patruzeci de kilometri! Şi, chiar dacă vine vreodată la Dunedin, nu se va rătăci cu siguranţă într-un magazin de modă pentru femei. Şi nici măcar atunci nu te-ar găsi; aproape că nici nu te mai arăţi în public! Şi, dacă se apropie prea mult de mine, o să aibă de-a face cu Jimmy Dunloe! Ce spune pastorul?

Claire clătină din cap când Kathleen îi povesti în grabă despre fuga ei.

— Peter Burton trebuie că te crede nebună, constată ea. Măcar ai fi putut vorbi cu el!

Între timp, Kathleen se oprise din împachetat. Şedea chircită într-un colţ al canapelei.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni! plânse ea. Nu ştiu dacă este bine să rămân aici! Ce se întâmplă dacă îl vede pe Sean? Sau pe Heather? Dar dacă... dacă nu plec, atunci... atunci nu vreau să văd pe nimeni şi nici să vorbesc cu cineva. Sunt invizibilă, Claire. Eu...

— E complet isterică şi speriată, îi explică Claire lui Peter Burton.

La două zile după întâmplarea cu Coltrane, el reuşise să îşi ia, în sfârşit, liber şi să călărească până la Dunedin. Claire îl ospătă în magazinul ei cu ceai şi cu brioşe, Kathleen baricadându-se în locuinţa ei.

— Nu se teme doar din pricina sa, ci şi pentru dumneavoastră, pastore! continuă Claire. În orice caz, nu mai vrea să se întoarcă niciodată în tabăra căutătorilor de aur şi doreşte ca nici dumneavoastră să nu o mai vizitaţi sau să fiţi, vreodată, văzut în preajma ei. Se teme de moarte, fiindcă oamenii din tabără îi ştiu numele!

— Aceştia sunt însă puţini! o calmă pastorul. Câteva femei, doctorul, câţiva oameni din comunitatea noastră mai restrânsă. Şi chiar şi aşa, mulţi dintre ei i-au spus, pur şi simplu, „domnişoara Kathie”. Probabilitatea ca unul dintre ei să o amintească în faţa lui Coltrane e aproape inexistentă.

— Pentru Kathie este totuşi insuportabil, spuse Claire. Ar fi trebuit să vedeţi în ce hal a fost până când s-au întors Sean şi Heather! I-a fost frică de moarte ca nu cumva să îi cadă copiii în braţe lui Coltrane.

Peter Burton încuviinţă.

— Încă din tabără era complet speriată. Însă, păstrând proporţiile, el pare să fie un tată foarte bun. Fiul lui mai mic îl divinizează.

— Chiar este un tată foarte bun...

Claire se opri. Dacă era cineva care să îi povestească pastorului despre situaţia ei familială, atunci acea persoană era numai şi numai Kathleen.

—...cel mic seamănă mai mult cu el, conchise ea. Daţi-i timp, Peter, ea trebuie să treacă mai întâi peste acest şoc!

Peter Burton îşi frecă tâmplele.

— Şi eu care credeam că, în sfârşit, ne apropiem mai

mult, se tângui el. Devenise mai accesibilă, mai vioaie...

Întinse mâna după ceaşca de ceai, observă că e goală şi se jucă, absent, cu linguriţa.

Claire îi turnă din nou ceai şi îi mai puse o brioşă pe farfurie.

— Uitaţi, luaţi, altminteri veţi ajunge la fel de slab precum Kathie! De când cu întâlnirea cu Coltrane, a slăbit cel puţin trei kilograme! Toate astea o copleşesc teribil!

Peter muşcă docil din prăjitură. Şi el părea să fie copleşit. Ochii îi erau roşii, trebuia să se bărbierească neapărat, iar părul trebuia tuns urgent. Claire hotărî să îl trimită imediat şi la bărbier, dar se îndoia că asta avea să schimbe atitudinea lui Kathleen faţă de el.

— În orice caz, acum ştiţi de ce a fost atât de timidă şi de distantă în toţi aceşti ani! vorbi ea mai departe. Nu are nicio legătură cu dumneavoastră, Peter, nu aveţi voie să credeţi aşa ceva. Din contră, Kathleen vă iubeşte, sunt sigură! Dar cu această sabie a lui Damocles deasupra capului – cum să îşi dea seama de asta?

Kathleen îşi petrecuse următoarele zile în locuinţa ei, complet ruptă de lume. Desenase puţin, dar nu avea curajul nici măcar să-şi viziteze cusătoresele şi să verifice stadiul în care se aflau rochiile ei. Dacă avea vreuna dintre ele întrebări, trebuia să vină la Kathleen – şi să descopere uimită că şefa ei îşi închisese uşa locuinţei cu trei lacăte. Atât timp cât mai aveau vacanţă, le interzisese lui Sean şi lui Heather aproape complet să mai pună piciorul în afara casei. Mai ales pe Sean nu îl scăpa din ochi. Heather, care aproape că nu îşi mai amintea de tatăl ei, fiindcă acesta fusese dintotdeauna foarte mult plecat, se schimbase atât de mult în ultimii ani, încât Ian nu ar fi recunoscut-o la prima vedere. La o a doua vedere, semăna, fireşte, foarte mult cu Kathleen.

În panica ei, femeia insista ca fiica sa să poarte

pălărioare cu boruri largi ori de câte ori ieşea pe stradă şi să îşi prindă părul în coc, în loc să îl poarte despletit sau într-o coadă. Heather privea cu uimire schimbările care se petrecuseră cu mama ei. Sean, din contră, cu o incredibilă înţelegere. Era neobişnuit de matur pentru vârsta lui, unul dintre cei mai buni elevi ai liceului pentru băieţi. De tatăl şi de fratele lui îşi amintea foarte bine şi înţelegea că îi puteau paşte mari pericole din partea lor. Totuşi, el o puse pe mama lui pe gânduri, spunându-i că nu se puteau ascunde toată viaţa.

— Nu există divorţ în Noua Zeelandă, mamă? Trebuie să fie totuşi vreo posibilitate să scăpăm de el fără... fără să îi crăpăm capul...

Aceste gânduri o puseră pe Kathleen în faţa unor noi temeri. Oare îşi făcuse fiul ei planuri pentru o crimă doar pentru a-i fi alături?

Inima începu să îi bată, imediat, nebuneşte, atunci când, la două săptămâni după întâlnirea ei cu Ian, sunase cineva la uşă la o oră neobişnuită. Era nouă dimineaţa, Sean şi Heather erau din nou la şcoală, dar magazinul nu era încă deschis. Kathleen şi Claire îşi permiseseră un dejun prelungit, după care Claire coborâse să decoreze magazinul. Cusătoresele nu se prezentau în niciun caz înainte de zece.

Kathleen se întrebă dacă să deschidă sau nu, însă mai întâi căută în grabă pistolul de care îi făcuse rost Jimmy Dunloe, la rugămintea ei. Fuseseră multe discuţii cu Claire despre asta. Prietena ei nu voia nicicum să aibă o armă în casă. În cele din urmă, Kathleen se impusese – şi datorită faptului că domnul Dunloe îi luase apărarea.

— Uite, Claire, Kathie trebuie să se simtă totuşi cât de cât în siguranţă. Nici ei şi nici afacerii voastre nu le face niciun bine dacă ea va sta de acum numai într-un colţ de cameră şi dacă îşi va trage pătura peste cap.

Aşadar, Kathleen avea un pistol şi, la sfârşit de săptămână, domnul Dunloe exersase cu ea cum să tragă. Îşi lăsă arma să dispară într-unul dintre buzunarele fustei, în timp ce crăpă de un deget uşa, prin care văzu un ofiţer de poliţie. Kathleen se simţi prost, însă se sperie din nou gândindu-se oare ce anume dorea acel om de la ea...

— A... fiul meu... a...

Tânărul sergent se uită la chipul ei alb ca varul şi se înclină mai întâi politicos.

— Bună dimineaţa, doamnă. Îmi pare rău dacă v-am speriat. Cu siguranţă, nu sunteţi obişnuită ca poliţia...

— S-a întâmplat ceva cu fiul meu? urlă Kathleen cuprinsă de panică.

Sergentul clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu, doamnă. Doamna Kathleen Coltrane?

Kathleen se ruşină de panica ei şi deschise mai întâi uşa.

— Mă scuzaţi. Eu... eu...

— Eu sunt sergentul de poliţie Jim Potter, de la poliţia din Dunedin, şi trebuie să vă rog să mă însoţiţi pe mine sau pe un coleg, astăzi sau, cel târziu, mâine la Tuapeka.

Kathleen ameţi. Oare pusese Ian poliţia să o aducă la el?

— Este vorba despre identificarea unui mort, continuă Potter.

Kathleen se sprijini de tocul uşii.

— E... e vorba despre pastor? Peter... Peter Burton?

Sergentul Potter clătină din cap.

— Nu... nu, e vorba despre un căutător de aur. E... Vă rog, aşezaţi-vă totuşi, doamnă Coltrane, păreţi foarte marcată, iar vestea pe care v-o aduc v-ar putea zgudui şi mai mult! E posibil... ba e chiar foarte probabil ca acel mort să fie soţul dumneavoastră!

Kathleen se comportă de parcă ar fi fost în transă când îl

rugă pe ofiţer să aştepte până când o înştiinţa pe Claire şi până când se schimba în alte haine, pentru călătorie. Era posibil să rămână câteva zile în Tuapeka, îşi informă ea prietena. Sean putea să vină şi el acolo, sus, dacă voia, dar ei i-ar fi convenit mai mult dacă el rămânea în Dunedin şi dacă avea grijă de sora lui. Kathie îşi împachetă prudentă câteva rochii negre în geanta de călătorie, se gândi la bani şi la toate documentele pe care le poseda şi păru aproape calmă atunci când îl urmă, în cele din urmă, pe sergentul Potter.

Claire ar fi dorit să o însoţească pe prietena ei. Liniştea sa bruscă îi era la fel de stranie cum îi fusese şi isteria de mai devreme. Apoi, îşi spuse că, la urma urmei, acolo avea să mai fie şi Peter Burton, iar pe pastor te puteai bizui. Înainte să permită ca femeia să fie adusă pentru identificare la Tuapeka, el se convinsese, fără doar şi poate, de zece ori că mortul era cu adevărat Ian Coltrane.

Câteva ceasuri mai târziu, Kathleen se găsea în faţa gheţăriei măcelăriei din Tuapeka, în care îi fusese păstrat provizoriu soţul, până la venirea ei. Fireşte că identitatea lui era certă, însă Peter Burton insistase ca soţia lui să se convingă de moartea bărbatului. Kathleen trebuia să fie recunoscută fără dubii ca văduvă – şi, în plus, avea o presimţire care îi spunea că ea trebuia să vadă cadavrul pentru a crede în libertatea ei.

— Sunteţi pregătită, doamnă Coltrane? întrebă sergentul Potter cu multă compasiune.

Kathleen încuviinţă şi îl urmă pe ofiţer în interiorul cabanei. Sicriul cu mortul părea nelalocul lui, printre toate acele jumătăţi de vită şi picioare de porc, păstrate acolo. Kathleen simţi că o cuprinde frigul, însă cercetă în amănunt cadavrul. Bărbatul căzuse de pe o stâncă, i se spusese. Ea observă zgârieturile, care, aparent, aproape că nu sângeraseră; o singură rană mai serioasă se putea

vedea la tâmpla lui. Nu părea deloc că Ian ar fi murit de la căzătură, ci mai degrabă că fusese lovit cu un obiect contondent în cap. Kathleen se gândi din nou la Sean, dar era imposibil, băiatul nu se depărtase niciodată de locuinţa lor mai mult de cele şase ore şcolare.

— Aici trebuie că s-a lovit în cădere, rosti sergentul Potter cu naivitate. De o stâncă, poate. Îmi pare rău, doamnă Coltrane, nu este o privelişte prea frumoasă. El e, deci...

Femeia încuviinţă.

— Este Patrick Coltrane, zise ea liniştită. Soţul meu legitim. Eu... eu aş dori să vorbesc acum cu pastorul, înainte să... să mă ocup de fiul meu.

Peter Burton închise uşa biroului său după Kathleen, după ce Potter o adusese la el. Una dintre facilităţile proaspăt sfinţitei biserici era faptul că existau uşi care se puteau deschide şi închide şi nu mai erau foi de cort, pe care le ridicai sau le lăsai să cadă. Pastorul dădu să o ia în braţe pe Kathleen, dar ea se împotrivi cu vehemenţă.

— Ai fost... Tu ai fost? întrebă ea încet.

Peter Burton o privi uimit. Apoi, pricepu.

— Nu! Cum de poţi crede una ca asta, Kathleen? Eu sunt un om al lui Dumnezeu, eu... Dumnezeule, fireşte că m-am gândit la asta când am văzut cât de mult te temi de el! Dar mai există şi alte posibilităţi!

El îşi lăsă mâna pe a ei, dar ea se trase din nou la o parte din calea lui.

— Atunci, cine a fost? întrebă Kathleen. Nu-mi povesti nimic despre stânci, Peter, eu sunt expertă în bătăi. Ian Coltrane şi-a exersat mulţi ani pe mine abilităţile lui în ale luptelor. Ştiu cum arată când te loveşte un pumn în tâmplă! Şi mai ştiu că nu cazi de obicei pe tâmplă, dacă eşti trântit jos. Probabil că nu e altfel dacă aluneci sau dacă te arunci. Deci, cine a fost, Peter?

Pastorul se uită în pământ.

— O femeie tânără, care trăieşte împreună cu un căutător de aur – aparent ajutată de spiritul unei războinice maori. În orice caz, l-a lovit cu o ghioagă maori şi ştia cum să o mânuiască. El... Soţul tău o atacase înainte şi o violase!

Kathleen îşi muşcă buzele. Nu ştia dacă mai dorea să mai audă şi alte detalii. Peter pricepu.

— În plus, a mai fost un tânăr, foarte apropiat de domnişoara Portland, care a murit ceva mai înainte; e o poveste foarte urâtă şi nu ar folosi nimănui dacă ar ieşi totul la iveală. Ţie, fireşte că îţi pot spune!

Kathleen făcu un semn că nu dorea să audă.

— Şi atunci, el... Atunci, ea l-a aruncat în prăpastie?

— Cu ajutorul meu, mărturisi pastorul. A fost legitimă apărare, Kathleen, jur, eu nu acopăr o criminală! Dar e foarte important să nu se afle locul faptei. Femeia...

—...a suferit destule, spuse obosită Kathleen. Înţeleg. Poate că... o vei asigura de compasiunea mea?

Peter îşi frecă fruntea.

— Ea nu ştie că el mai avea alte rude – în afară de Colin, desigur. Şi cred că e mai bine să rămână lucrurile aşa. Altminteri, o să îşi facă şi mai multe gânduri negre! în afară de asta, nici nu este aici! Ea spală în continuare aur acolo, în munţi. În mod oficial, nu are nicio legătură cu toată treaba asta!

Kathleen fu de acord.

— Atunci... Sunt, acum, liberă? întrebă ea fără nicio inflexiune în voce.

Peter încuviinţă.

— Nu mai trebuie să te temi de nimic. Iar eu... Kathleen...

Peter se opri pentru o clipă şi se întrebă dacă trebuia să rişte. Dar ce sens mai avea să amâne toată povestea?

Poate că astfel o şi consola şi o mai şi liniştea!

— Nu te-am întrebat, niciodată, Kathleen, fiindcă nu am vrut să îţi lezez intimitatea. Ştiam că ai un secret. Dar acum, când nu mai este nimic între noi... Kathleen, te iubesc! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Peter Burton o privi plin de speranţe.

Lui Kathleen i se învălmăşeau toate în cap. Erau prea multe pentru o singură zi. Şi cum de putea el, oare, să se grăbească în halul ăsta? Se trase în lături, aidoma unui cal speriat.

— Peter, nu acum! şopti ea. E... e prea devreme... Eu... îmi placi mult, Peter, dar tu eşti pastor anglican, iar eu sunt catolică! Şi am trei copii... Dumnezeule, am din nou trei copii!

Kathleen deveni serioasă.

— Peter, trebuie să mă ocup de Colin! Toate astea vor fi suficient de dificile. Dă-mi timp, Peter. O să am nevoie de timp!

Peter Burton se ruşină de graba lui. Ar fi trebuit să o prevadă. Fireşte că nu avea să se arunce acum, pe loc, în braţele lui. Avea nevoie, din nou, de ceea ce el fusese atâta vreme, răbdător, pentru ea: un prieten, un confident, un tată pentru copiii ei. El se ridică resemnat.

— Vino, spuse el. O să-l căutăm pe Colin. Se ascunde în cort de când a fost găsit tatăl lui. Nu i-am spus până acum nimic despre tine. Cu siguranţă că se va bucura!

Kathleen îl urmă, fără să scoată un cuvânt, însă se îndoia de spusele lui din urmă. Colin avea să îşi plângă tatăl – şi, mai mult, viaţa lui plină de libertăţi. Probabil că nu avea să fie foarte încântat să se întoarcă în familia lor.

În următoarele zile, Kathleen intră în posesia moştenirii lui Ian Coltrane, care se compunea dintr-o uncie de aur, doi cai – care, conform spuselor lui Colin, valorau o mică avere, dar care fuseseră încadraţi de către Peter doar

scurt în categoria „abator sau o pâine de milă” – şi, firește, fiul lui. După cum prevăzuse, Colin se dovedise a fi dificil. Nu voia, în niciun caz, să se întoarcă la Dunedin împreună cu mama lui, ci să caute, pe cont propriu, în continuare, aur şi să ducă mai departe afacerea tatălui său. Deşi avea acum doar paisprezece ani, era exclus să fie lăsat de capul lui.

Kathleen vându, aşadar, aurul şi căruţa cu coviltir a lui Ian şi îi dădu banii de pe ei lui Peter Burton, ca donaţie pentru înmormântarea soţului ei, şi îi lăsă bătrânii cai spre îngrijire, doar – doar se mai puteau face utili cumva prin preajma casei parohiale. Pe fiul ei recalcitrant îl luă cu sine la Dunedin după înmormântare. Peter Burton insistă să o conducă acolo, dar se dovedi a fi o călătorie tristă. Colin tăcea cu încăpăţânare la orice întrebare i se punea, şi Kathleen era dusă pe gânduri.

În plus, Colin se uită la Peter cu o privire piezişă, plină de supărare, atunci când acesta o sărută pe Kathleen la despărţire. Băiatul avea, fără doar şi poate, un nas foarte fin pentru sentimentele şi legăturile interumane şi presupunea în spatele acelui sărut cast pe obraz mult mai multe decât ar fi vrut Kathleen ca el să ştie. Peter Burton îşi făcea probleme, în timp ce îşi mâna calul înapoi spre Tuapeka. Kathleen se eliberase de Ian Coltrane, însă Colin pândea să îi ia locul. Nu în inima ei, ci acolo unde îi erau temerile...

Toate acestea nu se dovediră prea uşor de înfăptuit, fiindcă Sean nu era nicidecum dispus să îi permită fratelui său regăsit vreo insolenţă. El îi făcu imediat cunoscut, limpede, cine era bărbatul în acea casă, ceea ce le distra, pe de-o parte, pe Kathleen şi pe Claire, dar, pe de alta, nu făcu deloc mai uşoară convieţuirea cu Colin. Acesta se obişnuise în ultimii ani să facă doar ce îi trecea prin cap. Viaţa de familie liniştită de la Kathleen şi de la Claire, felul

politicos de a se comporta unii cu alţii şi, mai ales, mersul regulat la şcoală nu îi conveneau deloc. Foarte curând, Kathleen fu nevoită să audă plângerile profesorilor: Colin deranja orele, nu se comporta adecvat sau chiar chiulea complet de la şcoală.

Sean aducea cu sine acasă pedepsele fratelui său şi trebuia să asculte, de asemenea, plângerile despre el. Profesorii subliniau mereu cu tărie faptul că acestea nu îl vizau, desigur, şi pe el, însă era suficient de supărător. În curând, Sean nu mai putea să audă observaţii precum „Poate reuşeşti să îi mai vorbeşti fratelui tău?” cu atât mai mult cu cât încercările lui în acest sens se încheiau mereu cu bătăi sălbatice. Colin le câştiga fără probleme – era mult mai antrenat la bătăile cu pumnii decât tocilarul de Sean.

Şi Peter Burton, care trecea pe la ei ori de câte ori îi era posibil să o facă şi care căuta să aibă o relaţie la fel de plină de încredere cu Colin, la fel cum avea cu Sean şi cu Heather, nu reuşise să schimbe nimic. Colin Coltrane nu voia să se supună nici profesorilor, nici pastorului anglican, nici preoţilor catolici şi, cu atât mai puţin, mamei şi fratelui său. În cele din urmă, Kathleen înţelese că el nu putea fi ţinut cu forţa la şcoală.

— Atunci, să încercăm cu o meserie, suspină Kathleen şi i se adresă, cu ajutorul preotului, lui Donny Sullivan, proprietarul irlandez al grajdului.

Colin se pricepea la cai, iar Kathleen spera ca îngrijirea animalelor să îi facă plăcere. Micul şi rotofeiul Sullivan – în trecut, un enoriaş zelos al lui Peter Burton, dar acum, fireşte, membru al nou-înfiinţatei parohii catolice – se arătă dispus să îl primească pe băiat. Putea să doarmă în grajd, să îl ajute cu animalele şi, mai ales, să călărească zilnic. Mulţi dintre cei care îşi lăsau caii în grajdul lui Sullivan aveau magazine în oraş şi nu ajungeau să îi

plimbe suficient de mult. Un călăreţ tânăr şi iscusit le era extrem de bine venit.

Ce-i drept, Kathleen fusese sceptică la început, fiindcă şi Sullivan mai făcea afaceri cu animalele, dar atât Peter, cât şi părintele Parrish, preotul catolic, o liniştiseră. Donny Sullivan era cinstit, atât de cinstit pe cât putea fi în meseria lui. Fireşte că şi el mai lua câte un preţ mai mare decât valoarea calului cumpărat vreunui bogătan de oraş, care nu se pricepea deloc la cai, sau mai scădea un an, doi, atunci când spunea vârsta catârului. Însă el nu făcea înşelătorii şi nu prostea pe nimeni să cumpere un cal prea mic sau prea mare, unul prea iute sau prea leneş. Sullivan avea pretutindeni clienţi mulţumiţi şi era mândru de asta.

Asta până când îl angajă pe Colin. După trei luni, proprietarul grajdului îşi făcu apariţia acasă la Kathleen şi îi explică prin multe cuvinte şi cu nefericire în glas de ce anume voia să îl concedieze pe băiat.

— Nu e vorba că nu se pricepe deloc la cai, doamnă Coltrane, suspină Donny. Din contră, băiatul ăsta ştie mai multe decât mine! Din păcate, nimic din cele ce ar trebui să ştii ca om de onoare. Trebuie să îl împiedic mereu să nu pilească dinţii cailor de vânzare, pentru a-i face să pară mai tineri, şi să nu le modifice copitele, pentru a le face mersul mai elegant. El ştie toate trucurilor celor care se ocupă cu înşelăciuni şi nu vrea să înţeleagă de ce nu le aplic şi eu. Ca şi călăreţ, e în regulă – mânuieşte cam brutal caii, dar trăsătura asta i-aş mai putea-o schimba, însă nu poţi să îl laşi singur cu clienţii! Numai ce intră în vorbă cu ei, că deja începe să le ponegrească animalele. Şi vorbeşte atât de mieros! Mulţi dintre ei vor să îşi schimbe pe dată caii după ce termină de vorbit cu ei. De cele mai multe ori, cu nişte armăsari pe jumătate sălbăticiţi, care arată, fireşte, a fi foarte puternici, atunci când îi aduce micul Coltrane să îi prezinte. Însă aceşti călăreţi de

duminică pică pe capete de pe ei! Eu trebuie să mă descurc, după aceea, cu ei, dacă îşi rupe vreun pantofar cuminte gâtul cu animalul de la mine! îmi pare rău, doamnă Coltrane, dar băiatul minte de cum deschide gura. Ieri, i-a vândut bătrânului Monty Robs, îl ştiţi doar, acel căutător de aur din Waikouaiti, care îşi încearcă acum norocul ca fermier, calul pe care îl prevăzusem de fapt pentru fiica domnişoarei Claire.

Kathleen încuviinţă. Chloe trebuia să primească de ziua ei de naştere un ponei, iar Claire căuta, de săptămâni întregi, calul potrivit. Avea impresia că îl găsise în acel animal cu blana roşiatică, pe care i-l arătase Donny.

— Cu acel animăluţ, ar putea să îşi are toată ferma, i-a zis el lui Monty, şi nici nu mănâncă aproape nimic.

Kathleen râse amar. Îşi aminti de măgăruşul lui Matt Edmunds. Donny Sullivan zâmbea de asemenea. Nu putea rezista unei femei frumoase, iar Kathleen era încântătoare atunci când surâdea. Însă nu era de ajuns pentru a-l păstra pe fiul ei păcătos!

— Bineînţeles că toate astea sunt uşor comice şi ai putea spune că prostovanul ăla de Monty nu merită altceva, dar omul acela s-a bizuit pe sfatul nostru şi a fost înşelat. E clar ca lumina zilei! Dacă o să înceapă să povestească treaba asta, bunul meu renume se va distruge repede. Aşadar, voi merge la Waikouaiti, să îi iau calul omului şi să îl schimb cu un catâr, care, de fapt, a fost deja promis altcuiva. În plus, valorează cu o sută de lire mai mult decât poneiul – însă, fireşte, nu îi pot lua lui Monty bani în plus, nu ar înţelege una ca asta. Flăcăul mă costă, deci, o sută de lire, o zi de muncă şi aproape tot renumele meu. Asta e prea mult, doamnă; daţi-l altundeva să înveţe meserie!

Desigur, Colin nu fusese de acord cu argumentele lui Sullivan. Din contră, avea numai cuvinte înjositoare pentru

acel om şi pentru prostia lui. Jimmy Dunloe, cel în faţa căruia Kathleen îşi vărsă amarul, o sfătui să îl îndrume spre un domeniu care nu avea nicio legătură cu animalele.

— Băiatul este destul de îndemânatic, doar că a fost dus pe căi greşite, după cum văd. Dacă doriţi, Kathleen, îl iau eu, pe post de curier. Poate să ducă nişte lucruri de colo colo, să rezolve şi sarcini în afara băncii. Dacă va observa că i se acordă încredere, se va comporta mai bine.

Deşi Kathleen îi era recunoscătoare bancherului, se îndoia că metodele lui vor avea succes. La urma urmei, una dintre cele mai importante strategii ale lui Ian fusese aceea de a construi o relaţie bazată pe încredere, apoi să abuzeze de aceasta.

— Numai să nu îi daţi lui Colin bani pe mână, îl avertiză ea pe prietenul lui Claire. Mă doare să spun asta despre fiul meu, dar nu am încredere în el!

Kathleen avu dreptate. După o lună, Jimmy Dunloe îl concedie, aparent din cauza lipsei de amabilitate faţă de clienţi şi a întârzierii cu care îşi îndeplineşte sarcinile. Jimmy îi destăinui însă lui Claire că, de când îl angajase pe băiat, dispăruseră şi mici sume de bani din casa de marcat.

— Dar asta nu trebuie să i-o povestim nicidecum lui Kathleen. Şi aşa se necăjeşte destul de mult din cauza lui, îi zise el.

Dunloe se retrase din acea zi, însă, spre uşurarea lui Kathleen, mai existau şi comunitatea catolică, şi severul şi dinamicul părinte Parrish. Pe parcursul următorilor ani, Kathleen avu mereu nevoie de ajutorul micului preot bigot, pentru a-l da pe Colin în ucenicie, mai întâi într-un magazin de mărfuri coloniale, apoi la pantofar şi, în cele din urmă, la un negustor de materiale de construcţii. Fu nevoită să se integreze mai mult în comunitatea catolică, ceea ce nu fu nici pe placul lui Claire, şi nici pe cel al lui

Peter Burton.

— Dumnezeule, Kathie, te transformi într-o adevărată călugăriţă! o certă Claire, când Kathleen se duse, într-o duminică seara, pentru a doua oară la slujbă. Şi toate aceste parastase pentru Ian! Câte ai pus deja să fie citite pentru el? Cincizeci? Când ai vorbit ultima dată cu Peter? Ai nevoie din nou de o porţie de Darwin în locul Bibliei!

— Părintele Parrish nu îl recunoaşte pe Darwin, răspunse Kathleen, sperând probabil să schimbe astfel subiectul.

Stătea în faţa oglinzii şi se străduia să îşi ascundă şi ultimele bucle de acel blond auriu sub o pălărie deloc atrăgătoare.

— Şi, în ce-l priveşte pe Ian... el a fost, fără doar şi poate, un păcătos. Părintele Parrish spune că sufletul lui nemuritor...

Claire o privi surprinsă. Femeia se pregătea să meargă la un concert împreună cu Jimmy Dunloe şi purta o rochie de seară de un verde-închis, ornată cu pietre semipreţioase.

— Vrei să spui că, dacă pui să i se citească slujbe, o să îl scape din iad? Ar fi foarte nedrept dacă ai putea să-ţi cumperi plecarea de acolo! Kathleen, trezeşte-te! Toate astea nu folosesc decât buzunarului acestui popă şi, în plus, el te mai şi face să ai remuşcări! Asta a vrut să facă dintotdeauna, gândeşte-te numai cum încerca să te convingă să te întorci la Ian, plină de căinţă!

Kathleen ridică din umeri şi îşi luă pe spate un batic negru. Fără doar şi poate că nu era ceva ce îşi dorea, însă culoarea doliului îi venea minunat. Îi scotea în evidenţă pielea de alabastru şi îi accentua trupul suplu.

— El este singurul care se mai implică în ce-l priveşte pe Colin, între timp, nimeni nu mai vrea să îl angajeze. Fără părintele Parrish... Şi cum ar arăta dacă m-aş întâlni cu un pastor anglican?

Dacă aş fi văzută cu el? E suficient că renumele meu a fost distrus de Colin!

Claire clătină nemulţumită din cap. Părintele Parrish reuşise să preia rolul lui Ian în mintea lui Kathleen. El o ţinea într-o frică mereu crescândă, cu atât mai mult cu cât o învinovăţea pentru ce se alesese de capul lui Colin. Dacă mama lui nu l-ar fi părăsit, susţinea Parrish, educaţia lui ar fi avut o altă direcţie.

Peter Burton era, bineînţeles, rănit de comportamentul lui Kathleen. Ea nu se putea ascunde cu totul de el, fiindcă Claire îl invita mereu în locuinţa lor comună, însă femeia se arătă faţă de el a fi timidă şi monosilabică. Atunci când aducea cu sine vin şi când discuţia vie dintre Jimmy, Claire şi Peter îi mai străpungea totuşi din când în când carapacea, atunci se prezenta imediat Colin, ale cărui priviri piezişe păreau să le dea foc lui Kathleen şi lui Peter.

Băiatul îşi dăduse imediat seama de faptul că mama lui era pusă în încurcătură şi nu se dădea în lături să folosească drept armă ceea ce ştia el despre relaţia ei cu anglicanul. În cele din urmă, o insultă pentru asta chiar şi de faţă cu toată lumea, după ce el fusese dat din nou afară. Ultimul lui maestru, un amabil negustor de feronerie, mai în vârstă, încercă să formuleze faţă de Kathleen, în chip diplomatic, motivele pentru care fusese nevoit să renunţe la el. Totuşi, nu putu să nu amintească măcar faptul că fiul ei, Colin, îşi vârâse din nou mâna în casa de marcat.

Kathleen încuviinţă şi făcu un semn ca totul să fie uitat.

— Fiul meu e un escroc, domnule Ritchie, spuneţi-o pe şleau, rosti ea obosită. Acuşi nu mai pot să o aud, dar, fireşte, vă înţeleg poziţia!

— Şi mama şi-o trage cu un protestant! cârâi Colin şi o privi plin de ură. Duminică merge să se roage, dar luni vine şi pleacă mai mereu pastorul de la noi de acasă – şi

se mai şi sărută!

Kathleen reacţionă instinctiv la aceasta. Îşi luă elan şi îl opri pe băiat cu o palmă, iar domnul Ritchie şi soţia lui schimbară, fireşte, priviri jenate. Toată povestea avea să se răspândească foarte repede.

Colin dispăru, apoi, la nişte prieteni, în timp ce Kathleen îşi plânse amarul la Claire şi la Jimmy Dunloe.

— Nu mai ştiu ce să mă fac cu el! suspină ea. După treaba asta, chiar că nu o să îl mai ia nimeni! Şi ce a spus despre Peter... Eu nu am zis niciodată aşa ceva la spovedanie! Oare ce impresie îşi va face despre mine părintele Parrish? Trebuie să...

— Doar nu vrei să dai fuga acum la popa ăla şi să i te confesezi că l-ai sărutat, de trei sau de patru ori, pe Peter pe obraz! strigă Claire disperată.

— Dar nu a fost doar pe obraz, eu...

Kathleen dădu să înceapă o mărturisire mai lungă, dar Jimmy Dunloe îi opri şuvoiul cuvintelor.

— Kathleen, dacă şi ce anume doriţi să spuneţi la spovedanie e numai treaba dumneavoastră, zise el liniştit. Totuşi, în privinţa băiatului, aş dori să vă dau un sfat. Uitaţi, în orice familie există şi oi negre! În păturile de jos ale societăţii, ei se transformă în criminali, iar Colin este pe drumul cel bun într-acolo. Totuşi, în societăţile mai evoluate, există alte variante – şi, din câte ştiu despre afacerile dumneavoastră, aveţi destule posibilităţi. Trimiteţi-l pe băiat în Anglia la un colegiu bun sau, mai bine, la academia militară. Eu mă voi interesa de internatele aferente.

— Dar el nu vrea să meargă la şcoală! obiectă Kathleen.

Jimmy Dunloe clătină liniştit din cap.

— Kathleen, nu e treaba lui să vrea! O carieră militară i-ar fi, poate, mai dragă decât o educaţie pur academică. În orice caz, asta e ultima lui şansă, Kathleen. Aici, el o ia pe

panta greşită, iar dumneavoastră nu îl puteţi opri să o facă!

— Dar noi suntem irlandezi! şopti Kathleen. Nu-mi pot trimite fiul în armata englezească. Ei... sunt duşmanii noştri! Ar fi o trădare, ar fi...

— Poate chiar mai rău decât să săruţi un pastor anglican? interveni Claire.

— Ăia nici măcar nu primesc irlandezi! adăugă Kathleen.

Jimmy Dunloe ridică din umeri.

— Poate că există şi o academie militară irlandeză, deşi nu prea îmi vine a crede. Dar eu v-aş putea ajuta. Desigur, numai dacă doriţi să o fac. În plus, în ce mă priveşte, eu am pielea bătucită. Voi rămâne în Noua Zeelandă şi, de îndată ce va fi posibil, îi zâmbi el lui Claire, mă voi căsători cu o femeie divorţată. Din punctul acesta de vedere, nu mai contează dacă există sau nu un copil dintr-o altă căsătorie sau prost crescut. Vă putem înscrie odrasla drept Colin Dunloe. Un britanic englez, dintr-o familie excepţională, chiar dacă nu va avea dreptul la moştenire; acest lucru trebuie să îl stabilim printr-un contract. Averea va trebui să şi-o facă de unul singur!

Kathleen îşi muşcă buzele şi se luptă cu lacrimile. O ofertă foarte generoasă – şi cel de-al doilea fiu care să crească sub un nume fals.

— Asta... asta e foarte amabil din partea dumneavoastră, murmură ea. Doar că... armata britanică! El va rămâne totuşi irlandez.

Claire o privi nemulţumită.

— Kathleen, doar nu vrei să refuzi cu adevărat aşa ceva! Tocmai armata britanică! Au scos-o ei la capăt şi cu alţi irlandezi încăpăţânaţi!

Kathleen o privi supărată, dar nu o putea contrazice. Dacă refuza oferta lui Dunloe, Colin avea să ajungă, până la urmă, la închisoare. Se punea doar întrebarea dacă asta

nu era cumva mai onorabil decât aşa-numita Armată Regală... Fără doar şi poate că Michael ar fi văzut astfel lucrurile. Şi Ian? Ei, el s-ar fi folosit cu siguranţă de poziţia din armată ca de o trambulină pentru a-i băga reginei pe gât un cal şchiop. Kathleen zâmbi la acest gând.

— Gândiţi-vă câteva nopţi la asta, o sfătui Dunloe. Dar vă spun de pe acum, ceva mai bun nu o să ne treacă prin cap!

Câteva săptămâni mai târziu, Colin Dunloe Coltrane călătorea, cu documente noi-nouţe, drept cetăţean englez, spre Woolwich, Londra, pentru a intra în Academia Regală Militară. Educaţia îl atrăgea mai puţin, însă oraşul Londra cu atât mai mult, iar o carieră în armată i se părea o opţiune acceptabilă pentru viitorul lui. Patriotismul irlandez nu îi stătea în acest sens în cale. Ce-i drept, tatăl lui îi înjurase mereu pe englezi, însă le arătase totuşi un anumit respect. Englezii erau învingătorii. Ei câştigaseră, ocupaseră Irlanda! Regina lor stăpânea aproape lumea întreagă. Colin era atras de puterea ei; şi el voia să domnească. Şi, dacă devenea pentru aceasta englez şi dacă trebuia să îmbrace uniforma roşie, atunci, el nu avea nimic împotrivă.

Capitolul 2

Lizzie îşi petrecu pe câmpurile aurifere ale maorilor cea mai frumoasă vară a vieţii ei. Michael şi ea îşi puseseră cortul deasupra cascadei şi, dimineaţa, erau încântaţi de priveliştea munţilor şi de lacurile mici, care brăzdau peisajul din Otago. În zilele frumoase, puteai să vezi chiar şi până aproape de Tuapeka. Viaţa în oraşul căutătorilor de aur, crima faţă de Chris Timlock şi răzbunarea lui Lizzie pe Ian Coltrane păreau să se fi pierdut, între timp, în depărtări. Lizzie şi Michael trăiau din vânătoare şi din pescuit – de cele mai multe ori, din acesta din urmă; în definitiv, acolo nu se găseau iepuri. Comportamentul ciudat al faunei aviare din Noua Zeelandă rămânea pentru Michael un mister care stătea în calea unei vânători încununate de succes. Grânele şi legumele de care aveau nevoie le primeau de la maori, iar aurul pe care îl spălau îl păstrau într-o ascunzătoare de sub stâncile cascadei. Fiindcă nu era nimeni care să ştie de locul în care se aflau, în afară de pastor şi de cei din tribul Ngai Tahu, aceasta nu reprezenta un risc prea mare. Michael nu trebuia să călărească în oraş pentru a duce aurul la bancă. Astfel, ei ar fi bătut oricum la ochi, fiindcă proviziile de aur ale lui Lizzie şi ale lui Michael creşteau cu o viteză ameţitoare, deşi nici el şi nici Lizzie nu lucrau nici pe departe aşa de mult precum căutătorii de aur din Tuapeka. De cele mai multe ori, ei dormeau în linişte până târziu, după care se apucau de lucru, folosind din nou orele prânzului pentru dragoste şi pentru un pui de somn.

Lizzie savura tandreţurile lui Michael şi afecţiunea evidentă. El era acum numai şi numai al ei şi părea să o fi uitat-o pe Kathleen. Însă Lizzie nu îşi făcuse viaţa prea uşoară. La câteva zile după moartea lui Coltrane, ea îl întrebă pe Michael, nu fără să îi fie greu, dacă nu voia să îl

ia la el pe Colin Coltrane.

— Am conştiinţa încărcată pentru că i-am luat tatăl, recunoscu ea. Şi este, la urma urmei, fiul lui Kathleen a ta.

Michael scuturǎ vehement din cap.

— Dar nu şi al meu! rosti el hotărât. Ian Coltrane a primit ce a meritat, nu trebuie să îţi pară rău de asta. Şi, în ce îl priveşte pe Colin, îmi pare rău că şi-a pierdut tatăl şi mama, dar noi trebuie să o luăm de la zero, iar el nu e tocmai fiul pe care mi l-aş fi dorit împreună cu Kathleen.

Lizzie se bucură de această decizie, însă se interesă totuşi la Peter Burton despre soarta băiatului rămas în urmă. Pastorul o linişti, oferindu-i informaţia vagă că băiatul îşi găsise locul într-o familie din Dunedin. Bărbatul era de părere că Lizzie şi Michael trebuiau să se încarce cât mai puţin posibil cu amintirea lui Ian Coltrane, iar Michael părea să îi împărtăşească opinia. Niciunul dintre cei doi nu deschisese discuţia despre familia Coltrane, ori de câte ori Peter vizitase tânăra pereche pe câmpul aurifer al lui Lizzie, iar el o făcea mereu la câteva săptămâni. O considera pe Lizzie drept copilul lui spiritual şi îşi făcea griji în ce privea sănătatea ei sufletească.

Într-adevăr, Lizzie acorda acum spiritelor maori, în chip evident, mult mai mult timp decât rugăciunilor creştine. Ea păstra tradiţia de a cere iertare pământului de fiecare dată înainte de a scoate aur din el şi, în momentele culminante ale iubirii, ea le mulţumea lui Papa şi lui Răngi pentru fericirea pe care o găsise în braţele lui Michael. Acesta îi făcea bucuros jocul. De când cu povestea cu sfântul Wendelin, de pe vremea când tundea oile, el se obişnuise cu treburile astea.

De fapt, alte lucruri îi tulburau fericirea cu Lizzie – mai ales atunci când proviziile de aur crescură şi Lizzie începu să vorbească din ce în ce mai des despre faptul că trebuiau să părăsească locul. Acum, aveau aproape

suficient de mult aur pentru a-şi cumpăra o fermă mare în Plains şi, în afară de aceasta, un magazin pentru Ann Timlock, care pornise spre Noua Zeelandă împreună cu copiii ei. Soţia lui Chris nu se resemnase cu moartea lui şi dorea acum să îi vadă măcar mormântul. În afară de asta, spera ca, în ţara cea nouă, să existe mai multe oportunităţi pentru copiii ei. Probabil că urma să se aşeze în Dunedin, să deschidă un magazin oarecare şi să îşi trimită copiii la şcoală acolo.

Michael ar fi exploatat în continuare, cu mare plăcere, câmpul aurifer, însă Lizzie îi amintea de fiecare dată să nu fie prea lacom şi să nu încalce pactul cu maorii. S-ar fi putut obişnui cu asta şi să renunţe la mină, însă îi pricinuia greutăţi poziţia lui faţă de Lizzie. Voia să o ia de nevastă, o iubea, fără discuţie; dar oare fusese relaţia asta cu adevărat ideea lui? în timp ce Michael lucra cu prudenţă, ascultând indicaţiile lui Lizzie, pe câmpul aurifer, dispus să înceapă şi să încheie exploatarea lui, când dorea Lizzie, el cădea mereu pe gânduri. Era bărbat; Kathleen îl divinizase. În Irlanda, fusese respectat şi, fără doar şi poate, acolo încă se mai vorbea despre faptele lui îndrăzneţe legate de grâul lui Trevallion. În America, având-o pe Kathleen alături, ar fi putut să-şi construiască fericirea. Totuşi, de când o cunoscuse pe Lizzie, nu mai făcea decât tot ce dorea ea, sau cel puţin aşa i se părea!

Desigur, ea îl ajutase. Mai întâi, pe vapor, apoi, să fugă, iar pentru asta avea să îi fie pe veci recunoscător! Chiar dacă el continua să nu fie de acord cu mijloacele utilizate de ea în acel scop, însă toate astea erau de domeniul trecutului, iar Michael era decis să-i ierte lui Lizzie curvăsăritul. Apoi, o întâlnise din nou şi ea se amestecase iarăşi în viaţa lui. Fireşte că avuseseră succes. Distilarea whisky-ului îi adusese cu mult mai mulţi bani decât tunsul oilor. Oare să fi fost cam prea de scurtă durată? Vechiul lui

prieten maori, Tane, conducea, între timp, o echipă de oameni care tundeau oile şi câştiga bani foarte buni. De când existau acolo din ce în ce mai multe oi, tunsul lor era lăsat aproape exclusiv în mâna unor profesionişti. Aproape că nu mai existau baroni ai oilor, care să îşi folosească propriii ciobani la tuns; aveau suficient de lucru în a le mâna animalele celorlalţi, care lucrau cu rapiditate. Tane şi oamenii lui munceau trei luni pe an, iar în restul timpului se bucurau de viaţă. Michael s-ar fi putut obişnui cu asta...

Şi, după aceea, câmpurile aurifere! El se străduise, lucrase ca un nebun alături de Chris. Dar fără un succes prea mare – până când se amestecase Lizzie! Pe Michael păreau să îl considere toţi ca pe o anexă a ei. Maorii aproape că nu îl băgau în seamă, iar pastorul nu i se adresa în timpul vizitelor sale decât marginal. Peter Burton discuta cu Lizzie despre Biblie, despre spirite şi despre demoni, iar ea avea, fără doar şi poate, mai multe de spus în această privinţă decât Michael, ale cărui cursuri de religie, ţinute de părintele O'Brien, se găseau acum în urmă cu mai bine de un sfert de veac. Poate că Burton avea în vedere şi vina ei legată de moartea lui Ian Coltrane – Michael ar fi putut trece totuşi peste treaba cu pastorul, însă îl deranja chestiunea cu maorii.

Lizzie le vizita des *marae*-ul şi insista ca Michael să o însoţească. Tribul trebuia să îl cunoască şi să îl accepte, susţinea ea, dar Michael avea sentimentul că oamenii de acolo râdeau pe seama lui. Bărbaţii obişnuiau să îl poftească la foc şi erau prietenoşi faţă de el, dar abia dacă îşi dădeau osteneala să îşi încerce cu el puţinele lor cunoştinţe de engleză. În cântecele, poveştile şi interpretările lor scenice, Michael avea impresia că vede, dimpotrivă, deseori parodii la adresa căutătorilor de aur, a negustorilor şi a amanţilor *pakeha* şi, astfel, se simţea vizat. Maorilor părea să nu le pese de acest lucru. Se

purtau cu amabilitate faţă de el. Dar nu era ca în trecut, la tribul lui Tane, în care Michael era recunoscut datorită cunoştinţelor sale legate de creşterea oilor şi a dresajului canin şi unde i se acordase statutul unui *tohunga*. El era aici doar tovarăşul lui Lizzie – în cel mai bun caz, înzestrat cu *mana* calului sau al câinelui ei.

Dimpotrivă, pe Lizzie băştinaşii o tratau cu un profund respect. Michael nu avea habar dacă şi de unde ştiau despre rolul ei în moartea lui Ian Coltrane, însă cel puţin preoteasa lor, Hainga, nu mai contenea să îi laude implicarea pentru pământul celor din tribul Ngai Tahu.

Când Michael întrebase cândva, cu greu, în limba lor, despre aceasta, i se răspunsese că Hainga auzise în acea zi *karanga* lui Lizzie, prin care se înţelegea, după cum îi explicase Tonga, un strigăt, cu rolul de a invoca zeii. Michael nu îşi putea imagina una ca asta. Tabăra maori se afla la o depărtare de câţiva kilometri de cascadă.

În orice caz, Lizzie câştigase *o mana* enormă şi era tratată ca atare. Bărbaţii şi femeile se străduiau să îi intre în graţii şi se bucurau atunci când ea se juca cu copiii tribului, iar cadourile pe care ea le adusese pe atunci cu sine, pături şi ustensile de gătit, erau păstrate cu atâtea onoruri, de parcă ar fi fost placate cu aur şi bătute în diamante. Chiar şi căpetenia i se adresa lui Lizzie, care îi cerea sfatul atunci când trebuia să negocieze cu *pakeha*. Lizzie îşi sporise *mana* prin faptul că ea mijlocea întrebările mai departe către pastor, care le discuta, la rândul lui, cu un avocat. Astfel, ea putea da informaţii inteligente şi documentate şi, prin aceasta, ajuta de multe ori tribul.

Cel mai rău i se păruse lui Michael a fi fost momentul în care un *hapu* prieten, o altă ramură a tribului Ngai Tahu, venise în vizită la fraţii lui de pe malurile râului Tuapeka. Atunci, fuseseră invitaţi, desigur, Lizzie şi bărbatul său la petrecere. În timpul acesteia, Michael avusese mereu

sentimentul că cei doi *pakeha* prieteni erau prezentaţi ca nişte pudeli dresaţi. De această dată, era, din nou, o astfel de zi.

— Chiar trebuie să vin şi eu? întrebă Michael, supărat, atunci când Lizzie îi spuse despre invitaţie.

Lizzie se înveşmânta cu o vădită plăcere în hainele de sărbătoare ale maorilor, pe care i le dăruiseră femeile tribului. Iarna, îmbrăcămintea *pakeha* era mai bine adaptată climei, dar pentru dansurile de vară, femeile purtau fustele tradiţionale din frunze întărite de in, care provocau în timpul mişcărilor un fel de foşnet ciudat. Alături de ele erau nişte corsaje minuscule, ţesute cu modelul tribului.

— Bineînţeles că trebuie să vii! hotărî Lizzie. Este o chestiune oficială, cu un *powhiri* detaliat, va dura ceasuri întregi până când o să termine. După aceea, o să avem însă parte de mâncare, de dans, de o petrecere cum se cuvine! Luăm cu noi whisky, bine? Hai, acum, nu mai face mutra asta, dragul meu, pastorul o să aducă altul atunci când se va mai arăta pe aici! Iar eu îmi voi jertfi ultima sticlă de vin. Hainga e înnebunită după vin!

De când înota în aur, Lizzie îşi permitea tot vinul din Dunedin pe care era dispus pastorul să îl aducă acolo, sus. Însă, spre regretul ei, el aducea mai degrabă cu sine whisky. Lizzie savura însă, ori de câte ori avea ocazia, să deschidă sticlele incredibil de scumpe, care proveneau de cele mai multe ori din Franţa, Germania sau din Italia, cât se poate de încet, apoi să le decanteze, aşa cum o făcuse pe vremuri în casa familiei Busby, şi să le împartă apoi cu Michael. Totuşi, lui nu îi păsa prea mult de ele.

Ultimele două sticle din provizia lor de whisky urmau să fie date, spre tristeţea lui Michael, tribului Ngai Tahu, care găsea o reală plăcere în băutură. Însă Michael nu putea bea decât câteva înghiţituri. El se pregătise deci pentru o

zi enervantă – însă, de această dată, fusese plăcut surprins. Donaţia lui de whisky nu fusese singura; şi vizitatorii aduseseră cu sine mai multe sticle. Îi cunoştea pe majoritatea bărbaţilor din acel *hapu* nomad. Tribul venea din Kaikoura, iar Tane se aruncă, chiuind, în braţele vechiului său prieten, încă înainte ca triburile să înceapă cu partea oficială a petrecerii.

— Vorbim mai târziu! îi spuse el lui Michael, în timp ce căpeteniile şi bătrânii triburilor se apropiau unii de ceilalţi.

Tane trăia de decenii printre *pakeha* şi ar fi limitat cu plăcere salutul doar la o atingere scurtă a nasurilor şi la un pahar comun de whisky. Dar el trebuia să îşi îndeplinească sarcinile tradiţionale în cadrul *haka-ului*. După ce se rugară împreună, Tane puse mâna pe suliţă şi dansă *wero* – prin mişcări speciale, dădea de ştire că tribul lui venise cu intenţii paşnice, şi nu războinice. Tane îşi demonstră poziţia de războinic de prim rang al tribului, ceea ce o bine dispuse pe Lizzie. Dacă acesta era într-adevăr cel mai bun prieten al lui Michael, atunci avea să crească şi *mana* acestuia în mod considerabil printre rândurile membrilor tribului!

Într-adevăr, Michael păru să fie întâmpinat cu deosebită consideraţie, când, în cele din urmă, luă loc, alături de Tane, la masa festivă care urmă programului. Oamenii făcură schimb de noutăţi şi băură împreună. În cele din urmă, doar ei doi rămaseră la foc, în timp ce toţi ceilalţi se retraseră în corturile sau în casa comună de dormit. Lizzie dormea în coliba separată a preotesei Hainga, fapt prin care i se făcuse o onoare deosebită. Sau dorea bătrâna doar ca ea să nu îşi împartă patul cu Michael în faţa întregului trib? Lizzie avea sentimentul că preoteasa nu privea cu ochi buni legătura cu el.

— Deasupra ta şi a acestui bărbat planează nori, rosti ea enigmatic, atunci când Lizzie îi ceru deschis părerea

despre asta. Zeii nu vă resping, dar eu nu văd o binecuvântare nemărginită. Două forţe se luptă pentru tine.

— Pentru mine? întrebă Lizzie uluită, dar Hainga nu îi dezvălui mai multe.

Michael, ancorat mai mult în prezent şi cu limba slobodă de la whisky, găsi în Tane un confident mai puţin dificil.

— Cum procedaţi voi, în cadrul triburilor? îi ceru el sfatul războinicului maori, în timp ce focul devenea, încetul cu încetul, doar jar. Cu femeile, vreau să spun. Voi le lăsaţi să devină *tohunga*. Nu merge nimic dacă nu strigă cel puţin o femeie în timpul *powhiri-ului*. Le daţi arme, dar ele rămân totuşi acolo unde le e locul! Bărbaţii vânează şi pescuiesc, femeile gătesc şi ţes, iar căpetenia decide ce drum trebuie urmat! De ce nu merge treaba asta şi cu Lizzie? Ea face numai ce vrea!

Tane se încruntă.

— Nu căpetenia spune ce drum trebuie urmat, corectă el. Spune *tikanga*, datină. Spune deseori şi *tohunga*, uneori bărbat, uneori femeie, depinde de *mana*. Căpetenia are multă *mana*.

— Trucul este aşadar... să ai... să ai mai multă *mana* decât femeia ta? întrebă Michael.

Tane încuviinţă, însă cu buzele ţuguiate.

— Da. Dar şi femeie cu *mana* se ghidează după *tikanga*. Şi *tikanga* spune bărbat războinic, femeie copii. Dar fireşte că vremurile contează. Dacă vremuri proaste, femeie şi ea războinic, şi ea pescar, şi ea vânător. Dar dacă vremuri bune, totul, ca de obicei.

Aşa stăteau deci lucrurile! Cel puţin în starea în care se găsea, lui Michael i se părea că totul avea deodată sens şi că Lizzie trebuia, după cum considera el, să înţeleagă şi ea asta. Michael şi Lizzie avuseseră parte în trecut de vremuri grele, Lizzie trebuise să îşi folosească mana ei – indiferent

ce anume era asta – pentru a trece de ele cu bine. Acum, începeau însă vremurile bune, iar Michael era cel care trebuie să decidă care e calea! Aşa cum o cerea datina!

În ce privea gătitul, ţesutul, luptatul şi vânatul, obiceiurile maorilor şi cele ale *pakeha* erau, la urma urmei, mai mult decât asemănătoare. Michael hotărî să deschidă subiectul în săptămâna următoare.

Ocazia pentru aceasta se oferi când Lizzie cântări din nou şi îşi estimă cantitatea ei de aur. Consideră, cam împotriva voinţei sale, că acum era suficient. Indiferent cât de mult îi părea rău de vara fabuloasă petrecută în munţi, venise vremea de a strânge tabăra.

— Bine, atunci voi merge în Plains şi mă voi interesa de un teren! zise Michael cu inima bătându-i cu putere.

Spera ca acum să nu se ajungă la o ceartă.

— Tu, singur? întrebă Lizzie mirată. Nu ar trebui să o facem împreună?

Michael clătină din cap.

— Draga mea, la cum călăreşti...

Zâmbetul lui îngăduitor, spera el, tăia din duritatea cuvintelor sale.

— Nici în trei luni nu o să ajungem aşa în Plains!

Lizzie îşi ridică privirea.

— Dar putem să luăm căruţa. Vom călări până la Tuapeka şi îl înhămăm din nou pe Brownie. Nu cred să fi uitat cum merge treaba.

Michael râse la auzul acestor cuvinte.

— Bineînţeles că un cal nu uită cum se merge în hamuri, Lizzie! Dar şi căruţa ne întârzie. Eu, singur cu armăsarul, sunt mult mai rapid!

Lizzie căzu pe gânduri.

— Dar, oare, ne grăbim? se miră ea. E doar februarie, toamna abia începe. Până când se va face prea rece şi prea umed pentru a mai putea merge pe drumurile astea,

mai durează săptămâni întregi. Şi se pare că străzile spre Christchurch sunt acum bine reparate, puţină ploaie nu le poate strica oricum. Ei, iar în ce priveşte ferma, oricum vei pune pe cineva să o caute.

Michael simţi cum în el creştea furia. Bine, nu crezuse că i se va accepta fără niciun fel de contraargument această încercare de a-şi etala superioritatea. Totuşi, faptul că ea făcuse din nou planuri mergea prea departe! Nu avea nevoie de ajutor pentru a cumpăra pământ! Probabil că ea ştia deja şi pe cine să se bizuie în acest sens!

— M-am gândit să negociez mai degrabă direct cu Ngai Tahu, observă Michael.

Lizzie încuviinţă, răbdătoare.

— Şi asta e o posibilitate! Dar atunci ai, cu atât mai mult, nevoie de mine! Puţinele tale cunoştinţe de maori...

— Dumnezeule, Lizzie, nu înţelegi că mai vreau şi eu, uneori, să fac câte ceva singur? izbucni Michael.

Ochii îi fulgerau de furie.

— Când o să apari tu la maori, probabil că îţi vor întinde covorul roşu, vor cânta şi vor dansa, până când vor cădea jos, apoi îţi vor pune la picioare pământul lor!

Lizzie nu înţelegea.

— Şi? întrebă ea. Ce e atât de rău în asta? Dacă ne fac un preţ bun, fiindcă am prieteni în cadrul triburilor, atunci, cu atât mai bine! Putem cumpăra mai multe oi şi să ne construim o casă frumoasă şi...

— Şi dacă mi-ar plăcea să am o casă care e deja construită? întrebă cu încăpăţânare Michael.

— Atunci, nu ar mai trebui să negociezi cu maorii, care oferă cel mult o casă de adunări! râse Lizzie. Ce se întâmplă, Michael? Te-a supărat ceva?

— Supărat? Pe mine? Nici măcar nu permiţi să se ajungă până acolo încât să mă pot supăra! înainte să mă pot ocupa de ceva, tu ai rezolvat-o de mult! Nu te poţi abţine

nici măcar o singură dată, Lizzie? Nu mă poţi lăsa şi pe mine să fac ceva?

Lizzie părea să fie jignită. Nu pricepea ce voia el să spună.

— Bine, Michael, dar noi vrem să trăim amândoi în acea casă, iar pământul este pentru copiii noştri. De ce vrei, atunci... Singur...

— Fiindcă aşa e datina, Lizzie! strigă Michael la ea. *Tikanga*, dacă vrei mai bine aşa! Bărbatul îşi aduce femeia în casa lui! Bărbatul construieşte cuibul, femeia cloceşte, înţelegi?

Lizzie clătină din cap. Pe fruntea ei se iviră acum cute adânci.

— Eu să... clocesc? Bine, Michael, dar până acum am făcut totul împreună!

Michael se enervă. Observaţia ei îi răscolea rănile.

— Împreună, spui tu? Când tu decizi şi Michael dansează? Eu am alte păreri despre ce înseamnă „comun”!

Începu să-şi strângă lucrurile.

Răbdarea lui Lizzie ajunsese, încetul cu încetul, la limită. Dacă el avea neapărat poftă de ceartă...

— Ei, ideile mele nici nu au fost chiar atât de rele, rosti ea cu o voce tăioasă. Ai acum la dispoziţie totuşi şase livre de aur pur!

— Eram convins că o să mi-o serveşti cândva!

Nervos, Michael îşi îndesă hainele în coburi.

— Dar acum e rândul meu, Lizzie! Fermierul de oi, Lizzie, ăla sunt eu! Eu o să găsesc casa noastră şi pământul nostru, eu o să cumpăr animalele, eu...

— Atunci, sper că te pricepi mai bine la lână decât la aur! îi trânti Lizzie în faţă. Nu am nici cel mai mic chef să curăţ rahatul oilor. Ajunge că mă zbat mereu cu rahatul tău! Acela legat de tot felul de planuri de evadare cu barca

cu vâsle, până la toate fandoselile tale legate de Mary Kathleen!

Michael o fulgeră furios cu privirea.

— Tot nu poţi uita, Lizzie, nu-i aşa? Că am avut neruşinarea să mă uit şi la o altă fată înainte de tine! Şi, în plus, una care îţi era net superioară! O fată blajină, frumoasă, virtuoasă!

Lizzie îşi îndreptă spatele. Până în acea clipă, nu dăduse prea multă importanţă ciondănelii lor. Dar acum, ochii ei blânzi şi albaştri începură să scuipe flăcări.

— Atunci, cel mai bine ar fi să nu-ţi cumperi nicio casă, Michael! Atunci, îţi iei mai bine banii şi ridici o biserică. Pentru sufletul minunatei Mary Kathleen! Poate că reuşeşti să o mai şi beatifici drept sfântă! însă asta te va costa, cu siguranţă, mai mult de şase livre de aur. Aşadar, va trebui să mai tunzi câteva oi, sau să tranşezi nişte balene, sau să mai faci ceva cu care ai fi devenit oricum bogat şi fără mine! Du-te dracului, Michael Drury! Şi întoarce-te abia după ce ţi-ai readus spiritele acolo unde le este locul!

Michael îşi muşcă buzele. Lizzie avea, fireşte, dreptate; el mersese prea departe. Nu ar fi trebuit niciodată să o compare cu Mary Kathleen. Nu ar mai fi avut voie...

— Lizzie... Lizzie, îmi pare rău. Doar ştii că te iubesc!

Dădu să o ia în braţe, dar Lizzie se descotorosi de el.

— Nu mai cred, Michael, zise ea liniştită. Tu crezi că o faci, însă de fapt... Eu am fost mereu doar o umplutură a unei găuri. Şi nu pot concura cu un spirit! Deci, cară-te de aici, Michael! Caută-ţi o casă, construieşte-ţi un cuib, sau o biserică, sau un grajd cu oi – poţi să îţi iei toţi banii, în afara părţii lui Ann, fireşte. Eu mai pot spăla puţin, şi după aceea...

— Lizzie, nu pleca! o imploră Michael. Nu am vrut să sune aşa, nu vreau să te pierd, eu... Voiam doar să fac şi eu ceva, eu...

Lizzie simţi în sine înţelepciunea bătrânei Hainga. Nu putea să procedeze altfel decât să îi spună lui Michael un ultim cuvânt care să îl însoţească pe drumul lui.

— Atunci, du-te şi înmulţeşte-ţi *mana*, Michael, suspină ea, dacă asta este ceea ce trebuie să faci. Poate că o vei înmulţi în slujba spiritelor, cine ştie? Eu o să mai rămân o vreme în sânul tribului. Hainga m-a rugat să o fac, deci îi voi îndeplini rugămintea. Poate că voi mai învăţa câte ceva. Dar nu mai mult de câteva luni, Michael! Poate până la iarnă. Dacă până atunci nu te-ai întors – eliberat de spiritul lui Mary Kathleen! –, atunci, îmi caut un altul!

Lizzie nu îşi permise să îl sărute la plecare. Rămase locului, şezând, până când el îşi strânse lucrurile şi îşi înşeuă calul. Abia după ce îl văzu plecând, se ridică şi ea şi se pregăti de urcuşul spre sat. Se gândi la felul în care o călăuzeau spiritele. Să trăiască printre maori – ar fi putut-o face de mai bine de zece ani. Se gândi la Kahu Heke; pentru el, ar fi fost o regină. El trebuie că era de mult căpetenie. Şi, în continuare, nu domnea un război deschis între maori şi *pakeha*.

Capitolul 3

Kahu Heke nu fusese încă ales căpetenie, iar aceasta urmare a faptului că unchiul lui, Kuti Haoka, îi conducea, în cea mai bună stare de sănătate, pe cei din tribul Ngati Pau. Kahu Heke trecuse prin ani plini de evenimente, care îl conduseseră doar rareori la tribul lui şi care nu îl lăsaseră să se odihnească deloc acolo. Despărţirea de Lizzie îl răscolise. Multă vreme după fuga în canoea căpeteniei, îi rămăsese imaginea fetei înaintea ochilor – şi părul ei moale, care flutura în vânt. Zâmbetul ei cald şi ochii albaştri, care erau atât de diferiţi de cei negri ai majorităţii fetelor din tribul său. Pentru Kahu, în ei se oglindea cerul într-o zi de primăvară. Nu de un albastru la fel de strălucitor ca vara, însă erau totuşi ispititori. Iubise felul ei dezgheţat de a fi, curajul şi dăruirea sa. Kahu Heke ştia că era vorba despre un alt bărbat. Nicio fată nu trăia atât de retrasă ca Lizzie în anii petrecuţi la familia Busby dacă nu s-ar fi hrănit din visuri. Visuri frumoase sau spulberate... Kahu văzuse reflectarea amândurora în ochii lui Lizzie. Dar ea nu vorbise niciodată despre bărbatul acela şi, cândva, trebuia să îl uite.

În primii ani, după ce Kahu o lăsase pe Lizzie pe Insula de Sud, el nu îşi mai dorise nimic altceva decât să ia locul acelui străin în inima ei. Pentru a fi aproape de ea din punct de vedere spiritual, el se apropiase din nou de *pakeha*. Îşi căutase de lucru la fermele lor, mai întâi chiar în viticultură, care fusese atât de importantă pentru Lizzie. Nu îi fusese greu să găsească o slujbă la Busby, dar, atunci când gustase, pentru prima oară, din vinul său acru, îi devenise limpede că nu avea ce învăţa din viticultură. Această chestie acră nu se poate să îi fi plăcut nici lui Lizzie, deci trebuia să găsească altceva. Aşadar, Kahu pornise mai departe spre Auckland, unde *pakeha* puseseră

pe picioare un domeniu înfloritor. Investise, cu inima strânsă, o jumătate din leafa lunară într-o sticlă de bordeaux franţuzesc cu adevărat bun – şi atunci reuşi să înţeleagă mai bine ce anume o atrăsese pe Lizzie la viticultură. Vinul purpuriu avea un gust pământos, însă purta, în acelaşi timp, şi o aromă de fructe coapte, de pădure sau de mere. El îi învăluise limba mătăsos, precum un sărut. Poate că asta era ceea ce îi fascina pe *pakeha*.

Kahu, în orice caz, văzând diferenţe clare faţă de produsele lui Busby, îşi făcuse rost de un permis pentru biblioteca noii universităţi şi descoperise repede că vinul de calitate nu depindea decât pe jumătate de producător. Busby dorea să facă totul perfect, atunci când îşi tescuia vinurile, însă atât strugurii, cât şi solul jucau un rol important. Într-adevăr, totul trebuia să se potrivească, pentru ca vinul să îşi poată dezvolta o aromă deosebită, şi chiar şi soarele şi ploaia contribuiau.

Kahu ajunsese la concluzia că era nevoie de decenii întregi de experimente cu diferite soiuri de viţă-de-vie şi de perioade de recoltă pentru a ajuta pământul patriei sale să facă simbioza perfectă cu o viţă-de-vie care să semene cu sărutul zeilor. În acest scop, lui Busby îi lipseau răbdarea şi fantezia. Putea să aducă Lizzie cu sine pasiune, însă ea nu avea cunoştinţele necesare. Iar lui Kahu îi lipseau toate acestea. Cu toată bucuria lui, prilejuită de sărutul strugurilor, în cazul în care dorea să se îmbete, erau suficiente câteva pahare de bere. Şi, dacă bea câteva în plus şi dacă găsea o fată dornică, atunci îşi imagina că o va putea ţine în braţe şi pe Lizzie.

Munca la fermă cu animalele i se potrivea mai bine lui Kahu decât viticultura şi agricultura – cea din urmă era lăsată, în poporul său, în principal în seama femeilor, în timp ce bărbaţii vânau. O vreme, îşi găsise de lucru la o fermă de oi din apropierea Aucklandului şi acolo se şi

descurcase bine, dar, în cele din urmă, munca pentru *pakeha* nu-l mulţumi. Kahu Heke era interesat mai ales de drepturile poporului său.

Între timp, îi păruse rău că fusese în tinereţe aşa un rebel, încât să refuze educaţia în şcolile albilor. Cel mai bun lucru ar fi fost, neîndoielnic, să fi studiat Dreptul, ca să îi poată învinge astfel pe *pakeha* cu propriile arme ale legii şi ale cuvântului.

Kahu era un maestru în *whaikorero*, oratoria. El se putea revolta din cauza nedreptăţilor făcute propriului său popor de către colonişti din Lumea Veche, însă abia dacă găsea ecou în cadrul triburilor. Dacă maorii şi *pakeha* se luptau, atunci era vorba numai despre probleme punctuale; toate acele *iwi* şi *hapu* puneau imediat capăt certurilor, când se ajungea la o înţelegere. Băştinaşilor le convenea dacă albii îşi conduceau oraşele după cum le era datina. Important era ca la ţară să se păstreze obiceiurile. Kahu Heke, care vedea lucrurile în ansamblul lor şi care studiase istoria Europei, prevedea catastrofa. Albii considerau mereu amabilitatea drept o slăbiciune – avea să fie la fel şi în Noua Zeelandă. Ei îi lăsau în pace pe maori atât timp cât nu aveau nevoie de pământul lor. Dacă însă aveau să se înmulţească – şi Kahu vedea vapoarele în porturi şi oraşele în plină expansiune –, atunci ei urmau să pună mâna şi pe aceasta. Kahu şi-ar fi înarmat cu plăcere poporul, dar nimeni nu-l asculta.

În orice caz, din când în când, Kahu mai afla câte ceva despre Lizzie. Sarcina pe care şi-o asumase el, aceea de a fi mijlocitor între triburi şi o persoană care să le explice acestora intrigile *pakeha*, îl făcea să aibă contact şi cu cei din tribul Ngai Tahu şi, astfel, el ştia despre cârciuma lui Lizzie şi despre distileria lui Michael din Kaikoura. Kahu râdea în sinea lui – adaptabilitatea lui Lizzie îl încânta. Chiar dacă nu era să fie vin, atunci ea măcar distila whisky

– sau îşi punea bărbatul să o facă. Maorii susţineau însă că nu era nimic între Lizzie şi irlandezul care tundea oi sau care distila whisky. Kahu se întreba dacă era adevărat.

În cele din urmă, află că cei doi apăruseră la râul Tuapeka. Însă, între timp, el nu mai avea de mult imaginea lui Lizzie atât de limpede înaintea ochilor. Începuse să se obişnuiască cu renunţarea la ea – cu atât mai mult cu cât se deschideau alte ţeluri înaintea ochilor săi. Kuti Haoka îmbătrânea. Trebuia să îşi predea foarte curând demnitatea de căpetenie, iar aceasta era singura şansă a lui Kahu de a câştiga mai multă influenţă asupra poporului său. Aşadar, bărbatul se întoarse la tribul din care făcea parte; vâna, pescuia, sfătuia oamenii şi istorisea poveşti. El îşi sporea *mana* şi inima îi bătu cu putere când căpetenia îl chemă, în cele din urmă, la ea.

— Fiul meu, zise Kuti Haoka.

El îşi dusese nepotul pe o câmpie de deasupra *maraeului* şi stătea acolo drept, în picioare, cu însemnele căpeteniei la picioare, unite cu pământul. Kahu stătea departe de el – căpetenia tribului Ngati Pau era *tapu*, nici măcar umbra sa nu avea voie să fie atinsă de supuşii săi.

— Te ştiu de când te-ai născut, însă în continuare nu ştiu ce părere să am despre tine. Tu pari să nu te poţi decide dacă vrei să trăieşti în rândurile noastre sau printre *pakeha*, însă preoţii spun că asta ţi-ar fi soarta. Tu pari a fi destinat să fii un călător printre lumi. Acum, a sosit vremea să te aşezi. Eu sunt bătrân şi mă voi întoarce la Hawaiki. Cineva trebuie să ne călăuzească tribul şi tu ai fi la rând să o faci. Deci, ce spui? Şi ce se întâmplă cu femeia pe care ţi-ai ales-o? Zeii îţi salută alegerea, preoţii i-au întrebat de mai multe ori despre asta. Soarta voastră este în întuneric, însă legătura voastră e binecuvântată. Deci, unde e ea? Când o aduci aici? Când îmi vei prelua funcţia?

Kahu Heke gândise ceva în acest sens şi chiar sperase

că aşa va fi, doar că întrebările referitoare la femeia pe care el ar fi ales-o îl nedumereau.

Îşi muşcă buzele.

— *Ariki*, *ce* femeie? întrebă el.

Kahu avea impresia că este luat de prost şi de sus.

Căpetenia îşi încreţi sprâncenele.

— *Pakeha wahine*, cine altcineva? Ţi-ai lăsat mult timp – ţie, şi ei. În curând, nu o să mai poată face prunci.

Kahu nu ştia ce să răspundă.

— *Ariki*, murmură el în cele din urmă. Nu am mai văzut-o de ani buni. Ea nu se mai gândeşte la mine şi nici nu mă vrea. Dacă voi deveni căpetenie, îmi voi lua o femeie din tribul nostru.

Kuti Haoka îşi clătină capul demn, cu părul lung, împletit în noduri specifice războinicilor.

— Asta nu este în asentimentul spiritelor. Ai fi putut să o iei pe fiica mea, dar zeii nu mi-au dăruit o fiică. Când o fată lua înfăţişarea unui copil, ei au trimis-o la moarte. Nici fratelui meu, Hone Heke, zeii nu i-au dăruit, de asemenea, o fiică, deci nu îţi este destinat să îţi iei sora drept soţie, aşa cum se proceda în vechime. Ţie îţi este destinată acea *pakeha wahine*. Deci, caută de o găseşte dacă vrei funcţia mea. Dacă nu... O să se găsească un altul. *Kia tu tika ai te whare tapu o Ngati Pau*.

Kuti Haoka îşi încheie discursul cu vorbele tradiţionale: fie ca sfânta casă a celor din tribul Ngati Pau să dăinuie pe vecie. După care se întoarse şi plecă, foarte încet, precaut, mereu cu atenţia încordată. Umbra lui nu avea voie să cadă pe niciun câmp, nicio ramură a unui copac nu avea voie să îi atingă părul. Un *ariki* avea o viaţă solitară.

Însă Kahu nu se gândea la asta. Era datoria lui să aspire la demnitatea de căpetenie. Nu doar faţă de tribul lui, ci şi faţă de întreg poporul său. *Ariki* al Ngati Pau avea să fie ascultat. În satele maori şi în oraşele *pakeha*. Din nou, fu

străfulgerat de gândul de a se lăsa ales drept *kingi* – să o peţească, oare, pe fiica actualului *kingi*? Dar asta era ceva de domeniul viitorului. În ce o privea pe prima soţie a lui Kahu, căpetenia vorbise foarte răspicat. Spiritele tribului Ngati Pau insistau asupra unei legături cu Elizabeth. Acum, trebuia doar să reuşească să o convingă şi pe Lizzie de această idee. Kahu îşi aminti de chipul şi de făptura ei delicată. În timp ce mergea înapoi spre sat, fluieră a pagubă. Nu se întâmpla des ca voinţa spiritelor să se suprapună atât de bine cu voinţa unui om.

Kahu Heke nu luă, de această dată, canoea căpeteniei pentru a naviga în jurul Insulei de Nord, ci se lăsă dus de un trib al Ngati Toa pe cel mai scurt drum spre Insula de Sud. Înainte însă, cutreieră Insula de Nord, vorbind în acelaşi timp şi cu reprezentanţii diferitelor triburi şi asigurându-i de intenţiile sale paşnice – ca vizitator şi, mai târziu, ca *ariki* al tribului său. *Powhiri*, care era pe Insula de Sud mai degrabă un joc tradiţional, putea fi aici extrem de serios. Triburile de pe *Te Ika-a-Maui* se războiseră mereu între ele. Kahu era decis să le unească acum împotriva *pakeha*. Maorii trebuiau să îşi întărească poziţia, în bine sau în rău, în pace sau în război! Kahu ştia că unchiul său, Kuti Haoka, spera să fie pace. Întreaga viaţă se dedicase acestei păci, deşi trebuise să lupte de suficient de multe ori. Cu siguranţă că şi încercarea de a aduce sânge alb în linia căpeteniilor tribului Ngati Pau arăta spre o soluţie paşnică. Totuşi, *ariki* şi *tohunga* lui nu împărtăşeau, cu siguranţă, visurile şi speranţele lui Kahu, anume acelea de a netezi drumul spre negocieri, prin apariţia lui împreună cu Lizzie. Bătrânii tribului se gândeau mai degrabă la generaţiile viitoare. Aluzia lui Kuti Haoka la vârsta lui Lizzie era importantă; ea trebuie că împlinise de curând treizeci de ani şi necesitatea de a procrea cât mai repede cu putinţă nu mai avea nevoie de alte comentarii.

După o călătorie, de această dată plină de furtuni, Kahu se lăsă în voia sorţii pe Insula de Sud, vizită aşezările *pakeha* şi le găsi, în mare, mai mici şi mai organizate decât oraşele din nord. Fireşte, Christchurch şi Dunedin erau în plină expansiune, dar, spre deosebire de Wellington şi de Auckland, ele erau încă pe jumătate sate. Divergenţe între maori şi *pakeha* abia dacă existau. Ngai Tahu se ţineau, în marea lor majoritate, departe de oraşe, dar ei nu erau nemulţumiţi cu preţul pe care îl dobândeau pentru pământul lor. Fermierii din Plains îi angajau pe maori ca păstori şi le respectau tapw-urile. Pământul era suficient de mare, de ce să te cerţi pentru el, dacă să colonizezi acest deal ori acel munte, dacă să defrişezi pădurea sau să pui animalele să pască păşunile până la refuz?

Din contră, Ngai Tahu îşi adaptau modul de viaţă la cel al albilor. Le purtau hainele, îşi trimiteau copiii în şcolile misiunilor şi, de multe ori, se converteau, după îndelungi ezitări, la creştinism. Doar câţiva reprezentanţi ai generaţiei mai tinere mai purtau *moko*; obiceiurile stricte ale timpurilor trecute cădeau în uitare. Nimănui nu îi mai păsa unde cădea umbra căpeteniei.

Kahu înţelese repede că Ngai Tahu nu puteau fi convinşi să se răscoale. În cele din urmă, ajunse la câmpurile aurifere din Otago şi fu revoltat de distrugerea peisajului. Abia dacă rămase acolo puţin, luând-o imediat mai departe, înspre munţi. Pe undeva, prin acea regiune, trebuia să locuiască tribul în care Lizzie îşi găsise adăpost.

Satul Ngai Tahu se dovedi a fi însă destul de retras. Chiar şi experimentatul războinic maori rătăci o vreme înainte de a găsi aşezarea. În cele din urmă, Kahu dădu de o fată maori, care-l conduse, cu plăcere, la una dintre rudele ei. Haikina, una dintre fiicele bătrânei Hainga, trăise câţiva ani în Dunedin şi urmase o şcoală a unei misiuni.

Acum, ea se întorcea în sat.

Kahu mergea, pe drumuri ocolite, călăuzit de fata cea mare, suplă, de-a lungul râului. Haikina purta hainele albilor, însă acum îşi dăduse pantofii jos şi îşi ridicase, fără pic de ruşine, poalele, pentru a se putea mişca mai uşor în sălbăticie. Kahu descoperi repede că, deşi ea învăţase de la albi, nu se lăsase acaparată de ei. Era plăcut să pălăvrăgească între ei. Cei doi foşti elevi de şcoli misionare povesteau, râzând, despre *pakeha*, despre profesorii şi preoţii lor. Şi Haikina fusese botezată, însă privea treaba cu zeii albilor cu mult scepticism. În cele din urmă, Kahu o întrebă de Lizzie, dar fata auzise doar în tabăra căutătorilor de aur că există o femeie albă care avea voie să spele aur în apropierea satului ei. Nu ştia mai multe detalii, nu mai fusese pe la tribul ei de mai bine de un an.

În consecinţă, primirea Haikinei de către mama şi prietenele ei se petrecu cu multă încântare. Chiar şi căpetenia îi adresă câteva cuvinte. Ca fiică a preotesei, ea deţinea un rang înalt şi avea de îndeplinit sarcini practice şi spirituale în cadrul comunităţii. Hainga nici nu o lăsă să respire, ci îi atribui un rol decisiv în ceremonia *powhiri*, prin care era salutată sosirea lui Kahu Heke în sat. Fetei nu îi conveni acest lucru. Dădu de înţeles că nu mai dansase *haka* de patru ani, dar Hainga nu acceptă să fie contrazisă. Vizitatorul era o viitoare căpetenie – avea dreptul ca din comitetul de primire să facă parte şi prinţese.

Kahu acceptă rugăciunile, cântecul şi dansul fără prea mare plăcere. Ar fi preferat să fie condus, imediat după sosirea în sat, la tabăra lui Lizzie. Dar aceasta ar fi fost, firește, mai mult decât nepoliticos. Pe Insula de Nord, o asemenea atitudine ar fi putut fi considerată drept o acţiune duşmănoasă. Aşadar, Kahu intră în joc şi începu, fără prea mare încântare, discursul de salut. În acest

răstimp, îşi lăsă privirea să cutreiere peste grupul de fete care dansau şi care cântau – şi înlemni. Printre fetele maori se găsea o *pakeha*. O femeie suplă, care abia dacă ieşea în evidenţă. Kahu îi deosebi însă din mulţime părul lung, de un blond-închis, mătăsos, uşor încreţit. Ochii albaştri, de culoarea cerului de primăvară sau a mării într-o zi înnourată. Inima începu să-i bată cu putere. Lizzie, Elizabeth a lui, se găsea printre fete şi aplauda împreună cu dansatoarele. Kahu abia dacă mai putea aştepta finalul ceremoniei.

— Cine-i asta? o întrebă el uluit pe Mahuika, o elevă a bătrânei Hainga.

Ei îi revenise onoarea de a striga stridentul *karanga*, iar acum le oferea vizitatorilor primele bucate.

Tânăra preoteasă rânji.

— Erihapeti, zise ea amabil.

Elizabeth. Tribul Ngai Tahu avea, între timp, un corespondent pentru aproape fiecare nume *pakeha*.

— Tu eşti, aşadar, acela din a cărui cauză planează norii asupra ei! Cel puţin aşa spune Hainga...

— O ştiu pe femeia asta, recunoscu Kahu. Dar ce caută aici?

Kahu nu crezuse până atunci că spiritele se amestecau prea des în viaţa oamenilor, dar, treptat, începea să i se pară a fi ceva straniu.

— Ea aşteaptă, îl informă Mahuika. Aşteaptă un bărbat.

Kahu îşi duse mâna la frunte. Nu se putea una ca asta!

— Hai, de unde putea ea să ştie că vin?

Mahuika râse.

— Ea îl aşteaptă pe un *pakeha*. Ea este... după cum spun ei... logodită cu el.

Mahuika folosi cuvântul englezesc. În limba lor nu exista niciun corespondent.

Kahu îşi ţuguie buzele.

— Am venit să o iau cu mine, zise el apoi. *Tohungii* tribului Ngati Pau s-ar bucura să-mi fie alături.

Tânăra elevă *tohunga* se încruntă.

— Da? Ea însă se vede în altă parte. Şi unde o vede bărbatul ei, asta nu ştie nimeni. Hainga a spus-o... Norii. Soarta ei nu este clară, deci nu există niciun motiv să nu-ţi încerci norocul.

Kahu nu sperase să i se poată alătura, încă din prima seară, lui Lizzie. Un vizitator stimat, în plus, de un rang aşa de înalt, precum viitoarea căpetenie a tribului Ngati Pau, abia dacă intra în contact cu membrii simpli ai tribului. Însă, spre mirarea lui, şi Lizzie fu adusă în cercul *tohungilor* şi al bătrânilor tribului. El se gândi să întrebe pe Hainga sau pe căpetenie de ce procedează astfel, dar văzu pe chipul lui Lizzie cât de penibil îi era să se afle în acest cerc, întotdeauna ştiuse să-i interpreteze gândurile şi sentimentele – mult mai bine decât femeile din propriul trib. Cum de se putea, oare, ca ea să ocupe, dintr-odată, un rang atât de înalt? Şi de ce îi era aşa de neplăcut? Kahu Heke se aşeză pur şi simplu lângă ea şi îi dădu câteva dintre bucatele care circulau din mână în mână, în jurul focului. Până atunci, ea încă nu se servise. De bună seamă că era prea timidă să o facă. Totuşi, indiferent care era motivul ei, era foarte bine că tribul o respecta într-atât. Asta simplifica planurile lui Kahu.

— Elizabeth, eşti în continuare la fel de frumoasă ca pe atunci când te-am adus la Te Waka-a-Maui, îi zise el amabil în limba lui. Şi tu ai devenit ceea ce am sperat eu ca tu să devii. Chiar dacă nu ai vrut să o faci!

Lizzie ridică din umeri. Avea o stare de nervozitate şi nu dorea să stea lângă el. Celelalte fete le aruncau deja priviri cercetătoare. Strădaniile lui Kahu trebuiau să se concentreze în jurul Haikinei sau a fiicei căpeteniei, nu asupra ei.

— Hainga vede aici mâna spiritelor, îl informă ea.

Kahu râse.

— Şi *pakeha* spun: omul gândeşte, Dumnezeu ghidează.

Lizzie zâmbi. Uitase cât de slobod la limbă putea el să fie – şi cât de irezistibil *pakehal* în ultimele săptămâni, dusese dorul acestui soi de duel verbal. Maorii, ca popor, i se păreau mai puţini spontani, umorul lor era mai grosolan şi mai fără ocolişuri decât cel al albilor, în orice caz, putea fi şi din cauză că ea încă nu le stăpânea la perfecţie limba. Poate că nu percepea înţelesurile ascunse...

— De când repetă Kahu Heke cuvintele *pakeha*? tachină ea căpetenia desemnată. Nu ai vrut tu mereu să-i alungi din Actearoa?

Kahu ridică din umeri.

— Sunt prea mulţi, spuse el apoi. Iar poporul meu nu vede primejdia care îl ameninţă din partea lor. Dar, acum, povesteşte-mi despre tine şi despre zei. Am înţeles bine, ai un logodnic?

Lizzie încuviinţă, însă ochii îi erau trişti.

— Sper asta, zise ea într-un târziu, doar că el a plecat.

De ce ar fi ascuns acest lucru? Oricum, Kahu avea să afle tot ceea ce ştiau cei din tribul Ngai Tahu despre relaţia ei cu Michael.

— De fapt, a vrut să cumpere o casă pentru noi, dar acum...

— Se va mai întoarce Kupe? întrebă Kahu cu un zâmbet ironic.

Acesta era corespondentul maori pentru: „Probabil că l-ai văzut pentru ultima oară”.

Expresia făcea referire la Kupe, primul colonist al Noii Zeelande. El le promisese prietenilor săi din Hawaiki că se va întoarce – dar fără să o mai facă vreodată.

Lizzie căzu pe gânduri. Tocmai începuse să se simtă mai bine în compania lui Kahu. Ceilalţi membri ai tribului

începură să cânte şi să danseze din nou, oferindu-le, sau, cel puţin, prefăcându-se că o fac, mai puţină atenţie lui Lizzie şi viitoarei căpetenii.

— Ce-i cu asta? întrebă ea neîncrezătoare. Mereu vorbeşti despre Kupe ăsta şi despre Kura-maro-tini a lui!

Aparent, ea nu cunoştea proverbul, deşi acum vorbea mult mai bine maori.

Kahu râse.

— Fiindcă, de fiecare dată când ne vedem, am chef să te răpesc! o tachină el.

Conform legendei, Kura-maro-tini aparţinuse unui alt bărbat, iar Kupe îl ucise şi o răpise. Fugind, ei descoperiseră Noua Zeelandă – Actearoa.

— Ei, noroc că nu ne vedem aşa de des, făcu Lizzie şi luă o înghiţitură din sticla pe care i-o întinse Kahu.

El adusese cu sine două sticle, care aparent conţineau whisky, iar cei din tribul Ngai Tahu o lăsau să meargă din mână în mână. Până atunci, Lizzie o lăsase să treacă peste ea; whisky-ul îi amintea mereu de Michael, de cârciuma lor din Kaikoura şi de vara petrecută împreună pe câmpurile aurifere. Însă, acum, alcoolul o relaxa. Whisky-ul avea alt gust decât produsele lui Michael. Doar spiritele puteau şti din ce anume era distilat.

— Povesteşte-mi ce ai mai făcut, Kahu Heke. Ai devenit, între timp, căpetenie? Şi ai o soţie, sau mai multe? Copii?

Kahu clătină din cap.

— Am lucrat la *pakeha*. Mai întâi, chiar şi la domnul Busby ăla al tău.

Ochii lui Lizzie se luminară, conform aşteptărilor, atunci când Kahu începu să vorbească despre viticultură. Timp de un ceas magic, el îi ţinu atenţia încordată – şi descoperi că, în privinţa cultivării viţei-de-vie, şi ea gândise cam la fel cu el, după studiul cărţilor din biblioteca Universităţii oraşului Auckland.

— Am încercat, cândva, să aflu dacă nu cumva alte sortimente de viţă-de-vie nu ar creşte mai bine în solul acesta. Dar domnul Busby era încăpăţânat, spunea că rieslingul creşte în Europa în condiţii similare şi că n-avea decât să o facă la fel şi în Noua Zeelandă. Dar, fireşte, el se referea numai la vreme... Hainga ar spune că domnul Busby nu ascultă de şoaptele spiritelor.

Kahu zâmbi – şi Lizzie descoperi că, dintr-odată, nu mai era deranjată de tatuajele lui. În ultimele luni, se obişnuise într-atât cu ele, încât nu mai remarca însemnele triburilor pe chipurile maorilor mai vârstnici.

— Poate că am devenit mai mult *pakeha* în anii din urmă, observă Kahu Heke. Dar tu ai devenit, în chip vădit, mult mai maori. Şoaptele spiritelor... Eu mă gândeam la un sărut atunci când am gustat dintr-un vin cu adevărat bun...

Lizzie se încruntă.

— Un sărut... Atunci, trebuie să fi fost un vin greu, roşu, nu? E adevărat, bordeaux-ul ţi se aşază pe limbă ca o... ca o dezmierdare.

Roşi toată.

— Mai am o ultimă sticlă în cortul meu, continuă ea apoi, cât se poate de la obiect. Dar este un vin mai uşor, alb, din Italia. Am putea să-l bem împreună. Să vedem ce simţi. Eu simt piersică... poate şi ceva miere...

Din nou, chipul lui Lizzie fu cuprins de o expresie visătoare, pe care Kahu nu o văzuse până atunci la ea decât ori de câte ori venea vorba de vin. De fapt, gândul la bărbatul ei ar fi trebuit să pricinuiască această expresie. Dar aparentul ei logodnic părea să îi provoace mai degrabă griji. Kahu era ferm decis să se folosească de şansa pe care o întrevedea.

— O să vedem. Beau cu plăcere cu tine... Mai ştii, de altfel, să prinzi peşti, *pakeha wahine*, aşa cum te-am învăţat eu să o faci?

Kahu îi mângâie uşor mâna, ca din întâmplare. Lizzie râse, trăgându-şi însă degetele. Fără să se sperie, ci mai degrabă nehotărâtă. Nu era un refuz evident. Kahu aşteptă un răspuns.

— Doar nu uiţi aşa ceva, răspunse ea. Din contră. Eu... am acum o mult mai mare dexteritate.

Kahu se încruntă.

— O să te cred doar dacă o văd! o tachină el. Vrei să-mi arăţi mâine? în pârâul în care ai spălat aurul?

Chipul lui Lizzie fu brăzdat de o umbră. Nu spălase doar aur acolo, ci fusese fericită cu Michael, iar acum, Kahu voia să meargă acolo cu ea. Kahu, care simţea, de bună seamă, ceva pentru ea, care, la urma urmei, flirta cu ea, încă de când se aşezase alături de ea. Lizzie nu ştia dacă era pregătită să îi arate unui alt bărbat câmpurile aurifere, dar nici nu putea refuza. Kahu Heke era un prieten vechi şi, în plus, un oaspete stimat al tribului.

— Am putea lua vinul tău cu noi, o ademeni Kahu.

Lizzie împietri.

— Nu... acolo, se eschivă ea. Drumul... drumul într-acolo sus este dificil, nu avem voie să ne ameţim.

Lui Kahu nu prea îi venea să creadă că o jumătate de sticlă de vin putea să îi ameţească, însă, ea îi făcea pe plac şi îşi petrecea următoarea zi împreună cu el. Fie pe câmpul aurifer, fie altundeva, îi era, la urma urmei, indiferent. Important era să fie numai a lui!

— Bine, atunci. Fără vin. Şi fără whisky, zâmbi el. Dar, dacă zeii vor să ne ameţească, atunci se poate şi fără băutură!

Într-adevăr, Kahu veni, în ziua următoare, înarmat în primul rând cu răbdare. În ziua precedentă, în timpul serbării, Lizzie i se păruse la fel ca orice fată maori. Dar acum, când avea să fie singură cu el, ea îşi îmbrăcase din nou hainele ei *pakeha*, îşi prinsese părul într-un coc şi îl

ascunsese sub o pălărie din paie. În loc să danseze din nou, cu şoldurile legănându-i-se, aşa cum o făceau fetele în triburile lor, ea se mişca sigură, cu paşi care ştiau bine încotro se îndreaptă. Mai întâi, în josul râului, apoi, în josul pârâului. În acest răstimp, ea nu vorbea prea mult, iar Kahu o urma în tăcere.

După un marş de două ceasuri, îşi făcură apariţia stâncile în formă de ac, iar Kahu se trânti în iarbă. Lizzie rămase locului.

— Vrei să pescuieşti acum? întrebă ea sec.

Kahu clătină din cap.

— Mai întâi, spălăm aur, spuse el. Poate că o să găsim un bulgăre imens şi o să ne îmbogăţim dintr-odată!

Lizzie zâmbi.

— Nu ştiam că ai nevoie de aşa ceva. E oare căpetenia tribului Ngati Pau lipsită de mijloace? Pe de altă parte, trebuie să îţi înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat atunci. Ce dobândă vrei?

Kahu făcu un gest.

— A fost un cadou, nu te mai gândi la asta... Şi, în ceea ce priveşte poporul meu: Ngati Pau au vândut pământ; au toate mijloacele materiale de care au nevoie. Eu consider asta o greşeală. Dacă mă îmbogăţeşti azi, ne luăm pământul înapoi...

Kahu se apropie mai mult de ea. El nu mai vorbea despre aur; mai exista şi o altă bogăţie. Însă Lizzie nu remarcă. În acea clipă, nu îi stătea gândul la aluzii. Tigaia de spălat aurul părea să vibreze deja în mâinile ei. Dacă venise la stâncă, atunci voia să se şi pună pe treabă.

— Ai mai făcut asta vreodată? îl întrebă ea pe Kahu, care îi recunoscu apoi că nu mai ţinuse niciodată până atunci în mână o tigaie de spălat aur.

Lizzie suspină. Aşadar, trebuia să îl înveţe şi nu avea suficient timp să lucreze de una singură. Însă apoi, el

mânui unealta într-atât de neiscusit, încât aproape că se împiedică şi căzu în pârâu. Lizzie izbucni în râs. Îi luă tigaia din mână, o scutură cu o mişcare experimentată din încheietură, şi se bucură de chipul lui neîncrezător când îşi făcură, într-adevăr, apariţia primele urme de aur.

— Da, aşa m-am uitat şi eu! spuse ea. Aur, de la prima încercare! Nu e pretutindeni aşa, Kahu. Dimpotrivă. Pentru atâta aur, trebuie să speli sau să sapi, acolo jos, deseori o zi încheiată.

— Şi voi aţi făcut asta, aici, o vară întreagă, nu-i aşa? întrebă Kahu. Asta înseamnă că eşti bogată!

Lizzie ridică din umeri.

— I-am dat lui Michael tot aurul, recunoscu ea. Pentru casă – sau pentru o biserică.

Suspină.

— Pentru o biserică? se interesă Kahu mirat. El e preot?

Lizzie râse, îngândurată.

— Uită ce am spus adineaori. În orice caz, el are aurul şi sper să revină cu el cândva – sau cu contravaloarea lui.

Kahu zâmbi, înţelegător.

— Dacă nu, poţi spăla altul, rosti el simplu. Dacă te ajut, merge repede.

Se uită mai îndeaproape la urmele de aur – nişte plăcuţe fine ca un fir de păr.

— E drăguţ aurul ăsta al vostru! Străluceşte. Ca părul tău în soare!

Kahu luă cu grijă câteva plăcuţe din tigaie, ridică pălăria de paie a lui Lizzie, o aruncă în râu şi îi presără plăcuţele de aur în păr.

— Ai înnebunit? râse Lizzie. Ştii ce valoare are aurul ăsta?

— Nu e nici pe departe la fel de valoros ca o buclă din părul tău, răspunse el blând. Părul tău e sfânt, Elizabeth. În părul căpeteniei trăieşte zeul Rauru.

— Şi? îl tachină ea. S-a instalat deja în tine? Trebuie să ai grijă să nu îl piepteni afară. Sau o căpetenie nu se piaptănă?

Kahu lăsă întrebarea deschisă.

— Dacă l-aş scoate cu pieptănul, ar trebui să îl inspir apoi din nou, explică el. Aşa, ar merge!

Îşi mângâie părul, după care îşi mirosi, în mod evident, degetele. Lizzie chicoti.

— Vrei să speli mai departe aur sau să prinzi peşte? întrebă ea.

— Vrei să te îmbogăţeşti sau să te saturi? se interesă Kahu.

Ea se prefăcu apoi că stă pe gânduri.

— Bogată, zise în cele din urmă.

El o privi neînţelegător.

— Opakeha... opakeha tipică! Oare ce caut eu aici?

— Prinzi peşte, râse Lizzie. Hai, tu ne saturi pe amândoi, iar eu ne îmbogăţesc!

— Asta nu i-a plăcut niciodată lui Michael, zise ea mai târziu, căzută pe gânduri.

Kahu pescuise şi fiersese, la foc mic, ceea ce prinsese, împreună cu nişte rădăcini comestibile şi cu legume aduse cu el. Folosise, în acest sens, tigaia de spălat aur, ceea ce o înveselise din nou pe Lizzie. Acum, şedeau sătui şi obosiţi la foc şi erau aproape la fel de intimi ca şi atunci când petrecuseră împreună zile şi nopţi pe canoe. Lizzie simţi instinctiv că promisiunea lui Kahu de atunci era valabilă şi acum. Nu avea să o atingă atât timp cât ea nu o dorea.

— Ce nu i-a plăcut lui? se interesă Kahu.

Nu o privi când îi adresă întrebarea.

— Că eu am fost cea care ne-a îmbogăţit pe amândoi. Mai întâi, cu cârciuma şi, după aceea, cu aurul. Ar fi preferat să o facă el, iar eu... eu ar fi trebuit să gătesc şi să

am grijă de casă. Doar că, atunci, nu am fi avut o casă. Michael are... prea puţin noroc.

Kahu îşi încreţi fruntea.

— Noroc? întrebă el. Legat de asta, îmi amintesc de un proverb al *pakeha*, dar mai bine nu îl mai spun, să nu te superi iar pe mine.

— Nu e vorba că e leneş! îşi apără Lizzie iubitul. Doar... doar că el e foarte cinstit, foarte de neclintit. Da, ăsta e cuvântul, de neclintit! Iar eu... mi-a spus cândva că sunt prea maleabilă.

— În orice caz, îi este greu cu o femeie cu foarte multă *mana*. Asta se întâmplă des, observă Kahu.

— Vrei să spui că am multă *mana?* se interesă Lizzie mirată.

Acest gând nu îi trecuse până atunci prin cap.

— Ca orice regină, Elizabeth.

Kahu râse.

— Serios, Erihapeti, doar nu ai putut să nu remarci faptul că ai fost tratată ca o războinică! Tu ai *mana* unei *tohunga*, ceea ce iubitul tău nu poate să suporte! Ca mulţi alţi bărbaţi – maori *sau pakeha* –, în cazul acesta, nu prea există diferenţe.

Kahu se întinse. Stătuse sprijinit cu spatele de o stâncă şi o cerceta acum pe Lizzie cu un zâmbet superior.

— Dar pe tine nu te-ar deranja, constată bănuitoare Lizzie. Asta vrei să spui?

Kahu deveni serios.

— În cazul meu, zise el tatonând terenul, lucrurile stau puţin altfel.

Lizzie deveni brusc gânditoare.

— Bineînţeles, spuse ea apoi, pentru că o să fii căpetenie. Atunci, te căsătoreşti, fireşte, cu o femeie cu multă *mana*.

Lizzie nu ştia nimic despre căsătoriile dinastice la maori,

dar presupunea că şi aici nobilii se căsătoreau între ei, la fel ca în Anglia. Şi îşi mai amintea foarte bine de fetele care se plimbau în Piccadilly sau care mergeau călare în Hyde Park, pline de sine.

— Nu chiar.

Kahu îşi muşcă buzele. Ar fi trebuit să vorbească acum despre viaţa în comun a căpeteniei cu soţiile sale, care, în principiu, aproape că nu avea loc. O căpetenie a tribului Ngati Pau era mereu singură. Doar în urma unor ceremonii speciale avea voie soţia lui să intre în casă. Dar, dacă îi spunea una ca asta lui Lizzie, ea continua cu întrebările. Şi nu ar fi plecat niciodată cu el!

— Doar că viaţa în comun cu soţia lui este... altfel concepută.

Lizzie se încruntă. Apoi, zâmbi.

— Cine are o casă mare şi cine are corespunzător de mulţi servitori nu se lasă aşa de uşor dus de val, interpretă ea într-un târziu. Asta e adevărat, domnul şi doamna Busby nu s-au certat niciodată cu voce tare. El era cu treaba lui, iar ea îşi vărsa *mana* pe servitori şi pe copii. Din punctul acesta de vedere, ai dreptate. Dar, atunci, ar trebui şi Michael să se descurce mai bine cu asta dacă am avea o fermă mai mare. El ar putea să le dea ordine animalelor şi eu m-aş limita la gospodărie.

Râse.

— Mulţumesc, Kahu, acum îmi e deja mai bine! Nu aş fi crezut vreodată că e din cauza noii mele *mana*. Crezusem mereu că e din cauza lui Mary Kathleen.

Aceasta nu era chiar acea întorsătură de situaţie pe care Kahu Heke şi-ar fi dorit-o de la acea discuţie, dar, oricum, îi distrăgea lui Lizzie atenţia de la a pune întrebări incomode.

Restul zilei se petrecu în armonie. Kahu îi arătă lui Lizzie cum se pun capcane pentru a prinde păsări, iar, după

aceea, ea îl iniţie în arta spălatului de aur. Seara, el tranşă prada pe care o vânase, făcură încă o dată un foc şi fripseră animalul roşu cu pene, căruia Kahu îi spunea *Weka*. Se întorseseră în sat abia după ce se făcuse întuneric şi fuseseră obligaţi să asculte tachinările bărbaţilor şi ale femeilor, care, fireşte, bănuiau că ar fi făcut mai multe decât să fi stat numai, pur şi simplu, de vorbă.

Kahu era destul de mulţumit de această primă zi. Era fericit mai ales pentru că Lizzie nu se mai speria, de bună seamă, de chipul lui. Dacă nu se mai temea de acele *moko*, avea să reuşească să o şi cucerească. Atât timp cât acel Michael nu se întorcea.

Capitolul 4

Michael Drury nu se întoarse în Otago. Nici toamna şi nici când aceasta se transformă în iarnă. Pe Lizzie o durea asta, însă prezenţa lui Kahu Heke o consola puţin. Viitoarea căpetenie a tribului Ngati Pau o curta acum insistent şi îi arăta zilnic foarte clar cât de mult îi respecta *mana*. Kahu îi făcea cadouri şi îi aducea animalele pe care el le vânase, pentru ca ea să gătească pentru trib.

La fel, şi tribul o includea tot mai mult pe Lizzie. Femeile îi arătau îndeletnicirile tradiţionale, dar încercau să o şi înveţe să cânte şi să danseze. Lui Lizzie, toate astea îi făceau mai puţină plăcere. Cântecul şi dansul nu-i plăcuseră nici în tinereţe. Poate că avea *mana*, însă nu se bucura să se laude cu asta. Era interesată mai degrabă să fie iniţiată de Hainga în arta tradiţională a tămăduirii, însă era sceptică în privinţa numeroaselor rugăciuni şi *tapu*, de care era năpădită. Fireşte, atunci când Hainga insista, ea se ruga spiritelor să-i permită tăierea unei plante. Dar nu înţelegea de ce florile anumitor plante puteau fi recoltate de *tohunga* numai după îndeplinirea unor ritualuri speciale.

Lizzie considera toate acestea doar o mare pierdere de timp. Dorise dintotdeauna să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu, dar nu fusese niciodată un om credincios. Îi era străină cufundarea în rugăciuni şi în meditaţie. Lui Lizzie nu-i plăcea nici să caute înţelesurile poveştilor pe care prietenii ei băştinaşi i le împărtăşeau la lumina focului. Prefera aventurile captivante şi palpitante, care puteau fi urmărite cu obrajii înroşiţi de emoţie, care se terminau întotdeauna cu bine şi unde eroinele cădeau în braţele eroilor. Ca subretă, îşi cumpărase romane ieftine, pe care le devorase. Poveştile încâlcite şi deseori monotone ale maorilor erau pentru Lizzie fără de sens; le

prefera chiar şi pildele din Biblie, care erau măcar mai scurte şi mai simple.

Lui Lizzie îi lipsea compania pastorului. Acesta o vizitase o singură dată în satul maorilor, unde nu se simţise însă prea bine. Tânăra avea impresia că, după moartea lui Coltrane, era puţin înspăimântat de spirite. În plus, bărbatul părea să aibă mereu griji. Oricum, abandonase deocamdată lupta pentru vindecarea ei sufletească.

Cu atât mai plăcută îi era tovărăşia lui Kahu. Nu se gândise serios să cedeze stăruinţelor sale, dar el era de săptămâni întregi singurul om cu care putea să vorbească în engleză, ceea ce îi permitea să găsească împreună şi alte teme de discuţie decât despre obligaţiile zilnice, ori ceea ce numea în şoaptă fleacurile spirituale ale bătrânei Hainga. Ea aducea mereu vorba despre viticultură, despre politica lui James Busby şi despre convieţuirea maorilor cu *pakeha*. Kahu intra cu plăcere în discuţie, iar lui părea să-i placă mai mult să se întreţină cu ea decât să vorbească despre chestiunile tribului cu căpeteniile şi cu *tohunga* lui, ori să discute cu ceilalţi războinici despre vânătoare şi despre pescuit.

Lizzie şi Kahu petreceau zilnic multe ore împreună şi tânăra *pakeha* începu să-l găsească din ce în ce mai atrăgător pe tânărul maori. Kahu era înalt şi lat în umeri, părul îi era des şi negru ca al lui Michael, dar neted, nu cârlionţat. Îi cădea mult peste umeri atunci când îşi desfăcea nodul de războinic în care îl lega de obicei şi, odată cu freza marţială, părea că îşi leapădă asprimea şi încordarea, atunci când era singur cu Lizzie. Îi plăcea când el cânta pentru ea, dar nu războinicele *haka*, ci baladele sumbre, aduse de poporul lui din Hawaiki, de acolo unde foşneau palmierii şi unde nopţile erau calde şi iarna.

Aici, în Otago, începea acum să îngheţe, iar Lizzie tremura noaptea în cortul ei, indiferent câte pături ar fi

îngrămădit peste ea.

— Ar trebui să merg la Dunedin, suspină ea într-o dimineaţă, în timp ce se încălzea la foc, complet îngheţată. O pensiune oarecare cu un şemineu şi o baie ar fi raiul pe pământ!

— Dar ai putea dormi în casa comună, propuse Haikina, fiica preotesei Hainga.

Lizzie se împrietenise cu ea în ultimele săptămâni. Şi Haikina vorbea engleza şi îi mărturisise lui Lizzie că avusese, în ciuda supravegherii stricte de la şcoala misionară, mai mulţi iubiţi *pakeha*. Asemenea celor mai multe fete maori, era sinceră şi era mereu pregătită să vorbească despre calităţile diferiţilor bărbaţi şi nu obosea să discute despre comportamentul ciudat al lui Michael faţă de Lizzie.

— Ai putea accepta să te încălzesc! zise Kahu Heke.

El vorbea de-acum tot mai fără ocol, chiar şi în faţa altor membri ai tribului.

Lizzie roşi, mirată că încă o mai putea face. Propunerea lui Kahu îi creştea *mana* şi firește era măgulită că o căpetenie o voia, evident, de soţie. Auzise între timp de ambiţia lui de a fi ales *kingi* al tuturor maorilor şi uneori visa la o viaţă ca regină a lui. Desigur, nu avea reprezentări prea clare în această privinţă, dar şi-o imagina ca fiind destul de luxoasă. Cel puţin pe Insula de Nord, părea că viaţa unei familii de căpetenie se petrecea şi în afara tribului. Nu văzuse niciodată casa lui Kuti Haoka, putea să fie un palat strălucitor. Kahu nu-i dăduse niciodată lămuriri precise atunci când ea îi pusese, cu precauţie, întrebări. Însă nu voia nici să arate un interes prea evident şi avea grijă ca tema să nu fie abordată prea des.

În cele din urmă, iunie, prima lună adevărată de iarnă, se sfârşi şi se apropia celebrarea schimbării anilor. Maorii

îşi sărbătoreau Anul Nou – *Tou Hou* – la prima lună plină de după apariţia *Matariki*, constelaţia Pleiadelor, pe cerul nocturn. În acel an, constelaţia apărea târziu, astfel încât *Tou Hou* urma să aibă loc abia prin ultimele zile ale lui iunie. Ngai Tahu aşteptau din nou, cu acest prilej, mulţi oaspeţi – fraţii lor din Kaikoura se întorceau din călătoria în munţi şi făceau popas la ei. Lizzie se gândea cu melancolie la Chris Timlock, în timp ce Kahu îi arăta constelaţia. Ea îi dăruise micuţei Aputa medalionul şi fata se bucurase nespus de el. Totuşi, Pleiadele îi aminteau mereu lui Lizzie de moartea lui Chris, la care se simţea părtaşă. Ar fi trebuit să prevadă cum se va revărsa invidia asupra binecuvântării cu aur a lui Chris şi Michael.

— În această privinţă, stelele nu au nicio vină, o consolă Kahu pe Lizzie, după ce ea îi povesti întâmplarea. Priveşte numai cât sunt ele de minunate. Sper că vor străluci la fel ca azi şi în noaptea Anului Nou.

Lizzie încuviinţă. Învăţase de multă vreme că, în credinţa maorilor, o noapte senină de Anul Nou prezicea un an călduros şi o recoltă bogată. Deocamdată, nu era decât frig. Lizzie acceptă să o înfăşoare Kahu cu o pătură şi să-i lase braţul să-i cuprindă umerii, încurajat, el o trase mai aproape.

— Noi sărbătorim Anul Nou cu muzică şi dans, la fel ca voi, îi şopti el. De data asta însă, mi-aş dori ca dansurile să semene cu ale voastre. Atunci, aş putea să te strâng aproape de mine şi am fi o singură fiinţă.

Lizzie nu răspunse, dar nici nu-l respinse. Era plăcut să-i simtă căldura – căldura cuiva. Sub cerul înstelat, îi era mai dor ca oricând de Michael. Peste vară, se iubiseră atât de mult în natură şi îi admirase corpul la lumina lunii şi a stelelor. Iar acum... Oricum, în aceste zile nutrea speranţa vagă să primească din nou veşti despre Michael. Tane, vechiul lui prieten, venea la sărbătoare; fără îndoială că

fusese tot timpul în munţi, cu tribul său. Toamna, oile erau aduse în marile ferme, după ce petreceau vara libere, în zona montană. Tane, care dobândise între timp şi renumele de excelent păstor şi care cunoştea foarte bine munţii, câştiga astfel mulţi bani. Îşi părăsise aşadar tribul înainte de mânarea lor spre ferme şi îşi petrecuse ultimele săptămâni în Kaikoura. Iar acum, venea la Otago, spre a sărbători împreună cu familia. Apoi, se va întoarce, în iwi-ul de la mare.

Lizzie abia dacă mai avea răbdare să aştepte ceremonia *powhiri* pentru tribul din Kaikoura, în care Tane interpreta din nou dansul războinicului.

Îndată ce se aprinseră primele focuri şi *tohunga* aşteptau ca luna să se înnoiască în lumina Pleiadelor, ea li se alătură bărbaţilor cu care prietenul lui Michael îşi împărţea whisky-ul.

Tane era deja ameţit şi bine dispus. Se bucura să se laude cu noutăţile.

— Michael? rosti el tare, ca să o impresioneze pe Lizzie. Fost scurt în Kaikoura, el vorbit cu Fyfe. Foarte mare Michael, acum el tare bogat! Dat whisky, noi petrecut tot noapte. Claudia din Green Arrow vrea să mărite cu el – dacă se poate pe loc!

Lizzie îşi muşcă buzele. Aşadar, Michael chefuia prin cârciumi şi dădea bani pe alte fete. Tocmai Claudia! Oare îl putuse satisface pe clientul ei fidel? Lizzie îşi dorea să-şi poată ieşi din fire de furie, dar nu era cuprinsă decât de o tristeţe nemărginită. Tot acest timp, toată această dragoste pe care i-o dedicase lui Michael... Oare aşa se sfârşea totul?

Apoi se îndreptă de spate. Era Anul Nou şi nu voia să pară abătută. Ce era drept pentru Michael, avea să fie şi pentru Lizzie. Îşi dorea să petreacă şi ea în acea zi!

Supărată, Lizzie luă din cort ultima sticlă de vin.

— O vom bea mai târziu! îi explică ea lui Kahu, care o privi surprins.

Oare să fi văzut el pe faţa ei urme de lacrimi? Lizzie le şterse decisă şi zâmbi. Kahu îi întinse sticla de whisky pe care Tane tocmai o lăsa să circule.

— Poftim, arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o înghiţitură – ceva mai tare decât vinul tău. Pe acela îl vom bea când vor răsări stelele.

Când, în sfârşit, stelele apărură pe cer, începură rugăciunile şi dansul, însă Lizzie mai luase între timp şi alte câteva înghiţituri de whisky, astfel încât abia dacă mai putea urmări ceremonia. Oricum, ajunsese treptat la o oarecare nepăsare.

— Priveşte cât de mici suntem în comparaţie cu stelele, zise blând Kahu.

Lizzie şedea încă lângă el, dar deocamdată nu o atinse. Acum, o cuprinse din nou pe după umeri.

— Mai poţi să fii speriată ori tristă? Lasă lumina să te inunde, Elizabeth, în această noapte totul va fi nou.

Kahu deschise sticla de vin, în vreme ce restul membrilor tribului dansau pentru a saluta luna.

— Elizabeth, nu doreşti să începi ceva nou? Pe Insula de Nord? Ca soţia mea?

Lizzie era ameţită de whisky şi de vin. Dar nici măcar aşa nu i se alina durerea. Muzica îi biciuia urechile, ritmul de *haka* părea să-i însufleţească pe dansatori, dar pentru Lizzie toate astea erau prea dureroase. Nu dorea să răspundă întrebărilor lui Kahu. Dar nici nu voia să fie singură.

— Hai să plecăm, zise ea obosită.

Kahu o ajută să se ridice şi luă cu el sticla cu vin. O duse departe de locul petrecerii, la râu, care lucea în lumina stelelor ca o panglică de argint. Noaptea era într-adevăr senină, incredibil de senină, sigur urma îngheţul. Iar

culcuşul lui Lizzie era rece, şi avea să rămână rece. Dacă ea nu...

Lizzie îl lăsă pe Kahu să o sărute. Trebuie să fi învăţat de la *pakeha*, căci se pricepea bine. Kahu vorbea de un sărut ca de un vin pe buzele ei. Era priceput la vorbe frumoase... Aproape la fel de priceput ca Michael... Lizzie închise ochii şi se cuibări în braţele lui Kahu. Dacă şi-ar fi putut opri gândurile... Michael şi Claudia – cum se mai lăudase pe atunci curva blondă cu clientul ei fidel. Ei, din perspectiva asta, Michael fidel... Lizzie dădu să râdă, însă nu izbuti. Nici măcar nu avea dorinţa de a-l răni pe Michael. Dacă era culcată acum în braţele lui Kahu, nu era fiindcă dorea să se răzbune sau să nu piardă nimic. Dorea doar să nu fie singură, nemilos de singură. Şi nici nu voia să fie o curvă! Era o nebunie, se gândea să i se dea cuiva pe care nu-l iubea cu adevărat – sau totuşi? Lizzie izbucni sec în râs.

— Ce e, Elizabeth?

Elizabeth, o regină. Asta era ea, asta voia să fie. Michael avea să fie... uimit de ce devenise mica Lizzie, nu, nu o sfântă, nu o Mary Kathleen, dar nicio Claudia! Nu, *mana*, ea avea *mana*...

În jurul lui Lizzie se învârtea totul, stelele, luna, pădurea şi râul, dar Kahu o ţinea strâns şi sigur. O dorea, venise special de pe Insula de Nord.

— Vii cu mine, Elizabeth? întrebă el.

Lizzie încuviinţă, dar se feri când el o duse la casa de adunare.

— Nu... nu faţă de ceilalţi... nu în prima noapte.

— Dar, Elizabeth! Va fi noaptea nunţii noastre.

Lizzie râse amar.

— Nu mai sunt de mult fecioară, Kahu, sper că nu te aştepţi la aşa ceva. Am avut mulţi bărbaţi, mai mulţi decât mi-au plăcut – o ştii doar. Asta e prea mult, nu pot!

— Dar trebuie s-o faci, dacă noi...

— Fetele mi-au spus că nu trebuie s-o faci de faţă cu toţi, răspunse Lizzie. Trebuie doar să ne culcăm unul cu altul. Asta ajunge.

Kahu o trase spre el.

— Atunci, s-o facem mai simplu, Elizabeth. Eu pot să aştept, eu vreau...

Lizzie îl împinse. Fu cuprinsă dintr-odată de furie.

— Nici nu mă doreşti cu adevărat, nu-i aşa? întrebă ea.

Suna strident şi ea se urî pentru acest acces de isterie.

— Tu vrei doar... Ce vrei tu, Kahu Heke?

Kahu o mângâie pe păr, liniştind-o.

— Nimic, nimic, linişteşte-te, Elizabeth. Fireşte că te doresc. Numai pe tine, aş fi vrut... Aş fi vrut doar să fac totul aşa cum trebuie.

— Atunci, fă-o aşa cum trebuie! strigă Lizzie şi se smuci de lângă el. Acolo e cortul meu. Sau ia-mă sub stele, ca... ca... Fă-o, ca să-l uit pe Michael, Kahu Heke! Fă-o, pentru ca, în sfârşit, să îl uit!

Nu era motivul corect pentru a-l iubi pe altul, iar ea o ştia foarte bine. Nu era corect faţă de Kahu şi Lizzie se miră că el nu protesta. Era băută, îl lua drept înlocuitor al altuia... toate astea ar fi trebuit să-l rănească pe Kahu, el ar fi trebuit să o respingă, să o alunge, să o...

Dar Kahu o conduse la cortul ei, ca şi când cuvintele nici n-ar fi fost pronunţate. Ar fi dus-o şi în *wharenui*.

Cu ultimele scânteieri limpezi ale gândirii ei, Lizzie se îndoi încă o dată, întrebându-se care erau motivele ascunse, atunci când viitoarea căpetenie maori o purtă peste pragul cortului, ca pe o mireasă *pakeha*. Apoi, se scufundă în beţia atingerilor şi a căldurii lui.

— Nu o să mă părăseşti niciodată, Kahu, bine? întrebă ea încet, îmi promiţi?

Kahu o sărută, fiind şi el ameţit de whisky şi de vin, de emoţie şi de dezamăgire. Nu ar fi trebuit să o aibă în

noaptea aceea. Ea avea nevoie de timp, să se gândească. Dar, dacă se gândea prea mult, dacă se întreba prea mult... se împlinea sorocul să se întoarcă la tribul lui! Bărbaţii din Kaikoura anunţaseră cu o zi înainte moartea căpeteniei Kuti Haoka. Ngati Pau nu aveau să aştepte veşnic înainte de a alege pe altcineva. În acea noapte o mai lăsa pe Elizabeth să facă aşa cum vrea ea, dar a doua zi căsătoria trebuia să se petreacă oficial, pentru ca el să poată pleca la drum. Cu *pakeha wahine*, aşa cum preziseseră preoţii.

— Nu te voi părăsi niciodată, îi promise el, dar ştia chiar în acea clipă că minte.

Ea urma să se consoleze. Era o jucărie a spiritelor.

Kahu plecase deja din cort când Lizzie se trezi dimineaţa. O durea capul şi nu-şi amintea decât vag de cele petrecute peste noapte. Lizzie se ruşină, dar apoi hotărî că nu avea niciun motiv. O soţie maori lua un bărbat când avea chef, iar Michael era ultimul care îi va putea reproşa ceva.

Lizzie se îmbrăcă, se pieptănă şi ieşi afară, la femeile care coceau lipii şi prăjeau cartofi dulci. Aşa cum era de aşteptat, fu tachinată şi felicitată. Fără îndoială, tema de discuţie a tuturor femeilor era noaptea petrecută cu Kahu. Surprinzător a fost că Hainga o îmbrăţişă şi schimbă cu ea o *hongi*.

— Fiica mea, îţi urez să îţi duci cu demnitate destinul! zise bătrâna *tohunga*. Fie ca tu să îi dăruieşti lui *ariki* din Ngati Pau copii la fel de numeroşi ca stelele sub care v-aţi pecetluit legătura...

— Legătura? întrebă Lizzie şi îşi frecă fruntea.

Hainga zâmbi.

— Fireşte că va trebui să mai petreceţi încă o noapte în *wharenui*, iar ei vor îndeplini nenumărate ceremonii, însă asta abia atunci când veţi ajunge la tribul lui. La noi, totul

este mult mai simplu, bărbatul şi femeia se iubesc de faţă cu martori şi sunt soţ şi soţie, însă dincolo... Mă rog, vei vedea.

Celelalte femei râseră şi vorbiră despre haine şi despre dansuri de nuntă, despre daruri şi despre obiceiurile diferitelor triburi.

Numai Haikina se ţinea deoparte. Lizzie, căreia toată această vorbărie îi era neplăcută, se apropie de ea şi îşi luă apă şi o lipie. Avea un gust de carton. Lizzie încerca să-şi amintească mai precis toate cele petrecute cu o seară în urmă. Încetul cu încetul, îi reveneau amintirile. Kahu povestise despre o promisiune de căsătorie, dar el nu putea să vorbească serios. La urma urmei, fusese foarte beată! Pe de altă parte, el era insistent de multă vreme. Iar în noaptea Anului Nou ar fi trebuit să înceapă ceva nou...

Lizzie era pregătită să mediteze la acest subiect. Kahu fusese tandru, un amant minunat. Dar să se încheie imediat o căsătorie?

Se sperie când Haikina o înghiontise pe neaşteptate.

— Lizzie? întrebă Haikina încet, însă hotărât.

Ea era în continuare singura care îi spunea lui Lizzie pe numele ei de *pakeha*.

— Lizzie, ştiu că nu mă priveşte. Dar... aş vrea să vorbesc cu tine.

Tânăra vorbea englezeşte, ceea ce o miră pe Lizzie. Apoi, îi observă chipul atent, îngrijorat. Era evident că Haikina nu dorea ca Hainga şi celelalte femei să audă ce avea de vorbit cu Lizzie. Şi Kahu, care tocmai se apropia de ele, păru să o intimideze pe fată. Ea îşi lăsă capul în jos şi îi dădu drumul părului lung să-i cadă peste faţă, atunci când el se aşează lângă Lizzie. Acesteia i se păru că vede cum sângele îi năvăleşte prietenei sale pe chip. Să fi fost Haikina îndrăgostită de Kahu? Poate că se simţea rănită

din cauză că viitoarea căpetenie a Ngati Pau voia ca soţie o albă, şi nu o prinţesă a Ngai Tahu.

Kahu îi zâmbi galeş lui Lizzie.

— Elizabeth, zise el cu o voce dulce ca o mângâiere. Sper că ai dormit bine. Nu ai îngheţat în braţele mele.

Lizzie încuviinţă. El îi ţinuse de cald. Reuşi să-i întoarcă zâmbetul.

— Şi vezi că toţi cei de aici se bucură împreună cu noi! în această seară va avea loc o serbare în cinstea noastră! în cinstea ta, Elizabeth! Sunt nemaipomenit de fericit, Elizabeth!

Nu o sărută, ci, după obiceiul maori, îşi puse nasul şi fruntea pe ale ei. Lizzie îi răspunse la tandreţe. Ea îşi aminti acum de promisiunea lui. *Nu te voi părăsi niciodată*. Poate că era nepotrivit să ezite.

Şi totuşi, Lizzie trebuia să ceară o amânare, în seara dinainte totul se petrecuse pur şi simplu prea repede. Însă apoi îşi dădu seama că ochii întregului trib erau îndreptaţi spre ea şi spre Kahu. Nu mai era o logodnă secretă, aici nu mai era vorba despre câteva promisiuni şoptite între doi oameni. De dimineaţă, Kahu informase, se pare, întregul trib despre plănuita lor legătură! Pe Lizzie o apucă ameţeala. După toate aparenţele, nu mai putea da înapoi, cel puţin nu fără scandal! Nu numai că l-ar fi rănit prea adânc pe bărbatul Kahu Heke, ci i-ar fi răpit demnitatea căpeteniei Ngati Pau. Lizzie îşi muşcă buzele. Nu mai era nimic de făcut, trebuia să se mărite cu Kahu. Sau să se înece în râu. Imaginea din urmă o făcu să zâmbească.

— Eu... şi eu sunt fericită! susţinu ea.

Poate că şi era cu adevărat. Măcar nu mai îngheţa. Şi nici nu mai era singură. Iar lui Michael oricum nu-i păsa de ea. Numai dacă totul nu ar fi mers aşa de repede!

Lizzie îşi atinse ceafa; o durea în continuare capul. Şi atunci, auzi din nou, de alături, vocea Haikinei.

— Te rog, Lizzie, zise fata, în continuare ascunsă după perdeaua de păr negru. Te rog, vorbeşte cu mine. Singură. Poate că nu îţi voi spune nimic nou, dar... Spune-le celorlalţi că mergem să culegem flori. Sau ceva ce fac *pakeha* înaintea nunţii.

Lizzie rămase pe gânduri. Pentru Haikina părea că este într-adevăr important, nu lăsa impresia că ar fi supărată, ci mai degrabă îngrijorată.

Lizzie încuviinţă.

— Mergem să împletim o cunună de mireasă, improviză ea. Doar că nu o să găsim flori în mijlocul iernii.

Într-adevăr, pe ferigi şi pe fagii pitici, care alcătuiau pădurea în această parte a Noii Zeelande, era rouă. Precis că în curând avea să ningă, aşa încât abia dacă se mai găseau plante pentru o podoabă a capului. Scuza legată de cununa de mireasă nu era prea convingătoare.

Însă nici Hainga şi nici Kahu nu puseră vreo întrebare când Lizzie şi Haikina părăsiră împreună satul. Femeile erau ocupate cu pregătirea sărbătorii. Vizitatorii din Kaikoura aveau să rămână şi ei. Şi, pentru că în ziua precedentă mai fusese o masă de sărbătoare, proviziile erau terminate. Bărbaţii fură nevoiţi să pescuiască şi să vâneze din nou, iar femeile măcinară cereale. Nimeni nu mârâia din cauza lucrului. Un An Nou care începea cu o nuntă avea să fie unul foarte fericit, în privinţa asta erau cu toţii de acord. Cei din tribul Ngai Tahu găsiră că era foarte normal ca, înaintea nopţii nopţilor, Lizzie să urmeze unele obiceiuri *pakeha*.

Haikina şi Lizzie urcară tăcute dealul, până când se încălziră. Atunci, se aşezară pe o stâncă, de unde se putea vedea întregul sat. Lizzie nu era sigură, însă Haikina păru că îi urmăreşte cu atenţie pe Kahu şi pe Hainga.

— Despre ce este vorba? răbufni Lizzie în cele din urmă. Tu... Tu nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa? Eu nu l-am

încurajat pe Kahu... De fapt, eu nici nu am dorit... Ar fi fost... ar fi fost cu siguranţă mai corect dacă s-ar fi căsătorit cu tine.

Haikina, o fată frumoasă şi, pentru o maori, foarte zveltă şi înaltă, o privi pe Lizzie fără să-i vină a crede.

— Cu mine? întrebă ea. De unde până unde ţi-a venit una ca asta?

— Ei, pentru că el... Pentru că va deveni căpetenie, iar tu eşti o fată de *tohunga*. *Se*... potriveşte aşa de bine...

Haikina râse, dar nu prea încântată.

— Crezi că e ca într-un basm al *pakeha*, nu-i aşa? întrebă ea.

Ar fi trebuit să fie o tachinare, dar spusele sunau amar.

— Prinţul pleacă undeva, călare, spre a o găsi pe prinţesă... Lizzie încuviinţă.

Haikina o privi cu tristeţe şi îşi strânse şalul mai tare în jurul ei.

— Mă gândeam eu, continuă ea. Dar lucrurile nu stau aşa, Lizzie. La noi, căsătoriile nu se fac decât rareori în afara tribului, mai ales pentru copiii căpeteniei. Prinţul se căsătoreşte, în poveştile maori, cu sora lui!

— Ce face? întrebă Lizzie îngrozită. Dar asta...

— Asta e *tikanga*, Lizzie, de pe timpurile din Hawaiki. În funcţie de trib, ea este respectată mai mult sau mai puţin, la Ngai Tahu aproape deloc. Misionarii voştri au avut grijă de asta. Însă pe Insula de Nord este încă în vigoare.

Haikina rupse o ramură dintr-o ferigă, care le oferea adăpost contra vântului, şi se jucă cu ea.

— Dacă Kahu nu ţi-a spus nimic despre asta, atunci cred că nu a amintit nici de celelalte *tapu*, zise ea apoi.

Lizzie îşi frecă fruntea. Durerile de cap mai scăzuseră, dar toate acestea păreau să fie o cauză pentru altele noi.

— Kahu nu mi-a spus nimic, zise ea răguşită. Desigur, în fiecare trib există anumite *tapu*, însă...

— Există *tapu* care se referă la viaţa căpeteniei, o lămuri Haikina. Mai precis, întreaga fiinţă a căpeteniei este *tapu*.

Lizzie se încruntă.

— De fapt, *tapu* înseamnă de neatins, nu-i aşa? întrebă ea.

Haikina încuviinţă.

— Din această cauză, căpetenia nu poate trăi împreună cu soţia sa, ca... ca prinţulpakeha cu prinţesa, dacă înţelegi, explică ea în continuare.

Lizzie clătină din cap.

— Nu, nu înţeleg. Ce să însemne asta, Haikina? Vrei să... mă avertizezi în legătură cu ceva? Atunci, spune-mi, te rog, ce ştii... Nu mă simt bine... iar în această seară...

Haikina inspiră adânc.

— Ei bine, zise ea, nici eu nu mă simt bine când o spun, înţelegi? Am sentimentul că îmi trădez poporul, dar tu trebuie să ştii ce te va aştepta dacă te vei căsători cu o căpetenie a Ngai Pau. Asta... asta va începe cu faptul că el nu va putea trăi cu tine.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lizzie cu gura uscată.

Nu te voi lăsa singură... Avea impresia că încă mai aude vocea lui Kahu.

— Căpetenia trăieşte izolată de toţi ceilalţi, Lizzie, zise Haikina. Nimeni nu are voie să-i treacă pragul, nimeni nu are voie să atingă lucrurile pe care căpetenia le-a atins. Mai demult, era pedepsită cu moartea chiar şi simpla atingere întâmplătoare. Chiar dacă umbra sa cădea pe altcineva, era nevoie de un ceremonial de purificare.

— Dar... dar atunci cum face copii? întrebă nervoasă Lizzie.

— Soţia lui are voie să-l viziteze la anumite intervale, dar numai după o ceremonie specială, care este numită *karakia*. Ai voie să-i găteşti, dar nu ai voie să guşti din acea mâncare, căci este *tapu*. El nu are voie nici să atingă

un vas ori un pahar, din cauză că, apoi, altcineva îl va putea atinge, ceea ce ar fi o nenorocire. De aceea, este hrănit din vase speciale, dintr-o tigvă, din care i se toarnă apă în gură, fără ca ea să-l atingă, şi printr-o pâlnie de hrănit.

— O ce? nu-i venea lui Lizzie să creadă.

Haikina începu să-i descrie instrumentul.

— Şi asta nu e totul, Lizzie. Şi copiii lui sunt *tapu*. Nu ai voie nici să-i speli, nici să-i piepteni, căci pentru asta ar trebui să-i atingi, iar ei sunt, la urma urmei, sfinţi. Copiii de căpetenie sunt de obicei neîngrijiţi, până când învaţă ei cât de cât să se cureţe singuri. Şi vei fi despărţită de ei, de îndată ce va fi posibil.

— Dar... dar cum sunt folosite celelalte... celelalte femei ale căpeteniei?

Lizzie parcă fusese lovită în moalele capului. Kahu ar fi trebuit să-i spună toate astea. Sau avea de gând să le schimbe?

— Aşa cum am spus, cei mai mulţi se căsătoresc cu surorile lor. Acestea sunt deja obişnuite – şi au voie, prin înălţimea rangului dat de naştere, să atingă un copil *tapu*. Oricum, nu să-i şi pieptene! Căci în părul căpeteniei trăieşte zeul Rauru.

Măcar asta i-o povestise Kahu – însă mai mult ca o anecdotă; el nu păruse niciodată că o ia în serios.

Lizzie inspiră adânc.

— Toate astea pot să fie adevărate, Haikina, zise ea apoi, dar nu crezi că le va schimba Kahu? El a fost în şcolile *pakeha*. El este creştin, cel puţin...

Haikina îşi scutură capul.

— Lizzie, trezeşte-te! Lizzie, ţi-a cerut el să te căsătoreşti creştineşte sau vrea să te ducă în casa adunărilor?

— Ar... ar fi posibile amândouă! strigă Lizzie disperată.

Se simţea epuizată şi tristă. Al doilea bărbat, a doua trădare.

Haikina o luă pe după umeri.

— Şi încă cum mai merg amândouă! zise ea dur. Nu m-ar mira dacă el s-ar căsători cu tine religios, în aşa fel încât ambele părţi, *pakeha* şi maori, să recunoască uniunea.

— Atunci, am putea trăi împreună, ca o pereche creştină! insistă Lizzie.

Haikina suspină.

— O să o şi faceţi. Dar mai târziu, când îşi va fi impus voinţa şi când va deveni *kingi*. Dacă veţi fi invitaţi în Anglia şi prezentaţi reginei, veţi sluji pacea. Doar nu crezi cu adevărat că el îşi va ridica în cap toate triburile din Insula de Nord, rupându-se de toate tradiţiile care se presupune că ţin de demnitatea unei căpetenii! îşi va trimite copiii la şcolile *pakeha*. Dar nu va îngădui ca, în primii ani, mama lor să-i despăducheze.

— Asta nu poate fi adevărat, murmură Lizzie – deşi credea fiecare cuvânt.

Între ea şi Kahu fusese întotdeauna ceva, un instinct, care, cu o zi înainte, o avertizase şi care, totodată, o salvase de la a-l urma imediat în casa adunărilor.

Haikina ridică din umeri.

— Atunci, întreabă-l pe el, zise ea. Întreabă-l pe el de ce se grăbeşte atât să facă oficial nunta. Întreabă-l dacă nu cumva legătura cu tine e necesară pentru a-l moşteni pe *arikil* Prin asta vreau să spun că am auzit câte ceva. Şi mai ales să nu crezi că ţi-aş vrea răul! Din mine nu vorbeşte gelozia. Nu voi lua niciodată vreo căpetenie Ngati Pau, chiar dacă ar fi singurul bărbat cu care m-aş putea culca vreodată!

Lizzie îşi lipi nasul şi fruntea de faţa prietenei ei. Acest gest echivala cu o îmbrăţişare a *pakeha*.

— Nu sunt supărată pe tine, dimpotrivă, îţi mulţumesc,

Haikina, murmură ea. Dar nu îl voi întreba pe Kahu. Pentru că nu vreau ca el să mintă mai departe. Nu vreau să mai aud pretexte, m-am săturat. Ieri mi-a jurat că nu voi rămâne niciodată singură.

Lizzie o urmă tăcută pe Haikina până în sat şi îşi luă calul. Mai puse câteva haine şi aurul pe care îl spălase în ultimele săptămâni. Mai mult ca să treacă timpul, decât să se îmbogăţească, deşi era vorba despre o cantitate importantă. Putea să trăiască o vreme din el.

Lizzie încercă doar să acţioneze, nu să şi mediteze. Mai de mult, îi reuşise să-şi controleze gândurile, însă în acea zi nu era aşa. În ciuda epuizării şi cu toate durerile de cap, lupta cu ecoul cuvintelor Haikinei în mintea şi în sentimentele ei. Abia acum realiză cât de des se eschiva Kahu să-i dea informaţii şi răspunsuri. Se lăudase des că doreşte o femeie cu *mana*, dar, de fapt, intenţiona să se protejeze de puterea ei prin o mie de *tapu*.

Cu fiecare amintire despre subterfugiul şi minciuna lui, în Lizzie părea să moară câte ceva. Poate Kahu credea că o iubeşte, însă în realitate el o iubea numai pe *pakeha wahine*, pe regina potrivită pentru un *kingi*. Şi Michael îi folosise *mana*, aruncând-o apoi. În realitate, el o iubise mereu numai pe Kathleen. În timpul călătoriei spre Plains, îi devenise limpede... Nu mai avea niciun rost să-l mai aştepte.

Lizzie nu plânse când îşi duse calul la râu – în continuare neobservată de ceilalţi din sat, care îi pregăteau agitaţi nunta. Îşi lăsase cortul acolo, căci nu mai avea nevoie de el. Cu siguranţă că nu avea să mai doarmă vreodată sub stele! Şi, mai ales, nu mai voia să vorbească. Nimeni nu spunea adevărul, nici măcar spiritele. Toată această vorbărie despre *mana*, despre Elizabeth, despre logodnă şi despre regină. În cele din urmă, ea rămăsese Lizzie, curva. Folosită atât de unul, cât şi de celălalt. Nici măcar Hainga,

adică *tohunga*, nu-i spusese adevărul.

Lizzie spera să nu fie urmărită de Kahu; nu mai avea putere să se certe. În acea noapte urma să doarmă în vechea ei cabană, apoi să plece mai departe, spre Tuapeka şi Dunedin. Cândva, poate că avea să trăiască şi să iubească din nou. Însă, deocamdată, nu dorea decât să tacă, să uite şi să doarmă. Să evadeze, prin vise, din această lume.

Capitolul 5

Michael Drury se simţea foarte rău când se întorsese la Otago. Nu îşi savurase deloc călătoria aşa cum şi-ar fi dorit. Într-adevăr, se simţise foarte rău încă de la început, îndată ce furia sa împotriva lui Lizzie trecuse. O furie pentru care nu exista cu adevărat un motiv. Ei bine, Lizzie venise din nou cu vechile reproşuri referitoare la Kathleen, la care el reacţionase foarte sensibil. Însă fără îndoială că o provocase. Mai mult decât atât, se purtase ca un nemernic cu Lizzie. Şi, oricât ar fi încercat, asta nu putuse fi înecată nici în băutură, nici în petreceri. Chiar şi încercările acestea nu îi ieşiseră decât pe jumătate. Desigur, petrecuse o noapte sălbatică în Kaikoura cu vechii săi tovarăşi, dar nici măcar asta nu fusese prea mulţumitor fără Lizzie.

Michael nu mai avea chef să bea cu Tane şi să se culce cu Claudia. Prostituata blondă îi servise pentru o scurtă perioadă de timp drept o înlocuitoare pentru Kathleen. El îşi îngropase faţa în părul ei blond, pentru a putea să viseze la prima sa iubire. Dar, desigur, Claudia nu era o înlocuitoare pentru Lizzie şi nici vreo altă fată cu părul negru şi cu mai puţine rotunjimi nu l-ar fi făcut mai fericit. Lizzie avea pur şi simplu mai mult decât părul blond-închis, un năsuc obraznic şi o figură graţioasă – cu Lizzie voia să vorbească, să muncească împreună şi să se certe. Îi lipseau hărţuiala ei, ambiţia ei şi, uneori, opiniile ei încăpăţânate despre morală, dreptate şi ordine.

Michael părăsise după o scurtă vreme Kaikoura, cu atât mai mult cu cât în împrejurimi exista o singură fermă de vânzare, dar pe care o găsise prea mică pentru a o lucra rentabil. În Canterbury Plains erau două, despre care ştia samsarul din Christchurch, aşa că Michael apucă drumul într-acolo, fără a putea să savureze călăritul peste

întinsele câmpii, cu toate că peisajul era copleşitor. Păşunea era verde şi suculentă, ca în Irlanda, dar fără a fi întreruptă de garduri. Oile marilor crescători păşteau libere pe pajişti, păzite doar de păstorii maori şi de câinii lor.

Michael se gândi plin de satisfacţie la lovitura lui cu câinii pentru Fyfe. Atunci, reuşise singur să ducă la bun sfârşit ceva, iar lucrul cu oile fusese important pentru el. Ar putea să o facă încă o dată, Lizzie nu se va amesteca, pe ea nu o interesau animalele. Dar desigur că ar fi dorit să-şi aleagă împreună casa. Michael întinsese prea tare coarda. Fusese pur şi simplu o prostie să provoace intenţionat ultima lor ceartă. Toate dezacordurile urmau să dispară de la sine când Lizzie avea propriul conac şi oile ei.

Michael dispunea de suficient timp să gândească. Îşi petrecea singur cele mai multe dintre nopţile călătoriei sale lângă focul de tabără. Nu îl trăgea să oprească pe drum la vreunul dintre triburile maori şi, chiar dacă se gândea la cumpărarea unei ferme, era destul de reticent să se invite într-unul dintre conace. Îi lipseau căldura lui Lizzie de peste noapte, compania ei lângă foc, priceperea ei de a prinde peşti. După metoda *pakeha*, nu îi reuşea prea mare lucru, astfel încât mânca deseori numai pâine şi carne uscată, pe care le agonisea în orăşelele prin care trecea.

Nu îi mai era greu să găsească localităţile; străzile din Canterbury fuseseră între timp bine amenajate. Puteau să fie străbătute, fără niciun efort, cu o şaretă mică. Chiar şi prima fermă pe care Michael o luase în considerare fusese uşor de găsit, deşi se afla în munţi. Avea o poziţie minunată, însă nu exista pe lângă ea o păşune bogată. Din această cauză, era nevoie ca oile să fie duse pe platouri şi cine ştie dacă vreun trib maori jignit nu ar fi ridicat pretenţii asupra păşunii montane! În plus, era departe de

orice aşezare *pakeha*. Lizzie nu ar fi agreat o astfel de singurătate.

Până la cea de-a doua fermă nu erau drumuri la fel de bune. Se afla în mijlocul câmpiei, era mare şi foarte promiţătoare, însă casa şi grajdurile nu erau decât nişte încropeli din scânduri. Proprietarul supraestimase capacitatea sa de a achiziţiona terenuri, astfel încât nu îi mai rămăseseră bani pentru animale şi pentru construcţia casei, în cazul lui Michael şi Lizzie, proiectul nu ar fi eşuat, căci ei aveau suficiente mijloace pentru amândouă. Între timp însă, Michael devenise nesigur şi excesiv de prevăzător ori de câte ori încerca să-şi imagineze dorinţele lui Lizzie. Tânăra visase mereu la un conac, dar întrebarea era dacă dorea cu adevărat să îl şi clădească. Avea oare chef să mai trăiască ani mulţi în condiţii primitive, până când totul avea să fie terminat? El îi promisese totuşi un cuib... Voia să o conducă în regatul ei, ca un prinţ pe o prinţesă. Nu voia să o ducă niciodată pe o bucată de pământ, pe care să deseneze conturul viitoarei lor case.

Michael respinse şi cumpărarea acestei ferme şi o apucă pe drumul de întoarcere, spre Otago. Samsarul îl mai informase despre o fermă. Se afla lângă Queenstown, o nouă aşezare de căutători de aur la lacul Wakatipu. Casa era, se pare, foarte frumoasă, dar, firește, şi foarte scumpă. Era posibil, şi samsarul făcu un semn cu ochiul, să se găsească şi aur pe teren, aşa că puteau fi cumpărate împreună! Lui Michael nu prea îi venea să creadă această ultimă chestiune, dar între timp se săturase să ia decizii de unul singur. Avea să se întoarcă la Tuapeka, să o ia pe Lizzie de la maori şi să plece împreună cu ea spre Queenstown. Firește, trebuia ca în prealabil să-şi ceară iertare. Totuşi, cu cât se apropia de Tuapeka, cu atât această atitudine îi apărea ca fiind mai dificilă şi mai puţin promiţătoare. Dacă Lizzie nu mai voia să ştie nimic de el?

Dacă, foarte posibil, nici nu mai era în sat? O lăsase să aştepte mai mult decât intenţionase. Oricum, îi scrisese. Dar oare pastorul îi dusese scrisorile lui Lizzie, acolo sus? Oare călărise ea în vale pentru a-şi căuta scrisorile? „Drace!” se gândi Michael. Ar fi trebuit să discute toate astea înainte să fi plecat, nu ar fi trebuit să plece supăraţi! Şi, mai ales, nu ar fi trebuit să meargă singur. Gândurile lui Michael se învârteau în cerc.

În timp ce se apropia de cabana pe care o construise împreună cu Lizzie şi Chris, i se amplifica sentimentul de vinovăţie. Cel mai mult i-ar fi convenit să fi trecut deja de întâlnirea cu ea; în sinea lui sperase să o întâlnească acolo, dar casa era cufundată în întuneric, sub un cer îngheţat, chiar dacă era luminat de stele ca în poveşti. Michael suspină. Era obligat să o facă din nou locuibilă. Spera că în şopron se mai găsea lemn.

Cel puţin baraca nu fusese nici prădată şi nici nu devenise adăpost pentru animale. Fauna Noii Zeelande nu era prea complexă; nu existau mici rozătoare, vulpi sau iepuri care să se cuibărească pe undeva. Erau numai insecte, între care unele exemplare uriaşe, precum *weta*, dar care nu făceau nimănui vreun rău. Michael alungă afară din încăperi câteva animale, apoi căută lemne şi făcu foc în şemineu. Bătu covoarele ţesute în stilul maori, pe care Lizzie le aşternuse pe jos, şi îşi întinse sacul de dormit lângă sobă, să se usuce şi să se încălzească. În cabană era linişte, mult prea multă linişte. Michael spera să o poată împărţi iarăşi cu Lizzie, a doua zi. Era obosit de atâta singurătate şi ştia că şi ea era aşa de multă vreme.

Lizzie crezu că are vedenii când văzu lumină în vechea ei casă. Mersese mult, era întuneric şi ea era îngheţată, dar se bucurase de căsuţa ei. Trebuia să aibă, oricum, un acoperiş deasupra capului, chiar dacă presupunea ceva muncă să facă foc în şemineu – acesta avea să umple cât

de repede căbănuţa cu o căldură intimă. Acum înţelegea că nu era prima acolo. Cel puţin, nu în acea zi, dar poate casa fusese ocupată între timp de alţi căutători de aur. Lizzie nu le-o luă în nume de rău. Febra aurului avea drept consecinţă faptul că oamenii veneau şi plecau – exact ca odinioară, în cazul vânătorii de balene şi de foci. Probabil că nici Tuapeka şi nici alte sate ale căutătorilor de aur nu fuseseră întemeiate pentru vecie.

Numai de n-ar fi fost aşa de îngheţată şi numai de n-ar fi fost îngrozită de coborâşul de mai departe, spre Tuapeka! Deşi mai erau, de fapt, numai patru kilometri, dar dacă puteau fi evitaţi...

Lizzie se hotărî să rişte totuşi o privire prin fereastră. Dacă se instalase cumva o familie, nu era nicio problemă să bată la uşă şi să ceară găzduire peste noapte. Dar dacă nu erau, cumva, decât bărbaţi, nu voia să rişte.

Îşi mână încet şi prudent calul spre cabană, când se auzi un nechezat clar din micul grajd de alături. Lizzie se simţi din nou înşelată de simţurile ei. Armăsarul? Mai auzise de atâtea ori acest strigăt... Dar cine era ea, ca să deosebească vocile cailor? Cu siguranţă că nu era decât o închipuire!

— Niciun pas mai departe!

Dar această voce nu şi-o mai închipuia. Şi nici silueta bărbatului care tocmai ieşea din cabană şi care îndreptase spre ea o puşcă.

— Ridicaţi mâinile, ieşiţi în lumină şi asiguraţi-mă că veniţi cu intenţii paşnice.

Lizzie se sperie. Apoi, îşi simţi însă inima mai uşurată decât în toate lunile de dinainte. Cu toate că imediat avea să facă din nou o greşeală. Ar fi fost mai bine să nu răspundă acum, ci să se întoarcă şi să fugă la Tuapeka. Doar încheiase capitolul cu Michael Drury! Fusese hotărâtă să nu se mai încreadă în niciun bărbat. Însă el se

întorsese! în ciuda tuturor certurilor, după toate acele luni...

Şi făcea din nou prostii! Lizzie nu se mai putu abţine.

— Michael! strigă ea.

Se străduia ca vocea să îi sune dur.

— Dacă nu aş fi venit cu intenţii paşnice, te-aş fi împuşcat până acum! Dar dacă vrei să demaşti pe cineva, ar fi trebuit să te pui mai întâi la adăpost!

Michael aruncă puşca şi scoase un strigăt de bucurie.

— Oricum nu nimeresc! râse el, îi fugi în întâmpinare şi o luă în braţe, cu toate că ea se feri. Lizzie, ştiu că sunt un tâmpit. Dar trebuie să mi-o spui iar şi iar?

Lizzie ridică din umeri.

— Evident, observă ea. Oricum, am căzut de acord că nu trebuie să suporţi asta. Din partea mea, poţi să pleci din nou. Precis că în Kaikoura te aşteaptă Claudia.

Ultimele cuvinte sunară amar, dar apoi, când observă privirea uimită a lui Michael, începu să simtă ceva asemănător speranţei.

— Cine aşteaptă? întrebă el. Vino mai întâi în casă, draga mea, eşti bocnă! Cum de ai ştiut că mă voi întoarce azi? Spiritele?

Lizzie inspiră zgomotos. Ar fi trebuit să-l certe mai departe pe Michael, cel mai bine ar fi fost dacă l-ar fi dat afară. Sau totuşi să-l asculte mai întâi? în orice caz, el avea să doarmă noaptea aceea în Tuapeka, dându-i răgaz să se gândească! Apoi, se topi iarăşi. Niciodată nu i se putuse împotrivi, iar el era întru totul vechiul Michael. Ochi albaştri, oneşti, un surâs pocăit... Şi casa era aşa de ademenitoare, în şemineu ardea focul...

— Într-un anume fel, murmură ea şi îl urmă în casă.

Acolo, fu întâmpinată de o căldură plăcută. Totul era curat, culcuşul pregătit.

Rezistenţa lui Lizzie dispăru.

— Ah, Michael, cât e de frumos să vii din nou acasă!

Privi cu încântare prin mica încăpere, apoi îşi schimbă atitudinea.

— Nu mi-am imaginat că te voi găsi aici! De fapt, nu mai socotisem să te văd deloc, Michael Drury! Pe unde te-ai ascuns? Ai cumpărat o casă sau poate o biserică? Ori doar te-ai distrat cu fetele din Kaikoura?

Lizzie se ghemui în faţa şemineului, îşi scoase cizmele şi îşi încălzi la foc picioarele reci ca gheaţa. Michael profită de această şansă. Se aşeză în faţa ei şi îi masă cu multă căldură picioarele care erau mult mai încercate şi mai puternice decât ar fi fost de aşteptat de la un trup aşa de delicat ca al lui Lizzie.

— Ce tot vorbeşti de Kaikoura? întrebă el şi îi privi serios faţa, blând luminată de focul din sobă şi înroşită de căldură. Oricare ar fi fost spiritele care ţi-au şoptit ceva, ele nu au avut niciun habar.

— Spiritul se numeşte Tane şi a chefuit cu tine, răspunse Lizzie supărată. El ştia, el mi-a povestit despre Claudia.

Michael suspină, dar continuă să-i mângâie picioarele. Treptat, urcă spre genunchi.

— Da, am văzut-o pe Claudia. Şi am invitat-o la câteva beri, cum au făcut ceilalţi. Şi ce-i cu asta? Ea este o fată bună şi mi-a fost prietenă – şi multă vreme şi a ta, dacă mi-aduc bine aminte. V-aţi certat vreodată?

Lizzie îşi strâmbă gura şi împinse la o parte mâinile lui Michael. Nu voia să fie sedusă din nou.

— Nici măcar pentru tine, craiule. Adică, vrei să-mi spui că nu m-ai înşelat niciodată? în toate aceste luni? Şi acum te-ai întors din nou, plin de remuşcări? Cu cheia potrivită pentru uşa palatului?

Michael îi lăsă încet picioarele lui Lizzie pe podea şi îngenunche în faţa ei, cu mâinile încrucişate deasupra inimii.

— Lizzie, sunt câteva lucruri pentru care trebuie să-ţi cer iertare. Ţi-am mai spus că sunt un tâmpit?

Ea începu să râdă, împotriva voinţei ei. Michael ridică degetul, pentru a jura.

— Dar îţi jur că, de când suntem împreună, nu te-am înşelat niciodată. Nici în timpul acestei lungi călătorii şi, cu siguranţă, nici cu prietena ta, Claudia. Mă crezi?

Lizzie încuviinţă. Dintr-odată, se simţea nesfârşit de obosită. Toate îngrijorările, toată furia fuseseră de prisos. Acum, mai putea spera doar că Michael nu-i va pune aceeaşi întrebare. Noaptea petrecută alături de Kahu Heke începuse să-i apese conştiinţa.

Michael povesti despre fermele din Kaikoura şi din Plains, în timp ce Lizzie pregăti o masă din sărăcăcioasele provizii de călătorie.

— Doar ai fost în Tuapeka, se minună ea, nu ai putut cumpăra acolo nimic?

Se simţi măgulită când Michael o asigură că se grăbise spre ea şi de aceea nu rămăsese mai mult în satul căutătorilor de aur. Nu o întrebă de ce coborâse la cabană fără niciun fel de provizii. Şi acceptă, fără nicio ezitare, explicaţia că revenirea ei se datorase dorinţei de a locui din nou într-o casă încălzită confortabil. Lizzie fusese dintotdeauna friguroasă, acesta fusese motivul pentru care insistase pentru construirea casei. Dar în acea seară le era amândurora absolut indiferent ce mănâncă. Se simţeau fericiţi şi uşuraţi că erau împreună – chiar dacă Lizzie încă mai era roasă de îndoieli. Dintr-odată, totul devenise atât de simplu... poate că nu ar fi trebuit să-l ierte atât de uşor pe Michael. Pe de altă parte însă, explicaţiile sale păreau foarte convingătoare. Poate că într-adevăr îi trimisese scrisori, aşa cum o asigurase. Ar fi trebuit să se intereseze la poştă.

— Iar mâine, vom călări mai departe, la Queenstown,

ceru Lizzie în cele din urmă. Sau vrei să te întorci la Tuapeka, să ne căsătorim?

Michael râse şi o sărută.

— Lizzie, pentru căsătorie trebuie să mergem la Dunedin. Asta, dacă ţii neapărat să te căsătorească pastorul Burton. Pentru că el îşi primeşte, în sfârşit, parohia în lumea civilizată, aşa că nu mai poate de bucurie. Cu toate că a fost, se pare, părăsit de drăguţă, după câte se povesteşte prin Tuapeka.

— Deci, pentru bârfe ai avut destul timp, îl tachină Lizzie şi îşi ridică sprâncenele. Adică, numai atâta ţi-a fost dorul!

Michael o trase pe culcuş.

— Îţi voi arăta imediat cât de mare mi-a fost dorul! ameninţă el. Ah, Lizzie, mi-ai lipsit cu adevărat! Chiar şi sâcâielile tale! Vino acum, fără să te mai uiţi la lună, dacă ziua de azi e sigură sau nu. Ne vom căsători, Lizzie, vom avea copii!

Ciclul lui Lizzie era extrem de regulat, aşa că putea să împiedice să rămână gravidă dacă avea grijă în zilele ei fertile. Chiar şi ca prostituată nu rămăsese gravidă, deşi, pe timpul cât se aflase la Green Arrow, nu fusese întotdeauna simplu să îşi impună în faţa crâşmarului perioada de linişte. Cele mai complicate vremuri fuseseră cele trăite lângă Martin Smithers, dar chiar şi pe el îl putuse convinge că o servitoare gravidă era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Michael fusese dintotdeauna înţelegător, iar acum...

Lizzie trebui să-şi recunoască faptul că, pe moment, nici nu mai ştia în ce interval al ciclului se găsea. În fond, Michael fusese plecat luni bune. Însă avea dreptate, căci, la urma urmei, era indiferent. Lizzie se cuibări bucuroasă în braţele lui calde şi savură o noapte perfectă.

Când Michael ieşi din cabană în dimineaţa următoare, ca să hrănească murgii, zări o femeie maori bătrână stând în

luminişul din faţa casei, unde făcuse un foc. Michael o recunoscu pe *tohunga* Hainga. O salută respectuos.

— Vrei desigur să o vezi pe Lizzie, zise el.

Hainga îl privi cu atenţie.

— Aşadar, te-ai întors, spuse ea. Spiritele ne poartă pe drumuri ciudate.

Michael pricepu numai în parte ce voia să spună bătrâna.

— O chem de îndată pe Lizzie. Poţi rămâne cu noi la dejun, deşi nu avem prea multe aici.

Bătrâna clătină din cap. Evident, nu îi era foame; avea de îndeplinit doar o misiune.

— Lizzie! Te caută cineva!

Tânăra, care încă era culcată în aşternut, se sperie. Îi era frică să nu coboare Kahu şi să-i ceară să se întoarcă. El nu ştia exact unde locuia, dar, desigur, cineva i-ar fi putut arăta drumul. Lizzie dădu urmare chemării lui Michael, cu genunchii muiaţi. Sperase că va fi deja pe drum cu el înainte de a fi căutată de Kahu. Acum, trebuia să se justifice. Se îmbrăcă repede, suspinând, şi se simţi uşurată când o văzu numai pe *tohunga* aşteptând în faţa barăcii.

Hainga o invită să ia loc lângă foc, de parcă ar fi primit musafiri.

Lizzie se aşeză. Văzu, uşurată, că Michael se duce în grajd şi că nu îl interesează discuţia femeilor.

— Îmi pare rău că am fugit, se scuză Lizzie. Eu... ar fi trebuit să-mi cer iertare.

Hainga dădu din mână.

— A veni şi a pleca, toate cele trecute şi cele viitoare sunt acelaşi lucru, zise ea.

— Asta spui tu, însă eu sunt sigură că e supărat Kahu pe mine. Haikina... Haikina nu a avut nicio problemă, nu?

Hainga clătină din cap.

— Ea nu a spus decât adevărul, acolo unde Kahu a

tăcut. Spiritele ne lasă să venim şi să plecăm, să tăcem şi să vorbim... acelaşi lucru. Spiritele, Erihapeti, nu se lasă înşelate. Asta i-am spus şi lui Kahu şi acum am venit să ţi-o spun şi ţie.

Lizzie nu prea ştia ce să răspundă.

— Ăsta e... un gest de prietenie, murmură ea în cele din urmă. Aşadar, Kahu nu vine să... cum se zice? Să-şi ceară dreptul? întrebă ea răguşită.

— Care drept? se interesă calmă Hainga. Kahu Heke e pe drumul de întoarcere către locul lui natal. Am primit ieri o solie, pe acolo ar fi tulburări. Războiul despre care vorbea Kahu se pare că a izbucnit.

Lizzie se simţi vinovată, cu toată uşurarea care o inundase. Kahu plecase, iar ea nu mai avea ce să-şi reproşeze. Fie că *ariki* al Ngati Pau s-ar fi căsătorit cu o *pakeha* sau nu, neînţelegerile dintre triburi nu ar fi putut fi oprite pe cale diplomatică.

— Şi eu voi pleca, zise Lizzie. Cu Michael.

Bătrâna încuviinţă.

— Ştiu, s-au risipit norii. Însă nu ne place întotdeauna ce ne arată cerul senin. *Haera ra*, Erihapeti. Te voi revedea când va sosi timpul.

Hainga îşi puse fruntea şi nasul pe faţa lui Lizzie, iar tânăra îi întoarse salutul. Respiră uşurată când plecă bătrâna. Fusese mai uşor decât se aşteptase. Cel puţin cei din tribul Ngai Tahu nu păreau a fi supăraţi pe ea că îl respinsese pe Kahu. Zeii păreau a fi, în mod excepţional, de partea lui Lizzie!

Capitolul 6

Pastorul Burton îi era nemărginit de recunoscător lui Jimmy Dunloe pentru tot ceea ce făcuse bancherul privat pentru Kathleen şi pentru Colin. După ce Kathleen îl ţinuse pe Peter, în ultimele luni, la o distanţă tot mai mare, el aflase, abia după plecarea lui Colin, despre intervenţia lui Dunloe şi îi făcuse, de îndată după aceea, o vizită de curtoazie.

— I-aş fi dat, firește, băiatului şi numele meu, îi spuse el, simţindu-se uşor culpabil. Chiar şi cât se poate de oficial; aş fi adoptat imediat copiii, dacă ea ar fi... dacă ea m-ar fi... vrut. Totuşi, eu nu aş fi avut niciodată legăturile dumneavoastră!

Peter Burton provenea dintr-o familie bună, dar nu din aceleaşi cercuri precum bancherul londonez. Şi, pentru a înscrie un fiu nelegitim din Lumea Nouă – fără referinţe şi fără să fi absolvit o şcoală – în renumita Academie Militară a ţării, avea nevoie de relaţii destul de bune în societatea cea mai înaltă, până la Casa Regală.

Dunloe făcu un semn cu mâna.

— Ah, lăsaţi, pastore, rosti el liniştit. Dumneavoastră, ca om al bisericii? Cum ar fi arătat una ca asta? în cazul meu, din contră, nu-i pasă nimănui, fiecare familie îşi are oile ei negre. Tânărul Colin nu ar fi singurul escroc care face o carieră în Academia Regală. În cazul în care Maiestatea Ei ar avea nevoie vreodată de un pirat...

Bărbaţii râseră, însă Dunloe redeveni repede serios.

— Mi-aş fi dorit numai ca asta să o ajute mai mult pe Kathleen. Ea este în continuare o umbră a ei; Claire este foarte nefericită din această cauză.

Într-adevăr, şi speranţele lui Peter Burton rămăseseră neîmplinite.

Kathleen nu-şi reîntorsese faţa către el după plecarea lui

Colin şi nici nu revenise la viaţa pe care o dusese înainte în Dunedin. Fireşte, fusese mereu mult mai reţinută decât Claire, care ştiuse mereu să îşi trăiască viaţa, însă, după moartea lui Coltrane şi după plecarea lui Colin, ea nu mai părăsea casa decât pentru a merge la biserică. Intrase într-o depresie adâncă, se certa cu soarta ei şi încerca să îşi spele presupusa vină prin infinite parastase pentru Ian şi prin participarea zilnică la slujbe.

— Dacă nu l-aş fi părăsit pe Ian, poate că nu ar fi ajuns Colin aşa, zicea ea mereu, atunci când Claire deschidea subiectul, la început tristă, despre dependenţa ei de părintele Parrish, care devenea din ce în ce mai supărătoare şi mai presantă.

— Fireşte că aşa ar fi devenit! răspundea furioasă Claire. Era, încă de pe atunci, o copie fidelă a tatălui său, de tine nu mai asculta de mult... Şi Sean ar fi devenit probabil la fel! Chiar şi numai pentru a supravieţui – cu Ian, el nu putea să zică nici măcar pâs! Şi Heather? Să se uite în continuare cum tatăl o bate şi o violează pe mamă? Ce s-ar fi ales din toţi trei dacă te-ar fi lăsat lată?

Kathleen nu putea spune nimic împotrivă, dar nici nu accepta, ci plângea, mută, în sine, ceea ce devenise o povară pentru copiii ei. Sean, care era bucuros că scăpase de Colin, arăta, pentru prima dată în viaţă, o totală lipsă de înţelegere faţă de mama lui. Protesta, refuzând să mai meargă la orice alt parastas pentru Ian Coltrane. Pe părintele Parrish oricum nu-l putea suporta, el crescuse cu religiozitatea înţelegătoare a lui Peter Burton, care îi considera bine-veniţi chiar şi pe ticăloşii şi pe prostituatele din Gabriels Gully. Nu-i plăceau viziunile întunecate legate de iad ale părintelui Parrish şi pedepsele lui draconice, de fiecare dată când i se spovedea cineva cu cel mai mic păcat. Aşadar, Sean evita să meargă, ori de câte ori avea ocazia, la biserică, iar părintele Parrish o mustra, din

această cauză, pe Kathleen.

Între timp, Heather avea aproape paisprezece ani şi devenise o fată ieşit din comun de frumoasă şi plină de viaţă; părea să se teamă şi ea de ceea ce ajunsese să fie mama ei. Îşi vizita prietenele mereu, când i se ivea ocazia, şi se apropiase şi mai mult de Claire şi de Chloe. Cel mai mult îi făcea plăcere să îşi găsească refugiul alături de cai. Fetele deveniseră, mulţumită lui Claire, nişte călăreţe extraordinare; Heather îşi dorea chiar propriul cal. Ea se certă, la fel ca şi fratele ei, definitiv, cu biserica irlandeză catolică, atunci când mama ei îi refuză această dorinţă. În opinia părintelui Parrish, fetele nu aveau ce căuta în şa, ci la aragaz.

— De ce nu încerci să îţi regăseşti virtuţile feminine? o întrebă Claire, cu sarcasm, pe Kathleen, după ce Heather se plânsese încă o dată, cu amărăciune, de preot şi de influenţa lui asupra mamei sale. Mă gândesc la îndeletnicirile cu ac şi aţă! încetul cu încetul, vine vremea noii colecţii de primăvară, Mary Kathleen! Urgent! Revistele din Anglia şi din Franţa au ajuns aici de două săptămâni, dar tu nici măcar nu te-ai uitat în ele!

— Trufia este un păcat, rosti sec Kathleen.

Claire fu revoltată de răspunsul ei. Îi venea să-şi scuture prietena. Ce devenise oare din femeia care plănuise, precaută, atâţia ani, evadarea? Care trecuse, cu mult curaj şi cu răbdare, prin toţi aceşti ani, buni sau răi, ai afacerii lor comune? Odată cu moartea lui Coltrane şi cu deruta provocată de situaţia lui Colin, Kathleen părea să fie părăsită de puteri. Nu mai era decât o ceară în mâinile bigotului părinte Parrish.

— Şi dacă vorbeşti tu însuţi cu omul acela? îl întrebă Claire, disperată, pe Peter Burton, atunci când Kathleen nu dădu în continuare semne că ar dori să-şi reia munca. Mai nou, pastorul îi devenise un prieten tot mai intim; se

confesaseră deseori unul altuia. De la preot la preot? ăla ar fi totuşi cel mai interesat ca ea să facă bani. La urma urmei, toţi merg la cheta lui! Şi aşa, lucrurile devin serioase, Peter, avem nevoie de noile schiţe, altfel hainele nu vor fi gata până la primăvară!

Claire şi Kathleen îşi făcuseră un obicei din a coase, în avans, câte o rochie într-o mărime comună şi de a o expune în magazinul lor. Clientele o vedeau atunci în faţa ochilor şi puteau cere să li se croiască modelul după măsurile lor, din stofa şi la calitatea pe care ele o alegeau.

Peter Burton râse amar.

— Cum îţi imaginezi una ca asta, Claire? Adică, vrei să o peţesc, ca să zic aşa, de la părintele Parrish? ăla ar observa ce simt pentru ea de îndată ce aş începe! Dacă ea nu şi-a confesat deja, oricum, teribilele ei greşeli în comportamentul faţă de mine! în acest caz, sunt, desigur, întruparea lui Lucifer!

— Dar ceva trebuie să se întâmple, suspină Claire.

Pastorul îşi încreţi sprâncenele.

— Dacă mă întrebi pe mine, tot tu eşti cea care are cele mai bune şanse. Bate-o la cap energic, arată-i că, în curând, nu va mai avea banii pentru şcoala copiilor – şantajeaz-o cu acest secret, pe care voi încă nu l-aţi destăinuit nimănui.

Claire îl privi mirată.

— Care secret? întrebă ea.

Peter ridică din umeri. Apoi, rânji.

— Dacă aş şti, aş putea să o şantajez eu însumi, răspunse el. Dar nu mă lua de prost, Claire, mai e ceva. Ceva ce a fost între Kathleen şi Coltrane. De ce s-a căsătorit cu individul ăla, Claire? Nu-mi spune că el a devenit un negustor de cai necinstit abia după căsătorie; prin muncă cinstită el nu ar fi putut să plătească niciodată drumul până în Noua Zeelandă!

— Călătoria a plătit-o Kathleen, îi scăpă lui Claire.

Peter îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— Nu am să întreb de unde a avut ea banii. Dar ceva nu e în regulă! Şi, dacă vezi aici chiar şi cea mai mică posibilitate de-a o pune sub presiune sau de-a o trezi la realitate, atunci, fă-o! O să încerc şi eu, la rândul meu. Vreau să vă invit, Claire, pe tine, pe domnul Dunloe şi, firește, pe Kathleen, la slujba mea de inaugurare, în noua parohie! în sfârşit, îmi dau voie să mă întorc la Dunedin, chiar dacă şi numai într-o suburbie! Se pare că s-a dus vestea că nu am mai suflat, în ultimii ani, niciun cuvinţel despre Darwin. Cel puţin, nu din amvon!

— Te-a părăsit curajul, pastore? îl tachină Claire.

Peter râse.

— Nu, însă am alte griji! Pe indivizii din câmpurile aurifere nu-i interesează câtuşi de puţin dacă au fost creaţi de Dumnezeu sau dacă se trag din maimuţe. Cred că şi oraşul Dunedin are deocamdată alte probleme, la cât de repede creşte datorită acestor oameni pe care-i mână în oraş febra aurului. În orice caz, voi fi din nou mai aproape de voi, Claire, iar de Kathleen sper că nu va fi vorba doar de o apropiere legată de spaţiu. Ea nu va putea să evite slujba mea de inaugurare. Nu, după tot ce am pătimit împreună!

Kathleen nu putu să refuze cu adevărat, însă merse împotriva voinţei ei, îmbrăcată într-o rochie neagră, din colecţia trecută. Totuşi, în ciuda sau poate, mai bine zis, tocmai datorită culorii triste în mijlocul acelei sărbători a bucuriei, făptura ei suplă, tenul deschis şi părul strălucitor, ce ieşea de sub pălăria simplă şi neagră, atraseră toate privirile asupra lor. În special femeile şuşoteau despre partenera de afaceri a lui Claire, care era, în mod evident, în doliu. Bărbaţii erau suficient de ocupaţi să o privească cu jind. Peter Burton trebuia să aibă grijă să nu i se

întâmple şi lui acelaşi lucru! îi era greu să se concentreze la predică, dar Kathleen nu se uită la el nici măcar o singură dată. Refuzase să participe la picnicul de după aceea, oferit în grădina bisericuţei din afara Dunedinului. Asta aproape că provocase o discuţie contradictorie serioasă între ea şi Sean. Băiatul insista să îl felicite pe vechiul său prieten, care îi ţinuse loc de tată şi, în plus, dorea să-i pună nişte întrebări legate de predică, în care făcuse referire la diverse probleme sociale din Dunedinul modern. Sean sărise şi la liceu o clasă. În curând, avea să meargă la facultate şi încă nu se putea decide pentru nicio materie. Peter Burton spera să nu aleagă, în cele din urmă, teologia. Nu şi-l putea imagina pe Sean ca pe un preot catolic şi, la cum stăteau deocamdată lucrurile, i-ar fi frânt inima mamei sale dacă s-ar fi convertit la vreo variantă a protestantismului.

Şi Heather dorea să participe la petrecere. Îşi dădea seama, din complimentele lui Peter, cât de drăguţă devenise şi dezbătea în detaliu, cu Chloe şi cu alte prietene, la care dintre fete se uitase cel mai des Rufus Cooper în timpul slujbei.

În cele din urmă, Claire, Jimmy Dunloe şi Sean fură nevoiţi să o târască de-a dreptul pe Kathleen în grădina parohială, pentru a-l saluta măcar pe Peter.

— O predică frumoasă, pastore, zise ea cu ochii plecaţi, atunci când Peter o luă de mână.

O mână mică, rece. Lui Peter i se părea că femeia slăbise în ultimele săptămâni. Îi ţinea strâns degetele în mâna lui.

— Kathleen, ce se întâmplă? De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Dumnezeule, Kathleen, am fost aşa de apropiaţi! Am sperat că... ce se întâmplă cu tine, Kathleen?

Îi puse uşor mâna pe umăr, dar ea sări ca arsă într-o parte. Peter se uită rapid în jur şi le făcu apoi un semn lui

Claire şi familiei Cooper să îl scuze. Cu o presiune blândă, o conduse pe Kathleen, care se împotrivea, în noua, minuscula lui casă parohială. Era foarte drăguţă, o căsuţă ca acelea pe care le ştia Kathleen din Irlanda. Ea îşi amintea vag de casa cea mică, împresurată de iederă şi de flori, a administratorului lordului Wetherby, Trevallion – îl urâse pe acel om, dar iubise casa.

— O casă frumoasă, zise ea încet şi se apropie de fereastra sufrageriei confortabile, în care mobila englezească a lui Peter Burton îşi găsise, în cele din urmă, un loc statornic. Îţi mai lipseşte doar o grădină. Legume şi flori...

Peter nu reacţionă.

— Nu devia de la subiect, Kathleen, zise el sever. Trebuie să vorbim, iar aici nu ne aude şi nu ne vede nimeni. Nimeni nu-i poate dezvălui severului părinte Parrish că te-ai ţinut de mână cu Anticristul. Iar acum, vorbeşte odată! Ce se întâmplă cu tine? De ce nu mai îndrăzneşti să mă priveşti? Dumnezeule, Kathleen, am crezut că tu mă... că tu mă iubeşti măcar puţin.

Kathleen clătină vehement din cap.

— Fireşte că nu te iubesc. Aici... aici trebuie că ai înţeles ceva greşit. Asta... asta nici măcar nu am voie să o fac... Părintele Parrish...

— Părintele Parrish nu hotărăşte pe cine iubeşti, zise Peter ferm. Pe cine iubeşti şi de cine te leagă, asta o decide numai Dumnezeu. Şi, dacă nu mă iubeşti, Kathleen, dacă îmi poţi spune cinstit că nu mă iubeşti nici măcar puţin, atunci, priveşte-mă măcar în ochi când mi-o spui!

— Poate... poate că o decide chiar diavolul, şopti Kathleen.

Apoi, ea îl privi totuşi în ochi. El regăsi o faţă chinuită, măcinată de durere.

— Sunt blestemată, Peter, zise Kathleen sec. Sunt o

păcătoasă. Şi, din această cauză, trebuie să-mi ispăşesc păcatele. Ian... Ian a fost... pocăinţa mea... iar eu nu am acceptat-o. Acum... acum, diavolul mă încearcă din nou... Te rog, dă-mi drumul, Peter! Lasă-mă în pace!

Kathleen se trase din strânsoarea lui.

— Deci, eu sunt ispita diavolului?

Peter nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Kathleen nu răspunse. Fugi din casă şi apoi, pe cât de repede putu, şi din grădină. Oare să fi înnebunit? Kathleen nu se mai înţelegea pe sine. Ani întregi nu mai gândise ca o elevă de la şcoala de duminică din acel sat fără nume de pe malurile râului Vartry. Însă acum... toate păreau să revină. Păcatul ei, pierderea lui Michael, căsnicia nefericită cu Ian, Colin... erau prea multe! Kathleen nu ştia cum putea trece de toate astea.

Peter se întoarse din nou la invitaţi, însă nu reuşi să se bucure de ziua lui cea mare. Kathleen continua să îl iubească, o văzuse prea bine în ochii ei!

Totuşi, dacă nu avea să se întâmple un miracol, ea nu se va mai întoarce niciodată către el. Avea să se chinuiască până la capătul zilelor ei – iar unul dintre motive era secretul ce învăluia căsnicia ei cu Ian, pe care ea încă îl mai ascundea de el. Să fi fost Ian pedeapsa ei?

Peter îşi plimbă privirea printre copiii parohiei sale şi se opri asupra lui Heather şi a lui Sean, care, de bună seamă, dezbăteau ceva în gura mare. Aparent, erau supăraţi de comportamentul mamei lor şi, dintr-odată, Peter avu o bănuială. Blonda Heather, brunetul Sean – şi Colin avea părul blond. Ian fusese, firește, brunet. Totuşi... Peter nu se gândise vreodată că va fi atât de repede atras să se întoarcă la căutătorii de aur, însă acum nu se mai gândea decât la momentul propice de a se uita prin registrele bisericeşti din Tuapeka. La moartea lui Ian Coltrane, o întrebase pe Kathleen data căsătoriei lor şi o notase. Pe

atunci, nu-i venise încă ideea să o compare cu data naşterii lui Sean.

Deocamdată însă, Claire era ferm decisă să provoace un miracol şi să o ia pe Kathleen la trei păzeşte.

— Kathie, nu mă priveşte dacă ai de gând să-l beatifici acum pe Ian! îi strigă ea prietenei ei când aceasta se întoarse, din nou îmbrăcată în negru, de la unul dintre nenumăratele ei parastase. Dacă vrei neapărat să te distrugi şi să te transformi într-una dintre acele ciori, pe care le batjocoream împreună, atunci n-ai decât să o faci! Dar eu n-o să permit să distrugi şi afacerea noastră! Pentru asta am lucrat din greu aici! Aşadar, dacă nu te apuci cât de curând să schiţezi noua colecţie, atunci, voi lucra în continuare cu Lauren Moriarty!

Lauren era una dintre femeile care coseau pentru Kathleen şi Claire.

— Lauren? întrebă Kathleen.

Se uita la Claire de parcă i s-ar fi ridicat un voal de pe ochii acoperiţi prea multă vreme.

— Dar ea nu ştie să deseneze!

— Însă poate foarte bine să copieze rochiile din revistele de modă şi să le mai schimbe pe ici, pe colo. E cât se poate de simplu, Kathleen! Până şi eu pot să o fac: combini o rochie cu gulerul celeilalte şi îi mai adaugi cordonul celei de-a treia. Ce-i drept, nu-i nimic original în asta, dar suntem în Dunedin, nu la Paris! Nimeni n-o să observe că nu sunt schiţele tale!

— Dar eu, eu o să observ! exclamă neîncrezătoare Kathleen.

Îşi îndepărtă încet agrafele din păr şi îşi dădu jos pălărioara neagră. Claire i-o smulse din mână şi o aruncă pe jos.

— Ascultă, Kathleen, zise ea cu duritate, tu o să ai alte griji! Pentru că, dacă nu o să te implici în munca noastră,

nici nu o să-ţi dau bani! Va trebui să vezi cum îţi strângi banii pentru şcoala lui Sean şi a lui Heather! Poate o să-i strângă preotul ăla al tău pentru tine!

— Dar... dar nu poţi să-mi faci una ca asta! Afacerea e a noastră, a amândurora! Jumătate e a mea!

— Atunci, du-te la tribunal, Kathleen! zbieră Claire. Să vedem cât de departe ajungi cu asta!

Kathleen făcu ochii mari.

— Dar noi suntem prietene...

Claire inspiră adânc.

— Kathleen Coltrane a fost prietena mea, zise ea apoi. Dar ea se pare că a murit. Acum, locuiesc împreună cu maica Mary Kathleen, iar cu ea am prea puţine în comun. Mi-aş dori să o readuc pe Kathleen la viaţă. Şi, dacă va trebui să o lovesc şi să o bat pe smiorcăita asta de Mary, să îi tai sursa de venit şi să o scot în stradă, atunci o voi face, indiferent dacă-mi va fi sau nu prietenă după aceea!

Kathleen îşi muşcă buzele.

— Mă duc să mă schimb, zise ea încet. Şi să iau cărbunele. Apoi... apoi, o să fac câteva schiţe.

Claire era atât de fericită, încât o strânse la piept pe prietena ei, care se opunea, şi făcu împreună cu ea câteva piruete prin cameră.

— În sfârşit! Şi, Kathleen, de data asta vom face o colecţie mare! Aşa cum o fac casele vestite de modă din Londra şi din Paris! Cu rochii de casă, cu rochii de după-amiază şi rochii de seară. Şi, ca încheiere, o rochie de mireasă! Nu te gândi la costuri, se va găsi cineva care să o cumpere şi, dacă nu reuşim nicidecum să o dăm, atunci va merita măcar pentru reclamă!

Până atunci, printre femeile care-şi puteau permite creaţiile lui Kathleen şi ale lui Claire nu fuseseră prea multe mirese. Multe dintre cuplurile care formau în Dunedin pătura mai înstărită veniseră deja împreună în

Noua Zeelandă sau vreun proprietar al unei firme de succes îşi adusese ulterior soţia. Copiii lor creşteau acum în Noua Zeelandă şi, neîndoielnic, aveau să se căsătorească unii cu alţii, dar, deocamdată, nu se ajunsese acolo!

— Vreau în vitrină o rochie de mireasă! insistă Claire, atunci când Kathleen încercă să o contrazică. Pur şi simplu, pentru că aşa trebuie!

Când Michael Drury şi Lizzie Owens-Portland se întoarseră la Dunedin, în vitrina magazinului Mina de aur a doamnelor atârna un vis din dantelă crem.

Capitolul 7

Ferma din Queenstown părea să fie promiţătoare. Poziţia ei pe o colină mică, cu vedere asupra lacului Wakatipu, îi plăcu de îndată lui Lizzie. Nu avea un conac, însă exista o fermă încăpătoare, confortabilă, solid construită şi într-o stare foarte bună. În plus, mai putea prelua şi nişte oi de prăsilă, bine îngrijite. Unica fiică a proprietarilor tocmai ce se căsătorise în Blenheim, iar ei plănuiau acum să se mute, de asemenea, în nord.

— Ce să mai facem aici fără moştenitori? întrebase fermierul, un scoţian cu faţa roşie şi cu vederi foarte practice. Poate că există oameni care iubesc oile, dar eu mă pot lipsi cât se poate de bine de ele.

Familia MacDuff avea o servitoare maori, care voia să rămână cu plăcere, şi, în afară de ea, alţi câţiva păstori, angajaţi cu ziua. Lizzie se înţelesese imediat cu fetele, iar Michael urma să se înţeleagă şi el bine cu bărbaţii. După spusele lui MacDuff, vorbeau cu toţii engleză.

— Nu am putut să le învăţ vorbăraia, recunoscuse sincer fermierul. Şi, pentru ei, e bine dacă se adaptează!

Lui Lizzie i se păruse cam arogantă această atitudine, dar nu ţinuse să-l contrazică. Michael era înnebunit după fermă şi nici ea nu avea nimic împotrivă. Firește, proprietatea era destul de departe de următorul oraş şi, în sinea ei, Lizzie regreta şi faptul că, la o primă vedere, aşezarea dealurilor nu era propice viticulturii, dar nu avea de gând, în niciun caz, să aducă acest fapt ca argument în discuţie. Michael ar fi considerat-o nebună – sau se putea teme din nou că ea avea de gând să-l dădăcească. Ideea de a experimenta cu viţele-de-vie trebuia să rămână un simplu vis!

Lizzie şi Michael promiseseră, aşadar, să plătească la Dunedin un avans pentru fermă în contul familiei MacDuff

şi să o preia, apoi, după ce scoţienii aveau să-şi încheie în Otago ultimele socoteli. MacDuff voia să încheie vânzarea abia după tunderea oilor, ceea ce lui Michael i se păruse de înţeles.

— Altminteri, ar fi lucrat ultimul an pe degeaba, îi explică el lui Lizzie, căreia i-ar fi convenit să se mute mai repede.

— Şi ce o să facem atâta vreme? întrebă ea, prost dispusă. Sinceră să fiu, n-am niciun chef de încă o primăvară în Tuapeka!

Michael râse şi o învârti în aer.

— Noi, draga mea, ne vom petrece următoarele săptămâni în Dunedin, fără să lucrăm! O să aruncăm pe fereastră o parte din banii noştri munciţi din greu! Ne cazăm la un hotel, iar tu poţi să bei atâta vin cât vrei – şi, fireşte, ne vom căsători. În biserica pastorului tău! Sper că nu e iarăşi un cort!

Lizzie îl lăsă să o învârtă prin aer, chiar dacă ameţi în acest timp, în ultima vreme, ameţea des şi avea o bănuială de la ce putea să vină aceasta.

— M-aş căsători cu tine şi sub cerul liber, zise ea zâmbind, însă mi-aş dori să am o rochie de mireasă. Crezi că avem bani pentru aşa ceva?

Michael făcu un semn cu mâna.

— Avem bani pentru două rochii de mireasă, draga mea, şi chiar şi pentru o rochie de botez, la pachet!

Zâmbind, Lizzie îl ameninţă cu degetul.

— Doar nu vrei să te căsătoreşti cu două femei deodată, Michael Drury! Dar rochia de botez ar putea fi o idee foarte bună...

Lizzie descoperise deja acel vis din dantelă crem în timpul primei ei plimbări prin Dunedin. Oraşul i se părea fascinant – de când plecase din Londra nu mai fusese niciodată într-atât de aproape de pulsul unei metropole.

Cele mai importante case de piatră din centrul Dunedinului erau între timp terminate. Catedrala St. Paul putea adăposti, într-adevăr, cinci sute de credincioşi, iar Octagonul lăsa deja să se întrevadă viitorul fast. Însă, înainte de toate, era plin de magazine şi de pieţe, pentru orice categorie de preţ. Şi din acest punct de vedere Dunedinul se asemăna cu Londra: existau cetăţeni bogaţi, care se plimbau pe străzi şi prin parcuri, etalând ultima modă, trăsuri deosebite şi cai frumoşi. Alături de ei, pierdeau vremea imigranţi noi, lipsiţi complet de orice mijloace financiare, care locuiau prin jurul oraşului, în colibe sau în corturi.

Ceva mai departe de centru, străzile erau deseori mocirloase, nimeni nu ridica gunoiul şi lipseau serviciile sanitare. Pastorul Peter Burton, care începuse să se ocupe de îndată, din nou, de săraci, avea aici mult de lucru. Organiza iarăşi cantine, unde se oferea supă, şi le asigura condiţii minime bolnavilor. Lizzie îl sprijinise cu donaţii, fiind fericită să se numere şi ea, de această dată, printre cetăţenii înstăriţi. Michael închiriase un apartament într-unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş şi-şi ţinuse promisiunea: mâncau la cele mai bune restaurante, mergeau la teatru şi la varieteuri şi îşi plănuiau nunta.

Michael, cuprins de grandomanie, îşi dorea să se cunune chiar în Catedrala St. Paul, în timp ce lui Lizzie îi plăcea mai mult biserica pastorului Burton, din suburbii.

— Mi-aş dori să ne cunune pastorul Burton, zise ea. Ce vrei să faci într-o catedrală cu cinci sute de locuri? Şi aşa nu ştim pe nimeni!

În cele din urmă, tânăra reuşi să se impună şi stabiliră data de 2 noiembrie. Lizzie avea să fie o mireasă de toamnă!

— Şi tu o să fii un copil de toamnă, îi şopti Lizzie bebeluşului ei. Între timp, era sigură că este însărcinată şi

se bucura de asta.

Însă, deocamdată, nu îi spusese lui Michael şi spera ca el nici să nu observe până la nuntă. Voia să fie suplă în rochia de mireasă şi să radieze de frumuseţe – însă, până atunci, avusese doar idei vagi despre cum trebuia să arate rochia. Până în acea zi, când se plimbase pe George Street, una dintre cele mai mondene străzi pentru cumpărături ale tânărului oraş...

Magazinul era mic, dar foarte exclusivist. Se afla lângă o bancă, iar în vitrină era expusă cea mai frumoasă rochie pe care Lizzie şi-ar fi putut-o închipui vreodată! Mina de aur a doamnelor – modă pentru dame. Lizzie se luptase cu sine ca să nu-şi lipească nasul de vitrină, aidoma unui copil. Însă nu mai trebuia să viseze! Avea bani, îşi putea cumpăra această rochie!

Lizzie păşi ferm, decisă, în magazinul scump. Nu mai fusese niciodată într-o prăvălie asemănătoare, dar tânăra care o întâmpină nu avea deloc un aer care să te înspăimânte, ci, cel mult, care să te intimideze puţin. Purta un costum simplu, foarte elegant croit. Culoarea maro-deschis a fustei şi a sacoului se potrivea cu ochii ei castanii. O bluză verde-deschis şi o eşarfă verde-închis, înfăşurată cu o aparentă nepăsare în jurul gâtului, îi dădeau un aer lejer, făcând-o să pară aproape mondenă. Mica şi plăpânda femeie îşi purta părul negru prins în coc şi îi zâmbi atrăgător lui Lizzie.

— Bună dimineaţa, eu sunt domnişoara Claire. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Lizzie inspiră adânc.

— Rochia de mireasă, şopti ea.

Domnişoara Claire radia de fericire.

— Vreţi să vă căsătoriţi? Vedeţi, ştiam eu bine că arde cineva de nerăbdare să se căsătorească în această rochie! Partenera mea de afaceri m-a certat din cauză că eu mi-

am dorit neapărat o rochie de mireasă în colecţie, dar am avut, cumva, o bănuială... Haideţi, încercaţi-o! Asta aţi vrut, nu?

Lizzie păşea timidă de pe un picior pe altul. Nu s-ar fi aşteptat la o primire atât de călduroasă. Claire Edmunds îi interpretă reţinerea greşit.

— Nu vă faceţi probleme din cauza preţului, o să ne înţelegem noi! în caz că vi se potriveşte modelul acesta, vreau să spun...

Fireşte că este mult mai scump să o modificăm, dar rochia aceasta a fost gândită doar pentru publicitate şi...

Lizzie roşi şi clătină din cap.

— Nu... nu... eu... noi... noi avem bani. Doar că, până acum, nu am mai purtat niciodată ceva atât de frumos.

Claire scosese între timp rochia din vitrină şi Lizzie îşi trecu mâna peste mătasea strălucitoare şi dantela delicată.

Claire radia de fericire.

— Da, nu-i aşa? Aici nu există nimic asemănător! O fi Dunedinul pe cale de a se transforma în oraş, dar e totuşi la mare depărtare de Londra, de Paris sau de Liverpool. De acolo sunt eu. Şi dumneavoastră?

— Londra, răspunse Lizzie şi încercă să îşi ascundă dialectul ei de Cheapside.

— O, Londra, acolo aţi fost la sursă! Aşteptaţi, vă ajut, ca să îmbrăcaţi rochia aveţi neapărat nevoie de o subretă!

Claire pălăvrăgea bine dispusă, în timp ce o ajută pe Lizzie să se dezbrace de rochia ei simplă de după-amiază, pentru a intra în visul din dantelă şi mătase. Kathleen copiase croiul rochiei după un model englezesc, care fusese gândit pentru o femeie din înalta nobilime. Ei personal nici nu-i plăcea chiar aşa de mult; i se părea prea pompoasă. Şi, într-adevăr, nici pe Claire, nici pe Kathleen nu arătase prea bine. Amândouă încercaseră rochia.

Jimmy Dunloe clătinase doar din cap atunci când Claire i-o prezentase.

— Nu te mai găseşte nimeni, Claire, printre toate aceste voaluri şi dantele! exclamase râzând bancherul. E cu mult prea mult pentru tine, iar culoarea te face palidă!

Nici frumuseţea lui Kathleen nu fusese scoasă în evidenţă de rochia somptuoasă, ci mai degrabă umbrită. Multele volănaşe şi panglici o făceau să pară mult mai plinuţă decât în realitate. Frumuseţea clasică cerea mai degrabă rochii simple, cu un croi drept.

Însă acum, când Claire o văzu pe Lizzie în rochie, aproape că i se opri respiraţia. Tinerei suple, care nu ieşea nicidecum în evidenţă, băieţoasă, i se rotunjiseră brusc formele. Volănaşele şi dantelele îi accentuau sânii, iar acea nuanţă de crem contrasta cu tenul închis al lui Lizzie, în ton cu moda. Părul fin al tinerei cădea peste dantela brodată, care îl făcea să pară mai bogat. Mănuşile, care ţineau de rochie, lungi, albe, din dantelă, îi ascundeau mâinile muncite. Lizzie se uită în oglindă, mută de uimire. Aceasta nu mai era Lizzie Owens, nici Lizzie Portland; era o prinţesă!

— E incredibil de frumoasă, şopti Lizzie, atunci când Claire îi aranjă cu grijă părul din jurul decolteului impresionant.

— Aşteptaţi, mă duc să iau voalul! El poate fi scurt sau lung, prietena mea l-a croit scurt, dar acesta este foarte modern, doar puţine femei s-ar încumeta să-l poarte. Uitaţi, coroniţa e artificială, din sârmă şi hârtie creponată verde, cu dantelă, dar imită florile de portocal şi...

Tinerele tăcură amândouă atunci când Lizzie se văzu în faţa oglinzii, îmbrăcată complet în mireasă.

— E desăvârşită, zise Claire în cele din urmă. Sau, în orice caz, aproape desăvârşită! mai trebuie să o mai modificăm pe ici, pe colo, iar decolteul l-aş pune mai sus...

Femeia mânuia cu iscusinţă acele de gămălie şi aţa, însă Lizzie nu vedea decât diferenţe minore. Din punctul ei de vedere, rochia era perfectă aşa cum era.

— O să o terminăm până poimâine, puteţi veni atunci să o luaţi, propuse Claire. Ajunge, nu-i aşa, nu? Nu vă căsătoriţi chiar azi? Şi, aşa dacă ar fi posibil, puteţi să faceţi o fotografie şi să ne daţi şi nouă o copie? O mireasă aşa de frumoasă... Trebuie să vă vadă neapărat şi Kathie în rochia ei, înainte ca dumneavoastră să plecaţi cu ea! Haideţi să stabilim când puteţi veni la o probă!

Lizzie râse.

— Nu e nicio grabă, spuse ea fericită. Dar, dacă dumneavoastră... dacă dumneavoastră oricum veţi mai face modificări... nunta este în patru săptămâni şi s-ar putea ca...

Roşi, însă, în chip ciudat, faţă de această femeie nu avea niciun fel de reţineri. Într-o casă de modă serioasă, tocmai aflase că secretele erau în siguranţă.

— S-ar putea întâmpla ca până atunci să mă mai împlinesc puţin. Claire radia de fericire.

— Ce frumos! Sincere felicitări! Dar asta nu e nicio problemă, oricum avem aici această panglică. Sub ea putem să facem fără nicio problemă loc pentru bebeluş. Oh, cât de mult mă bucur pentru dumneavoastră! Unde vă veţi căsători? Poate că vin la biserică. Ştiţi, e prima noastră rochie de mireasă...

— Femeia e incredibil de amabilă! povesti Lizzie agitată, atunci când se întâlni seara, la cină, cu Michael la hotel.

Ea comandase şampanie pentru a serba ziua.

— Şi, imaginează-ţi, ele croiesc singure rochiile! Domnişoara ei sau prietena ei, domnişoara Kate sau aşa cumva... Bineînţeles că e scumpă, dar mie îmi face un preţ special, pentru că domnişoara Claire e de părere că rochia şi cu mine... am fost făcute una pentru cealaltă, ca să zic

aşa.

Michael se încruntă, însă ciocni cu plăcere un pahar cu ea.

— Draga mea, tu şi cu mine suntem croiţi unul pentru altul! Din partea mea, poţi să vii la nuntă şi într-un sac! Dar fie, o să mă uit poimâine la rochia-minune. Să vedem dacă te recunosc în ea! Din câte îmi povesteşti, ea te transformă, de bună seamă, într-un înger – sau, mai bine spus, într-un tort cu frişcă?

Lizzie clătină vehement din cap şi aproape că îi scăpă din mână paharul.

— Ai înnebunit, Michael? Nu ai voie să-mi vezi rochia de mireasă! Aduce ghinion, Michael, cu siguranţă!

Vocea ei suna rugător şi sincer îngrijorată.

Michael râse.

— Draga mea Lizzie, acum eşti deja o femeie în toată firea, dar te comporţi ca un copil superstiţios!

Îi luă mâna şi o sărută.

— De parcă ar fi o diferenţă dacă văd nişte bucăţi de material sau nu. Ce o să mai spună prietenii tăi maori? Ei nu poartă deloc rochii de mirese. În orice caz, ar fi foarte deranjant atunci când s-ar culca în casa comunităţii!

Lizzie se încruntă.

— Şi femeile mature şi bogate pot fi urmărite de ghinion, zise ea. Şi sigur că şi maorii au ritualurile lor.

Se gândi la ceremonia la care era supusă o soţie de căpetenie ori de câte ori dorea pur şi simplu să îşi viziteze bărbatul.

— Abţine-te să spionezi, Michael! O să vezi rochia numai la biserică!

Michael încuviinţă, neajutorat. Avea să meargă a doua zi călare până în George Street, să arunce o privire asupra fabuloasei rochii! Ce ghinion le mai putea aduce asta?

Lizzie abia dacă mai avea astâmpăr până la următoarea

probă. Ajunsese cu un sfert de ceas mai devreme în George Street. De această dată, acolo nu o aştepta doar domnişoara Claire, ci şi alte două femei. Cusătoreasa, doamna Moriarty, şi proprietara magazinului Mina de aur a doamnelor, domnişoara Kathie. Doamna Moriarty părea amabilă şi mămoasă în rochia ei simplă de muselină. Venise, probabil, direct de la croitorie. Însă domnişoara Kathie... Lizzie fusese deja intimidată de frumuseţea şi de eleganţa lui Claire Edmunds, dar ce să mai spună de cea a domnişoarei Kathie! Deşi purta o rochie cât se poate de simplă şi de neagră, fără niciun fel de accesorii, era de departe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Lizzie vreodată.

Domnişoara Kathie avea părul prins în coc, la fel ca domnişoara Claire, dar câteva bucle îi mângâiau contururile feţei, aidoma unei aureole de sfântă. O astfel de strălucire nu mai văzuse Lizzie de pe câmpurile aurifere – domnişoara Kathie avea părul de culoarea aurului. Tenul ei era deschis la culoare şi neted precum marmura; nu avea nici cel mai mic rid pe frunte, care să dea dovadă de concentrare, sau de griji, sau de mâhnire şi care să afecteze expresia desăvârşită a acelui chip. Toate acestea erau depăşite de ochii strălucitori, verzi, de o culoare foarte intensă, aşa cum Lizzie nu mai văzuse niciodată. Domnişoara Kathie mergea cu spatele drept. Era amabilă, dar ştia să îşi câştige respectul cuvenit.

— Prietena mea mi-a povestit despre dumneavoastră, o salută ea prietenos pe Lizzie.

O voce limpede, expresivă, care cu siguranţă şi cânta frumos. Lizzie aproape că se pusese pe harţă cu spiritele ei. La leagănul acestei femei se aflaseră, cu siguranţă, toate zânele care lipsiseră de la al ei.

— Spunea să vin neapărat la proba dumneavoastră!

— Domnişoara Kathie trăieşte, în rest, foarte retrasă,

observă Claire. A sosit însă timpul să iasă din nou, mai des, din casă. Am putea merge la nunta domnişoarei Portland, Kathie, şi să fim domnişoare de onoare. Aveţi deja domnişoare de onoare, domnişoară Portland? Ei, Kathie şi cu mine suntem deja puţin cam bătrâne pentru aşa ceva, însă fiicele noastre ar fi înnebunite!

Domnişoara Claire pălăvrăgea, bine dispusă, în timp ce doamna Moriarty şi domnişoara Kathie o ajutau pe Lizzie să intre în rochie. Şi, din nou, se petrecu schimbarea. Femeia din oglindă fusese Lizzie mai devreme, însă acum arăta ca o prinţesă din poveşti, care se apropia de frumuseţea domnişoarei Kathie. Cu doar câteva cusături suplimentare, rochia îi venea perfect. Lizzie nu se mai sătura să se uite la propria imagine.

— Într-adevăr, e fantastic!

Şi ochii domnişoarei Kathie străluceau acum de încântare.

— Prietena mea a avut dreptate, trebuie să fiţi fotografiată în rochia asta sau, şi mai bine, să vă picteze cineva! Sunt pictori foarte buni în Dunedin. Să ne interesăm de unul?

Lizzie simţea că ameţeşte. Pictată! Cineva să o picteze! se gândea la portretele de familie din casa Busby. Şi la peretele din sufrageria noii ei ferme din Queenstown.

Ea încuviinţă.

— Ar fi minunat, zise ea, cu gândurile în depărtări. Ar fi un vis. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva!

Lizzie se învârti în faţa oglinzii, după care aruncă o privire afară prin vitrină şi expresia i se întunecă.

— E de necrezut! se supără ea. Trebuie să mă dezbrac cât mai repede de rochia asta, domnişoară Claire, altminteri se va întâmpla o nenorocire! Acolo, vizavi, pe celălalt trotuar, e soţul meu!

Domnişoara Claire îi împărtăşi pe dată îngrijorarea.

— Are el tupeul să vină aici? întrebă ea râzând. Păi, uneori, băieţii trebuie să pună destinul la încercare! Veniţi repede, domnişoară Portland, nu va avea curajul să intre în cabina de probe! îi jucăm o festă. Până când va ajunge aici, veţi purta de mult hainele dumneavoastră vechi.

Domnişoara Kathie şi doamna Moriarty o conduseră pe Lizzie în camera de probe, aflată alături. În timp ce o ajutau să se dezbrace, o auziră pe domnişoara Claire ieşind afară şi certându-se cu Michael. El răspundea cu nişte vorbe vesele.

Auzindu-i vocea, care ajungea până în magazinul lor, domnişoara Kathie se opri dintr-odată, ca împietrită. Lizzie, care tocmai dorea să îşi îmbrace rochia cea veche, nu remarcă la început nimic, însă doamna Moriarty se uită uluită la şefa ei, căreia i se prelinsese mătasea printre degete.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Kathie? întrebă ea.

Kathleen se cuprinse de frunte.

— Nu, eu... eu sunt doar cam...

Doamna Moriarty râse.

— La noi acasă s-ar spune că aţi avut vedenii...

Lizzie îşi trăsese între timp pe ea fusta şi bluza, îşi închidea nasturii şi îşi aranja repede părul cu mâna. Apoi deschise uşa. Ca de obicei, chipul îi radia de fericire când îl vedea pe Michael. Fireşte că fusese o îndrăzneală din partea lui să vină aici, dar rămânea, cumva, un gest drăguţ... Ea îl întâmpină zâmbind, văzu rânjetul arogant pe chipul lui şi, apoi, incredibila paloare. Michael nu mai zâmbea, pe faţa lui nu mai vedeai decât uluire şi derută, şi se uita ca hipnotizat la ceva aflat în spatele lui Lizzie.

Aceasta se întoarse şi recunoscu aceeaşi expresie pe frumoasele trăsături ale domnişoarei Kathie, care stătea în uşa magazinului.

Kathleen îşi reveni prima.

— Michael, rosti ea sec.

Bărbatul se apropie de ea cu un pas. Nu o mai vedea pe Lizzie, nu o mai percepea pe Claire şi, cu atât mai puţin, pe doamna Moriarty.

Michael Drury era într-o altă lume. Singur cu ea...

— Am crezut că ai murit...

El îşi auzi vocea ca şi cum ar fi venit de undeva, departe. Kathleen se apropie, de asemenea.

— De ce eu? întrebă ea. Tu erai în Australia, făcu ea. Atinge-mă!

Ea îi întinse mâna. Michael o prinse – era caldă şi umedă de sudoare. A lui, de asemenea. Îi cuprinse degetele cu ambele mâini.

— Vezi că trăiesc?

Kathleen îi dădu şi cea de-a doua mână. Stăteau acolo, nemişcaţi; nu se grăbeau niciunde. Părea să se închidă un cerc.

— Ce-i asta? întrebă Lizzie. Cine-i asta?

Nu ar fi trebuit să întrebe. Ştia deja.

— Kathleen? Mary Kathleen?

Claire nu înţelegea ce se petrece, dar nu era greu de bănuit faptul că această scenă provoca o durere uriaşă în inima lui Lizzie.

— Draga mea...

Încercă să o cuprindă pe Lizzie pe după umeri, dar aceasta se descotorosi de Claire.

— Mary Kathleen? Ce faceţi aici? Ar fi trebuit să fiţi moartă!

Lizzie îi despărţi pe Michael şi pe Kathleen. Se puse hotărâtă între cei doi. Kathleen o privi fără să înţeleagă.

— Aţi fost moartă! Nu puteaţi rămâne, pur şi simplu, moartă?

— Michael, ce e cu ea? întrebă Kathleen.

Părea să fi uitat cu desăvârşire că Lizzie tocmai vorbise

despre logodnicul ei, că prietena ei, Claire, îl tachinase pe Michael vizavi de curiozitatea lui faţă de rochia de mireasă. Michael păru nici să nu o perceapă pe Lizzie.

— Îmi pare rău, Lizzie, şopti el. Dar acum... Vezi şi tu, vezi că nu e moartă... Lasă-ne... Lasă-ne... Ce facem acum, Kathleen?

El se adresă din nou acelei apariţii din trecut, în care începea să creadă încetul cu încetul. Kathleen se mişca în jurul lui Lizzie, ca şi cum ar fi dansat. Se afla, din nou, pe neaşteptate, faţă în faţă cu Michael. Iar Lizzie...

— Veniţi, domnişoară Portland!

Claire luă acum iniţiativa.

— Ăştia doi nu mai sunt ei înşişi, cred că se ştiu de mai demult...

— El e Michael, Claire...

Vocea lui Kathleen era în continuare lipsită de orice modulaţie, însă avea impresia, de bună seamă, că trebuia acum să le facă oficial cunoştinţă lui Claire şi lui Michael. Era adevărat, dar nu ştia de ce şi cum.

— Claire Edmunds... Michael Drury...

— Tatăl lui Sean? îi scăpă lui Claire.

Lizzie simţi că i se face rău. Aşadar, nici copilul nu murise! Kathleen şi fiul ei îl aşteptaseră aici pe Michael! Se trase din nou mai aproape, îşi căuta cuvintele...

Claire Edmunds o prinse.

— Domnişoară Portland, nu vă chinuiţi, zise ea blând. Haideţi, bem un ceai împreună şi, după aceea, totul o să fie bine! Cei doi îşi vor reveni. Dar eu cred că au multe să-şi povestească! Doamnă Moriarty, vă rog, faceţi ordine aici şi închideţi magazinul, în caz că...

În caz că partenera mea va uita? Sau în caz că o să o ia, pe nepusă masă, la sănătoasa? Claire nu ştia prea bine de ce se temea, dar doamna Moriarty încuviinţă cu amabilitate.

— Mergeţi liniştită, mă descurc eu!

Lizzie o urmă pe Claire Edmunds, împotriva voinţei sale, în sus, pe trepte, intrând într-o sufragerie aranjată cu foarte mult gust. Ştia însă de pe acum că nu avea să mai fie nimic ca înainte. De bine, ce să mai vorbim... Văzuse expresia feţei lui Michael. Pentru el, de acum înainte, nu avea să mai existe decât Kathleen. Cum nu existase niciodată altcineva decât Kathleen. Moartea îi despărţise. Dar Lizzie ar fi trebuit să ştie. Nu te puteai baza nici pe Dumnezeu, nici pe spirite – nici măcar pe moarte!

Capitolul 8

— Trăieşte? Fiul meu trăieşte?

Michael avu nevoie de mult timp să îşi revină.

Kathleen trecuse ceva mai repede peste şocul revederii. La urma urmei, ea îl crezuse doar în Tasmania, fosta Van Diemens Land, şi în niciun caz în lumea de dincolo...

Totuşi, şi ea fusese nevoită să stea, minute în şir, cu mâna în mâna lui, până când doamna Moriarty apăruse, în cele din urmă, din cabina de probe, cu un ceainic şi îi poftise înăuntru.

— Poate că doriţi şi dumneavoastră o înghiţitură? întrebă ea timid.

Michael se trezi din letargie.

— De fapt, pentru asta am nevoie de un whisky, murmură el.

Kathleen zâmbi.

— Încă mai faci afaceri cu aşa ceva?

— Ce? Ah... nu, fireşte că nu. Eu sunt... sunt crescător de oi, am o fermă la vest de Queenstown. Cel puţin, am dat avansul pentru ea...

Kathleen încuviinţă.

— Şi eu am avut o fermă, zise ea, în continuare încă pe jumătate în transă.

Cei doi reveneau, încetul cu încetul, la realitate.

— Am trăit cu Ian lângă Christchurch, dar fiul tău s-a născut la Lyttelton. Sau Port Cooper, cum se numea pe atunci. Aproape că a venit pe lume pe vapor.

Kathleen începu să povestească, dar Michael o întrerupse. Fiul lui trăia... Michael se găsea într-o ameţeală continuă; pe de-o parte, nu-i venea a crede, pe de alta, simţea o imensă bucurie.

— Sigur că da! E un băiat bun. Şi inteligent. Merge la liceu şi, în curând, la colegiu. Ian... Ian, apropo, a murit...

Michael încuviinţă, fără să insiste asupra faptului că Lizzie fusese părtaşă la toată această poveste. Îşi aminti de Lizzie. Trebuia să fie un şoc pentru ea. Ce potrivire ciudată! Lizzie îl omorâse pe Ian. Îi deschisese drumul spre Kathleen! Lizzie îi netezise mereu drumurile. Michael se gândi cu un fel de duioşie şi de recunoştinţă la acea femeie pe care intenţionase, în urmă cu doar câteva clipe, să o ia de nevastă. Totuşi, Lizzie trebuia să înţeleagă...

— Şi tu? Nu ai o soţie? Nu ai copii?

Kathleen bău o gură de ceai. Încetul cu încetul, culoarea îi revenea în obraji. Pe chipul ei minunat. La o primă vedere, Michael fusese de părere că nu se schimbase aproape deloc, dar, acum, vedea că ochii ei erau înconjuraţi de riduri minuscule. Devenise mai serioasă, se lovise de necazuri şi de griji – însă lui Michael i se părea, din acest motiv, şi mai frumoasă.

— Ar trebui să-ţi laşi părul liber, zise el din nou, ca şi cum ar fi fost în transă.

Kathleen repetă întrebarea.

— Eu? Nu... fireşte că nu, Kathleen, eu... eu m-am gândit mereu numai la tine.

Kathleen se încruntă. Şi ea începea să-şi amintească, încetul cu încetul, de logodnica lui Michael.

— Şi femeia aceea? întrebă ea. Domnişoara Portland?

Michael făcu un gest cu mâna.

— O prietenă veche. Noi... noi am trecut împreună prin multe. Am vrut să conducem împreună ferma. Ei, te credeam moartă...

— Nu a fost nimic mai mult între voi? se miră Kathleen.

— Nimic ce ar trebui să te îngrijoreze, Kathleen, Mary Kathleen! un miracol! Serios, e un miracol. Şi fiul nostru – cum îl cheamă, Sean? Ca pe străbunicul meu? Eşti minunată, Kathleen, minunată! Când pot să-l văd?

Kathleen nu ştia că pe străbunicul lui Michael îl chemase

astfel. Se uită la ceasul mare, cu pendulă, din colţul încăperii.

— Acuşi termină cu şcoala, zise ea. Putem să-l luăm. Eu... aş avea oricum nevoie de ceva aer proaspăt.

Michael încuviinţă.

— Dacă eşti un spirit, atunci te va arde soarele, o tachină el.

Kathleen îşi dădu la o parte de pe chip o şuviţă de păr, înainte să îşi apuce pălăria. Era o pălărie mică, neagră. O privi scurt şi renunţă la intenţia de-a o pune pe cap. Printre accesoriile pe care le vindeau se afla o creaţie elegantă, mică, vişinie. Kathleen o luă de pe stativ.

— Doar dacă sunt vampir, rosti ea apoi.

Claire o iniţiase, timp de peste zece ani, în lumea spiritelor din cărţi şi din piesele de teatru.

— Dar poţi să fii liniştit, nu sunt nici vampir! Ce se întâmplă cu domnişoara Portland?

Michael ridică din umeri.

O să găsească ea drumul spre casă, răspunse el. Îmi pare incredibil de rău pentru ea... O să vedem ce putem face în privinţa fermei... Dar acum... O să lămurim noi toate astea mai târziu, Kathleen. Acum, vreau să-l văd pe Sean! Pe fiul meu!

Sean fu mai mult decât mirat să îşi vadă mama aşteptând în faţa porţilor şcolii. Şi bărbatul de lângă ea – mai întâi, se gândi la Peter Burton şi voia deja să se bucure, însă, apoi, observă că acesta era mai înalt decât pastorul. Pe chipul lui nu cădea părul castaniu, ci trăsăturile lui pătrăţoase îi erau încadrate de nişte bucle negre, dese. Lui Sean îi amintea de cineva... sau de ceva... îşi luă repede rămas-bun de la Rufus Cooper şi se îndreptă spre mama lui şi spre acel bărbat.

— Sean!

Kathleen îşi privea fiul, radiind de fericire.

Sean o privea neîncrezător. Cu ea se petrecuse o schimbare, şi nu se referea doar la pălărioara ei cochetă, vişinie, care luase locul, în sfârşit, tichiei sale de cioară. Mai era şi o strălucire în ochii ei, pe care o văzuse, pentru ultima oară, pe când ea fusese împreună cu Peter Burton. Înainte ca tatăl lui să moară. Tatăl lui? Sean nu era prost... în copilărie, fusese rănit de respingerea lui Ian, de faptul că îl prefera, evident, pe Colin, dar, între timp, depăşise resentimentul faţă de Coltrane. Nu-i mai purta pică, dar nici nu simţea nimic pentru el. Această completă lipsă a unei afecţiuni şi a unei legături îl făcuse, în cele din urmă, curios. Certificatul de căsătorie al lui Kathleen nu fusese greu de găsit.

Sean se îndreptă încet spre mama lui şi o salută cu un sărut pe obraz.

— Sean, zise Kathleen, iar în vocea ei se simţea o exuberanţă pe care el nu o mai percepuse niciodată. El e Michael Drury!

Sean îi dădu cuminte mâna.

— Nu v-am văzut în Tuapeka, domnule Drury? întrebă el politicos.

Acum îşi amintea mai bine. Domnul Drury fusese împreună cu domnişoara Portland şi cu domnul Timlock. Uneori, veneau duminicile la slujbele părintelui Burton.

— Cum îi merge domnişoarei Portland?

Sean observă că trăsăturile mamei lui se întunecară. Chipul lui Michael Drury fu cuprins chiar de o uşoară roşeaţă.

— Bine, murmură el. Foarte bine, din câte ştiu...

— Domnul Drury şi cu mine ne ştim din Irlanda, zise Kathleen. Noi... suntem din acelaşi sat. Şi acum... da, acum vrea să te cunoască!

Michael se afla în faţa fiului său şi se uita la chipul lui subţire, în care regăsea, alături de nasul drept al lui

Kathleen şi de pometii ei înalţi, şi trăsăturile lui sau mai degrabă cele ale fratelui său, Brian. Înainte de toate, ochii lui Sean erau de un verde-deschis şi-l studiau cu atenţie.

Fiul lui! Inima lui Michael deborda de emoţie şi de dragoste, dar nu ştia ce să-i spună.

— Tu... tu ai acum şaisprezece ani, Sean? bâigui el. Şi... şi tu... mergi încă la şcoală?

Sean nu binevoi să-i răspundă. La urma urmei, era evident.

— Tu... eşti un elev bun?

— Un elev foarte bun! răspunse mândră Kathleen. Sean va merge anul viitor la colegiu.

Michael încercă să zâmbească.

— Dacă... dacă te gândeşti că noi, pe atunci, nu făceam decât câteva ore la părintele O'Brien... Am avut nevoie de ceasuri întregi, Kathleen, să-ţi scriu scrisoarea aceea... Ai primit-o, măcar?

Kathleen încuviinţă şi îl privi.

— Încă o mai am, recunoscu ea, dar nu puteam face nimic.

Sean observă strălucirea din ochii ei şi ai lui Michael, care îl excludeau, la fel cum o făcuseră cei doi cu Lizzie şi cu Claire, mai devreme.

— Ai făcut foarte bine, Kathleen. Ai făcut-o pentru el! Şi a meritat. Un... un băiat reuşit...

Sean simţi cum creşte furia în el. Ce avea să însemne asta? Mama lui nu obişnuia, în general, să îl prezinte unor cunoscuţi oarecare ca pe o focă dresată. Toate astea nu puteau să însemne decât un singur lucru. Şi atunci, amândoi îi datorau o explicaţie!

Sean aşteptă până când reuşi să-i prindă privirea lui Michael. Apoi, nu îşi mai luă ochii de la cei ai bărbatului.

— Domnule Drury, domnule, zise el cu o voce limpede. Dumneavoastră... Nu cumva sunteţi, din întâmplare, tatăl

meu?

— Îmi pare nespus de rău, Lizzie.

Michael încerca să pară distrus, dar, în realitate, nu părea că regreta ceva. Din contră, rareori îl mai văzuse Lizzie radiind de fericire aşa, din interior.

— Dar trebuie să înţelegi, totuşi...

— Ce? întrebă Lizzie. Ce trebuie să înţeleg? Că o logodnă nu mai înseamnă nimic? Că toate planurile sunt date peste cap, că dragostea ta pentru mine seacă dintr-o clipă-ntr-alta doar pentru că apare o femeie pe care n-ai mai văzut-o de şaptesprezece ani? Cu care nu ai nimic în comun, în afara unei origini comune şi a unui trecut de care nu poţi fi mândru?

Lizzie încerca să simtă furie sau, cel puţin, să o arate. Trebuia să lupte, nu-şi putea vârî, aşa, pur şi simplu, capul în nisip şi să renunţe, chiar dacă, în acea clipă, nu-şi dorea nimic altceva mai mult. Dar Claire avea dreptate: Michael şi Kathleen trebuiau să coboare cândva de pe norişorul lor lipsit de griji şi să înceapă din nou să gândească. Atunci, ea trebuia să fie acolo şi să nu pară rănită, plânsă şi disperată. Până în acea dimineaţă, Michael o iubise. Nu se putea ca dragostea lui să fi pierit cu totul!

— Lizzie, e Kathleen! zise Michael jenat. Ştii doar...

— Da, ştiu, a fost dragostea ta din tinereţe şi ai vrut să te transformi în hrană pentru rechini doar ca să o vezi. Dar, de-atunci, Michael, a trecut o viaţă!

Lizzie îşi lăsă mâna pe a lui. Şedeau în camera ei de hotel – camera lor comună, de până atunci. Pentru zilele următoare, Michael îşi luase alta. Era unul dintre acele lucruri pe care voia ca Lizzie să le înţeleagă acum...

Michael îi luă mâna cu grijă.

— Pentru mine e parcă ar fi fost ieri, recunoscu el. E mama fiului meu!

— Şi eu sunt mama fiului tău! explodă Lizzie. Adică,

firește, poate să fie şi o fată!

Îşi puse mâna repudiată de el pe trup.

— Eşti însărcinată?

Întrebarea lui Michael părea să exprime mai degrabă neîncredere decât bucurie.

Lizzie încuviinţă.

— Schimbă asta cu ceva lucrurile? întrebă ea.

Michael îşi muşca buzele aidoma unui şcolar.

— Lizzie... Toate astea... toate astea sunt prea multe, aşa, dintr-odată. Trebuie să le diger mai întâi. Şi una, şi alta. Eu...

— Deci, nu schimbă nimic, zise Lizzie obosită. Şi cum îţi imaginezi asta, Michael? Tu nu vrei să te căsătoreşti – cel puţin, nu cu mine! Bun, asta am înţeles-o! Dar ce-i cu ferma? Cu toate planurile noastre?

Michael strânse din umeri.

— Trebuie să ne gândim la asta, răspunse el evaziv.

— Să ne gândim? întrebă dur Lizzie. Tu şi cu mine sau tu şi Kathleen?

Acum, Michael părea, într-adevăr, chinuit.

— Amândouă... Eu... Noi... Hai să lăsăm o noapte să treacă peste asta, Lizzie. Poate că...

— Poate că o să dispar, aşa cum dispare un coşmar? întrebă ea. Şi bineînţeles că, odată cu mine, şi copilul! Poate că nu o să mai fie decât Mary Kathleen aici, când te trezeşti!

— Lizzie... Lizzie... Trebuie să înţelegi. Îţi sunt foarte recunoscător. Pentru... pentru tot. Şi chiar îmi placi mult! Foarte mult, eu... într-un anumit fel, te iubesc. Dar Kathleen...

— Azi-dimineaţă, mă iubeai încă altfel decât „într-un anumit fel”, zise Lizzie cu amărăciune. Dar bine, fie, lasă să treacă noaptea asta şi vorbeşte mâine cu Kathleen. Poate că o să aibă ea vreo idee! Cu siguranţă că şi-a dorit

dintotdeauna o mică fermă, cochetă, în Otago.

Chipul lui Michael fu brăzdat de o strălucire. Părea să nu perceapă sarcasmul ei.

— Serios, Lizzie? Nu te-ar deranja deloc? Adică... dacă aş păstra eu ferma, vreau să spun... Chiar dacă, fireşte, jumătate din bani sunt ai tăi, nici nu se pune problema! Atunci, ar trebui doar să văd dacă familia MacDuff... dacă ar fi de acord, eventual, cu plata în rate.

Lui Lizzie nu-i venea să creadă. Era chiar într-atât de naiv? Chiar să o fi înţeles el aşa? Sau poate că o înţelegea aşa cum îi cădea lui bine? O făcea el oare doar din acea dimineaţă sau fusese mereu astfel? Dintr-odată, Lizzie îşi dori să plângă, dar se stăpâni. Putea să plângă şi după ce Michael pleca...

— Ei, şi Mary Kathleen asta a ta o să poată contribui şi ea, nu-i aşa? întrebă ea rece. La urma urmei, are un foarte mare succes în îmbrăcarea mireselor – dacă nu cumva tocmai şi-l doreşte pe mire!

Michael clătină din cap.

— Lizzie, nu-i pune nimic în cârcă! Ea nu vrea să ia nimic nimănui. Doar că... doar că e pur şi simplu mâna destinului...

Lizzie îl privi neîncrezătoare.

— Dar ai dreptate, Lizzie, dacă Mary Kathleen îşi vinde partea ei de magazin, ne putem permite ferma!

Michael râse.

— Vezi, la asta nici nu m-aş fi gândit! îmi pare rău, Lizzie. Noi... noi am făcut o echipă bună. Dar, cu Kathleen... trebuie să înţelegi...

— Şi ce-i cu soţia lui? întrebă Claire cam în acelaşi timp.

Ca în fiecare seară, cele două prietene se întâlniseră, împreună cu copiii lor, la o masă comună, pe care Kathleen o pregătea, de cele mai multe ori, după-amiaza. În acea zi, nu o făcuse; nu aveau decât pâine, carne rece

şi brânză. Heather şi Chloe nu se arătaseră foarte încântate de asta, însă nici lui Claire şi nici lui Kathleen nu le era foame. Sean împingea şi el mâncarea de colo colo pe farfuria lui, observându-şi mama.

— Cu cine? se interesă Kathleen.

Avea în continuare acea strălucire nefirească în ochi. Era incredibil ce se întâmplase! îl reîntâlnise pe Michael... Sean îşi recunoscuse tatăl... Tatăl şi fiul nu ar mai fi trebuit acum decât să se îmbrăţişeze, pentru a desăvârşi povestea. Dar ei se uitaseră doar unul la altul fix şi Michael roşise. În cele din urmă, ei încercaseră să-i explice totul lui Sean. Dragostea lor, tentativa lui Michael de a face rost de banii necesari pentru emigrare... Sean ascultase în tăcere, dar chiar şi pentru Kathleen povestea sunase destul de ciudat.

— O să vorbim cândva în linişte despre asta, spusese Michael în cele din urmă.

Sean plecase, mormăind un motiv oarecare, la prietenul lui, Rufus, iar Michael şi Kathleen se plimbaseră vrăjiţi, timp de câteva ceasuri, pe străzile Dunedinului. Îşi povestiseră câte ceva din vieţile lor, însă, înainte de toate, simţiseră căldura celuilalt şi miracolul de a fi din nou împreună. Apoi, Michael fusese nevoit să plece.

Îi datora lui Lizzie o explicaţie, asta o înţelegea Kathleen. Se întorsese acasă beată de fericire.

Însă acum, Claire părea că vrea să-i facă reproşuri.

— Domnişoara Portland, preciză Claire. Doamna cu care e logodit Michael!

Kathleen făcu un gest cu mâna.

— Oh, o să înţeleagă situaţia, rosti ea. Cei doi sunt mai degrabă... prieteni buni.

— Aşa zici? întrebă Claire. Nu prea arătau aşa lucrurile. Mi s-a părut că domnişoara Portland lăsa impresia că ar fi foarte îndrăgostită, iar domnul Drury ardea de nerăbdare

să o vadă în rochia de mireasă, înainte de termen. Ceea ce aduce ghinion, după cum putem constata din nou.

— Ghinion? întrebă uluită Kathleen. Dar Michael şi cu mine suntem foarte fericiţi! Nu-mi vine să cred că el e din nou aici!

Kathleen le zâmbi tuturor. Arăta minunat. Când se întorsese de la plimbarea ei cu Michael, se schimbase. Pentru prima dată după luni întregi, nu mai purta negru, ci o fustă albastră ca marea şi o bluză. Nimeni nu-i răspunse la zâmbet.

— Poate că eşti fericită, dar nu eşti singură pe lumea asta mare, mamă, observă sec Sean.

El avusese mereu o deosebită compasiune faţă de mama lui, însă întâmplările din acea zi îi dădeau peste cap capacitatea de înţelegere.

— Eu unul nu sunt prea fericit! Şi această domnişoară Portland...

— Dar tu ţi-ai găsit tatăl, se miră Kathleen. Asta e ceva extraordinar! Sau... sau nu îţi place de el?

Expresia chipului lui Kathleen se transformă, din încântare, în îngrijorare.

Sean ridică din umeri.

— Nici nu-l cunosc, spuse el apoi. L-am văzut acum preţ de trei minute; din câte pot spune despre asta, el nu se interesa decât de tine. Poate că e chiar foarte drăguţ...

— Oh, da, cu siguranţă, el...

—...dar nu pare la fel de drăguţ ca Peter Burton!

Kathleen se încruntă.

— Cum de îi poţi compara? Peter...

Claire se ridică şi îşi duse farfuria. Se săturase de acest subiect! Dacă rămânea, ar fi strigat la Kathleen şi ar fi scuturat-o! mai făcu însă o ultimă încercare; avea întrucâtva sentimentul că îi era datoare pastorului...

— Kathleen, îţi pot da dreptate că eşti acum într-o – hai

să îi spunem – situaţie de urgenţă spirituală! Te-ai apropiat de el, aţi vorbit – v-aţi sărutat, iar el a contribuit la creşterea copiilor tăi... De câteva luni, aţi suferit amândoi ca nişte câini, din cauză că acel popă oribil, părintele Parrish, ţi-a pus în cârcă tot răul din lume. Dar acum, de la o clipă la alta, el a devenit... Da, chiar aşa, ce anume, Kathleen? Doar un „prieten bun”? Aşa cum e şi domnişoara Portland pentru domnul Drury?

Kathleen îşi privi neînţelegătoare prietena. Părea că vrea să răspundă ceva, însă Claire nu o lăsă să deschidă gura.

— Şi, la urma urmei, ce-i treaba asta de-acum cu domnul Drury? O să ţi-l accepte măcar părintele Parrish? Sau şi aici o să aibă de comentat?

— Părintele Parrish?

De bună seamă, Kathleen îl uitase şi pe el.

Claire se prinse cu mâinile de frunte.

— Vorbeşti de parcă ai fi îndrăgostită lulea, dar nu uita că ai treizeci şi trei de ani! îi reproşă prietena ei. Poate că ar trebui să laşi să treacă o noapte şi să te mai gândeşti la toate astea! Vino, Chloe, mergem dincolo, la Jimmy. Din partea mea, hai şi tu, Heather! Mama ta are nevoie de linişte...

— Mă mai duc o dată la familia Cooper, bombăni Sean şi îşi luă jacheta.

Kathleen încuviinţă. După ce plecară cu toţii, scoase vechea scrisoare a lui Michael din ascunzătoare. Pentru prima dată după multă vreme, nu mai simţea citind-o niciun fel de tristeţe sau un sentiment iremediabil de pierdere, ci doar bucurie, o bucurie nemărginită! Claire avea dreptate, se simţea aidoma unui copil îndrăgostit! Şi, tot aidoma unui copil îndrăgostit, îmbrăţişă acum hârtiile răscitite, dansă prin locuinţă şi, în cele din urmă, adormi cu scrisoarea lui Michael lângă inimă.

Lizzie nu putu să doarmă. Toate astea veniseră prea brusc, prea crunt. Nu putea trece de una singură prin toate astea. În cele din urmă, se ridică, se îmbrăcă şi ceru la recepţia hotelului să i se comande o trăsură. Poate că pastorul dormea deja, dar urma să îl trezească. Avea nevoie de cineva care să îi aline sufletul. Mai mult ca oricând!

Lizzie respiră uşurată când văzu că în căsuţa parohială încă mai ardea lumina. Peter Burton aprinsese focul în şemineu, cu toate că, în acea zi călduroasă de toamnă, nu era nevoie de încălzire. După toţi acei ani, pastorul se bucura de luxul unei case călduroase şi a unei lămpi cu gaz. Lizzie privi scurt pe fereastră, înainte să bată la uşă. Pastorul şedea în faţa focului şi citea.

Peter Burton deschise imediat. Pe chipul lui se citea îngrijorarea.

— Domnişoară Portland! S-a întâmplat ceva?

Lizzie încuviinţă şi, dintr-odată, nu mai fu în stare să vorbească. Intră pur şi simplu şi începu să plângă. Plângea, plângea şi plângea, neîntrerupt; nu îşi putea aminti să mai fi vărsat vreodată atât de multe lacrimi.

— S-a întâmplat ceva cu Michael, Lizzie?

Peter Burton împinse spre ea un fotoliu şi privi neajutorat cum ea se lăsă să cadă în el.

— Lizzie, vorbiţi odată! Un accident? A... a murit?

Peter nu îşi putea imagina una ca asta. În caz de deces, Lizzie ar fi reacţionat cu mai mult sânge rece. De data asta, era altceva. Ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple! Lumea lui Lizzie era ţăndări. Tânăra clătină din cap. Peter o lăsă în cele din urmă să plângă şi se duse în bucătărie să pună de un ceai. Însă, după aceea, renunţă la idee şi deschise o sticlă de bordeaux. Lizzie avea nevoie de un întăritor şi poate că vinul urma să îi mai distragă atenţia. Peter ascultase mereu amuzat şi cu plăcere cum ea

încerca să descopere tot felul de mirosuri şi de variante de gust ale diferitelor sortimente de vin.

— Uitaţi aici... gustaţi, zise pastorul, după ce îi turnase în pahar.

Lizzie luă, într-adevăr, o înghiţitură mare.

Peter gustă încet.

— Merişoare, nu vi se pare? întrebă el. Foarte aromat, dar nu atât de pronunţat cum ar fi murele.

— Un sărut, şopti Lizzie. Un gust mătăsos, care se încolăceşte în jurul limbii, aidoma unui sărut...

Se aranjă în fotoliu.

— Nu a fost ideea mea, pastore, doar a unui alt mincinos...

Luă încă o înghiţitură.

— Sau mătase... mai degrabă mătase... mai uşor decât mătasea... în dimineaţa asta, am purtat o rochie din mătase, pastore, dar a adus ghinion...

Lizzie plânse mai departe şi Peter îşi bău încet vinul. Putea să aştepte. În cele din urmă, ea începu să povestească, iar pastorul ascultă în postura lui obişnuită, pe care o adopta în cazul confesiunilor. Lizzie ştia că îi poate spune totul. Fata din tabăra căutătorilor de aur se străduise să fie osândită de către Peter Burton, însă pastorul slujea un Dumnezeu prietenos. Păru însă să tresară atunci când ea aminti de magazinul Mina de aur a doamnelor.

— Da, am văzut rochia, rosti el. Foarte cochetă, puţin cam prea pompoasă pentru... pentru... Dar dumneavoastră, Lizzie, trebuie că aţi arătat minunat în ea!

Lizzie încuviinţă. Nu mai dorea să se gândească la asta. Cu fruntea plecată, ea îi povesti despre Claire şi Kathie – despre apariţia lui Michael pe cealaltă parte a străzii; în cele din urmă, despre fuga ei ruşinoasă în cabina de probe.

Lizzie nu putu să interpreteze expresia de pe chipul lui Peter Burton atunci când povesti despre reîntâlnirea lui Kathleen cu Michael – însă nu puteai să nu observi că era şi el răscolit de sentimente. Pastorul părea că se sileşte să nu sară de pe fotoliu. Degetele lui se înfipseseră în braţul fotoliului.

— Şi, după aceea? întrebă el sec.

— Au uitat de tot ce îi înconjura! Domnişoara Claire spunea că totul se va linişti. Mi-a oferit ceai... e un om bun... Dar, după aceea, au dispărut. L-am revăzut pe Michael abia pe seară şi, atunci, lucrurile erau deja limpezi pentru el. Şi-a cunoscut chiar şi fiul, de bună seamă un copil la fel de perfect, după cum şi mama lui este femeia perfectă!

— Sean Coltrane, rosti Peter Burton îngândurat, e cu adevărat un băiat bun.

— Cum ar putea fi altfel? rosti Lizzie cu sarcasm. La urma urmei, el e fiul unui înger fără de pată şi de prihană... în orice caz, l-a recunoscut de îndată pe Michael drept tatăl lui, deci trebuie să fi avut loc vreun miracol... iar acum, totul va fi minunat. O mică familie fericită...

— Mai face parte şi o fată din ea, murmură Peter. Heather...

— Da? întrebă Lizzie fără interes. Păreau să fi uitat de ea. Dar ei au uitat oricum de absolut tot, mai puţin de vara lor minunată, petrecută pe câmpurile de pe malul râului.

Peter îşi bău vinul. De fapt, ar fi avut nevoie de ceva mai tare.

Lizzie îl lăsă o vreme să rămână în lumea lui.

— Ce se întâmplă, pastore? întrebă ea în cele din urmă. Poate... Poate îmi spuneţi câte ceva. Explicaţi-mi toate astea. Ce... se gândeşte Dumnezeu?

Peter clătină din cap.

— Asta nu o ştiu, Lizzie, zise el obosit. Şi eu sunt... Eu nu

sunt persoana potrivită pentru a spune ceva legat de asta. În acest caz... în acest caz, nu sunt potrivit pentru a vă alina sufletul!

— Acum nu mai trebuie decât să-mi spuneţi că le doriţi celor doi fericire din toată inima, îl ironiză Lizzie. Fiindcă cei doi sunt făcuţi unul pentru altul şi fiindcă a fost voinţa divină ca ei să se reîntâlnească!

— Asta cu siguranţă nu o spun, o întrerupse Peter aproape furios, îşi ciufulea părul şi aşa vâlvoi. Dacă se certase vreodată cu

Dumnezeu, atunci o făcuse în acea noapte.

— Atunci, spuneţi ceva, orice! strigă Lizzie. Poate îmi daţi vreun sfat... Ştiu că e frumos, ştiu că nu a uitat-o niciodată. Dar, la naiba! Sunt gravidă şi îl iubesc pe Michael Drury!

Peter o privi şi durerea ei i se oglindea în ochi.

— Iar eu o iubesc pe Kathleen Coltrane, zise el!

MANA

Dunedin, Queenstown, Otago 1863-1864

Capitolul 1

Kathleen şi Michael erau mânaţi, ca într-o beţie, printr-un vârtej de amintiri şi de experienţe noi. Michael reveni în dimineaţa imediat următoare, iar Kathleen îl invită la dejun. Heather şi Chloe, care îl văzură pentru prima oară, îl cercetară sceptice, dar, spre mirarea lui Michael, el găsi o cale de acces mult mai uşoară spre fete decât spre Sean. Fiul lui îl ignora. Bărbatul se temuse că Heather ar fi putut să semene foarte mult cu Ian, însă ea se dovedi apoi a fi copia fidelă a lui Kathleen, ceea ce îl bucură şi îl uşură. El îi făcu fetei complimente – şi Claire se dezgheţă puţin, atunci când el îi lăudă rochia cochetă şi când începu să discute cu ea despre cai. Kathleen menţionase faptul că fetelor le plăcea la nebunie să călărească şi, când Michael povesti despre armăsarul lui, începu şi Chloe să vorbească despre poneiul ei, iar Heather, despre calul visurilor ei.

— Dar nu l-am primit de ziua mea, zise ea şi o privi acuzator pe Kathleen. Cică ar fi un moft sau aşa ceva...

Michael râse.

— Dar nicidecum, drăguţo, un cal nu este un lux aici! Imaginează-ţi numai cum un baron al oilor, de pe undeva de departe, din Plains, îţi va face în curând curte. Atunci, va trebui să ştii să călăreşti, chiar şi numai pentru a ajunge la ferma lui! Şi, mai ales, dacă vrei să îl ajuţi, să îi numeri oile şi toate astea...

Fetele chicotiră.

— Dar eu nu număr oi! râse zgomotos Heather.

— Cel mult când nu poate să adoarmă! completă Chloe şi chiţăi.

Fetele abia dacă îşi mai aminteau de viaţa pe care o petrecuseră la fermele din apropiere de Christchurch. Ele crescuseră ca nişte copii de oraş şi nu îşi puteau imagina nimic altceva.

— Oho, atunci aşteaptă numai să-mi vezi ferma din Otago! râse Michael. E pe un munte, Heather, poţi vedea jos până departe, până la lacul Wakatipu. Şi o să avem mii de oi!

— Poate că Heather nici nu îşi doreşte oi, rosti Sean, fără să îşi ridice privirea din farfurie. În orice caz, în ce mă priveşte, oile nu mă interesează câtuşi de puţin!

Kathleen voi să răspundă ceva tăios, dar Michael îşi puse mâna pe braţul ei.

— Nu, îi şopti el. Trebuie să se obişnuiască mai întâi... Stai numai să le vezi! i se adresă el apoi, excesiv de vesel, fiului său uscăţiv. Îţi pot arăta cum se tund. Îţi imaginezi că am fost cândva cel mai rapid oier de la nord de Otago?

Sean ridică dispreţuitor din umeri. Nu ar fi putut să o spună mai clar prin cuvinte: îi era indiferent cât de repede ştia cineva să taie lâna oilor.

— Trebuie să plec la şcoală, zise el scurt şi îşi luă geanta.

Claire o trimise şi ea afară pe Chloe, care ar mai fi flirtat cu plăcere puţin cu Michael.

— Vreţi, aşadar, să o luaţi pe Kathleen împreună cu dumneavoastră, la fermă? se interesă ea apoi. Pentru o vizită sau de tot?

Michael se cufundă din nou în minunaţii ochi ai lui Kathleen.

— Cum vrea ea, răspunse el, fără să arate un interes prea mare în a comunica mai departe cu prietena, evident cam ţâfnoasă, a lui Kathleen.

— Ferma este minunată, Kathleen. Şi peisajul! Oraşul e foarte aproape.

Kathleen zâmbi, dar părea să nici nu ştie măcar despre ce era vorba. Abia dacă îi asculta cuvintele lui Michael; îi era suficient să îi audă vocea şi să îi vadă chipul. Aceste trăsături iubite, colţuroase, rânjetul arogant... Kathleen

începea să viseze când ochii lui veseli, albaştri, îi aruncau o privire.

După un timp, Claire se dădu bătută. Kathleen avea să-l urmeze pe Michael, indiferent unde mergea acesta. Cel puţin, deocamdată, însă nu se putu abţine de la o mică înţepătură.

— Dar proprietatea nu e pe jumătate a domnişoarei Portland?

Michael zâmbi diafan, însă din nou nu o băgă în seamă pe Claire.

— Oh, Lizzie, da, e minunată! îi zise el lui Kathleen. A fost dintotdeauna; dacă aţi putea deveni prietene, Kathleen! E un om extraordinar! A renunţat imediat la fermă, aşa că ne lipsesc o parte din bani. Dar tu nu eşti lipsită de posibilităţi, nu-i aşa, Kathleen? Dacă am putea clădi ceva împreună...

Kathleen încuviinţă, buimăcită. O fermă? De fapt, nu dorea nicio fermă. Dar, fireşte, voia să fie împreună cu Michael!

— Mă gândeam să mergem cândva până acolo, Kathleen. Săptămâna viitoare. Putem lua şi copiii cu noi dacă vrei. Facem tot ce vrei tu, Kathleen...

Femeia îi luă mâna şi i-o duse la obrazul ei.

— Mi-aş dori să fiu singură cu tine, zise ea.

Suna ca şi cum ar fi vorbit printr-un vis.

Claire o privi, supărată.

— Locuinţa vă aparţine, rosti ea rece. Eu merg la magazin. Cineva trebuie să câştige aici bani. Mai ales că ultima vânzare nu s-a încheiat. Următoarele rochii de mireasă, Kathie, o să le vând fără tine.

Claire se retrase.

— Ce-i cu ea? întrebă Michael.

Kathleen ridică din umeri.

— Nu vreau să fiu singură cu tine aici, Michael, zise ea

mai departe. Nu dacă poate intra Claire în orice clipă sau să ne deranjeze vreuna dintre cusătorese. Am nevoie de timp, pe care să îl petrec cu tine, Michael. Să fim doar noi doi! Nu am putea călări undeva? La... la râu?

Michael îşi luă calul, o conduse pe Kathleen la grajd şi insistă să înşeueze pentru ea micul cal negru al lui Sean.

— Dar acesta nu e un cal pentru o doamnă! rosti el apoi, încruntându-se, motiv pentru care Kathleen începu să râdă.

— Dar eu nu sunt o doamnă, Michael, iar calul e deja o îmbunătăţire; mai demult, călăream un catâr!

Michael nu o asculta. Dădea dovadă de o grijă nemărginită. Cel mai bine ar fi ajutat-o pe Kathleen cu o trăsură îmbrăcată în catifea şi în mătase şi s-ar fi lăsat duşi de un vizitiu discret, cum o făceau pe vremuri lordul Wetherby şi soţia lui.

— Am putea înhăma şi doi cai, spuse el. Lizzie are o trăsurică. Dacă aş fi fost pregătit...

Kathleen îl sărută pe obraz.

Donny Sullivan, în al cărui grajd se aflau în continuare animalele lui Claire şi ale lui Kathleen, rânjea cu bunătate.

— Ei, domnişoară Coltrane, o ştie oare părintele Parrish? o tachină el. O să primesc şi eu o invitaţie la nuntă?

Kathleen roşi, de asemenea şi Michael. Dar Donny nu aştepta niciun răspuns. Oricum, nu avea să îi spună nimic severului părinte Parrish. În realitate, Sullivan se temea la fel de mult de neprietenosul preot ca şi restul comunităţii. Şi, din contră, îi plăcea chiar foarte mult de Kathleen. Era fericit să o vadă din nou râzând!

Michael o conduse la vărsarea râului Tuapeka şi fu surprins să vadă cât de bine stăpânea ea vioiul cal negru, atât la trap, cât şi la galop. Pe vremuri, în Irlanda, ea şezuse cel mult pe un măgar, pe care îl călărea la pas, dar acum, această excursie părea că îi face chiar plăcere.

Ochii îi străluceau, iar Michael îşi amintea de tânăra doamnă Wetherby, la vânătoarea de vulpi din ţinutul Wicklow. Păcat că nu exista aici nimic asemănător – la urma urmei, avea să fie, în curând, un gentleman de ţară, iar Kathleen, a sa lady.

Apoi, ei îşi petrecură întreaga zi pe malurile râului, aşa cum o făcuseră în toate acele duminici pline de visuri, din trecut, în Irlanda. Lizzie ar fi căutat, în acel loc idilic, în care ei se aflau, mai întâi urme de aur, dar Kathleen nu făcea altceva decât să şadă la mal şi să se uite încântată la apa curgătoare, care părea să danseze împreună cu razele soarelui. Ea pregăti bucatele aduse pentru picnic şi lăsă în seama lui Michael să prindă peşte şi să-l frigă. El o făcuse după obiceiul *pakeha*, astfel încât prada nu era prea mare, însă Kathleen îl admiră, cu toate acestea. Într-un târziu, el o iubi în lumina după-amiezii, sub o ferigă, a cărei umbră părea să îi acopere cu voaluri blânde. Michael nu trebui decât să închidă ochii pentru a se visa din nou sub sălciile de lângă râul Vartry. Kathleen era, în continuare, la fel de tandră şi de drăgăstoasă ca în trecut. I se oferi cu plăcere, îşi puse braţele în jurul lui, îl mângâie – îl legănă în dragostea ei. Michael se pierdu în râsul ei încet, în tandreţea ei şi îi admiră chipul de madonă în clipa extazului. Pe când se întorceau la Dunedin, amândoi erau nesfârşit de fericiţi.

— Vii săptămâna viitoare la Queenstown? întrebă Michael, după ce se despărţi de Kathleen cu un sărut, în faţa uşii ei de la intrare. Să vezi ferma?

Kathleen încuviinţă. L-ar fi urmat pe Michael până la capătul lumii!

Când Michael se întoarse la hotel, Lizzie plecase deja.

— Nu vă mai chinuiţi! îi sugerase Peter Burton.

Pastorul fusese, în acea noapte, la fel de palid, de lipsit de speranţe şi de părăsit cum se simţise şi Lizzie.

— Puteţi dormi azi aici, în casa parohială, iar mâine o să vă cazez la menajera mea, care mai închiriază, din când în când, câte o cameră. Ar trebui să vă economisiţi banii, Lizzie. Gândiţi-vă că nu mai aveţi decât pe jumătate la dispoziţie, în cazul în care Michael nu se va linişti. Doar nu vreţi cu adevărat să cumpăraţi cu ei o fermă?

Lizzie nu ştia. Încă nu era capabilă să gândească atât de departe, însă el avea dreptate, ea nu era o ţărancă! Nu precum Kathleen.

— Kathleen Coltrane provine de la o fermă, nu-i aşa? îl întrebă ea pe pastor.

Peter îşi ţuguie buzele.

— Da, rosti el apoi, dar eu nu am avut impresia că i-ar fi prea tare dor de ea.

Lui Sean Coltrane nu îi era, cu siguranţă, absolut deloc dor să se întoarcă la ţară. Îi comunică acest lucru cât se poate de clar lui Kathleen atunci când ea deschise, în faţa copiilor, discuţia despre Queenstown. De fapt, Heather voia să se folosească de ocazie pentru a chiuli de la şcoală, dar deveni şi ea sceptică atunci când Sean îşi prezentă argumentele.

— O fermă, în mijlocul pustietăţii – am mai fost noi la aşa ceva! Unde să meargă Heather la şcoală şi unde vrei să studiez eu?

— Queenstown nu e foarte departe, repetă Kathleen afirmaţiile lui Michael.

Sean se prinse cu mâna de frunte, lipsit de orice respect.

— Şi ce e Queenstown? întrebă el. O tabără mai bună de căutători de aur!

— Acolo există o şcoală! susţinu Kathleen.

Sean o privi mânios.

— Sigur că da! O şcoală primară, în care copiii căutătorilor de aur învaţă să scrie şi să citească. Minunat!

Dar eu sunt la liceu. Ca să nu spun că aproape că sunt la colegiu! Heather este la liceul de fete. Mamă, Heather are probabil mai mulţi ani de şcoală în spinare decât fata care le predă copiilor din Queenstown!

Ultima afirmaţie era cu siguranţă exagerată, însă Kathleen nu avea o altă soluţie decât să-i dea, cel puţin parţial, dreptate fiului ei. Sean nu mai avea, într-adevăr, nimic de învăţat in Queenstown şi nici lui Heather nu putea să-i priască schimbarea şcolii.

— Tu poţi însă să mergi aici la colegiu, îi veni ea, în cele din urmă, în întâmpinare fiului ei. Claire te lasă să locuieşti în continuare la ea, iar Michael va putea plăti cu uşurinţă banii pentru şcoală.

Sean îşi dădu arogant capul pe spate.

— Mulţumesc. De asta mă pot lipsi! O să fac cerere pentru o bursă, o să o primesc cu siguranţă! Şi o să locuiesc la pastorul Peter.

Dacă aşa-zisul meu tată nu s-a ocupat de mine timp de şaisprezece ani, nu mai e necesar să înceapă să o facă acum!

Kathleen suspină. Lucrurile între Sean şi Michael nu mergeau nici pe departe aşa de bine cum sperase ea. Şi când te gândeşti că Michael încercase, cu adevărat, să-i explice fiului său situaţia din trecut, din Irlanda, şi de ce acţionase astfel. Însă Sean nu putea lua nimic drept un simplu dat. Poate că aici se vedea influenţa scepticului pasionat Peter Burton sau poate că şcoala îl făcea să pună întrebări. Realitatea era, în orice caz, că Sean nu înţelegea sau că nu voia să înţeleagă. Fireşte, Michael înfrumuseţase lucrurile, dar el nu prea putea să îi povestească lui Sean despre distileria tatălui său. În schimb, el accentuase lupta pentru libertate a irlandezilor şi se folosise de iscusinţa lui în vorbire, pe care o avea din naştere, pentru a transforma într-o adevărată epopee tot ce se lega cu dragostea de

patrie şi curajul eroic. Din păcate, Sean trecuse demult de vârsta la care mai asculta poveşti cu gura căscată şi, datorită lui Claire Edmunds, crescuse cu o sumedenie de poveşti, destule pentru a putea distinge între minciună şi adevăr. Acum, părea că îi face de-a dreptul plăcere să joace pe marele inchizitor în discuţia cu tatăl lui.

— Aşadar, ai furat grânele lui Trevallion, rostise el, atunci când Michael îi istorisise povestea capturării sale. Pentru a putea pleca în America împreună cu mama. Cu toate acestea, nu era corect, nu-i aşa?

Michael dăduse din umeri.

— Trevallion era un trădător. Pactizase cu englezii, iar poporul murea de foame.

— Aşadar, ţie îţi era foame? insistase Sean.

— Deci... nu aşa, direct, mormăise Michael. Era mai mult... ei, era mai mult vorba despre întrebări de principiu... Irlanda ne aparţine nouă, irlandezilor! Râurile ei, câmpurile ei, grânele care cresc acolo!

Sean se încruntase.

— Vrei să spui că era vorba despre... motive politice?

Michael încuviinţase, uşurat.

— Dintr-un anumit punct de vedere, Sean, făcuse el pe importantul.

Sean îşi frecase tâmplele.

— Deci, atunci tot nu a fost vorba despre mama...?

Michael inspirase adânc. Trebuia să se stăpânească. Sean era... ei, lui Sean pur şi simplu îi lipsise tatăl care să îi insufle dragostea de Irlanda – în ciuda distanţei.

— Fireşte că a fost vorba despre mama ta! Şi despre tine. Dar...

— Şi ce ai făcut după aceea cu grânele lui Trevallion? se interesase Sean în continuare, foarte relaxat şi cu o voce limpede. Nu prea înţeleg: dacă ai fi făcut-o din patriotism, nu ai fi avut voie să îl vinzi. Deci, pastorul Burton, el ar fi...

el ar fi împărţit grânele în biserică sau cam aşa ceva.

Michael scrâşnise din dinţi.

— Dar dacă l-ai vândut... atunci, în principiu, te-ai îmbogăţit de pe urma lui... de pe urma foametei!

Kathleen decisese să îi împace, cu iscusinţă, pe Sean şi pe Michael. Era cu siguranţă varianta cea mai bună dacă băiatul rămânea în Dunedin, în cazul în care Michael dorea cu adevărat să plece la Queenstown. Kathleen încă mai avea îndoieli legate de mutatul la fermă, atunci când nu era împreună cu Michael. De fapt, îi plăcea la Dunedin, mai ales acum, când se trezise din letargia în care căzuse după moartea lui Ian.

În ce-l priveşte pe Ian, ea vedea povestea dintr-un alt punct de vedere. Părintele Parrish îi băgase, cu succes, în cap că Dumnezeu dorea să o pedepsească, însă, acum, Dumnezeu i-l readusese pe Michael! Era absolut imposibil ca Domnul să fie mânios pe ea, să i-o ia în nume de rău că îi părăsise mai întâi pe Ian şi pe Colin şi pentru că îl trimisese, apoi, pe Colin în Anglia! Indiferent ce spunea acel preot morocănos, Kathleen considera, acum, moartea lui Ian drept o întâmplare fericită – drumul spre Michael îi era liber! Căsnicia cu Ian folosise neîndoielnic doar pentru că o adusese în aceeaşi ţară în care Dumnezeu îl călăuzise şi pe Michael. Dumnezeu iubea, de bună seamă, drumurile încâlcite – asta o spusese pastorul Burton mereu. Trebuia doar să te gândeşti la chestiunea cu evoluţia! Colin scria acum, din Anglia, scrisori pline de încântare – chiar dacă pline de greşeli gramaticale, dar părea să se evidenţieze ca trăgător de elită şi se mai dovedise a fi şi un navigator talentat.

În orice caz, Kathleen se simţea mai liberă şi mai fericită ca oricând şi ar fi sărbătorit asta cu întreg oraşul. Însă aici apăruse singura pată neagră în întreaga ei fericire. Michael nu părea să fie deloc încântat să o conducă la balurile şi la

vernisajele, la concertele şi la piesele de teatru la care o ducea Jimmy Dunloe pe Claire. Kathleen încercase să îl convingă o dată sau de două ori, dar el se comporta stângaci în societatea înaltă a oraşului Dunedin, iar oamenii vorbeau despre el pe la colţuri.

— Căutător de aur, auzise Kathleen spunându-se pe la spatele ei şi: aventurier.

Da, chiar şi Claire şi Jimmy nu păreau să-l placă pe Michael. Acesta vorbea în continuare cu un pronunţat accent irlandez – la care Kathleen renunţase demult. El nu ştia, în cadrul unui dineu important, care furculiţă era potrivită pentru care fel de mâncare şi nici nu părea prea interesat să înveţe. Fireşte, nu ştia să danseze vals şi nici nu ştia să poarte o discuţie despre politica mondială. Nici măcar atunci când un bancher sau un om de afaceri îl întrebase ce părere avea despre fenieni şi despre problema irlandeză, nu ştiuse să dea un răspuns adecvat. Michael avusese pe cap, în ultimii ani, doar supravieţuirea. Nu mai citise ziarele şi nici nu studiase.

— Dar ar putea-o face acum, dădu Claire de gândit, atunci când Kathleen îşi apără încă o dată iubitul. Doar nu are nimic de făcut toată ziua, în afară de a te idolatriza! Dar el nu este interesat de aşa ceva. Nici pentru Irlanda, nici pentru Dunedin – sper că are măcar habar de agricultură, altminteri o să şi muriţi de foame. Şi, în ce priveşte chestiunea cu baronul oilor, îţi spun, Kathleen: oile nu sunt suficiente! Accentul cade pe baron, iar el trebuie să aibă măcar nişte maniere.

Claire ştia despre ce vorbea. Jimmy şi ea erau oaspeţi bine văzuţi la balurile asociaţiilor crescătorilor de animale. Şi, indiferent cum îşi făcuseră bogăţii crescători de oi averea – cu siguranţă că printre ei se numărau nişte vânători de balene, căutători de aur, vânători de foci şi cartofori profesionişti –, ei se străduiau acum, cu toţii, cu

mare succes, să aibă o ţinută perfectă.

— O să fie totul bine, o linişti Kathleen. Michael trebuie... să se obişnuiască cu astea. E deştept. Dacă îşi dă puţin silinţa...

— Tocmai aici se pare că e problema, bombăni Claire. Dacă mă uit cum se clatină prin viaţă, atunci mă întreb cum de a ajuns până aici!

În cele din urmă, Kathleen şi Michael merseră singuri până la Queenstown, iar Heather rămase împreună cu Claire şi se duse la şcoală. Fata se gândise, între timp, la ideea mutatului şi devenise la fel de vehementă împotriva ei ca şi Sean. Fireşte că avea motive mai puţin rezonabile. La universitate nu se gândea deocamdată, chiar dacă Claire le încuraja pe fete. Se spunea că în Dunedin li se va permite femeilor să studieze, de la început, la toate materiile! Lui Heather îi păsa, în primul rând, de Chloe, de care nu voia să se despartă nici în ruptul capului. Fetele fuseseră mereu împreună, încă de la naştere, şi, de când mamele lor fugiseră de acasă, ele dormeau în aceeaşi cameră, se înghesuiau, atunci când aveau coşmaruri, în acelaşi pat şi îşi mărturiseau una alteia orice vis şi orice gând. Claire glumea că cele două aveau să se căsătorească numai dacă găseau nişte fraţi gemeni. În orice caz, Heather nu dorea să meargă singură la Queenstown. În acest caz, nu conta nici măcar promisiunea lui Michael de a-i cumpăra un cal, de îndată ce se vor fi mutat la fermă.

Kathleen nu ştia cum aveau să se aranjeze toate, însă, deocamdată, se bucura de călătoria împreună cu Michael. În acest scop, împrumutase calul lui Sean, ceea ce nu îi convenise acestuia. Michael făcuse, ce-i drept, oferta de a închiria o trăsură, însă propunerea venise cu jumătate de gură. Brişca lui Lizzie părea să nu mai fie disponibilă, după cum Michael nici nu o mai amintea deloc pe Lizzie. Lui

Kathleen îi convenea asta; doar Claire o supăra mereu, punându-i mereu întrebări sfredelitoare despre locul unde se afla domnişoara Portland. Din perspectiva lui Kathleen, Claire se comporta deja bizar, iar Kathleen simţea că prietenia lor începuse să se clatine. Şi, din această perspectivă, era bine să iasă câteva zile din locuinţa comună şi să se îndepărteze de afacerea lor. Dar chiar pentru totdeauna? Kathleen nu dorea să se gândească la una ca asta. Noua viaţă cu Michael îi dăduse imbolduri în planul creativităţii. Schiţele ei pentru colecţia de toamnă erau îndrăzneţe şi pline de culori vesele, senzuale şi croite pe trup. Claire şi cusătoresele erau absolut înnebunite, iar primele cliente făcuseră deja comenzi când Claire lăsase prin magazin, ca din întâmplare, schiţele colecţiei. Kathleen nu-şi putea imagina cu adevărat cum ar fi fost să mulgă din nou vaci, în loc să deseneze, dar toate astea aveau să se rezolve. Poate că şi in Queenstown urma să existe un magazin similar cu Mina de aur a doamnelor, sau putea pune ea unul pe picioare. O filială; asta nici nu ar fi fost o idee chiar atât de rea! Kathleen o putea conduce, trimiţându-i lui Claire schiţele prin poştă. Atunci, s-ar fi întâlnit o dată sau de două ori pe an...

Călărind spre Otago, Kathleen înţelesese însă repede că o asemenea întâlnire nu putea fi una simplă. Încă din a doua zi, drumul spre Queenstown deveni mai abrupt, mai îngust şi, din orice punct de vedere, mai complicat. Strada era circulabilă; Michael povesti că trecuse pe acolo împreună cu Lizzie cu o trăsură cu un cal. Însă aveai nevoie de un vizitiu cât de cât iscusit. Kathleen nu s-ar fi încumetat să străbată porţiunea de una singură. Claire, căreia îi făcea plăcere să fie în preajma cailor, nu ar fi avut astfel de greutăţi, însă călătoria dura zile întregi, iar Kathleen nu şi-o mai putea imagina pe Claire dormind în cort sau în căruţă. Prietena ei răsfăţată ar fi insistat să

înnopteze în hanuri, iar în acest scop ar fi trebuit să meargă pe ocolişuri.

Lui Kathleen îi făcea plăcere să doarmă cu Michael sub cerul liber. Primăvara făcuse acum loc unei veri călduroase, dar care era, pentru regiunea Otago, extrem de uscată. Kathleen se bucura de nopţile petrecute în braţele lui Michael. Ea îi numise, surâzând, câteva stele în limba maorilor, însă avea sentimentul că lui Michael nu-i făcea plăcere să o audă. În cea de-a doua zi a călătoriei, păru că duc lipsă de subiecte de discuţie. Între timp, îşi ştiau poveştile de viaţă – cel puţin, în măsura în care erau dispuşi să şi le etaleze unul în faţa celuilalt. Foarte multe alte subiecte de discuţie nu prea existau între ei – cel puţin, nu fără riscul de a se ofensa!

Copiii nu reprezentau un subiect – fireşte că lui Michael îi făcea plăcere să audă despre inteligenţa lui Sean şi despre studiile lui. Dar el i-o lua în mod evident lui Kathleen în nume de rău faptul că nu îl învăţase aproape deloc istoria patriei sale. Sean nu crescuse cu poveşti despre ocupaţia englezească, despre foamete şi despre eroismul strămoşilor săi, ci mai degrabă cu legendele romanilor şi ale grecilor. Şi, în plus, chestiunea cu Colin! Michael îi făcuse cele mai aspre reproşuri lui Kathleen, pentru că îl trimisese pe mezin tocmai la o academie militară englezească.

— Şi ce altceva puteam face? întrebă neajutorată Kathleen.

Fireşte, nici Michael nu avea o altă idee, în afară de a-l fi pus pe băiat pe genunchi, administrându-i o corecţie serioasă. În plus, Michael nu scotea niciun cuvânt în legătură cu modul în care ar fi putut să procedeze Kathleen şi faţă de fundalul pe care îl dădea educaţia lui Ian, cu înclinaţii spre înşelătorie, furtişag şi împotrivire, care ar fi dus la şanse minime de succes cu o atare

metodă.

Chiar şi subiectele banale de discuţie, cu care Kathleen se obişnuise demult, cum ar fi seratele la teatru, dineuri de binefacere şi vernisaje, nu puteau fi abordate. Michael amuţea atunci când Kathleen făcea vreo glumă care se referea la artă sau la literatură şi, spre imensa ei uimire, el nu auzise niciodată despre Darwin şi despre teoriile lui revoluţionare. Kathleen îşi petrecu două ceasuri din timpul călătoriei pentru a-l informa despre cele mai importante idei legate de naşterea speciilor, dar pe el toate acestea îl interesau prea puţin. Doar mutarea lui Peter Burton pe câmpurile aurifere, ca urmare a atitudinii sale „eretice”, îi provocă o reacţie.

— Deci ăsta-i motivul pentru care a fost izgonit sărmanul pastor! făcu el. Şi eu mă întrebasem deja de ce se chinuia ani întregi cu escrocii din Tuapeka, când te gândeşti că el o dusese şi mai bine în viaţa lui.

— Cu siguranţă că nu a fost fericit acolo, recunoscu prevăzătoare Kathleen.

Nu dorea să dezvăluie prea multe despre relaţia ei cu Peter Burton.

— Ar fi preluat imediat, cu mult mai mare plăcere, o parohie în oraş.

— Atunci, de ce nu şi-a ţinut gura? întrebă Michael. Putea, la urma urmei, să predice şi altceva. Biblia e suficient de groasă şi nici nouă nu ne-a dăunat prea mult să auzim de Adam, şi de Eva, şi de Paradis... Ceea ce îmi dă, de altfel, o idee: ia uită-te vizavi, locul de sub fagi! Nu ţi se pare paradiziac? Ce zici, ne oprim acolo să mâncăm nişte mere?

Kathleen râse ruşinată, însă, indiferent de cât de fericită o făcuse Michael în următoarea oră, discuţia îi rămase aidoma unui ghimpe în inimă. Pentru Peter Burton nu era indiferent ce predică. Pastorul se simţea dator faţă de

sinceritate, dorea ca oile sale să înveţe să gândească. Şi nici măcar teoriile lui Darwin nu erau şocante în sine, ci consecinţele lor, concluziile care se puteau trage din ele. Despre viaţă şi despre moarte, despre Dumnezeu şi despre soartă... Toate aceste lucruri, asupra cărora Michael nu se oprea niciodată să se gândească – şi nu se gândise vreodată, după cum se văzu nevoită Kathleen să recunoască, împotriva voinţei ei. Chiar şi părintele O'Brien se supărase pe superficialitatea lui Michael. Kathleen îşi amintea încă foarte bine cum dorea acesta să îl trimită la o şcoală mănăstirească din Dublin. Fireşte că ar fi avut în faţă o carieră clară, unde ar fi urmat mai întâi seminarul teologic, iar Michael refuzase categoric una ca asta. Ar fi rămas mai degrabă în Wicklow, să lucreze pe câmpurile lordului Wetherby. Kathleen îşi punea acum problema dacă nu cumva, prin reflecţii, cu sârg şi conştiinciozitate, nu ar fi putut să găsească nişte alternative. La urma urmei, biserica nu obliga pe nimeni care nu simţea chemarea să poarte sutană. Dar Michael nici măcar nu se ocupase cu aşa ceva. Lui îi plăcea viaţa simplă, trăind de pe o zi pe alta. Kathleen se gândi zâmbind la focurile de artificii pe care le emanau melodiile cântate de scripca lui. Trebuia neapărat să-i facă una cadou şi, poate, avea să găsească prin Queenstown o cârciumă în care să poată cânta. Kathleen se îmbătă pentru o clipă cu acest vis, dar după aceea se trezi. Cădea în aceleaşi gânduri copilăreşti ca şi Michael! De parcă ar mai fi avut timp, ca baron al oilor, după ce lucrase ziua întreagă, şi chef să cânte din scripcă şi de parcă ţăranii ar mai fi avut chef, seara, să danseze pe muzica patronului lor!

După un drum de trei zile, cei doi ajunseră, în cele din urmă, la familia MacDuff şi, chiar dacă fermierul se miră de ce, de această dată, Michael apăruse împreună cu o altă femeie, nu lăsă să se întrevadă nimic din uimirea sa.

Membrii familiei MacDuff erau adepţi severi ai Bisericii Scoţiei şi îi socoteau, de bună seamă, pe catolicii irlandezi, de la bun început, drept pierduţi. Cât de multe păcate avea Michael să-şi mai ia asupră-şi înainte de moarte, îi era cam indiferent. Important era că putea plăti ferma.

Însă prezentarea grajdurilor şi a şoproanelor de tuns oi nu se petrecu la fel de uşor ca în urmă cu doar câteva săptămâni, când venise însoţit de Lizzie. Kathleen se dovedi a fi o observatoare extrem de ageră, criticând fără niciun fel de reţineri.

— Dar în grajduri e cât se poate de mult curent, domnule MacDuff, rostise ea atunci când inspectară grajdurile. Nu e de mirare că nu aveţi niciun succes cu vitele – asta aţi încercat, nu-i aşa? Haideţi, domnule MacDuff, recunoaşteţi, văd aici balegă de vită, bineînţeles că aţi avut animale mari înăuntru!

MacDuff se codi puţin, apoi recunoscu faptul că clima era prea aspră pentru vite.

— Ceea ce, bineînţeles, depinde de rasă, zise Kathleen. Dacă, de pildă, v-aţi fi hotărât pentru vite Angus... Dar, după cum am spus, aici trebuie să renovezi, Michael, chiar şi pentru oi!

— Nu am avut niciodată pierderi mari la oi! rosti jignit MacDuff. Oile merinos, adică, ele dau lână frumoasă, e adevărat, dar sunt foarte sensibile!

Kathleen se încruntă. Oile merinos. Acesta fusese primul lucru pe care îl învăţase Ian despre oile din Noua Zeelandă; ele nu erau potrivite pentru a fi crescute în acea ţară! Oare să fi fost faptul că scoţianul încă mai experimenta cu o încrucişare a rasei? Kathleen ceru energic să vadă animalele de prăsilă ale lui MacDuff, însă cele mai multe dintre oile gestante şi mieii erau în munţi. Doar câţiva berbeci tineri se mai găseau acolo, într-un ocol din curte. Kathleen privi animalele cu un ochi critic.

— Aţi selectat oile pentru carne sau ceea ce văd aici e tipic pentru crescătoria dumneavoastră? se interesă ea.

MacDuff se strâmbă.

— Acestea sunt scoase la vânzare, admise el – din nou, ceva ce recunoştea fără prea mare plăcere; la urma urmei, îl asigurase pe Michael că avea să îi dea ferma cu toate animalele care se aflau acolo. Dar, în rest, ele nu au nicio problemă!

Kathleen nu mai răspunse nimic. În schimb, insistă ca MacDuff şi Michael să o ducă la păşunile de pe munte, pentru a-şi da cu părerea despre oile gestante.

— Dar asta va fi cu mult prea greu pentru o fată ca dumneavoastră! se împotrivi doamna MacDuff, atunci când umplu coburii vizitatorilor ei cu provizii.

MacDuff se arătă dispus, împotriva voinţei lui, să le pună la dispoziţie un tânăr maori drept ghid. El însuşi nu avea chef să călărească până sus, pe dealuri.

— Dacă a lăsat asta, în toţi aceşti ani, pe seama păstorilor săi, atunci aşa se explică dispariţiile oilor gestante, observă Kathleen, după ce părăsiră, de dimineaţă, ferma. Pun prinsoare că toate satele maori din regiune au turme serioase de oi.

— Ce dispariţii? întrebă morocănos Michael.

— Pierderile, răspunse Kathleen. M-am uitat ieri pe registre, în timp ce tu şi domnul MacDuff aţi comparat whisky-ul scoţian şi cel irlandez. Ei au pierderi extrem de mari, iar asta nu se explică prin încrucişările oilor merinos...

— Oile merinos dau o lână minunată! o înştiinţă Michael.

Kathleen încuviinţă.

— Lână fină! Le folosim pentru stofele noastre de iarnă, parţial ţesute în Spania, şi ne costă o avere. În schimb însă, dau destul de multă lână, şaizeci până la şaptezeci de fire dintr-o livră de lână pură. Dar, din păcate,

animalele sunt extrem de sensibile. Nu le poţi mâna, pur şi simplu, la munte; ele nasc uneori foarte greu, nu se înmulţesc aşa de repede... Sunt foarte delicate. Nu se pot adapta la condiţiile fermelor de aici. Cu toate acestea, ele se încrucişează des, dar rezultatul...

— Domnul MacDuff are nişte oi foarte frumoase! se grăbi Michael să o asigure.

Kathleen ridică din umeri.

— Se prea poate! Doar că, până acum, nu am prea văzut asta! Berbecuţii erau mediocri. Nu erau cei mai răi, se pot vinde bine, dar...

— Kathleen, nici în Irlanda nu am avut oi mai bune! se plânse Michael.

— Şi ce dacă? Doar fiindcă lordul Wetherby nu se pricepea deloc la oi, ar trebui să producem aici, la rândul nostru, o lână la fel de inferioară? Michael, în Plains, de ani buni, nu se mai încrucişează oile merinos! Am avut, cândva, la fermă, o turmă drăguţă de oi încrucişate, dar Ian abia dacă a reuşit să scape de ele, fiindcă rezultatele creşterii pur şi simplu oscilează.

Michael rânji şi încercă să ducă toată chestiunea în derizoriu.

— Iar începi cu domnul Darwin? întrebă el.

Kathleen se încruntă. Era foarte drăguţă când îşi încreţea atât de tare fruntea, dar acum era pentru prima dată când Michael observa mai puţin frumuseţea şi mai mult încăpăţânarea.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, dar fermele Kiward, Barrington, Lionel... Lor vrei să le faci, la urma urmei, concurenţă, dacă te-am înţeles bine. Şi ele au, între timp, nişte oi excepţionale! Rasele *cheviot*, *welsh*, *mountain*, *romney*, *corriedales*... Asta e o rasă nouă, nici măcar eu nu am văzut-o, dar ţesăturile sunt convingătoare şi...

Michael o întrerupse.

— Ascultă, eu am fost şef de echipă la Mount Fyfe şi ştiu...

Kathleen rămase o clipă pe gânduri.

— Asta e ferma aceea de lângă Kaikoura, nu-i aşa? Cred că Ian le-a vândut lor prima turmă! Oi serioase, comparabile cu cele de aici.

Pe dealuri apărură acum primele oi gestante, împreună cu mieii lor pufoşi.

— Le puteţi mâna aici?

Kathleen i se adresă păstorului maori, care i se părea extrem de neîndemânatic.

De obicei, familia MacDuff nu venea călare, ceea ce îngreuna mânatul animalelor primăvara şi toamna. Strădaniile bărbatului nu se dovediră a fi prea mulţumitoare. În cele din urmă, Kathleen îşi puse ea însăşi calul în mişcare şi strânse repede vreo douăsprezece oi. Michael rămase cu gura căscată de mirare.

— De unde ştii toate astea? întrebă el uluit, în timp ce Kathleen coborâse deja şi se apropia de primele animale.

Kathleen se uită la el în sus, iritată.

— Ţi-am spus doar că am avut o fermă, Ian şi cu mine. Iar el nu era prezent decât din când în când; era mereu pe drumuri şi vindea animale – până la Kaikoura, după cum am spus. Animalele de la fermă rămâneau în grija mea. Mai întâi, am fost singură, apoi, cu Sean şi Colin. Lui Sean nu i-a plăcut niciodată... Şi acum, uită-te la lână – vezi diferenţele dintre animale? Chiar şi din punct de vedere cromatic...

Michael abia dacă o mai asculta. Era greu de acceptat în ce se transformase firava lui Kathleen. Ea călărea ceasuri întregi, mâna animalele – şi acum aruncă, plină de îndemânare, o oaie pe umeri, pentru a-i atrage atenţia asupra cine ştie căror particularităţi ale lânii. Şi mai şi compara numărul de fire pe care le puteai toarce din lâna

brută. Michael nu auzise niciodată de aşa ceva. Dar, probabil, fiul lui cel foarte deştept o putea spune la fel de bine. De bună seamă că nu era pură încăpăţânare atunci când Sean susţinea că îi ajunseseră oile pentru o viaţă întreagă.

— Deci, dacă mă întrebi pe mine, rosti Kathleen cu o voce clară, cea a unui om de afaceri – unde rămăseseră oare cântecul şi promisiunile din ea? –, eu nu i-aş cumpăra oile acestui MacDuff, chiar şi numai din cauză că vei cumpăra mâţa în sac. De bună seamă că nici măcar nu şi-a numărat animalele. Şi, înainte de toate, fiindcă nu sunt unitare din punct de vedere al calităţii lânii. Ah, da, şi pământul de aici e păscut până la refuz. Probabil că animalele au paraziţi. E ferma chiar aşa de mică sau nu e folosită? Muncitorii nu mi se par cei mai sârguincioşi...

Lui Michael îi bubuia capul atunci când o luară, într-un târziu, spre Queenstown. Kathleen începu să privească oraşul din perspectivă critică şi acum era nemulţumită că se afla la o depărtare de şaisprezece kilometri.

Muncitorului maori nu părea să îi meargă, nici lui, prea bine cu posibila lui stăpână nouă, însă avea o expresie mai degrabă de un profund respect, decât de supărare.

— Doamna ta are multă *mana*, făcu el, când bărbaţii călăriră pentru o vreme unul alături de celălalt.

Michael suspină. Era ultimul lucru pe care dorise să-l audă.

Capitolul 2

— Iertaţi-ne, domnule... pastor...

Fata maori văzu gulerul de preot al lui Peter şi se corectă imediat. Vorbea o engleză perfectă, aproape lipsită de accent, şi ştia chiar să facă reverenţe gentile.

— Dar nouă ni s-a spus că e posibil să ştiţi unde am putea-o găsi pe Elizabeth Portland.

Fata avea, poate, şaisprezece sau şaptesprezece ani, era înaltă şi slabă, pentru o maori, şi destul de drăguţă. Faţa îi era lată, trupul destul de plinuţ, aşa cum erau majoritatea băştinaşelor, şi avea părul lung până la talie. Era negru-închis şi, dacă l-ar fi purtat despletit, ar fi fost cu siguranţă des ca o perdea. Acum, îşi avea întreaga podoabă prinsă la ceafă cu o plasă, care se potrivea cu rochia cochetă de şcolăriţă, neagră, pe care o purta. O şcolăriţă de la o şcoală misionară din Waikouaiti, care se adaptase şi care se deplasa cu multă siguranţă în oraşul albilor.

Acelaşi lucru nu putea fi spus despre însoţitorii ei. Bărbatul – încă prea tânăr pentru a avea tatuajele tribului, ceea ce era destul de rar în generaţia lui – părea să fie nervos, aproape agresiv. El se uită prin sufrageria confortabilă a lui Peter Burton aidoma unui animal prins în capcană. Femeia mai în vârstă părea mai stăpână pe sine, dar greşise în mod evident locul. Şi ea purta haine vestice, dar rochia îi era prea mare. Din contră, pe bărbatul puternic şi îndesat păreau să plesnească pantalonii şi cămaşa. El avea asupra lui o suliţă şi câteva lucruri din jad, pe care Peter nu reuşi să le identifice. Bănuia că sunt arme ritualice, dar nu se prea pricepea la obiceiurile maorilor. Neîndoielnic, bărbatul reprezenta un războinic, chiar dacă lui Peter nu i se părea prea înspăimântător.

Fata îl prezentă perfect, conform obiceiului, astfel încât

nu te puteai aştepta la ieşiri agresive.

— Ah, da, scuzaţi-mă, eu sunt Haikina Hata din tribul Ngai Tahu, iwi-ul meu locuieşte mai sus de Tuapeka. Ea este mama mea, Hainga, *kaumatua* şi *tohunga* satului nostru, iar el este Kuri Koua, fiul căpeteniei noastre. Kuri nu vorbeşte prea bine engleza, dar ştie să îşi scrie numele.

Peter se întrebă oare de ce sublinia ea asta.

— Vă rugăm să ne scuzaţi dacă vă deranjăm, dar trebuie să vorbim cu Lizzie.

Pastorul încuviinţă.

— De unde până unde v-a venit ideea să o căutaţi aici? se interesă el.

Haikina ridică din umeri.

— Am întrebat în toate hotelurile şi aşa am aflat de Michael... Iar mama ştia că Lizzie e prietenă cu dumneavoastră.

Haikina nu-l văzuse niciodată pe pastor, ea fusese trimisă la Waikouaiti înainte ca el să preia parohia din tabăra căutătorilor de aur.

— Domnişoara Portland locuieşte acum la menajera mea, zise Peter, dar la ora aceasta este, probabil, la biserică. Ea ajută, de cele mai multe ori, când împărţim mâncarea pentru săraci. Avem aici mulţi nevoiaşi...

În această privinţă, Peter ajunsese din lac în puţ cu noua parohie. Nou-veniţii care doreau să îşi încerce norocul pe câmpurile aurifere se îmbulzeau pe dealurile din apropierea bisericii lui, înainte de a porni pe drumul lor spre munţi. O grămadă aleatorie de bărbaţi din Australia şi familii din Anglia, de cele mai multe ori fără niciun mijloc de subzistenţă. Câţiva ridicaseră corturi, alţii păreau să fi subestimat complet vremea din Noua Zeelandă şi încercau să doarmă afară, fără vreun acoperiş deasupra capului. Acum, vara, o puteau face, cât de cât, însă iarna, Peter şi puţinele lui ajutoare trebuiau să ridice corturi în

comunitatea care era pe cale să se formeze, pentru ca măcar femeile şi copiii să poată avea un acoperiş deasupra capului. Cele mai multe familii veneau cu ideea că aurul se găsea pe toate drumurile încă din Dunedin. Descoperirea că aveau mai întâi nevoie de bani, pentru a-şi cumpăra echipamente, pentru ca apoi să fie nevoiţi să meargă, kilometri întregi, până la Otago, toate acestea îl aduceau pe pastor în pragul disperării.

Peter împărţea raţii nevoiaşilor, aduna haine şi se întreba dacă avea să ducă vreodată o viaţă în care corturile şi adăposturile pentru sărmani nu mai jucau un rol esenţial.

Femeia mai în vârstă spusese ceva. Haikina deveni toată roşie atunci când Peter o privi întrebător.

— Ea spune că oamenii nu ar trebui să alerge după împlinire, ci ar trebui să-şi caute aurul în propriul trib... sau împreună cu propriul trib. Nu se poate aştepta să crească frumos ceva ce nu au plantat.

Peter făcu un gest de aprobare, apoi îşi deschise neajutorat braţele.

— Nu pot schimba nimic în povestea asta, zise el.

Haikina încuviinţă. Fiul de căpetenie spuse şi el ceva, însă ea renunţă să traducă.

— Spuneţi-mi doar unde o pot găsi pe domnişoara Portland, fiindcă pe ea o căutăm, rosti fata. Nu vrem să deranjăm.

Peter căzu o clipă pe gânduri, apoi îşi luă jacheta. În Dunedin nu prea apucai să vezi vreun băştinaş, iar noii colonişti nu-i văzuseră deloc pe aceştia. Dacă îi trimitea acum în biserică – mai ales pe fiul căpeteniei, cu aspectul lui marţial, cu suliţă cu tot –, avea să producă un haos total.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, puteţi aştepta aici, până o aduc, propuse el. Este şi mai comod pentru mama

dumneavoastră şi puteţi vorbi în linişte.

Haikina traduse şi ceilalţi fură, de bună seamă, de acord. Bătrâna, ca de la sine înţeles, tânărul, plin de importanţă.

Peter puse de un ceai, înainte de a o lua prin curte, şi îi arătă Haikinei, care veni după el în bucătărie, unde sunt ceştile şi ceainicul.

Ea îi zâmbi.

— E Lizzie tristă? întrebă ea încet.

Peter încuviinţă.

— Sper că acum nu aveţi şi voi veşti proaste.

Haikina clătină din cap.

— Vrem doar să o rugăm ceva, zise ea.

Peter înţelese că tânăra maori nu-i va dezvălui nimic mai mult, dar nu fu nevoit să-şi strunească prea mult timp curiozitatea. Lizzie se afla, într-adevăr, în sacristie, unde tocmai împărţea supa. Când Peter îi făcu semn cu mâna, ea găsi imediat pe cineva care să o înlocuiască şi merse repede spre el. Când se îndrepta spre el, îşi dădu jos şorţul cu o mişcare cursivă. Peter observă, nu pentru prima dată, cât de uşor îndeplinea ea muncile gospodăreşti. Ajuta în bucătărie şi o făcea, în mod evident, cu plăcere, iar mobilele lui Peter păreau mult mai valoroase şi mai îngrijite de când Lizzie insistase să le lustruiască şi să le spele săptămânal. Până atunci menajera lui doar le ştersese de praf.

Lui Lizzie îi făcea plăcere să îngrijească lucrurile frumoase şi părea să-şi distragă astfel atenţia de la durerea ei. Uneori, Peter aproape că o invidia pentru această capacitate. El însuşi se gândea mereu la Kathleen, indiferent ce avea de făcut. Se ruga şi lucra până când cădea lat, dar nu putea să treacă de dezamăgire şi, mai ales, de teribila gelozie. Şi când te gândeşti că un preot nu trebuia să se gândească la omor! Peter Burton era complet

nesigur. Se îndoia de credinţa lui şi de sensul vieţii.

— A venit cineva în vizită la dumneavoastră, Lizzie, maori de la munte.

Lizzie o salută pe Haikina printr-o îmbrăţişare călduroasă, pe *tohunga* cu un *horigi* oficial, dar, în acelaşi timp, din suflet, iar pe fiul căpeteniei, printr-o mică plecăciune. Cei din tribul Ngai Tahu renunţaseră, ce-i drept, de mult la neatingerea copiilor de căpetenie, dar li se arăta totuşi respect.

Haikina le oferi lui Lizzie şi pastorului câte o ceaşcă de ceai. Peter o percepu ca pe un semn cum că ar fi bine primit în micul lor grup. Nici Lizzie nu făcu nicio încercare să-l trimită departe de acolo atunci când Hainga i se adresă. Păcat doar că nu înţelegea limba maori!

Apoi, Haikina întrerupse fluxul vorbirii mamei ei, la care Hainga încuviinţă şi îi adresă pastorului câteva cuvinte.

— Ea nu are nimic împotrivă să traduc pentru dumneavoastră, spuse fata. Ştiţi locul de la cascadă şi cele cinci suliţe.

— Se referă la stâncile în formă de ac, interveni Lizzie în discuţie. Şi, de fapt, ea nu se referă la pământul de acolo, ci la câmpul aurifer.

Peter încuviinţă.

— Lucrurile stau aşa, începu Haikina să explice, în timp ce, de bună seamă, Hainga spunea acelaşi lucru în limba ei. Tribul este extrem de neliniştit. Câmpurile de pe râul Tuapeka par să sece şi vin din ce în ce mai mulţi bărbaţi tot mai sus, pentru a-şi însuşi noi teritorii. Războinicii noştri i-au văzut deja de trei ori pe pământul nostru. Bărbaţi care iau probe, care caută cu tigăile lor prin pâraie. Până acum, nu au găsit cascada. Dar când se va ajunge acolo...

— Dacă vor da de aur, vă vor împânzi pământul, zise Peter.

Haikina încuviinţă.

— Dar noi vrem să preîntâmpinăm asta, făcu ea, oferindu-i lui Elizabeth Portland acel pământ în dar.

— Cât pământ? întrebă uluită Lizzie. Doar nu vorbiţi despre tot pământul tribului vostru!

Fiul căpeteniei gesticula vehement.

— Ne gândeam la porţiunea dintre cascadă şi vechiul teritoriu al lui Drury şi al lui Timlock, preciză Haikina.

— Dar astea sunt... Astea sunt, cu siguranţă, cincizeci de hectare!

Lizzie aproape că se înecă.

— Nici nu ştiam că teritoriul nostru aparţinea tribului. Nu aţi spus niciodată nimic legat de asta.

Haikina ridică din umeri. Tribul Ngai Tahu era cunoscut drept mărinimos. Dacă nu era vreun *tapu* pe acel pământ şi dacă nu era transformat în deşert, aşa cum făcuseră căutătorii de aur cu Gabriels Gully, ei nu împiedicau pe nimeni să ridice acolo un cort.

— Dar de ce vreţi să faceţi cadou pământul vostru? întrebă pastorul. El aparţine în mod clar tribului.

Haikina făcu un gest resemnat.

— Atât timp cât este numai pământ, ne aparţine nouă, în mod clar. *Pakeha* nu vor să intre în încurcături, ei sunt de acord să plătească pentru pământul pe care vor să-l colonizeze. Dar câmpurile aurifere? Ele sunt considerate a fi pământul nimănui; ar ataca pretenţiile noastre de proprietate.

— Şi pe cele ale lui Lizzie, nu? întrebă Peter.

Haikina îi aruncă o privire foarte grăitoare. Ea îl considera, de bună seamă, naiv.

— Pastore, zise ea răbdătoare, dacă Lizzie Portland ridică pietre de hotar şi le arată puşca tuturor celor care pun chiar şi un picior pe pământul ei, atunci ea îşi apără proprietatea şi culege aplauzele lor. Dacă noi facem

acelaşi lucru, atunci este vorba despre o răscoală maori şi ne trimit armata pe cap.

Peter îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, zise el.

Haikina dădu din umeri.

— Nu e vina dumneavoastră. Şi, în ce-o priveşte pe Lizzie, Hainga spune că ei oricum nu i-a făcut plăcere să o vadă plecând. Aşadar, sfatul bătrânilor a decis să îi dea suficient de mult pământ pentru o fermă. Acesta a fost, la urma urmei, planul ei. Michael voia să crească oi. După cum stau acum lucrurile...

Lizzie părea complet năucită de această ofertă mărinimoasă.

— Eu... fireşte că accept cu plăcere, murmură ea. Cel puţin de formă, pentru ca pământul să aibă un proprietar *pakeha*.

— Ar fi mai sigur dacă ai şi locui acolo, spuse Haikina.

Lizzie îşi muşcă buza inferioară, dusă pe gânduri.

— Nu ştiu... Singură?

— Dacă vă construiţi casa jos, acolo unde se află acum cabana, atunci este o depărtare de doar cinci kilometri de Lawrence, spuse Peter.

Lawrence era acum numele nou şi, probabil, cel care avea să şi rămână, al taberei de căutători de aur din împrejurimile staţiei de poştă Tuapeka.

— Mai central locuiţi doar în oraş.

Hainga luă cuvântul.

— Tu nu singură, zise ea într-o engleză stricată. Copil la tine, copil bine-venit în trib.

Lizzie o fixă uluită pe bătrâna femeie. Pastorul şi Haikina nu păreau să fie mai puţin miraţi.

— De unde... de unde ştie ea de copilul meu? izbucni Lizzie, adresându-i-se Haikinei.

Încercase să ascundă prin rochii largi faptul că era

gravidă. Până acum, îi reuşise de cele mai multe ori, dar această *tohunga* înţeleaptă...

— Până acum, i-am spus doar lui Michael despre asta! adăugă ea. Haikina dădu din umeri.

— Spiritele ei sunt probabil de vină, rosti ea, sau poate privirea unei moaşe cu experienţă.

Hainga o privi pe Lizzie.

— A fost conceput sub luminile constelaţiei Matariki, zise ea pe maori. Un copil binecuvântat de Răngi.

Lizzie simţea cum roşeşte. Ce vorbea ea acolo? Copilul să fi fost conceput în noaptea Anului Nou? se gândi la Kahu, însă, apoi, se linişti. Hainga nu amintise serbarea *Tou Hou*, doar Pleiadele, iar ele încă mai erau sus pe cer.

— E fiul lui Michael, îi zise ea cu aroganţă bătrânei Hainga.

Aceasta făcu un gest cu mâna.

— E copilul tău, răspunse ea simplu.

— Are mana ta! adăugă Haikina. Până când şi-o va dobândi pe a sa. Eşti de acord acum? îţi doreşti o fermă pe malurile râului Tuapeka?

Lizzie încuviinţă. Fusese fericită pe acel pământ de la râu. În colibă, la fel ca şi sus, pe câmpurile aurifere. Era corect ca acel copil să crească acolo. Şi, în privinţa fermei, dacă nu trebuia să plătească nimic pentru pământ şi dacă locuia în cabană, atunci avea suficient de mulţi bani. Nu trebuia să se enerveze cu oile, ani întregi. Iar în privinţa ocupaţiei, avea deja o idee!

Haikina îl rugă frumos pe pastor să îi dea adresa unui avocat, care să poată stabili în scris vânzarea a cincizeci de hectare de teren, pentru o fermă, din proprietatea tribului Ngai Tahu către Elizabeth Portland. Peter îl mai chemă în acest scop şi pe judecător. Totul trebuia să fie cât mai oficial cu putinţă. Două zile mai târziu, Kuri Koua, fiul căpeteniei, şi bătrâna tribului, Hainga Hata, îşi puseră

cu grijă semnăturile pe un document redactat în engleză şi în maori.

Apoi, maorii o luară imediat din loc, pentru a duce tribului vestea. Lizzie promise să vină curând la ferma ei.

— Nu pot veni imediat, trebuie să mai rezolv câteva lucruri, o informă ea pe Haikina.

— Să vorbeşti cu Michael? întrebă fata.

Lizzie suspină.

— Michael şi Kathleen vor avea o fermă în Otago. Nu cred că mai sunt multe de spus pe acest subiect. E vorba mai degrabă despre bancă, cum să administreze banii – şi câteva comenzi.

— Comenzi? se interesă Haikina curioasă.

Lizzie zâmbi.

— Ceva, cum ar fi... nişte seminţe, zise ea apoi.

Peter Burton deschise o sticlă de şampanie când Lizzie veni, pe seară, la el, în casa parohială, după o zi petrecută consultând la nesfârşit cataloage şi discuţii legate de transport. El o rugase pe menajeră să gătească, gândindu-se că Lizzie trebuia să fie obosită.

Într-adevăr, ea se prăbuşi epuizată într-un fotoliu.

— Oare cine o să vă mai lustruiască mobilele atunci când eu nu o să mai fiu aici? suspină ea.

Peter râse.

— Aş spune că cel mai bine ar fi să vă comandaţi dumneavoastră propriile mobile din Anglia şi să vă mai îngrijiţi, pentru început, de propria avuţie! spuse el. Bani aveţi destui, acum vă puteţi construi o casă cochetă!

Lizzie ridică din umeri.

— La ce să am nevoie de o casă mare? Pentru copil şi pentru mine e suficientă cabana. Şi o să am multe de făcut pe afară. Nu va fi o gospodărie cu servitoare şi cu subrete!

Zâmbi obosită.

— Kathleen are, cu siguranţă, o aplecare mai mare

pentru a deveni o baroneasă a oilor decât mine. La cât e de frumoasă...

Peter se aşează alături de ea.

— Nu mă priveşte treaba asta, Lizzie, şi înţeleg că nu mai doriţi să vorbiţi cu Michael. Dar v-aţi gândit vreodată să vă adresaţi lui Kathleen?

Lizzie sări în sus.

— Pentru ce? Să râdă de mine? Dacă ar fi vrut să mă menajeze – dacă i-ar fi păsat lui Kathleen de mine numai cât negru sub unghie –, atunci ea nu l-ar fi încurajat pe Michael. Ştia doar de mine! Ştia de nunta noastră, care nu a mai avut loc. Dumnezeule, ea mi-a croit rochia!

Lizzie luă o înghiţitură atât de grăbită din paharul ei, încât începu să tuşească.

— A fost surprinsă, spuse Peter. Lizzie, nu vreau să o scuz, dar ea a fost cu siguranţă răscolită până în adâncul fiinţei ei – se gândise totuşi, la urma urmei, că nu îl va mai vedea niciodată...

Lizzie pufni.

— Dar, între timp, au trecut săptămâni întregi, pastore! Ar trebui să mai coboare de pe norul ei!

Peter ridică din umeri.

— Fie şi aşa, zise el apoi. Ar trebui să-i spuneţi de copil!

Capitolul 3

— Deci, dacă vrei, cu adevărat, să cumperi ferma asta, atunci ar trebui, cel puţin, să nu iei oile domnului MacDuff! Vezi de o turmă frumos crescută – marile ferme vând animale de prăsilă.

Micul cal negru al lui Kathleen dansa vioi. Se apropiau, încetul cu încetul, de Dunedin şi, astfel, de grajdul lui de acasă. Kathleen trăgea încă o dată concluziile pentru Michael. Pentru a douăzecea oară – cel puţin, aşa i se părea lui! Pe parcursul întregii lor călătorii spre casă, nu vorbiseră, practic, despre nimic altceva decât despre propunerile ei pentru cumpărarea şi conducerea unei ferme de oi.

Răbdarea lui Michael se apropia de sfârşit, indiferent de cât de frumoasă era Kathleen, indiferent de cât de liniştită călărea alături de el şi indiferent de câtă eleganţă avea în strunirea neastâmpăratului cal negru. Dacă era să fie sincer, chiar şi asta îl călca pe nervi. Ar fi vrut să o aibă alături pe Kathleen mai degrabă într-o trăsură, lipită de el şi drăgăstoasă, ca pe vremuri. Se gândea cu dor la rarele lor drumuri comune, călare pe măgarul lui O’Roarke. Ea îşi pusese capul pe umărul lui, se ţinuse strâns de el şi lăsase pe mâna lui hăţurile. Iar acum, ea vorbea ca şi cum ar fi dorit să ia în seama ei întreaga creştere a oilor!

— Pentru asta nu ajung banii! observă el supărat.

Şi asta o spusese de mai multe ori, dar Kathleen trecuse pur şi simplu mai departe.

— Atunci, începe cu vite, până când ai câştigat destul! rosti ea, fără să se lase impresionată. Vitele sunt o afacere sigură, chiar şi aici, în Otago, de când cu febra aurului. Mii de căutători de aur, mii de muncitori care ard de nerăbdare să mănânce o friptură bună la finalul unei zile istovitoare. Pentru asta, trebuie să renovezi, fireşte,

grajdurile, dar asta oricum trebuie să o faci. Mai târziu, vei chema la tine echipele care să îţi tundă oile, iar ei vor avea nevoie de şoproane stabile.

Michael suspină. Cel mai bine era să o lase pur şi simplu să vorbească. Poate că avea să se liniştească odată ajunşi din nou la Dunedin.

Însă Kathleen nu mai putea fi oprită.

— Dacă oricum vei cumpăra ferma, aşa se pune problema! Şi la asta trebuie să te gândeşti bine încă o dată. Este la mai bine de şaisprezece kilometri distanţă de cea mai apropiată localitate, Michael! Acel Queenstown este, la ora actuală, o tabără de căutători de aur ceva mai bine aranjată. Poate că se va transforma cândva într-un oraş, poate că nu se va întâmpla asta. Nu mă priveşte, dar...

Michael deveni brusc atent.

— Bineînţeles că te priveşte, Kathleen!

El îşi mână armăsarul mai aproape de micul ei cal negru, care îl muşcă imediat. Lizzie probabil că ar fi căzut, de frică, de pe cal. Kathleen îl sancţionă cu o mică lovitură şi uită întâmplarea.

— Trebuie să fie şi ferma ta; la urma urmei, vrem să trăim împreună acolo!

Pe chipul lui Kathleen se lăsă o umbră imensă. Păru să se lupte preţ de o clipă cu sine, apoi însă îşi opri calul şi i se adresă cu seriozitate.

— Michael, zise ea încet, dar, cu toate acestea, nu fără fermitate. Te iubesc! Dar eu nu doresc o fermă! Nu mai vreau să alerg după oi şi să ajut la fătat în nopţi cumplit de reci şi, în niciun caz, nu vreau să mai locuiesc vreodată la kilometri întregi de cel mai apropiat oraş! Nici nu ştii, Michael, câtă însingurare e acolo!

— Dar am fi împreună! ripostă Michael. Cum poţi fi singură cu mine? Noi... Noi am visat mereu la o fermă.

Încă de pe atunci, din Irlanda.

Kathleen coborî de pe calul ei negru şi îl lăsă să meargă în urma lor. Între timp, se puteau vedea deja primele case ale oraşului Dunedin; ar fi putut ajunge în câteva minute la grajdul lui Sullivan. De bună seamă, ea dorea să mai amâne acest moment. Mai întâi, trebuia spus ce era de spus. Michael opri armăsarul şi îi imită gestul. Făcură mai întâi câţiva paşi în tăcere, mergând unul alături de celălalt. Apoi, Kathleen luă cuvântul.

— Michael... Irlanda... au trecut de atunci şaptesprezece ani! Jumătate din viaţa noastră, Michael. În timpul ăsta, s-au întâmplat multe, mie, una, ţie, alta – nu ştiu dacă vom mai putea recupera vreodată timpul... Dar ceea ce ştiu sigur e că nu mai vreau să trăiesc niciodată la o fermă. La fel de puţin, copiii mei!

— Sean e fiul meu! plusă Michael.

— Sean e aproape matur, Michael. El ştie ce vrea! Mult mai bine decât o ştiam noi pe vremuri... E un copil inteligent şi îţi mulţumesc pentru acest fiu minunat, dar nu poţi recupera anii pierduţi. El...

— Tânjeşte după pastorul ăla! izbucni Michael. Nu te-am întrebat niciodată, Kathleen, dar a fost ceva între tine şi Peter Burton?

O străfulgeră din priviri.

— Şi dacă ar fi fost ceva, rosti Kathleen evaziv; a fost ceva şi între tine şi Elizabeth Portland.

— Asta e altceva! susţinu Michael. Noi doi, amândoi, suntem o parte a unui întreg. Între noi e ceva sfânt. Lizzie este... Lizzie a fost o...

Kathleen îl opri cu o mişcare a mâinii.

— Nu vreau să ştiu ce este Lizzie sau ce a fost ea. Trecutul tău nu mă interesează, iar al ei, cu atât mai puţin. Pe mine mă interesează viitorul! Şi, în ce mă priveşte, tu ai determinat viaţa mea, Michael, în urmă cu şaptesprezece

ani! Din cauza ta m-am căsătorit cu Ian, din cauza ta am plecat din Irlanda. Nu le-ai plănuit tu pe toate, dar le-am făcut din cauza ta. Am făcut ce ţi-ai dorit, am crescut copilul cu demnitate. Dar, dacă e să fim făcuţi unul pentru altul, aşa, irevocabil, fiindcă asta e voia lui Dumnezeu, atunci va trebui să-ţi aranjezi tu viaţa după a mea! Pune ceva pe picioare în Dunedin! Un magazin sau ceva. Vreau să trăiesc cu tine, Michael, dar vreau să am şi copiii mei, pe Claire, magazinul meu...

— Şi pe pastorul tău? întrebă el supărat.

Kathleen îşi luă elan şi-l lovi pe Michael peste faţă. Un gest aproape reflex, aşa cum fusese de obicei în cazul lui Colin şi, rareori, în cel al lui Sean şi Heather. Ea îl fixă din priviri, fără să mai scoată un cuvânt. Nu îi venea să creadă ce îi trecea prin cap: Michael – iubitul ei minunat, cel care avea mereu câte o soluţie, cel care o făcuse mereu să râdă, cel care i se păruse mereu puternic şi bun – se comporta aidoma unui băiat imatur!

Kathleen puse un picior în scăriţă şi se avântă pe micul ei cal negru. Singură, fără niciun fel de ajutor.

— Gândeşte-te la asta, Michael! zise ea liniştită.

Apoi, plecă în galop.

Îi era indiferent dacă el o urma sau nu.

Kathleen se simţea obosită şi murdară atunci când îşi lăsă, în fine, din nou calul în grajd şi după ce ajunse în casa ei din oraş, pe George Street. Nu îşi mai dorea decât să îşi dea jos rochia transpirată de călărie, să facă o baie fierbinte şi, apoi, să se trântească într-un pat adevărat. Kathleen nu avea acum niciun chef să se mai gândească la Michael şi la ferma sa. Era rândul lui să facă următoarea mutare. Dacă dorea să trăiască alături de ea, trebuia să-i facă o altă ofertă!

Kathleen trânti supărată uşa în urma ei şi îşi desfăcu panglica pălăriei. Din salon se auzeau voci şi râsete. De

bună seamă, Claire avea invitaţi – dar oare nu se auzea şi vocea lui Sean, care era acum răguşită, fiindcă i se schimba?

Claire deschise uşa spre bucătărie şi apăru cu o tavă pe care ducea prăjituri şi ceai.

— Kathleen!

Părea surprinsă şi, spre mirarea lui Kathleen, roşi.

— Nu mă aşteptam să vii atât de repede! Dar bine că ai ajuns! Tu... ai un musafir!

Claire făcu un semn spre salon.

— Dacă e să mă gândesc mai bine, adăugă ea când se auziră noi chicote, poate că nici nu ar trebui să te amesteci. Sean... ah, ascultă şi tu puţin!

O împinse pe Kathleen în biroul ei, care se afla lângă salon. Era confortabil şi cochet; Kathleen obişnuia să primească aici cusătoresele şi să ţină şedinţele cu ele. Primprejur erau reviste de modă, mostre de stofe şi diferite aţe, iar într-un colţ era un manechin. Claire deschise uşa de legătură spre salon şi o lăsă pe Kathleen să se uite pe furiş înăuntru. Îi puse degetele pe buze – şi, într-adevăr, Kathleen abia reuşi să-şi reprime un strigăt de uimire. Pe canapeaua din salon se găsea Lizzie Owens – sau Elizabeth Portland? – şi era foarte prinsă într-o discuţie cu fiul ei. Lizzie povestea anecdote din viaţa lui Michael şi, pentru prima dată, Sean arăta interes faţă de tatăl lui.

— A vrut să fugă din Australia în Noua Zeelandă cu o barcă cu vâsle? râse băiatul. Şi să treacă, aşa, Marea Tasmaniei? Dar nu avea el idee cât de departe era?

— Cu o corabie cu un catarg, îl corectă Lizzie. Şi cu trei tovarăşi. Unul dintre ei mai fusese înainte pe mare...

— Dar asta ar fi fost sinucidere curată! exclamă Sean. Cât de prost trebuie să fii pentru asta?

Kathleen se încruntă.

— Tatăl tău nu e prost! zise Lizzie ferm. Doar... uneori,

cam necugetat. Voia să se întoarcă neapărat în Irlanda. La mama ta! Şi la tine!

— Nici nu mă cunoştea! ripostă Sean.

— Dar vorbea neîncetat despre tine. El îi promisese mamei tale să se întoarcă la ea. Şi dorea să o facă neapărat, chiar dacă se dădea cu capul de toţi pereţii!

Sean râse.

— Şi cum a ajuns aici, de fapt? A înotat?

— Asta a povestit el? se interesă Lizzie cu un vădit interes.

Ar fi vrut, cu foarte mare plăcere, să ştie cum prezentase Michael călătoria încoace.

— Nu a spus prea multe despre asta. Doar că... în fine, că a fost un mare noroc, că a putut călători cu un vapor mare.

Lizzie pufni. Apoi, îi povesti despre David Parsley. O versiune mai blândă pentru băiat, însă Kathleen şi Claire îşi putură da seama de restul poveştii.

— De aceea, tatăl tău a fost foarte tare supărat pe mine, recunoscu Lizzie la final. Lui nu îi place să înşele pe nimeni, dar domnului Parsley nu i s-a întâmplat nimic – în afara faptului că au râs toţi de el. Nici măcar nu a trebuit să plătească drumul din buzunarul lui, a făcut-o firma sau angajatorul. Şi nu-l puteam lăsa pe Michael să se înece.

— Mi se pare foarte frumos din partea dumneavoastră, zise Sean. Vreau să spun, că l-aţi luat cu dumneavoastră. Călătoria a fost un risc mare pentru soţia lui David Parsley. Dacă nu ar mai fi fost loc pe vapor, ar fi trebuit să rămâneţi acasă şi aţi fi fost prinsă!

— Biletul era pe numele lui Parsley, explică Lizzie.

Sean încuviinţă.

— Dar aţi fi putut să-l schimbaţi.

Lizzie nu se gândise la una ca asta, dar băiatul avea dreptate. Nu se aşteptase la o atitudine pozitivă din partea

lui Michael. Recunoştinţa reciprocă era superfluă! Eroina acestei poveşti era numai şi numai Lizzie! Simţea cum creşte în ea *mana*.

Claire şi Kathleen se priviră una pe alta, în spatele uşii. Claire nu o rosti, însă lui Kathleen i se păru că aude aproape remarca prietenei ei:

— Doar o prietenă veche.

Sean râmji.

— Foarte îndrăgostită! zise el obraznic.

Lizzie roşi.

— Şi cum au stat lucrurile în trecut, în Irlanda? întrebă băiatul. De ce a fost trimis tata în Van Diemens Land? Grânele lui Trevallion?

Lizzie ridică din umeri.

— Despre asta trebuie să o întrebi pe mama ta! Eu l-am cunoscut abia pe vapor.

— Dar mama nu-mi povesteşte nimic, se plânse Sean. În orice caz, nimic important. La fel de puţin şi tata. A vândut grânele, sau le-a împărţit, sau...

— Deci, dacă am înţeles bine, ele au fost folosite la distilatul whisky-ului, răspunse liniştită Lizzie. Ilegal, desigur. Pentru câţiva saci de grâne nu primeşti suficient de mulţi bani pentru o călătorie în America.

Kathleen şi Claire inspirară adânc. Pentru Claire, povestea era nouă, iar Kathleen era profund ruşinată. Ea nu i-ar fi povestit niciodată lui Sean una ca asta. Ce urma să creadă despre tatăl lui? Spre surprinderea ei, Sean începu să râdă. Atât de tare, încât noua lui voce nu făcu faţă crizei de veselie, iar râsul lui zgomotos se transformă într-un chicotit.

— Tatăl meu, eroul eliberator irlandez distila ilegal whisky în timpul foametei? Chestia asta trebuie să i-o spun pastorului Burton! Este cea mai tare poveste pe care am auzit-o vreodată!

Kathleen se gândi, surprinsă şi recunoscătoare, la toate acele ceasuri pe care fiul ei le petrecuse cu Peter Burton, în care acesta nu îi impregnase doar sentimentul adânc al dreptăţii, ci şi simţul umorului şi respectul faţă de poznele riscante. Era adevărat, Peter s-ar fi amuzat nespus de „lupta de eliberare” a lui Michael.

— De distilat, corectă Lizzie, s-a ocupat Michael ceva mai târziu, în Irlanda, o făcuse familia lui, dar în Kaikoura noi doi aveam o cârciumă...

Kathleen găsi că sosise momentul să îşi facă apariţia. Zâmbi şi deschise uşa spre salon.

— Mă scuzaţi că dau buzna aşa, domnişoară Portland! Numai ce am sosit acasă... Şi aş vrea să aud şi eu povestea asta!

Michael nu se gândea serios la o afacere în Dunedin. Fireşte că trecuse rapid în revistă diferite posibilităţi, în timp ce călărea încet înapoi spre oraş şi, după aceea, spre hotelul lui. Însă, în principiu, îi era groază de pe acum de vreun târg sau de vreun local numai când se gândea la hârţogăraie. Desigur, la ferma lui Fyfe avusese de-a face cu vânzarea sau cumpărarea oilor, însă registrele fuseseră mereu ţinute de George. În cârciuma lor din Kaikoura, o făcuse Lizzie. Michael era responsabil pentru lucrurile practice şi nici nu avea de gând să se schimbe în această privinţă. Fireşte, era de acord cu toate cele legate de calitatea diferită a lânii oilor şi de importanţa acesteia la tors şi era chiar dispus să înveţe. Putea să construiască grajduri şi să le izoleze şi chiar se considera capabil să lucreze cu vite. Dar un magazin? Poate vânzare de lemn sau de alte materiale de construcţii... însă nu înţelegea prea multe din prelucrarea lemnului şi, cu atât mai puţin, nu avea habar de pietre, în plus, se adăugau relaţiile cu toţi cei care aveau să livreze marfa, cu negustorii, clienţii – posibil şi cu bancherii, de teapa acestui incredibil de

arogant domn Dunloe? Nu, asta nu era lumea lui! Nici măcar de dragul lui Kathleen! Ea era nerecunoscătoare! El făcea absolut tot ce îi stătea în putinţă să îndeplinească visul vieţii lor. Practic, îi punea la picioare o fermă. Şi ce făcea ea? Nu avea nimic mai bun de făcut decât să vadă numai părţile negative!

Michael îşi lăsă calul în grajdul hotelului şi intră în cârciuma de vizavi. Situaţia cerea un whisky, pe cât posibil, unul irlandez! Michael îl strigă pe barman şi comandă un *Bushmills*.

Câteva ceasuri mai târziu, era deja în cea de-a treia cârciumă, de această dată, în centru, la Octagon. Se uita la proaspăt construita Catedrală St. Paul şi se compătimea. Dinspre George Street spre biserică venea, în pas agale, Lizzie Owens-Portland! însă pas agale era termenul greşit. Lizzie se mişca agil şi urmărind un ţel, aşa cum o făcea mereu. Avea o ţinută dreaptă, astfel încât părea ceva mai înaltă – dar şi asta o făcea mereu. De ce asta însă nu remarcase el niciodată? Părea să fie relaxată şi împăcată cu sine. Complet diferită de el...

Michael aruncă o monedă pe masă, îşi lăsă berea baltă şi alergă afară.

— Lizzie?

Ea se întoarse şi păru aproape că zâmbeşte. Aşa cum o făcea mereu când îl vedea. Apoi însă, ea se încruntă şi îşi strânse gura.

— Michael? întrebă ea, certându-l. Îţi bei banii pentru fermă?

Bărbatul o ajunse din urmă. Dintr-odată, nu îşi dorea nimic mai mult decât să îşi verse amarul în faţa ei.

— Nu e nicio fermă! zise el fără suflu. Ea... ea... Lizzie, Lizzie, eu... aş dori să vorbesc cu tine. Trebuie să vorbesc cu tine!

Lizzie se întoarse.

— Nu ştiu ce am mai avea de vorbit, rosti ea. Tu ai acum o altă viaţă, „viaţa ta adevărată”. Nu te-ai exprimat astfel, cândva? Deci, mult noroc în continuare cu Mary Kathleen! Dacă e ceva de vorbit, vorbeşte cu ea!

Spunând acestea, o luă din nou din loc.

— Tocmai, că nu am! exclamă Michael şi îi tăie calea. Eu nu am o altă viaţă. Ea nu mă vrea! Kathleen – după toate astea, ea nu mă vrea!

Cuvintele ţâşniră din Michael ca şi cum l-ar fi rupt în două.

Lizzie îşi învinse pornirea de a-l lua în braţe. Nu şi de această dată. De această dată, nu avea să o facă la fel de uşor! Se apropie mai mult de el, dar nu îl atinse.

— După toate astea? întrebă ea sever, adăugând: Ai avut tu ceva în comun, în toţi aceşti ani, cu Mary Kathleen?

— Ştii bine că m-am gândit la ea! sări Michael în sus. În fiecare zi nenorocită, încă de când am plecat din Irlanda!

Lizzie încuviinţă şi se uită nefericită în jur. Nu era bine să se certe pe stradă. În cele din urmă, îl trase pe Michael în răcorosul intrând al Bisericii St. Paul. De fapt, dorise să-l ia de acolo pe pastor, dar se părea că discuţia lui cu episcopul desemnat nu se încheiase încă.

— Oh, da, ştiu, zise ea amar. M-ai comparat zilnic cu ea – sau, mai bine spus, cu amintirea pe care o aveai despre ea. Kathleen, frumoasă, preacurata, fecioara – Mary Kathleen. Şi, pe cealaltă parte, Lizzie, curva.

— Lizzie, nu am vrut niciodată... Nu am intenţionat asta...

Michael se încruntă, plin de remuşcări, un gest căruia Lizzie nu putuse niciodată să-i reziste. Acum, ea nici măcar nu-l privi, ci continuă hotărâtă să vorbească.

— Şi încă cum ai intenţionat asta, Michael! zise ea neîndurătoare. Dar acum a sosit vremea să te trezeşti!

Kathleen a ta s-a descotorosit de feciorelnicie şi chiar şi de Mary! Şi, făcând asta, s-a vândut, exact ca mine! Fiindcă, uneori, nu îţi mai rămâne nicio altă soluţie. Şi atunci este indiferent dacă una apare în faţa altarului cu un gunoi de om, doar ca să-şi poată creşte copilul în demnitate, sau dacă intră cealaltă în pat cu clienţi care plătesc, pentru a nu muri de foame. Sau care se uită cum se distruge bărbatul pe care îl iubeşte! Fără mine, Michael, ai fi fost omorât în bătaie, ca evadat ce ai fi fost, sau te-ai fi înecat în Marea Tasmaniei, sau ai fi băut până când ai fi căzut lat, fiindcă viaţa ta nu mai avea niciun sens aşa, împărţită între vânatul balenelor şi tunsul oilor! Pentru asta, fireşte că am nevoie de *mana*, Michael, chiar dacă nu-ţi convine. Exact la fel cum nu-ţi convine în cazul lui Kathleen. Ea este la fel ca mine, Michael! Cu o singură diferenţă, anume aceea că eu te iubesc, iar ea nu o face!

Michael, ale cărui priviri se plimbaseră fără vreun ţel anume printre lumânări şi icoanele din capela de lângă intrare, sări ca ars.

— Fireşte că mă iubeşte! Cum poţi să spui una ca asta? Kathleen m-a iubit dintotdeauna, ea...

— Ea l-a iubit pe băiatul pe care l-a sărutat pe câmpurile de pe malul râului Vartry. Poate că a iubit puţin şi aventura prin care avea o atitudine rebelă faţă de stăpânire. Dar poţi să ţi-o imaginezi pe Kathleen pe câmpurile aurifere? Doar ai auzit-o: ea nu intenţionează să renunţe la cochetul ei magazin de aici şi să crească oi împreună cu tine, în Otago!

Michael nu întrebă de unde ştia toate acestea. Pentru asta, era prea furios şi prea beat.

— Asta crede ea acum! izbucni el cu încăpăţânare. Dar o să se dea ea pe brazdă. „Unde te duci tu, acolo vreau să merg şi eu!” Ştii vorba asta, Lizzie?

Tânăra nu se putu abţine. Îl pălmui peste faţă. Mai

degrabă neiscusit; îi lipsea exerciţiul lui Kathleen.

— Eu trăiesc treaba asta, Michael. De atâţia ani, eu trăiesc treaba asta! Dar acum, mi-a ajuns! Procedez precum Kathleen! Fac exact ce vreau!

Făcu stânga împrejur pentru a pleca, însă, apoi, se mai întoarse încă o dată.

— În plus, Michael, ai un fiu minunat! Am avut mai devreme ocazia să îl cunosc şi mi-a făcut mare plăcere. Sper ca şi copilul nostru să devină cândva la fel de inteligent şi de rezonabil. Şi, fiindcă, de această dată, condiţiile financiare sunt îndeplinite, nu trebuie să îţi faci griji: îl cresc eu cu demnitate!

— Ai vorbit cu Lizzie? întrebă Michael.

Devenise sfios; era ciudat să o vadă pe Kathleen stând în faţa lui aşa de oficial ca în acea zi. Voise să o vadă, dar ea nu îl invitase. În schimb, se întâlniseră în cafeneaua hotelului său. Kathleen balansa graţios o ceaşcă minusculă de ceai între două degete şi, din când în când, muşca afectată dintr-un fursec. Era tocmai acel tip de fursec pe care îl furase, cu mulţi ani în urmă, din bucătăria marii case şi pe care îl împărţise, cu mărinimie, cu el. Dar el împărţise oare vreodată ceva cu ea? în afară de dragoste şi de griji?

Michael nu putea să uite câmpurile de pe malul râului. Pe atunci, ei înfulecaseră înfometaţi fursecul. Acum, pentru el, era un nimic dulce pe o farfurie fină, iar pentru ea, o delicatesă zilnică, pe care o ronţăia des.

Kathleen încuviinţă.

— Da. Nu mi-ai spus adevărul! Ea nu este o prietenă veche... Ea este... Ea este cealaltă parte a ta! Tocmai ceea ce eu nu am fost niciodată!

— Ceea ce tu nu ai putut deveni! exclamă Michael. Situaţia a fost mereu potrivnică. Dar, dacă ar fi funcţionat, dacă am fi plecat în America...

—...atunci am fi acum în cine ştie ce magherniţă din New York, iar tu şi Sean aţi munci ca salahorii într-o fabrică, pentru a ne creşte copiii sau pentru a supravieţui cumva. Michael, fără Lizzie nu ai fi reuşit niciodată! Nu ai fi avut nicio fermă în Wyoming, sau o fabrică în Boston, sau mai ştiu eu ce! Nici eu nu aş fi reuşit! Afacerea noastră a fost ideea lui Claire, nu a mea. Noi doi, împreună, am fi supravieţuit, Michael, dar nu mai mult de atât! Fiindcă noi doi nu suntem două părţi ale întregului. Jumătatea ta este Lizzie Portland. Iar a mea...

— Vrei să te întorci la pastorul tău? întrebă Michael.

— Despre „întoarcere” nu poate fi vorba, eu nu am fost niciodată acolo! Dar a venit timpul să merg mai departe. Jumătatea mea a fost până acum Claire. Dar ea se va căsători cu Jimmy Dunloe, de îndată ce va exista şi aici o lege a divorţului; iar eu o să... Pot numai să sper că Peter o să mă ierte. Peter nu este trecutul meu, Michael. El este viitorul meu!

Kathleen îl privi aproape cu aroganţă.

Michael îşi plecă fruntea.

— Lizzie spune că este acelaşi lucru... trecutul şi viitorul, zise el pe gânduri.

Pentru prima dată, nu simţea gelozie când era vorba despre Peter Burton.

— Cel puţin, asta e părerea maorilor: avem mereu nevoie de un munte, care să ne ţină ancoraţi în prezent. *Maunga* – ei numesc asta *maunga*.

Kathleen zâmbi.

— Ei, vezi? Lizzie este *maunga* al tău! în cazul în care poate fi un om. Dar eu nu sunt. Nu sunt suficient de puternică să te ancorez, eu însămi am nevoie de o ancoră! Să vedem dacă poate fi Peter.

Ea râse.

— Petru, stânca. De fapt, această idee nu ar trebui să fie

nouă pentru el!

— Dar...

Michael nu voia încă să renunţe.

— Ce se alege de dragostea noastră, Kathleen? Ea a existat... ea există...

Kathleen îl îmbrăţişă.

— Şi o să rămână! Dar doar o umbră a ei. Tu nu ai nevoie de mai multe pentru a fi fericit! Pentru asta, ai nevoie de Lizzie – dacă te mai vrea...

— Nu te superi? întrebă Michael.

Kathleen îl privi mirată.

— Nu mă supăr, dar asta nu contează! mai bine, întreabă-te dacă Lizzie te mai vrea.

Michael îşi muşcă buzele.

— La ultima noastră întâlnire, lucrurile nu prea arătau asta, recunoscu el. Însă... însă, eu o ştiam deja. Ştii... ştii că e gravidă?

Pe chipul lui apăru strălucirea de care Kathleen îşi amintise întreaga ei viaţă. Aceeaşi expresie ca atunci când îi spusese de Sean – după ce el fusese în fine pregătit să accepte ideea unui copil. Poate că Michael avea pur şi simplu mai mult timp pentru orice.

Kathleen încuviinţă.

— Deci, fă bine şi caut-o! îl sfătui ea.

Michael regăsi în sine vechea lui încredere.

— O voi face! Chiar dacă voi răsturna insula asta cu susul în jos, o să...

Kathleen îşi puse liniştitor mâna pe a lui.

— Michael, gândeşte-te puţin înainte să sapi toată Noua Zeelandă! Sau înainte să vrei să pleci prin Marea Tasmaniei cu un vas cu un catarg. Lizzie trebuie să aibă şi ea un *maunga*.

Capitolul 4

Era aşa cum îşi amintea. Lizzie nu se mai sătura să se uite la priveliştea pământului ei de mai sus de cascadă. Dealurile împădurite, care păreau să curgă în vale aidoma unor valuri – acum, când se construia din ce în ce mai mult în Lawrence, puteai recunoaşte bine oraşul, care era într-o continuă creştere, mai ales în astfel de zile de toamnă clare ca şi aceasta. Stâncile, care se ridicau arogante spre cer, pârâul cel vioi, care se grăbea spre râu, şi, în final, firul strălucitorului râu Tuapeka.

Lizzie era, în continuare, nehotărâtă dacă să se stabilească acolo sau în fosta lor tabără. Maorilor le-ar fi convenit mai mult, fără doar şi poate, dacă şi-ar fi construit casa la cascadă. O rugaseră să intre în posesia pământului de acolo.

— Fă-ţi un ogor, adu oi acolo sau fă ceva, spusese Haikina.

Însă Lizzie avea alte planuri cu acele dealuri blânde, orientate spre sud. Avea suficient soare acolo, suficientă apă. Iernile erau mai dure decât pe Insula de Nord – dar nu mai dure decât în Germania, şi acolo creşteau multe soiuri de viţă-de-vie. Câţiva butaşi de vie, pe care Lizzie îi transportase acolo cu grijă şi pe care îi plantase în zilele din urmă în pământul umed de vară târzie, proveneau din Germania, alţii, din Franţa. Trebuia să observe care dintre ei se puteau adapta pe Insula de Sud a Noii Zeelande. Pur şi simplu, trebuia să experimenteze.

În sinea ei, Lizzie se distra. Poate că viei îi plăcea aurul, iar ea avea să facă o descoperire epocală în istoria viticulturii. În orice caz, avea destul de citit pentru următorii ani. De când îi povestise Kahu Heke despre studiile lui în biblioteca din Auckland, ea ardea de nerăbdare să afle mai multe despre viticultură! Chiar şi

fără James Busby! Ceea ce ştia el, îi reuşea ei demult! În orice caz, îşi comandase cărţi peste cărţi şi, la cât de încet citea, avea să fie ocupată la infinit cu asta. Şi copilul urma să înveţe să citească – atunci când nu avea să fie la prietenii lui maori, la picioarele *tohungăi*, care să-i povestească despre Papa, şi Răngi, şi despre copiii lor. Lizzie se gândea că, poate, la început, apropierea de satul maori urma să fie mai importantă decât cea de Lawrence. Cânta ceva ca pentru sine atunci când plantă, aproape cu tandreţe, următorul butaş.

Însă apoi atenţia îi fu atrasă de o mişcare venită de jos, dinspre râu. Doi catâri, care mâncau iarba pe mal, şi doi bărbaţi, care îşi despachetau coburii. Lizzie se uită împrejur, însă fără prea mari speranţe. Ceva mai devreme, în acea zi, o ajutaseră câteva femei maori să sape, iar câţiva bărbaţi maori spălaseră aur – tribul avea nevoie, pentru iarnă, de provizii de grâne şi haine. Dar maorii plecaseră acasă de mai bine de un ceas. Lizzie locuia în acele zile din nou în cort. Totuşi, ea îşi cumpărase cel mai modern şi mai confortabil cort pe care îl putuse găsi în Dunedin.

Lizzie apucă vechea puşcă a lui Michael, pe care o ţinea aproape. O găsise în cabană şi o luase cu sine, pentru a o arăta, în principal, războinicilor. Cei din tribul Ngai Tahu aveau, ca majoritatea triburilor, de mult arme de foc pentru a se apăra. Bărbaţii îşi dăduseră cu părerea lor de cunoscători despre puşcă, o curăţaseră şi o încercaseră.

— Funcţionează, spusese Haikina. Deci, fii atentă să nu te împuşti cumva cu ea!

Lizzie îi promisese că se va lăsa iniţiată de către războinici în folosirea acelei arme, dar amânase mereu. De fapt, puşca o înspăimânta puţin. Acum, îi părea rău că fusese atât de neglijentă, însă, oricum, nu dorea să împuşte pe nimeni, doar să îi sperie.

Copilul ei se mişcă, de parcă ar fi protestat. Lizzie încercă să-l ignore. Îşi vârî puşca sub braţ, cu iscusinţă. Apoi, se duse jos, la râu, şi salută politicos. Cei doi bărbaţi tocmai îşi despachetaseră corturile, iar unul luase în mână chiar tigaia de spălat aur. Lizzie se îndreptă spre ei.

— Îmi pare rău, domnilor, dar nu aveţi voie să spălaţi aur aici! Acest pământ este proprietate privată, iar pârâul este inclus.

Se străduia să îşi menţină vocea fermă. Bărbaţii, ambii mari şi bărboşi, o priviră mai întâi uluiţi, de parcă li s-ar fi părut că Lizzie era o nălucire.

— De când e proprietate privată? bombăni primul.

Al doilea râse.

— Hei, te ştiu! Nu cumva eşti femeia lui Michael Drury? Se spune că el s-a îmbogăţit serios, bătrânul Mike! Unde a găsit oare aurul? Aici?

Făcu un semn spre pârâu. Lizzie clătină din cap.

— Michael a spălat aur pe ici, pe colo. Avea un teren împreună cu Chris Timlock, dar de acolo au luat tot ce se putea lua. Acum...

Se ura pentru ceea ce trebuia să facă, dar dacă recunoştea că e singură...

—...acum vom pune bazele unei ferme. Pământul de la vechea noastră cabană până aici, sus, este al nostru, cumpărat cât se poate de legal de la cei din tribul Ngai Tahu.

Cei doi izbucniră în râs.

— Dacă le-a aparţinut lor vreodată! rosti bărbatul mai în vârstă. Lizzie ridică din umeri.

— Guvernatorul l-a recunoscut. Judecătorul... mai mulţi avocaţi... Vă arăt documentele. În orice caz, aici vor paşte în curând oile mele. Şi, în ce vă priveşte pe dumneavoastră: cea mai apropiată tabără de căutători de aur o găsiţi la Lawrence, descoperiri noi, din câte am auzit,

s-au făcut la Queenstown; acolo, va trebui să intraţi mai mult în interiorul teritoriului Otago. Aici însă, nu aveţi ce căuta! în adevăratul sens al cuvântului! Deci, vă rog să plecaţi acum!

Lizzie se sprijini de puşca ei, în speranţa ca gestul să pară înspăimântător. În orice caz, prietenii ei maori obţineau un astfel de efect atunci când se sprijineau de suliţele lor. Dar, fireşte, ea nu era la fel de mare ca ei şi nici nu era tatuată!

Bărbaţii nu se dădură înapoi. Din contră. Cel mai tânăr dintre ei, cel care o recunoscuse mai devreme, se îndreptă acum spre Lizzie.

— De ce sunteţi atât de neprietenoasă? întrebă el rânjind.

Lizzie observă abia acum cât de mare, de puternic şi de hotărât era el.

— Unde este mult amintita politeţe a domnilor şi a doamnelor de la ţară? Fiindcă asta doriţi acum să deveniţi, ca o proaspătă baroneasă a oilor ce sunteţi, nu-i aşa? Haide, micuţă doamnă, invită-ne şi lasă-ne să petrecem o noapte plăcută şi, dacă ne vom convinge mâine că aici nu e aur...

Faptul că Lizzie era gravidă în ultima lună părea să nu îi intereseze deloc.

— Vă puteţi asigura de faptul că aici este o proprietate privată privind cel mult documentele! zise Lizzie cu o voce tăioasă şi ridică puşca.

O îndreptă spre bărbaţi – şi s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut dacă e pusă piedica sau nu şi cum anume trăgeai cu ea. Deşi îi era, de fapt, indiferent dacă nimerea sau nu. O împuşcătură se auzea până în sat. Dacă trăgea, avea să apară, într-un timp relativ scurt, o delegaţie de războinici.

— Ei, fii şi tu drăguţă, Lizzie!

— Pentru dumneavoastră sunt, în continuare, domnişoara Portland! răspunse Lizzie.

— Dar nu doamna Drury?

Bărbatul se apropie mai mult. Lizzie inspiră adânc şi trase. Nu se întâmplă nimic – aşadar, piedica era încă pusă! Lizzie umblă la armă cum se pricepu şi mai trase încă o dată, acum cu succes. Spre spaima ei, puşca din mână părea să fi prins o viaţă proprie. Sări în sus atunci când se desprinse împuşcătura.

Lizzie trebui să se forţeze să nu lase arma să-i cadă din mâini. Se uită disperată la adversarul ei, aşteptându-se să-l vadă pe om murind. Însă el se afla, în continuare, tot acolo unde fusese şi mai devreme. Era uluit şi i se făcuse cât de cât frică.

— Ei, acum calmaţi-vă, doamnă Portland! zise celălalt; părea aproape jignit. Noi venim aici cu intenţii cât se poate de paşnice.

— Poate că, atunci, plecaţi la fel de paşnic mai departe! ţâşni Lizzie.

Făcu încet câţiva paşi în spate. Observă că şi bărbaţii se puseseră în mişcare. Aproape insesizabil, însă păreau să încerce să o prindă într-un cleşte. Ea trebuia să se întoarcă aproape complet cu spatele la unul atunci când trăgea spre celălalt.

Lizzie mai apăsă încă o dată pe trăgaci, ceea ce, de bună seamă, nu era o idee prea bună. Bărbaţii observară că ea nu stăpânea arma. Se apropiară mai hotărâţi.

— Nu vrem scandal, domnişoară Portland! spuse cel mai în vârstă. Daţi-ne puşca şi lăsaţi-ne să facem nişte săpături pe pământul dumneavoastră! Ar fi o treabă bună dacă am găsi aici aur... De altfel, ce este asta?

El arătă spre o viţă-de-vie şi îi distrase astfel atenţia lui Lizzie. În aceeaşi clipă, tovarăşul lui sări asupra ei. Lizzie lovi cu puşca în direcţia lui şi îl nimeri, dar nu suficient de

tare. Ea se împiedică. Bărbatul îi va smulge imediat arma din mână şi apoi...

— Ce se întâmplă aici?

Lizzie percepu o voce puternică, poruncitoare, pe care o ştia.

— Rusty Hamilton? Şi Johnboy Simmons? Nu v-am văzut de mult!

Michael Drury venea spre ei în galop.

— Puteţi să-mi spuneţi ce faceţi aici, cu soţia mea?

Bărbatul mai tânăr – Johnboy Simmons – îi dădu drumul lui Lizzie şi bombăni o scuză.

— Nu te supăra, Michael! rosti cel în vârstă, dar doamna ne-a ameninţat cu o puşcă şi...

— Însă, fără doar şi poate, doamna v-a asigurat înainte, cât se poate de credibil, că vă aflaţi pe proprietatea ei! zise Michael. Aici este Ferma Elizabeth, care cuprinde tot teritoriul de la cabana noastră de jos până aici, sus. Aşa că luaţi-vă tigăile şi căraţi-vă!

Michael coborî de pe armăsarul lui, se îndreptă spre Lizzie şi o sărută rapid. Îi făcu un semn cu ochiul, pe care cei doi nu îl observară. Lizzie tăcea, derutată.

Rusty Hamilton se apropie, cu mâinile pe jumătate ridicate.

— Bine, Michael, dar pârâul ăsta ar putea avea aur... Dacă aţi sta aici pe un filon de aur...

Michael râse zgomotos.

— Ar fi un vis, Rusty, dacă am sta noi aici pe un filon de aur! Dar crede-mă, maorii nu sunt atât de proşti încât să ne vândă câmpuri aurifere drept păşuni. Şi cât de prost mă crezi, de fapt? Chiar crezi că nu am încercat şi eu să caut aur în pârâul ăsta?

— Şi? întrebă bărbatul lacom.

Michael clătină din cap.

— Fireşte că are ceva aur, spuse el. În toate pâraiele de

pe aici e aur, chiar şi acolo jos, la vechiul nostru teren.

Rusty şi Johnboy râseră dispreţuitor.

— Dar aici nu este Gabriels Gully.

Zâmbi.

— Vă jur asta, băieţi, pe onoarea mea!

Lizzie se uita în pământ.

— Mda.

Rusty Hamilton părea dezamăgit, dar nu dădea impresia că ar plănui un nou atac.

— Şi nici nu ne vei dezvălui unde ai găsit tot aurul acela cu care ai cumpărat micul paradis de aici al rumegătoarelor? Ferma Elizabeth. Drăguţ! Felicitări, micuţă doamnă!

Lizzie zâmbi. Se mira că îi reuşise acel zâmbet care înduplecă orice inimă. Uneori, avusese multă nevoie de efectele acestui zâmbet, însă nu-i reuşise decât o strâmbătură a gurii. Acum, ea radia în faţa acestor escroci, de parcă ei ar fi fost răspunsul la rugăciunile ei.

Michael rânji.

— Dar bineînţeles că vă spun: de aici, o luaţi spre est, mergeţi în direcţia vechiului meu teritoriu. De acolo, o luaţi apoi spre sud, până când ajungeţi la un lac, al cărui contur seamănă cu... cu un câine mort. Aşa îi şi spun maorii. Lizzie, care era denumirea lui exactă?

Lizzie fu nevoită să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Nu auzise în viaţa ei de un asemenea lac.

— *Kuritemato*, improviză ea.

— Auziţi ce spune, făcu Michael serios. De la lăbuţa lui stângă, o luaţi spre vest. Apoi, nu mai sunt decât câţiva kilometri până la un pârâu, ceva mai ascuns, cu multă ferigă de jur-împrejur – poate găsiţi acolo şi vechiul nostru jgheab de scurs apa. Însă trebuie să vă avertizez, oameni buni! Zăcămintele sunt epuizate!

Rusty şi Johnboy rânjiră aidoma unor copii care

primiseră ceva în dar.

— Asta nu prea cred! spuse Rusty. Dacă mă întrebi pe mine, ai fost prea sătul să mai cauţi cum trebuie. În orice caz, ne uităm pe acolo. Deci, doamnă, atunci... Cât de departe e până acolo, Michael?

Bărbatul rămase pe gânduri.

— Departe, rosti el apoi. În jur de opt zile. Dar te poţi rătăci uşor. Acolo... sunt multe lacuri...

— Ne descurcăm noi! zise Johnboy şi îşi duse degetul la borul pălăriei. Şi, încă o dată, nu te supăra, doamnă!

Michael şi Lizzie aşteptară în tăcere până când cei doi îşi încărcară din nou catârii. Michael întrerupse tăcerea doar printr-o întrebare scurtă.

— Ce-i asta? voi el şoptit să afle, arătând spre viţa-de-vie.

— Vin, răspunse Lizzie. Aici va fi o vie!

Michael se încruntă.

— Va trebui să tragem de jur-împrejur un gard, pentru ca oile să nu calce via în picioare.

— Noi? întrebă Lizzie.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta! Să nu ne certăm până când nu pleacă indivizii ăştia!

Michael le făcu semn cu mâna căutătorilor de aur.

— Cine vrea să se certe? se interesă Lizzie.

După care se întoarse şi merse încă o bucată de drum în sus, la butaşii ei. Doar unul mai trebuia pus la locul lui. Îl plantă cu grijă.

— Recunoaşte că ai nevoie de mine, zise Michael, după ce bărbaţii plecară, în sfârşit.

El îşi lăsă privirea să se plimbe peste dealul cu vie şi, după aceea, mai departe, în jos, spre Lawrence. Priveliştea îţi tăia respiraţia.

Lizzie se încruntă.

— Din cauza acestor pierde-vară? Tribul Ngai Tahu a

fost deja înştiinţat, în curând va fi plin de războinici pe aici! Şi o să învăţ cum se trage cu asta!

Arătă spre puşcă.

— De altfel, nici tu nu ştiai să umbli cu ea. Atunci, la ce folos tot circul acela cu „Lacul câinelui mort”?

Michael râse.

— Îmi sporesc *mana!* răspunse el. *Whaikorero*, arta vorbirii frumoase.

— În locul tău, m-aş antrena mai degrabă în aruncatul suliţei, observă Lizzie şi făcu o moviliţă de pământ în jurul ultimului butaş. Indivizii ăia nu vor fi prea bine dispuşi când se vor întoarce.

Michael făcu un semn cu mâna.

— Ah, ăştia nu se vor mai întoarce! Cu puţin noroc, vor găsi aur pe undeva, pe drum. Şi, dacă nu, i-am trimis spre Queenstown. Ar fi o prostie să se întoarcă, în loc să meargă acolo, pe câmpurile noi.

— Şi ce a fost cu jurământul „pe onoarea mea”?

Acum, Lizzie nu mai avea absolut nimic de făcut la via ei. Se aşează lângă butaşi, în iarbă.

— Ei, prea multe nu am de zis în privinţa asta, spuse Michael, vizibil stânjenit, şi se aşează alături de ea, dacă v-am înţeles bine pe voi două, pe Kathleen şi pe tine. În ce priveşte mana mea, de bună seamă nu am adunat prea multă.

Lizzie rânji.

— Dar încă mai poţi trăi cu frică de Dumnezeu, zise ea. Şi să îţi creşti copilul cu demnitate.

— Mă mai vrei? întrebă el încet.

Lizzie suspină.

— De unde ai ştiut că sunt aici? schimbă ea subiectul.

Michael arătă spre pământul din jurul lor.

— Muntele tău, Lizzie. *Maunga* al tău.

Ea zâmbi.

— Şi aici vrei tu să pui oi la păscut?

Michael îşi muşcă buzele.

— Nu este vorba despre oi, Lizzie. Din partea mea, putem să plantăm şi vie sau să distilăm whisky. Nu vreau decât să fiu cu tine, Lizzie, pentru că tu şi copilul – voi sunteţi *maunga* al meu!

Femeia luă o mână de pământ şi îl lăsă să i se scurgă printre degete.

— Ce e cu pruncul lui Kathleen? întrebă ea.

— Sean e aproape major. Nu mai are nevoie de mine. Şi îl are pe pastor.

Ultima propoziţie sunase destul de amar. Michael înţelegea că Peter Burton avea să îl reprezinte cu demnitate, dar îl durea că Sean abia dacă îşi cunoştea rădăcinile irlandeze. Kathleen acceptase cu mare plăcere ca Peter şi Claire să înlocuiască poveştile şi basmele din Wicklow cu legendele greceşti şi romane, precum şi cu teoriile domnului Darwin.

— Aşa zice Kathleen?

Lizzie zâmbi.

— Peter se va bucura. Se pune doar întrebarea cine îi va cununa acum pe cei doi – viitorul episcop anglican sau îngrozitorul părinte Parrish.

— Nu divaga, Lizzie! o rugă Michael. Nu este vorba despre Kathleen!

Tânăra îşi întoarse chipul spre cer, într-un semn de mulţumire.

— Cum de-am ajuns să trăiesc şi ziua asta? exclamă ea teatral. Michael îşi spuse să aibă răbdare.

— E vorba despre noi, Lizzie! Şi despre el!

Îşi puse timid mâna pe trupul ei.

— Ar putea fi o fată!

Lizzie îi dădu mâna la o parte.

— Una ca mine...

— Cu atât mai bine! zise Michael. Însă îmi este, de fapt, indiferent. Voi accepta un băiat, sau o fată, sau pe amândoi. Important este că va fi de la tine!

Lizzie se gândi vag la Kahu Heke, însă îndepărtă repede acest gând.

— Şi vreau să văd cum creşte. Aş vrea să fiu împreună cu voi, cu amândoi! Să construiesc o casă pentru voi, auzi ea vocea rugătoare a lui Michael.

Lizzie nu reuşi să rămână dură pe poziţii.

—...şi să-i povesteşti despre Irlanda, îl tachină ea. Despre bunicul lui care distila whisky şi despre bunica lui care se ruga ca bunicul să nu fie prins... Şi despre cum a fost trimis tăticul lui în Australia. Din cauza poveştii cu grânele lui Trevallion...

Michael încuviinţă, serios.

— Exact! zise el apoi. Nu e asta ceva ce maorii numesc *pepeha*? Lizzie râse.

— Mai degrabă *whakapapa* – originea. Dar, aşa cum spui tu, sunt mai degrabă *moteatea* – poveşti.

Michael îşi schimonosi chipul într-un rânjet fin de vinovăţie.

— Deci, îmi permiţi? întrebă el cu speranţe crescânde. Pot să rămân cu tine? Pot să te iubesc? Pot să adorm copilul, cântându-i frumoase şi vechi *whaikorero* irlandeze?

Lizzie se întoarse spre el şi capitulă, cum făcuse de atâtea ori înaintea ochilor lui albaştri, strălucitori.

— Dacă e fată, poţi să îi spui chiar Mary, zise ea mărinimoasă. Atât timp cât nu îi reproşezi ce anume a fost mama ei – şi este.

Michael o trase în braţe.

— Mama lui a fost şi este o femeie cu foarte multă *mana*, îi şopti el. Asta o să o observe cât de curând!

O sărută şi ea îi răspunse la sărut, foarte încet, tandru; o pecete pe o promisiune.

— Atunci, mă apuc de gard, rosti încurcat Michael, după ce se desprinseră unul de celălalt. Din cauza... din cauza oilor...

Lizzie îşi trecu mâinile peste tâmple şi zâmbi îngăduitor.

— Mai întâi, casa, Michael, zise ea blând.

POSTFAŢĂ

Ca de fiecare dată, m-am străduit, şi în cazul acestui roman, să păstrez cea mai curată autenticitate istorică posibilă. Situaţia din Irlanda din timpul foametei, situaţia din Wicklow Gaol şi de pe vapoarele-închisoare britanice şi le pot imagina cititorii mei liniştiţi, aşa cum le-am zugrăvit eu. *Asia* a călătorit, într-adevăr, în perioada amintită în roman, cu o sută şaizeci şi nouă de deţinute la bord, de la Woolwich spre Van Diemens Land, actuala Tasmanie. Cei doisprezece bărbaţi au fost infiltraţi însă de mine şi, chiar şi dintr-o altă privinţă, descrierea mea nu este foarte corectă din punct de vedere istoric: nu a existat niciun caz de moarte la bord – rata morţilor de pe vapoarele deportaţilor era mult mai mică decât citeşti de multe ori. Din punct de vedere statistic, călătoreai în mai mare siguranţă cu un vapor de deţinuţi în Australia decât cu vapoarele obişnuite de emigranţi, care mergeau spre Noua Zeelandă sau chiar spre America. Fireşte, Coroana Britanică nu deporta decât bărbaţi sau femei tinere, în perfectă stare de sănătate, în vreme ce, în rest, erau transportaţi şi bătrâni, bolnavi şi foarte mulţi copii. Deşi exista un consult medical preliminar, acesta era, de cele mai multe ori, făcut în grabă şi nimeni nu controla igiena de la bord. Desigur, cei slăbiţi deveneau repede victimele molimelor. Din contră, vapoarele de deţinuţi erau mult mai bine controlate, iar bolile puteau fi ţinute mult mai uşor în frâu.

Din punct de vedere istoric, sunt corecte şi descrierile situaţiei din închisorile australiene, mai ales în cele de femei. Aici existau într-adevăr amintitele târguri de căsătorie pentru deţinute. Şi, în realitate, a încercat cândva un deţinut să evadeze din închisoarea din Hobart, deghizat în cangur! A fost prins, dar, dacă e adevărat că

nimeni nu a scăpat din colonia Van Diemens Land de atunci, este mai mult decât îndoielnic. Pe coasta de vest a Noii Zeelande erau, în orice caz, atât de mulţi refugiaţi din ţara învecinată, încât începuseră negocierile între Noua Zeelandă şi Australia legate de extrădări.

În Noua Zeelandă, unele personalităţi istorice au jucat un anumit rol în această carte, mai ales James Busby, Robert Fyfe şi vărul lui, George, cel cu trei de *f.* Povestea staţiei de prins balene Waiopuka de lângă Kaikoura este la fel de autentică, precum şi cele ale aşezărilor Port Cooper, Lytteltonul de mai târziu, şi Tuapeka, din apropierea oraşului Lawrence de azi. Bătrânul pescar de balene Johnny Jones a dăruit, într-adevăr, locul de construcţie al Bisericii Anglicane din Dunedin şi aducea emigranţi dezamăgiţi de Australia în Waikouaiti, Noua Zeelandă.

Însă pastorul meu Burton, cu înclinaţia lui fatală spre darwinism, este ficţiune, la fel ca şi celelalte personaje principale. Acelaşi lucru este valabil şi pentru numele şi datele vapoarelor de emigranţi şi bacurilor dintre Noua Zeelandă şi Australia.

Mai complicat însă este în privinţa autenticităţii obiceiurilor maori şi a păstrării acestora. Cultura maori este asemănătoare cu a noastră. Este greu să o înţelegi, mai ales fiindcă ea nu mai trăieşte în acel sens. Maorii îşi cultivă tradiţiile şi primesc, în ultimele decenii, din ce în ce mai mult sprijin de la guvernul neozeelandez şi de la oficiul pentru relaţii cu străinii, însă albii, cultura lor şi molimele lor au făcut ravagii: din populaţia maori iniţială nu a mai supravieţuit decât o mică parte, mai ales pe Insula de Nord, şi felul lor de a trăi era prea puţin compatibil cu cultura *pakeha*, astfel încât ei au dispărut cu mai multă sau mai puţină presiune. Tribul Ngai Tahu de pe Insula de Sud s-a despărţit, cu destulă plăcere, de tradiţiile lui, păstrate, fără prea mare succes, şi de *tapu*. Pentru ei,

stilul de viaţă al albilor oferea o calitate mai bună a vieţii, astfel încât s-au adaptat repede.

Una dintre afirmaţiile lui Kahu Heke din această carte nu poate fi însă tăgăduită: clima de pe Insula de Sud a Noii Zeelande are mai multe în comun cu Scoţia şi cu Ţara Galilor decât cu Hawaiki din Polinezia. Plantele şi animalele aduse de colonişti britanici s-au dezvoltat mai bine, hainele, construcţia caselor şi stilul de viaţă al *pakeha* au fost mai compatibile cu ţara şi cultura primilor emigranţi din Polinezia. Din punctul meu de vedere, aceasta este un exemplu pentru raţiunea şi flexibilitatea celor din tribul Ngai Tahu de a se adapta mai degrabă nou-veniţilor, decât să se războiască cu ei. Că erau de multe ori traşi pe sfoară, asta este o altă poveste. În parte, pretenţiile triburilor în cazul cumpărării de teren mai umplu şi azi tribunalele.

În cazul în care cineva este interesat să reconstituie viaţa triburilor maori de acum o sută cincizeci de ani, atunci are la dispoziţie două căi:

Pe de-o parte, consultând cărţile maorilor, o cale ce mi se pare cea mai adecvată. Multe informaţii le am din surse oficiale maori, însă şi maorii sunt oameni – sunt înclinaţi să se pună într-o lumină extrem de pozitivă. În ce priveşte obiceiurile ciudate, cum ar fi de pildă *tapu*, legate de căpetenii şi de familiile lor, informaţiile maori sunt foarte sumare, în timp ce se pot afla detalii foarte exacte legate de activităţile lor inofensive, cum ar fi ritualurile de salut, dansuri, pescuit etc.

Cea de-a doua cale este studierea scrierilor etnografilor contemporani. Aceste surse oferă, adeseori, mai multe informaţii, însă au, în schimb, alte năravuri. Istoria şi ştiinţele sociale moderne se aflau, în secolul al XIX-lea, la începuturi şi tocmai în domeniul etnologiei şi al strângerii de date erau lăsate, de multe ori, pe mâna unor profani,

interesaţi de subiect. Ei au făcut, ce-i drept, afirmaţii adeseori detaliate, însă, în schimb, au pierdut din vedere descoperiri esenţiale. Cum ar fi faptul că nu exista o cultură maori, în sensul ei strict. Astăzi se pune accentul pe asemănările dintre triburi, dar, pe atunci, orice *iwi* sau *hapu* îşi avea propriile obiceiuri, legi şi *tapu*. Cercetători contemporani *pakeha* înclină, în mod eronat, spre o generalizare, astfel încât nu pot spune decât următoarele referitor la corectitudinea cercetărilor mele istorice:

Este neîndoielnic că toate *tikanga* şi *tapu* care apar în această carte sunt reale – doar că nimeni nu ştie la care trib, în care regiune şi cum erau exact utilizate. Pe de altă parte, se poate spune cu siguranţă care trib locuia când şi în care regiune. Deseori, sunt păstrate şi numele căpeteniilor.

Pentru mine, ca autoare, a rezultat, de aici, o dilemă. Tribul lui Kahu Heke trebuia să fie un *iwi* al Nga Puhi, a căror căpetenie, Hongi Hika, a semnat şi el tratatul de la Waitangi. Însă, oare, puteam eu impune tot felul de obiceiuri şi de *tapu* tribului Nga Puhi, numai fiindcă se potriveau atât de bine cu povestea lui Lizzie şi a lui Kahu? După ce am dezbătut această chestiune mai multă vreme, am optat să nu o fac, ci să înlocuiesc tribul Nga Puhi cu tribul fictiv Ngati Pau. Sper ca ei să nu se supere pe mine, în cazul în care va ajunge această carte, vreodată, până la ei. Am făcut acest lucru numai din respect pentru istoria lor reală, pe care nu doream să o falsific: *Kia tu tika ai te whare tapu o Nga Puhi* – Fie ca sfânta casă a tribului Nga Puhi să dăinuie mereu!

La final, încă o notă pentru puriştii care verifică, cu plăcere, orice detaliu din romanele istorice – şi care astfel au, în opinia mea, o activitate cât se poate de benefică, fiindcă îi obligă pe autori să realizeze cercetări amănunţite: Claire, atunci când îşi numeşte ferma din

Canterbury, de mai multe ori, Stratford upon Avon, este ferm convinsă că râul Avon este numit după oraşul de naştere al lui Shakespeare. Însă lucrurile nu stau astfel! Râul a primit acest nume datorită lui John Deans, un scoţian care dorea să amintească prin el de râul Avon din Falkirk, Scoţia.

Sarah Lark